

3 1761 04128 5131

Er 24

Toronto University Library
Presented by

University of Oxford
through the Committee formed in
The Old Country
to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 11th 1890

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΥΡΟΥ

ΜΟΙΤΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ
ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ.

JOANNIS STOBÆI
FLORILEGIUM.

AD MANUSCRIPTORUM FIDEM EMENDAVIT ET SUPPLEVIT

THOMAS GAISFORD, A.M.

GRÆCÆ LINGUÆ PROFESSOR REGIUS.

VOL. I.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCXXII.

UNIVERSITY OF TORONTO

AND

JOHANNIS STORNI

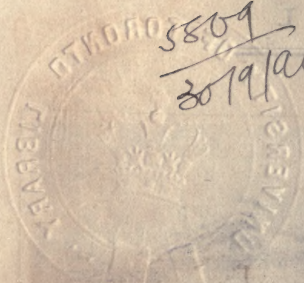
FLORILEGIUM

AD MANUSCRIPTORUM LIBRARIAM EREDAVIT ET SUPPLEVIT

THOMAS GILFORD, A.M.

GRÆCÆ LINGUÆ PROFESSOR REGIUS

5809
30/9/00
65

6

OXONII

E TYPGRAPHICO CLARENDONIANO

MDCCLXXI

PRÆFATIO.

NOTITIAM Stobæani Florilegii non historicam modo, quæ solis fere Photii et Suidæ testimoniis continetur, sed et multa de utilitate ac præstantia operis in dedicationibus et præfationibus suis, post hanc meam recudendis, dederunt Gesnerus et Grotius. His adjungantur J. A. Fabricii observata ex Bibl. Gr. Lib. V. c. 25. excerpta, non sine fructu lectoribus meis proponenda, priusquam quæ in hac editione novata sint enarrare aggrediar.

Inter utilissima veterum monumenta, et quæ temporum injuriam bona fortuna evasisse aliquis gaudeat, referri merito debet *Ἀνθολόγιον*, sive *Florilegium* ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, ὑποθηκῶν, *electorum*, *apophthegmatum*, *præceptorum*, quod ex omni scriptorum, quingentorum circiter, poetarum et prosaicorum genere, studio incredibili, in usus filii sui, ^aEpimii sive Septimii, per locos communes omnis philosophiæ, moralis maxime ac naturalis, libris quatuor digessit ^bIOANNES STOBÆUS, quem viri docti malunt Latine dicere ^cSTOBENSEM, a Stobis, Macedoniae secundæ civi-

^a *Ἐπίμιον* habent Suidæ codices in *Ἰωάννης*. Sed Photii cod. CLXVII. *Σεπτίμιον*, unde *Σεπτίμιον* malunt Hoeschelius et A. Schottus: Koenigius *Heptimium*. FABRIC.

^b *Nicolaum Stobæum* dixit Erasmus in Adag. quod codicum Stobæi et Photii Suidæque constantibus testimoniis refellitur. FABRIC. Erasmi errorem, celato tamen ejus nomine, stric-

tim jam notaverat Gesnerus in Epistola Nuncupatoria. Vide p. ix. Nicolaum *Στοβῶν* Episcopum Concilio Chalcedonensi interfuisse patet ex Concil. ed. Harduin. T. II. p. 371 B. cujus nomen fortasse Erasmi animo obversatum hunc errorem peperit.

^c *Stobensem* vocant H. Vallesius ad Malchi Excerpta Legation. Lucas Holstenius ad

tate, quam patriam illi fuisse existimant. Ipse, quis fuerit, vel quando vixerit, neque usquam prodidit, neque alium qui id adnotaret et nos doceret, habuit. Facile tamen universi ejus operis ratio et textura, et quod nusquam sacris vel Christianis scriptoribus utitur, etiam in illis argumentis, quæ sunt ab ipsis pulcherrime exposita, demonstrat ipsum fuisse a Christi nomine alienum. Non longissime quoque duxerim eum abfuisse a temporibus Themistii, philosophi; hic enim omnium, qui a Stobæo laudantur, ætate ultimus fuisse cognoscitur. Neque est quod ingerat aliquis, in vulgato per Gesnerum florilegio citari non modo juniorem longe Simplicium sed et Christianos scriptores, Gregorium Theologum, Paulum Silentiarium, Agathiam, et qui ad Justinianum imperatorem scripsit, Agapetum diaconum. Nam ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobæus sua selegit, contexuit nomina, exploratum est, nullum horum ab Stobæo testem citatum esse, verum loca illa ab alia manu, ut Agapeti ab editore Gesnero, accessisse^d.

Idem de Ioannis Stobæi editionibus hæc habet:

Editio Græca Florilegii, sive lib. III. et IV. secundum Photium.

Græce primum lucem vidit Stobæi Florilegium edente Victore Trincavello, ex codice minus integro parumque emendato *Venet.* 1536. 4to. typis Bartholomæi Zanetti.

Stephanum Byz. in *Στροβός*, Menagius in *Hist. Mulierum Philos.* Hemsterhusius ad Pollucem etc. FABRIC. Hic notandum mss. optimos Suidæ *Στροβεδς* non *Στροβαϊός* exhibere.

^dRectissime Tyrwhittus præf. ad *Λθικὰ* Pseudo-Orphei p. v. "Re accuratius paulo investigata, non dubito loca omnia "Nostri, quæ in edd. Stobæi "post primam leguntur, a Conrado Gesnero interpolata fuisse. Simile quid observavit "Fabricius de locis Simplicii,

"Gregorii Theologi, Pauli Silentiarii, Agathiæ, et Agapeti. Equidem loca illa omnia, non solum Agapeti, a Gesnero inserta credo: ut et "Hymnos Procli duo p. 389. "390. et ex Orphicis, qui vocantur, quinque ibid. et p. "100. tum etiam plures versus "ex barbaro illo scriptore, qui nomen Phocylidis mentitus est. Ex vero scilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conservavit Stobæus "p. 434. 496.

Editiones Græco-latinae.

Ex Trincavelli editione primum vertit et utraque lingua edidit Conradus Gesnerus *Tiguri* 1543. fol. nullo usus codice ms. nisi fragmento aliquot sermonum, quos ab Oporino acceperat. Innumera tamen loca restituit, collatis scriptoribus qui a Stobæo laudantur, versusque melius digessit.

Secunda editio Græco-latina *Basil.* apud Io. Oporin. 1549. fol. multis modis priori præstat, quoniam in hac ex ms. Diegi Hurtadi Mendozæ non modo longe plura emendavit, sed etiam sententias plurimas et capita integra I. *de Virtute* et VI. *de Intemperantia*, quæ in priore deerant, supplevit, nomina etiam scriptorum, e quibus sua collectanea Stobæus instruxit, longe diligentius adnotavit. Dubito tamen, an omnibus probabitur viri præstantissimi meritissimi-que de bonis litteris studium, quod aliena etiam nonnulla adtexuit. (v. præfationem Gesneri infr. p. xxii. antep.)

Tertia Græco-latina *Tiguri* 1559. fol. nihil habet peculiare, nisi indicem auctorum, qui a Stobæo citantur.

Quarta Wecheliana *Francofurti* 1581. fol. typorum nitore superiores facile vincit: sed molesta confusione Stobæanis excerptis integra S. Maximi et Antonii Melissæ collectanea admixta exhibet, unde alius capitum numerus, aliusque ordo. Bene tamen est, quod capita Stobæi distincta reliquit, neque, ita ut Maximi et Antonii, inter se confudit.

Quinta *Lugduni* 1608. fol. rectius Stobæum separatim exhibet, cui Maximum itidem et Antonium Melissam separatim adjungere *Genevenses* 1609. fol.

Partes quædam e Stobæi Florilegio separatim vulgate.

Gesnerus, cum notasset Volaterranum haud pauca ex Stobæo, tunc adhuc inedito, in Commentarios suos Urbanos transtulisse, addit a *Varino Phavorino*, Camerte, quasdam breviores sententias, sparsim ex Stobæi collectaneis decerptas, et in peculiarem libellum quatuor vel quinque foliorum redactas, Latina, sed parum felici interpretatione. Prodiit Leoni X. dicatus *Romæ* 1517. 4°. 1519. 8°. *Cracoviæ* 1522. 8°.

Gnomologia Græco-latina h. e. insigniores et vetustiores sententiæ ex magno anthologiæ Io. Stobæi excerptæ a Mich. Neandro *Basil.* 1557. 8°.

Conradi Lycosthenis sententiarum et apophthegmatum e Stobæo et aliis compendium *Basil.* 1557. 8°. *Lugd.* 1571. 8°. ac deinde sæpius alibi.

Fragmenta quædam poetarum a Stobæo laudata eodem carminis-genere vertit Latine et cum tribus tragœdiis Euripidis edidit G. Ratallerus *Antwerp.* 1581. 12°.

Stobæi locorum communium epitome *Colon.* 1603. 12°.

Fragmenta Pythagoreorum quorundam e Stobæo desumpta Gr. Lat. Gul. Canterus *Basil.* 1566. in 4. atque H. Stephanus inde Laertio suo plus simplici vice edito subiecit. Th. Galeus quoque adjunxit *Opusculis Mythologicis Ethicis Physicis.* Subiuncta itidem exstant cum G. Canteri versione Ethicis Aristotelis Nicomacheis, utraque lingua editis cum vers. D. Lambini &c. *Basil.* 1582. fol. Sed in Thesauro philosophiæ moralis *Lugd.* apud Tornæsium 1589. 12°. et *Genev.* 1613. 12°. una cum Epicteto, Cebete et Theophrasti Characteribus. Denique fragmenta Pythagoreorum politici argumenti collecta e Stobæo cum Io. Spondani versione subiunguntur Politicis Aristotelis a Zwingero et Victorio illustratis *Basil.* 1589. fol.

Dicta Poetarum, quæ in Eclogis tum in Florilegio Stobæus adfert, recensuit ad MSS. codd. vir summus H. Grotius, et elegantissimis versibus Latinis reddita edidit *Paris.* 1623. 4°.

Hactenus Fabricius. Nunc de subsidiis quibus usus sim, necnon de consilio et ratione operæ meæ in emendandis hisce collectaneis positæ summam agendum. Codices igitur manuscriptos partim ipse partim aliorum auxilio excussi Parisienses tres (A. B. N.), Leidensem unum (Voss.), Florentinum unum (Dâmasc.), Moscuensem unum (Arsen.), Oxonienses duos (Can. Nov. Coll.), quorum uniuscujusque habitum atque indolem deinceps enarrando persequar.

A. Codex ms. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis nunc quidem n. 1984. olim primo signatus 84. deinde 1420. postea 2656. bombycinus, sæc. XIII. teste catalogi auctore, mea autem sententia non ante sæc.

XIV. exaratus. Hic codex (qui cum reliqua Nicolai Rodulphi Cardinalis libraria supellectile in possessionem Catharinæ Medicæ devenerat, propterea *Reginensis* aliquando nuncupatus, veluti Sigismundo Gelenio apud Gatakerum A. M. P. XIV. p. 555. F. Thuani demum auspiciis exeunte sæc. XVI. thesauris Regiis additus est) omnium quotquot usurpare mihi contigit optimus est et absolutissimus, atque ipsis adeo membranis Vindobonensibus, quarum laudes tantopere celebrat Schowius, lectionum præstantia suppar. Principio et fine male habitus est, ita ut sæpe legi non possit nisi summa cum difficultate: interciderunt folia aliquot, unum saltim initio, alterum in fine, plura alias suo loco notata: nonnulla item alienis sedibus collocavit biblioepigi incuria; cujus rei notitiam peculiari schedula, excerptorum item seriem ab editis sæpius dissidentem ostendente, sub exitum quarti voluminis fusius exponendam judicavi, eo scilicet consilio, ut quis codicem hunc olim denuo tractaturus isti operi se accingat minore cum molestia, quam qua ego in collatione instituenda conflictare necesse habui. Scripsit nescio quis in principio: Πίναξ. Στοβαίου Ἠθικὰ, ἥτοι γνωμῶν συναγωγή ἐν κ', διειλημμένα ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν καὶ δέκα ὧν τὸ ἔσχατον ἄδηλον. καὶ πλεόν οὐδέν. Hic ° capitum numerus nec

° In Bibliotheca S. Marci Venetiis servatur codex chartaceus n. 452. continens Macarii Chrysocephali Ῥωδιανῶν, sive *Florilegium ex variis scriptoribus*, Villoisono primum Anecd. T. II. p. 4. postea Morellio Biblioth. MS. Gr. Lat. p. 318. descriptus. Stobæana habet a p. 114.

usque ad 142. teste Villoisono p. 68. Plura Morellius p. 319.

“ Quoad Stobæum Sententiarum delectus inest, inscriptus
 “ Ἐκλογή ἐκ τῆς συλλογῆς Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου τῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι κεφαλαίων: ex sermonibus
 “ tamen seu capitibus duobus
 “ ac viginti supra centum sen-

vulgato editionum respondet, nec Photiano: expediet fortasse aliquis cui opportunitas dabitur codicem iterum excutiendi, nam quæ capita coaluerint, ego, nisi semel forte, imprudens enotare neglexi. Quot locos ex hoc ms. supplerim, quot rectius constituerim atque emendarim, curiosius persequi superse-
deo. Vel una Teletis dissertatio *Περὶ αὐταρκειᾶς* integritati tantum non restituta V. 67. quantum hic codex cæteris hactenus cognitis præstet, per se satis monstrabit. Non dissimulandum tamen complures egregias sententias hinc exulare, quibus fortasse om-

“ tentiæ revera sumptæ sunt.
 “ Sermonum ordo ut in editio-
 “ nibus integris se habet: sen-
 “ tentiæ quoque iis ut plurimum
 “ respondent, primo tamen *περὶ*
 “ *ἀρετῆς* præsertim excepto, qui
 “ loca etiam ex aliis atque aliis
 “ excerpta continet. Nonnihil
 “ etiam idem habet, quod in
 “ Stobæo non video, ut hoc Te-
 “ letis *περὶ αὐταρκειᾶς* dictum ab
 “ argumento proposito alienum:
 “ Δεῖ μὴ τὰ πράγματα πειρᾶσθαι
 “ μετατιθέναι, ἀλλ’ αὐτὸν παρα-
 “ σκευάζειν πρὸς ταῦτα πῶς ἔχοντα
 “ ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ναυτικοί· οὐ γὰρ
 “ τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν
 “ πειρῶνται μετατιθέναι, ἀλλὰ πα-
 “ ρασκευάζουσιν αὐτοὺς δυναμένους
 “ πρὸς ἐκεῖνα στρέφεσθαι. Lecti-
 “ ones etiam variæ, quarum ra-
 “ tio habenda sit, minime de-
 “ sunt. Sermone ipso primo
 “ Biantis dictum in edit. habet.
 “ Βραδέως ἐρχεῖται etc. in ms.
 “ Βραδέως μὲν ἐρχεῖται etc. Ser-
 “ mone secundo *περὶ κακίας* Axi-

“ nici sententia in edit. αὐτῶν
 “ τὸν τόκον etc. in ms. ἀντὶ τῶν
 “ τόκων etc. Sermonē eodem
 “ quæ Lycurgo tribuunt edd.
 “ nonnullæ, ac recentissima
 “ quoque Schowii, Φεῦ, ὡς πονη-
 “ ρὸν etc. veluti Φιλήμονος Ἀγύρτου
 “ codex objicit, ὃ πῶς πονηρὸν
 “ etc. quemadmodum Grotius
 “ ex codice Parisiensi ediderat.
 “ Sermonē eodem in Philemo-
 “ nis versu juxta edit. est ἀπαξ-
 “ ἀπασιν ὕψεται τρόπον θ’ ἓνα: in
 “ ms. ἀπαξ ἀπασῶν ὕψεται τρόπον
 “ θ’ ἓνα. Non tamen diffiten-
 “ dum lectionibus vitiosis tex-
 “ tum haud parum esse inqui-
 “ natum, dictaque auctoribus
 “ non suis esse interdum tri-
 “ buta.” Hactenus Morellius.
 Vide Teletis Dissert. V. 67. p.
 158. Biantis dictum III. 30.
 Aximicum II. 2. Philemon. II.
 26. 27. Futurum Stobæi edito-
 rem hic codex proculdubio valde
 adjuvabit.

nino careremus, si ea manuscriptorum classis, quam exprimit editio Trincavelli, casu quocunque periisset.

B. Codex ejusdem Bibliothecæ n. 1985. chartaceus, recentissimus, scilicet sæculo XVI. medio fere, ut conjicio, exaratus. Hunc librum quisquis descripsit, ob oculos habuisse videtur non modo alterutram ex antiquioribus editionibus, aut mstum ei similem ex quo editio Trincavelliana profluxit, sed et cod. Parisiensem 1984. vel alium huic in plurimis consentientem. Non alium quam A. librarium secutum esse dicerem, nisi pauca quædam non apud istum mstum obvia e cod. B. enotata reperissem, veluti 12, 2. 20, 32. unde suspicio oborta est vel Mendozæ cod. Gesnero usurpatum vel Vindobonensem ei præ manibus fuisse. Id vero certissimum est, non paucas ex iis lectionibus, quæ aliunde haud innotescunt, exscriptoris ingenio deberi non raro se criticum profitentis: neque minus certum in excerptis ex Xenophontis Hierone 49, 30—46. multa additamenta non ex Stobæano sed Xenophonteo exemplo accessisse. Cæterum hunc codicem (Brunckii manu olim versatum, cui noster A. ignotus fuisse videtur) meos in usus cum editione Trincavelli commisit Theodorus Sypsomus, natione Græcus, munere hoc satis diligenter functus.

N. Codex Bibliothecæ Regiæ n. 2092. chartaceus, recentissimus, cursim tantum a me inspectus. Convenit in plerisque cum editione Trincavelli. Iis in locis cum Genevensi editione contulerat Grotius, qui in A. desiderantur. Ubicunque hunc codicem ad partes voco, id facio secutus collationem Grotia-

nam, quum mihi Parisiis agenti tempus non suppetet aliam de novo conficere.

Voss. Codex ms. olim Is. Vossii, nunc vero Bibliothecæ Academiæ Leidensis, satis accurate delineatus Valckenærio Diatrib. Euripid. p. 198. a me collatus a. 1816.

DAMASC. Codex ms. Parallelorum sacrorum Ioannis Damasceni, servatus Florentiæ in Bibliotheca Laurentiana VIII. 22. cujus notitiam prodidit Bandinius Catal. T. I. p. 369. In hoc codice legitur appendix ex integriore Stobæanorum collectaneorum exemplo deprompta quam quo hodie utimur. Apographum ejus sibi fieri curaverat Ruhnkenius, nunc Leidæ custoditum: id ego nunquam vidi: excerpta tantum Wytttenbachii teneo, qui ea mihi tractanda peramice obtulit, simul affirmans se ex Ruhnkeniano libro omnia fideliter descripsisse quæ apud Stobæum hodie non comparent, reliquis vero in locis variantes lectiones sedulo enotasse. Ut autem de indole codicis melius et rectius judicare possem, (quando Wytttenbachius, inedita tantum sectatus, seriem fragmentorum, uti in codice exstant, indicare supersederat) Ruhnkenianum exemplum rogatu meo evolvit, singulaque inde lemmata una cum sententiæ initiiis excerpsit Janus Bakius, vir exquisitæ doctrinæ laude florens, multisque nominibus mihi carissimus. Impetravi item ab Elmsleio, Florentiæ commoranti, ut locis nonnullis Damasceni codicem inspiceret, cujus opera sæpius mihi profuit, ac præcipue in Archytæ fragmento p. 46. Supplementa, quæ magnam partem ad Eclogas phy-

sicas et ethicas spectant, seorsum sub finem voluminis quarti imprimenda curavi una cum initiis sententiarum eo ordine collocatis quo in scripto libro leguntur. Nam ipsas quidem sententias apud Stobæum obvias repetere inutile putavi, præsertim quum varietatem lectionis reliquorum codicum testimoniis immiscuerim. Musonii disputationibus subjunxi commentarium Wytttenbachii editum in Philomath. Lib. I. II. Cæterum lector statim per se intelliget librarium vitioso exemplo usum esse, vel menda de suo intulisse, quæ in multis satis certa conjectura sanare non potui. Pleraque igitur, ut inveni, sic reliqui.

ARSEN. Arsenii Monembasiæ Archiepiscopi Violentum, quod e Bibliotheca S. Synodi Moscuæ cum Ruhnkenio communicaverat Christ. Frid. Matthæi, Ruhnkenius conferendum permiserat Wytttenbachio, qui excerpta sua mihi describenda commodavit. Idem ne sit an diversum opus cujus meminit Bandinius Catal. Bibl. Laurent. T. I. p. 549. equidem nescio. Mediceum codicem eadem habere atque editio Arsenii Fabricio laudata Bibl. Gr. T. I. p. 744. ed. Harles. ibidem negat Bandinius.

CAN. NOV. COLL. Uterque codex valde recens, ejusdem ac N. classis, ille chartaceus, ex Bibliotheca Matthæi Aloysii Canonici nuper in Bodleianam inductus, hic membranaceus manu Zachariæ Calliergi Romæ exaratus a. 1523. inter msstos Collegii Novi custoditus. Hos codices cum ed. Trincavelli in plurimis consentientes non nisi in locis suspectis consului. Ex NOV. COLL. peti videntur variæ lectiones in ora exemplaris Wassiani in Bibliotheca

Collegii Ænei Nasi adservati, quarum apographum nactus est Schowius, neque ego neglexi.

Suppeditavit Leidensis Bibliotheca exemplar Stobæi Genevense 1609. ab Hugone Grotio cum duobus Parisiensibus (nobis ut Grotio A. N.) collatum. Grotianam collationem a me exscriptam ad Cod. A. ipse exegi, quo pacto non modo plurima viri magni omissa supplere, sed et errata quædam corrigere potui. Usurpavi quoque ex eodem gazophylacio commodatum editionis Grotianæ exemplum ab ipso editore passim refictum, unde et prolegomena, et versio latina, et notæ auctiores simul et emendatiores prodeunt. Et plura fortasse ejusmodi daturus eram, si nodos Grotianæ scripturæ, quæ sæpenumero intricatissima est, facilius exsolvere potuissem.

Minorem fructum percepi ex Gatakeriano editionis Grotianæ exemplo ibidem conservato, cujus margo parallelis locis scriptorum utriusque linguæ undecunque allatis, nunc magna ex parte occupatis, stipatur, emendationes vero corruptorum aut interpretationes difficilium locorum fere nullas præbet.

Ex adversariis Valckenærii omnia ad Stobæum pertinentia mecum humanissime communicavit L. C. Luzacius. Nec multa sunt ea, neque valde ab iis diversa, quæ in animadversionibus ad Euripideas fabulas et alibi protulerat vir summus: at sunt pauca tamen nova, nec Valckenærio indigna. Reliquerat autem Valckenærius exemplum Stobæi sua manu passim notatum, quod cum cæteris ejus libris auctione Luzaciana a. 1811. distractum quo devenit prorsus ignoro.

Exempla Salmasii et Tyrwhitti in Museo Britan-

nico Londini custodita vicariis amicorum oculis illustravi. E Tyrwhittianis ea dedi, quæ ab aliis non videram præcepta: Salmasiana, neque multa ea neque magni momenti, mihi cognita sunt non nisi postquam omnes titulos absolverat typographus.

Wakefieldianum exemplum editionis Tigurinæ a. 1559. ipse possideo, cujus margo per totum opus conjecturis oppletur, nonnunquam bonis, sæpius autem ne speciosis quidem. Percurrerat Stobæum suo more festinanter Wakefieldius, omniaque sibi inter legendum animo obversata scripto consignaverat, tum ipsius propria, tum aliorum, nulla distinctionis interposita nota qua sua ab alienis segregaret. Hinc fit ut nonnunquam Wakefieldio aliena tribuerim veluti 1, 65.

Habui præterea omnes editiones quarum mentionem fecit ^fFabricius: una, Schowio teste, impressa Dilingæ 1556. carui, non sine suspitione tamen ficti tituli, quum apud bibliographos nec volam nec vestigium istius editionis reperirem. Harum editionum duæ tantum usum criticum præbent, nimirum Trincavelliana, et Gesneriana altera Basileæ excusa. Utrum Trincavellus codicem Venetum accurate et seposita omni correctione secutus sit, sciemus si-

^f Stobæi editionibus accenseri debet Frobeniana sententiarum collectio quæ prodiit una cum Callimacho *Basil.* 1532. 4to. sub hoc titulo: *Γνώμαι ἐκ διαφόρων ποιητῶν φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων συλλεγεῖσαι κατὰ στοιχείων συντεταγμέναι.* Quantum ex col-

lationibus meis judicare possum, hæc collectio in multis persimilis est Vossiano Stobæi msto et Arseniano Moscuensi. Seriem titularum et fragmentorum in peculiarem indicem sub finem vol. 4ti. retuli. Vide Gesneri præfat. infra p. xiv.

quando codex iste a viro aliquo docto tractabitur: interim hoc monebo, codd. Oxonienses in mutilationibus et mendis Trincavello mire congruentes, interdum diversos abire, melioresque lectiones aut meliorum vestigia suppeditare: v. g. 1, 64. uterque habet ὀπίλων cum A. pro ὀμμάτων.

Gesnerus, qui in Tigurina editione a. 1543. locos satis multos, præsertim Platonis Xenophontis et Plutarchi, secundum vulgatos libros eorum scriptorum postposita Trincavelli auctoritate exhibuerat, nactus postea ex Mendozæ bibliotheca codicem multo auctiorem, Basileæ 1549. novam recensionem dare instituit. Et profecto si bonis oblatis recte uti scivisset, nobis sane nihil reliquisset nisi forte perexiguam omissarum lectionum spicilegium. Non enim dubito Mendozæ codicem (qui teste Iriartio Catal. Bibl. Matrit. p. 277. regis Hispaniæ bibliothecæ postea accessit) plane similem ei fuisse, quem A. voco, ita quidem ut alter ex altero fuerit descriptus. Sed ut hoc, negari nequit Gesnerum non modo vitia prioris editionis non sustulisse, sed novis etiam cumulasse, quando plurima absque ulla auctoritate interpolavit, neglectis interim permultis codicis sui egregiis lectionibus, et sæpenumero resectis, quas ibidem repererat, integris sententiis.

Schowii editio cujus primum volumen prodiit Lipsiæ 1797. imperfecta semper manebit, subsidiis editoris funesto incendio absumptis. Quot ei ad manus fuerint codices manuscripti, docebunt ipsius monita, quæ ex addendis ad Chartam Papyraceam Musei Borgiani Romæ publicatam a. 1788. necnon

ex Epistola ad Heynium Romæ data 1790. iteranda curavi.

Atque hæc hactenus. Superest ut consilium meum, et rationes quas sequendas statuerim, breviter exponam. In primis igitur efficere volebam, ut liber talis prodiret, qualem eum Stobæus reliquerat. Proinde interpolationes Gesneri abigendæ erant, et scriptura excerptorum non ad ipsorum auctorum hodiernas editiones conformanda, sed ubique ad Stobæanorum exemplarium fidem instauranda. Quod si pauca quædam ex Gesneriana recensione remanserint, ea utique sunt uncinulis plerumque circumdata: si vera scriptura, h. e. scriptura codicum, in contextum non sit recepta, eam reperiet lector in subjecta annotatione fideliter repositam. Vellem sane ne levissimum quidem ejusmodi futuro editori reliquisse corrigendum: sed volentem omnia me ad eandem normam dirigere plura represserunt, nemini facile explicanda cui talium rerum desit experientia.

Secundo, officii mei esse putabam viam ad fontes unde Stobæus sua hauserit aperire indicando numeros paginarum versuum vel capitum secundum divisiones optimarum editionum enotatos: hos non solum in annotationibus contextui subjectis memoravi, sed et in indicem lemmatum retuli. Numeri singulis fragmentis præpositi lectoribus erunt valde utiles: neque minus ii in summo et ad latus dextrum uniuscujusque paginæ appicti, paginas et versus editionis Gesnerianæ 1609. criticis plerumque citatæ monstrantes. Indicum, quos confeci, utilitatem non est quod multis commendem.

Quod reliquum est, si mihi olim dabitur occasio edendi alterum Stobæi volumen, *Elogas Physicas et Ethicas* vulgo vocant, addenda subjiciam quibus errata in his libris emendare, et omissa supplere conabor.

CORRIGENDA.

- T. I. p. 19. n. κέαρσθαι] l. ἀρκέσθαι.
 20, 1. Κύπριος] l. Κύπριοι.
 26. n. ^f. Adde, Vulgo ϕ —ἀγαπᾷ.
 30. n. col. i. l. 4. ab im. pro V. 53. l. V. 45. Mox n. ^b. pro Wakefieldus lege Canterus.
 35. n. ^q. Pro Galeus lege Canterus. Et sic sæpius in seqq.
 92. n. col. i. post 249. adde, Vide p. 743. Pott.
 99. n. ^b. adde νομίζειν δεῖ Damasc. Maximus p. 209.
 n. ^f. τις ἂν ε. Damasc.
 100, 17. τὴν ἡγεμονούσαν] l. τὴν ἡγεμόν' οὔσαν.
 146. 17. n. ^a. pro CXIII. l. CXII.
 153, 17. Κύπριος] l. Κύπριοι.
 157, 13. μάχη] l. μάχη.
 158. pen. τρέφεσθαι] l. στρέφεσθαι.
 168. 84. n. ^a. pro 112. l. 117.
 188. n. ^d. In τάλαν latet forte εἰ δ' ἂν.
 215. n. ^a. Adde, Plutarch. ibid.
 236. 23. Deleantur uncini, et annotatio sic reformetur: Æschyli versum habet A. post 3, 1. et Trincavellus post 5, 11.
 263. n. pro 68, 69. l. 62, 63.
 268. n. pro 70. l. 64.
 296, 6. ὁ Γύγων] Salmasius corrigit ὁ τυχῶν vel περιτυχῶν.
 299, 6. πολίτροπον pro πολίπονον mavult Heusdius Spec. Crit. Platon. p. 17. Sed vv. καὶ πολίπονον cum A. omittit Jamblichus V. P. 205.
 337, 18. ἔχωμεν—ζητούμεν] μὲν ἔχομεν, τοῖσδε—ζητῶμεν Porsonus Tracts p. 255.
 338. n. 5. pro CXIV. l. CXIII.
 341, 11. χαλεπὸν] Salmasius, οὐ χαλεπὸν δὲ μὴ—
 366. 28. n. ^b. A. deleatur.
 367. 36. n. ^b. αὐταῖς Damasc.
- T. II. p. 9, 9. τοῖ] σοι A.
 32, 17. n. ^a. pro III. l. VII.
 62, 29. n. ^b. Nescio an leg. καὶ πάντα τὰ λυμανόμεν' ὅσ' ἔστ', ἔστ' ἐνδοθεν.
 104. 25. Menandro tribuit Clericus 180. secutus Apostolium XIII. 77. Pro ἐγχωρίοις Bentleius ἐπιχωρίοις.
 160. pen. 123. τοῦ αὐτῷ] Lege, 123. Ἐν ταυτῷ.
 204. 22. Cum numerus 22 bis ponatur, præfigenda est stellula sic, *22.
 230. 41. leg. *41.
 481. 23. leg. *23.
 502. n. h. Adde, Jacobsius ἀνηβῆσαι, appositis Theognidis verbis.

CORRIGENDA.

- T. III. p. 29. 2. ἀρχει] ἀρχή Salmasius.
 37. 4. n. ^c. l. οὐ βράδια.
 56. 28. Pro Μελέαγρος l. Οἰδίπους.
 117. 16. μανίη] Salmasius ἐν μανίη.
 134. 6. l. Διογένους.
 151. 10. Ἀρκεσιλάου huic sententiæ præfigit A.
 195. 4. n. ^b. φρονήσεθ' Damasc. qui mox φρενῶν pro βροτῶν.
 214. 11. l. Ἀλκμαίωνι.
 219. 3. πλοῦτ'] l. πλοῦθ'.
 263. 16. n. ^c. ζεύγλαν ἀσχάλλει item Salmasius, qui citat ex
 Æschylo μελανόζυγ' ἄταν (Suppl. 538.)
 385. 61. n. ^b. l. ὄσοι A. B.
 454. 31. Ἐρμάρχου Froben.

DOCTISSIMO PETRO BEMBO

VICTOR TRINCAVELLUS. S.

CUM his diebus, Bembe, eruditionis decus et splendor, Joannis Stobæi ἐκλογὰς ἀποφθεγμάτων, quæ jampridem latuere, ad studiosorum commodum et utilitatem in publicum essem editurus, (opus, mea quidem sententia, ut probatissimum, et nobile, ita ad humanam vitam erudiendam, et formandam etiam, aptissimum et utilissimum, utpote in quo præclarus ille vir illustriores Græcorum authorum sententias, quasi pretiosiores gemmas, et margaritas, ex amplis et antiquis Græciæ thesauris depromptas miro quodam ordine in unum supra centum et viginti libros tanquam in totidem nobilissima monilia digessit) sperabam equidem illas doctis viris, vel semel degustatas, gratas ac jucundas fore. Illud vero perspectum habebam longe gratiores et jucundiores futuras, si tuis auspiciis tuoque statim in fronte nomine prodirent insignitæ. Cum, ut eximias tuas virtutes, singularemque humanitatem, ob quam boni te omnes amant (absit assentatio) colunt, et venerantur, silentio nunc præteream, nemo in præsentia sit quamvis doctissimus, qui te bonarum literarum alumnum, ac etiam parentem optimum, et studiosorum omnium fautorem eximium non agnoscat, et prædicet. Te enim authore et fautore, tres illæ, quæ nunc in primis florent linguæ, Græca, et utraque Latina, prisca illa et nostra hæc vernacula, pristinum decorem, gratiam, et elegantiam, contra temporum injuriam et indoctorum inscitiam, jam recuperarunt. Ad te igitur Stobæum mitto, cum ut ex ædibus tuis primum prodians in doctorum hominum manus gratiosior perveniat; tum ut illi hoc etiam, sicuti aliis fere innumeris argumentis, cognoscant, quam tu benigne hos, qui rem literariam quoquo modo amplificare student, amplexeris et foveas. Ego enim (ut ingenue fatear) hujusmodi provinciam authorum celebrium monumenta ad interitum vergentia in lucem revocandi ea potissimum causa sum aggressus, quod te huic honesto meo desiderio nunquam defuturum speravi, ut quotiescunque occasio postu-

laret, ab insigni bibliotheca, quæ tuæ, tanquam optimarum literarum assertoris præcipui, a Veneto Senatu custodiæ ac tutelæ tradita est, quicquid ad rem literariam illustrandam et augendam faceret, id omne per humanitatem tuam accepturum me semper credideram. Interim autem Stobæi patrociniū suscipias, meque inter tibi deditissimos ascribas velim, qui tunc mecum præstantissime agi putavero, cum a te hujusmodi labores mei fuerint probati. Quod quidem si factum fuerit, alia præterea multa, nisi majora, non minora saltem, quæ jamdiu parturio, Deo primum optimo maximo, teque deinde, ac viris optimis juvantibus, quam libentissime pariam. Vale.

Venetiis pridie cal. februarias.

PRÆCLARIS ET NOBILIBUS VIRIS

D. JOANNI JACOBO A WATTENWILL, ET
D. JOANNI FRANCISCO NÆGELIN,

MAGNIFICÆ HELVETIORUM REIPUB. BERNENSIS CONSULIBUS
DIGNISSIMIS, TOTIQUE SENATUS ORDINI AMPLISSIMO,
DOMINIS SUIS COLENDISSIMIS,

CONRADUS GESNERUS TIGURINUS,

SALUTEM ET PACEM IN DOMINO NOSTRO JESU CHRISTO.

NON possum equidem illos probare, Clarissimi viri, qui morem antiquitus receptum, ut quisque ingenii et lucubrationum suarum opera, quæ in publicum exire velit, aliis nuncupet quos amat aut reveretur, ceu parum liberalem criminantur. Cum enim cæteris hominibus aliquod doctrinæ opus dedicare humanitatis et amicitiae signum est illustre, tum illis præcipue, qui magistratum gerunt, hujusmodi libros offerri par est, partim quoniam ita nos eis plurimum debere testamur, partim ad philosophandum hoc modo allicimus. Atqui Plato tum demum rempub. optime habituram pronunciavit, cum aut principes circa philosophiam, aut philosophi circa imperium versarentur. Cæterum ut hoc opus Io. Stobæi, nunc primum opera mea Latinitati donatum, Excellentiae vestrae inscriberem, multæ quidem sunt causæ, quæ me impulerunt id ut facerem, præcipue autem duæ: altera, quoniam Lausannæ stipendio vestro liberaliter conductus, Græcas literas illic per triennium pro virili mea docui, ubi forsitan etiamnum agerem, nisi certæ rationes in patriam me revocassent: altera, quod amplissimus ordo vester permultos habet viros, qui vel in clarissima urbe, vel pulcherrima ditioe vestra rempub. moderantur, in humanioribus disciplinis aut eximie, aut saltem mediocriter eruditos: et illi etiam, qui peculiare ob causas et occupationes literas non didicerunt, quod non mirum est in tanto senatorum democratico numero, sedulo tamen interim melioribus studiis, et bonis doctisque hominibus patrocinantur, ac Mecænates fidissimos

agunt, una cum bonis literis et earum cultoribus religionis quoque sinceritatem promoventes: non secus ac elephantum, qui cum natum nesciat, juxta ripas fluviorum obambulare gaudet. Adducerem hujus rei testimonia, et contexerem catalogum doctorum hominum, qui in regione vestra, aut Evangelium pure docent, aut linguas, et bonas scientias profitentur, quibus et stipendia liberaliter largimini, et bibliothecas instruitis, nisi plures illi essent, quam in praesentia enumerari conveniat, et res ipsa luculentior, quam ut a me praedicari sit opus. Itaque ut beneficiis vestris olim in me collatis non ingratus essem, ac vos maxime dignos literato munere declararem, hosce Stobaei communes locos Excellentiae vestrae nuncupare volui. Non poterit autem opinor id vobis ingratum esse, quo ego meam erga vos gratitudinem summa diligentia probare conatus sum.

Quinetiam argumentum hujus libri omnino politicum est, et magistratui aptissimum. Habet enim plurimos sermones *morales*, *economicos*, et *politicos*, quorum numerus est supra centum viginti: perpauca enim sunt qui ad tres istos generales non pertineant. *Morales* de studio virtutum, ac vitiorum fuga egregie docent. Debet autem magistratus praeter omnibus aliis disciplinae morum et affectuum moderationi operam dare. Nam in sublimi exempla eorum sita sunt, ab omnibus suspiciuntur, ad imitationem proponuntur. Hinc fit ut populus fere talis ultro fiat, qualis est magistratus. Cum igitur illi, qui rempublicam administrant, suis virtutibus ac exemplis prodesse possint quam plurimis, secus autem plurimos offendere, multo magis quam privatis hominibus disciplina morum ipsis excolenda fuerit. Quamvis enim unusquisque nostrum non sibi tantum, sed patriae et reipublicae natus est, in primis tamen magistratus omnium communi saluti prospicere debet, ac divinam vivendi puritatem, inque caeteros homines benignitatem imitari, ne frustra Dei vocabulo in sacris literis appelletur. Huc accedit, quod singulos rationem, qua sibimet imperent, callere prius oporteat, quam aliis imperare velint: continetur autem haec ratio in locis moralibus, qui ante caeteros apud Stobaeum habentur.

Alii sunt *economici*, qui ad familiae disciplinam faciunt, cujus proxima cura post seipsum unicuique habenda est. Haec ut in omnibus, etiam privatis, diligens accurataque, ita praecipue in magistratu diligentissima requiritur. Nam in hoc ipsius boni ac

virtutis maxima, pulcherrima, et peculiaris omnino sita vis est, ut nunquam desinat, quam fieri potest plurimos, sibi quam simillimos reddere. Itaque vir bonus ab initio curabit, ut ipsemet virtutis studiosus, et sibi semper undique similis constansque sit, mox omnibus modis, ut familiam quoque talem reddat, enitetur, nec unquam a bona institutione ipsius feriabitur. Bonum enim cessare non potest, præsentem materiam nunquam otium, agit perpetuo. Bonus igitur vir ubi bonam familiam effecerit, subinde etiam extra eam per proxima quæque ad remotiora pergens (infinita enim boni ratio est) omnia sibi conatur assimilare, et vero virtutis studio imbuere. Quippe bonitas sive virtus, ignis quidam cælestis est, quantumcunque potest sibi vendicans, et in se convertens. Ignem appello, quoniam non cessat, quamdiu materia suppetit, priusquam in se verterit totam. At quoniam terrenus noster ignis id quidem facit, sed interim corrumpit et absumit res in quas agit, virtutem vocare libet cælicum ignem, qui non lædit, non consumit, sed benigno calore suo fovet ac reficit. Quandoquidem et virtus sic omnia sibi usurpat, et in suam naturam convertit, ut convertenda nihil interim patiantur, sed meliora seipsis, et absolutiora plane fiant. Quisquis igitur familiam suam non bene instituit, docet, emendat, idque perpetuo, summa fide ac diligentia, boni viri nomine non satis dignus fuerit. Melius autem nemo instituet, quam qui naturali aut potius divinæ bonitati suæ æconomicam disciplinam adjunxerit, quæ quidem ex hisce Stobæi locis non obscure percipitur. Jam quod dixi, nullum bene gubernatum rempub. qui non antea seipsum regere didicerit, idem de administratione familiæ intelligendum est. Qui enim domui suæ non recte præfuerit, quomodo rempublicam reget? Quippe familia ceu parva quædam politia est: et quemadmodum patrem erga familiam affectum esse convenit, ita principem erga illos, qui fidei curæque ejus commisi sunt. Proinde Romani pleno humanitatis nomine senatores suos *Patres* vocitabant. Hactenus de disciplina morum et vitæ, tum in singulis hominibus, tum in familiis observanda, quæ instar fundamenti est ad sequentem administrationem reipub. ac sine qua sic non esse potest politia, ut totum absque partibus haud existit, satis dictum sit.

Cæterum *politici* loci permulti a Stobæo docte copioseque proponuntur, quibus præcepta et consilia uberrima eademque

saluberrima continentur, de republica, legibus et consuetudinibus, viris potentibus in civitate, magistratu, et qualem esse oporteat illum qui gerit magistratum, de monarchia, regno, tyrannide. Non autem domestica solum et pacis, sed etiam militaria bellicque consilia ab eo collecta sunt.

Hactenus fere complexus sum hujus libri summariam divisionem. Verum quia triplex bonum est, ut inter plerosque sapientium convenit, animi inquam, corporis, et fortunæ; ex his primo, quod verum perpetuumque est, loci morales eique plurimi, utpote præstantissimo, destinati sunt: reliquis pauciores. Nempe loci aliquot de medicis, sanitate, morbo, et pulchritudine inserti sunt, qui ad bona vel mala corporis referuntur. De fortuna etiam et infortunio, divitiis, paupertate, ac ejusdem generis locos aliquot postremo locavit, donec tandem ad senectutem, mortem, luctum, sepulturam, et consolationem perveniens liberum claudit. Quod si boni rationem aliter distribuere placet, videlicet ab ipsa rerum natura, in honestum, jucundum, et utile: sic etiam apparebit, omnem boni circumscriptionem et latitudinem in hisce Stobæi nostri, aut jam potius vestri, copiosissimis locis comprehensam esse. Siquidem honesta, eadem quæ animi bona sunt: dulcia vero et jucunda, quibus corporei sensus fruantur ac demulcentur: utilia denique fortuna suppeditat.

Habetis, Clarissimi viri, quænam res ab hoc autore proponantur, quo ordine, quaque ordinis ratione; reliquum est, ut, quomodo ipsas tractaverit, paucis aperiam. Non igitur ipse autor eruditione sua fretus hoc volumen exaravit, nec uni et alteri philosopho innixus, nec uni tantum addictus sectæ: sed ex omnibus Græciæ totius sapientissimis ac primariæ notæ scriptoribus, non ex malis et promiscuis meliora, veluti quod dici solet de stercore gemmas, sed ex optimis optima quæque delegit, atque ex acervo gemmarum pretiosiores duntaxat in suum thesaurum retulit. Quippe gravissimas et illustrissimas Græcorum sententias, interdum et historias elegantiores, et exempla memorabilia, quicquid ipse nimirum per omnem ætatem observare legendo potuit, ex amplissimis ac vetustissimis librorum thesauris depromptum, in centum et viginti sermones, tanquam in totidem pretiosissima monilia connexuit: ex multis fragrantissimis rosis ac floribus diversis totidem servias, aut coronas, ordine miro composuit: et instar apiculæ, ex vario ge-

nere florum, quicquid inerat succi suavioris exhauriens, in unum opus vere mellitum, et instar elegantissimi favi in multas veluti cellulas distinctum, plurima et floridissima autorum prata pervolitans undique congescit: officinam suam ceu apothecam diverso genere nobilium aromatum, instar divitis pharmacopolæ, singula suis capsulis discernens, implevit. Et uti bonus œconomus præstantiores arborum fructus, et qui ætatem ferre possunt, diligenter in suum penu recondit: ita Stobæus gnomas elegantiores, quæ dignæ videbantur ut diutissime hominibus superstites essent, in hunc librum conscripsit: quicquid ubique pulchrum erat, utile, admirandum, collegit, veluti locupletissimus aliquis mercator ex variis ac remotissimis gentibus omnia undique egregia, rara, pretiosa, conducibilia, coemit et in domum convehit. Sicut Indici Grypes aurum effodiunt discissis rostro petris, quæ guttis aureis conspersæ sunt minutissimis, idque magno studio reservant: ita noster Gnomographus sententias plane aureas, et, ut ita loquar, gemmosas, plurimis et prolixis autorum operibus dispersas, laboris assiduitate in magnum cumulum contulit.

Sed hujusmodi apopthegmata, præcepta, consilia, chriæ, gnomæ, vel quomodocunque appellentur, tantum auro gemmisque præstant, quantum externa corporeis cedunt, et hæc rursus animæ bonis inferiora sunt. Corpora gemmata et ornata auro, nihilo seipsis meliora fiunt, tum inter homines, tum inter cætera sive animata sive inanimata corpora (nam et equus utcunque phaleris et frenis insigniatur, non fit seipso melior) fortassis autem deteriora sic evadunt, præsertim hominum, tumore superbiæ inflata. Anima vero sapientiæ præceptis imbuta, supra omne brutum et mortale genus ad cœlos attollitur. Item cum una gemma non possit nisi corpus unum ornare, et, quamdiu propria alicujus est, nihil juvat alios: sapientis viri doctrina volentes omnes instituere, meliores reddere, ac omnibus ex æquo prodesse potest: imo quo pluribus communicatur, et longiori tempore usurpatur, hoc efficacior semper fieri videtur. Non enim ullo tempore vel utentium numero circumscribitur. Corporis autem et fortunæ bonis plane contrarium accidit: imminuuntur enim, senescunt et absumuntur, cum vel diu vel a multis usurpantur. Postremo hoc interest (dicam enim etsi forte non magnum videri possit) inter fortunæ *κειμήλια*, et bona præcepta literis ac

libris mandata, quod illa non idonea sunt, ut ex uno plura fiant, hæc vero per infinita exemplaria transscribi licet, artis typographicæ beneficio. Aristoteles multa scripserat ad solum Alexandrum Magnum, quibus omnes hodie passim modica pecunia redemptis ob fœcundam exemplarium copiam frui libere possunt. Et ego vestræ solum Excellentiæ conversum a me in Latinam linguam Stobæi volumen nuncupavi, sed eo per vos fruentur, quotcunque volent, studiosi. Non tamen eo vilius reputandum est donum, quia pluribus communicetur. Liberalitas enim est quam plurimos bonorum suorum participes fieri velle, qualem vobis omnino voluntatem inesse re ipsa indes approbatis. Sed hæc forte prolixius apud scientes disserui: verum quæ pulchra et honesta sunt ter et quater, ut est in proverbio, repetiisse juvat. Porro autores, quorum verba passim Stobæus recitat, numero sunt supra ducentos et 40. ut apparet in catalogo toti operi præfixo; at si quis numeret accuratius, circiter trecentos inveniet, ex quibus equidem quadraginta solum reperio, qui hodie partim excusi typis, partim in bibliothecis quibusdam extant: reliqui omnes nobis interierunt. Sed eodem numero inter ducentos et 40. aut potius trecentos scriptores, illos etiam comprehendo, qui tamen pauciores sunt, quorum opera nulla extant, sententiæ autem ipsorum ab aliis in commentarios redactæ sunt, ut Socratis a Platone et Xenophonte. Tot nobis autores ab interitu vindicavit diligentissimus Stobæus, qui forte jam magna ex parte ne vixisse quidem cognoscerentur, nedum omnia ipsorum scripta dictave temporis injuria periissent, situ, blattis, incendiis, et similibus incommodis absumpti. Optime factum igitur, quod servati nobis sint, et non sine divina opinor providentia ab illa panolethria bonis libris jam jam imminente, et casum nutando minante, tanquam ex conflagratione quadam divitis domus, non toti quidem, sed quod optimum in eis erat, extracti. Statim enim post ipsius ætatem exitium plerisque bonis libris contigisse reor, barbaris omnia populantibus, et una cum Romanorum imperio literis quoque declinantibus. Gratulemur igitur nobis quod isti saltem autores opera Stobæi supersint, et veluti in concilio quodam principum et sapientium virorum, qui ex diversis partibus orbis convenerunt, prudentissima consilia conferant, suam singuli sententiam tanquam in Areopago gravissime pronuncian-

tes. Adjungite vobis igitur, Clarissimi viri, consultores hujusmodi, principes, legislatores, imperatores, philosophos, poetas, oratores, qui per mille annos, et supra, omnium consensu pro sapientissimis inter omnes ethnicos approbati sunt, videlicet a tempore septem Græciæ sapientium, quod annos circiter septingentos et quadraginta Christi nativitatem præcessit, usque ad Probi Imperatoris sæculum, qui ducentis et septuaginta novem annis a Christi nativitate exactis imperavit. Ad ejus enim ætatem usque vixit Porphyrius, cujus verba aliquoties a Stobæo citantur: quanquam et Jamblich, qui Porphyrio posterior fuit. Reliqui vero omnes, ni fallor, ætate superiores fuerunt. Illorum autem, qui ante sæculum septem sapientium claruerunt, ut Homeri, Hesiodi, Orphei, quoniam perpauci sunt, annos, quibus superant aliorum ætatem, non addidi mille annorum numero, alioqui multo longioris temporis et plurium sæculorum sapientes in hoc libro convenisse prædicarem. De ipso Jo. Stobæo, quo tempore vixerit, certi nihil invenio, nisi quod ex jam dictis patet eum post Imperatoris Probi tempus floruisse, et Christianum fuisse ex ipso nomine colligo, nec enim ethnicorum aliquem Joannis nomine reperias, quanquam aliqui Nicolaum pro Joanne legant. Cum igitur ex optimis duntaxat summorum et clarissimorum hominum scriptis ac sententiis hic liber conflatus sit, non solum ad institutionem vitæ, ac morum disciplinam conferet, sed etiam ad disserendi copiam utilis erit, sive testimonia et autoritates nominatim allegare libuerit, sive argumenta solum scribendæ dicendæve orationi inde conquirere.

Non est autem contemnenda sapientia humana; quamvis enim sine dono fidei inutilis sit ad beatitudinem æternæ vitæ, neque possit suo ingenio suisve operibus cælo potiri (ut aliqui philosophorum existimarunt) utilissima tamen, imo necessaria est, ad res humanas et negotia civilia contemplandum et administrandum. Quod si etiam cum pietate divina jungatur, jam optimum et pulcherrimum temperamentum fiet. Non enim inter se pugnant, ut imperiti quidam statuunt, civilis, œconomica, moralis, naturalis, logica, et divina sapientia. Sed humana quoque Dei donum est, ut in Salomone patet: cui Deus sapientiam largitus est, qua populum suum regeret, id est politicam: de animalium et stirpium naturis dissereret, id est naturalem: liti-

gantium controversias solveret, quod sine dialectica, id est veri falsique censura, fieri non potest. Et licet omnium animis huiusmodi sapientiæ semina innata sint, in hoc tamen virtus et laus eorum est posita, si excolantur ita, ut præ cæteris plurimum excellant, quod in Salomone contigit, non cultu quidem aut exercitio, ut in aliis sapientibus, sed munere divino. Quamobrem et regina Sabe ad ipsum venit, sapientiæ famam sequuta, humanæ potius quam divinæ, utpote mulier ethnica. Quamvis enim omnis sapientia mortalibus a Deo communicateur, alteram tamen humanam vocamus, alteram divinam, nimirum a rebus circa quas versantur, hæc nempe divinas et æternas, illa vero humanas et caducas. Aut certe propter dignitatem et præstantiam, quod commune nomen erat, si spectes autorem qui confert utramque, alteri ceu proprium attribuitur. Demonstratum est igitur non adversari terrestrem philosophiam cœlesti: quod si hic locus et tempus admitterent, conarer etiam ostendere, quod non parum ei conferret. Quid obsecro tam Christiane (de vita et actionibus, non de fide loquor) dici potest, quam illa in Platonicis dialogis sæpe repetita, *Melius esse injuriam pati quam inferre, Miserum esse qui peccatorum pœnas non luit, Non faciendum alteri, quod tibi fieri nolis?* Et alia huiusmodi, quæ ceu fundamentum sunt morum et operum Christianorum, vitæque optime in re-pub. insituendæ. Socrates, Pythagoras, et alii similes eis pure philosophi, si viverent hodie, etiam inter illos qui se Christianos profitentur, quis eos ex vivendi disciplina non sanctos diceret? Siquidem omne studium ad animi tranquillitatem, corporis frugalitatem, innocentiam vitæ, denique meditationem ac laudes unius Dei converterunt. Certe philosophia omnis aut in contemplatione naturæ sita est, motus corporum cœlestium simul et terrenorum considerat, et alia quædam, quæ vel ipsis corporibus vel ipsorum motibus annexa sunt, et tandem in primo motore, id est unico omnipotente Deo, quiescit: quomodo igitur sacris literis contraria fuerit, quæ creatorem æternum ex rebus creatis, invisibilem Dei majestatem ex rebus sub visum cadentibus æstimare jubet, paulatim a sensibus opacis ad meram et puram mentem, ab elementis corporum ad simplicem divinam essentiam, a terra ad cœlum et divinitatis usque thronum, propeque Deum cernendum ceu per gra-

dus quosdam animis subvectis? Altera philosophiæ pars dicendi methodum, verum a falso discernendi, et necessarium a probabili rationem docet: cujus scientiæ in omni quæstione proposita communis est non solum commoditas, sed etiam necessitas. Proponuntur autem sæpe quæstiones in sacra scriptura, et in dubium vocantur. Quomodo igitur huic scientiæ cum sacris non conveniet, cum Apostolus dicendi facultatem, et adversarios redarguendi tenere nos jubeat? Tertia pars morum, familiæ ac reipub. disciplinam præscribit, vitia cavenda, virtutes modis omnibus amplexandas commonefacit. Sed non immorabor hic prolixius: non enim dubito, quin vos ipsi pro vestra prudentia sat intelligatis, veterum licet ethnicorum, in rebus humanis sapientiam Christianæ professioni non tantum non adversari, sed eam potius juvare: non quidem ad beatitudinis finem, sed ad illustrationem, clarioremque ejus traditionem, et contra impios cavillatores defensionem in disputando sitam. Omnes igitur partes, quibus philosophia tota perficitur, saluberrimæ optimæque sunt, præsertim si doctrina Christiana colophonem eis imponat, atque omnia ista, contemplationem inquam naturæ, eloquentiam et judicium orationis, denique totam de moribus institutionem, in honorem et gloriam Dei, ac utilitatem proximi convertat: quod licet etiam ethnicorum non pauci doceant, obscure tamen id faciunt, nec adeo clare, constanter, ac frequenter, ut sacræ literæ. Porro, si qui ex veteribus philosophia sunt abusi (permultæ enim sectæ fuerunt) ideone statim philosophiam ipsam abjiciemus et in totum damnabimus? Haudquaquam. Eadem enim ratione cum alia plurima maximaque bona, tum sacrosanctas quoque literas damnaremus, quibus magna pars hominum (si modo illi homines dicendi sunt) abutitur, et male interpretatur. Reliqua igitur omnia quæ terrenam et humanam felicitatem spectant, cujus non modica cura magistratui esse debet, ex sincera ethnicorum philosophia abunde sumuntur: beatitudinis autem æternæ causa, id est fides, quæ constanter credit quod Jesus Christus filius Dei vivi homo factus sine omni labe ad peccata fidelium tollenda mortem obierit, resurrexerit, inque cœlos ad patris dexteram redierit, quo nos quoque primum anima, ac demum etiam corpore migraturi simus, immortalesque apud eum victuri: hæc inquam fides ex sacris literis tantum, et di-

vinitus per gratiam et misericordiam Dei acquiri potest. Atqui hæc spiritualis sapientia sola nobis satisfaceret, nisi carnem haberemus, multis rebus externis indigeremus, inter creaturas versaremur, denique cum hominibus partim imperitis et stolidis, partim natura malis, commercium haberemus. Sed ne longius extra oleas, ut aiunt, abeam, epistolæ finem hic imponam.

Requirebat quidem hic locus tum vestras, tum civitatis Bernensis celeberrimas laudes prædicari, religionis sinceritatem renatam, prudentissimam reipublicæ moderationem, in bonas literas earumque studiosos benevolentiam, amorem, ac liberalitatem, gentis fortitudinem, situm, amplitudinem, et fertilitatem regionis, denique multa hujusmodi dignis laudibus celebrari: sed cum dotes virtutesque omnes et vestras et reipub. totius oratione mea sic, ut merentur, complecti non possim, et si vel partem aliquam enumerare velim, liber mihi conscribendus foret, non epistola, pauca vero dicere de magnificentia vestra indignum esset, statui in præsentia tacere, et istam provinciam aliis doctioribus et eloquentioribus ingeniis relinquere. Quod superest, humanitatem vestram oro et obsecro, amplissimi viri ac domini benignissimi, ut hoc qualecunque monumentum, pignus, ac testimonium gratitudinis et reverentiæ erga vos meæ æqui bonique consulatis, eodemque animo, quo vobis a me offertur, grato videlicet et candido, accipiatis, denique inter clientes vestros perpetuo me Excellentiæ vestræ commendatum habeatis. Valet, et vivite felices per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vobis Christianæ religionis affectum semper augeat, et repub. vestram cum omnibus bonis et doctis viris incolumem diutissime conservet.

Tiguri xiii. die Junii MDXLIII.

AD CANDIDUM LECTOREM

CONRADI GESNERI

IN

JOANNIS STOBÆI COLLECTANEA, EORUMQUE CONVERSIONEM

PRÆFATIO.

HAUD scio quonam fato in hanc Stobæi Communium Locorum conversionem, optime Lector, me dederim, unico fretus exemplari, librorum omnium, qui hactenus unquam excusi sunt usquam, longe corruptissimo, sive id accidit culpa typographorum, sive archetypi vitio, sive, quod magis crediderim, utrorumque. Sunt enim aliquot librarii, qui sumptus facere nolunt ut exemplaria edant correcta, neque prævidenda doctis hominibus exhibent, neque curant ut eruditos habeant castigatores, quos præficient suis prelis: nec exemplaria diversa (licet ea modicæ pecuniæ jactura acquiri possent) conferri satagunt, sed undecunque bonum esse lucri odorem persuasi, hoc unum student, ut quovis modo ditescant, ac sibi tantum vivant, non studiosis et candidatis literarum: quibus ego propter inscitiam et avaritiam adeo nocentem (si res staret penes me) ne quem unquam librum posthac ederent, gravis pœnæ edicto imperarem. Sed multi ipsorum socordiæ avaritiæque suæ non multo post pœnam luunt, dum libri non ita distrahuntur, ut ipsi sperabant; quod magis magisque futurum spero, videlicet ne tam facile ac temere libri coemantur a studiosis. Quantumvis enim boni autores, si non qua decet fide ac diligentia fuerint excusi, gratiam et utilitatem genuinam amittunt. Laus igitur maxima debetur illis, qui ex malis et corruptis exemplaribus bona et integra studiosis communicare student: at qui non hoc solum negligunt, sed bona quoque suis prelis deteriora faciunt, reprehendendi sunt ab omnibus summopere. Hæc per digressionem admonere visum est, ut literarum studiosi sumptibus in exemplaria corrupta impendendis parcerent, et observarent quinam typographi accurate bonaque fide libros excu-

dere solerent: qualis inter paucos alios noster Christophorus Froshoverus est, fidelis ac diligens homo in arte typographica, quod vel tacente me ipsi libri, quotquot ab ejus officina prodeunt, loquuntur. Eorum nuper catalogum publicari curavimus; et paramus librorum omnium, aut saltem meliorum, quos extare novimus, aut ipsi vidimus, enumerationem duplicem, tum juxta literarum seriem collocatis autorum nominibus, tum secundum artes, scientias, et varios communes locos singulis eorum operibus dispositis: adjecimus autem in priori catalogo plerumque ubi locorum liber, qua forma, quoto anno a Christi nativitate, et a quibus typographis excusus sit, quod postremum eo spectat, ut liceat studiosis ea sibi exemplaria cœmere, vel aliunde, præsertim ex nundinis, afferri jubere, quæ apud præstantiores typographos nata fuerint. Alia quoque multa de catalogi nostri, intra paucos menses, Deo favente, prelo subjiciendi, variis et magnis usibus afferrem, nisi alio me vocaret præsens institutum. Redeo igitur ad hanc Communium Locorum Jo. Stobæi editionem, quæ si cum priori ante aliquot annos Venetiis evulgata conferatur, statim et facile apparebit quantum æra distent lupinis; ita ut si quis superiorem viderit, omnino sit exclamaturus, O quantum est mutatus ab illo. Quantumcunque enim vel ingenii viribus, vel assiduo labore præstare potui, id omne in hujus scriptoris emendationem collatum est, ut hoc velut Augiæ stabulum expurgaretur. Verum ut candidus Lector facilius mihi fidem adhibeat, paucis aliquot laboris mei partes enumerabo.

Primum igitur, autorum omnium, quotquot hactenus typis excusos habere potui, locos a Stobæo citatos diligentissime perquisivi, contuli, et ad ipsa archetypha correxi, quod cum in aliis a me factum est, quorum hic recensere nomina nihil attinet, tum in Platonis ac Xenophontis sermonibus præcipue: istorum enim permulta sæpe, et forte nimis prolixa, ut alicui videri possent, testimonia proferuntur. Plerumque autem quo loco librove apud singulos autores, verba quæ potui reperire, scripta essent, si in Græco exemplari id non indicatum fuerat, marginibus Latinæ conversionis ascripsi, ut inquisitum a me locum esse lectori probarem. Deinde omnes illas sententiâs Græce nuper editas Basileæ, una cum hymnis quibusdam Callimachi, cum exemplari nostro contuli. Nihil enim est in sententiis illis, quod non ex Stobæo

desumptum sit ab aliquo studioso, prolixioribus fere locis, ac si qui alii non admodum ei placerent, omissis. Ad hæc a doctissimo viro D. Joanne Oporino, typographo Basiliense diligentissimo, deque bonis literis optime merito, fragmentum Stobæi nactus, quod aliquot sermones priores continebat, id quoque adhibui. Et multas alias, ut meliorem librum efficerem, occasiones excogitavi, quas nunc prætereo, ne quid nimis de meipso dicere videar. In libro Venetiis impresso ne semel quidem ulla lectionis varietas notata reperitur, ob hominum incuriam: hic vero passim varias lectiones invenias, in iis locis quos contulimus, diligentiae nostræ argumentum. Quod si quæ nobis corrupta videbantur, nihil mutavimus, nisi mendum esset tam evidens, ut vel a puero vix paucos dies in Græcorum regulis grammaticis versato deprehendi posset, præsertim in orthographia, et sensuum distinctione: si quæ vero dubitationem ullam, utro modo rectius legerentur, paritura videbantur, in iis omnino religiose exemplaris veterem lectionem retinuimus, et conjecturam nostram in margine Græco, Latinove, aut utrobique ascripsimus. Porro quod translationem attinet, ac ipsum dicendi genus, Lectorem admonitum volo me partim ad verbum, quantum ejus sine Latini sermonis damno fieri potuit, partim liberius vertisse, ita ut mediocritatem quandam servasse mihi videar. Nec admodum peto veniam mihi dari, quod non elegantius et majori eloquentia conversionem istam expoliverim. Nam etsi facundiam et decus in verbis admirer ac laudem, magis tamen illos laudaverim, qui in excolenda oratione mediocriter, in ipsis autem rebus pervestigandis diligentissime diutissimeque morantur. Sic vertagum, qui leporem aliamve bestiam assecutus ceperit, longe prætulerim alteri quamvis inauratum melium gestanti. Interim vero prorsus a barbarophonis hominibus abhorreo. Suam utrique studio curam debemus, sed breviorē orationi, longiorē rebus. Quantum enim umbra corpore vilior, quantum signa et picturæ rebus ipsis concedunt; tantum orationis cultui cognitio rerum, scientiarum, et veræ philosophiæ studium præstat. Miseri Penelopes proci, cum dominæ amplexibus potiri non possent, ancillis commiscebantur: ita plerique, domina philosophia neglecta, circa ejus organa et rudimenta immorantur. Sed hæc *παράπρυος*. Cæterum volui ut interpretatio Latina Græco responderet e

regione, tum ut statim conferre liceret volentibus, tum ut vel hoc modo meum candorem studiosis declararem. Licuisset mihi Latina seorsim edere, dissimulandi gratia hoc modo, si quid a Græco sermone discederem: uti fertur de pictore quodam, qui cum in tabula pictum gallinaceum proposuisset, puero mandavit ut vivos gallinaceos procul arceret, ne forsitan ex vivi et picti galli comparatione, ipsius imperitia deprehenderetur. Quod mihi faciendum minime putavi. Itaque Græca Latinis conjungere volui, locos, sive exemplaris vitio, seu mihi tantum obscuros, ingenue notavi: in cæteris sat fore judicans, si sensus intelligeretur, quo simpliciter et clare cognito, liberum deinde esset unicuique aut Græcis verbis uti, aut nostra pro suo arbitrio immutare, et accuratius eloqui. Certe cum omnis lingua nativam sibi gratiam, et peculiarem vim habeat, quæ in alienam non facile transfunditur: tum in primis Græca nescio quid scitum et reconditum includit, quod in Latinum sermonem commode duci et ad vivum exprimi non potest. Quamobrem nihil affectavi, sed aperto simplicique stilo, non impuro tamen, ut spero, Græca vestigia sequutus sum. Indoctiores igitur e regione collocata minori negotio conferent: doctiores vero mea interpretatione, si libuerit, ommissa, Græca solum legent, aut in obscurioribus saltem locis eam inspicient. Πολλάκι καὶ κηρωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπε. Nonnunquam enim quæ in Græco mutila videbantur, in Latino supplevi, quod sæpius in margine monui, aut textum aliquibus signis notavi, quandoque parenthesi: non ubique tamen id factum est, aut propter angustiam chartæ, aut aliam ob causam. Certe mediocres hujusmodi translationes, quæ neque fastidium sui dictione parum Latina movent, neque longius a verbis auctoris discedunt, in difficilioribus præcipue locis observandas judico: sic enim præter alias ista quoque commoditas accedet, ut lector inde intelligat, quam lectionem interpret sequutus sit; quod utilissimum fuerit, cum in plerisque autoribus hodie permultæ lectionum varietates habeantur. Interpretem autem verisimile videbitur meliorem lectionem delegisse. Hunc fructum nuper in Theodori Gazæ super aliquot Aristotelis libros interpretationibus animadverti; in quibus si conferas cum Græco, plurimæ diversitates invenientur, ita ut ex Latino Græcum emendare possis. Atqui etiam ipse Theodorus, licet natione Græcus, et

cum suæ linguæ, tum rerum cognitionis peritissimus, non paucis in locis lapsus est, quod propediem in illis saltem libris, qui de Historia animalium disserunt, ostendere conabor. Sic enim natura comparatum est, ut multo facilius sit aliorum opera castigare quam sua; et foris acutius cernere, domi cæcutire. Hæc ideo a me dicuntur, ut mihi quoque æquiores sint viri docti, si morbo communi omnibus, et naturali quodammodo, interdum laborare videar: *quandoque bonus*, ut ille ait, *dormitat Homerus*.

Hoc porro non est silentio prætereundum, plerosque locos, præsertim prolixiores, a Stobæo citatos, ex illis autorum operibus, quæ jam antea docti viri Latinitate donaverunt, ad verbum fere mihi transcriptos esse, idque præcipue in Platonis et Xenophontis libris, non tam ut compendium laboris facerem, quam quia sperabam illos fideliter convertisse, ac melius forte quam ego facturus essem, ut qui integro autore evoluto, tum phrasin, tum sequentia simul et antecedentia perpendissent: a nonnullis vero commentarios quoque adhibitos non dubitabam, quibus ego potiri non facile potuissem, ut a Marsilio Ficino in Platonis dialogos. Non tamen omnino temere transcripsi, sed omnia prius cum Græco sermone contuli, et si quid mutandum videbatur, id candide feci.

Res est profecto difficillima, quod ab alio quam id experto credi non potest, tum ex aliis Græcis Latina facere, tum illis maxime, quorum nulli a veteribus commentarii sunt relictii. Nam ope scholiorum et commentariorum adjuti, quantumvis intricatos libros fidenter aggredimur: contra, sine illis multi etiam faciles et clari existimati, non mediocre negotium faciunt. Accedunt aliæ difficultates in hoc opere transferendo: primum, totidem prope characteres dicendi, quot autores allegantur: deinde, varietas dialectorum, Communis, Atticæ, Ionicæ, Doricæ. Omnes enim hic reperias frequenter. Adde quod oratio alias prosa sit, alias numerosa. Nam apud Latinos poetica dictio non admodum differt a stylo reliquis autoribus familiari: apud Græcos vero qui ex historico vel oratore ad poetam, ut ex Thucydide ad Homerum, ex Demosthene ad Pindarum transiverit, in aliam terræ partem, et linguam omnino diversam migrasse videbitur. Præterea versus plurimi in superiori editione corrupti, et vel omnino non aut perperam distincti legebantur, quod peculiarem in castigando laborem mihi peperit.

Cæterum carmina Græca Latinis non reddidi, tum ut aliquid laboris lucrifacere, tum quia inutile futurum videbatur, eisdem causis commotus, quibus ad totum librum plano simplicique sermone convertendum inductus sum. Nam et reliquæ sententiæ Græcæ aliquid gravius elegantiusque sua lingua sonant, et versus multo magis quam prosa gratiam in alieno sermone amitterent. Quamvis enim concedam, posse quædam Latine dici eadem, aut majori etiam elegantia, quam Græce dicantur, in argutioribus tamen sentiis aut carminibus idem fieri posse negaverim: aut si alicubi fiat, non tamen ubique, sed multo infrequentius. Atqui cum omnia in loco suo nativo, ubi concepta, nata, educata, exultaque sunt, multo libentius ac felicius agant, ut late patet in animantium et stirpium generibus: nemini mirum videri debet, si etiam oratio, et quæ in oratione continentur, in lingua primitiva et genuina non parum plus energiæ habeant, quam aliena. Hoc igitur concesso, non est quod veniam impetrare coner, quod vel in soluto sermone minus affectaverim nitidam Latinorum eloquentiam, aut versus iisdem numeris non reddiderim. Nam si illis Latine non utendum est, sed Græce, sat fuerit sensum simpliciter intelligi. Adde quod simplicior sermo clarior ac dilucidior est, quod in paraphraste requiritur. Præterea si Græcum carmen in Latinos numeros vertas, fieri vix potest ut sensus idem undequaque redeat, sed aliqua dissimulari necessum est, etiam ubi nihil obscurum in sensu, propter carminis legem: et potuissem hoc modo difficiliore locos dissimulanter effugere, quasi idem faciens, quod in clarioribus locis sæpius fecissem, nisi lectoris utilitatem spectare, et omnia candide agere maluissem. Huc accedit, quod Græci versus ex abrupto citati, pauci ex multis, sine principio interdum et fine sententiæ, si Latini fiant servata lege carminis, ut plurimum inepti, inconcinni, et nimis affectati redduntur, nisi quis multum libertatis usurpet, ac longius ab autore discedat, ut est videre in Erasmi Roterdami, hominis alioquin ad miraculum usque docti, et aliorum lucubrationibus. Cæterum non me latet, si carmen solvatur in prosam, permultum amitti gratiæ, atque omnem interdum exui leporem: quod æstimare debent legentes, et mihi æquiores esse, si Latina seorsim lecta interdum nihil egregium præ se ferant, nec ex Latinis Græca metiri, cum hæc et propter

linguam suam, et propter carminis harmoniam multo meliora jucundioraque lectu sint: illa vero tum ob alienum sermonem, eumque simplicem, tum propter numerorum et rythmi dissolutionem prorsus humili supinoque sensu legantur, cum nihil supersit quod aures suavi concentu feriat, delectet, admirationem pariat, quod ita contingere Aristoteles in Rhetoricis alicubi testatur. Præterea, quamvis convertere liberius aliquando libuisset, non licuit tamen, cum Latinis non amplius spatii quam Græcis concederetur, atque tantundem omnino in Latina pagina comprehendi oporteret, quantum Græca continebat. Ita mihi transferenti, certum papyri spatium, veluti temporis ad clepsydram oranti, præfinitum fuit: quæ quidem res et mihi non parum molestiæ exhibuit, et librarii diversis aliquando in eadem Latina pagina characteribus uti coacti sunt, partim majoribus, partim minoribus, ut chartam ex æquo implerent. Et hæc hactenus de translatione, nimium fortassis prolixè, dicta.

Porro de operis autore Jo. Stobæo, quam celebris ac insignis De eodem et hujus operis argumento supra dictum est in epistola nuncupatoria. gnomographus, imo omnium hujus generis scriptorum princeps optimo jure existimandus sit, nemini obscurum esse arbitror, qui doctorum ætatis nostræ hominum monumenta legerit: plerique enim sententias ab eo collectas citare solent, alii nominatim, alii dissimulantes unde acceperint, cum thesauri loco reconditam apud se hanc gnomologiam haberent. Phavorinus Camers, cujus Græcum Lexicon habemus, aliquot sententias breviores sparsim ex hisce collectaneis decerptas, et in peculiarem libellum, qui quatuor aut quinque foliis papyri absolvitur, redactas, Latine reddidit, non satis tamen feliciter. Contulimus enim, et aliquot inde etiam nostri codicis locos emendavimus. Multa Volaterranus hinc in suos libros transtulit. Ex veteribus autem neminem invenio qui Stobæi mentionem fecerit, nisi quod in Suidæ Lexico hæc verba leguntur: *Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος, ἀνθολόγιον περιέχον τὰς παρὰ πᾶσι πολλῶν δόξας ἐν βιβλίοις δ'. ἐνάρετα πάνυ καὶ γέμοντα πάσης παιδείσεως. Γράφει δὲ ταῦτα πρὸς Ἐπίμιον υἱὸν αὐτοῦ.* Id est: *Joannes cognomine Stobæus Florilegium concinnavit, quo multorum opiniones, quæ apud omnes scriptores literis mandatæ sunt, continentur libris quatuor. Scribit autem eos ad filium suum Epimium, perquam egregios et omni eruditione plenos.* Hæc ille. Non est autem quod quisquam moveatur, quod hoc exemplar Epimio non

inscriptum sit: facile enim vitiantur et abolentur principia librorum veterum, ut quæ pluribus injuriis ob situm loci obnoxia sint. In quatuor autem libros ab ipso autore divisum opus liquido apparet, sic ut primus liber relatus sit ad morum disciplinam, secundus ad institutionem reipub., tertius ad rei familiaris administrationem, quartus ad fortunam præcipue et alios quosdam sermones mixtos. Quin et fragmentum illud, de quo supra dixi, ab initio βιβλίον á. adscriptum habebat. Porro de ipsius operis utilitate non est quod multis agam, cum omnes, qui vel a limine bonas literas salutarunt, quam late pateat communium locorum usus, intelligant. Nam ex ipso nomine protinus res manifesta fit: hinc enim communes dicuntur, quoniam ad multas et varias causas idonei sunt. Quis obsecro studiosorum est, qui non ipse sibi aut colligat, aut colligere cupiat, quæcunque virtutum, vitiorum, et reliqua hujusmodi communia exempla, dicta, consilia, quotidiana lectione apud autores observaverit? Nam propter hoc etiam legimus libros ac evolvimus, ut istum fructum ceu nucleum excerpamus. Merito igitur comparandus, legendus, et in summo pretio habendus fuerit Stobæus, qui maximam ejus rei partem nobis jam antea confecerit. Quod si quis nostrum talem haberet thesaurum suis vigiliis, et assidua lectione congestum, quanti putas illum faceret, aut pro quanta pecunia eo carere nollet? Stobæum igitur magni facere debemus, præsertim cum tam bonus liber tam parva pecunia comparari possit: quamvis plerique tam sunt amentes, ut eo minoris res alioquin optimas æstiment, quanto viliore pretio venduntur. Et cæca quædam philautia facit, ut plus faveamus nostris quam alienis operibus. Ergo si hoc genus collectaneorum approbandum est, Stobæum amplectamur, qui solus in hoc genere, quod equidem sciam, nobis extat, in quo et omnium aliorum copiosissime, et ordine optimo versatus est. Circumfertur quidem Ἀνθολόγιον epigrammatum Græcorum a Maximo Planude congestum, in quo aliquot loci communes tractari videntur, sed omnino paucæ sunt communes sententiæ, cum omnes fere de certis personis et circumstantiis scriptæ videantur. Habentur et senarii monostichi, qui singulis versibus sensum absolvunt, ex Menandri fabulis præcipue collecti, elegantes quidem illi et satis bene dispositi, sed admodum pauci. Ad hæc illustrium virorum Sententiæ

philosophicæ Joannis Frobenii typis quondam excusæ circumferuntur, sed illæ etiam non multæ, et non dispositæ pro ratione sensus, sed singulæ autoribus suis juxta alphabeti ordinem adscriptæ. Tale quid nuper etiam Apostolius Byzantius promissit, *Ioniam* appellans id opus a se congerendum, quod an extet haud scio. Audio et alios autores Græcos in Bibliothecis quibusdam, præsertim apud Italos, reperiri, quorum lucubrationes aut sententias ex professo continent, aut alioqui huic argumento finitimæ sunt, quarum nomina, ne quid celem, candido lectori hic adscribam.

Magni Logothetæ Theodori Metochitæ *γνωμικαὶ σημειώσεις*, id est, *sententiosæ observationes*.

Sententiæ notabiles in vitia et virtutes ex autoribus sacris et gentilibus, autoris innominati.

Sententiæ ex variis poetis.

Sententiæ Democratis.

Menandri sententiæ. Fortassis eædem sint monostichis supra memoratis.

Amphilochii episcopi Iconii de vitiis et virtutibus sermones.

Gemisti de virtutibus.

Collectio proverbiorum autoris incerti.

Commentaria in epigrammata Græca.

Hieroclis philosophi interpretatio in aurea carmina Pythagoræ.

Maximi Planudis in Theophrasti characteres expositio.

Cæterum hoc etiam admonitum volo Lectorem, videri mihi Stobæum opus suum non undequaque absolvisse. Interdum enim sententiæ non suo loco citantur: ut in sermone de Prudentia multa scribuntur, quæ magis ad Temperantiam, aut ipsam in genere Virtutem, pertinent. Sed hoc a principio maxime erratum est: in cæteris fere satis conveniunt singulæ gnomæ ad argumentum, quod sermonis inscriptio pollicetur. Alioqui, si plures adeo confusi fuissent, ordinem immutassem: quod facere nolui, cum rarius hac parte delictum esse observarem. Multa sunt, quæ diversis locis accommodari possint, semel duntaxat a Stobæo commemorata: verum Index, qui satis copiosus adjectus est, hæc omnia supplebit. Jam inceperam ex Græcis scriptoribus corollarium in singulos Stobæi locos concinnare, et insuper addere novos: sed quia me-

tuebam ne liber nimis crassus evaderet, aliis quoque occupationibus necessario vacans, laborem istum in præsentia quamvis aliquousque productum distuli, seorsim editurus alio tempore, si vixero, favente Christo, modo studiosi præsentem operam sibi non ingratham fuisse significant. Nam ex Latinis autoribus loci separatim, meo quidem consilio, in commentarium redigi debent, ne unum volumen nimis prolixum et incommodum ex utriusque linguæ scriptis congeratur. Vale, optime Lector, et labores nostros boni consule.

DE ALTERA ET TERTIA EDITIONE.

ANTE annos aliquot Venetias animi gratia profectus, in amicitiam illic perveni Arnoldi Arlenii Peraxyli, viri doctissimi: qui de bonis literis in utraque lingua et hactenus, si quisquam alius, meritus est optime, et etiamnum meretur, dum præclaros et reconditos aliquot libros Florentiæ sub illustrissimo Duce Cosmo Medice in publicum subinde typis excusos profert, una cum optimo viro Laurentio Torrentino. Is præter alia non exigua in me beneficia, hoc etiam effecit, ut ex Bibliotheca generosi viri Diegi Hurtadi a Mendoza, Cæsarei tum temporis apud Venetos oratoris, vetustissimum et manuscriptum Stobæi volumen acciperem. Hoc ego mox, in patriam reversus, cum prima editione nostra diligentissime contuli: et quanquam per multa haberentur in nostro Stobæo Venetiis prius excuso, deinde apud nos cum translatione mea, quæ in manuscripto non legebantur; rursus tamen in illo quoque plurima reperi (cum alia, tum veterum scripta, quorum libri non amplius extant) quæ nusquam in nostro erant. Ea transcripsi omnia, ita ut non modo Sententiis aliquot passim, sed Sermonibus etiam integris hæc Editio nunc prodeat auctior: et libris autorum nominatis, unde Sententiæ singulæ depromptæ sunt, sine comparatione instructor. Multa insuper ejusdem codicis beneficio vel mutila explevi, vel emendavi corrupta. Loci de Virtute et Vicio, et de Intemperantia, hic omnino novi sunt. Aristotelis libellum de Virtutibus et Vitiis jam, non ut prius, uno in loco posuimus integrum, sed pro argumento in diversos locos divisi-

mus: qui integrum volet, cum reliquis Aristotelis operibus inveniet. Præterea adijuncti etiam passim Corollaria quædam ex Græcis libris collecta, tum carmine, tum prosa: non multa tamen, non proluxa, nec absque delectu. Theophrasti de Notis libellum, in brevibus aliquot et elegantissima capita divisum, sed parum feliciter ab anonymo quodam olim interprete in Latinam linguam derivatum, qua potui diligentia, emendavi, et pro argumenti ratione passim inserui. Authorum nomina in Græcis ommissa sunt, et translationi tantum adjecta, ut Græca Latinis commodius in duabus e regione unius paginæ columnis conjungerentur. Hoc postremo videtur admonendus Lector, Theologicos Sermones ab Antonio et Maximo monachis, ex sacris profanisque authoribus Græcis collectos, et Græcæ Latineque a nobis editos, cum hoc volumine conjungi debere, si modo per magnitudinem in unum volumen coire possint: sin minus, argumenti tamen ususque ratione a studiosis tanquam unius authoris duo Tomi jungentur. Verba factururus autem aliquis de quacunque re, quæ in communem sermonem venire solet, ut mox, ubi eadem in nostris vel aliorum locis tractentur, inveniat, Indicem nostrum Universalem, sive secundum Bibliothecæ Tomum consulat, ubi inter cæteros passim etiam Stobæi et Antonii Maximique locos citamus. Si vero nimis laboriosa inquisitio ista videbitur, sat fuerit inspexisse Indices cum Stobæi et Monachorum libris excusos. Iterum vale.

Cæterum jam tertia hæc editio, alteri quidem eadem, sed multo emendatior est.

The first part of the history is a general account of the state of the world at the beginning of the world. It is divided into three parts: the first part is a general account of the world at the beginning of the world; the second part is a general account of the world at the beginning of the world; the third part is a general account of the world at the beginning of the world.

The second part of the history is a general account of the world at the beginning of the world. It is divided into three parts: the first part is a general account of the world at the beginning of the world; the second part is a general account of the world at the beginning of the world; the third part is a general account of the world at the beginning of the world.

The third part of the history is a general account of the world at the beginning of the world. It is divided into three parts: the first part is a general account of the world at the beginning of the world; the second part is a general account of the world at the beginning of the world; the third part is a general account of the world at the beginning of the world.

The fourth part of the history is a general account of the world at the beginning of the world. It is divided into three parts: the first part is a general account of the world at the beginning of the world; the second part is a general account of the world at the beginning of the world; the third part is a general account of the world at the beginning of the world.

The fifth part of the history is a general account of the world at the beginning of the world. It is divided into three parts: the first part is a general account of the world at the beginning of the world; the second part is a general account of the world at the beginning of the world; the third part is a general account of the world at the beginning of the world.

The sixth part of the history is a general account of the world at the beginning of the world. It is divided into three parts: the first part is a general account of the world at the beginning of the world; the second part is a general account of the world at the beginning of the world; the third part is a general account of the world at the beginning of the world.

VIRO ILLUSTRISSIMO
NICOLAO BRULARTO SILLERIANO,
GALLIÆ CANCELLARIO,
HUGO GROTIUS S.

DUBITAVI, Vir Illustrissime, et ex cujus meritis summæ, quam obtines, dignitati summa dignitas accessit, auderemne huic literario operi tuum cunctis gentibus celeberrimum nomen inscribere. Nam si me respicerem, non ignorabam quantum tibi deberem, in quo et innocentia mea præsidium reperisset, et calamitas solatium. Ad te vero si me verterem, nescire non poteram, quantum hæc nostra infra celsum illud fastigium, in quo te Deus et Reges et sapientia tua locarunt, subsiderent. Malui tamen inopiam testatam facere, quam debiti professionem defugere. Nam et apud Orientis populos, ubi Reges sine donis adire nefas erat, minimo defungi licebat, et quibus magnarum victimarum non suppetebat copia, mola salsa litare credebantur. Movit me et hoc quod ab aspectu tuo relegandæ non sunt literæ istæ, quas tam feliciter imbibisti, ut hac laude censi possis, nisi hanc aliarum magnitudo obrueret. Feci autem eo libentius, ut qui non privatis tantum sed publicis quoque nominibus tibi obstrictus sum, non privatim hoc modo sed publice quoque significarem. Nam cum in Gallia et securitatem et tranquillum otium Regio beneficio, te commendante, nactus sim, par est ut aliena a me non sentiam bona, quæ per te Galliæ contigerunt. Nam quod gravis illa belli civilis tempestas externa etiam arma facile huc tractura desæviit, quod relicto ubique Regis imperio non pax tantum regno, sed et pacis mansuræ fiducia obtigit, tuæ præcipue filiique tui prudentiæ atque industriæ accepto ferendum, omnes boni agnoscunt, et mali negare non audent. Accedit alterum, pro quo non minus vobis debeo, quod insistentes HENRICI Magni consiliis, patriæ meæ salutem cordi vobis esse ostenditis: neque tantum apud vos potest paucorum improbissimorum hominum ingratus ac malignus animus in Regem de suo benignum, alieni nec indigum

nec cupientem, ut propterea deserendam censeatis rempublicam, in qua plurimi res mutatas, prostratas leges, amicitiam Gallie foede habitam tacite gemunt, quæ libertas ultima exiit. Faxit Deus ut aliquando Regis auctoritate, consiliis tuis, non Galliam modo videre liceat, intus firmam ac stabilem, extra amicitis fidelibus suffultam, inimicis formidabilem, sed patriam quoque meam in eum restitutam statum, in quo ab anno CIO IO LXXXIX ad annum CIO IOC XVIII Europa mirante floruit. Cui si hoc insuper addatur, ut quæ nunc toto ferme orbe Christiano exarserunt bella aut bellorum semina, ea, Gallia arbitrante, tolli æquis legibus possint, is vero ad laudes tuas maximus accedet cumulus, perpetuoque exstabit utilissimum humano generi munus, nec humanis tantum gratiis laudibusque pensandum, sed ejus inprimis bonitate, qui pacis auctoribus utriusque vitæ præmia liberaliter promisit: cujus tutelæ Regem optimum, ac regnum, teque ac tuos, Vir Illustrissime, quantum possum commendo. Postridie Kalendas Maii CIO IOC XXIII. Lutetiæ.

HUGONIS GROTII

PROLEGOMENA.

SOLEBANT Græci ad librorum quos legebant marginem, ut quid memoria dignum occurrerat, aut stellam appingere, aut χ literam, quæ significaret χρηστὸν, id est, *utile* esse, quod eo in loco dicebatur. Deinde eorum, quæ sic observaverant, plerique sibi collectionem faciebant aliquam, quam vocabant χρηστομάθειαν, eamque digerebant in libros ac titulos, tanquam in promptuaria unde, ubi opus esset, peterentur. Excellens in hoc genere fuit Joannis Stobæi labor, quem ad manus nostras venisse eo majoris putandum est, quod ad facienda collectanea usus est scriptoribus multis quos nobis ætas invidit: ita ut ipse nunc eorum vicem apud nos suppleat. Vixit autem is Joannes Stobæus quo tempore incertum, at certe postquam Imperatores Christianismum erant professi: nam Jamblichi inter cæteros auctoritate utitur, qui ad Juliani tempora provixit. (Quæ vero serioris ævi in quibusdam libris comparent, non ab ipso sunt Stobæo, sed aliorum collectione addita, ut solent hoc genus opera multorum additamentis crescere.)

In disponendis collectaneorum titulis pro ingenio ac captu sibi quisque ordinem eligit: quem vero secutus sit Stobæus operæ pretium est noscere. Anno CIO IO XLIII. librum Stobæi Gesnerus edidit ac Latine vertit inscriptum hoc modo: Κέρας Ἀμαλθείας. Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου ἐκλογαὶ ἀποφθεγμάτων καὶ ὑποθηκῶν. Is liber sine ulla partitione alia in titulos excurrit CXXVII. Nam quod CXXV. in editionibus tantum apparent, exscriptoris est vitium, qui numeros XXXVII et XXXVIII. bis posuit. Postea anno CIO IO LXXV. ex Joannis Sambuci bibliotheca Guilielmus Canterus edidit ac Latinitate donavit aliam Stobæi partem hoc titulo: *Joannis Stobæi Eclogarum libri duo, quorum prior Physicas, posterior Ethicas complectitur.* Sed ex Photii bibliotheca, quod res est, discimus, in Stobæi opere primum obtinuisse locum libros duos quos Canterus edidit: secuta deinde quæ ediderat Gesnerus, non uno ut nunc libro, sed

duobus, quorum posterior, operis totius quartus, initium faciebat a titulo de Republica. Quibus cognitis, non difficile est assequi, quam in ordinandis titulis rationem secutus sit Stobæus. Nam Sapientiæ studium, quod philosophiam dicimus, cum Epicuro atque aliis divisit in partem naturalem et in moralem: non sine causa. Nam rationalis ars, ut et oratoria, magis totius vitæ instrumentum est, quam studii illius pars aliqua. Nomen autem naturalis scientiæ sumsit haud paulo laxius quam vulgo sumi solet, sub naturæ vocabulo non corporalia tantum, sed et incorporalia comprehendens, etiam æternam et omnis naturæ opificem naturam, quam Deum dicimus. Itaque et tractatio de Deo et providentia, et de numeris ac figuris, totaque sideralis scientia hoc ambitu includitur. Moralium liber primus generalem continebat doctrinam de virtute, et iis quæ ad virtutem ducunt: facto initio ab ea parte quam Laertius vocat *περὶ τῆς πρώτης ἀξίας*, (M. Antoninus: *ἔσω βλέπε. μηδενὸς πράγματος μήτε ἡ ἰδία ποιότης, μήτε ἡ ἀξία παρατρεχέτω σε. Æstimationem Cicero,) Seneca inspectionem suam cuique distribuentem, et æstimantem quanto quidque dignum sit. Primus igitur titulus erat, de Dei et rerum divinarum cognitione, quem scilicet illa ad mores usum habeat. Hunc excipiebat secundus, de rationali arte et oratoria, deque oratione et literis, tum vero etiam de poetica, et dicendi forma qui *character* dicitur. Tertius erat de ipsa morali parte sapientiæ. Quartus de vero ejus fundamento, hoc est, humanæ voluntatis libertate. In Canteri editione secundus titulus cum primo coaluit. Tertius autem in quinque titulos est distributus. Qui vero post illum de libertate voluntatis humanæ titulum sequebantur ad numerum usque XLVI. perierunt, solaque eorum lemmata apud Photium restant, ex quo discimus tractatum inibi qualem esse philosophum oporteat, tum de religione, ut quæ ad mores recte formandos maxime est necessaria, tum multa quæ ad hominum inter se conversationem præcipue pertinent, et quæ momentum aliquod in vita habere putantur, ut fama ac gloria, tum de virtute generalia quædam: pars vero libri ultima de amicitia erat, deque beneficiis et gratia: quam partem cum alii postremam moralium faciant, Stobæus ideo, puto, priore loco posuit, quod amicitia ad discendam colendamque virtutem usum maxime consideraret, (quo sensu jam inter *ποιητικά*, id est, *efficientia* ho-*

nestarum actionum ponunt Stoici.) Absoluta hac generali tractatione, sequebatur libro tertio, quæ pars prior est Gesnerianæ editionis, specialis virtutum vitiorumque enumeratio. Liber vero ultimus, qui ejusdem editionis pars est posterior, primum continet civilem scientiam, ad quam refertur et militaris. Sequitur ab eo, qui nunc est titulus LVI., ars rei familiaris, usque ad titulum XCVIII. Pars postrema ad libri usque finem continet præcepta, quæ variis humanæ vitæ casibus respondent, neque commode satis ad antecedentes titulos referri potuerunt.

Ego cum alia, quæ apud Stobæum extant, fragmenta veneratus sum semper, tum pro meo in artem poeticam affectu singulariter dilexi, quas ipsius beneficio servatas habemus, poetarum reliquias. Videbam enim sæpissime in illis usu venire id, quod de Homero dixit Horatius :

*Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius et melius Chrysippo et Crantore dicit.*

Peculiariter de Euripide memineram a Cicerone dictum, *singulos ejus versus singula esse testimonia*. Quem et Quintilianus ait *in his quæ a sapientibus sunt tradita, pæne ipsis esse parem* (Athenæus vero *scenicum philosophum* appellat.) Menandrum vero, qui eodem Quintiliano iudice *omnem vitæ imaginem expressit*, quomodo non suspicerem, cum ejus sententiam quandam Apostolorum eximius in divinis suis paginis consecrarit? Cujus exemplum secuti Clemens Alexandrinus aliique scriptores antiqui Christianæ disciplinæ, passim de Græcorum poetarum libris emblemata sumunt, quibus opera sua exornent. Perstiti in eodem affectu, ex quo ad rempublicam sum vocatus. Occurrebat enim animo quod de Cæsare Augusto Suetonius scripserat, *in evolvendis utriusque linguæ auctoribus nihil æque eum esse sectatum, quam præcepta, et exempla publice vel privatim salubria : ita ut ea ad verbum excepta, aut ad domesticos, aut ad exercituum provinciarumque rectores, aut ad urbis magistratus plerumque mitteret, prout quisque monitionis indigeret*. Has ob causas sæpe me impetus cepit sequendi Ciceronis exemplum, qui optima quæque ex Græcis tragædiis atque comædiis loca Latinis versibus reddebat, ut in promptu ea haberet, usui futura ad orationes aut scripta Philosophica. Quod in versibus a Stobæo conservatis eo majore cum fructu facturus mihi videbar, quod Gesnerus

nullos versus versibus reddiderat, contentus soluta oratione sensum exprimere, magno cum gratiæ detrimento: quos autem verterat Canterus Græce Latineque doctissimus, ita verterat, ut appareret in carminibus faciendis eum minus fuisse exercitatum. Captam pridem hanc cogitationem quominus exsequeretur, negotiorum moles atque æstus obstitit, donec, ita volentibus reipublicæ fati, in carcerem Hagæ conjectus, quamdiu scribendi instrumenta relicta mihi sunt, ex hoc exercitamento, juxta Deum et bonam conscientiam amati semper a me status præsentis reipublicæ et concordiæ procuratæ, optimum mihi solatium paravi. Perveneram ad titulum XLIX., cum scribendi quoque copia mihi est adempta, relicto mihi ex memoria eorum, quæ legeram scripseramque, tam vastæ solitudinis levamento. Lupistenum traductus postea resumsi intermissum opus, et ad exitum perduxi. Verti autem carmina Græca simili versuum genere, nisi quod pro Lyricis lege solutis Lyricos vinctis numeris, ut Latinis usitatiores, substitui. In Comicorum versibus interpretandis usus sum libertate numerorum Comica, non tanta tamen, quantam Plautus et Terentius usurpant, sed ferme qualis est in apologis Phædri. Verti autem^a non nimium serviliter, adductius tamen quam Aratum Cicero, Germanicus, Avienus, Dionysium Priscianus, et idem Avienus, ita ut plerumque versuum quoque numerum æquaverim. Hujus operis voluptas ad aliud me simile produxit, ut ex Sophocle et Euripide, quicquid ad mores faciens Stobæus intactum reliquerat, verterem: atque itidem sententias quas ex aliorum tragædiis et e comœdia recentiore habemus reliquas: quæ collectio Stobæi opus exæquat, aut superat. Scripsi in eodem carcere Lupistenî juris Hollandici institutiones patrio sermone. Scripsi sermone eodem, sed versibus, libros sex in usum popularium, peregrinantium maxime, ut qui impiorum, Paganorum, Judæorum, Mahumetistarum consuetudinem declinare non possunt, haberent quo aut se tuerentur, aut etiam alios convincerent. In eo opere, quod nuper factum est publici juris, sicut me aliorum ante me laboribus adjutum profiteor, ita et ordinem, et alia quæ proprie a me sunt, non displicitura æquis iudicibus confido. In his dum occupor, scripsit ad me

^a Vide Hieronymum ad Pammachium de optimo genere interpretandi.

vir demerendæ posteritati natus, Thomas Erpennius, Orientalium linguarum instaurator, parari a se editionem librorum Novi Fœderis Græcam, Syriacam, Arabicam, Æthiopicam, cum variis interpretationibus Latinis: ad eam notis ornandam implorari a se operam amicorum, quos inter et me, magis pro affectu suo quam pro merito meo, ponebat. Ego quamvis scirem quam parum spicilegii post doctissimorum virorum Erasmi, Bezæ, Maldonati, Jansenii messes restaret, tamen ut viro tanto obsequerer, conjeci in chartam quæ ad veræ lectionis indagationem, interpretationem verborum ac locutionum, collationem locorum idem argumentum tractantium, rituum morumque illustrationem, pertinere mihi videbantur. Jamque ad Lucæ finem perveneram, cum admirabili beneficio Dei e vinculis exemptus sum. Unde in Galliam cum venissem, exceptus sum a Rege Christianissimo ea benignitate, qua supplices, non sua culpa sed publica calamitate miseri, a Regibus bonis ac justis excipi solent. Atque heic otii nactus copiam, primum officii mei credidi, veritatem eorum, quæ a nobis et in nos erant acta, humano generi cognitam facere: quod strictim et optima fide feci in Apologetico, facturus uberius in Annalibus, quos maxima parte confectos habeo, qui, si quid de mendaci opinione apud aliquos hæsit, abunde abstergent. Ab hac cura secundam duxi de edendis, qui apud Stobæum exstant, versibus Græce ac Latine. Græca dedi innumeris locis emendatiora tum quod sensum, tum quod carminum leges attinet, partim ex conjectura mea et amicorum qui in Notis nominabuntur, partim ex libris, quos ex regia Bibliotheca comitate viri clarissimi et eruditissimi Nicolai Rigaltii nactus sum. Nam in ipsum contextum emendationes recepi, quo minore cum offensa legeretur: ejus autem, quæ ante apparebat, lectionis in Notis feci mentionem. Sed et manuscriptorum ope auctior facta est hæc editio versibus aliquammultis, qui in vulgatis codicibus desiderabantur.

Utilitatem hujus operis non est quod multis commendem. Constat enim, cum omnes sententiæ et scite dicta usum habeant maximum, tum ea, quæ versibus continentur, et jucundius influere animo, et in memoria firmiter hære. Hinc est quod antiquissimis sæculis sapientiæ præcepta non nisi carminibus dabantur: quo et Homeri illud pertinet, quod narrat, Clytæmnestram ad vitium non prius flexisse, quam cantorem amiserat.

Tantum monendi sunt juvenes, non omnibus dictis adhibendum esse assensum, sed dilectu opus. Nam quia poetarum ars in movendis affectibus maxime illucescit, ideo fit, ut dicta illorum non semper cum regulis congruant sapientiæ, quæ affectuum est moderatrix: quod in libris de republica allatis ex Homero exemplis probat Plato. Accedit, quod poetæ, ut pictores, tam curva quam recta imitantur, et cuique personæ pro ingenio ac moribus verba affingunt: quæ habenda sunt ut lineamenta animi ejus, qui loquens inducitur, non ut poetæ approbantis judicium. His periculis sapientissime occurrit Plutarchus libello quem ad juvenes scripsit De poetarum lectione, quem ea de causa huic operi præfigendum curavimus. Optime enim docet poetarum dicta exigenda ad ea, quæ severiores professores, philosophi scilicet, dictant. Sed ne sic quidem vitatur periculum: nam et in his ipsis, quæ rationis ductu cognosci aliquatenus possunt, falli videmus philosophos, unde tanta inter ipsos placitorum discrepantia; et sunt quædam res ejus generis, ut earum veritatem sola humana ratio per se indagare non possit. In quibus rebus cum alii philosophi sæpe ab eo, quod res est, aberrant, tum ipse etiam in eo, quem dixi, libro Plutarchus, ut cum de providentia agit, et de his quæ post hanc vitam sunt exspectanda. Multum ergo Deo Optimo Maximo debuerunt Hebræi veteres, plus eidem Christiani debemus, quibus omnia, quæ ad vitam recte instituendam momentum aliquod habent, ea certitudine sunt patefacta, ut apud probos animos nullus dubitandi relinquatur locus. Nam a Deo profecta esse ea, quæ Prophetæ et Apostoli nobis prodiderunt, constat, quo unico modo constare id^b potest et quantum potest, editis prodigiis, et ipsorum testimonio, cui fidem adstruit vitæ innocentia, nullum ex mendacio lucrum, et multa mala, interdum mors quoque, ob id testimonium tolerata. Quæ autem a Deo dicuntur vera esse, inter enuntiata est primitivæ lucis, quæ lucem aliunde non fœnerantur. Nam in ipso Dei nomine, ut omnis boni, ita et veracitatis inclusa est significatio. Sicut ergo a poetis ad philosophos, ita et a poetis et a philosophis ad tribunal tertium^c, hoc est ad Prophetas et Apostolos, nobis provocandum

^b Et tabernaculum Mosis et templum Solomonis et Zerobalis multa habuit ab Ægyptiis, Syris, Arabibus, Persis.

^c Tert. de Anima.

est: atque ea demum dicta rata habenda, quæ in hoc auditorio stare possunt. Qua de re cum et pie et facunde, ut solet, dissertaverit Basilius non immerito Magni adeptus nomen, ejus quoque orationem ad hoc argumentum pertinentem in limine operis ponendam censuimus; ut quo modo adversus poetarum fascinum ex Plutarcho, ita adversus Plutarchi et aliorum, extra Dei oracula philosophantium, contagia remedium juventuti paratum sit ex Basilio.

Quod autem suadet Basilius, idem ego quam possum maxime suadeo adolescentibus, ut quam diligentissime eas sententias, quæ in sacro codice exstant, cum Græcorum sententiis comparent. Magnam enim inde non utilitatem tantum sed et voluptatem capturos spondeo. Jam olim valde in sententioso dicendi genere excelluerunt Orientis populi: quod inter cætera ostendunt libri Arabum gnomologici, quos, ut multa alia, primus Europæ donavit is, quem modo nominabam, Erpennius: unde discimus Pythagoricum illud, ignem gladio non fodiendum, ut multa alia ejus scholæ, ab Oriente venisse. Antiquitatem hujus studii testatur illud priore Samuelis libro, qui Latinis Regum primus, capite xxiv. commate 14. כאשר יאמר משל הקדמני מרשעים יצא רשע: id est: *Ut ait sententia veteris illius, a malis procedit malum*: quæ sententia Græco adagio respondet, κακοῦ κόρακος κακὸν ὄν, *malum corvus malus edidit ovum*. Vox quæ *sententiam* eo loco denotat, proprie *comparationem* significat, unde παραβολήν tum eo loco, tum alibi, verterunt Hellenistæ, qui ad Hebræum sermonem quam proxime accedere malunt, quam Græci sermonis elegantiam sequi. Causa istius nominis hæc est, quod vetustissimi auctores de moribus et republica præcepta tradere solebant per comparationes sive plenas, quas proprie παραβολὰς Rhetores vocant, sive decurtatas, easque aut sumtas a rebus plane fabulosis, qualis est illa de arboribus, oliva, vite, carduo, Judicum viii. 8. et de paliuro ac cedro II. Paralipomenon xxv. 18. de accipitre et luscinia apud Hesiodum, Demosthenis de lupis, canibus, et ovibus, Menenii de membris humani corporis: aut a rebus verisimilibus, qualis illa Nathanis ad Davidem, et Christi pleræque. Has comparationes decurtatas αἶνους antiqui vocabant, postea *apologi* dici cœperunt. Et quia contracta fabella fit παροιμία, ideo per abusionem, quas alii Evangelii scriptores παραβολὰς vocant, Joannes

vocavit *παροιμίας* x. 6. xvi. 25. xvi. 29. Contra apud Matthæum xv. 16. vocatur *παραβολή* quæ re vera est *παροιμία*. Ab hoc frequente comparisonum et fabellarum usu omnis sermo a vulgari recedens apud Hebræos *לשם* dici cœpit, ut videre est Ezech. xx. 49. Neque vero figurata tantum oratio, sed et simplex, quæ modo præceptum aliquod utile contineret. Hinc Hebræis *לשם*, Græcis *παραβολαί* (et *παροιμίας*) inscribitur liber ille qui primum Solomonis dicta, ut ab ipso sine ullo ordine effusa sunt, continet, deinde collectanea ex aliis ejusdem et aliorum libris, itidem sine ordine, *ἀφοριστικῶς*, quomodo apud Græcos scripserunt Theognis, et vetus verusque Phocylides. Nam qui nunc ejus nomine exstat, liber est hominis Christiani, quomodo et sub Sibyllarum et Hermetis Trismegisti nomine homines Christiani libros ediderunt, sicut et Pythagorici nomina Orphei ac Lini imposuerunt libris suis. (Simili quoque modo scriptos habemus ab Isocrate libros duos, alterum de vita privata ad Demonicum, alterum de regia ad Nicoclem.) Ad exemplum illud Solomonis et eorum qui ipsum secuti sunt, sententias partim suas partim aliunde collectas in corpus unum, sed nullo itidem ordine, redigere cœperat Jesus Sirachi pater, absolverat autem Jesus alter ejusdem Sirachi filius; quem librum, ut et alterum similem Ecclesiastici titulo, qui Philonem quendam, non illum Caianorum temporum, sed antiquiorem habere auctorem creditur, Alexandrinæ synagogæ debemus. Horum igitur librorum sententias cum Græcis, quæ apud Stobæum et alibi exstant, si quis diligenter contulerit, eum, ut dixi, grande pretium operæ facturum puto.

Sed et in Christi dictis plurima sunt ex medio vulgi sermone aut ex sapientum præceptis desumta, sed quæ ipse plerunque a rebus humanis ad divinas transtulit. Hæc quoque dicta cum dictis Græcorum et Romanorum contendere, non insuave erit. Exempli causa quod apud Matthæum est capite v. *Deus solem suum oriri facit super bonos et malos: Seneca sic extulit: et sceleratis sol oritur.* Quod apud eundem Matthæum vii. est, *Quærite et invenietis*, idem est cum illo Sophocleo:

πᾶν ζητούμενον ἀλωτόν.

quicquid quæritur

Reperire spes est.

(Nil tam difficile est quin quærendo investigari possiet. Te-

rentius Heautontimorumenō.) Illud vero ibidem: *Quid autem vides festucam in oculis fratris tui, et trabem in oculo tuo non vides?* sensum habet eundem quem^d Menandri illud:

ἅπαντες ἔσμεν εἰς τὸ νοθετεῖν σοφοί,

αὐτοὶ δ' ἀμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν.

Nempe omnes aliis recte consilium damus:

At ipsi nostra errata non advortimus.

Et illud ejusdem:

οὐθεὶς ἐπ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ, Πάμφιλε,

σαφῶς ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὄψεται.

Quicumque fœdum admittit aliquid, Pamphile,

Non videt hoc ipse: at alius, si faxit, videt.

Eodem pertinet Latinum illud vetus:

Sed non videmus manticæ quod in tergo est.

Et illud Ciceronis: *Stultitiæ proprium est aliorum vitia cernere, oblivisci suorum.* Propius etiam accedit illud ignoti auctoris:

τὸ μὲν ἀλλότριον, ἀνθρώπε βασκανώτατε,

κακὸν ὄξυδερχεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις.

Alienum vitium, quæ tua est malignitas,

Acute cernis, at tuum prætervides.

Unde illud suum sumsit Horatius:

Cum tuæ prævideas oculis mala lippus inunctis,

Cur in amicorum vitiiis tam cernis acutum

Quam aut aquila, aut serpens Epidaurius?

Quod autem est capite x. *Nihil enim est opertum quod non revelabitur, et occultum quod non sciatur;* convenit cum illo Sophocleo:

ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος

φύσι τ' ἀδήλα.

Humana longis cuncta curriculis dies

Occulta pandit.

Et illo Menandri:

ἄγει τε πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.

In lucem tempus veritatem protrahit.

Quod est capite xii. *Omne regnum divisum contra se desolabitur; et omnis civitas vel domus divisa contra se, non stabit:* convenit cum illo Sophoclis:

^d Senecæ dictum: *Papulas observatis alienas, ipsi obsiti plurimis ulceribus.*

ἀναρχίας γὰρ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν·
αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἢδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν.

Non ulla major pestis imparentia est :

Hæc et domos evertit, et claras diu

Prosternit urbes.

Cui similis ille Ciceronis locus: *Quæ domus tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit everti?* In eodem Matthæi cāpite alia est sententia: *Ex abundantia cordis os loquitur;* idem valens cum illo Menandri:

ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Humanæ ingenii indicium facit oratio.

Et isto Aristidis: οἶος ὁ τρόπος, τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος. *Quale ingenium talis et oratio.* Sic illud quod duobus locis occurrit: *Multi vocati, pauci electi;* Theodoretus explicat isto Græcorum, quanquam ex vana religione veniente, proverbio:

πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

Multi thyrsigeri, pauci quos Evius afflat.

Et illud quod item non uno loco legitur: *Habenti dabitur,* ex populari sermone desumptum est: cui respondet illud apud Martialem,

Dantur opes nullis nunc nisi divitibus.

Innumera id genus reperient, qui cum cura sacros et profanos scriptores legere volent. Ante omnia vero in lectione Græcorum ac Latinorum observare juvenes diligenter debent quicquid occurrit non ad vitæ communis regulas, sed ad veram pietatem pertinens: cujus sicut lux plena in sacris tantum codicibus apparet, ita scintillas passim apud alios conspiciere est tam multas atque varias, ut ferme dicere audeam, sicut nemo omnia vidit, ita nihil esse quod non aliquis viderit: ut partim miserari liceat gentes in densissimis tenebris palpando viam quærentes, partim mirari Dei bonitatem, qui veritatem sub injustitia detentam non plane sivit obrui. Quod ut exemplis aliquot illustremus, et viam monstremus adolescentibus, quam insistentes simul et in literis et in pietate proficere possint, initium faciemus ab eo quod monent sacra oracula, Sapiendum sobrie in rebus divinis, Arcana Dei Deo relinquenda, Scrutatorem majestatis obrui a gloria, et quæ alia sunt in eum modum. Nam his pulchre congruit Philemonis illud:

θεὸν νομίζου καὶ σέβου, ζήτει δὲ μὴ·
πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις.

Credi Deum colique, non quæri, decet:
Nam præter ipsum quærere, acquires nihil.

Et hoc Anaxandridæ:

ἅπαντες ἐσμὲν πρὸς τὰ θεῖ' ἀβέλτεροι,
κούκ ἴσμεν οὐδέν.

Ad res divinas blenni nos homines sumus,
Nec scimus hilum.

Nec abit illud Aristarchi:

καὶ τ' αὖ ἴσον μὲν εὖ λέγειν, ἴσον δὲ μὴ,
ἴσον δ' ἔρουνᾶν, ἐξ ἴσου δὲ μὴ εἰδέναι.
πλεῖον γὰρ οὐδὲν οἱ σοφοὶ τῶν μὴ σοφῶν^c
εἰς ταῦτα γινώσκουσιν· εἰ δ' ἄλλου λέγει
ἄμεινον ἄλλος, τοῦ λέγειν ὑπερφέρει.

De rebus istis par loqui, vel non loqui;
Par jus et ignorantis et quærentis est.
Nec qui putantur sapere, plus horum vident
Inerte vulgo: si quis autem rectius
Loqui videtur, plus habet solum loqui.

Quibus accedat illud Xenophontis: ὅτι μὲν γὰρ τὰ θεῖα ὑπὲρ ἡμᾶς παντὶ δῆλον· ἀπόχρη δὲ τὸ κρεῖττον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ σέβειν. οἱ δ' εἰσιν οὐδ' εὐρεῖν ῥάδιον, οὔτε ζητεῖν θεμιτόν. οὐδὲ γὰρ δεσποτῶν φύσιν ἢ πράξιν δούλους δεῖ εἰδέναι, οἷς οὐδὲν πλέον ὑπηρεσίας προσήκει. *Res divinas super nos esse manifestum est. Debetur autem naturæ excellentiori ac potentiori veneratio: at quales sunt Dii (dicemus nos quæ sit Dei natura) tam difficile est repertu quam scrutatu nefas. Nam neque dominorum naturam aut actus famulis esse cognitos oportet, quibus obsequii gloria relicta est.* Ad quem locum videtur respexisse Nazianzenus^f cum agens de Christo dixit, Servorum non esse disputare de natalibus domini. Generales tamen Dei proprietates, ex quibus in sacris

^c Plato Timæo: τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦθε τοῦ παντὸς ἐρέειν τὸ ἔργον, καὶ ἐρέοντα εἰς πάντας αἰδέσθαι λέγειν. Citat Theodoretus de Græc. aff. cur. lib. 11.

^f Idem sensus apud Hilar. lib. 1. de Trin. apud Ambros. lib. V. . . . Chrysostom. lib. 1. de Trin. Adde Iren.

lib. 11. c. 48. Bas. 1. Homilia *In principio erat verbum.* Cyr. libro 1. The-sauri c. 5.

Chrysa. . . . iv. . . . 21.

πολλῶ μᾶλλον τὴν τοῦ θεοῦ γέννησιν πελοπραγεμονοῦντες, ἐκ ὑβρίζοντες τὰ ἱσ-χάτα πιστόμενοι. [In hac nota quedam propterea omisi, quod legere non potui.]

libris inconspicuus, immensus, æternus, optimus dicitur, Græci non omnes ignorarunt, ut ex his versibus apparet qui ex tragœdia vetere citantur :

Χώριζε θνητῶν τὸν Θεόν, καὶ μὴ δόκει
ὅμοιον αὐτῷ σάρκινον καθεστάναι·
οὐκ οἶσθα δ' αὐτόν. ποτὲ μὲν ὡς πῦρ φαίνεται
ἄπλαστον ὄρμη· ποτὲ δ' ὕδωρ, ποτὲ δὲ γνόφος.
καὶ θηρσὶν αὐτὸς γίνεται παρεμφερῆς,
ἀνέμῳ, νέφει τε, κάστραπῆ, βροντῆ, βροχῆ·
ὑπηρετεῖ δ' αὐτῷ θάλασσα, καὶ πέτραι,
καὶ πᾶσα πηγὴ, καὶ ὕδατος συστήματα·
τρέμει δ' ὄρη, καὶ γαῖα, καὶ πελώριος
βυθὸς θαλάσσης, κῶρέων ὕψος μέγα,
ὅταν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα δεσπότου.

*Sejunge ab omni sorde mortali Deum,
Nec carne amictum, nec tui similem puta :
Ignotus ille est : nunc ut implacabilis
Apparet ignis, nunc tenebris, nunc aquæ
Par ille cerni. Simulat interdum feram,
Tonitrua, ventos, fulmen, ignes, nubila.
Inservit illi pontus et saxa horrida,
Liquidique fontes, amnium et cursus vagi.
Illum ipsa tellus horret, et juga montium,
Lateque fusa stagna cærulei maris,
Si forte torvo dominus ore aspexerit.*

Cui accedat Antiphanis Socratici illud : Θεὸς οὐδενὶ ἔοικε· διόπερ αὐτὸν οὐδεὶς ἐκμαθεῖν ἐξ εἰκόνας δύναται. *Deus rei nulli est similis : unde nemo eum ex effigie queat noscere.* Et Xenophontis : ὁ γοῦν πάντα σείων καὶ ἀτρεμίζων, ὡς μὲν μέγας τις καὶ δυνατὸς φανερός· ὁποῖος δ' ἐστὶν μορφὴν ἀφανής. *Ille igitur qui cuncta contutit terretque, certe quod liquet magnus potensque est : at inconspicuus ut, qua sit forma, sciri nequeat.* Et Thaletis : qui interrogatus quid esset Deus, respondit, τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε τέλος ἔχον· *id quod principio ac fine caret.* Iterumque ab alio rogatus an Deum latere posset homo agens quippiam ; *Imo, inquit, ne cogitans quidem.* (Antipater Tarsensis : [ap. Plutarch. II. p. 1051. E.] θεὸν τοίνυν νοοῦμεν ζῶον μακάριον καὶ ἀφθαρτον καὶ εὐποητικὸν ἀνθρώπων. *Deum credimus vivens beatum, interitus expers, in homines beneficum.*) Accedat heic illud Philemonis :

Θεὸν δὲ ποῖον εἶπέ μοι νοητέον ;
τὸν πάνθ' ὀρῶντα καὶ τὸν οὐχ ὀρώμενον.

Dic, quæso, qualem fas putas credi Deum ?

Qui cuncta spectet ipse non spectabilis.

Et illud quod alii Menandro, Diphilo alii asscribunt :

Τὸν ὄντα πάντων κύριον γενικώτατον
καὶ πατέρα, τοῦτον διατέλει τιμᾶν μόνον
ἀγαθῶν τοιούτων εὐρέτην καὶ κτίστορα.

Rerum universarum imperatorem et patrem

Solum perpetuo colere suppliciter decet,

Artificem tantæ et largitorem copiæ.

Tum vero Melanippidæ carmen :

Κλῦθι μοι, ὦ πάτερ, μέγα θαῦμα βροτῶν,
τὰς ἀειζώου ψυχᾶς μεδέων.

Me, pater, audi, quem gens hominum

Mirata colit : cui morte carens

Anima est cordi.

Et Euripideum hoc :

Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ἐρόμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ'·
ὄν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
νύξ αἰολόχρωσ, ἀκριτός τ' ἀστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Te voco, te non aliunde satum,

Qui naturam turbine versas

Totam ætherio, quem lux circum,

Noxque atricolor semper, et ingens

Circumsultat chorus astrorum.

Quibus consonat illud Tullii : *Nec vero Deus, qui intelligitur a nobis, alio modo intelligi potest, quam mens soluta quædam et libera, segregata ab omni concreione mortali, omnia sentiens et movens.* Huc referendum quod Hebræorum Deum, quem *incertum*, id est ἀγνωστον, Lucanus vocat, Dion Cassius ἀρήρητον καὶ ἀειδῆ, ineffabilem atque inconspicuum, Tacitus ita describit : *summum illud et æternum neque mutabile neque interiturum ;* (Plutarchus ἀφθαρτον, ἀγέννητον, εὐποιητικόν, incorruptibilem, ingenitum, beneficum ;) quasi vim explicantes ipsius Hebræi nomi-

* ῥόμβῳ Eus. Schol. Eurip. in Oreste, et Schol. Apollonii Rhodii. GROTIUS in

MSS. Olim ὄμβρω, et in versione, *qui naturam rerum textu clepis æth.*

nis **יהוה**, quod Græce **ΙΑΩ** extulerunt Philo Byblius, Diodorus Siculus, Porphyrius et alii. De hypostasium quoque distinctione, quanquam eo per se pertingere non potest humana ratio, aliquid ex traditione veteri hausisse putatur Plato^h, et, ut quidam existimant, etiam Aristoteles. Certe *περὶ τοῦ λόγου* Heraclitus quædam scripserat cum Christianorum sensu congruentia, ut ex hoc Amelii Platonici loco apparet: *καὶ οὗτος ἄρα ἦν ὁ λόγος καθ' ὃν αἰεὶ ὄντα τὰ γινόμενα, ὡς ἂν καὶ ὁ Ἡράκλειτος ἀξιῶσσει, καὶ νῆ Δι' ὃν ὁ Βάρβαρος ἀξιοῖ ἐν τῇ τῆς ἀρχῆς τάξει τε καὶ ἀταξία καθεστηκότα πρὸς Θεὸν εἶναι, δι' οὗ πάνθ' ἀπλῶς γεγενῆσθαι.* *Hæc est illa ratio per quam semper ea sunt quæ fiunt, ut et Heraclitus censet, atque adeo quam barbarus ille (ita vocat Joannem Apostolum) in primo rerum conditu inconditoque statu Deo astitisse, per quem simpliciter omnia facta esse ait.* Christiani veteres eodem trahunt illud Epicharmi,

Ἔστιν ἀνθρώπῳ λογισμὸς, ἔστι καὶ θεῷς λόγος.

deinde :

ὁ δὲ γε τ' ἀνθρώπου λόγος πέφυκ' ἀπὸ τοῦ θείου λόγου.

Sicut est humana ratio, ratio sic est et Dei :

Et Dei a ratione ratio nascitur mortalium.

Mundum a Deo factum, quod Moses nos docet, ignorarunt philosophorum aliqui : at agnoverunt alii, et quidem ita clare, ut dixerit Plotinus, Si quis attendat, ex ipso mundo hanc quasi vocem auditurum, Deus me fecit. Citantur in hanc sententiam ex tragædia Sophoclis, ut putatur, hi versus :

*Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἔστιν Θεὸς,
ὃς οὐρανὸν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα, κἀνέμων βίαν.*

Unus profecto est, unus est tantum Deus

Cæli solique machinam qui condidit,

Vadumque ponti cærulum, et vim spiritus.

Omnipotentia quoque Dei Græcis non fuit incognita. Nam sicut sacræ literæ nos docent nihil esse Deo *ἀδύνατον*, ita Linus dixerat,

ῥάδια πάντα Θεῷ τελέσαι καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

Nil quod non facile efficiat divina potestas.

Et Callimachus: *Εἰ Θεὸν οἶσθα,*

ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

^h Vide Porphyrii loca apud Cyrillum libro 1. c. Jul., et Proclum Timæo.

Si Deus est tibi notus,

Hoc etiam noris, omnia posse Deum.

Et Epicharmus:

Οὐδὲν ἐκφεύγει τὸ θεῖον· τοῦτο γινώσκειν σε δεῖ·
αὐτός ἐσθ' ἀμῶν ἐπόπτης· ἀδυνατεῖ δ' οὐδὲν Θεῶ.

Res nulla est Deum quæ lateat, scire quod te convenit:

Ipse est noster introspector, tum Deus nîl non potest.

Providentiam Dei ad res humanas extendi negarunt aliqui: at idem cum sacris literis affirmarunt plurimi, inter quos ordinem merito mihi ducet is, cujus testimonio ipsum Paulum Apostolum uti non puduit, Aratus:

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα· τὸν οὐδέποτε ἄνδρες ἐῷμεν
ἄβρρητον· μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαί,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, μεστή δὲ θάλασσα
καὶ λιμένες· πάντα δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες.
τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

Ab Jove Musarum primordia: semper in ore

Plurimus ille hominum est, qui compita numine magno,

Conciliumque virum complet, pelagusque profundum,

Et pelagi portus. Fruimur Jove et utimur omnes:

Nos genus illius.

Homerus dixerat:

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφείλει τε μινύθει τε
ὄππως κεν ἐθέλησιν. ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.

Juppiter, ut visum, vires mortalibus addit

Et minuit: cunctis namque ipse potentior unus.

Idem:

Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
ἐσθλοῖς δ' ἠδὲ κακοῖσιν, ὄππως ἐθέλησιν ἐκάστω.

Omnipotens tribuit Deus ipse bonisque malisque

Divitias, quantas suadet dare cuique voluntas.

Pindarus vero:

Θεῶ δυνατὸν ἐκ μελαίνης
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος·
κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι
καθαρὸν ἀμέρας σέλας.

Ex atra rutilum nocte potest Deus

Nunc excire jubar, nunc nebulae globo

Fulgorem medio demere de die.

Notat Salvianus a Platone moderatorem rerum omnium dici Deum, a Stoicis eum dici gubernatori esse similem. Idem hoc Tullii utitur testimonio: *Nihil præstantius Deo. Ab eo igitur mundum regi necesse est.* Tertullianus vero ostendit ex hoc communi sensu originem cepisse proverbialia etiam non Christianis familiaria: *Deus videt: Deus reddet: si Deus voluerit: quod Deus dederit: Deus benefacit: Deus videt omnia: Deo commendo: Deus reddet: Deus inter nos judicabit: Quibus adjungi possunt quæ Operum initio exstant apud Hesiodum, et plurima quæ Stobæus collegit physicorum titulo iv., quæ frustra heic repetam. Sed omittere non possum quin apponam heic Aristonis Iambos, ita ut eos emendandos et supplendos censeo: nam valde corrupti et confusi exstant apud Theophilum.*

A. Θάρσει· βοηθεῖν πᾶσι τοῖσιν ἀξίοις
εἰώθειν ὁ Θεὸς, τοῖς δὲ τοιούτοις σφόδρα·
εἰ μὴ παρεῖται προεδρία τις κειμένη
τοῖς ζῶσιν ὡς δεῖ, τί πλέον ἐστὶν εὐσεβεῖν;

B. Εἴη γὰρ οὕτως· ἀλλὰ καὶ λίαν ὀρθῶ
τοὺς εὐσεβῶς μὲν ἐλομένους διεξάγειν
πράττοντας ἀτόπως· τοὺς δὲ μηδὲν ἕτερον ἀν-
σκοποῦντας ἢ τὸ λυσίτελές αὐτοῖς μόνον,
ἐντιμότεραν ἔχοντας ἡμῶν διάθεσιν.

A. Ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀλλὰ δεῖ πόρρω βλέπειν
καὶ τῶν ἀπάντων ἀναμένειν καταστροφὴν.
οὐχ ὄν τρόπον γὰρ παρ' ἐνίοις ἰσχυρὴ τις
δόξα κακοήθης, τῷ βίῳ προσγίνεται
ὡς ἔτυχε πάντα· ταῦτα γὰρ κρίνουσ' ἔχειν
ἐφόδια πρὸς τὸν ἴδιον οἱ φαῦλοι τρόπον·
ἀλλ' ἐστὶ καὶ τοῖς ζῶσιν ὁσίως προεδρία,
καὶ τοῖς πονηροῖς, ὡς προσῆκ', ἐπιτιμία.
χωρὶς προνοίας γίνεται γὰρ οὐδέέν.

A. *Animæquus esto. Nam solet dignos Deus
Juvare, tales, qualis es tu, maxime:
Quod decet agentes, nisi quid eximium ferent,
Oro, quid ultra colere pietatem attinet?*

B. *Utinam quidem id sit. Sæpe sed video nimis,
Ad sanctitatis regulam qui se exigunt
Premi miserius. At quibus cordi est nihil*

*Privata nisi quod res et utilitas jubent,
 Florere nobis melius. A. In præsens ita
 Fit nempe, sed prospicere nos longum decet,
 Et operiri, dum orbis in sese redit.
 Haud namque vera est quæ tenet sententia
 Plerosque prava, fortuitis lapsibus
 Hanc fluere vitam: quod sibi viaticum
 Corrupta turba sumit ad mores malos:
 Sed et piorum facta mercedem ferent,
 Et impiorum scelera supplicium manet.
 Fit absque nutu quippe cælesti nihil.*

Ad præmia ac pœnas quæ hanc vitam sequentur, quarum promissis ac comminationibus plena sunt sacra oracula, potest forte ea, quam jam recitavi, sententia referri. Certe hæc quæ jam sequetur, sive Philemonis est sive Diphili, ita clara est, ut ab homine Christiano vix quicquam dici potuerit clarius:

Οἶσι συ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
 τρυφῆς ἀπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ
 πεφευγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότας; -
 ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὄρα·
 καὶ γὰρ κατ' ἄδην δύο τρίβους νομίζομεν,
 μίαν δικαίων, χεῖτεραν ἀσεβῶν ὁδόν.
 εἰ γὰρ δίκαιος κάσεβῆς ἔξουσιν ἐν,
 ἢ γῆ δὲ καλύψει τοὺς δύο τῷ παντὶ χρόνῳ,
 ἄρπαξ ἀπελθὼν, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα·
 μηδὲν πλανηθῆς· ἔστι κἀν ἄδου κρίσις,
 ἣνπερ ποιήσει Θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,
 οὗ τ' ὄνομα φοβερὸν οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμι ἐγώ·
 ὃς τοῖς ἀμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίον
 δίδωσι.

*Tunc arbitraris mortuos, Nicerate,
 Quæcis omnis vita satura delitiis fuit,
 Effugere posse tanquam non memorem Deum?
 Justitiæ vigil est oculus, qui nil non videt.
 Ideo silentum credimus calles duos,
 Quorum ille iniquos teneat, iste autem pios.
 Nam si tantundem referent malus atque innocens,
 Et utrosque tellus pondere æterno premet,
 I, rape, furare, defrauda, misce omnia.*

*Sed ne te falle. Sua et in Orco notio est,
 Quam Deus instituet rerum dominus omnium,
 Cujus tremendum nomen, nec fandum mihi:
 Qui spatia profert quamlibet peccantibus
 Mortalis ævi.*

Ad hanc providentiæ partem si non solam, præcipue certe referenda videntur et referri solent Euripidis illa, quæ vulgo cum antecedentibus comicis versibus male connectuntur ·

Εἴ τις δὲ θνητῶν οἴεται τὰ φ' ἡμέραν
 κακόν τι πράσσωσιν τοὺς θεοὺς ληληθῆναι,
 δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἀλίσκεται.
 ἢ ὅτ' ἂν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνει δίκη,
 τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἤρξεν κακῶς·
 ὁρᾷθ', ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι Θεὸν,
 δις ἑξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως·
 ἔστιν γὰρ, ἔστιν· εἰ δὲ τις πράσσει κακῶς
 κακὸς πεφυκὼς, τὸν χρόνον κερδαίνεται·
 χρόνον γὰρ οὗτος ὑστέρῳ δώσει δίκην.

*Mortalium nunc si quis admittens scelus
 Latere posse credit ultores Deos,
 Sperat profana, speque captatur sua,
 Ubi cœperit vacare divina ultio
 Supplicia pendens justa factorum male.
 Advertite esse qui Deum non creditis,
 Pravaque mente duplicatis crimina:
 Est, est, profecto. Qui mala admittit malus,
 Hic temporis sibi ducat usuram lucro:
 Nam postfutura ætate supplicium dabit.*

Ejusdem est:

Ὅ ὃ εὐσεβῆς ὧν, τοῖσι δυσσεβεστάτοις
 εἰ ταῦτ' ἔπραττεν, πῶς τὰδ' ἂν καλῶς ἔχοι,
 εἰ Ζεὺς ὁ λῶστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ;
*Si jus sequentem cum profano atque impio
 Sors æqua sequitur, quomodo bene res eant
 Si nulla juris optimo cura est Jovi?*

(Æschyli est illud dictum de vindice Deo:

ὃς οὐδ' ἐν ἄδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ.
Qui nec apud Orcum mortuum absolvit reum.)

^h ἢ τὶ δ' et v. seq. κακῶν correxit Grotius in marg.

Heraclitus dixerat: μένει τοὺς ἀνθρώπους ἀποθνήσκοντας, ὅσα οὐκ ἔλπονται, οὐδὲ δοκέουσιν. *Manent homines post mortem qualia neque expectant, neque cogitant.* Pindarus autem :

Ὅς ἂν ὁσίως καὶ δικαίως τὸν βίον

διαγάγῃ, γλυκεῖα οἱ καρδίαν

ἀτιτάλλουσα γηροτρόφος ξυναορεῖ

ἰέλπῃς, ἃ μάλιστα θνητῶν

πολύστροφον γνάμαν κυβερνᾷ.

Integros vitæ scelerisque puros

Spes alunt dulces animumque mulcent,

Et vagæ mentis, stadium ad senectæ,

Fræna gubernant.

^k In aureo carmine est :

Ἴ* Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,

ἔσσει ἀθάνατος Θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Ibis ad ætherias sedes, ubi corpore liber

Immortalis eris Deus, atque homo non eris ultra.

Apud Epicharmum :

Εὐσεβῆς τὸν νοῦν πεφυκὼς οὐ πάθῃς γ' οὐδὲν κακὸν

καθ' αὐτὸν. ἄνω τὸ πνεῦμα διαμένει κατ' οὐρανόν.

Si tibi mens sancta fuerit, nil ferēs moriens mali :

Semper in cælo beatus permanebit spiritus.

^m Ad resurrectionem mortuorum refert Tertullianus proverbium vetus: *Abiit, et reverti debet.* Neque desunt philosophi qui eam docuerint. Sicut et de futura mundi conflagratione consentanea sacris oraculis scripsisse legimus Sibyllam et Hystaspem: unde sumta videntur illa, quæ ex tragœdia citantur :

* Ἔσται γὰρ, ἔσται κείνος αἰώνων χρόνος

ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ

χρυσωπὸς αἰθέρ' ἢ δὲ βοσκηθεῖσα φλόξ

ἅπαντα τὰπίγεια καὶ μετάρσια

¹ Chrysostomus de Statuis XVI. ὁ πλουτῶν ἐν κατορθώμασι καὶ πρὸ τῆς βασιλείας χαρῆς μεγίστης ἀπολαύσεται, χρήσεται ὑπερφύλακτος ἰλασίᾳ.

^k Unde non longe discedit illud Antiphontis: ἀσιβῶν δὲ καὶ παραβαίνων τὰ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀντὶς αὐτῆς τῆς ἰλασίας (ὅτι ἐστὶν μεγίστη ἀνθρώποις τοῦ βίου ἀγαθὴ) αὐτὸς αὐτὸν ἀποστρέφει. *Qui impius est*

et in divina peccat, etiam spe (quod maximum humanæ vitæ bonum est) ipse se spoliat.

¹ Chalcidius: *Corpore deposito cum liber ad æthera perges, Evades hominem factus deus ætheris almi.*

^m Antisthenes dicere solebat τοὺς βουλομένους ἀθανάτους εἶναι, διὸν ζῆν ἐσιβῶς καὶ δικαίως.

φλέξει μανῆσ'· ἐπὶ δ' ἄρ' ἐκλίπη τὸ πᾶν,
 φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθός,
 γῆ δ' ἐδράνων ἔρημος, οὐδ' ἀήρ ἔτι
 πτερωτὰ φύλα βαστάσει πυρούμενος·
 κἄπειτα σώσει πάνθ', ἃ πρόσθ' ἀπώλεσε.

*Nam veniet ille, veniet haud dubie dies,
 Laxabit ignis cum redundantes opes
 Auratus æther: lege tum spreta furens
 Terras, et illis quicquid est sublimius,
 Depascet ardor. Inde cum defecerit
 Hoc omne, nulla jam ferent undas vada,
 Neque ulla ramos eriget tellus, neque
 Exustus aer pascet aligerum genus:
 Mox reddet idem cuncta, qui exitio dedit.*

Hinc et Ovidius videri potest sumsisse illud suum;
*Esse quoque in fati reminiscitur, affore tempus
 Quo mare, quo tellus, correptaque regia cœli
 Ardeat, et mundi moles operosa laboret.*

(Post quem Lucanus:

*Communis mundo superest rogas, ossibus astra
 Mixturus.)*

Pronos esse ad peccandum homines docet sacra auctoritas.
 Cui convenit dictum Sopatri: σύμφυτον τὸ ἀμαρτάνειν ἀνθρώποις.
 (Et quod apud Thucydidem legimus: πεφύκασί τε ἅπαντες καὶ
 ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀμαρτάνειν: ita omnes nati sunt, ut et privatim et
 publice multa peccent. Et Sophocles:

ἀνθρώποισι γὰρ
 τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τ' ἐξαμαρτάνειν:

Errare cunctis insitum mortalibus.)

Et Senecæ hoc: *Peccavimus omnes: alii gravia, alii levia,
 alii ex destinato, alii forte impulsivi, aut aliena nequitia ab-
 lati: alii bonis consiliis parum fortiter stetimus, et innocen-
 tiam inviti ac renitentes perdidimus. Nec delinquimus tan-
 tum, sed usque ad extremum ævi delinquemus. Ejusdem est:
 Inter cætera mortalitatis incommoda et hæc est caligo mentium,
 nec tantum necessitas errandi, sed errorum amor. Et hoc: Idem
 semper de nobis pronuntiare debebimus, malos esse nos, malos
 fuisse. (Ejusdem est, Nemo invenitur, qui se possit absolvere.
 Themistius philosophus eundem sensum sic extulit: τὸ μηδὲν*

ἀμαρτάνειν ἔξω τῆς φύσεως κεῖται τῆς ἀνθρωπίνης: *nihil peccare extra humanæ naturæ conditionem positum est.* Aristides de Concordia ad Rhodios: τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀναμαρτητοῦς φῦναι, θεῶν· καὶ τῶν ἐπὶ γῆς οὐδ' εἰς ἓνα ἡμῶν ἀφικνούμενον. *Perpetuo a peccato vacare deorum est, nec ad nostrum, qui terram incolimus, quemquam pervenit.*) Plotinus etiam initium quod sit hujus mali vidit: ὀλίγη κατ' ἀρχὰς τροπὴ προΐουσα αὕτη πλέον καὶ μεῖζον τὸ ἀμαρτανόμενον ἀεὶ ποιεῖ, καὶ σῶμα δὲ συνέστη καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐπιθυμία. *Exigua in principio inclinatio procedens graviora facit ac plura quæ peccantur. Cum autem corpus in nobis existat, necessario existit etiam cupiditas.* Cui addi potest Aristotelis illud: ἡ γὰρ ἀρχὴ τοιαύτην ἔχει τὴν δύναμιν, πολλὰ παρασκευάζειν οἷά περ αὐτῆ. τοῦτο γάρ ἐστιν ἀρχῆς ἔργον, ποιῆσαι, ὅσον αὐτῆ, ἕτερα πολλά. *Nam principium eam vim habet, ut multa efficiat quale est ipsum. Nam id principii proprium est, cætera sibi similia reddere.* Huic consequens est, ut sine cœlesti auxilio ad veram pietatē eniti homines aut in ea consistere nequeant: quod sicut aperte produnt sacræ literæ, ita vidit Plato, apud quem hæc legimus: πῶς οὖν ἂν Σώκρατες σοι δοκοῦσι γίγνεσθαι, εἰ μήτε φύσει, μήτε μαθήσει γίγνονται, τίν' ἄλλον τρόπον γίγνονται' ἂν οἱ ἀγαθοί; οἶμαι μὲν οὐκ ἂν ῥαδίως αὐτὸ δηλωθῆναι. τοπάξω μὲν τοι θεῖόν τι μάλιστα εἶναι τὸ κτῆμα, καὶ γίγνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, ὥσπερ οἱ θεῖοι τῶν μάντεων καὶ χρησμολόγοι. οὔτοι γὰρ οὔτε φύσει τοιοῦτοι γίγνονται, οὔτε τέχνῃ, ἀλλ' ἐπιπνοία ἐκ τῶν θεῶν γιγνόμενοι τοιοῦτοι εἰσὶ. *Si ergo neque natura neque disciplina viri boni fiunt, Socrates, quomodo eos fieri dicemus? Arbitror non facile hoc explicari. Verum ita conjicio, divinam imprimis hanc rem esse, bonosque fieri, sicut vates et præsagi fiunt. Nam hi quoque neque natura sunt tales, neque disciplina, sed divinitus inspirati tales evadunt.* (Quem locum respiciens Dion Prusæensis Borysthenica: φωνὴ τις ἀφίκετο βραχεῖα, καὶ ποῦ τις ἐπίπνοια θεῖα φύσεως τε καὶ ἀληθείας, καθάπερ αὐγὴ πυρὸς ἐξ ἀφανοῦς λάμψαντος. *Brevis vox aliqua ad homines pervenit, et afflatus quidam divinæ naturæ ac veritatis, tanquam splendor ignis ex occulto lucens.*) Simonides:

Οὔτις ἀνευθε Θεῶν ἀρετὴν λάβει.

Virtutem absque Deo nemo capit.

Sunt et similes alii apud Platonem loci, et insignis de hoc argumento diatriba Maximi Tyrii numero XXII. (Ecphantēs: ἐπὶ δὲ γὰς ἀνθρώποι ἀπακισμένον χρῆμα, καὶ πολὺ τὰς καθαρωτέρας φύσιος

ἐλαττούμενον, καὶ πολλὰ τᾶ γὰ βαρυνόμενον, ὡς ἀπὸ τᾶς ματρὸς αὐτῶν μόγις ἐπάρθαι, αἱ μὴ θεομοιρῆ τις ἐμπνοήσις ἐλέω ζῶν συνάψεν αὐτὸ τῶ κρείσσονι μέρει, δεικνύσα τὰν ἱερὰν τῶ γεννάτορος πότοψιν. *Homo hic res peregrina et multum remota a puriore natura, et a terra pressum vix se quasi a matre potest avellere, nisi divinus quidam afflatus miserum animantem contingens, ipsum meliori naturæ donet, et faustum patris vultum ei ostendat.* Polybius Cynæthensibus meliorem mentem optans, addit ἴν ἂν ποτ' αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐνδῶ, *Siquando id ipsis Deus indiderit.* Cicero de N. D. II. *Nemo vir magnus sine aliquo afflatu divino unquam fuit.*) Seneca: *Bonus vir sine Deo nemo est. An potest aliquis supra fortunam, nisi ab illo adjutus, exsurgere? In unoquoque virorum bonorum habitat Deus. Mox: Non potest res tanta sine adminiculo numinis stare. Alibi: Deus ad homines venit, imo, quod propius est, in homines venit. Nulla sine Deo mens bona est. Fide opus esse ad ea comprehendenda quæ sub sensu non cadunt, docet sacra auctoritas.* (Hæc est Plutarcho ἔδρα τις καὶ βάσις ὑφ' ἑστῶσα πρὸς εὐσέβειαν, *subjectum pietati fundamentum.*) Plato dixit: ἄθρει γὰρ περισκοπῶν μὴ τις τῶν ἀμύητων ἐπακούσῃ· εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἱ μὴδὲν ἄλλο ἠγούμενοι εἶναι ἢ ὃ ἐὰν ἀπρίξ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι δύναιντο. *Circumspice ac vide ne quis forte profanus audiat. Profani autem sunt, qui nihil esse existimant, nisi quod plane manibus possint comprehendere.* Heracliti hoc est subtile: ἐὰν μὴ ἐπιζήσῃτε ἀνέλπιστον, οὐχ εὐρήσετε ἀνεξερευνήτον ἐὸν καὶ ἄπορονⁿ. *Nisi speretis quod supra spem est, non invenietis id quod inveniri nequit.* Ac Euripidis:

τὰφανές

τεκμηρίοισιν εἰοικότως ἀλίσκεται.

Inaspicuum quod est

Per signa credibilia venari datur.

Et Xenophanis Colophonii:

Λεύσσει ὄμως ἀπόντα νόφ παρόντα βεβαίως.

Spectat et hæc quæ absunt firmæ præsentia menti.

(Et apud Xenophontem Cyri Pæd. exstat: οἱ θεοὶ οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας: *non amant dii incredulos.*) Qui Dei cultores sunt, eos a Deo exaudiri docemur tum alibi, tum Joan. ix. Idem dixit incertus poeta:

ⁿ Theophilus ex Platone citat μὴ δύνασθαι τὸ ἀκριβὲς μαθεῖν, ἐὰν μὴ ὁ θεὸς διδάξῃ διὰ τοῦ νόμου.

Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος Θεός.

Preces piorum facilis exaudit Deus.

Non multis verbis orandum esse dixit Christus, quia Deus pater novit quibus rebus nobis sit opus. Idem late prosequitur Plato Alcibiade posteriore et Juvenalis Satyra X. Eodem pertinent versus antiqui :

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
ἄμμι δίδου· τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν.

Summe parens nobis, sileamus sive precemur,

Da bona : quæ mala sunt quamvis orantibus arce.

Et alterius illud :

μή μοι γένοιθ' ἂ βούλομ', ἀλλ' ἂ συμφέρει.

Ne sit mihi quod cupio, sed quod expedit.

Unde laudatur Lacedæmoniorum formula : τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς Θεὸν δίδοναι. *Ut det Deus honesta cum utilibus.* Sanctimoniam interiorem magis Deo gratam esse quam ritus exteriores, passim clamant prophetæ et Christus in multis adversum Pharisæos disputationibus. Huc spectat Epicharmi illud :

καθαρὸν ἂν τὸν νοῦν ἔχῃς ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ.

Pura si mens fuerit omne corpus est purum tibi.

Quod quantillum distat ab eò quod legimus Matth. xxiii. 26. et Lucae xi. 11. quo et Pythagoricæ illius responsum referri potest, quæ interrogata quoto die a concubitu viri pura esset femina, respondit, *A sui statim, ab alieni nunquam* : et quod Diogenes dixit auditis versibus Sophoclis, qui omnibus initiatis post hanc vitam beata omnia, aliis mala plurima instare affirmabant^o, mirari sese si post hanc vitam melius esset futurum Patæcioni, noto furi, quam viro optimo Epaminondæ, quod ille initiatus esset, hic non esset. Huc et illud pertinet sive Menandri, sive Philemonis ;

Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
ταύρων τε πλῆθος, ἢ ἐρίφων, ἢ νῆ Δία
ἐτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα
χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας ἤτοι πορφυρᾶς,
ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,

^o Julianus ad Heraclium sic : Γελοῖον, ἵπτιο (Diogenes) ὦ ναιάσκι, εἰ ταύς μὲν τιλόνας οἶσι ταύτης ἵνικα τῆς τελειτῆς ποι-

νάσιν τοῖς θείοις τῶν ἐν Ἄδου καλῶν, Ἄγησίλαον δὲ καὶ Ἐσταμίνουδαν ἐν τῷ βορβόρῳ κίσθαι.

εὐνοῦν νομίζει τὸν Θεὸν καθιστάναι,
 πλανᾷτ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κουφὰς ἔχει.
 δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,
 μὴ παρθένους φθείροντα καὶ μοιχώμενον,
 κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων χάριν.
 μηδὲ βελόνης ἔναμμ' ἐπιθυμῆς, Πάμφιλε·
 ὁ γὰρ Θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

*Adducat si quis victimas, o Pamphile,
 Sive ex caprigeno pecore, sive ex buccero,
 Sive adeo pecudes alias, aut dono ferat
 Paludamentum ex auro sive ex purpura,
 Aut ex ebore, aut smaragdo sigillaria,
 Atque his propitium speret adipisci Deum,
 Decipitur vanitate mentis credula.*

*Sed oportet ipsum hominem esse puris moribus,
 Non felem virginalem, non adulterum,
 Non furem, non qui occidit quæsti gratia.
 Nec acuis filum, Pamphile, concupiveris,
 Quando ipse præsens Deus inspectat omnia.*

¶ Et illud non dissimile quod cum priore male confundi solet :

Μηδὲ βελόνης,
 ὧ φίλτατ', ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτέ.
 ὁ γὰρ Θεός γ' ἔργοις δίκαιοις ἤδεται.
 πονοῦντα δ' ἔᾳ τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,
 τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
 Θεῷ δε θύε διὰ τέλους δίκαιος ἂν·
 μὴ λαμπρὸς ἂν ταῖς χλαμύσιν, ὡς τῇ καρδίᾳ.
 βροντῆς ἀκούσας μηδαμῶς πόρρω φύγης,
 μηδὲν συνειδῶς αὐτὸς αὐτῷ, δέσποτα.

Ne tu vel ad aciculam

*Unquam alienam animum adjevix, mi carissime :
 Nam justis factis gaudet omnipotens Deus :
 Eoque augere rem sinit laboribus,
 Occando, sarriendo noctes ac dies :*

¶ Josephus de Samuele lib. vi. (7.)
 Antiq. ὁ περὶ τῆς οὐχὶ θυσίαις ἔλεγον ἤδεται
 τὸ θεῖον, ἀλλὰ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ δίκαιοις· οὐ-
 τοι δὲ εἰσιν οἱ τῇ βουλῆσι καὶ ταῖς ἐντολαῖς

αὐτοῦ κατακολουθοῦντες καὶ μηδὲν ἄλλο
 παραχθῆσθαι καλῶς ὑφ' ἑαυτῶν νομίζοντες
 ἢ ἔτι ἂν ποιήσωσι τοῦ θεοῦ κεκλιμῆτος.

*Deo sacrificia semper ingenio probo,
 Neu tu albam vestem magis quam mores induas :
 Neu si de caelo tonerit, fugias protinam,
 Here, quippe nullæ conscius culpæ tibi.*

(In anteloquio legum Charondæ erat, ἔχειν τὴν ψυχὴν καθαρὰν πάσης κακίας· ὡς τῶν θεῶν οὐ χαιρόντων τῶν πονηρῶν θυσίαις τε καὶ δαπάναις, ἀλλὰ ταῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν δικαίαις τε καὶ καθαραῖς ἐπιτηδεύσεσι : *omnis malitiæ puram mentem habento : neque enim gaudent dii pravorum hominum sacrificiis et impendiis, sed justis et honestis bonorum actionibus.* Dion Prusæensis oratione tertia a bono rege deum ait coli honestis factis et actionibus justis : — ita eum existimare quicquid vitiose fit, idem et impium esse, pium quod recte. Cicero de N. D. II. *Cultus autem deorum est optimus idemque castissimus atque sanctissimus plenissimusque pietatis, ut eos semper pura integra incorrupta et mente et voce veneremur.* Idem de legibus II. *Caste jubet lex adire ad deos : animo videlicet, in quo sunt omnia.*) Est et illud Menandri :

Πᾶς ἀγνός ἐστιν ὁ μηδεὲν ἑαυτοῦ κακὸν
 συνιδῶν.

*Is demum est purus, qui nihil conscit mali
 Sibi ipse.*

Ejusdem est :

Πάντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ
 ἰσγόν· ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ὁ λαλήσων Θεῶ.

Ad bona verba omnis locus

Pro templo est : mens est quippe quæ loquitur Deo.

Nec spernendum illud Thucydidis : ἐορτὴ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ τὰ δέοντα πράττειν. *Nihil aliud est dies festus, quam facere quod oportet.* (Et Diogenis : ἀνὴρ ἀγαθὸς οὐ πᾶσαν ἡμέραν ἐορτὴν ἡγεῖται, *vir bonus nonne omnem diem festum habet?*) Præcipuum caritatis præceptum, quod ubique Christus inculcat, Severus Imperator eisdem prope verbis extulit : *Quod tibi non vis, alteri ne feceris.* Ultionis privatæ studium probare videntur Aristoteles et Cicero. Contrarium præcipit Christi disciplina, cui pulchre convenit Platonis illud. Οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν. Οὐ δῆτα. Οὐδ' ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς πολλοὶ οἴονται, ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν ; Οὐ φαίνεται. Τί δὲ δῆ, κακουργεῖν δεῖ, ᾧ Κρίτων, ἢ οὐ ; Οὐ δεῖ δῆπου, ᾧ Σώκρατες. Τί δέ ; ἀντικακουργεῖν κακὸν πάσχοντα ὡς οἱ

πολλοὶ φασὶ, δίκαιον ἢ οὐ δίκαιον; Οὐδαμῶς. Τὸ γὰρ που κακῶς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει. Ἀληθῆ λέγεις. *Injuriam facere ergo non licet. Neutiquam. Ergo ne si affectus quidem sis injuria, referre, quod multi putant, injuriam licet, quando injuriam facere nefas est? Non videtur. Quid vero dolo malo agere, o Criton, licetne? Minime vero Socrates. Quid ergo si quis dolo malo læsus sit, ei dolum malum reponere fas ne est an non est? Non est. Nam male quovis modo cuiquam facere ab injuria níl distat. Recta dicis. Idem docet multis aliis in locis Plato, et Maximus Tyrius dissertatione secunda. Et Lacedæmonii precibus a Deo postulabant ἀδικεῖσθαι δύνασθαι, injuriam pati posse. Menandri est hoc:*

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

O Gorgia, ille vir virorum est optimus,

Qui melius aliis callet ferre injurias.

Seneca egregie: *Inhumanum verbum est, et quidem pro justo receptum, ultio, et a contumelia non differt nisi ordine. Qui dolorem regerit, tantum excusatus peccat.* (Ariston Spartanus dicenti cuiuspiam regium esse amicos bene, inimicos male, facere: Immo, inquit, amicis bene facere, inimicos amicos reddere. Dion in admirabili illa oratione Siciliae liberator apud Plutarchum philosophi studii veram demonstrationem in eo ait, non ut quis in amicos benignus sit, ἀλλ' εἴτις ἀδικούμενος εὐπαραίτητος εἴη καὶ πρῶος τοῖς ἀμαρτάνουσι. *Sed si quis injuria affectus sit exorabilis et clemens in eos qui peccarunt.*) Notus est qui ad rem eandem pertinet Juvenalis locus. At Musonius philosophus non tantum injuriam manu referendam negabat, sed nec actionem injuriarum, ad vindictam scilicet, instituendam censebat. (Et apud Lysiam legimus ἀνελεύθερον καὶ λίαν φιλόδικον κακηγορίας δικάζεσθαι. *Mimus dignum ingenio est et hominis litigiosi ob maledicta in judicium venire.*) Malè docet comœdia haud esse flagitium scortari adolescentulum, et fallax Catonis auctoritas: *Huc juvenes æquum est descendere.* At cum Christi disciplina, quæ scortatores regno cœlesti arcet, consentit illud Epicteti⁹: *περὶ ἀφροδίσια πρὸ γάμου καθαρευτέον. A concubitu ante nuptias abstinendum.* Musonii

⁹ Pythagoræ factum qui Crotoniatas ἀπήλλαξε — τῆς πρὸς τὰς ἀνεγγύους

γυναῖκας ὁμίλιας: *avocavit ab omni consuetudine cum mulieribus inmundis.*

quoque hoc: ὅσαι συμπλοκαί, μοιχείας ἐκτὸς οὔσαι, ἔστερημένοι τοῦ γίνεσθαι κατὰ νόμον, καὶ αὐταὶ πᾶσαι αἰσχραί. πράττονται γὰρ δι' ἀκολασίαν. *Quicumque præter adulterium concubitus extra legem fiunt et ipsi turpes sunt. Solam enim libidinem habent propositam.* (Charondas in legibus scripserat, Γυναῖκα δὲ τὴν κατὰ νόμους ἕκαστος στεργέτω, καὶ ἐκ ταύτης τεκνοποιείσθω· εἰς ἄλλο δὲ μηδὲν προίεσθω τέκνων τῶν αὐτοῦ σποράν· μηδὲ τὸ φύσει καὶ νόμῳ τίμιον ἀνόμῳ ἀναλίσκέτω καὶ ὑβριζέτω. ἡ γὰρ φύσις τεκνοποιίας ἔνεκεν, οὐκ ἀκολασίας ἐποίησε τὴν σποράν. *Uxorem quisque legitimam amet, et ex ea liberos quærat, nec quod proli gignendæ destinatum est alio projiciat, ne id, quod et natura et legibus pretiosum est per petulantiam perdat: non enim libidinis, sed sobolis causa natura genituram dedit.* Exstat apud Dionem Prusæensem oratione VII. locus illustris, ubi in eas, quæ suo tempore pro concessis haberi solebant, libidines severe invehitur, ostenditque non modo graviora flagitia tali permissu non impediri, sed potius inde ad illa gradum fieri.) Ad divortia connivebant olim multorum populorum leges: non item recta ratio legi divinæ congruens, unde illud est Anaxandridæ:

Ὁ γὰρ διάυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων.

Reciprocum iter hoc nunquam vacat infamia.

Et hoc Martialis:

Toties quæ nubit, adultera lege est:

Offendor mæcha simpliciore minus.

(Seneca: *Numquid jam ulla repudio erubescit, postquam illustres quædam ac nobiles fæminæ non consulim numero, sed maritorum annos suos computant, et exeunt matrimonii causa, nubunt repudii? Tam diu istud timebatur, quam diu rarum erat. Quia vero nulla sine divortio acta sunt, quod sæpe audiebant, facere didicerunt.*) Sic et uxores una plures habere multis populis usitatum. Sed quid optimum sit bene vidit Euripides:

Οὐδὲν γὰρ καλόν ἐστιν ἄνδρα
 δυοῖν γυναικῶν ἄνδρ' ἐν' ἡνίας ἔχειν,
 ἀλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν
 στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλη.

Non etenim decet

Unum imperare fæminis binis virum.

Contentus uno conjugis vivat toro

Quicumque cupiet rite curatam domum.

(Et alibi: οὐδέποτε' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν. Nunquam duplices laudabo toros. Item: κακόν γ' ἔλεξας ἐν' ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη. Narras malam rem, duplicem lectum viri. Apud eos qui plures uxores habent C. Sallustii hoc est de Numidis dictum. *Levis ista ducitur necessitudo, quod animus multitudine distinctus nullam pro socia obtinet, pariter omnes viles sunt.*) Difficulter ad salutem pervenire divites, Christi sententia est: unde non abit Platonis illud: ἀγαθὸν ὄντα διαφερόντως καὶ πλούσιον εἶναι διαφερόντως ἀδύνατον. *Fieri non potest ut qui eximie sit bonus, idem eximie sit dives.* Qui peccant, eos primum privatim monendos, deinde coram pluribus Christi præceptum est. Similiter Seneca: *Tu adhuc in prima parte versaris errorum, nec graviter laboris, sed frequenter: objurgatio te primum secreta, deinde publica emendabit.* Similes nos Deo esse debere multis locis sacri scriptores tradunt: et Plato dixit, τέλος τῶν ἀγαθῶν τὸ ὁμοιωθῆναι Θεῷ. *Bonorum finem esse Deo similem fieri.* Benefacta corrumpi si gloriæ studio præcipue fiant, Christus docet. Huic consonat laus viri boni apud Æschylum:

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Namque optimus vir esse, non credi cupit.

Et illud Cleanthis:

Ἀνελεύθερος πᾶς ὅστις εἰς δόξαν βλέπει.

Illiberalis est studet qui gloriæ.

Quod Hebræorum multi non crediderunt, ut ex Josepho et recentioribus eorum magistris apparet, etiam peccati reum esse qui male facere voluit^r, non desunt qui viderint: ut Seneca: *Omnia scelera etiam ante effectum operis, quantum culpæ satis est perfecta sunt.* Alibi: *Latro est etiam antequam manus inquinet, qui ad occidendum jam armatus est, et habet spoliandi atque interficiendi voluntatem. Exercetur atque aperitur opere nequitia, non incipit.* (Alio loco: *non immerito in numerum peccantium refertur, quæ pudicitiam timori præstitit, et non sibi.* Pater in declamationibus: *Incesta est etiam sine stupro quæ cupit stuprum.*) Quo et Ovidii illud referri potest:

Quæ, quia non licuit, non facit, illa facit.

Ut jam servaris bene corpus, adultera mens est:

^r Cicero: *in libidine esse peccatum est, etiam sine effectu.* Ælianus: οὐ μόνον ἀδικήσας κακὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνοήσας ἀδι-

κῆσαι παρὰ γὰρ ἐμοὶ κριτῆ. *Non is modo est improbus qui injuriam fecit, sed et qui facere voluit me quidem iudice.*

Omnibus exclusis intus adulter erit.

(Ipse Aristophanes, δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ νοεῖν. *Nam par facere et voluisse valet.* Dion Prusæensis oratione LXVIII. καί τοι οὐχ ἦττον ὁ φόβος τοῦ κλέπτειν ἀπέχεσθαι δοκῶν, ἀλλὰ μὴ μισῶν τὸ πρᾶγμα καὶ καταγινώσκων, κλέπτης τῶν ὑφαιρουμένων ἐστίν. *Non minus fur est, qui præ metu furto abstinet, non quod rem oderit aut damnet, quam qui aliena subtrahit.*) Quo sensu et Tryphoninus Jurisconsultus, adulterum ait dici posse ex animi propositione sola, etiam eum qui nunquam alienam matrem familias corruperit: si modo ejus mentis sit ut occasione data id commissurus sit. (Et Aristides justitiam definiebat, τὸ μὴ ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν, *aliena ne concupiscere quidem.*) Pœnitentia quantas laudes ac promissiones habeat in sacris literis nemo nostrum ignorat. Et Plutarcho μεταμέλεια, σῴτειρα δαίμων. *Pœnitentia salutaris Dea.* Et alibi: τὰς μὲν ἄλλας ἀναίρει λύπας ὁ λόγος, τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτὸς ἐργάζεται. *Alios dolores aufert ratio. Pœnitentiam ipsa creat.* (Apud Arrianum legimus, μόνη ἴασις ἀμαρτίας, ὁμολογεῖν τε ἀμαρτάνοντα, καὶ δῆλον εἶναι ἐπ' αὐτῇ μεταγινώσκοντα, *Unica peccati medicina fateri se peccasse et signum edere animi pœnitentis.* Pindaro dictum: ἀκεσταὶ ταὶ ἀγαθῶν φρένες: *sanabiles bonorum mentes.*) Quod si jam referre pergam quas partes historiæ veteris aut novi fœderis scriptores Græci Latinique testimonio suo approbaverint, quid illorum ritus simile habuerint aut novis aut recentibus sacramentis, longius ab instituto abeat et nimium excrescat præfatio: quam paulo longius produximus, ut juvenum, qui hoc Stobæi libro et similibus aliis utuntur, et cautionem ad spernenda, si qua sunt, mala, et ad recta observanda diligentiam excitaremus. Quod si versio nostra non ubique tam vegeta est ac florida, quam accurata judicia desiderant, dabit veniam lector, si quid habet humanitatis, gravissimis calamitatibus inter quas natus est hic foetus. Quarum si post partem maximam exhaustam nunc quoque pars restat aliqua, mendacia et calumniæ in nos et potentum minæ, feremus cum bono Deo, et Homericum illud sæpe repetemus animo:

Τλῆθι φίλη κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

Dura anime et perfer; namque et graviora tulisti.

POSTSCRIPTUM.

Hoc quoque lectorem monitum volumus, ex pluribus lectionibus, quæ in vulgatis codicibus exstabant, receptam a nobis quæ melior videretur: usos quoque nos emendationibus, quæ editorum librorum margini erant adscriptæ, quoties eas rectas putavimus. Nomina autem auctorum et locorum adscripsimus ex auctoritate MS. A. sæpe a vulgatis codicibus plurimum discrepantis: nisi sicubi certo constaret aliunde esse depromptam sententiam, puta quia is liber exstaret, aut sententia alibi expresso auctoris nomine laudaretur. Sed et in nominibus affinis id secuti sumus, quod versuum ratio postulabat. Ita cum sæpe mutata inter se sint Philisci, Philemonis, et Philetæ nomina, tragicos versus^s Philisco, comicos Philemoni, elegiacos Philetæ assignavimus. Sed ne hoc quidem mirari debes, si quando sententia aliqua ascriptum habeat nomen Tragœdiæ, eamque sententiam nunc in ejus nominis Tragœdia frustra quæras. Nam sæpe eidem poetæ ejusdem argumenti plures tragœdias temporibus diversis fecere, aut etiam parte relicta partem immutarunt, ita ut duplex editio earum ad posteros pervenerit: quod multis exemplis probari posset.

^s Philiscus Ægineta Tragœdias scripsit auctore Diogene.

EX ADDENDIS NICOLAI SCHOWII

AD CHARTAM PAPYRACEAM

MUSEI BORGIANI VELITRIS ROMÆ 1788.

EDITIONES *Sermonum Stobæi*, ut eruditis notum est, ad duas classes referri possunt, *prima* nempe Stobæi sermones breviores, *altera* pleniores exhibet: in *prima classe* collocandæ sunt ed. Veneta per Jo. Fr. Trincavellum, MDXXXV. *prima* Basileensis, MDXLIII. Ad *secundam classem* pertinent altera Basil. MDXLIX. Gesneriana Dilingæ, MDLVI. Wecheliana Francofurti, MDLXXXI. repetita Aureliæ Allobrogum, MDCIX. Hæc editionum diversitas eandem quoque in MSS. differentiam arguit: dolendum autem est, majorem esse eorum codicum numerum, ex quibus primæ editiones provenerunt, quam eorum, ex quibus recentiores adauctæ sunt et locupletatæ. Sic omnes *Sermonum Stobæi* codices, qui Romæ adsunt, quosque omnes consului, ex eodem omnino archetypo descripti sunt, cui textus primarum edd. *Trincavelli* nempe et *primæ Basil.* originem suam debent. In *bibl. Vaticana* duos tantum codices, qui *Stob. sermones* continent, inveni (sub nn. 954. et 955.) unum in 4. alterum in fol. chartaceos, sæc. xv. quorum prior negligenter scriptus est, posterior emendatius: textum primarum edd. exacte sequuntur, nisi quod in fine sententiarum *Theoctisti* post verba, ἄπερ αὐτὰ κατὰ τὸ ἐναντίον χωρῆσαι — nonnulla adduntur, quæ in edd. desunt, quæque ita incipiunt: Ἰππόμαχος τις ἦν τῶν πάλαι γεγενομένων ἀνὴρ γυμναστῆς, καὶ ποτε ἔτυχε συγκαθεζόμενος ἄλλοις ἰδιώταις τῆς τέχνης &c. Finiuntur in sententiis *Marci*. In fine cod. Vat. n. 954. adscripta sunt: Μιχαῆλος Ἀποστόλης Βυζάντιος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς αὐτοῦ πατρίδος, πενία συζῶν, καὶ τῶδε τὸ θεῖον βιβλίον μισθῶ ἐν Κρήτῃ ἐξέγραψεν. Scriptus est igitur in Creta post expugnatam a Turcis Constantinopolin. Cum hisce omnino consentit is, qui in *bibl. Angelica* adservatur, ex eodem fonte deductus et ejusdem fere ætatis, satis quoque negligenter scriptus: interea hosce codices etiam cum utilitate in locis difficilioribus consului. Ad alteram codicum MSS. classem pertinet egregius ille cod. Cæs. Vindobonensis, quo Vindobonæ usus sum, cujusque ope permulta textus vulgati loca partim emen-

davi, partim supplevi, scriptus, ut videtur, circa finem sæculi decimi: codices hujus generis admodum rari sunt, nec similem adhuc inveni; etsi reg. Parisiensis, quem tantum ex cl. Brunckii *poetis gnomicis* cognosco, Cæs. Vindobonensi bonitate ac præstantia vix cedere videatur. Eorum omnium, quæ textui *Sermonum Stobæi* emendando ex bibliothecis Anglicanis inservire possunt, doctissimus Chandlerus, quem hic Romæ cognoscere mihi contigit, spem fecit; hinc, ut spero, subsidiorum criticorum nulla aderit penuria. Consultis codicibus, opus typis paratum erit; totum enim textum descriptum jam ac emendatum in scriniis meis adservo. Institutum autem hoc erit: omittam nempe in prosaicis, si viris doctis ita placuerit, fragmenta *Platonis, Xenophontis, Isocratis, Theophrasti, aliorumque auctorum editorum*, hæc enim novæ editionis onera sunt, nullumque verum criticum usum habent; iis tamen servatis, in quibus inter textum Stobæi eumque, qui alibi vulgatus est, magnum aliquod discrimen intercedere deprehenditur, inter quæ inprimis Epicteti fragmenta refero. Nullam quoque versionem Latinam addam; hæc enim editionem minus parabilem reddit, nullamque veram utilitatem præstat, nec viri solide eruditi, qui in historiam antiquæ poseos aut philosophiæ Græcorum inquirunt, quibusque solis Jo. Stobæi chrestomathia utilis esse potest, ea indigere videntur; cui tamen defectui commodiori forsitan ratione medebor. Solum igitur textum Græcum, cujus fundus est editio MDCIX., exhibebo, criticis rationibus emendati textus unicuique paginæ subjectis. Calcem textus Græci breves notæ in fragmenta difficiliora sequentur. Addentur denique in fine operis indices auctorum et rerum: in indice auctorum Fabricii bibl. Græca suppletur et corrigitur. In præfatione de auctore ejusque fontibus agitur, editionum quoque et codicum historia critica enarratur. Interea Sermonem civ. (Περὶ τῶν παρ' ἄξιαν εὐτυχοῦντων) hic speciminis loco subjungam:

Εὐριπίδου Βελλεροφόντης^a.

A. Τιμὴ σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.

B. Θνήσκοιμ' ἂν οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος

κακοῦς ὀργῶντας ἐκδίκως τιμωμένους.

^a Sunt omnes fabularum tituli ex cod. Cæs. quem omnium hac in re adcuratissimum deprehendi. Videtur in h. ff.

ipse Bellerophon arrogantiam sibi exprobranti respondere. Tzetzes ad Lycophr. v. 17.

Δίκτυος*

Πολλοῖς παρέστην κάφθόνησα δὴ βροτῶν,
ὅστις κακοῖσιν, ἐσθλὸς ὦν, ὅμοιος ᾗ,
λόγων ματαίων εἰς ἀμιλλαν ἐξιών*
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετὸν,
σιγαῖν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακίοναν.

Οἰνεῖ^b.

Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ᾧ ξένοι, καλῶς,
ἄγαν κρατοῦντες, κοῦ νομίζοντες δίκην
δώσειν, ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἦδονῆ.

Ἰκετίδων^c.

Ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχη,
γλώσση κατασχῶν δῆμον, οὐδὲν ὦν τὸ πρίν.

Ἐν ταύτῃ^d.

Φεῦ, φεῦ, κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῶ
καλῶς, ὑβρίζουσ' ὡς αἰεὶ πράζοντες εὖ.

Τημενίσι^e.

Πολλοὶ γεγάωτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ', ὅπως
δεῖξωσιν αὐτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσία.

Μενάνδρου Θεοφορουμένη^c.

Εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι = Κράτων,
ἐπὰν ἀποθάνης, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔση
ἔση δ', ὅ τι ἂν βούλη· κύνων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ,
εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν· ὅ τι βούλει δ', ἐλοῦ. =
Ἄπαντα μᾶλλον (εὐθύς εἰπεῖν ἂν δοκῶ)
ποίει με, πλὴν ἀνθρώπων· ἀδίκως εὐτυχεῖ

^b Diomedes, ni fallor, ad Calydonios de Agrii filii, qui avum Oeneum regno spoliaverant. Apollod. bibl. lib. i. pag. 37.

^c V. 428. Ad Theseum nuncius Creontis, qui democratiam damnat. τὸ νοσῶδες, quod animi aegritudinem facit. Soph. Oed. T. v. 1079. Iocaste ad Oedipum :

Μὴ πρὸς θεῶν, ἴσθις τι τοῦ σουτοῦ βίου
κῆδη, ματιύσης τοῦβ—ἄλλης νοσοῦσ' ἔγω.

Veram lectionem, νοσοῦσ' ἔγω, quam cl. Brunckius bene in textum recepit, con-

firmit cod. Chigianus, summæ in emendando Sophocle auctoritatis : in omnibus codd. Vindobb. librarii, Atticismo adsueta, νοσοῦσ' ἔγω scripserunt.

^d Ibid. v. 463, verba chori.

^e Titulus fabulæ jam primum ex cod. Cæs. additur. Cognita sunt et alia ejusdem fabulæ fragmenta, in quibus et ridendi moresque sæculi perstringendi mulierculæ circumforaneæ, quæ numine quodam adflatas se credebant, materiam præbent.

κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.

Ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
ἐτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων,
ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ·

ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἐτέρα τροφῇ
ἐστίν, ὃ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα.

Ἄνθρωπος, εἴαν ἦ χρηστὸς, εὐγενὴς, σφόδρα
γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει·
πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τὰ τρίτ' ἔχει^f.

Ἄονον γενέσθαι κρείττον, ἢ τοὺς χεῖρονας
ὁρᾶν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Θεόγνιδος ε·

Καὶ σῶφρων ἤμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἔσπετο· καὶ τιμὴν τὴς κακὸς ἂν ἔλαχεν.

Ἐν ταύτῳ^h.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
ἔσθλον, ὃς οὐδ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν
οὔτε φίλοις. Ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
αἰχμητῆς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σάοι.

Σοφοκλέους Ἀλεΐτηςⁱ.

Δεινὸν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τοῦσδε μὲν πράσσειν καλῶς·
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα
γεγῶτας, εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.

Οὐ χρῆν τὰδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τὴν κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα,
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τῶνδε τῆν ἐναντίαν

^f Textum ex cod. Vat. et Cas. restitui, quem Grotius in Florilegio eodem fere modo emendaverat: antea legebatur: τὰ τρίτα λίγυι. contra metrum.

^h V. 673. ed. Brunckii. Etiam ex cod. Cas. et edd. Theognidis ἴσπετο pro vitioso ἄσπετο scripsi, quemadmodum et τιμὴν pro τιμῆς. Soph. Aj. M. v. 841. Ajax ad Jovem supplex:

Αἰτήσομαι δὲ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχίην.
(Ita scribo ex codd. Vinlobb., Chigiano, et Casanatensi).

^h V. 845. οὐδ' αὐτῷ ex edd. Theognidis et codd. reposui: particulae οὐδὲ et οὔτε frequenter a librariis permutantur.

ⁱ In omnibus hujus fabulae fragmentis lemma Ἀλεΐτης cod. Cas. ubique exhibet, cujus argumentum procul dubio in Hygini fab. CXXII. enarratur, ita ut in h. fr. ad Aleten, Ægisti et Clytemnestrae filium, respiciatur, qui, dum Orestes in Taurica Dianae immolatus ferebatur, regnum Mycenis occupaverat.

δίκην, κακῶν τιμαρῶν, ἐμφανῆ τίθειν
 κούθεις ἂν οὕτως εὐτυχῆ κακὸς γεγάς.

Δημοσθένους Ὀλυθιακὸς α'. κ.

Τὸ γὰρ εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται.

Ὀλυθιακὸς β'. 1.

Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρῦψαι καὶ συσκιᾶσαι τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν· εἰ δέ τις πταίσει, τότε ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται ταῦτα πάντα.

Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου·

Ἔοικεν ὁ βίος θεάτρω, διὸ πολλάκις χεῖριστοι τὸν κάλλιστον ἐν αὐτῷ κατέχουσι τόπον.

^k Ed. Basil. 1572. tom. I. pag. 4. lin. 8. ubi Philippum innuit.

^l Ibid. pag. 7. lin. 34. ita scribitur:
 Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρῦψαι καὶ
 συσκιᾶσαι τὰ τοιαῦτα οὐκ εἶδη· εἰ δέ τι πταί-

σει, τότε ἀκριβῶς αὐτοῦ πάντ' ἐξεπασθήσεται. Quod hic de solo Philippo dicitur, Stobæus generatim extulit: ex quo magna lectionis varietas oritur.

EXCERPTUM EX NICOLAI SCHOWII

EPISTOLA AD C. G. HEYNIUM

ROME 1790.

VELLEM jam, Vir Amplissimè, ut redux in Germaniam, ubi post tot annorum itinera, labores, animique curas, requiem aliquam quæro, honestum invenirem bibliopolam, cui animus esset necessarios in novam *Stobæi Sermonum* editionem sump-tus erogandi; quod tamen Tua auctoritate Tuisque consiliis facile me impetraturum esse spero. Consilium enim, quod ante duos annos publice manifestavi, nec Tibi nec aliis displicuit, novaque editio, ut equidem audio, ubique desideratur; nec, cum *Eclogas* eruditione atque industria Heerenii Tui auctiores ac emendatiores in lucem prodire brevi exspectemus, æquum esset, ut *Sermones*, in quibus tot tantaque poeseos, ac philosophiæ antiquæ nobis servata sunt monumenta, minoris haberentur pretii, aut indigni, quibus eadem adhiberetur medela.

Omnia jam, ut ultimis literis Tibi nunciavi, in promptu ha-

beo, novaque etiam iis, quæ in *Specimine* memoravi, subsidia deinde accessere; quæ enim cel. Chandler Romæ mihi promiserat, anno superiori ex Anglia ad me pervenerunt, variisque in locis restituendis novam mihi prætulere facem. *Consistunt hæc in variis lectionibus descriptis ex exemplari interfoliato Stobæi ed. Aurel. Allobr. 1609. quod Oxonii in bibliotheca collegii Ænei Nasi adservatur. Fuit olim hoc exemplar viri eruditissimi Josephi Wasse, cui quicquid fere esset scriptorum Gr. et Lat. in eadem bibliotheca, alio donante, repositum est; et vix unus atque alter auctor est, qui non plurimas ferat annotationes MSS. Wassianas. Quonam vero ex codice aut codicibus MSS. istæ in Stobæum lectiones desumptæ fuerint, non liquet; nec ubivis facile dignoscas, quænam sint (plurimæ certe) librorum MSS. variantes, quænam Wassii conjecturæ, quippe cum literæ "MS." sæpissime absint.* En verba, quibus eruditissimus R. Churton, ejusdem collegii socius, de lectionum auctoritate me certiore fecit; quæ vero in fine literarum adjunguntur, minus grata fuerunt: *Istas autem literas "MS." qui jam exscripsit adolescens semper fere omisit brevitati studens. Omissiones etiam nonnullas prætermisit, quæ plerumque sic "[]" et in ipso tantum textu notantur; in reliquis se fidelem præstitit.* Major enim in his diligentia maximo mihi usui fuisset: ceteroquin pro ipsis lectionibus nitide ac diligenter enotatis doctissimis viris R. Chandler et R. Churton me summopere obstrictum esse fateor, debitasque publice hic offero gratias.

Insigne deinde adjumentum Romæ apud eruditissimum Abb. Caiet. Marini præter spem ac opinionem inveni; inter codices enim Græcos, quos vir amicissimus inspiciendos et examinandos ultro mihi obtulit, præter insigne Lexici Cyrilli MS. aliaque, parvulus etiam codex, *Ματθαίου τοῦ Δεβαρῆ κανονες συνθέσεως κοινοὶ πάντων τῶν τοῦ λόγου μέτρων* inscriptus, obvenit, in cujus fine priores xxxviii. *Stobæi Sermones* chrestomathiæ loco annexi sunt: textus horum Sermonum, ex præstantissimo codice descriptus, non modo præstantiores MS. Cæsarei lectiones confirmavit, sed et novas easque præclaras subministravit.

Magno etiam textui *Sermonum* emolumento fuit insignis ille codex paræmiarum et apophthegmatum MS. Gr. qui Romæ in bibliotheca Angelica exstat, num. xvii. insignitus, et in catalogo, *Selecta ex variis philosophis Gr.* inscriptus, chartaceus,

ac sæc. xv. Proverbia et apophthegmata ordine alph. digesta sunt, fini uniuscujusque literæ fabulis ex mythologia Græca adjunctis. Titulus codicis deest, suspicor autem ipsum *Ioniam Mich. Apostoli* continere, vid. Montfauc. *Palæogr. Gr.* lib. I. p. 82. Incipit: Ἀγαλλίας ὁ Κερκυραῖος, Ἀριστοφάνει γινώριμος, εἶπεν δύο πόλεις εἶναι Ἀθήνας καὶ Ἐλευσίνα rel. Ex hoc codice edita fuisse videntur primum Μιχαήλου Ἀποστόλου Παροιμίαι, ac deinde ab Arsenio Michaelis filio ord. alph. Ἀποφθέγματα φιλοσόφων καὶ στρατηγῶν, ῥητόρων καὶ ποιητῶν. At MS. editis plenius est, nec fabulas seorsim editas inveni, exstant autem partim in Homeri, partim etiam in Pindari et Apollonii Rhodii scholiis, Apollodoro, aliisque mythographis.

Dum porro anno superiori Roma Venetias per Florentiam proficiscebar, summo desiderio codicem Stobæi Laurentianum inspiciendi cel. Bandini benevole ac humaniter indulxit; verum delusa fuit exspectatio, hunc enim codicem una cum codice d. Marci, quo Venetiis usus sum, quique nuper in monasterio d. Joannis et Pauli delituit, cum codicibus Romanis bibl. Vaticanæ et Angelicæ prorsus consentaneum esse, textumque ed. Trincavellianæ exhibere mox deprehendi.

Ipse Romæ bibliothecam Vallicellianam neglexi; at Georgius Zoëga, conterraneus meus amicissimus, me Venetiis morantem per literas admonuit, existere ibi codicem MS. per octo folia *Sententias morales ex libris sacris et profanis excerptas* continentem; alium porro, in quo per viginti folia Orphei et aliorum poetarum sententiæ exhibentur^a.

Bononiæ in bibliotheca S. Salvatoris exstat codex MS. num. CLXXII. chart. 8vo. sæc. xvi. qui syllogen sententiarum ab Accida protopapa Messanensi collectarum continet. Ipsa sylloge ita inscribitur: Βιβλίον, ἐν ᾧ περιέχονται ποικίλαι ἐκλογαὶ ἐκ διαφόρων γνώμων οὐκ ὀλίγων θεολόγων καὶ φιλοσόφων, κομισθῆν ἐν τῇ περιωνύμῳ Ἰταλία ἐξ ἐφάσ παρὰ τοῦ κύρου Φραγκίσκου Ἀκκίδα πρωτοπαπᾶ Μεσσήνης, υἱοῦ τοῦ εὐσεβοῦς ἐν ἱερέσι Ἐμμανουὴλ χοροεπισκόπου (sic) νήσου Σικελίας, ἐνὸς τῶν εὐγενῶν τῆς Κολασσαέων νήσου καὶ πόλεως, ὅπερ τῇ σῆ ἐκλαμπρότητι δουλικῶς προσάγει. Quisnam autem ille

^a Ipse postea Venetiis Romam redux in hæc MSS. inquisivi, sed parum utilitatis ac luminis mihi attulerunt. Ibidem quoque existit *Sententiarum moralium* codex MS., qui chrestomathia Christiana

est, ejusdemque indolis ac Barberinus, multique alii, in quibus sub certis articulis moralibus dicta sacrorum librorum ac Patrum in unum collecta conspiciuntur.

fuerit, cui Accidas librum dicaverit, ex sequenti subscriptione fini codicis manu recentiori adjecta videre est: 'Ο κῦρ Φραγκίσκος Ἀκκίδας — ἐκ πολλῆς εἰς τὴν ἀποστολικὴν καθέδραν προθυμίας τοῦτο τὸ βιβλίον πολλῶ πόνῳ καὶ δαπάνῃ συνάξας ἐκ τῶν ἀνατολικῶν προσέφερε τῷ μακαριωτάτῳ πατῆρ Σίξτῳ πέμπτῳ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, ἐν τῇ Βατικάνῃ βιβλιοθήκῃ φυλαττόμενον, ἔτει α' φ' π' ε'. Præcipui auctores, e quibus sententias excerptis Accidas, sunt *Basilius, Gregorius theologus, Libanius, Marcus asceta, Maximus, Chrysostomus, Isidorus Pelusiota*, Ἐκ τοῦ Εὐεργετηνοῦ (sic), *Severianus, Theodorus Prodromus, Psellus, Phile.* Alios auctores ab Accida allatos prætereo, pauca enim ex illis profert. Hic codex exspectatione mea inferior fuit, atque *Stobæi Sermonibus* parum profuit.

His accedit editio *Stobæi* Tigurina an. 1543. notis frequentibus iisque satis eruditis postillata, quæ olim Apostoli Zeno fuit, hodieque Venetiis in bibliotheca Zeniana adservatur: notæ marginales loca solum parallela tam Græca quam Latina indicant, nihilque, quod ad augendum aut corrigendum textum faceret, continent.

Consului etiam *Apophthegmata ex variis auctoribus per Jo. Stobæum collecta Varino Favorino Camerte interprete Lat. Romæ impressum per Jac. Mazochium die XXVII. Nov. MDXVII. 8vo.* librum rarissimum, cujus usum doctiss. Abb. Caietanus Marini pro solita sua humanitate ultro mihi concessit; sententiæ verò ad sensum nec ad verba redditæ sunt, multumque abbreviatæ, quamplurimi etiam articuli omissi sunt, rerumque ordo multis in locis mutatus est.

Emendationes in Stobæum auctore Friderico Jacobs Gothæ 1790. 8vo. ad me directas, quas etiam ante dimidium anni ad me mittendas curasti, nondum videre mihi obtigit, nec forte videbo, antequam Germaniæ fines attigerim; ipsas verò magno mihi usui fore, non modo ex literis Tuis, sed et ex *Specimine emendationum in auctores veteres cum Gr. tum Lat. Gothæ 1786.* augurari debeo^b.

^b Hæc jam Bononiæ scripseram, cum his diebus ipsum librum cura virorum amicissimorum Amadei Swaier et Jacobi Morelli intra breve tempus Venetiis Romam ad me transmissum nuper accepe-

rim. Nec spes delusa fuit, inter legendum enim ingenium viri eruditissimi magis an doctrinam admirer, nescio, nec paucas emendationes codicum MSS. auctoritate firmatas esse deprehendi.

EX PHOTII BIBLIOTHECA

COD. CLXVII.

ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ Ἰωάννου Στοβαίου ἐκλογῶν ἀποφθεγμάτων ὑποθηκῶν βιβλία τέσσαρα ἐν τεύχεσι δυσί· προσφανεῖ δὲ ταῦτα, δι' ὃν καὶ τὴν συνάθροισιν φιλοπονήσαι λέγει, ^α Σεπτιμίῳ ἰδίῳ υἱῷ. Ἡ δὲ συναγωγή αὐτῷ ἐκ τε ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας λαμπρῶς βεβιωκότων ἐγένετο· ὧν, ὡς καὶ αὐτὸς φησι, τῶν μὲν τὰς ἐκλογὰς, τῶν δὲ τὰ ἀποφθέγματα, καὶ τινων ὑποθήκας συλλεξάμενος, ἐπὶ τῷ ῥυθμίσει καὶ βελτιῶσαι τῷ παιδί τὴν φύσιν, ἀμαυρότερον ἔχουσαν, πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωσμάτων στήλην στείλειεν.

Ἔστι δὲ αὐτῷ τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον, Φυσικόν· τοῦ δὲ δευτέρου μὲν ^β τι κατ' ἀρχὰς Λογικόν, τὸ δὲ λοιπὸν καὶ ^γ πλεῖστον, Ἠθικόν· καὶ τὸ τρίτον δὲ καὶ τὸ τέταρτον, πλὴν ὀλιγίστων, Ἠθικὰ καὶ Πολιτικά. Καὶ γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ἔχει μὲν κεφαλαῖα ^δ ε', οἷς καὶ τὰς τῶν παλαιῶν ἀρμόζει χρήσεις καὶ χρεῖας· ταῦτα δὲ ἐστὶ μετὰ τὸ

Περὶ θεοῦ διαλαβεῖν, ὅτι δημιουργὸς τῶν ὄντων, καὶ διέπει ^ε τὸ ὅλον τῷ τῆς προνοίας λόγῳ. (iii)

^α Σεστιμίῳ] Σεπτιμίῳ marg. Suidas Ἐπίμιον vocat: puto legendum utrobique Ἐπίμιον: qui et ipse quatuor Stobæi libros numerat, quorum vix tres hodie integri circumferuntur. SCHOTT.

^β Sex prima capita quæ intercederunt. SCHOTT.

^γ πολιτικὸν] πλεῖστον marg.

^δ Habet ea omnia aut pene omnia Græce et Latine a Gul. Cantero pridem edita, sed aliter

alicubi distincta, et nonusquam perturbata, aut varie sine titulis dispersa, præterquam quod multis in locis corrupta sint aut mutila. SCHOTT.

^ε Quod hic intercedit in Canteri editione de numeris caput, eprolegomenis huc male trajectum docet Photius infra, et nostra fragmenta ἀνέκδοτα. Constat idem ex Cod. ms. Bibliothecæ Augustanæ. SCHOTT.*

δεύτερον, Περὶ τῶν νομιζόντων μὴ εἶναι πρόνοιαν, καὶ ἐπομένας ταύτη θείας ἐπὶ τῇ τοῦ παντός διοικήσει δυνάμεις.

εἶτα, Περὶ δίκης παρὰ τοῦ θεοῦ τεταγμένης ἐποπτεύειν τὰ γινόμενα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τιμωρὸν οὔσαν τῶν ἀμαρτανόντων. (iv)

καὶ, Περὶ ἀνάγκης θείας, καθ' ἣν ἀπαραιτήτως τὰ κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ γίνεται βούλησιν. (v)

Περὶ τε εἰμαρμένης, καὶ τῆς τῶν γινομένων εὐταξίας. (vi)

Περὶ τύχης ἢ ταυτομάτου. (vii)

καὶ, Ὅτι ἀλόγιστος ἡ φορὰ τῆς τύχης. (viii)

Περὶ τε χρόνου οὐσίας καὶ μερῶν, καὶ πόσων εἶη αἴτιος. (ix)

καὶ, Περὶ Ἀφροδίτης οὐρανίας καὶ ἔρωτος θείου. (x)

δεκατὸν, Περὶ ἀρχῶν, καὶ στοιχείων, καὶ τοῦ παντός. (xi)

εἶτα, Περὶ ὕλης. (xii)

Περὶ ἰδέας. (xiii)

Περὶ αἰτιῶν. (xiv)

Περὶ σωμάτων καὶ περὶ τῆς τούτων τομῆς, καὶ περὶ ἐλαχίστου. (xv)

Περὶ σχημάτων. (xvi)

Περὶ χρωμάτων. (xvii)

Περὶ μίξεως καὶ κράσεως. (xviii)

Περὶ κενοῦ καὶ τόπου καὶ χώρας. (xix)

Περὶ κινήσεως. (xx)

εἰκοστὸν δὲ, Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς. (xxi)

Περὶ κόσμου, καὶ εἰ ἔμφυχος καὶ προνοία διοικούμενος, καὶ ποῦ ἔχει τὸ ἡγεμονικόν, καὶ πόθεν τρέφεται. (xxii)

Περὶ τάξεως τοῦ κόσμου· εἰ ἐν τῷ πᾶν. (xxiii)

Περὶ τῆς οὐρανοῦ οὐσίας καὶ διαρέσεως. (xxiv)

Περὶ οὐσίας ἄστρον καὶ σχημάτων, κινήσεώς τε καὶ ἐπισημασίας. (xxv)

Περὶ οὐσίας ἡλίου καὶ μεγέθους, σχήματός τε καὶ τροπῶν, καὶ ἐκλείψεως καὶ σημείων, καὶ κινήσεως. (xxvi)

Περὶ σελήνης οὐσίας, μεγέθους, καὶ σχήματος, φωτισμῶν τε, καὶ περὶ ἐκλείψεως, καὶ περὶ ἀποστημάτων καὶ σημείων. (xxvii)

† Addit Cant. liber faciem : de qua Plutarchi in opusculis libellus. SCHOTT.

Περὶ γαλακτός. (xxviii)

Περὶ κομητῶν καὶ διαπτόντων καὶ τῶν τοιούτων. (xxix)

Περὶ βροντῶν, ἀστραπῶν, κεραυνῶν, ^ε πρηστήρων, τυφῶνων.
(xxx)

τριακοστὸν δὲ, Περὶ ἱριδος, περὶ ἄλω, καὶ παρηλίου, καὶ ῥάβδων,
καὶ δὴ καὶ περὶ νεφῶν, ὀμίχλης, ὑετῶν, δρόσου, χιόνος, πά-
χνης, χαλάζης. (xxxī. xxxīi.)

Περὶ ἀνέμων. (xxxiii)

Περὶ γῆς, εἰ μία καὶ πεπερασμένη, καὶ περὶ ^h πόσου μεγέ-
θους, καὶ περὶ θέσεως αὐτῆς, καὶ περὶ σχήματος αὐτῆς
τῆς γῆς, καὶ πότερα μένει ἢ γῆ ἢ κινεῖται· περὶ τε
ⁱ σεισμῶν γῆς, καὶ περὶ θαλάσσης, πῶς ἄμπωτις καὶ
πλημμύραι γίνονται. (^kxxxiv.—xli.)

Περὶ ὑδάτων. (xlii)

Περὶ τοῦ παντός. (xliv)

Περὶ φύσεως καὶ τῶν συμβαινόντων ἐξ αὐτῆς αἰτιῶν. (xliii)

Περὶ τῆς τῶν ζώων γενέσεως καὶ τὰ ἐξῆς. (xlv.)

Πόσα γένη ζώων, καὶ εἰ πάντα λογικὰ καὶ αἰσθητά. (xlvi)

Περὶ ὕπνου καὶ θανάτου. (xlvii*¹)

Περὶ φυτῶν. (xlviii)

Περὶ τροφῆς καὶ ὀρέξεως τῶν ζώων. (xlix*)

Περὶ φύσεως ἀνθρώπων. (l)

Περὶ νοῦ. (li)

Περὶ ψυχῆς. (lii)

Περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν καὶ εἰ ἀληθεῖς αἰ αἰσθήσεις.
(liii)

Πόσαι εἰσιν αἰ αἰσθήσεις, καὶ ποίας οὐσίας καὶ ἐνεργείας
ἐκάστη. (liv)

Περὶ ὀράσεως καὶ κατοπτρικῶν ἐμφάσεων. (lv)

Περὶ ἀκοῆς. (lvi)

Περὶ ὀσφρήσεως. (lvi)

* Vide Pl. lib. 2. c. 48. seqq.

^k Multa ex his perierunt.

SCHOTT.

¹ Perit hic titulus, et reliqui
stellulis notati.

^h ποιῶ] ἴσ. πόσου marg.

ⁱ σεισμῶν] σεισμῶν marg.

Περὶ γεύσεως. (lvi)

Περὶ ἀφῆς. (lvi)

Περὶ φωνῆς, καὶ εἰ ἀσώματος ἢ φωνῆ, καὶ τὶ αὐτῆς τὸ ἡγεμονικόν. (lvii)

Περὶ φαντασίας, καὶ κριτηρίου. (lviii)

καὶ νθ. Περὶ δόξης. (lix)

καὶ ξ. Περὶ ἀναπνοῆς καὶ παθῶν. (lx.)

Καὶ τὰ μὲν τοῦ πρώτου βιβλίου κεφάλαια τοσαῦτα, καὶ περὶ τούτων καὶ δηλονότι φυσικὰ, πλὴν ἐνίων τῶν ἐν ἀρχῇ, ἃ μᾶλλον ἂν τις εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ ἀνάξοι· τούτοις δὲ, ὡς ἔφημεν, τὰς τῶν παλαιῶν δόξας, εἴτε συμφώνους οὔσας εἴτε καὶ διαφώνους, παρατίθησιν. Ἐν μέντοι τούτῳ τῷ βιβλίῳ, πρὸ τοῦ τοῖς εἰρημένους κεφαλαίοις ^m ἐπιβαλεῖν, περὶ δύο κεφαλαίων διαλαμβάνει· ὧν τὸ μὲν ἔπαινός ἐστι φιλοσοφίας, καὶ οὗτος ἐκ διαφόρων αὐτῶ συνηραρισμένος, τὸ δὲ περὶ τῶν ⁿ κατὰ ταύτην συνεστηκυῶν αἱρέσεων, ἐν ᾧ καὶ περὶ γεωμετρίας, καὶ μουσικῆς, καὶ ἀριθμητικῆς, δόξας παλαιὰς συναναγράφει.

Τὸ δὲ δεύτερον βιβλίον συμπληροῦται μὲν κεφαλαίοις ^o 5' καὶ μ'. Διαλαμβάνει δὲ πρώτου μὲν

Περὶ τῶν τὰ θεῖα ἐρμηνευόντων, καὶ ὡς εἶη ἀνθρώποις ἀκατάληπτος ἢ τῶν νοητῶν κατὰ τὴν οὐσίαν ἀλήθεια. (i)

εἶτα Περὶ διαλεκτικῆς. (ii)

καὶ Περὶ ῥητορικῆς. (iii)

καὶ Περὶ λόγου καὶ ^p γραμμάτων. (iv*)

Περὶ ποιητικῆς. (v)

Περὶ χαρακτῆρος. (vi)

Περὶ τοῦ ἡθικοῦ εἶδους ^q τῆς φιλοσοφίας. (vii)

^m ἐπιβαλεῖν] ἐπιλαβεῖν marg.

ⁿ κατὰ αὐτὴν marg.

^o De quibus vix tria hæc, primum, septimum, et octavum, utcumque integra posteriore Eclogarum libro a Cant. edito legas: quinque inter hæc mediis capitibus partim turbatis, partim alio rejectis. Reliqua porro xxxiix

hujus libri alterius capita, magno sane damno publico periisse, vel solæ inscriptiones hæc testantur. SCHOTT.

^p Huc plane pertinent quæ serm. 80. 81. et 82. in Conradi [Gesneri] edit. hodieque leguntur. SCHOTT.

^q Cui rursus capita quinque

Περὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν. (viii)

"Οτι οὐδεὶς ἐκὼν πονηρός. (ix)

'Οποῖον χρὴ εἶναι τὸν φιλόσοφον. (x*)

"Οτι χρὴ σέβειν τὸ θεῖον. (xi*)

"Οτι τοῖς εὐσεβέσι καὶ δικαίοις βοηθεῖ τὸ κρεῖττον. (xii*)

Περὶ μαυτικῆς. (xiii*)

"Οτι χρὴ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι τὰς τῶν σοφῶν συνουσίας, ἐκκλίνειν δὲ τοὺς φαύλους καὶ ἀπαιδεύτους. (xiv*)

Περὶ τοῦ δοκεῖν καὶ τοῦ εἶναι· καὶ ὅτι οὐ τῷ λόγῳ χρὴ κρίνειν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τῷ τρόπῳ. (xv*)

"Οτι οἱ ἄλλοις ἐπιβουλεύοντες ἑαυτοὺς λανθάνουσι καταβλάπτοντες. (xvi*)

Περὶ εὐδοξίας. (xvii*)

Περὶ φήμης. (xviii*)

"Οτι μέτρον ἄριστον. (xix*)

"Οτι δυσκατόρθωτον ἢ ἀρετῆ, εὐμεταχείριστον δὲ ἢ κακία. (xx*)

"Οτι οὐ χρὴ λόγον ποιεῖσθαι περὶ τῆς τῶν ἀσυνέτων δοκιμασίας. (xxi*)

"Οτι τὴν ὑπόκρισιν, τοῖς κεχρημένοις ἐπιβλαβῆ οὔσαν καὶ πρὸς οὓς γίνεται, τῆς ψυχῆς ἐκβλητέον. (xxii*)

"Οτι οὐ χρὴ πολυπραγμονεῖν, φθόνου γὰρ καὶ διαβολῆς αἴτιον γίνεται τὸ τοιοῦτον. (xxiii*)

"Οτι ἐν οἷς πλημμελεῖ τις τὸ μεταμελεῖσθαι κάλλιστον. (xxiv*)

Περὶ λαιδορίας, ὡς οὐκ ἀγαθόν. (xxv*)

"Οτι ἐν τῷ λαιδορεῖσθαι χρὴ σκοπεῖν, μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν ἐλαττώμασι. (xxvi)

Περὶ ἀνάγκης τῆς κατὰ τὸν βίον. (xxvii*)

"Οτι εὐκαίρως δεῖ πράττειν. (xxviii*)

Περὶ τοῦ βούλεσθαι, ὅτι οὐ δεῖ ὡς ἔτυχεν ἀναβάλλεσθαι. (xxix*)

subjicit Canteri codex : quorum tamen ultimum illud est,

quod octavum hic locum obtinet. SCHÖTT.

- "Οτι τὸ δυστυχεῖναι πολλάκις ἐπωφελὲς γίνεται, καὶ μά-
 λιστα τοῖς ἄφροσι. (xxx*)
 Περὶ ἀγωγῆς καὶ παιδείας. (xxxι*)
 "Οτι κάλλιστον ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν. (xxxιι*)
 "Οτι ἡ ὁμοιότης τῶν τρόπων φιλίαν ἀπεργάζεται. (xxxιιι*)
 "Οτι χρὴ ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ τοῖς κινδύνοις μὴ περιορᾶν
 τοὺς φίλους. (xxxiv*)
 "Οτι οὐ χρὴ συναδικεῖν τοῖς φίλοις. (xxxv*)
 Περὶ γνησίων καὶ ἀβεβαίων φίλων. (xxxvi*)
 "Οτι χρὴ ταχείας ποιεῖσθαι τὰς πρὸς τοὺς φίλους διαλλα-
 γὰς, τὰ ἀμαρτήματα αὐτῶν ῥᾶον φέροντας μετὰ τῆς
 ἀμνηστείας. (xxxvii*)
 "Οτι ἐν ταῖς ἀτυχίαις τοὺς γνησίους τῶν φίλων διαγινώσκο-
 μεν. (xxxviii*)
 Φιλικὰ παραγγέλματα. (xxxix*)
 Περὶ ἔχθρας, καὶ τοῦ ὁποῖόν τινα εἶναι χρὴ πρὸς τοὺς
 ἔχθρους. (xli*)
 Περὶ τοῦ πῶς ἐστὶν ἀπ' ἐχθρῶν ὠφεληθῆναι. (xlii*)
 Περὶ τοῦ εὐεργετεῖν. (xliii*)
 "Οτι μείζων ἡ χάρις ἐν καιρῷ δοθεῖσα. (xliiii*)
 Περὶ τοῦ ἀντεεργετεῖν. (xliv*)
 "Οτι τοὺς πονηροὺς οὐ χρὴ εὖ ποιεῖν, οὐδὲ παρ' αὐτῶν εὐεργε-
 τεῖσθαι. (xlv*)
 Καὶ τὸ τελευταῖον, Περὶ εὐχαριστίας, (xlvi*)
 ἐν οἷς καὶ τὰ τοῦ δευτέρου κεφάλαια.

Ἐν δὲ τῷ γ' περιέχεται κεφάλαια μβ'.

πρῶτον, Περὶ ἀρετῆς. 1	Περὶ ἀνδρίας. 7
εἶτα Περὶ κακίας. 2	Περὶ δειλίας. 8
Περὶ φρονήσεως. 3	Περὶ δικαιοσύνης. 9
Περὶ ἀφροσύνης. 4	Περὶ πλεονεξίας καὶ ἀδι- κίας. 10
Περὶ σωφροσύνης. 5	
Περὶ ἀκολασίας. 6	Περὶ ἀληθείας. 11

Περὶ ψεύδους. 12	Περὶ ἐπιορκίας. 28
Περὶ παρρησίας. 13	Περὶ φιλοπονίας. 29
Περὶ κολακείας. 14	Περὶ ἀργίας. 30
Περὶ ἀσωτίας. 15	Περὶ αἰδοῦς. 31
Περὶ φειδωλίας. 16	Περὶ ἀναιδεΐας. 32
Περὶ ἐγκρατείας. 17	Περὶ σιγῆς. 33
Περὶ ἀκρασίας. 18	Περὶ τοῦ εὐκαίρως λέ- γειν. 34
Περὶ ἀνεξικακίας. 19	Περὶ βραχυλογίας. 35
Περὶ ὀργῆς. 20	Περὶ ἀδολεσχίας. 36
Περὶ τοῦ γινῶθι σαυτόν. 21	Περὶ χρηστότητος. 37
Περὶ ὑπεροψίας. 22	Περὶ φθόνου. 38
Περὶ φιλαυτίας. 23	Περὶ πατρίδος. 39
Περὶ τοῦ συνειδότος. 24	Περὶ ξένης. 40
Περὶ μνήμης. 25	Περὶ ἀπορρήτων. 41
Περὶ λήθης. 26	καὶ μβ Περὶ διαβολῆς. 42
Περὶ ὄρκου. 27	

Τὰ δὲ τοῦ τετάρτου βιβλίου ἐστὶ ταῦτα:

πρῶτον Περὶ πολιτείας. 43
β Περὶ νόμων καὶ ἐθῶν. 44
° Περὶ δήμου.
Περὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστῶν. 45
Περὶ ἀρχῆς, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖον χρῆ εἶναι τὸν ἄρχοντα. 46
"Οτι κάλλιστον ἡ μοναρχία. 47
Ῥποθήκαι περὶ βασιλείας. 48
Ψόγος τυραννίδος. 49
Περὶ πολέμου. 50
Περὶ τόλμης. 51
Περὶ νεότητος. 52

° Qui sermo in libris editis non exstat. SCHOTT.

- Περὶ στρατηγῶν καὶ περὶ τῶν κατὰ πόλεμον χρειῶν ὑποθήκαι. 54
- Περὶ εἰρήνης. 55
- Περὶ γεωργίας. 56 57
- Περὶ ἡσυχίας. 58
- Περὶ ναυτιλίας. 59
- Περὶ τεχνῶν. 60, 61
- Περὶ δεσποτῶν καὶ δούλων. 62
- Περὶ Ἀφροδίτης πανδήμου. Περὶ ἔρωτος τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἡδονῶν. 63, 64
- Περὶ κάλλους. 65, 66
- Περὶ γάμου κ. τ. ἐ. τ. κ. τ. 67—73
- Γαμικὰ παραγγέλματα. 74
- Περὶ παίδων κ. τ. ἐ. τ. κ. τ. 75—78
- Ἔστι χρὴ τοὺς γονεῖς τῆς καθηκούσης τιμῆς καταξιῶσθαι παρὰ τῶν τέκνων. 79
- Ἔστι χρὴ εἶναι τοὺς πατέρας περὶ τὰ τέκνα. 83
- Ἔστι κάλλιστον ἢ φιλαδελφία καὶ ἢ περὶ τοὺς συγγενεῖς διάθεσις. 84
- Οἰκονομικός. 85
- Περὶ εὐγενείας κ. τ. ἐ. τ. κ. τ. 86—89
- Περὶ δυσγενείας. 90
- Περὶ πλούτου κ. τ. ἐ. τ. κ. τ. 91—94
- Περὶ πενίας. 95
- Σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου. 96, 97
- Ἔστι βίος βραχὺς, καὶ φροντίδων ἀνάμεστος. 98
- Περὶ λύπης ὅτι λίαν μοχθηρά. 99
- Περὶ νόσου καὶ ἰάσεων. 100
- Περὶ ὑγιείας καὶ διαμονῆς αὐτῆς. 101
- Περὶ ἰατρῶν. 102
- Περὶ εὐδαιμονίας. 103
- Περὶ κακοδαιμονίας. 104
- Ἔστι ἀβέβαιος ἢ τῶν ἀνθρώπων εὐπραξία. 105
- Περὶ τῶν παρὰ ἄστυα εὐτυχούντων. 106

- Περὶ τῶν παρ' ἀξίαν δυστυχοῦντων. 107
 Ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα. 108
 Ὅτι δεῖ τὰς εὐτυχίας προφαίνειν τὰς δὲ ἀτυχίας κρύπτειν. 109
 Περὶ ἐλπίδος. 110
 Περὶ τῶν παρ' ἐλπίδα. 111
 Ὅτι οὐ χρὴ ἐπιχαίρειν τοῖς ἀτυχοῦσιν. 112
 Ὅτι οἱ ἀτυχοῦντες χροῖζουσι τῶν συμπασχόντων. 113
 Περὶ γήρωσ κ. τ. έ. τ. κ. τ. 115—117
 Περὶ θανάτου. 118
 Περὶ ζωῆς. 119
 Σύγκρισις ζωῆς καὶ θανάτου. 121
 Περὶ πένθους. 122
 Περὶ ταφῆς. 123
 Παρηγορικά. 124
 Ὅτι οὐ χρὴ παροινεῖν εἰς τοὺς τετελευτηκότας. 125
 Ὅτι τῶν πλείστων μετὰ θάνατον ἡ μνήμη διαρρεῖ ταχέως ὁμοῦ. 126

Τὰ κεφάλαια τοῦ τετάρτου νή. Τῶν δὲ τεσσάρων βιβλίων ὅση ὄς παρατίθησιν, ὡς ἔφημεν, Ἰωάννης ἐκ τε τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν ἀποφθεγμάτων καὶ τῶν ὑποθηκῶν δόξας τε καὶ χρήσεις καὶ χρείας. Ἀγεῖρει δὲ ταύτας ἀπὸ μὲν

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ἀπό τε	Ἀριστίππου	Ἀναξαγόρου
Αἰσχίνου τοῦ Σω-	Ἀρίστωνος καὶ	Ἀρχαινέτου
κρατικοῦ καὶ	Ἀριστοξένου καὶ	Ἀρκεσιλάου
Ἀναξάρχου καὶ	Ἀρχύτου	Ἀρειανῶ
Ἀναχάρσιδος	Ἀριστοτέλους	Ἀντιπάτρου Ἰστι-
Ἀριστωνύμου καὶ	Ἀναξιμάνδρου	αίου
Ἀπολλωνίου	Ἀναξιμένους	Ἀρχεδήμου Ἐκα-
Ἀντισθένης καὶ	Ἀρχελάου	ταίου

Atqui sex tantum supra du-
 centa singulorum librorum cali-
 culi collecti conficiunt. Erroris
 ansa fortassis ex numerorum notis

objecta. Ceterum ex his xxiii
 secundi libri, quæ interciderunt,
 capita desideramus. SCHOTT.

Ἀπολλοφάνους ^x Αἰ- γμαίου	Διδύμου Δίου	Ἡροφίλου Θεμιστίου
Ἀπολλοδώρου	Εὐκλείδου	Θεοβούλου
Ἀριστάρχου	Εὐφράτου	Θεαγένους
Ἀσκληπιάδου	Ἐπιχάρμου	Θεάγου
Ἀρισταίου	Ἐπανδρίδου	Θεοφράστου
Ἀττικοῦ	Ἐρασιατράτου	Θεοδώρου
Ἀμελίου	Ἐκπώλου	Θάλητος
Ἀλβίνου	Ἐπικούρου Γαρ- γητίου	Θεοκρίτου
Ἀριστάνδρου	γητίου	Θρασύλλου
Ἀρποκρατίωνος	Ἐπικτήτου	Ἰερωνύμου
Ἀπελλοῦς	Ἐρμοῦ	Ἰππίου
Ἀρισταγόρου	Ἐμπεδοκλέους	Ἰαμβλίχου
Ἀριστομβρότου	^z Ἐπικούρου Ἀθη- ναίου	Ἰεροκλέους
Ἀρχιμήδους	ναίου	Ἰππάλου
Βοηθοῦ	Εὐσεβίου	Ἰωνος
Βίαντος	Ἐρύσου	Ἰππώνου
Βηρόσσου	Ἐρατοσθένους	Ἰέρακος
Βερονίκης	Εὐρυστράτου	Ἰπποδάμου
Βροτίνου	Ἐκφάντου	Ἰππάσου
Βίωνος	Ἐπιδίου	Ἰούγκου
^y Γλαύττωνος	Εὐδόξου	Κρίτωνος
Δημόνακτος	Ἐπιγένους	Κλεοβούλου
Δημητρίου	Ἐνηίου	Κέβητος
Δαμίππου	Εὐρυφάμου	Κορίσκου
Διογένους	Ζαλεύκου	Κλειτομάχου
Διοδώρου	Ζήνωνος	Κριτολάου
Διοτίμου	Ζωροάστρου	Κλεινίου
Διοκλέους	Ἡρακλείδου	Καρνεάδου
Δαμαρμένους	Ἡρακλείτου	Κλεάνθους

^x Ἀγμίου marg.

^y Leg. Γλαύκωνος.

^z Nimis sane liberaliter Photius duos nobis offert Epicuros,

cum unus idemque ab urbe Atheniensis dicatur, qui a pago Gargetius est, ut docet Laërtius lib. x. init. SCHOTT.

Καλλιμάχου	Ἐνήτορος	Σφαίρου
Κριτίου	Πανακαίου	Σελεύκου
Κράντορος	Πιττακοῦ	Σευήρου
Καλλικρατίδου	Περιάνδρου	Σερήνου
Λευκίππου	Πυθαγόρου	Τίμωνος
Λουκίου	Πλουτάρχου	Τιμαίου
Λύσιδος	Πεμπέλου	Ταύρου
Λύκου	Πλάτωνος	Τιμαγόρου
Λύγκωνος	Παναϊτίου	Τέλητος
Λεωφάνους	Ποσειδωνίου	Ἐψαίου
Λογγίνου	Περικτιόνης	Φιλοξένου
Μενέχμου	Πορφυρίου	Φιλολάου
Μητρακλέους	Παρμενίδου	Φερεκύνδου
Μετώπου	Πολέμωνος	Φαβωρίνου
Μενεδήμου	Πυθέου	Φίντιος
Μουσωνίου	Πάρου	Χίονος
Μησάρχου	Πολυβίου	Χρυσίππου
Μελίσσου	Πλωτίνου	Χαράνδου
Μητροδώρου	Πρωταγόρου	Χίλωνος
Μήλωνος	Πυθιάδου	καὶ ΚΤΝΙΚΩΝ δὲ
Μοδεράτου	Πύρρωνος	Ἄντισθένης
Μαξίμου	Ῥούφου	Διογένης
Νικολάου	Ῥηγίνου	Κράτητος
Νουμηρίου	Σόλωνος	Ἠγησιάνακτος
Ναυμαχίου	Σωτίωνος	Ἄνησικρίτου
Ναυκράτους	Σωσιάδου	Μενάνδρου
Νίκτου	Σερήνου	Μονίμου
Νικοστράτου	Σωκράτους	Πολυζήλου
Ξενοκράτους	^a Στίλπωνος	Ξανθίππου
Ξενοφάνους	Σπευσίππου	Θεομνήστου
Ἄνατου	Στράτωνος	
Ἄκέλλου	Σκυθίνου	

^a Στίλπωνος marg.

^a Καὶ τῶν μὲν φιλοσόφων τὴν συλλογὴν ἐποίησατο, οὗτοι.

ΠΟΙΗΤΑΙ δὲ	Βάθων	Ἴπποθῶν
Ἀθηνόδωρος	Δίφιλος	Ἰούλιος
Ἀναξίλλης	Διονύσιος	Ἴων
Ἀρχιππος	Δημήτριος	Κλεάνθης
Ἀπολλωνίδης	Δικαιογένης	Κλεαίνετος
Ἀλκιδάμας	Διόδωρος	Καλλίμαχος
Ἀρισταῖος	Δικτύς	Κλειτίας
Ἀντίμαχος	Εὐθύδαμος	Κλεόβουλος
Ἀντιφάνης	Εὐπολις	Κρατῖνος
Ἀρίσταρχος	Εὐφρων	Καρκίνος
Ἀρχίλοχος	Ἐρατοσθένης	Κερκίδας
Ἀχαιὸς	Ἐπίχαρμος	Καλλίνικος
Αἰσχύλος	Εὐηνος	Κλεινίας
Ἀγάθων	Εὐφορίων	Κράντωρ
Ἀλεξίς	Ἐρμόλοχος	Κλειτόμαχος
Ἀριστοκράτης	Εὐριπίδης	Λῖνος
Ἀμφίς	Ζήνων	Λικύμνιος
Ἀλκαῖος	Ζηνόδοτος	Λυκόφρων
Ἄρατος	Ζώπυρος	Λεωνίδης
Ἀστυδάμας	Ἡσίοδος	Λάων
Ἀνδρόνικος	Ἡρώδης	Μένανδρος
Ἀναξανδρίδης	Ἡνίοχος	Μοσχίων
Ἀριστοφάνης	Ἡλιόδωρος	Μύρων
Ἀράλοχος	Θεόδοτος	Μένιππος
Ἀπολλόδωρος	Θέσπις	Μόσχος
Ἀλέξανδρος	Θέογνις	Μίμνερμος
Ἀνακρέων	Θεόκριτος	Μελιῶν
Ἀξίνικος	^b Θελέρεφος	Μητροδῶρος
Ἀριστοφῶν	Ἰοφῶν	Μηρόφιλος
Βακχυλίδης	Ἴπποθῶς	Νικόστρατος
Βίων	Ἴππώναξ	Νικόλαος
Βίοςτος	Ἰσίδωρος	Νικόμαχος

^a Ἄν καὶ οἱ μὲν φιλόσοφοι ἐξ ἑνὸς ?

^b Vide 100, 3. Supra Θεόδεκτος marg. pro Θεόδοτος.

Νεόφρων	Σοφοκλῆς	^d Ὑποβολιμαῖος
Ναυμάχιος	Σωτάδης	Ὑψαῖος
Νεοπτόλεμος	Σιμωνίδης	Φιλήτας
Ξενοφάνης	Σωσιφάνης	Φιλόξενος
Ξέναρχος	Σίμυλος	Φιλιππίδης
^o Ὀμηρος	Σωσίθεος	Φρύνιχος
^o Ὀρφεύς	Σκληριῶς	Φιλωνίδης
^o Ὀλυμπιάς	Σαπφῶ	Φιλήμων
Πίνδαρος	Σαραπίων	Φωκυλίδης
Παρμενίδης	Σωσικράτης	Φίλιππος
Ποσειδίππος	Στασίνος	Φοινικίδης
Παυσανίας	Σώπατρος	Φίλισκος
^c Πολυεῖδης	Σθενίδης	Φερεκράτης
Πατροκλῆς	Σουσαρίων	Φανοκλῆς
Πείσανδρος	Στησίχορος	Φίντυς
Πανύασις	Τιμόστρατος	^c Φιλαῖος
Πειρίνθους	Τιμοκλῆς	Χαιρήμων
Πομπήσιος	Τυρταῖος	Χοίριλος
^o Ριανός	Τελέσιλλα	Χάρης

^o Ἀλλὰ καὶ ποιηταί, ὧν ῥήσεις παρέθηκε τοῖς κεφαλαίοις, οὔτοι.

^o ΡΗΤΟΡΕΣ δὲ καὶ ἹΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ τε καὶ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ, καὶ γὰρ ἐκ τούτων μαρτυρίας συνήθροισεν, οἷδε^o

^o Ἀριστείδης	Δημοσθένης	Θεόδωρος
^o Ἀριστοκλῆς	Δημάδης	Θράσυλλος
Αἰλιανός	Δημάρατος	Θεόπομπος
Αἰσχίνης	^o Ἐφορος	^o Ἰσοκράτης
^o Ἀγάθων	Ζώπυρος	^o Ἰσαῖος
^o Ἀντιφῶν	^o Ἡγησιάδης	Κορνηλιανός
^o Ἀρχέλαος	^o Ἡγήσιος	Καλλισθένης
Γάιος	Θουκυδίδης	Κλειτοφῶν
Γοργίας	Θησεύς	Κτησίας

^c Vide 95, 7.

^d Vide 73, 56.

^e Vide 124, 11.

Λυσίας	Λάμαχος	Διοκλῆς ἰατρὸς
Νικίας	Μαλλίας	Εὐξίθεος
Ξενοφῶν	Περικλῆς	Ἐρμαρχος
Ὅμβριμος	Πύρρος	Ἐρμιππος
Πολύαινος	Πτολεμαῖος	Ἐρυξίμαχος
Πρωταγόρας	Σεμίραμις	Εὐφρανίας
Σώστρατος	Σκηπίων	Ἐρασίστρατος ἰ- ατρὸς
Τιμαγόρας	Σκιλοῦρος	Εὐρύφρων ἰατρὸς
Τρόφιμος	Τιμόθεος	Ἐρατοσθένης
Ἵπερίδης	Φίλιππος	Εὐβουλος
Φιλόστρατος	Φωκίων	Θεόπομπος
Χρῦσερμος	Φάλαρις	Θεόκριτος
Ἀλέξανδρος	Χάριλλος	Θομαρίδης
Ἀγησίλαος	Χαρίας	Θύνων
Ἀγαθοκλῆς	Χάρης	Ἴπποκράτης ἰατρὸς
Ἀντίγονος	Ἀριστοφάνης	Κάτων
Ἄγις	Αἴσωπος	Κηφισόδωρος
Ἀγριππῖνος	Ἀντιγενίδας	Κλεόστρατος
Ἀναξίλαος	Ἀριστοτέλης	Κλειτόμαχος
Ἀρχίδαμος	Ἀριστείδης ὁ δί- καιος	Λικύμνιος
Διονύσιος	Ἀλκμαίων ἰατρὸς	Μύσων
Δαρεῖος	Ἄντυλλος ἰατρὸς	Μητροδῶρος
Ἐπαμεινώνδας	Ἀρίμνηστος	Μητροκλῆς
Εὐδαμίδας	Ἀπελλῆς	Νικόστρατος
Θεμιστοκλῆς	Βρύσων	Πραυσίων
Ἴφικράτης	Γλαύκων	Σιμωνίδης
Ἴππαρχος	Γαληνὸς ἰατρὸς	Σεριφίος
Κότυς	Δικαίαιρχος	Σωτίων
Κλείταρχος	Δίων	Σώστρατος
Λυκοῦργος	Διονύσιος	Σπεύσιππος
Λεωνίδης		

Ἄλλὰ τὰ μὲν κεφάλαια, οἷς τὰς τῶν παλαιωτέρων ῥήσεις ἤρμοσεν
 Ἰωάννης ὁ Στοβαῖος, καὶ ἐξ ὧν ἀνδρῶν φιλοσόφων τε καὶ ποιητῶν,

ρήτόρων τε καὶ βασιλέων καὶ στρατηγῶν, ταύτας συνήθροισε, τοσαῦτα καὶ ἐκ τοσούτων.

Χρήσιμον δὲ τὸ βιβλίον τοῖς μὲν [†]ἀναγινώσκουσιν αὐτὰ τὰ συγγραμματα τῶν ἀνδρῶν καὶ συντάγματα πρὸς ἀνάμνησιν τοῖς δ' οὐκ εἰληφόσι πείραν ἐκείνων, ὅτι διὰ συνεχοῦς αὐτῶν μελέτης οὐκ ἐν πολλῷ χρόνῳ πολλῶν καὶ καλῶν καὶ ποικίλων νοημάτων εἰς κεφαλαιώδη μνήμην καρπώσονται· κοινὸν δ' ἀμφοτέροις ἢ τῶν ζητουμένων, ὡς εἰκὸς, ἀταλαίπωρος καὶ σύντομος εὔρεσις, ἐπειδὴν τις ἀπὸ τῶν κεφαλαίων εἰς αὐτὰ τὰ πλάτη ἀναδραμῆν ἐβελήσειε· καὶ πρὸς ἄλλα δὲ τοῖς ῥητορεύειν καὶ γράφειν σπουδάζουσιν οὐκ ἄχρηστον τὸ βιβλίον.

[†] ἀνεγνωκόσι marg.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ.

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ. Α.

1 ^a Σοφοκλέους Ἐριφύλης.

Ἄρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόλαι.

2 Εὐριπίδου ^a Ἀνδρομάχης.

Οὐ τοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἀ δ' ἀρετὰ
καὶ θανοῦσι λάμπει.

3 Εὐριπίδου ^a Οἰδίποδος.

^b Οὐ τοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον,
καὶ χρυσὸς ἐστίν, ἀλλὰ χήρετῇ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ἢ χρῆσθαι χρεῶν.

4 Εὐριπίδου ^a Τημενίδων.

Ἄρετῇ δέ, κὰν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῆ δ' οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δέ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χθονός.

^a Fr. 1. Deest MSS. et Trinc.
Primum legitur in ed. Gesner. sec.

2. ^a Vers. 775. Deest MSS. et
Trinc.

3. ^a Fragm. 5. Sophocli tribuit
Clemens Alexandr. Strom. iv. p.

484=574.

^b οὐ τὸ] οὐ τοι Scaliger apud
Grotium. οἴκων Clemens.

^a Fragm. 1. Deest MSS. et
Trinc. Legitur apud Sextum Em-
pircum adv. Gramm. §. 271. sine
nomine fabulae.

5 Εὐριπίδου ^a Ἰκετίδων.

Δισχύνεται δὲ ^b τὰ γὰθ' ἀσκήσας ἀνὴρ
κακὸς κεκλήσθαι πᾶς τις· ἢ δ' εὐανδρία
διδασκτὸν, εἴπερ καὶ βρέφος διδάσκεται
λέγειν, ἀκούειν θ', ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει.
ἂ δ' ἂν ^c μάθη τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ
πρὸς γῆρας. οὕτω παῖδας εὖ παιδεύετε.

6 ^a

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.
οὐ γὰρ πέφυκε δούλον, οὔτε χρημάτων,
οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θαπείας ὄχλου. —
Ἄρετὴ δ', ὅσῳ περ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλης,
τοσῶδε μᾶλλον ^b αὖξεται λειουμένη.

20

7 ^a Εὐριπίδου.

^a Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν.

8 Εὐριπίδου ^a Ἀντιόπη.

Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ, ^b τὰς δὲ χρὴ σ' ἀσκεῖν, τέκνον·

^a Vers. 911. Deest MSS. Trinc.

^b τοὶ ἀγαθὰ] τὰ γὰθ' Salmasius apud Grotium.

^c μάθη τις] Frustra sollicitatur hæc lectio. Παῖς facile subintelligitur ex præcedentibus, vel ex sequentibus.

6. ^a Deest MSS. Trinc.

^b αὖξεται τελειομένη] Sophocli hos senarios tribuit Valckenær. in Diatr. Euripid. p. 163. B. In posteriori senario antea αὖξεται τελειομένη contra metrum. Grotius emendabat τελειομένη. Valckenær. dubitanter, ἠγλαῖσμένη. Tanto magis crescit virtus, quanto

magis splendet usu. Restitui, λειομένη. Levigata, polita. Origo vitii αὖξεται λειομένη SCHOW. λειομένη emendatio est Musgravii Fr. Inc. Euripid. 4. qui præterea corrigi aïθεται. Λειομένη item Valckenærius in annotationibus MSS. Rittershusius τελουμένη.

7. ^a Fragm. inc. 5. Deest MSS. Trinc.

8. ^a Fr. 4. Hoc lemma dedimus ex edit. Trincavell. p. 10. Εὐριπίδου Ἑρακλείδαις A.

^b Τὰς δὲ χρὴ σ' ἀσκεῖν τέκνον.] Vulgo est, ἂς χρὴ σ' ἀσκεῖν ὧ τέκνον.

θεούς τε τιμᾶν, τούς τε θρέψαντας γονεῖς,
νόμους τε κοινούς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρᾶν,
κάλλιστον ἔχεις στέφανον εὐκλείας αἰεί.

30

9 ^a Βακχυλίδου.

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπειθῆ δύναται διατελεῖν βίον.

10 [^a Ίαμβοι.

Ἀνάπαυσις ἐστὶ τῶν κακῶν ἀπραξία.
ἀ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήθ' ὄρα.
βέλτιόν ἐστι σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
εὐτακτον εἶναι τἀλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.

^b ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τἀληθῆ λέγειν.
ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
ταμεῖον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσύνη μόνη.
ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ, καθὰ δύνῃ.
καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
καρπὸς ^c δ' ἀγαθὸς ἐστὶν εὐτακτος βίος.

40

Sed in MS. A. erat τὰς χρῆ σ' ἀσ-
κεῖν τ. unde porro versum resti-
tuimus. GROTIUS. ᾧ om. Trinc.
Frob.

9. ^a Deest MSS. Trinc. Ple-
nius legitur infra cviii. 25. p.
569.

10. ^a Desunt hi iambi MSS. et
Trinc. Ex gnomologia quadam ad-
didisse videtur Gesnerus. Exstant
certe omnes in edit. Gnomologiae
primariae Florentinae literis majus-
culis excusa cum Musaeo circa an.

1496. eodem ordine quo hic legun-
tur, nisi quod vv. 7, 8, 9. ponuntur
post v. ult. Similiter etiam MS.
Barocc. 68. fol. 145 b. Confer-
ratur Brunckius Gnomie. Poet.
p. 300. ed. Schaefer.

^b Hunc versum repetit Gesne-
rus sine codd. auctoritate infra
xi. post n. 3. Mendam in quarto
pede eluere conatur Brunckius
reponendo ἀλήθειαν pro τἀληθῆ.
Melius Wakefieldus ἐστὶ pro ἀν-
δρός.

^c καρπὸς δ' ἀγαθός.] Ita repo-

λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.
μακάριος, ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
ὄπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς.

11 ^a Ἰαμβοί. Εἰς ἄνδρας ἀγαθοῦς.

Ἄνῆρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.
γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίνονται.
ἐσθλῶ γὰρ ἀνδρὶ ^b ἐσθλὰ καὶ δίδοι Θεός.
ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, καὶ τὸν σώφρονα.
ἤθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.]

12 ^a Ἀριστοτέλους Ἕμνος εἰς Ἀρετὴν.

Ἄρετὰ πολύμοχθε γένοι βροτεῖω,
θήραμα κάλλιστον ^b βίω.
Σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς,
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ^c ἐν Ἑλλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροῦς ^d καὶ ἀκάμαντας.
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
^e καρπὸν ἐς ἀθάνατον,

suum ob versum. Vulgo ἀγαθός.
GROTIUS. Ἔστιν δὲ καρπὸς ἀγαθός
Brunckius. Καρπὸς δ' ἀρετῆς; Schnei-
derus post Æsopi Fab. p. 151.
unde Schæferus, καρπὸς γὰρ ἀρετῆς.
Wakefieldus ἀγαθὸς δὲ καρπός.

11. ^a Hi quoque versus non e
Stobæi cod. MS. sed e Gnomo-
logia desumpti sunt.

^b ἐσθλῶ] τὰσθλὰ Wakefield.

12. ^a Non exstat hoc carmen
in MSS. vel ed. Trinc. Sumsit,
opinor, Gesnerus vel ex Diogene
Laërtio Vit. Aristot. V. 7. vel ex
Athenæo XV. p. 696. sed potius
ex Diogene.

^b βίω] Sylburgius in notis ad
Aristotelis vitam e Diogene La-
ertio legendum monet βίω, dorice
pro βίου. Et sic Athenæi MS.
Ven. ubi βιώσας τε περι. In qua
scriptura nihil latere arbitror;
duæ tantum literæ male repetitæ
sunt.

^c ἐν Ἑλλάδι.] Sic Laertius et
Athenæi Epit. MS. Deest præpo-
sitis MS. Ven. notante Schweig-
hæusero.

^d ἀκάμαντας.] Athenæi MSS.
habent ἀκαμάτους. Copulam καὶ
non agnoscunt Athenæus et La-
ertius.

^e καρπὸν ἐς ἀθ.] Athenæus κάρπον
τ' ἀθ.

χρυσοῦ τε ^f κρείσσονα, καὶ γονέων,
^g μαλακαυγητοῦ θ' ὕπνου.
 Σοῦ δ' ἔνεκ' ^h ἐκ Διὸς Ἡρακλῆς,
 Λήδας τε κούροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
 ἔργοις ⁱ ἀναγορεύοντες δύναμιν.
^k Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς,
 Αἴας τ' Ἀίδαο δόμους ἦλθον.
 Σᾶς δ' ^l ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς
 Ἀταρνέως ^m ἔντροφος
 αἰλίου χήρωσεν αὐγὰς.
 Τοὶ ⁿ γὰρ αἰοίδιμος ἔργοις,
^o ἀθάνατοί τε μιν αὐξήσουσι
 Μῦσαι, Μναμοσύνας ^p θυγατρῆς,
 Διὸς ξενίου σέβας αὖξουσai.

13 ^a Φιλιππίδου Ἀνανέωσις.

Ἄν' ἀμαρτάνῃς τι, χαῖρ' ἠττώμενος

^f κρείσσω Athenæi MS. κρεῖσσον Laert.

^g μαλακαυγητοῦ.] Divisis vocibus μαλακαυγητῆ τοῦ Athenæus. μάλα καυγητῆ τοῦ MS. Laertii Cantabrig. μαλακαυγητός Rittershusius.

^h ἐκ Διὸς.] Athenæus ὁ Διός: sed quum in cod. Epit. ἔνεκ' ὁ διὸς scribatur, collata hac scriptura cum illa ἔνεκ' ἐκ διὸς quæ est apud Laertium et Stobæum, emergebat vetus ista et unice vera, ἔνεκ' ὁκ Διὸς, quæ Brunckii debetur ingenio. SCHWEIGHÆUSER.

ⁱ ἀναγορεύοντες.] Scripturam Athenæi σὺν ἀναγορεύοντες defendit Schweighæuserus post Menagium ad Laertium.

^k σοῖς δὲ.] Laertius σοῖς τε.

^l ἔνεκεν.] Sic Athenæi MS. Ven.

ἔνεκε Athenæi edd. ἔνεκα Epit.

^m ἔντροφος.] Sic Athenæus. Vulgo in Stobæo et Laertio ἔντροφον. Καὶ ante Ἀταρνέως ponit Athenæus.

ⁿ Ἀταρνέως ἔντροφος.] Ita sensus postulat, non ut vulgo ἔντροφον. Decepit exscriptores quod χήρωσεν putarunt h. l. esse μεταβατικόν, cum sit ἀμετάβατον. GROTIUS. αὐγὰς accusativo Athenæo.

^o τοὶ γὰρ.] Sic Athen. In Stobæo et Laertio vulgo ποὶ γὰρ.

^p ἀθάνατοι.] Athenæus ἀθάνατον.

^r θυγατέρες Athenæus. In fine addunt Athenæus et Laertius, φίλας τε γέρας (γαρας MS. Ven.) βεβαίου (βεβαίαις Athen.)

13. ^a Deest hoc Fragmentum MSS. Trinc. Gesnerus ita in-

μάλιστα γὰρ οὕτω σώζεται τὸ συμφέρον.

20

14 ^a Ἐπιχάρμου.

Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν.

15 ^a Πυθαγόρου.

Κρατεῖν δὲ ἐθίζεο τῶνδε,

γαστρὸς μὲν πρῶτιστά, καὶ ὕπνου, λαγνεῖς τε,
καὶ θυμοῦ· πρήξεις δ' αἰσχρὸν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
μήτ' αὐτός· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε, λόγῳ τε.
μήτ' ἀλογίστως σαυτόν ἔχειν περὶ μηδὲν ἐθίζε·
ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν·
χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.

30

16 ^a Θεόγνιδος.

Πολλοὶ μὲν πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
ἀλλ' ἡμεῖς ^b τούτοις οὐ διαμεμφόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

17 ^a Ησιόδου.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα Θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν

scripsit: *Philippid. in Ananeusa.*
Cujus Latina Græce sic reddidisse
videtur Schowius, *Φιλιππίδης ἐν*
Ἀνανεούσῃ. Gesnerus in suo cod.
MS. reperit, ut puto, *φιλιππίδου*
ἀνανεούσῃ. Sic certe A. infra LXVIII.
6. unde verum dramatis titulum
in proclivi erat ex Athenæo resti-
tuere.

15. ^a Deest MSS. Trinc.

16. ^a V. 315. seqq. Deest MSS.
Trinc. Soloni tribuit Grotius.

^b τούτοις.] Vulgo in Stobæo le-
gitur *τούτων.* αὐτοῖς citat Plutar-
chus. Vide Wytttenbachium ad II.
p. 78. C.

17. ^a Deest MSS. Trinc. Est
Opp. 287. Paulli Silentiarii epi-

14. ^a Deest MSS. Trinc.

ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἴκηται,
ρήϊδι δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ εὔσα.

40

18

^a Ἀριστοτέλους περὶ Ἀρετῆς.

Ἐπαινετὰ ^a μὲν ἔστι τὰ καλὰ, ψεκτὰ δὲ τὰ ^b αἰσχροῦ ^c 50
καὶ τῶν μὲν καλῶν ἠγοῦνται αἱ ἀρεταί, ^d τῶν δὲ αἰσχροῶν
αἱ κακίαι. Ἐπαινετὰ δὲ ἔστι καὶ τὰ αἷτια τῶν ἀρετῶν, καὶ
τὰ παρεπόμενα ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὰ γινόμενα ^e ἀπ' αὐτῶν,
καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν, ψεκτὰ δὲ τὰ ἐναντία. Τριμεροῦς δὲ τῆς
ψυχῆς λαμβανομένης κατὰ Πλάτωνα, τοῦ μὲν λογιστικοῦ
ἀρετὴ ἔστι, ^f φρόνησις· τοῦ δὲ θυμοειδοῦς, ἢ τε πραότης καὶ ἡ ^g
ἀνδρεία· τοῦ δὲ ἐπιθυμητικοῦ, ἢ τε σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκρά-
τεια· ὅλης δὲ τῆς ψυχῆς, ἢ τε δικαιοσύνη, καὶ ἡ ἐλευθεριό-
της, καὶ μεγαλοψυχία. ^b Κακία δὲ τοῦ μὲν λογιστικοῦ, ἢ
ἀφροσύνη· τοῦ δὲ θυμοειδοῦς, ἢ τε ὀργιλότης, καὶ ⁱ ἡ δειλία·
τοῦ δὲ ἐπιθυμητικοῦ, ἢ τε ἀκολασία καὶ ἡ ^k ἀκρασία· ὅλης
δὲ τῆς ψυχῆς, ἢ τε ἀδικία, καὶ ἡ ἀνελευθερία καὶ ἡ μικρο-
ψυχία.

gramma a Gesnero ex Anthologia I. 8. descriptum, omisi.

18. ^a Ita A. et B. m. s. Simpliciter Ἀριστοτέλης Trinc. Ἀλκιβιάδης B. m. p. Alcibiadem quendam esse auctorem ex Arsenii collectaneis observavit A. Schottus vit. Aristot. p. 165. Fabricio citatus Bibl. Gr. Vol. II. p. 157 = III. p. 270. qui omnino consulendus. Totus hic locus legitur in Cod. MS. Bibliothecæ Bodleianæ Barocc. 131. cujus varietatem excerpsumus et apposuimus.

^a Ἐπαινετὰ μὲν] μὲν om. A. Ba-

rocc. Trinc.

^b κακία] ἐσχροῦ A. αἰσχροῦ Gesn. marg. Barocc.

^c καὶ om. A.

^d τῶν δὲ κ. αἱ om. A.

^e ἀπ' αὐτῶν] ἀπ' αὐτῶν A. Barocc. καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν om. B.

^f ἢ φρόνησις Barocc.

^g ἀνδρεία] ἀνδρία A. deest artic. Barocc. et ante ἐγκράτεια et ἐλευθεριότης. Sed habet ἢ μεγαλοψυχία.

^h κακία δὲ ἔστι Barocc.

ⁱ ἢ ante δειλία om. Barocc.

^k ἀκρασία] ἀναισθησία Barocc. et mox ἀδικία δὲ καὶ ἀνελευθεριότης μικροψυχία ἔστι.

Ἔστι δὲ φρόνησις μὲν ἀρετὴ ¹ τοῦ λογιστικοῦ, παρασκευαστικὴ τῶν ^m πρὸς εὐδαιμονίαν ⁿ τεινόντων.

Πραύτης δ' ἔστιν ἀρετὴ τοῦ θυμοειδοῦς, καθ' ἣν ^o ὑπὸ ὀργῆς γίνονται δυσκίνητοι.

Ῥ' Ανδρεία δὲ ἔστιν ἀρετὴ τοῦ θυμοειδοῦς, καθ' ἣν ^q δυσέκπληκτοὶ εἰσιν ὑπὸ φόβῳ τῶν περὶ θάνατον.

Σαφροσύνη δὲ ἔστιν ἀρετὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν ἀνόρεκτοι γίνονται τῶν περὶ τὰς ἀπολαύσεις ^r φαύλων ἡδονῶν.

Ἐγκράτεια δὲ ἔστιν ἀρετὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν κατέχουσι ^s τῷ λογισμῷ τὰς ἐπιθυμίας ὁρμώσας ἐπὶ τὰς φαύλας ἡδονάς.

Δικαιοσύνη δὲ ἔστιν ἀρετὴ ψυχῆς, διανεμητικὴ τῶν κατ' αἰσίαν.

Ἐλευθεριότης δὲ ἔστιν ἀρετὴ ^t τῆς ψυχῆς εὐδάπανος εἰς τὰ καλά.

Μεγαλοψυχία ^u δὲ ἔστιν ἀρετὴ ψυχῆς, καθ' ἣν δύναται φέρειν ^w εὐτυχίαν, ἢ δυστυχίαν, καὶ τιμὴν καὶ ἀτιμίαν.

Ἄφροσύνη δὲ ἔστι κακία τοῦ ^x λογιστικοῦ, αἰτία τοῦ ζῆν κακῶς.

Ὀργιλότης δὲ ἔστι κακία ^y τοῦ θυμοειδοῦς, καθ' ἣν εὐκίνητοι γίνονται ^z πρὸς ὀργήν.

¹ λογιστικοῦ] λογικοῦ Barocc.

^m παρ' εὐδαιμονίαν] πρὸς εὐδαιμονίαν A. B. m. s. Gesn. marg.

ⁿ τεινόντων] συντεινόντων Gesn. marg. τῶν εἰ εὐδαιμονίαν συντεινόντων Barocc.

^o ὑπὸ ὀργῆς] ἀπὸ ὀ. A. et sic infra.

^p ἀνδρεία] ἀνδρία A.

^q δυσέκπληκτοὶ] δίσπληκτοὶ Barocc.

^r φαύλων ἡδονῶν] ἡδονῶν τῶν φαύλων Barocc.

^s τῶν λογισμῶν τὰς ἐπιθυμίας ὁρμώ-

σας] τῷ λογισμῷ τὴν ἐπιθυμίαν ὁρμώσαν A. τῷ λογισμῷ Gesn. marg. τὴν ἐπιθυμίαν ὁρμώσαν Barocc.

^t τῆς ψυχῆς] deest τῆς A. et B. m. s. ἀδάπανος Trinc. ἀρετὴ — μεγαλοψ. δὲ ἐστιν om. Barocc.

^u δὲ ἐστιν] μὲν A.

^w εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν] εὐτυχίαν καὶ ἀτυχίαν Barocc.

^x λογιστικοῦ] λογικοῦ Barocc. ubi mox om. ζῆν cum lacuna.

^y τοῦ θ.] τῆς θ. Barocc.

^z πρὸς ὀργήν] ὑπὸ ὀργῆς Barocc. et mox δ. δὲ ἐστι.

Δειλία δὲ κακία τοῦ θυμοειδοῦς, καθ' ἣν ἐκπλήττονται ὑπὸ φόβων ^a τῶν περὶ θάνατον.

Ἀκολασία δὲ ἐστὶ κακία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν ^b ὀρεκτικοὶ γίνονται τῶν περὶ τὰς ἀπολαύσεις ^c φαύλων ἡδονῶν.

Ἀκρασία δὲ ἐστὶ κακία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν αἰροῦνται τὰς φαύλας ἡδονάς, ^d μὴ καλύοντος τοῦ λόγου.

Ἀδικία δὲ ἐστὶ ^e κακία ψυχῆς, καθ' ἣν πλεονεκτικοὶ γίνονται παρὰ ^f τὴν ἀξίαν.

Ἀνελευθερία δὲ ἐστὶ κακία ψυχῆς, καθ' ἣν ^g αἰρετικοὶ γίνονται κέρδους αἰσχροῦ.

Μικροψυχία δὲ ἐστὶ κακία ψυχῆς, καθ' ἣν ^h ἀδύνατοί εἰσι φέρειν καὶ ⁱ εὐτυχίαν, καὶ ἀτυχίαν, καὶ τιμὴν καὶ ἀτιμίαν.

Ἔργα δὲ τῆς φρονήσεως ἐστὶ, τὸ εὔ ^k βουλευέσθαι, τὸ κρίναι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ αἰρετὰ καὶ ^l φευκτὰ, τὸ ^m χρῆσθαι καλῶς πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, τὸ ὁμιλῆσαι ὀρθῶς, τὸ συνιδεῖν τοὺς καιροὺς, τὸ ἀγχινοῶς χρῆσθαι καὶ ⁿ λόγῳ καὶ ἔργῳ, τὸ ^o ἐμπειρίαν ἔχειν τῶν χρησίμων πάντων. Μνήμη δὲ, καὶ ἐμπειρία, καὶ ἀγχινοια, ^p καὶ δεξιότης, καὶ εὐβουλία, ^q ἧτοι ἀπὸ φρονήσεως ^r

^a τῶν περὶ θάνατον] Al. additur καὶ μάστιγα. GESNER. Sic Barocc.

^b ὀρεκτικοί] ἔρεκτοὶ A. m. p. αἰρετικοὶ Barocc.

^c φαύλων om. Barocc. Mox ib. ἢ κακία τῇ ἐπιθ.

^d καλύοντος τοῦ λογικοῦ sine μὴ Barocc.

^e κακία ψυχῆς — ἀνελευθερία δὲ ἐστὶ desunt Trinc. Λισχροκερδεία A. pro ἀνελευθερία, et sic B. m. s.

^f τὴν ἀξίαν] τὰς ἀξίας Barocc.

^g αἰρετικοὶ — αἰσχροῦ] καθ' ἣν ὀρεγνται τοῦ πανταχόθεν κέρδους Barocc.

^h ἀδύνατοί εἰσι φέρειν] Sic A. B. m. s. et Gesner. ἀδύνατον φέρειν Trinc.

ⁱ ἀτυχίαν καὶ εὐτυχίαν, et mox τῆς δὲ φρονήσεως sine ἔργα Barocc.

^k βουλευέσθαι] βουλευέσασθαι Barocc.

^l φευκτὰ] ἐφευκτὰ et mox ὁμολογῆσαι pro ὁμιλῆσαι Barocc.

^m χρῆσθαι] χρῆσασθαι Barocc.

ⁿ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.] Habent A. B. m. s. Gesner. Desunt Trinc.

^o ἐμπειρίαν] τὴν ἐμπ. A. B. et Barocc. ubi mox χρησίμων ἔχειν π.

^p καὶ δεξιότης καὶ εὐβουλία om. Barocc.

^q ἧτοι ἀπὸ φρονήσεως] ἧτοι ἀπὸ om. Trinc.

^r ἐκάστη] ἕκαστον Trinc. Barocc. ubi τῆς φρον.

ἕκαστο αὐτῶν ἐστίν, ἢ παρέπεται τῇ φρονήσει. Καὶ ^s τὰ μὲν αὐτῶν, οἷον συναίτια τῆς ^t φρονήσεως¹ καθάπερ ἡ ἐμπειρία, καὶ ἡ μνήμη· τὰ δὲ, οἷον ^v μέρη² οἷον εὐβουλία τε, καὶ ἀγχινοία.

Πραότῃτος δὲ ἐστίν, τὸ ^u φέρειν μετρίως ἐγκλήματα, καὶ ὀλιγωρίας ^w μετρίως, καὶ τὸ μὴ ταχέως ὀρμᾶν ἐπὶ τὰς τιμωρίας, καὶ ^x δυσκίνητον εἶναι πρὸς τὰς ὀργάς, ἄπικρον δὲ τῷ ἦθει καὶ ἀφιλόνεικον ἔχοντα τὸ ἡρεμαῖον ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ ^y στάσιμον.

Ἀνδρείας ^z δὲ ἐστίν, τὸ δυσέκπληκτον εἶναι ὑπὸ φόβων τῶν ^a πρὸς τὸν θάνατον, καὶ τὸ εὐθαρσῆ ^b εἶναι, καὶ εὐτολμον πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ μᾶλλον αἰρεῖσθαι τεθνάναι καλῶς ἢ αἰσχρῶς ^c διασωθῆναι, καὶ τὸ νίκης αἴτιον εἶναι. ^d Ἔστι δὲ ^e ἀνδρείας, καὶ τὸ πονεῖν, καὶ τὸ καρτερεῖν, καὶ ^f αἰρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι. Παρέπεται δὲ τῇ ἀνδρείᾳ ^g ἡ εὐτολμία, καὶ ἡ εὐψυχία, καὶ τὸ ^h θάρσος, ἔτι τε ἡ μεγαλοψυχία, καὶ ἡ καρτερία.

Σωφροσύνης δὲ ἐστίν, τὸ μὴ θαυμάζειν τὰς ἀπολαύσεις τῶν σαματικῶν ἡδονῶν, ⁱ τὸ εἶναι πάσης ^k ἀπολαύσεως αἰσχρῶς

^s καὶ τὰ μὲν] ἢ παντὶ μὲν — ὁ παρατίττα τ. φ. ἐστίν κ. καὶ ἡ Barocc. παρατίττα Trinc.

^t φρονήσεως] φρονήσεως ἐστίν A.

^v μέρη] μέρη τῆς φρονήσεως — πραότης Barocc. πραότης Trinc.

^u φέρειν] δύνασθαι φέρειν A. δύνασθαι φέρειν μέτρον ἐγκλήματος Barocc.

^w μετρίως] Al. non legitur. GESNER.

^x δυσκίνητον] μὴ εὐκίνητον A. τὸ μὴ εὐκίνητον — φιλόνεικον Barocc.

^y στάσιμον] τὸ στάσιμον A. εἶναι om. Barocc.

^z Ἀνδρείας] ἀνδρία A.

^a τῶν πρὸς τὸν θάνατον] τῶν περὶ θάνατον A. Barocc.

^b εἶναι] εἶναι ἐν τοῖς δεινοῖς A. Gesn.

marg. Barocc. τὸ εὐτολμον A. Barocc.

^c διασωθῆναι] σωθῆναι A. Barocc.

^d ἔστι] ἔτι Barocc.

^e ἀνδρείας] ἀνδρίας A.

^f αἰρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι] προαιρεῖσθαι καὶ δύνασθαι. Barocc. καὶ δύνασθαι item A.

^g ἡ εὐτολμία] ἢ τε εὐτ. A. Barocc.

^h θάρσος] θάρσος καὶ τὸ θράσος, ἔτι δὲ ἦτε φιλοπονία καὶ ἡ καρτ. Barocc. Similiter fere Gesn. marg. φιλοπονία pro μεγαλοψυχία A. Mox Σωφροσύνη et ἐπιθυμιῶν pro ἡδονῶν Trinc.

ⁱ τὸ εἶναι] καὶ τὸ εἶναι A. Barocc.

^k ἀπολαύσεως αἰσχρῶς] ἀπολαυστικῆς καὶ αἰσχρῶς Barocc. ἀπολαυστικῆς Trinc.

ἡδονῆς ἀνόρεκτον, καὶ τὸ φοβεῖσθαι τὴν ἄταξίαν, καὶ τὸ τετάχθαι ^m παρὰ τὸν βίον ὁμοίως ⁿ ἐν μικροῖς καὶ μεγάλοις. Παρέπεται δὲ τῇ σωφροσύνῃ, εὐταξία, κοσμιότης, αἰδώς, εὐλάβεια.

Ἐγκρατείας δὲ ἐστὶ, τὸ δύνασθαι ^o κατασχεῖν τῷ λογισμῷ τὴν ἐπιθυμίαν ὁρμῶσαν ἐπὶ ^p φαύλας ἀπολαύσεις ἡδονῶν, καὶ τὸ καρτερεῖν, καὶ τὸ ^q ὑπομονητικὸν εἶναι τῆς κατὰ φύσιν ἐνδείας τε καὶ λύπης.

Δικαιοσύνης δὲ ἐστὶ, τὸ διανεμητικὸν εἶναι τοῦ κατ' ἀξίαν, τὸ σώζειν τὰ πάτρια ἔθη, καὶ τὰ νόμιμα, τὸ σώζειν τοὺς γεγραμμένους νόμους, τὸ ἀληθεύειν ἐν τῷ διαφέροντι, τὸ διαφυλάττειν τὰς ὁμολογίας. Ἐστὶ δὲ πρῶτα τῶν δικαίων, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, εἶτα πρὸς δαίμονας, εἶτα πρὸς ^s πατρίδα καὶ γονεῖς, εἶτα πρὸς τοὺς κατοικομένους· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ^t εὐσέβεια, ἧτοι μέρος οὗσα τῆς δικαιοσύνης, ἢ παρακολουθῶσα. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ ἡ ὁσιότης, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ πίστις, καὶ ἡ μισοπονηρία ^u.

Ἐλευθεριότητος δὲ ἐστὶ, τὸ ^w προετικὸν εἶναι χρημάτων εἰς τὰ ἐπαινετὰ, καὶ τὸ ^x ἐπιδαφιλεῖν ἐπὶ τῷ εἰς δέοντα ἀναλαθῆναι, καὶ τὸ ^y βοηθητικὸν εἶναι ἐν τῷ διαφόρῳ, ^z καὶ τὸ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μὴ ^a λαβεῖν ὅθεν μὴ δεῖ, καὶ ὅθεν δεῖ

¹ ἀταξίαν] ἀδοξίαν A. τὴν δικαίαν ἀθειαν Barocc. Gesn. marg.

^m παρὰ τὸν] περὶ τὸν A.

ⁿ ἐν μικροῖς] ἐν τε μ. Barocc. Mox ib. καὶ κοσμιότης.

^o κατασχεῖν τῷ λογισμῷ τ. ε.] κατασχεῖν τὴν ἐπιθυμίαν τῷ λογισμῷ A. τῶν λογισμῶν Barocc. Trinc.

^p φαύλας ἀπολαύσεις ἡδονῶν] φαύλας ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις Barocc.

^q ὑπομονητικὸν] ὑπεμενητικὸν Barocc.

^r ὁμολογίας] ὁμιλίας Barocc. Idem seqq. sic habet: ἐστὶ δὲ πρώτη τῶν δικαιοσύνην πρὸς τοὺς θεοὺς, εἶτα πρὸς δαίμονας.

^s πατρίδα] πατρίδας A.

^t εὐσέβεια] ἡ εὐ. Barocc. et infra ἡ μισοπονηρία: sic et A.

^u ἐλευθεριότητος] ἐλευθεριότης Barocc.

^w προετικὸν] προαιρετικὸν supra-scripto ἢ προετικὸν A. προαιρετικὸν Barocc. Trinc. προσθετικὸν ed. Gesner.

^x ἐπιδαφιλεῖν] δαψίλεια Barocc. δέοντι Trinc.

^y βοηθητικὸν] καθίκον Trinc.

^z καὶ τὸ φιλάνθρωπον om. Barocc.

^a λαβεῖν] λαβαῖν Barocc. et mox καὶ ὅθεν δεῖ λαβεῖν om.

λαβεῖν. Ἔστι δὲ ὁ ἐλευθέριος, καὶ περὶ ἐσθῆτα καθάριος, καὶ περὶ οἴκησιν, κατασκευαστικός^b τε ὡν τῶν περιπτῶν^c καὶ καλῶν, καὶ διαγωγὴν^d ἐχόντων ἡδεῖαν ἄνευ τοῦ λυσιτελοῦντος· καὶ θρεπτικός τῶν^e ζώων, τῶν ἡδίων τι ἐχόντων, ἢ θαυμαστόν. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ἐλευθεριότητι, ἢ τοῦ ἥθους ὑγρότης, καὶ εὐαγωγία, καὶ φιλανθρωπία, καὶ τὸ εἶναι^f ἐλεητικόν, καὶ φιλόφιλον, καὶ φιλόξενον, καὶ φιλόκαλον^g.

Μεγαλοψυχίας δὲ ἐστὶ, τὸ καλῶς ἐνεργεῖν^h καὶ εὐψύχως, καὶ ἀτυχίαν, καὶ εὐτυχίαν, καὶ τιμὴν, καὶ ἀτιμίαν, καὶ τὸ μὴ θαυμάζειν, μήτε τρυφήν, μήτε θεραπείαν, μήτε ἐξουσίαν, μήτε τὰς νίκας τὰς ἐναγωνίους, ἰέχειν δὲ τι^k βάθος τῆς ψυχῆς καὶ μέγεθος. Ἔστι δὲ ὁ μεγαλόψυχος, οὐδὲ τὸ ζῆν περὶ πολλοῦ ποιούμενος, ἰοὐδὲ φιλόζωος, ἀπλοῦς δὲ τῷ ἡθεὶ καὶ γενναῖος, καὶ ἀδικεῖσθαι δυνάμενος, καὶ οὐ τιμωρητικός. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ μεγαλοψυχία, ἀπλότης,^m καὶ γενναιότης, καὶ ἀλήθεια.

ⁿ Ἀφροσύνης δὲ ἐστὶ, τὸ κρίναι κακῶς τὰ πράγματα, τὸ^o βουλευέσθαι κακῶς, τὸ ὀμιλῆσαι κακῶς, τὸ^p χρῆσθαι κακῶς τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς, τὸ ψευδῶς δοξάζειν περὶ τῶν εἰς τὸν βίον^q ἀγαθῶν καὶ καλῶν. Παρακολουθεῖ δὲ τῇ ἀφροσύνη, ἀπειρία, ἀμαθία, ἀκрасία, ἐπαριστερότης,^r ἀμνημοσύνη.

^b τε ὡν] τε om. Barocc.

^c καὶ καλῶν] καὶ τῶν καλῶν Barocc.

^d ἐχόντων] ἔχοντα Barocc.

^e ζώων τῶν ἡδίων] ζώων ἰδίων τι Barocc. ἡδίων A.

^f ἐλεητικόν] ἐνεργητικόν Trinc. ἐλεγκτικόν A. et mox φιλόσοφον pro φιλόφιλον.

^g μεγαλοψυχία] μεγαλοψυχίας Barocc.

^h καὶ εὐψύχως om. Barocc. Mox id. εὐτυχίαν καὶ ἀτυχίαν.

ⁱ ἰέχειν] ἰέχει Trinc.

^k βάθος] βάθει Barocc. Mox ib.

^o om. et post. οὐδ' ὁ τὸ ζῆν.

^l οὐδ' ὁ φιλόζωος ἀπλοῦς Barocc.

^m καὶ γενναιότης om. Barocc.

ⁿ ἀφροσύνης] ἀφροσύνη Barocc. Trinc.

^o βουλευέσθαι] βουλευσασθαι Barocc.

^p χρῆσθαι] χρῆσασθαι Barocc. te mox om. δέ. post τοῖς cum Trinc.

^q καλῶν καὶ ἀγαθῶν Barocc.

^r ἀμνημοσύνη] ἀναμνημοσύνη Barocc.

Ὀργιλότητος δὲ ἐστὶν εἶδη τρία· ἀκροχολία, πικρία, ⁵βαρυθυμία. Ἔστι τοῦ ὀργίλου, τὸ μὴ δύνασθαι φέρειν, μήτε τὰς μικρὰς ¹ὀλιγωρίας, μήτε ²τὰς ἐλαττώσεις, εἶναι δὲ κολαστικόν, καὶ ³ἄγριον, καὶ εὐκίνητον πρὸς ὀργήν, καὶ ὑπὸ λόγου καὶ ⁴ἔργου τοῦ τυχόντος. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ὀργιλότητι τὸ ^γπάροξυ τοῦ ἤθους, καὶ εὐμετάβολον, καὶ ἡ ^δπικρολογία, καὶ ἡ μεταμέλεια, καὶ ^ατὸ λυπεῖσθαι, ^βκαὶ ἡδεσθαι· καὶ ταῦτα πάσχειν ταχέως, καὶ παρὰ βραχὺν καιρὸν.

Δειλίας δὲ ἐστὶ, τὸ ^εὑπὸ τῶν τυχόντων φόβων εὐκίνητον εἶναι, καὶ μάλιστα τῶν περὶ θάνατον, καὶ τὰς σωματικὰς ^δπρώσεις, καὶ τὸ ^εὑπολαβεῖν κρεῖττον εἶναι ὁπωσοῦν σωθῆναι ἢ τελευτῆσαι καλῶς. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ δειλίᾳ, ^ϛμαλακία, ἀνανδρία, φιλοψυχία, ^ςκαὶ ἀπονία· ὑπεστὶ δέ τις καὶ εὐλάβεια, καὶ τὸ ^hἀφιλόνεικον τοῦ ἤθους.

Ἀκολασίας δὲ ἐστὶ, τὸ αἰρεῖσθαι τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, τῶν βλαβερῶν καὶ ^ιαἰσchrῶν, καὶ ὑπολαμβάνειν εὐδαιμονεῖν μάλιστα τοὺς ἐν ταῖς τοιαύταις ^κἡδοναῖς ζῶντας, καὶ ¹φιλόγελων εἶναι, καὶ ^μφιλόσκωπτον, καὶ ^νφιλευτράπελον, καὶ ^οῤαδιουργὸν εἶναι ἐν τοῖς λόγοις, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις. Ἀκο-

⁵ βαρυθυμία] βαθυμία Barocc. Gesn. marg. Ἔστι δὲ τοῦ Α. Barocc.

¹ ὀλιγωρίας] ὀλιγωρήσεις Barocc.

² τὰς om. Barocc.

³ ἄγριον] τιμωρητικὸν cum ἄγριον in marg. Α. τιμωρητικὸν Barocc. Gesn. marg.

⁴ ἔργου] ὑπὸ ἔργου Barocc.

^γ πάροξυ] παροξυντικὸν Barocc.

^δ πικρολογία] μικρολογία Barocc.

Gesn. marg.

^α τὸ λυπεῖσθαι] τὸ ἐπὶ μικροῖς λυπ. Barocc. Α. Gesn. marg.

^β καὶ ἡδεσθαι — καιρὸν om. Barocc.

^ε ἐκ τῶν] ὑπὸ τῶν Α. Barocc.

^δ πρώσεις] πῦρώσεις Barocc.

^ε ὑπολαβεῖν] ὑπολαμβάνειν Barocc.

λαβεῖν Trinc.

^ϛ μαλακία om. Trinc. ἀνάνδρεια Barocc.

^ς καὶ ἀπονία om. Barocc. ἀπόνοια Trinc.

^h ἀφιλόνεικον] φιλόνεικον Barocc.

^ι αἰσchrῶν — ὑπολαμβάνειν] τῶν αἰ. — τὸ ὑπολ. Barocc.

^κ ἡδοναῖς] συμφοραῖς Α. cum ἡδοναῖς in marg.

¹ φιλόγελων] φιλογέλιον Barocc.

^μ φιλόσκωπτον] φιλοσκώπτην Barocc. Nescio an Α. φιλοσκωπτικὸν m. s.

^ν φιλευτράπελον] φιλοτράπελον Α. φιλοτράπελον Trinc.

^ο ῤαδιουργὸν] τὸ ῤαδ. Barocc. et mox καὶ τοῖς ἐν λόγοις — καὶ τοῖς ἔργοις. Α.

λουθεῖ ῥ δὲ τῇ ἀκολασία, ἀταξία, ἀναίδεια, ἀκοσμία, τρυφή, ῥαθυμία, ἀμέλεια, ὀλιγωρία, ἔκλυσις.

Ἀκρασίας δὲ ἔστι, τὸ κωλύοντος τοῦ λογισμοῦ τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἠδονῶν, καὶ ὑπολαμβάνοντα κρεῖττον εἶναι μὴ μετασχεῖν αὐτῶν, μετέχειν δὲ μηδὲν ἦττον, καὶ τὸ οἶσθαι μὲν δεῖν πράττειν καὶ τὰ καλὰ, καὶ τὰ συμφέροντα, ἠ ἀφίστασθαι δὲ αὐτῶν διὰ τὰς ἡδονάς. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ἀκρασία, μαλακία, μεταμέλεια, καὶ τὰ πλεῖστα τὰ αὐτὰ, ἃ καὶ τῇ ἀκολασία.

Ἀδικίας δὲ ἔστιν εἶδη τρία, ἀσέβεια, πλεονεξία, ὕβρις. Ἀσέβεια μὲν, ἡ ἠ ἐπεὶ θεοὺς πλημμέλεια, καὶ ἐπεὶ δαίμονας, καὶ τοὺς κατοικομένους, καὶ ἠ ἐπεὶ γονεῖς, καὶ πατρίδα. Πλεονεξία δὲ, ἡ ἐπεὶ τὰ ἠ συμβόλαια παρὰ τὴν ἀξίαν αἰρουμένη τὸ διάφορον. Ὑβρις δὲ, καθ ἡν τὰς ἡδονὰς αὐτοῖς παρὰ κευάζουσιν, εἰς ὄνειδος ἄγοντες ἑτέρους. ὅθεν καὶ Εὐήνος ἐπεὶ αὐτῆς λέγει,

ἦτις κερδαίνουσ ῥ οὐδὲν, ὅμως ἀδικεῖ.

Ἔστι δὲ ἀδικίας, τὸ παραβαίνειν τὰ ἠ πάτρια ἔθη καὶ τὰ νόμιμα, τὸ ἀπειθεῖν τοῖς νόμοις καὶ τοῖς ἄρχουσι, τὸ ψεύδεται, τὸ ἐπιорκεῖν, τὸ παραβαίνειν τὰς ἠ ὁμολογίας, καὶ τὰς πίστεις. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ἀδικία, συκοφαντία, ἀλαζονεία ῥ, ἀφιλανθρωπία, προσποίησης, κακοῦθεια, πανουργία.

Ἀνελευθερίας δὲ ἔστιν εἶδη τρία· αἰσχροκέρδεια, φειδωλία, ῥ κιμβικία. Ἔστι δὲ αἰσχροκέρδεια μὲν, καθ ἡν κερδαίνειν ζη-

ῥ δὲ τῇ δὲ αὐτῇ Trinc.

ἠ ἡδονῶν καὶ ὑπολαμβάνοντα] ἡδονῶν αἰρεῖσθαι καὶ ἠπ. Α. ἡδονῶν αἰρεῖσθαι καὶ τῇ ὑπολαμβάνοντι. Barocc.

ἠ ἀφίστασθαι] ἀφίσταται Trinc.

ῥ ἐπεὶ θεοὺς] ἐπεὶ θεοὺς Barocc. et mox παρὰ δαίμονας ἡ καὶ τοὺς κ.

ἐπεὶ

ἠ ἐπεὶ] παρὰ Barocc. παρὰ Α.

ἠ συμβόλαια] σύμβολα Barocc.

ῥ οὐδὲν] οὐθέν Barocc.

ἠ πάτρια ἔθη καὶ τὰ νόμιμα] πάτρια καὶ τὰ νόμιμα Barocc. Mox νομίμοις Trinc.

ῥ ὁμιλίας] ὁμολογίας Barocc.

ῥ ἀφιλανθρωπία προσποίησης] φιλανθρωπία προσποιητός Barocc. Gesn. marg. ἀφιλανθρωπία ἀπροσποίητος Α. sed corrector a in principio bis delevit.

ῥ κιμβικία] λιμβεία Α. marg. λιμβία Barocc. et infra.

τούσι πανταχόθεν, καὶ τὸ κέρδος ^b αἰσχύνης περὶ πλείονος ποιοῦνται. Φειδωλία δὲ, καθ' ἣν ^c ἀδάπανοι γίνονται τῶν χρημάτων εἰς τὸ δέον. Κιμβικία δὲ ἐστὶ, καθ' ἣν δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ, καὶ κακῶς, καὶ πλείω βλάπτονται, τῶ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον. Ἔστι δὲ τῆς ^d ἀνελευθερίας, τὸ περὶ ^e πλείστου ποιεῖσθαι χρήματα, καὶ τὸ μηδὲν ὄνειδος ἠγεῖσθαι τῶν ποιοούντων κέρδος, καὶ βίος θητικὸς, καὶ δουλοπρεπῆς, καὶ ῥυπαρὸς, καὶ φιλοτιμίας καὶ ἐλευθερίας ἀλλότριος. Ἀκολουθεῖ δὲ ^f τῇ ἀνελευθερίᾳ, μικρολογία, βαρυθυμία, μικροψυχία, ταπεινότης, ἀμετρία^g, ἀγένεια, μισανθρωπία.

Μικροψυχίας δὲ ἐστὶ, τὸ μήτε τιμῆν, μήτε ἀτιμίαν, μήτε εὐτυχίαν, μήτε ἀτυχίαν δύνασθαι φέρειν, ἀλλὰ τιμώμενον μὲν ἀναχαυνούσθαι, καὶ μικρὰ εὐτυχήσαντα ^h ὑπεξαιρέσθαι, ἀτιμίαν δὲ μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐνεγκεῖν δύνασθαι, ⁱ ἀπότευγμα δὲ ὁτιοῦν ἀτυχίαν κρίνειν μεγάλην, ὀδύρεσθαι δὲ ^k ἐπὶ πᾶσι, καὶ δυσφορεῖν. Ἔτι δὲ καὶ τοιοῦτός ἐστιν ὁ μικρόψυχος, οἷος πάντὰ τὰ ὀλιγωρήματα ^l καλεῖν ὕβριν καὶ ἀτιμίαν, καὶ τὰ δι' ἄγνοιαν, ἢ λήθην, ^m ἢ ἄνοιαν γινόμενα. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ μικροψυχίᾳ, ⁿ μικρολογία, μεμφιμοιρία, δυσελπιστία, ταπεινότης.

Καθόλου δὲ τῆς μὲν ἀρετῆς ἐστὶ, τὸ ποιεῖν σπουδαίαν τὴν

^b αἰσχύνης] τῆς αἰσχύνης A. Barocc.

^c ἀδάπανοι] ἀδάπανον Trinc. ib. mox om. δὲ post μικρὸν.

^d ἀνελευθερίας] ἐλευθερίας Barocc.

^e πλείστου] πλείστον A. m. p.

^f τῇ ἀνελευθερίᾳ] τῇ μὲν ἐλευθερίᾳ Barocc.

^g ἀγένεια] ἀγένεια A.

^h ὑπεξαιρέσθαι] ἐξαιρέσθαι Barocc. ^{αιρε} ἐξορχεισθαι A. ἐξέρχασθαι Trinc.

ⁱ ἀπότευγμα δὲ ὅτι οὖν] ἀπότευγμα δε οσα οὖν A. textu. ἀπὸ τοῦ μηδοτιοῦν idem in marg. ἀπότευγμα δὲ ἐστὶν οὐκ ἀτυχ. Barocc. ἄτην καὶ ἀτυχίαν ad v. τιοῦν posuit Gesnerus in marg.

^k ἐπὶ πᾶσι om. Trinc. et paullo post καὶ ἀτιμίαν.

^l καλεῖ] καλεῖν Barocc.

^m ἢ ἄνοιαν om. Barocc. Gesn. marg.

ⁿ μικρολογία] μάκρολογία A. μεγαλολογία Trinc.

διάθεσιν περὶ τὴν ψυχὴν ^ο εὐθείαις καὶ τεταγμέναις κινήσεσι
 χρωμένην, καὶ ^ρ συμφωνοῦσαν κατὰ πάντα ^q μέρη διὸ καὶ
 δοκεῖ ^τ παράδειγμα πολιτείας ἀγαθῆς εἶναι, σπουδαίας ψυ-
 χῆς διάθεσις. Ἔστι δὲ τῆς ἀρετῆς, τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀξίους,
 καὶ ^ς τὸ φιλεῖν τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ τὸ μισεῖν τοὺς κακοὺς,
 καὶ τὸ μῆτε κολαστικὸν εἶναι, μῆτε τιμωρητικόν, ἀλλὰ ^τ
 προσηγῆ, καὶ εὐμενικόν, καὶ εὐγνωμονικόν. Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ
 ἀρετῇ χρηστότης, ἐπιείκεια, εὐγνωμοσύνη, ^u ἐλπίς ἀγαθῆ, ἔτι
 δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα. ^w φιλοῖκειον εἶναι καὶ φιλόφιλον, ^x καὶ
 φιλεταῖρον, καὶ φιλοξένιον, καὶ φιλόανθρωπον, καὶ φιλόκα-
 λον, ἃ δὴ πάντα τῶν ἐπαινουμένων ἐστὶ τῆς δὲ κακίας ^y
 ἐστὶ τὰ ἐναντία, καὶ παρακολουθεῖ τὰ ἐναντία αὐτῇ. Πάντα
 δὲ τὰ τῆς κακίας, καὶ τὰ ^z ἀκολουθοῦντα αὐτῇ, τῶν ^a εἰρη-
 μένων εἰσί.

19 ^a Πυθαγόρου.

^y Ἀγρυπνος ἔσο κατὰ νοῦν· συγγενὴς γὰρ τοῦ ἀληθινοῦ θανά-
 του ὁ ^b περὶ τοῦτον ὕπνος.

20 ^a Ἄ μὴ δεῖ ποιεῖν, μὴδὲ ὑπόνοῦ ποιεῖν.

^ο εὐθείαις] ἡρεμαίαις A. B. m. s.
 ἡρεμαίαις Gesn. marg. ἡρεμαίας
 Barocc. παρὰ ταῖς Trinc. pro περὶ
 τὴν ψυχὴν.

^ρ συμφωνοῦσαν] σωφρονοῦσαν A.
 altera lect. suprasc.

^q μέρη] τὰ μέρη Barocc. A. B.

^τ παράδειγμα om. Barocc. καὶ τὸ
 εὐαργ. ibid. A.

^ς τὸ φιλεῖν om. Trinc. Mox φαύ-
 λους pro κακοὺς Barocc.

^τ προσηγῆ] ἐλεητικὸν A. ἤλω Ba-
 rocc. Gesn. marg. συγγνωμονικόν
 Barocc. Gesn. marg. καὶ εὐγν.
 om. B.

^u ἐλπίς ἀγαθῆ] μνήμη ἀγαθῆ ad-
 dunt A. Barocc. B.

^w φιλοῖκειον] οἷον φίλικον Barocc.

^x καὶ φιλεταῖρον om. Trinc. Mox
 φιλόξενον Barocc. B.

^y εἰσὶν ὑπεναντία] ἐστὶ τὰ ἐναντία
 A. ἐστὶ τὰ ἐναντία ταύτῃ — ἅπαντα
 δὲ Barocc.

^z ἀκολουθοῦντα] παρακολουθοῦντα
 Barocc.

^a εἰρημένων] λεγομένων Barocc.
 ψεγομένων A. B.

19. ^a Sic A. Deest lemma
 Trinc.

^b ὁ περὶ τοῦτον ὕπνος.] Sic A. et
 Gesnerus pro varia lectione. Οὗτος
 ὁ ὕπνος Trinc. et edd. seqq. in textu.

- 21 Ζητεῖν δεῖ καὶ ἄνδρα καὶ τέκνα καὶ φίλους, τοὺς ^b κατὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου παραμεινοντάς.
- 22 ^a Πυθαγόρου.
^b Ἴσχυὸν τῆ ψυχῆ αἰροῦ μᾶλλον, ἢ τῷ σώματι.
- 23 Πέπεισο μὴ εἶναι σὸν κτῆμα, ὃ περ μὴ ἐντὸς διανοίας ἔχεις.
- 24 Πράττε μεγάλα, μὴ ὑπισχνούμενος μεγάλα.
- 25 Τέκνα μάθε τίκτειν, οὐ τὰ γηροβοσκήσοντα τὸ σῶμα, ^b τὰ δὲ τὴν ψυχὴν θρέφοντα τῆ αἰδῖα τροφῇ.
- 26 Τὰ ἐπίπονα τῶν ἡδέων μᾶλλον ἢ γοῦ συντελεῖν εἰς ἀρετὴν.
- 27 Χαλεπὸν πολλὰς ὁδοὺς ἅμα τοῦ βίου βαδίζειν. 40
- 28 Ψυχῆς πᾶν πάθος εἰς σωτηρίαν αὐτῆς πολεμιώτατον.
- 29 ^a Πυθαγόρου
Πυθαγόρας ἔφη, ὅτι ^b χρὴ βίον αἰρεῖσθαι τὸν ἄριστον, ἡδὺν γὰρ αὐτὸν ἢ συνήθεια ποιήσει. Πλοῦτος ἀσθενὴς ἄγκυρα, δόξα ἔτι ἀσθενεστέρα· τὸ σῶμα ὁμοίως, αἱ ἀρχαί, αἱ τιμαί, πάντα ταῦτα ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατα. Τίνες οὖν ἄγκυραι δύναται; φρόνησις, μεγαλοψυχία, ἀνδρεία· ταύτας οὐδεὶς χειμῶν σαλεύει. Οὗτος Θεοῦ νόμος, ἀρετὴν εἶναι τὸ ^c ἰσχυ-50 ρὸν καὶ βέβαιον μόνον· τὰ δ' ἄλλα, ^d λῆρον.
- 30 ^a Ἀντισθένης.
Οὔτε συμπόσιον χωρὶς ὁμιλίας, οὔτε πλοῦτος χωρὶς ἀρετῆς ἡδονὴν ἔχει.
- 31 ^a Φωκίωνος.
Οὔτε ἐξ ἱεροῦ βωμὸν, οὔτε ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀφαιρέτεον τὸν ἔλεον.

^b κατὰ τὴν] Gesneri margo, καὶ μετὰ τὴν.

^a Sic A. 22.

^b Ἴσχυον] ἰσχύειν Gesneri margo, et duo mss. apud Schowium.

25.

^a τὰ δὲ τὴν ψ.] Sic A. Vulgo τὴν δὲ ψ.

29.

^a Sic B. Φωκίωνος Trine. typo-

thetæ opinor errore.

^b Videatur Wytttenbachius ad Plutarch. II. p. 123. C.

^c Ἴσχυρὸν κ. β. μ.] Sic A. Vulgo, τὸ ἰσχύον μόνον.

^d λῆρον.] B. a m. sec. λῆρος.

30.

^a Sic A. Trine.

31.

^a Sic A. et voluisse videtur Trine.

32 ^a Διογένους.

Πυνθανομένου τινός, Πῶς ἂν τις ἑαυτοῦ ^b διδάσκαλος γένοιτο; Εἰ ὑπὲρ ὧν ἐπιτιμᾷ τοῖς ἄλλοις, ἔφη, καὶ ἑαυτῷ ἐπιτιμῶν μάλιστα.

33 ^a Σωκράτους.

Τοῦ βίου, καθάπερ ἀγάλματος, πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ.

34 Ἄνδριάς μὲν ἐπὶ βάσεως, σπουδαῖος δὲ ἀνὴρ ἐπὶ καλῆς προαιρέσεως ἑστὼς, ἀμετακίνητος ὀφείλει εἶναι.

35 Τὸν ^a λιβανωτὸν τοῖς Θεοῖς, τὸν δὲ ἔπαινον τοῖς ἀγαθοῖς ἀπονέμειν δεῖ.

36 Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ χρὴ ὑπὲρ τῶν ἀδίκως περὶ τὸ ἀδικεῖν αἰτίαν ἔχοντων· ἐπαινεῖν δὲ τοὺς ἐπ' ἀγαθῷ τινι διαφέροντας.

37 ^a Σωκράτους.

Οὔτε ἵππος εὐγενὴς κρίνοιτ' ἂν ὁ πολυτελῆ σκευὴν ἔχων, ἀλλ' ὁ τῇ φύσει λαμπρός· οὔτε ἀνὴρ σπουδαῖος ὁ πολύτιμον οὐσίαν κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

38 Τοῦ σοφοῦ στόματος ἀνοιχθέντος, καθάπερ ἱεροῦ, τὰ τῆς ψυχῆς ^a καταβλέπεται, ὥσπερ ἀγάλματα.

39 ^a Δημοκρίτου.

Ἀνθρώποις ἀρμόδιον, ψυχῆς μᾶλλον ἢ σώματος ποιεῖσθαι λόγον. Ψυχὴ μὲν γὰρ τελεωτάτη σκῆνεος μοχθηρίαν ὀρθοῖ· ²⁰ σκῆνεος δὲ ἰσχύς ἀνευ λογισμοῦ ψυχὴν οὐδὲν τι ἀμείνω τίθησι.

32.

^a Sic Trinc. Sine lemmate A.
^b διδάσκαλος ex Trinc. deest Gesner. Infra ἑαυτοῦ B. ubi mox deest μάλιστα.

33.

^a Sine lemmate A. Trinc.

35.

^a τὸν λιβ.] Sic A. B. et edd. ple-ræque. τὸ λιβ. Trinc. δ. seq. ὑπὲρ

om. Trinc.

37.

^a Sic Trinc. A.

38.

^a καταβλέπεται] A. βλέπεται, cui εἶδωλα suprascr. a m. sec. Margo Gesneri καλὰ βλέπεται.

39.

^a Sic Trinc.

40 ^a Δημοκρίτου.

Ἀνθρώποισι γὰρ εὐθυμῆ γίνεται μετρίότητι τέρψιος, καὶ βίου συμμετρίῃ· τὰ δὲ λείποντα καὶ ὑπερβάλλοντα μεταπίπτειν τε φιλεῖ, καὶ μεγάλας κινήσιας ^b ἐμποιεῖεν τῇ ψυχῇ. Αἱ δ' ἐκ μεγάλων διαστημάτων κινούμεναι τῶν ψυχῶν, οὔτε εὐσταθεές εἰσιν, οὔτε εὐθυμοί. Ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς οὖν δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεούσιν ^c ἀρκέσθαι· τῶν μὲν ζηλουμένων καὶ θαυμάζομένων ὀλίγην μνή-30 μνη ἔχοντα, καὶ τῇ διανοίᾳ μὴ προσεδρεύοντα· τῶν δὲ ταιλαιπωρούμενων τοὺς βίους θεωρεῖεν, ἐννοούμενον ἂ πάσχουσι ^d κάρτα, ὅπως ἂν τὰ παρόντα σοὶ καὶ ὑπάρχοντα μεγάλα καὶ ζηλωτὰ φαίνηται, καὶ μηκέτι πλείονων ἐπιθυμῶντι ^e συμβαίνει κακοπαθεῖεν τῇ ψυχῇ. Ὁ γὰρ θαυμάζων τοὺς ἔχοντας καὶ μακαριζομένους ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ τῇ μνήμῃ πᾶσαν ἄραν προσεδρεύων, αἰεὶ ἐπικαινουργεῖν ἀναγκάζεται, καὶ ἐπιβάλλεσθαι δὲ ἐπιθυμίῃν τοῦ τι πρῆσσειν ⁴⁰ ἀνῆκεστον ^f ὁ νόμοι κωλύουσιν. Διόπερ τὰ μὲν μὴ δίξεσθαι χρεῶν, ^g ἐπὶ δὲ τοῖς εὐθυμῆσθαι χρεῶν παραβάλλοντα τὸν ἑαυτοῦ βίον πρὸς ^h τὸν τῶν φαυλότερον πρῆσσόντων, καὶ μακαρίζειν ⁱ ἑαυτὸν, ἐνθυμῆμενον ἂ πάσχουσι, ὅπως αὐτέων βέλτιον πρῆσση τε καὶ διάγη. Ταύτης γὰρ ἐχόμενος τῆς γνώμης, εὐθυμότερόν τε διάξεις, καὶ οὐκ ὀλίγας κῆρας ^k ἐν τῷ βίῳ διώσσει, φθόνον, καὶ ζῆλον, καὶ δυσμενίην.

40.

^a Sic A.

^b ἐμποιεῖεν] ἐμποιεῖν A. et mox ψυχῶν.

^c ἀρκέσεσθαι] Scribendumne totidem literis ἀρκεσθαι, an, una detrita, κέρεσθαι, optio erit difficilis: utrumque recepit usus.

VALCKEN. ad Herodot. VII. 160.

^d κάρτα] κακὰ Jacobsius, improbante Schowio.

^c συμβαίνει] συμβαίνει A.

^f ὁ νόμοι] ἂν νόμοι A.

^g ἐπὶ δὲ τοῖς] ἐπὶ τοῖς δὲ Schowius, ἐπὶ δὲ τοῖς παρεούσι εἰθ. vel ei παθεῖς εἰθ. Jacobsius.

^h τὸν τῶν φ.] Deest τῶν A.

ⁱ ἑαυτὸν ἐνθυμῆμενον] ἑαυτὸν ἐνθυμῆμενος A.

^k ἐν τῷ βίῳ] ἐκ τῷ βίῳ Schowius cum Jacobsio et W. Democritus Ionice, non Dorice scripsit. Vul-

41 ^a Ἰσοκράτους Νικοκλῆς ἢ Κύπριος.

Μὴ τὴν κακίαν οἴεσθε μᾶλλον τῆς ἀρετῆς ὠφελεῖν, τὸ δ' ὄνομα ἀτυχέστερον ἔχειν· ἀλλ' οἷον περ ὀνομάτων ^b ἕκαστα ⁵⁰ τῶν πραγμάτων τετύχηκε, τοιαύτας ἡγεῖσθε καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῶν εἶναι.

42 [^a Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον.

Τῆς ἀρετῆς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, οὐδὲ βεβαιότερόν ἐστι.

43 ^a Ἐν ταυτῶ.

Ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτῆσις, οἷς ἀν' ἀκιδήλως ταῖς διανοίαις συναυξηθῆ, μόνη μὲν συγγράσκει· πλούτου δὲ κρείττων, χρησιματέρα δ' εὐγενείας ἐστίν· τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστῶσα· τὰ δὲ τῶι πλήθει φοβερά, θαρσαλέως ὑπομένουσα· καὶ τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον, τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγουμένη.

44 ^a Ἰσοκράτους Παναθηναϊκοῦ.

Τίνας οὖν καλῶ πεπαιδευμένους; ἐπεὶ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω. Πρῶτον μὲν τοὺς καλῶς χρωμένους τοῖς πράγμασι τοῖς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην προσπίπτουσι, καὶ τὴν δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν καιρῶν ἔχοντας, καὶ δυναμένην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στοχάζεσθαι τοῦ συμφέροντος· ἔπειτα τοὺς πρεπόντως καὶ δικαίως ὀμι- ¹⁰ λῶντας τοῖς ἀεὶ πλησιάζουσι· καὶ τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντας, σφᾶς

gata lectio proba est, et recte vertit Gesnerus *noxas vite*. Plato Legg. xi. p. 937. D. Πολλῶν ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῇ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφέκασι, αἱ καταμαίνουσι τε καὶ καταρριπαίνουσιν αὐτά.

41.

^a p. 39. B. Lemma ex A.

Trinc.

^b ἕκαστα] ἕκαστον B.

42.

^a Deest MSS. Trinc. Ex ipso fortasse Isocrate descripsit Gesnerus. Idem de nn. 43, 44. dicendum.

44.

^a p. 239.

δὲ αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριάτους τοῖς
 συνοῦσι παρέχοντας· ἐτι τοὺς μὲν τῶν ἡδονῶν ἀεὶ κρατοῦντας,
 τῶν δὲ σύμφωρῶν μὴ λίαν ἠττωμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐ-
 ταῖς διακειμένους, καὶ τῆς φύσεως ἀξίους ἢς μετέχοντες
 τυγχάνομεν· τέταρτον, ὅπερ μέγιστον, μὴ διαφθειρομένους
 ὑπὸ τῶν εὐπραγιῶν, μηδ' ἐξισταμένους αὐτῶν, μηδὲ ὑπερη- 20
 φάνους γιγνομένους, ἀλλ' ἐμμένοντάς τῇ τάξει τῶν εὐ φρο-
 νούτων· καὶ μὴ μᾶλλον χαίροντας τοῖς διὰ τύχην ὑπάρ-
 ξασιν ἀγαθοῖς, ἢ τοῖς διὰ τὴν αὐτῶν φύσιν καὶ φρόνησιν ἐξ
 ἀρχῆς γιγνομένοις. Τοὺς δὲ μὴ μόνον πρὸς ἐν τούτων, ἀλλὰ
 πρὸς ἅπαντα ταῦτα, τὴν ἐξιν τῆς ψυχῆς εὐάρμοστον ἔχοντας,
 τούτους φημὶ φρονίμους εἶναι, καὶ τελείους ἄνδρας, καὶ πά-
 στας ἔχειν τὰς ἀρετάς.]

45 ^a Ἰσοκράτους.

Ἰσοκράτης εἶπεν, ὅτι τὸν χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα δεῖ τῶν 30
 μὲν προγεγενημένων μεμνήσθαι, τὰ δὲ ἐνεστῶτα πράττειν,
 περὶ δὲ τῶν μελλόντων φυλάττεσθαι.

46 ^a Ἐπικτήτου.

Ὁ τύχη βίος συμπεπλεγμένος ἔοικε χειμάρρῳ πο-
 ταμῶ· καὶ γὰρ ταραχώδης, καὶ ἰλύος ἀνάμεστος, καὶ
 δυσέμβατος, καὶ τυραννικὸς, καὶ πολύηχος, καὶ ὀλιγο-
 χρόνιος.

47 ^a Ταῦ αὐτοῦ.

Ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ· καὶ γὰρ κα-
 θαρὸν, καὶ ἀτάραχον, καὶ πότιμον, καὶ νόστιμον, καὶ κοινω-
 νικόν, καὶ πλούσιον, καὶ ἀβλαβὲς, καὶ ἀνώλεθρον. 40

48 ^a Ταῦ αὐτοῦ.

Εἰ βούλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πιστεῦσον ὅτι κακὸς εἶ.

^a Sic Trinc. 45.

^a Sic A. Trinc. Fragm. 2. 47.

^a Sic A. Trinc. Fragm. 1. 46.

^a Sic A. Fragm. 3. 48.

49 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Βέλτιον, ^b ὀλιγάκις πλημμελεῖν ὁμολογοῦντα, σωφρονεῖν πλεονάκις· ἢ ὀλιγάκις ἀμαρτεῖν λέγοντα, πλημμελεῖν πολ-
λάκις.

50 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Κόλαζε τὰ πάθη, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν τιμωρῇ.

51^a Μὴ ^b οὕτω τὸ τῆς δόξης αἰσχύνου, ὡς τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας ἀπόφευγε.

52^a Εἰ βούλει καλῶς ἀκούειν, μάθε καλῶς λέγειν. Μαθὼν δὲ ⁵⁰
καλῶς λέγειν, πειρῶ καλῶς ^b πράττειν· καὶ οὕτω καρπώση
τὸ καλῶς ἀκούειν.

53 ^a Τοῦ αὐτοῦ Ἐγχειριδίου.

Ὅτ' ἂν τις κακῶς τι ποιῇ, ἢ κακῶς τι λέγῃ, μέμνησο ὅτι
καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος ποιεῖ. ^b Τί οὖν, ἀκολουθήσει τῷ σοι
φαινομένῳ, ἢ τῷ αὐτῷ; ἀλλὰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται. Τίς οὖν
ἐξηπάτηται; ἐκεῖνος. Τίς οὖν βέβλαπται; ὁ ^b ἐξηπατημένος.
Καὶ γὰρ τὸ ἀληθές συμπεπλεγμένον εἰάν τις ὑπολάβῃ ψευ-
δος, οὐ τὸ συμπεπλεγμένον βλάπτεται, ἀλλ' ὁ ὑπολαβών.

54^a Ἐλευθερία καὶ δουλεία, τὸ μὲν ἀρετῆς ὄνομα, τὸ δὲ κακίας· ¹
^b ἄμφω δὲ προαίρεσέως ἔργα. Οἷς δὲ προαίρεσις οὐ κοινωνεῖ,

49.

^a Sic A. Fragm. 4.

^b Mutavi distinctionem vulga-
rem cum Gatakero A. M. P. p.
565. Pro ἀμαρτεῖν A. habet ἀμαρ-
τάνειν, et B. a m. sec.

50.

^a Sic A. Fragm. 5.

51.

^a Fragm. 6.

^b Dedi h. l. secundum A. et B.
a m. sec. Vulgo, τὸ ἐκ τῆς δόξης ἀ.
ὡς τὸ τῆς.

52.

^a Fragm. 7.

^b ποιεῖν.] πράττειν A. et margo
Gesneri. In princ. θέλεις A. pro
βούλει.

53.

^a Sic A. Vide Enchir. c. 42.

^b τί οὖν ἀκολουθήσει, τὸ σοι φαινό-
μενον, ἢ τὸ αὐτῷ; Rittershusius.

^c ἐξηπατημένος.] ἡπατημένος A.
Mox αὐτὰ συμπεπλεγμένον — ὑπο-
λαβὼν A.

54

^a Fragm. 8.

^b ἄμφω δὲ πρ. usque ad finem
desunt Trinc. Leguntur in B. a
m. sec.

τούτων φαίει μὲν οὐδέτερον· ψυχὴ δὲ δεσπόζειν εἴωθε σώματος, καὶ ὅσα τῶν ἀμφὶ σῶμα προαιρέσεως ἀκοινωνήτα. Οὐδεὶς γὰρ δούλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλεύθερος.

55^a Κακὸς δεσμὸς, σώματος μὲν τύχη, ψυχῆς δὲ κακία. Ὁ μὲν γὰρ τὸ σῶμα λελυμένος, τὴν δὲ ψυχὴν δεδεμένος, ¹⁰ δούλος· ὁ δ' αὖ τὸ σῶμα δεδεμένος, τὴν δὲ ψυχὴν λελυμένος, ἐλεύθερος.

56^a Τὸν μὲν ^b τοῦ σώματος δεσμὸν λύει καὶ φύσις διὰ θανάτου, ^c καὶ κακία διὰ χρημάτων· τὸν δὲ τῆς ψυχῆς, ἀρετὴ διὰ μαθήσεως, καὶ ἐμπειρίας, καὶ ἀσκήσεως.

57^a Εἰ βούλει ἀταράχως καὶ εὐαρέστως ζῆν, πειρῶ τοὺς συνοικοῦντάς σοι ^b σύμπαντας ἀγαθοὺς ἔχειν. Ἐξεις δὲ ἀγαθοὺς, εἰ τοὺς μὲν ἐκόντας παιδεύεις, τοὺς δὲ ἄκοντας ἀπολύεις. Συμφεῖξεται γὰρ τοῖς φυγούσιν ἢ μοχθηρία ἅμα, καὶ ²⁰ ἢ κακία· συναπολειφθήσεται δὲ τοῖς συμμένουσί σοι ἢ χρηστότης, καὶ ἢ ἐλευθερία.

58 ^a Ἐκ τῶν Ἰαμβλίου.

Ψυχῇ ζῶντας ἡμᾶς, τῇ ταύτης ἀρετῇ ῥητέον εὖ ζῆν· ὡς ὀφθαλμοῖς ὁρῶντας, τῇ τούτων ἀρετῇ καλῶς ὁρᾶν.

59 ^a Τοῦ αὐτοῦ Προτρεπτικῶν εἰς φιλοσοφίαν λόγων.

Καθάπερ εἰς ἄσυλον τέμενος τὴν ἀρετὴν ὀρμητέον, ὅπως εἰς μηδεμίαν ἀγενῆ τύχης ὕβριν ᾧμεν ^b ἐκδοτοί.

55.

^a Fragm. 9.

56.

^a Fragm. 10.

^b τοῦ σώματος] Deest τοῦ B. a m. pr.

^c ἢ κακία] Deest articulus A. Mox ἐμπειρίας margo Gesneri, A. et B. m. s. pro μεγαλοψυχίας. Wytttenbachius ad Plutarch. p. 2. A. conjicit μεγαλοφυίας.

57.

^a Fragm. 11.

^b πάντας pro σύμπαντας A. et mox παιδεύεις — τοὺς δὲ ἄκοντας ἔπειτα κεχειραμένους ἀπολύεις fere cum Gesneri margine et Trinc. συναπολειφθήσεται Gesn.

58.

^a Ita Trinc.

59.

^a Ita fuisse videtur in A. ubi

60 ^a Τοῦ αὐτοῦ Πρὸς Σωκράτην περὶ Ἀρετῆς.

Ψυχῆς μὲν οὖν ἂν εἴη ἀρετὴ, τελεότης, καὶ εὐμετρία τῆς ζῶης, λόγου τε καὶ νοῦ καὶ διανοήσεως ἢ ἀκροτάτη καὶ καθαρωτάτη ἐνέργεια. Τὰ δὲ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἀγαθοειδῆ, κάλλιστα, νοερά, σπουδαῖα, πλήρη μεσότητος, εὐκαιρίας μετέχοντα, προηγούμενα, τέλους ἀρίστου στοχαζόμενα, χαρίεντα, ὅτι μάλιστα θεωρεῖσθω.

61 [^a Ἀγαπητοῦ πρὸς Ἰουστινιανόν.

Σπουδαῖε διαπαντός, καὶ ὥσπερ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, οὐ πρότερον ἴστανται τῆς ἐπὶ τὰ ἀνω φερούσας, πρὶν ἂν τῆς ἀκρας ἐφίκωνται βαθμίδος· οὕτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῶν καλῶν ἀναβάσεως.]

40

62 ^a Περικτυόνης Πυθαγορείας Περὶ Σοφίας.

Γέγονε δὲ καὶ συνέστα ὁ ἄνθρωπος ποττὸ θεωρῆσαι τὸν λόγον τῆς τῶν ὅλων φύσιος καὶ τῆς σοφίας· ἔργον ἔστιν αὐτῷ τούτῳ κτήσασθαι καὶ θεωρῆσαι τὰν τῶν ἑόντων φράσασιν.

63 ^a Ἐν ταυτῷ.

Γαμετρία μὲν ὦν, καὶ ἀριθμητικὰ, καὶ τᾶλλα τὰ θεωρητικὰ, καὶ ἐπιστήμαι, καὶ περὶ τινὰ τῶν ἑόντων κατασχολεύονται· ἃ δὲ σοφία περὶ πάντα τὰ γένη τῶν ἑόντων. ^b Οὕτως

τοῦ αὐτοῦ vel Ἰαμβλίχου in principio olim lecta, nunc evanuerunt.

^b ἔκδοτοι.] ἔκδηλον Β.

60.

^a Sic Schow. Simpliciter Ἰαμβλίχου Trinc. Ad Socratem de Virtute Gesner.

61.

^a Deest hic locus mss. Trinc. nec in suo exemplari habuit Photius. Idem dicendum de reliquis Agapeti dictis, quæ in recentioribus Stobæi editionibus leguntur. Ea omnia de suo addidit Gesnerus. Vide Bandurii

Imperium Orientale Par. II. p. 170. ed. Paris. = Corp. Byzant. Hist. T. xxiv. p. 138. ed. Venet. Simpliciter Ἀγαπητοῦ Schow.

62.

^a Sic A. Περικτυόνη περὶ σοφίας Schow.

^b τὰν τῶν ἐ.] πάντων ἐ. Α.

63.

^a Sic A.

^b οὕτως γὰρ] Sic A. Vulgo οὗ γάρ. Pro οὗ Gesnerus frustra conjecit καί. Paulo supra ex uno ms. dedit Schow. ἐπισταμονικὰ περὶ τινὰ τῶν ἐ. κατασχολεύοντι. Jacobsius:

γὰρ ἔχει σοφία περὶ πάντα τὰ ἔοντα, ὡς ὄψις περὶ πάντα τὰ ὀρατά, καὶ ἀκοή περὶ πάντα τὰ ἀκουστά. Τὰ δὲ συμβε-⁵⁰
 βηκότα τοῖς ἑοῦσιν, ἃ μὲν καθόλου πᾶσι συμβέβακεν, ἃ δὲ
^d πλείστοις αὐτῶν, ἃ δὲ παρ' ἐνὶ ἑκάστῳ. Τὰ μὲν ἂν κα-
 θόλου πᾶσιν συμβεβακότα συνιδὲν καὶ θεωρῆσαι, τᾶς σοφίας
 οἰκῆον· τὰ δὲ τοῖς πλείστοις, τᾶς περὶ φύσιν ἐπιστήμας· τὰ δ'
 ἴδια καθ' ἑκάστον, τᾶς περὶ τι ἀφωρισμένον ἐπιστάμας. Καὶ
 διὰ τοῦτο σοφία μὲν τὰς τῶν ἔοντων ἀπάντων ἀρχὰς ἀνευρί-
 σκει· φυσικὰ δὲ, τὰς τῶν φύσει γιγνομένων· γαμετρία δὲ καὶ
 ἀριθμητικὰ καὶ μουσικὰ, τὰς περὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ἔμμε-
 λές. Ὅστις ἂν ἀναλῦσαι οἷός ἐστι πάντα γένη ὑπὸ μίαν
 καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν, καὶ πάλιν ἐκ ταύτας συνθεῖναι καὶ
^e ἀριθμάσασθαι, οὗτος δοκεῖ καὶ σοφώτατος εἶναι, καὶ ἀλη-
 θέστατος, ἔτι δὲ καὶ καλὰν σκοπίαν ἀνευρηκέναι, ἄφ' ἧς
 δυνατὸς ἐσσεῖται τὸν τε θεὸν κατόψεσθαι, καὶ πάντα^g τε τὰ
 ἐν τᾷ συστοιχίᾳ τε καὶ τάξει, τὰ ἐκείνου κατακεχωρισμένα.

64 ^a Μετάπου Πυθαγόρειου Μεταποντίνου ἐκ τοῦ Περι Ἀρετῆς.

Ἄρετὰ ἐντὶ ἀνθρώπῳ τελειότατος φύσιος ἀνθρώπῳ. Ἐκασ-¹⁰
 τον γὰρ τῶν ἔοντων τέλειον καὶ ἄκρον γίνεται^b καττὰν οἰ-
 κείαν τᾶς ἀρετᾶς φύσιν. Ἴππῳ τε γὰρ ἀρετὰ ἐντὶ, ἃ ἐς τὸ
 ἄκρον ἀγοῖσα τὰν τῷ ἵππῳ φύσιν· καὶ ἐπὶ τῶν μερέων δὲ
 τῶν καθ' ἑκάστον, ὁ αὐτὸς λόγος. ^c Ὅπτίλων τε γὰρ ἀρετὰ,

ἐπιστήμαι καὶ περὶ ἕνια τ. ε. κατα-
 σχολέοντι. Quorum tina vel ἕνια re-
 cipiendum videtur, vulgatum κα-
 τασχολέονται omnino retinendum.

^c ἑοῦσιν] Sic A. Vulgo εἰσιν.

^d πλείστοις] Sic Gesneri margo,
 et A, quomodo scriptum fuisse
 ostendunt sequentia. Vulgo ἐκάσ-
 τοις.

^e ἀριθμάσασθαι] εὐρυθμίσασθαι
 dedit Schowius, e ms. quodam,
 ut videtur: Schæferus Melet.
 Crit. p. 129. corrigendum censet,

εὔ ρυθμίσασθαι, vel potius ρυθμί-
 σαι. Idem Jacobsii emendationem,
 ἀριθμάσασθαι, Græcam esse negat.

^f ἀφ' ἧς] Sic A. Vulgo ἐφ' ἧς.

^g πάντα τε τὰ ἐν τῇ σ.] Sic A.
 Vulgo desunt τε et τῇ.

64.

^a Sic A. Μετάπου Πυθαγόρειου
 μεταποντίου Trinc.

^b καττὰν] Sic A. Vulgo κατὰ τήν.
 Mox pro μερέων, μορίων B. μερῶν A.

^c ὀπτίλων] Sic A. Vulgo ὀμμά-
 των.

ὄξυδορκία· αὐτὰ δ' ἀκρότας ἐντὶ τᾶς ὀφθαλμῶν φύσιος.
 Καὶ οὐάτων ἀρετὰ, ὄξυακοΐα· αὐτὰ δ' ἀκρότας ἐντὶ τᾶς οὐ-
 άτων φύσιος. Καὶ ποδῶν ἀρετὰ, ποδωκεία· καὶ αὐτὰ δὲ
 ὁ ἀρετὰ ἐντὶ τῆς ποδῶν φύσεως. Ἀνάγκη δ' ἀρετὰν πᾶσαν ²⁰
 τρία ταῦτ' ἔχειν, λόγον καὶ δύναμιν καὶ προαίρεσιν· λόγον
 μὲν, ᾧ κρίνει καὶ θεωρεῖ· δύναμιν δὲ, ἧ ἀντέχει καὶ κρατεῖ·
 προαίρεσιν δὲ, ἧ στεργεί καὶ ἀγαπῇ. Τὸ μὲν ὧν κρίνεν καὶ
 θεωρῆν, ἐντὶ τῷ διανοητικῷ μέρει τᾶς ψυχᾶς· τὸ δ' ἀντέ-
 χεν καὶ κρατῆν, ἴδιον τῷ ἀλόγῳ μέρει τᾶς ψυχᾶς. Συν-
 ἔστακε γὰρ προαίρεσις ἐκ διανοίας καὶ ὀρέξειος· ἡ μὲν ὧν
 διάνοια, ἀπὸ τῷ λογικῷ μέρει ἐντὶ τῷ ψυχᾶ· ἡ δὲ ὀρέξις
 ἀπὸ τῷ ἀλόγῳ. Τὸ δὲ πλῆθος τᾶν ἀρετᾶν ἀπασᾶν ἐκ τῶν
 μερέων τᾶς ψυχᾶς κατίδοιτο κά τις, ὡσαύτως δὲ καὶ τᾶν ³⁰
 γένεσιν, καὶ τᾶν σύστασιν τᾶς ἀρετᾶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν με-
 ρέων τᾶς ψυχᾶς δύο τὰ πρῶτα, τὸ μὲν λογιστικὸν, τὸ δ'
 ἄλογον. Καὶ λογιστικὸν μὲν, ᾧ κρίνομεσ καὶ ἠ θεωρούμεσ·
 ἄλογον δὲ, ᾧ ὀρμῶμεσ καὶ ὀρεγόμεθα. Ταῦτα δὲ ἀλλάλοις
 ἢ συμφωνοῦντι, ἢ διαφωνοῦντι· ἡ δὲ μάχα καὶ διαφωνία γίνε-
 ται αὐτοῖς δι' ὑπερβολὰν καὶ ἔλλειψιν. Φανερόν ὧν, ὅκκα
 μὲν τὸ λογιστικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς ἐγκρατῆ τῷ ἀλόγῳ, γίνε-
 ται καρτερία καὶ ἐγκράτεια· ὅκκα δὲ τὸ ἄλογον μέρος ψυ-
 χᾶς, ἀκρασία καὶ μαλακία· ὅκκα δὲ τὸ μὲν ^k ἀγῆται, τὸ δ' ⁴⁰
 ἔπηται, καὶ ἀμφοτέρα συμφωνῆ ἀλλάλοις, τὸ τῆνικαῦτα
 ἀρετὰ. Ἄ μὲν ὧν καρτερία καὶ ἐγκράτεια ἠ γίνεταί μετὰ
 λύπας· ἀλλ' ἡ μὲν καρτερία, ἐν τῷ ἀντέχεν πόνο· ἡ δ'

^d ἀρετὰ] Forsan ἀκρότας. Gesnerus in marg.

^e ἔχειν] Sic A. Vulgo ἔχειν.

^f ᾧ] ᾧ A. ubi mox ᾧ στ. καὶ ἀ-
γαπῇ.

^g ὧν] Sic A. pro οὖν.

^h θεωρούμεσ] Sic A. Vulgo θεωροῦ-
μεσ. Mox ex A. ἀλλάλοις pro ἀλλή-

λοις.

ⁱ ὅκκα — μαλακία.] Nunc pri-
mum vulgantur ex A.

^k ἀγῆται] Sic edd. Gesnerus in
marg. ἠγῆται, Schowius edidit ἀγῆ-
ται. Mox Gesner. συμφωνῆ.

^l γίνεταί μ. λ.] γίνεταί deest A.

ἐγκράτεια ἐν τῷ ἀντέχεν ^m ἀδονᾷ. Ἐ δ' ἀκρατία καὶ μα-
λακία, ἐν τῷ μὴ ἀντέχεν, μηδὲ κρατέν. Καὶ διὰ τοῦτο συμ-
βαίνει φεύγειν τὰγαθὰ τὰς ἀνθρώπων διὰ λύπαν, ἀποβαλέν
δ' αὐτὰ διὰ ⁿ ἀδονᾷ. Καὶ τοὶ ἔπαινοι δὲ καὶ ψόγοι, καὶ
τὰ καλὰ πάντα τὰ περὶ τὸν ἄνθρωπον, γίνεται ἐν τούτοις ⁵⁰
τοῖς μέρεσι τῆς ψυχᾶς. Καὶ καθόλου μὲν ἅ τῆς ἀρετᾶς
σύστασις γίνεται τοῦτον τὸν τρόπον· τὰ δὲ εἶδεα αὐτᾶς, καὶ
τὰ μέρη οὕτως ^o κά τις ἀβρησάτω. Ἐπεὶ γὰρ τῆς ψυχᾶς
δύο μέρη, τὸ μὲν λογιστικόν, τὸ δὲ ἄλογον· ^p τῷ δὲ ἀλόγω
τὸ μὲν θυμοειδές, τὸ δ' ἐπιθυματικόν· καὶ τὸ μὲν λογιστι-
κόν ἐντι, ᾧ κρίνομεν καὶ θεωροῦμεν· τὸ δ' ἄλογον, ᾧ ὀρῶ-
μεν καὶ ὀρεγόμεθα· καὶ τούτου τὸ μὲν, οἷον ἀμυντικόν, καὶ
ὑπερμαχατικόν ποττοὺς πλασίον, θυμοειδές ὀνυμάζεται· τὸ
δ', οἷον ὀρεκτικόν καὶ ποθητικόν τῆς οἰκείας τῷ σώματος
συστάσις, ἐπιθυματικόν· φανερόν ὡς κατὰ λόγον τοῖς με-
ρεσι τούτοις τῆς ψυχᾶς, καὶ τὸ πᾶθος τῶν ἀρετῶν ἀκολου-
θακεν, καὶ ταὶ διαφοραὶ καὶ ^q ἰδιότατες αὐτῶν. Τῷ μὲν γὰρ ⁴⁴
^r λογιστικῷ μέρει τῆς ψυχᾶς ἀρετὰ ἅ φρόνησις, κριτικὰ
γὰρ ἐντι καὶ θεωρητικὰ ἕξις· τῷ δὲ θυμοειδέος, ἀνδρία· ἕξις
γὰρ ἐντι ^s ἀντερειστικά, καὶ ὑποστατικά τῶν δεινῶν· τῷ δ'
ἐπιθυμητικῷ, ἅ σωφροσύνα· μετρίοτας γὰρ ἐντι καὶ ^t κα-
τοχὰ τις ἀδονᾷ τῶν διὰ σώματος· ὅλας δὲ τῆς ψυχᾶς ἅ ⁵⁰
δικαιοσύνα. Φαῦλοι μὲν γὰρ τοὶ ἄνθρωποι γίνονται, ἢ διὰ

^m ἡδονῆ.] ἀδονᾶς A. et mox ἀκρα-
σία.

ⁿ ἀδονᾷ pro ἡδονῆν A.

^o κά τις] In A. καὶ τις. Vulgo
κᾶν τις.

^p τῷ δὲ ἀλόγω inseruimus ex A.

^q ἰδιότατες αὐτῶν.] His verbis
terminatur Metopi dissertatio in
ed. Quæsequuntur, subjunximus
ex fide ms. A. In edd. leguntur
tanquam Theagis post §. 70.

^r γὰρ λογιστικῷ μέρει.] Sic A. et

margo Gesneri. Vulgo λογιστικῷ
μέρει.

^s ἀντερειστικά καὶ ὑποτακτικά B.
ἀντερειστικά A.

^t κατοχὰ τις ἡδονῶν ἡδονῶν] In
B. ἡδονῶν cum asterisco; et in
ora item asteriscus, subjecta ha-
bens hæc: *f. ἡδ' ἀνιῶν, ἢ λιπῶν
vel potius ἢ πόνων, quia πόνους τοῖς
ἡδέσις opponit. Idem Theag. apud
Stob. Gesn. p. 8, 43, et 47. ἀδονᾷ
τῶν A.*

κακίαν, ἢ δι' ἀκρατίαν, ἢ διὰ θηριότητα· ἀδικοῦντι δ' ἀλλήλας, ἢ διὰ κέρδος, ἢ δι' ἀδονάν, ἢ διὰ φιλοτιμίαν. Ἄ μὲν οὖν κακία τῷ λογιστικῷ μέρει τῆς ψυχᾶς ἐντὶν οικιοτέρα· προσέεικε γὰρ ἂ μὲν φρόνασις τῶν τέχνη, ἂ δὲ κακία τῶν κακοτεχνία· ἔξιν μαχανάσιος γὰρ πῶθεν εὐρίσκει τὸ ἀδικόν· ἂ δ' ἀκρασία μᾶλλον τῷ ἐπιθυμητικῷ· ἐν γὰρ τῷ ὑκρατὲν ἀδονᾶς, ἂ ἐγκράτεια· καὶ ἐν τῷ μὴ κρατὲν, ἂ ἀκρατία. Ἄ δὲ θηριότης, τῷ θυμοειδέος· ὅκκα γὰρ τῶ ἐπιθυμῖα τῷ κακῶς ποιῆσαι ἂ χαρίζεταιί τις, οὐχ ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς θηρίον, τὸ τοιόνδε ὀνομάζεται θηριῶδες. Ἀκόλουθα δὲ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἂ τῶν διαθέσεων τούτων, ἂν περ' ἕνεκα πράσσοντι. Ἄ μὲν γὰρ πλεονεξία, ἀπὸ κακίας· ἂ δὲ κακία, ἀπὸ τῷ λογιστικῷ μέρει τῆς ψυχᾶς. Καὶ ἂ μὲν φιλοτιμία, ἀπὸ τοῦ θυμοειδέος· αὐτὰ δ' ἐν ὑπερβολῇ¹⁰ γενομένα, ἂ γενῆ τὴν θηριότητα. Πάλιν δὲ ἂ μὲν ἀδονὰ ἐν τῷ ἐπιθυμητικῷ, σφοδρότερον δὲ μαστευόμενα, γεννᾷ τὴν ἂ ἀκρατίαν. Ὡστ' ἔπει τὸ ἀδικεῖν γίνεται δι' αἰτίας τσαύτας, φανερόν ὅτι τὸ δικαιοπραγεῖν γίνεται διὰ τὰς ἴσας. Φύσει γὰρ ἂ μὲν ἀρετὰ ἀγαθοποιὸς καὶ ἀφελητικά· ἂ δὲ

¹ ἀκρατίαν] ἀκράτειαν B.

² τῷ λογιστικῷ] Doricam formam dedi cum A. Et mox ἐντιν pro ἐντι. Vide Wolfium ἢ ἐφελκυστικὸν h. v. subjungi negantem in Analect. ii. p. 438.

³ τῶ κακοτεχνία ἔξειν. μαχανάσιος γὰρ] Sic edd. τῶ κακοτεχνία. ἔξειν μαχανάσιος γ. A. Unde leviter correxi ἔξειν. Gesnerus in margine ad v. ἔξειν: ἔξειν, forte ἔοικε. Et ad μαχανάσιος: forte μαχανάσιος γὰρ ποθεύσει. Schowius: Reposui ἂ δὲ κακία τῶ κακοτεχνία ἔοικε. Antea, ἂ δὲ κ. τῶ κακοτεχνία ἔξειν. Corruptela ex compendio. Itidem, μαχανάσιος γὰρ ποθεν εὐρίσκειν τ. subauditō ἐντι.

⁴ κρατὲν bis A. sine ἀδονᾶς. κρα-

τεῦν τοῦν B. Sed τοῦν expunctum a m. sec. et in ora scriptum, f. τὸν νοῦν. Μοχ ἀκράτεια· κρατοῦντι δὲ ἀδονᾶς ἂ δὲ θηριότης τὸ θυμοειδὲς A.

⁵ ὅκκα γ. τῶ ἐ. τῷ] Sic A. Vulgo ὅκα γ. τῶ ἐ. τὸ.

⁶ χαρίζεται] B. στοχάζεται.

⁷ τῶν διαθέσεων τούτων τούτων B. ubi ταύτων expunctum a m. sec. et in ora scriptum f. δούλων. ταύτων pro τούτων A.

⁸ ἂν περ ε. πράσσοντι.] Sic A. nisi quod habet ἂν περ. Vulgo ἂν περ — πράσσονται. Gesnerus in marg. πράσσοντι.

⁹ γενῆ] γενῆ A.

¹⁰ ἀκρητίαν.] ἀκρατίαν B.

¹¹ ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν A.

κακία κακοποιὸς καὶ βλαπτικά. Ἐπεὶ δὲ τῶν τᾶς ψυχᾶς μερέων τὸ μὲν ἐντὶ ἀγεόμενον, τὸ δ' ἐπόμενον· αἱ δ' ἀρεταὶ²⁰ καὶ αἱ κακίαι περὶ ταῦτα καὶ ἐν τούτοις· φανερόν ὅτι καὶ τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἠγεμονικαί, ταὶ δ' ἐπηγικαί, ταὶ δὲ σύνθετοι ἐκ τούτων. Ἄγεμονικαὶ μὲν, οἷον ἡ φρόνησις· ἐπηγικαὶ δὲ, οἷον ἡ ἀνδρεία καὶ σωφροσύνα· σύνθετοὶ δ' ἐκ τούτων, οἷον ἡ δικαιοσύνη. Τὰ δὲ πάθηα, τᾶς ἀρετᾶς ὑλά· περὶ ταῦτα γὰρ καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀρετά. Τῶν δὲ παθεῶν τὸ μὲν ἐκούσιον, τὸ δ' ἀκούσιον· καὶ ἐκούσιον μὲν, ἄδονά· ἀκούσιον δὲ, λύπα. ³⁰ Ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ ἐπιτείνοντι καὶ ἀνίεντι τοὶ πολιτικοί, ³⁵ συναρμόζομεν τὰ ἄλογα μέρηα τᾶς ψυχᾶς ποτὶ τὸ λόγον ἔχον. ⁴⁰ Ταύτας δὲ συναρμυγᾶς ἕρος, ἢ τὸ μῆτε διὰ τὴν ἔνδειαν, μῆτε διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀπείργεσθαι τὸν νόον τὸ ἴδιον ἔργον ἐπιτελέν. Συντέτακται γὰρ τὸ χέρηον ἔνεκα τῷ βελτίονος, ὡς ἐν μὲν τῷ κόσμῳ τὸ ἀειπαθὲς πᾶν μέρος ἔνεκα τῷ ἀεικινάτῳ, ἐν δὲ τῷ συζυγίᾳ τῶν ζώων, τὸ θῆλυ ἔνεκα τοῦ ἄρρενος· τὸ μὲν γὰρ σπείρει τὴν ψυχὰν γεννῶν, τὸ δὲ μόνον τὴν ὑλὴν παρέχεται τῷ γεννω-⁴⁰ μένω· ἐν δὲ γε τῷ ψυχᾶ τὸ ἄλογον τῷ λογικῷ. Συντέτακται γὰρ καὶ ὁ θυμὸς, καὶ ἡ ἐπιθυμία, ποτὶ τὸ πρᾶτον μέρος τᾶς ψυχᾶς· τὸ μὲν ὡσπερ δορυφόρος τις καὶ σωματοφύλαξ, τὸ δ' ὡς οἰκονόμος καὶ οἰκουρὸς τῶν ἀναγκαίων· ὁ δὲ νόος ἐπ' ἄκρας ἡ τᾶς κορυφᾶς τοῦ σώματος ἰδρυμένος, καὶ ἔχων ⁴⁵ περιαιυγέα καὶ διαυγέα τὴν ἐποψιν, μαστεύεται τὴν τῶν

^h ἠγεμονικαί] ἀγεμονικαί Α.

ⁱ ἀνδρία Α. Mox vulgo σύνθετος.

^k δικαιοσύνης pro δικαιοσύνα Α. et margo Gesneri.

^l αἱ ἀρεταὶ] ἡ ἀρετά Α.

^m ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ ἐπιτ.] Edidit Schowius ταῦτα δὲ καὶ ἐπιτείνοντι.

ⁿ συναρμόζομεν] συναρμόζομεν Α. Dedit Schowius e Gesneri margine, ubi forte συναρμύζοντες.

^o τὰ ἄλλα μέρηα] τὰ ἄλογα μέρηα Α. ubi mox τὰ λ. ἔχοντα pro τὸ λόγον ἔχον.

^p ταύτας δὲ] τᾶς δὲ Α.

^q τὸ μῆτε] τὸ μῆδε Α.

^r ἐπιτελεῖν Α.

^s ὡς μὲν] μὲν om. Α.

^t τᾶς κορυφᾶς Α. pro τῆς κορυφῆς.

^u τὴν περιαιυγέα Α. καὶ διαύγεια om. Β.

έόντων φρόνασιν^w καὶ τοῦτ' ἔργον ἐντὶ αὐτῶ κατὰ φύσιν, τὸ μαστεύσασθαι, καὶ^x κτησάμενον, ἀκολουθῆσαι τοῖς βελτίστοις αὐτοῦ, καὶ τιμιωτάτοις. Ἀρχὰ γὰρ καὶ αἰτία καὶ^y κανὼν ἐντὶ τῆς ἀνθρωπίνης^y εὐδαιμοσύνας, ἃ τῶν θείων καὶ τιμιωτάτων ἐπίγνωσις.

65 ^a Κλεινίου Πυθαγορείου Ταραντίνου.

Πᾶσα μὲν οὖν ἀρετὰ τελεοῦται, καθάπερ ἐν ἀρχῇ διώρισταί, ἐκ λόγου, καὶ προαιρέσεως, καὶ δυνάμεως. Τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον, οὐκ ἀρετᾶς μέρος ἐντὶ, ἀλλ' αἴτιον ἀρετᾶς. Ὅσοι μὲν οὖν ἔχοντι τὸ νοατικὸν καὶ γνωστικὸν¹⁰ μέρος αὐτᾶς, δεινοὶ τε καὶ συνετοὶ^b ὀνυμαίνονται. ὅσοι δὲ τὸ ἠθικὸν τε καὶ προαιρετικὸν, χρήσιμοι τε καὶ ἐπιεικέες.

66 ^a Κλεινίου Πυθαγορείου Ταραντίνου ἐκ τῶν Περὶ Ὁσιότητος καὶ Εὐσεβείας.

^b Ὅπως δεῖ τὰς αἰτίας ἀναιρεῖν, δι' ἃς ἀδικεῖν πέφυκεν ἄνθρωπος; Αὗται δὲ τρεῖς τυγχάνοντι· φιλαδονία μὲν ἐν ταῖς ἀπολαύσεσι ταῖς διὰ σώματος· πλεονεξία δὲ, ἐν τῷ κερδαίνειν· φιλοδοξία δὲ, ἐν τῷ^c καθυπερέχειν τε τῶν ἴσων τε καὶ ὁμοίων. Δεῖ τοιγαροῦν γνωρίζειν, ὅτι τοῦτοις ἀντιτιθέμενοι οἷόν τε ἔστιν, ἃ μὲν φόβον^d ἐμπαρ-
σκευάζοντι τοῖς ἀνθρώποις, ἃ δὲ αἰσχύναν, ἃ δὲ καὶ ἐπι-²⁰

^w τοῦτ'] ταῦτ' B.

^x κτησάμενον] κτισάμενον A. καὶ κτησάμενον om. B.

^y εὐδαιμοσύνας] εὐδαιμονίας B.

65.

^a Sic B. m. sec. Deest Κλεινίου B. m. p. et Trinc. Gesnerus: *Cliniae Pythagorei: Al. Aristonymi. Quod non placet. Scilicet præcesserat et in Trinc. et Gesneriana prima Aristonymi fragmentum, quod nunc exhibetur infra V. 53. cujus lemma ad hanc sectionem itidem pertinere censebat Gesnerus. Perperam.*

^b οὐ μαίνονται] ὀνυμαίνονται Wake-

fieldus. Vide notata ad Gregorium ed. Schæfer. p. 389. Plura in fine deesse notat Gesnerus.

66.

^a Sic A. ubi nescio an ἐκ τῆς περὶ Ὁ.

^b Sic A. Vulgo ὁπόταν δὲ ἐκ τοῦ τὰς αἰτίας ἀναρρίπισθῆσας εἶναι, ἀδικεῖν. Schowius dedit ex MS. quodam, cui in extremis consentit Gesneri margo, ὁπόταν δ' ἐκ τῶ τὰς αἰτίας ἀναιρῆν δι' ἃς ἀδ.

^c ὑπερέχειν καὶ ἴσων τε A.

^d Vulgo παρασκευάζοντι. A. et margo Gesneri ἐμπαρσκευάζοντα.

θυμίαν· ^ε φόβον μὲν δὴ τῶν νόμων, αἰσχύναν δὲ τῶν Θεῶν, ἐπιθυμίαν δὲ τῶν λόγων. Διδάσκειν ^ε ἄν δεῖ τοὺς νέους ἐξ ἀρχᾶς τὰν τε τῶν Θεῶν τιμὰν, καὶ τὰν τῶν νόμων· ἐκ τῶν δὲ γὰρ φανερόν ἄν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον, καὶ βίος, οἰσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξει, ^ε καὶ ὀρθοπλοιεῖ.

67 ^α Θεαγοῦς Πυθαγορείου ἐκ τοῦ Περί Ἀρετῆς.

Ἀρχαὶ τὰς συμπάσας ἀρετᾶς, τρεῖς· γνώσις, καὶ δύναμις, καὶ προαίρεσις. Καὶ ἔστιν ἃ μὲν γνώσις, ^β οἷον ὄψις, ἃ θεωροῦμεν καὶ κρίνομεν τὰ πράγματα· ἃ δὲ δύναμις, ³⁰ οἷον ἀλκὰ τις τοῦ σκάνεος, ἃ ὑφιστάμεθα, καὶ ἐμμένομεν τοῖς πράγμασιν· ἃ δὲ προαίρεσις, οἷον χεῖρες ψυχᾶς τινες, αἷς ὀρμῶμεν καὶ ἀντιλαζόμεθα τῶν πραγμάτων. Ἐχει δὲ καὶ ὁ τᾶς ψυχᾶς διάκοσμος οὕτως. Τὸ μὲν γάρ τι αὐτᾶς ἔστι λογισμὸς, τὸ δὲ θυμωσις, τὸ δ' ἐπιθυμία. Λογισμὸς μὲν ^ε οὖν ὁ κρατέων τᾶς γνώσιος· θυμὸς δὲ, ὁ κρατέων τῷ μένεος· ἐπιθυμία δὲ, ἡ κρατοῦσα τοῦ ἐπιθυμητικῷ ἀδεῶς. ⁴⁰ Ὅκταν οὖν ἐς τὸ ἐν τὰ τρία ταῦτα μολῆ, μίαν ἐπιδεξάμενα συναρμογάν, τόκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ ὁμολογία ἐν τᾷ ψυχᾷ· ὅκταν δὲ στασιάζοντα καὶ ^ε ἀπ' ἀλλήλων ἀπέσπασται, τόκκα δὲ γίνεται κακία καὶ ἀναρμοστία ἐν τᾷ ψυχᾷ. Καὶ ὅκταν μὲν ὁ λογισμὸς

^ε Φόβον μὲν διὰ τὸν νόμον, αἰσχ. διὰ τὸν θεὸν ε. δ. διὰ τὸν λόγον A. et margo Gesneri. διὰ τὰς νόμους—διὰ τὰς θεῶς—διὰ τὰς λόγους MS. apud Schowium.

^ε ἄν pro οὖν ex A. ubi mox γὰρ deest.

^ε καὶ ὀρθοπλοιεῖ.] Sic A. Vulgo ἄμ' ὀρθοπλοιεῖ. B. ὀρθοπλοιεῖ. Gesneri margo: αἰκ' ὀρθοπλοιεῖ, forte αἰκ' ὀρθ. Schowius: αἰκ' ὀρθοπλοιεῖ. imagine vitæ humanæ a navigatione petita. Antea, ἄμ' ὀρθοπλοιεῖ, quod ex vitio ὀρθοπλοιεῖ et correctione ὀρθο-

πλοεῖ compositum est. Inklusum καὶ βίος ex margine suspicor.

67.

^α Sic A. Θεαγοῦς ἐκ τοῦ Περί Ἀρετῶν Trinc. ἐν τοῖς περὶ ἀρετῶν Schowius.

^β οἷον ὄψις.] Hæ voces accedunt ex A.

^ε οὖν om. A. Mox γνώσιος B. γνώσεος edd. quædam.

^δ ὅκταν] Sic A. hic et infr. Vulgo ἕκα.

^ε ἀλλήλων ἀπέσπασται A. Mox ib. τόκκα pro τόκα.

ἐπικρατέῃ τῶν ἀλόγων μερῶν τὰς ψυχᾶς, τόκκα δὲ γίνε-
ται καρτερία καὶ ἐγκράτεια· καρτερία μὲν, ἐν τῇ κα-
τοχῇ τῶν πόνων· ἐγκράτεια δὲ, ἐν τῇ κατοχῇ τῶν ἀδέων.
Ὅκκαν δὲ τὰ ἀλόγα μέρη τὰς ψυχᾶς ἑπικρατέῃ τῷ
λογισμῷ, τόκκα δὲ γίνεται μαλακία καὶ ἀκρατία· μαλα-
κία μὲν ἐν τῷ φεύγειν ἢ τῶς πόνως, ἀκρατία δὲ ἐν τῷ⁵⁰
νικᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἀδέων. Ὅκκαν δὲ τὸ μὲν κρεῖσσον ἀρχῇ
μέρος τὰς ψυχᾶς, τὸ δὲ ἰχέρηρον ἀρχηται, καὶ τὸ μὲν
ἰἀγῆται, τὸ δ' ἐπιῆται, ἀμφότερα δὲ συνευδοκῆται καὶ
συνομολογῆται ἀλλάλοις, τόκκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ
παναγαθία περὶ ὅλαν τὰν ψυχάν. Καὶ ὅκκαν μὲν τὸ
ἐπιθυματικὸν ἐπιῆται μέρος τὰς ψυχᾶς τῷ λογιστικῷ,
γίνεται σωφροσύνα· ὅκκαν δὲ τὸ θυμοειδὲς, ἀνδρείότης·
ὅκκαν δὲ τὰ μέρη πάντα, δικαιοτάς. Αὐτὰ γάρ ἐστιν ἡ
διείργουσα τὰς τε κακίας πάσας τῆς ψυχῆς, καὶ τὰς
ἀρετὰς ἀπ' ἀλλάλων. Καὶ ἐστιν ἡ δικαιοτάς, σύνταγμα
τι τὰς ἀρμυγᾶς τῶν μερέων τὰς ψυχᾶς, καὶ ἀρετὰ τελεία
καὶ πανυπερτάτα· πάντα γάρ ἑν ταῦτα. Τὰ δ' ἄλλ'
ἀγαθὰ τὰς ψυχᾶς, οὐκ ἀτερθε ταύτας· διόπερ καὶ ἐν
Θεοῖς, μέγα κράτος ἔχει ἡ δικαιοτάς, καὶ ἐν ἀνθρώποις·
τῷ γὰρ ὅλω καὶ τῷ παντός ἀδ' ἀρετὰ συνέχει τὰν κοινώ-
νίαν, καὶ τὰν ἐν Θεοῖς καὶ τὰν ἐν ἀνθρώποις. ¹⁰ Θέμις γε
οὖν φημίζεται παρὰ τοῖς οὐρανίοις Θεοῖς· δίκαια δὲ, παρὰ
τοῖς χθονίοις· νόμος δὲ, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Ταῦτα δ'
ἐντὶ σαμεῖα καὶ σύμβολα τοῦ τὰν δικαιοτάτα πανυπερ-

^f ἐπικρατέῃ] Sic Schowius. Vulgo ἐπικρατεῖ.

^h τῶς πόνως A. Vulgo τοὺς πόνους. Paullo supra τόκκα τὰ δὲ A.

ⁱ χέρηρον] χαίρειν A.

^k ἀγῆται A. ibid. mox ἀλλάλοις ἐπιθυματικόν—τὰς ψυχᾶς pro formis communibus. Et in seqq.

ubicunque Dorismum restitui, feci id ex auctoritate MSti.

^l ἐν ταῦτα.] ἐνταῦθα B.

^m Θέμις usque ad παρὰ τοῖς ἀνθρώποις habet A. in marg. ubi φατίζεται pro φημίζεται, et sic B. et Gesnerus in margine.

τάταν ἀρετὰν ὕπαρχειν. Καὶ ἄλλως δὲ πιστοῦται ὁ λόγος ἐξ αὐτῶν· ὅκα μὲν γὰρ ὁ νόος τῆς ψυχᾶς ἀμβλακίσκη, ὀνομάζεται ἢ τοιαύδε διάθεσις ἀφροσύνα· ὅκα δὲ ὁ θυμὸς, θρασύτης ἢ δειλία· ὅκα δὲ ἐπιθυμία, ἀκρασία· καὶ ὅκα μὲν ἐπὶ τὸ μῆον ἀμβλακίσκη ὁ νόος, ἀφροσύνα, ὅκα δ' ἐπὶ τὸ μείζον, πανουργία· καὶ ὅκα μὲν ἐπὶ τὸ μῆον ἀμβλακίσκη ὁ θυμὸς, δειλία, ὅκα δ' ἐπὶ τὸ μείζον, θράσος· καὶ ὅκα μὲν ἐπὶ τὸ μείον ἀμβλακίσκη ἡ ἐπιθυμία, μισαδονία· ὅκα δ' ἐπὶ τὸ μείζον, ἀκολασία· ὅλας δὲ ἂ μὴ κατ' ὄρθον λόγον συναρμογὰ, κακία· αὐτὰ δὲ, ἂν μηδένοσ ἕκατι γένηται, καλέεται ἀβελτηρία· ὅκα δὲ φόβω, δειλία, ὅκα δὲ ἀδονῆας, ἀκολασία, ὅκα δὲ κέρδεος, ἀδικία. Ἄ δὲ κατ' ὄρθον λόγον αὐτὰς σύνταξις, ὅκα μὲν ἐν τῷ θεωρεῖν καὶ κρίνειν γένηται, ἡ ἀρετὰ καλέεται φρόνασις· ὅκα δὲ ἐν τῷ ὑφίστασθαι τὰ ἀδεᾶ, σαοφροσύνη· ὅκα δ' ἐν τῷ κέρδεος ἀποσχέσθαι καὶ βλάβας τῆς εἰς τὸν πλατίον, δικαιοῦτας. Ἄ δὲ κατὰ τὸν ὄρθον λόγον αὐτὰς σύνταξις, καὶ παρὰ τὸν ὄρθον λόγον παράβασις, τῷ δέοντός ἐντι²⁰ στοχασμὸς, καὶ τῷ μὴ δέοντος ἐπίπτωσις. Ἔστι δὲ τὸ μὲν δέον, ὃ δεῖ ἡμεῖν· τοῦτο δὲ οὐκ ἀφαιρέσιος οὔτε ὁ προσθέσιος δέεται· αὐτὸ γὰρ ἐστίν, ὃ δεῖ ἡμεῖν. Τῷ δὲ μὴ δέοντος^ρ εἶδεε δύο· τὸ μὲν ὑπερβολὰ, τὸ δὲ ἔλλειψις. Καὶ ἂ μὲν ὑπερβολὰ τὸ πλεον τοῦ δέοντός ἐντι· ἂ δ' ἔλλειψις, τὸ ἔλαττον. Ἄ δ' ἀρετὰ ἕξις τίς ἐντι τοῦ δέοντος· διόπερ καὶ ἀκρότας, καὶ μεσότας εὐθέως ἐντι· ἧ ἀκρότας μὲν, διότι τοῦ δέοντος ἔχεται· μεσότας δὲ, ὅτι μεταξὺ τῆς ὑπερβολᾶς καὶ τῆς ἔλλειψιός ἐντιν. Οὕτως γὰρ καὶ μεσότατες τυγχά-

^ρ ὑπάρχειν deest A. Multa hic supplevi ex A. Scilicet a καὶ ἄλλως δὲ ad σύνταξις. Leviter correxi μὴ κατ' ὄρθον λ. pro μὲν κ. ο. λ. et δειλία pro δεινά. Mox vulgo ὄν post ἐν. Delevi cum A. Paulo infra ἡ ἀρε-

τὰ om. A.

^ο προσθέσιος] προστάσιος A.

^ρ εἶδεε] Forte leg. ἰδεάι. Vide infra 69.

^η ἀκρότας μὲν usque ad ἔλλειψιός ἐντιν supplevi ex A.

νοντι καὶ ἀκρότατες· μεσότατες μὲν, ὅτι ἐκτὸς τᾶς ὑπερβολᾶς καὶ τᾶς ἐλλείψιος πίπτουσι· ἀκρότατες δὲ, ὅτι³⁰ οὔτε προσθέσις οὔτ' ἀφαιρέσις δέονται· αὐτὰ γὰρ ἐντὶ ταῦτα, ἀ δεῖ αὐτὰ ἤμεν.

68 ^a Ἐν ταυτῶ.

^b Ἐπεὶ δὲ ἀ τοῦ ἄθεος ἀρετὰ περὶ πάθεα, τῶν δὲ παθειῶν ἀδονὰ καὶ λύπα ὑπέρτατα, φανερὸν ὅτι οὐκ ἐν τῷ ὑπεξελέσθαι τὰ πάθεα τᾶς ψυχᾶς, ἀδονὰν καὶ λύπαν, ἀ ἀρετὰ πέπτωκεν, ἀλλ' ἐν τῷ ^c ταῦτα συναρμώζεσθαι. Οὐδὲ γὰρ ὑγίεια, εὐκрасία τις ^d εἶσα τῶν τῷ σώματος δυνάμεων, ἐν τῷ ὑπεξελέσθαι τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ ξηρὸν, πέπτωκεν, ἀλλ' ἐν τῷ ταῦτα ^e συγκερασθῆ⁴⁰ μεν· ἐντὶ γὰρ ^f οἷον συμμετρία τις τούτων· οὐδ' ἐν τῷ μωσικῶ, ἐν τῷ ^g ὑπεξελέσθαι τὸ ὀξύ καὶ τὸ βαρὺ, τὸ σύμφωνον πέπτωκεν, ἀλλ' ἐν τῷ ταῦτά πως συναρμώζεσθαι. ^h Συναρμοσμένων τῷ ὀξέος καὶ τῷ βαρέος, τὸ μὲν σύμφωνον ἐναπολαμβάνεται, τὸ δὲ διάφανον ἐκκρούεται· συναρμοσμένων δὲ καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ψυχροῦ, καὶ τοῦ ὑγροῦ καὶ τοῦ ξηροῦ, ἀ μὲν ⁱ ὑγίεια γίνεται, ἀ δὲ νόσος ἀπόλλυται· συναρμοσμένων δὲ καὶ τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ἐπιθυμίας, αἱ μὲν κακίαι καὶ τὰ πάθεα ἐξαιρέονται, ^k ταὶ δ' ἀρεταὶ καὶ τὰ ἡθεα ἐγγίγνονται. Ἰδιαιτάτον δὲ τᾶς τοῦ⁵⁰ ἡθεος ἀρετᾶς ἀ προαίρεσις ἀ ἐν τοῖς καλοῖς. Λόγῳ γὰρ καὶ δυνάμει συγχρέεσθαι δύναται, καὶ ἄνευ ἀρετᾶς, ^l προ-

68.

^a Sic A. ταυτῶ Trinc. Utro-
bique præcedit locus Theagis.

^b ἐπεὶ δὲ] Sic A. Vulgo ἐπειδὴ.

^c ταῦτα] ταῖτας A.

^d εἶσα] ἔασα A. i. e. εἶσα.

Trinc. εἶσας.

^e συγκερασθῆμεν.] Sic A. Vulgo
συγκερασθῆναι.

^f ἢ pro οἷον A.

^g ὑπεξελέσθαι] ἐξελέσθαι A.

^h συναρμοσμένῳ A. pro vulgo συ-
ναρμογὰν τῷ.

ⁱ ὑγίεια A. Vulgo ὑγεία.

^k αἱ pro ταὶ A.

^l Hunc locum reformavi ex A.
et Gesneri margine. Vulgo: καὶ
ἄνευ ἀρετᾶς ἀ προαίρεσις ἀ ἐν τοῖς
καλοῖς· τὸ γὰρ ἀξίωμα τοῦ ἡθεος ἀ
προαίρεσις, ἀ ἐν τοῖς καλοῖς σημαίνει.
Schowius: "C. δύναται καὶ ἄνευ
"ἀρετᾶς, προαίρεσις δὲ οὐ δυνατὸν, τ.

αιρέσει δὲ οὐ δυνατόν· τὸ γὰρ ἀξίωμα τοῦ ἤθεος ἀ προαί-
 ρεσις σαμαίνει. Διὸ καὶ μετὰ βίας μὲν ἐπικρατέων ὁ
 λογισμὸς θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας ἐγκράτειαν καὶ καρτε-
 ρίαν ἐμποιοῖ· μετὰ βίας δὲ πάλιν ἐκβιασθεὶς αὐτὸς ὑπὸ
 τῶν ἀλόγων, ἀκρασίαν καὶ μαλακίαν. ¹⁰ Ταὶ δὲ τοιαῦται
 διαθέσεις τῆς ψυχᾶς, ἡμιτελεές μὲν ἀρεταί, ἡμιτελεές δὲ
 κακίαι τυγχάνοντι. Ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς ὑγιαίνει, τὰ δ'
 ἄλογα μέρη τῆς ψυχᾶς νοσεῖ. Καὶ καθὼ μὲν ἀρχεται,
 καὶ ἄγεται ὁ θυμὸς, καὶ ἡ ἐπιθυμία, ὑπὸ τοῦ λόγον ἔχον-
 τος μέρους τῆς ψυχᾶς, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ καρτερία, ἀρε-
 ταί τυγχάνοντι· καθὼ δὲ μετὰ βίας, ἀλλ' οὐχ ἐκουσίως
 τοῦτο πράσسونτι, κακίαι τυγχάνοντι. Δεῖ γὰρ τὰν ἀρετὰν ¹⁰
 μὴ μετὰ λύπας, ἀλλὰ μεθ' ἀδοῦνᾶς τὰ δέοντα πράσσειν.
¹¹ Πάλιν δὲ, καθὼ μὲν ἐπικρατεῖ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία
 τῷ λογισμῷ, μαλακίαν καὶ ἀκρασίαν ἐπιφέροντα, κακίαι
 τινὲς τυγχάνοντι· καθὼ δὲ μετὰ λύπης ὁ χαρίζονται τοῖς
 πάθεσιν, εἰδότες ὅτι ἀμπλακίσκοντι, τῷ ¹² ὑγιᾶς ἡμεν τὸ
 ὄμμα τῆς ψυχᾶς, ταῦτα δὲ οὐ κακίαι. ¹³ Πάλιν ὦν αὐτό γε
 τοῦτο φανερόν, ὅτι ἐκουσίως δεῖ τὰν ἀρετὰν τὰ δέοντα πράσ-
 σειν. Τὸ μὲν ἀκούσιον οὐκ ἄνευ λύπας καὶ φόβου· τὸ δὲ
 ἐκούσιον, οὐκ ἄνευ ἡδοῦνᾶς καὶ φιλοφροσύνας. ¹⁴ Ἀμα δὲ καὶ ²⁰

¹⁰ Subauditur τις. Antea : δύναται

¹¹ καὶ ἄνευ ἀρετᾶς ἀ προαίρεσις ἀ ἐν

¹² τοῖς καλοῖς, τ.

¹³ ταὶ δὲ τ. συνθέσις Α. pro αὶ δὲ
 τ. διαθέσις.

¹⁴ πάλιν δὲ] δὲ deest Α.

¹⁵ χαρίζονται Α.

¹⁶ ὑγιᾶς ἡμεν Gesneri margo et
 duo MSS. apud Schowium. Vul-
 go, ὑγιᾶς εἰ μὲν. ἀμπλακίσκονται τοῦ
 ἰ. Α. ἀμπλακόντι dedit Schowius.
 Magna est lacuna in Trinc. ubi
 desunt τοῦτο πράσسونτι—καὶ φόβου·
 τὸ δὲ ἐκούσιον.

¹⁷ ταῦτα δὲ οὐ κακίαι πλάνου.] Ita

edidit Gesnerus, qui in margine
 scripsit, πλάνου omitti potest, quod
 ad sensum. Galeus ad Fr. Pytha-
 gor. p. 692. Gesnerus πλάνου otio-
 sum, ego corruptum existimo, et
 sic lego, πλάνου οὐκ αὐτό γε τοῦτο.
 Schowius dedit, e conjectura, ut
 suspicor, ταῦτα δὲ οὐ κακίαι, ἀλλὰ
 πλάνου. Vulgata scriptura procul-
 dubio corrupta est, nescio an sic
 emendanda, ταῦτα δὲ οὐ κακίαι.
 Πάλιν ὦν—Hac ratione autem non
 sunt vitia. Rursus, &c.

¹⁸ Dedit Schowius ex uno MS.
 αἴκα δὲ—διαίρεσις συμπίσει pro ἄμα

ὁ λόγος ὁ τὰς διαιρέσιος ἐμπέσοι, καὶ παρείτω ταῦθ' οὕτως ἔχεν. Ἄ μὲν γὰρ γνώσις καὶ ἀ⁵ ὄρασις τῶν πραγμάτων τοῦ λόγον ἔχοντος μέρος ἐντὶ τῆς ψυχᾶς· ἀ δὲ δύναμις, τῷ ἀλόγῳ. Τὸ γὰρ ἀντέχειν μὴ δύνασθαι[†] τοῖς πόνοις, ἐπικρατεῖν δὲ τῶν ἀδονᾶν, οἰκεῖον ἐντὶ τῷ ἀλόγῳ μέρος τῆς ψυχᾶς. Ἄ δὲ προαίρεσις ἐν ἀμφοτέροις αὐτοῖς γίνεται, καὶ τῷ λόγον ἔχοντι μέρος τῆς ψυχᾶς καὶ τῷ ἀλόγῳ· σύγκειται γὰρ ἐκ διανοίας καὶ ὀρεξίος^ω ὧν ἀ μὲν διάνοια τοῦ λόγον ἔχοντος ἐντὶ, ἀ δ' ὀρεξίς τῷ ἀλόγῳ. Διὸ³⁰ καὶ ἀρετὰ πᾶσα ἐν συναρμογᾷ γίνεται τῶν μερῶν τῆς ψυχᾶς, καὶ ἐκούσιον δὲ καὶ τὸ προαιρετὸν πάντως ἐν τᾷ ἀρετᾷ.

69 ^a Ἐν ταυτῷ.

^b Καθόλω μὲν ὧν ἀρετὰ συναρμογὰ τις ἐντὶ τῶν ἀλόγων μερῶν τῆς ψυχᾶς ποτὶ τὸ λόγον ἔχον. Γίνεται δὲ αὐτὰ ^c τῷ κατὰ τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν λύπην ὄρον ἐπιδέξασθαι τὸν τῷ δέοντος. Οὐδὲν γὰρ ἄτερον ἀληθινὴ ἀρετὰ, εἰ μὴ ἕξις τῷ δέοντος· αὐτὸ δὲ τὸ δέον ἐντὶ, ^d ὅπερ δεῖ ἡμεν, τὸ δὲ μὴ δέον, ὅπερ οὐ δεῖ ἡμεν. Τοῦ δὲ μὴ δέοντος ^e ἰδέαι δύο· τὸ μὲν ὑπερβολὰ, τὸ δ' ἔλλειψις. Καὶ ὑπερβολὰ μὲν ἐντὶ, τὸ πλεόν τῷ δέοντος· ἔλλειψις δὲ, τὸ ἐλάττων τῷ δέοντος. Τὸ δὲ δέον αὐτὸ εἶναι, ὅπερ δεῖ ἡμεν, καὶ ἄκρον ἂν ὑπάρχοι καὶ μέσον· ἄκρον μὲν, ὅτι οὐτ' ἀφαιρέσιος, οὔτε προσθέσιος δέεται· μέσον δὲ, ὅτι μεταξὺ ἐντὶ τῆς

δὲ—διαιρέσιος ἐμπέσοι. In A. legitur, ὁ τὰς διαιρέσιος συμπεσοί. In B. ut vulgo, nisi quod habet ἐμπέσει, et mox παρῆ τῆ a m. sec.

⁵ ὄρασις τῶν πρατάτων A.

[†] τοῖς πόνοις A. et margo Gesneri. Vulgo τῶν πόνων, et mox τῶν ἡδονῶν.

69.

^a Sic A. ubi praecedit locus Theagis.

^b Καθόλω] Sic A. ubi om. ὧν. Vulgo καθόλου.

^c τῆ κατὰ τὴν] Sic Gesneri margo. τὸ κατὰ τὴν A. τὸν κατὰ τὴν edd. τῆ καὶ τὴν Galeus.

^d ὅπερ—ὑπερ] Sic A. et margo Gesneri. Vulgo ὅπως.

^e ἰδέαι] Sic A. B. Vulgo εἰδέαι, in qua scriptura latet εἶδεε, quod nescio an reponendum.

ὑπερβολᾶς καὶ τὰς ἑλλείψεις. ἔχει δὲ τὸ δέον καὶ μὴ δέον^f πρὸς ἄλληλα οὕτως, ὥσπερ τὸ^g ἴσον καὶ τὸ ἀνίσον,¹⁰ καὶ τὸ τεταγμένον καὶ τὸ ἄτακτον· (ταῦτα δ'^h ἐντὶν ἀμφότερα, τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἄπειρον) καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἀνίσῳ τὰ μέρεα λέγεται ποτὶ τὸ μέσον, ἀλλ' οὐ ποτ' ἄλλαλα. Ἀμβλεῖά τε γὰρ ὀνομάζεται γωνία, ἡ μεζῶν ὀρθᾶς· ὀξεῖα δέ, ἡⁱ μείων ὀρθᾶς· καὶ μεζῶν μὲν εὐθεῖα, ἡ ὑπερέχουσα τὰν ἐκ τῷ κέντρῳ· καὶ μακροτέρα μὲν ἡμέρα ἰσημερινᾶς. Καὶ τὲ νόσοι τε γίνονται τῷ σώματός,^k διὰ τὸ θερμότερον ἢ κρυμωδέστερον γίνεσθαι τὸ σῶμα. Τὸ μὲν γὰρ θερμότερόν ἐντι, τὸ πλέον τῷ μετρίῳ· τὸ δὲ κρυμωδέστερον,²⁰ ἔλασσον τούτῳ. ἔχει δὲ γε καὶ ἡ ψυχὰ, καὶ τὰ περὶ αὐτὰν, ἡ τὰν διάθεσιν καὶ τὰν ἀναλογίαν ταύταν. Ἄ μὲν^m γὰρ θρασύτας ἐντὶ ὑπερβολᾶ τοῦ δέοντος ἐν ὑποστάσει δεινῶν· ἡ δὲ δειλότας, ἑλλειψις τῷ αὐτῷ. Καὶ ἡ μὲν ἀσωτία, ὑπερβολὰ τῷ δέοντος ἐν δαπάνῃ χρημάτων· ἡ δ' ἀνελευθερία, ἑλλειψις τῷ αὐτῷ. Καὶ ἡ μὲν ὄργα ἐντὶ ὑπερβολᾶ τῷ δέοντος ἐν ὀρμᾷ θυμῷ· ἡ δ' ἀναλγησία, ἑλλειψις τούτῳ. Ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων διαθέσεων τῶν ἀντικειμένων. Δεῖ δ' ἔξιν τῷ δέοντος ὑπάρχοισαν τὰν ἀρε-³⁰ τὰν, καὶⁿ μεσότατα τῶν παθέων, μὴτ' ἀπαθεία, μὴτ' ὀμπαθεία ἦμεν. Ἄ μὲν γὰρ ἀπάθεια ἀπαρόρματον καὶ ἀνενοουσίαστον παρέχεται τὰν ψυχὰν ποτὶ τὸ καλόν· ἡ δ' ἐμπαθεία, Ρ συντεταραγμένον καὶ ἀνεπιλόγιστον. Δεῖ

^f πρὸς] Sic A. Vulgo εἰς.

^g καὶ τὸ ἴ. τὸ ἀ. A. ibid. mox τὸ ἄτακτον. Vulgo deest articulus.

^h ἐντὶν sic A.

ⁱ μείων pro μείων A. Mox καὶ τὰ νόσοι τε Galeus.

^k διὰ τὸ θερμ.] Adscivi διὰ τὸ ex Gesneri margine.

^l τὰν δ. καὶ τ. ἀναλογίαν.] περὶ

αὐτὰν διάθεσις τὴν ἀλογίαν. A. ἀλογίαν Trinc. et B. a p. m. Recentior supra scripsit ἀναλογίαν.

^m οὖν] γὰρ A. ubi seq. θρασύτητος.

ⁿ μεσότητα] μεσωτάτ A. Mox γὰρ om.

^o ἐκπαθεία] ἐμπαθεία B. et sic mox ex emend. ubi ἐκπαθεία A.

^p συντεταραγμένον] συντεταραγμέ-

ὧν τὸ πάθος οὕτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τῷ ἀρετῶ, ὥσπερ καὶ τὴν σκίαν καὶ τὴν γραμμὴν ἐπὶ τῆς γραφῆς· τὸ ἄ γὰρ ἐμφυχον, καὶ τὸ ἀπαλόν, καὶ τὸ μεμιμαμένον τὴν ἀλάθειαν σὺν τῇ χρηστότητι τῶν ἁ χρωμάτων, μάλιστα γίνεται διὰ 40 τούτων. Ἐμφυχα δὲ ἐκ παρορμάσιος καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀρετῶς τῆς κατὰ φύσιν τὰ πάθηα τῆς ψυχῆς. Γίνεται γὰρ ἐκ τῶν παθῶν ἅ ἀρετὰ καὶ γενναθεῖστα, πάλιν ὁ συναύξεται τούτοις, ὥσπερ καὶ τὸ καλῶς ἡρμοσμένον ἐκ τῶ ὀξεῖος καὶ βαρέος, καὶ τὸ εὐκρατον ἐκ τῶ θερμῶ καὶ ψυχρῶ, καὶ τὸ ἰσορροπὸν ἐκ τῶ βαρέος καὶ κούφω. Οὐκ ἀφελεῖν ὧν δεῖ τὰ πάθηα τῆς ψυχῆς, ὅτε γὰρ ὠφέλιμον· ἀλλὰ συναρμόσασθαι ποτὶ τὸ λόγον ἔχον τῶ δέοντος 50 καὶ τῶ μετρίω.

70 ἁ Ἀρχύτα Πυθαγορείου ἐκ τοῦ Περί Παιδείσεως ἠθικῆς.

Φαμί τὴν ἀρετὴν ἤμεν ποττὸ μὴ κακοδαιμονεῖν ἰκανάν, τὴν δὲ κακίαν ποττὸ μὴ εὐδαιμονεῖν, αἴκα τὰς ὁ ἐξίας αὐτὰς κρίνωμες. Αἰεὶ μὲν γὰρ κακοδαιμονεῖν ἀνάγκα τὸν κακόν, αἴτε ἔχη ὕλαν, κακῶς τε γὰρ αὐτῶ χρέεται, αἴτε σπανίζῃ ὡς καὶ τὸν τυφλόν, αἴτε φῶς ὁ ἐχη, καὶ λαμπρότητα ὀρατὰν, αἴτε ἐν σκότει διατελῇ· οὐκ αἰεὶ δὲ εὐδαιμονεῖν τὸν ἀγαθόν. ὁ Οὐ γὰρ ἅ κτῆσις τῆς ἀρετῆς εὐδαιμονία ἦς, ἀλλὰ χράσις. Καὶ γὰρ ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ὁὐχ ὀραῖ αἰεὶ· αἰ γὰρ μὴ ὁ ἐχη φῶς, οὐκ ὄφεται. Δύο δ' ὀδοὶ τέμνονται ἐν βίῳ· ἅ μὲν σκυθρωποτέρα, ἀν ὁ τλάμων

νον B. ubi καὶ deest.

^α Valckenærius ad Euripid. Ph. p. 46. reponit, τὸ γὰρ ἐμφυχον καὶ τὸ ἀπαταλόν κ.

^β χρωμάτων] χρημάτων B.

^γ συναύξεται τούτοις.] Sic A. et margo Gesneri. Vulgo σὺν αὐτοῖς συνίσταται.

^δ ὡς καὶ τὸ ἡρμοσμένον A. omissis per et καλῶς.

^ε ὅτε γὰρ ὠφέλιμον, οὐτ' ἀνοφέλιμον A. Mox τὸ om. A.

70.

^α Sic A. ubi ἰκανάν δὲ τὴν κ.

^β ἐξίας—κρίνωμες.] ἀξίας—κρίνομεν A. Mox vulgo σπανίζοι.

^γ ἐχη—διατελῇ.] Sic A. Vulgo ἔχει—διατελεῖ.

^δ οὐ deest A. Mox idem ἦς pro ἦν.

^ε ἐχη A. Vulgo ἔχει.

ἐβιάδιζεν Ὀδυσσεύς· ἃ δὲ εὐδαινοτέρα, τὰν ἐπορεύετο Νε-
στωρ. Τὰν ὦν ἀρετὰν φάμι ^ε δῆλεσθαι μὲν ταύταν, δύνα-
σθαι δὲ καὶ τήναν. Ἄλλὰ τὰν εὐδαιμονίαν ^ε καρύσσει ἃ
φύσις βίον εὐκταῖον, καὶ εὐσταθεά, διὰ τὸ γνώμας ^η τελε-
σθήμεν· ὥστε ἃ μὴ δηλήται τις ^ι παριόντα, οὐκ εὐδαίμων ^{ιο}
μὲν, οὐ μὰν ^κ πάντα κακοδαίμων.

71. ^α Ἐν ταυτῶ.

Μὴ ὦν ἄνοσον καὶ ἀνάλητον ^β τολμῶντι τὸν ἀγαθὸν εἰπεῖν,
μηδὲ ἄλυπον θρασυνέσθωσαν λέγεν· ὡς γὰρ σώματι ἀλγεινά
τινα ἀπολείπομεν, οὕτω καὶ ψυχαῖς ἐπώδυνα. Ἄλλὰ ταῖ
μὲν ἀφρόνων λύται ἀλόγιστοι πέλονται· ταῖ δὲ φρονίμων
εἰς ὅσον ^ο καὶ λόγος ἐπιτρέποι ^δ ὀρίσθων τὰ πράγματα.
Ἄλλὰ μὰν καὶ τὸ καύχασμα αὐτῶν τᾶς ἀπαθείας ^ε ἐκ-
λύει τᾶς ἀρετᾶς τὸ γενναῖον, αἶκα ἐν διαφοροῖς καὶ ^ε μὴ ^{ζο}
κακοῖς θανάτω τε καὶ ἀλγηδόνι καὶ πενία ἀντιβεβᾶκη. Εὐ-
καταγώνιστα γὰρ τὰ μὴ κακά. Ἀσκητέον ὦν ποττᾶν ^ε μετριο-
παθίαν ἴεμεν, ὡς τό τε ἀνάλητον εἰς ἴσον τῶ ^η ἐμπαθεῖ φεύ-
γωμες, μηδὲ ^ι μέζον φύσιος τᾶς ἀμετέρας φθεγγῶμεθα.

^ε δῆλεσθαι] Sic dedit Schowius,
e Jacobsii emendatione. Vulgo
δηλῆσθαι. δηλῆσασθαι A. Gesnerus
in marg. Forte, δύνασθαι. καὶ ante
τήναν om. A.

^ε καρύσσει] edd. Vett. Voces
male coagmentatas sejunxit ante
Schowium Galeus. καρύσσει ἢ A.

^η τελεσθήμεν] Emendavit Val-
kenærius ad Theocrit. II. 46.
Vulgo τελεσθῆναι.

^ι παριόντα] Sic A. Vulgo πα-
ριόντας. Galeus dedit παριόντος.
Schowius totum locum ita de-
scripsit: εὐσταθεά . . . διὰ τὸ γνώ-
μα τελεσθῆναι, ὡς μὴ ἄτρε δαλέηται
τις π. Schowium videtur decepisse
editio Genevensis, quæ mendo-
sam lectionem edit. Turic. 1559.
repetiit, ὡς με ἃ τῆ δηλήται.

^κ πάντα] Sic A. Vulgo πάντως.

71.

^α Sic A. Vulgo conjungitur
h. I. cum superioribus.

^β τολμῶντι] Galeus τολμώντων.

^ο καὶ λόγος ἐπιτρέποι.] Sic A.
Vulgo ἀλόγως ἐπιτρέκει. Gesnerus
ὁ λόγος.

^δ ὀρίσθων] Ita Schowius pro
vulgo. ὀρίσθων. Galeus jam dederat
ὀρίσθων. Gesnerus, ἀριθῶν.

^ε ἐκλύειν A.

^ε μὴ κακοῖς] Gesnerus correxit
μεγάλοις κ.—μικρὰ κακά. Galeus
mavult ἀδιαφόροις, reliquis retentis.
ἀνταβεβᾶκη A.

^ε μετριοπαθείων A.

^η ἐμπαθεῖ] ἐμπαθεῖ A.

^ω ^ι μέζον] A. μέτρον, et mox φθεγ-
γομεθα.

72 ^a Τοῦ αὐτοῦ Περί ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ εὐδαίμονος.

Πρῶτον μὲν ὧν χρὴ τοῦτο γινώσκειν, ὅτι ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ οὐκ εὐθέως εὐδαίμων ἐξ ἀνάγκης ἐστίν· ὁ δὲ εὐδαίμων καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐστίν. Ὁ ^b μὲν γὰρ εὐδαίμων ἐξ ἐπαινετῶ καὶ μακαριστῶ γίνεται· ὁ δὲ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐξ ἐπαινετῶ μόνον. Γίνεται δὲ ὁ μὲν ἐπαινος ἐπ' ἀρετᾶ, ὁ δὲ μακα-³⁰ ρισμὸς ἐπ' εὐτυχία. Καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπὶ τοῖς ^c παρὰ ταύτης ἀγαθοῖς γίνεται τοιοῦτος· ὁ δ' εὐδαίμων καὶ ἐπὶ τοῖς διὰ τύχαν· καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀναφαίρετον ἔχει τὴν ἀρετάν, ὁ δ' εὐδαίμων ἐστίν ὅκ' ἀφαιρέεται τὴν εὐδαιμοσύναν. Τᾶς μὲν γὰρ ἀρετᾶς ἀνυπεύθυνος ἡ δύναμις· τᾶς δ' εὐδαιμοσύνας εὐθυνομένα. Νόσοι τε γὰρ μακρᾶί σώματος καὶ πηρώσιες αἰσθηταρίων ἀπομαραίνοντι τὴν εὐθάλειαν τᾶς εὐδαιμοσύνας.

73 ^a Ἐν ταυτῶ.

Διαφέρει δὲ Θεὸς ἀνθρώπῳ ἀγαθῶ, ὅτι Θεὸς μὲν οὐ μόνον ⁴⁰ εἰλικρινῆ καὶ διυλισμέναν ἔχει τὴν ἀρετάν ἀπὸ παντὸς τῶ θνατῶ πάθεος, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν αὐτᾶς ^b ἄτρυτον πέπαται καὶ ἀνυπεύθυνον, ὡς πρὸς αἰωνίων ἔργων σεμνότητά τε καὶ μεγαλοπρέπειαν· ἀνθρώπος δ' οὐ μόνον τῶ ^c θνατῶ τῆς φύσεως καταστάματι μείονα ταύταν πέπαται, ἐστὶ δ' ὅκκα καὶ ^d δι' ἀγαθῶν ἀμετρίαν, καὶ διὰ συνήθειαν ἰσχυρὰν, καὶ διὰ φύσιν μοχθηρὰν, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας πολλὰς, ἀδυνατεῖ ^e κατ' ἄκρας γενναθῆμεν παναλαθέως ἀγαθός. ⁵⁰

72.

^a Sic A.

^b ὁ μὲν εὐδαίμων sine γὰρ A. et mox ἐπαινετῶ sine ἐξ.

^c παρὰ αὐτὸν] παρὰ ταύτης A. Ex eodem MS. supplēvi mox καὶ ἐπὶ τοῖς—ὁ δ' εὐδαίμων. ὅτε καὶ pro ὅκ' A.

73.

^a Sic A. ubi præcedit locus Archytæ.

^b ἄτρυτον] ἄτρωτον A.

^c θνατῶ] θανάτω A.

^d οὐ μετρίαν] ἀμετρίαν A. ut Gesnerus in margine conjecit. Heringa Obs. Crit. p. 152. reponit καὶ διὰ παθῶν ἀμετρίαν. Valckenærius ad Theocrit. Adon. p. 213. διὰ παθῶν ἀσυμμετρίαν.

^e κατ' ἄκρας—ἀγαθοῦ.] κατ' ἄκρας—ἀγαθός A.

74 ^a Ἐν ταυτῷ.

Φαμί δὴ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα τοῦτον εἶμεν, τὸν πράγμασι
μεγάλοις καὶ καιροῖς καλῶς χρεόμενον. Οὗτος δὲ κε εἴη ὁ
εὐτυχίαν τε δυνάμενος καλῶς φέρειν, καὶ πάλιν ἀτυχίαν
καὶ ὁ ἐν τε τοῖς καλοῖς καὶ τιμίοις ἄξιος γένομενος τῶν
ὑποκειμένων, καὶ μεταβαλοίσας τὰς τύχας εὖ τὸ παρὸν
ἐκδεχόμενος. Εἰ δὲ συντόμως τε καὶ κεφαλαιωδῶς δεῖ
φράσαι, ὁ ἐν πάντεσσι τοῖς καιροῖς καλῶς ἀγωνιζόμενος ἐκ
τῶν ἐνδεχομένων, καὶ μὴ μόνον αὐταυτὸν οὕτως διατιθεῖς, ἀλ-
λὰ καὶ τοὺς ἐμπιστεύσαντας αὐτῷ, καὶ συναγωνισαμένους.

75 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ἐπεὶ ὧν τῶν ἀγαθῶν ^b ἂ μὲν αὐτὰ ἐντὶ δι' αὐταυτὰ αἰρετὰ,
οὐ μὰν δι' ἕτερον· ἂ δὲ δι' ἕτερον, οὐ μὰν δι' αὐταυτὰ· εἴη ὧν καὶ
τρίτον τι εἶδος ἄτερον ἀγαθῶν, ὃ καὶ δι' αὐταυτὸν αἰρετόν ἐντι,
καὶ δι' ἕτερον. Τίνων οὖν ἐντὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀγαθῶν, ἄπερ
αὐτὰ δι' αὐταυτὰ αἰρετὰ πέφυκεν ἤμεν, οὐ μὰν διὰ ἕτερον; ¹⁰
Φανερόν ὅτι ἡ εὐδαιμοσύνα. Ταύτας γὰρ ἕνεκα τὰ ^c ἄλλα
αἰρεόμεθα, αὐτὰν δὲ ταύταν οὐδένοσ ἀτέρω. Τίνα δὲ πάλιν
ἐντι, ἂ ^d δι' ἄτερον μὲν αἰρεόμεθα οὐ μὰν ^e δι' αὐταυτά
γε; Δᾶλον ὅτι τὰ ὠφέλιμα, καὶ τὰ προαιρετικὰ τῶν ἀγα-
θῶν, ἄπερ αἴτια γίνεται τῶν ^f αἰρετῶν· οἷον πόνοι μὲν σώμα-
τος καὶ γυμνάσια καὶ τρίψιες, ^g εὐεκτίας· ἀναγνώσιες δὲ

74.

^a Sic A.

^b αὐ ταυτῶν] ἀντ' αὐτὸν sic A.
sine acc. Vertit Gesnerus, qui non
seipsum modo sic composuerit.
Legendum αὐταυτὸν. Vide an-
notata ad Gregor. de Dial. Dor.
CLXXII. Saepe restitui sect. seq.

75.

^a Sic A.

^b ἂ μὲν αὐτὰ ἐντι διὰ ταυτὰ αἰ-
ρετὰ, οὐ μὰν δι' ἕτερον· ἂ δὲ δι' ἕτε-
ρον, οὐ μὰν διὰ ταυτὰ. ἦν ὧν — ἀγα-
θῶν — διὰ ταυτῶν] ἂ μὲν ἐστὶν αὐτὰ
δι' αὐτὰ, ἂ δὲ δι' ἕτερον οὐ μὰν δι' αὐτὰ

εἴη· ὧν — ἀγαθῶν — ὃ καὶ καὶ (sic)
δι' αὐτὰ ταυτῶν A. et mox δι' αὐτὰ
ταῦτα pro diē taυτῶν.

^c ἄλλα deest A.

^d διάτερον μὲν] δι' ἕτερον Gesnerus
in marg. δι' ἕτερον μέντοι A. Se-
quentia sic vulgo leguntur; αἰρεό-
μεθα, αὐτὰν δὲ ταύταν αἰρεόμεθα οὐ
μὰν διὰ ταυτὰ γε, δᾶλον. Expunxi
αὐτὰν δὲ ταύταν αἰρεόμεθα, secutus
Gesnerum in margine.

^e διὰ ταυτὰ] δι' αὐτὰ ταυτὰ A.^f αἰρετῶν] ἑταίρων A.

^g εὐεκτίας] εὐεξίας A. altera le-
ctione suprascripta. Mox vulgo

καὶ μελέται καὶ ἐπιτηδεύσεις, καλῶν καὶ ἀρετῶν. Τίνα δὲ καὶ δι' αὐταυτὰ αἰρετὰ, καὶ τὰ δι' ἕτερον; οἷον αἱ τε ἀρεταὶ καὶ αἱ ἕξεις αὐτῶν, καὶ αἱ προαιρέσεις, καὶ αἱ πράξεις, καὶ πᾶν τὸ ἐχόμενον τῆς ἡτῶ καλῶ οὐσίας. Τὸ μὲν ὦν ἰδιῶ αὐταυτο αἰρετόν, οὐ μὲν δι' ἕτερον, μονῆρες ἀγαθὸν ἐντι καὶ ἐν τὸ δὲ καὶ δι' αὐτὸ καὶ δι' ἄτερον, τριχᾶ δέδασται. Τὸ μὲν γάρ^κ τι αὐτῶ περι^ι ψυχάν ἐστίν, τὸ δὲ περι^ι σῶμα, τὸ δὲ τι ἐκτός· περι^ι ψυχάν μὲν, αἱ τῆς ψυχᾶς ἀρεταί· περι^ι σῶμα δὲ, αἱ τῶ σώματος· ἐκτός δὲ, φίλοι, δόξα, τιμὰ, πλοῦτος. Παραπλησίως δὲ, καὶ τὸ δι' ἄτερον αἰρετόν· τὸ μὲν γάρ τι αὐτῶ, τὰ ποιητικὰ τῶν τῆς ψυχᾶς ἀγαθῶν· περι^ι σῶμα δὲ, τὰ τῶ σώματος· ἐκτός δὲ, τὰ αἷτια πλούτω καὶ δόξας καὶ τιμᾶς καὶ φιλίας. Ὅτι δὲ τὰν ἀρετὰν^μ ἤμεν συμβέβακεν αὐτὰν^ν δι' αὐταύταν αἰρετὰν, δᾶλον καὶ ἐκ τῶνδε. Εἰ γὰρ τὰ καταδέεστερα τῆ φύσει, λέγω δὴ τὰ σώματος ἀγαθὰ, αὐτὰ^ο δι' αὐταυτὰ αἰρεόμεθα, κρέστων δὲ ψυχὰ σώματος, φανερόν ὅτι καὶ τὰ τῆς ψυχᾶς ἀγαθὰ αὐτὰ δι' αὐταυτὰ ἀγαπέομες, ἀλλ' οὐ διὰ τὰ ἀποβαίοντα ἀπ' αὐτῶν.

76 ^α Ἐν ταυτῶ.

Τῶ δ' ἀνθρωπίνῳ βίῳ καιροὶ τρεῖς· ὁ μὲν ἐν εὐτυχίᾳ, ὁ δὲ ἐν ἀτυχίᾳ, ὁ δὲ μεταξύ τούτων. Ἐπεὶ ὦν ἀγαθὸς ἀνὴρ ὁ ἔχων ἀρετὰν, καὶ ὁ χρεόμενος ἀρετῶν, χρᾶται δὲ αὐτῶ κατὰ τῶς τρεῖς καιρώς· ἢ γὰρ ἐν ἀτυχίᾳ, ἢ ἐν εὐτυχίᾳ, ἢ ἐν τοῖς μεταξύ τούτων· καὶ ἐν ἀτυχίᾳ^β μὲν ἐντι κακοδαίμων, ἐν

διὰ ταυτὰ. A. δι' αὐτὰ ταυτὰ. Post καὶ del. τὰ.

^h τῶ καλῶ] τῶν καλῶν A.

ⁱ διὰ ταυτῶ] δι' αὐτὸ ταυτὸ A. et mox διὰ ἕτερον.

^k τι] τοι A. αὐτῶ reposui ex conjectura Gesneri pro αὐτῶν. Paullo infra ubi vulgo legitur τὸ μὲν τι αὐτῶ, A. habet αὐτῶν.

^l ψυχάν] ψυχᾶς A.

^m τιμὲν] ἤμεν reposuit Galeus.

ⁿ διὰ ταυτῶν α. δ.] δι' αὐτῶν ταυτῶν ἀρετὰν ἄλλον A.

^o διαταυτῶ] δι' αὐτὰ ταυτὰ et sic paullo post A.

76.

^a Sic A.

^b μὲν ἐντι] μὲν ἔστι τι κ. A.

^c ἐν δ' εὐτυχίᾳ] Particula accessit ex A.

δ' εὐτυχία εὐδαιμόνων, ἐν δὲ τῷ μέσῳ καταστάσει οὐκ εὐδαιμόνων· φανερόν οὖν ὅτι οὐδὲν ἄτερόν ἐστιν εὐδαιμοσύνα, ^d ἀλλὰ χραῖσις ἀρετᾶς ἐν εὐτυχίᾳ. Λέγομες δὲ τῶν εὐδαιμοσύναν, τὰν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὁ δ' ἀνθρώπος οὐχ ἅ ψυχὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα· τὸ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ζῶον, καὶ τὸ ἐκ ⁵⁰ τοιούτων ἀνθρώπος. Καὶ γὰρ εἰ τᾶς ψυχᾶς ὄργανον τὸ σῶμα πέφυκεν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ μέρος καὶ τοῦτο καὶ ἅ ψυχά. Διὸ καὶ τῶν ἀγαθῶν, ἃ μὲν ἐντὶ ^e τῷ ἀνθρώπῳ, ἃ δὲ τῶν μερέων. Καὶ ἀνθρώπῳ μὲν ἀγαθὸν εὐδαιμοσύνα· τῶν δὲ μερέων τῷ ἀνθρώπῳ, ψυχᾶς μὲν φρόνασις, ἀνδρεία, δικαιοσύνα, σωφροσύνα· σώματος δὲ, κάλλος, ὑγίεια, εὐεκτία, εὐαισθησία. Τὰ δὲ ἐκτὸς, πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ ⁱ τιμὰ, καὶ ^f εὐγένεια, πέφυκεν ἐπιγένημα ἤμεν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἀκόλουθα φύσει προῦφεστακόσιν ἀγαθοῖς, ^g δορυφορεῖται τὰ μῆνα τῶν ἀγαθῶν τὰ μέζονα· φιλία μὲν καὶ δόξα καὶ πλοῦτος, σῶμα καὶ ψυχάν· ὑγίεια δὲ καὶ ἰσχύς καὶ εὐαισθησία, ψυχάν· φρόνασις δὲ καὶ ἀνδρία καὶ σωφροσύνα καὶ ἅ δικαιοσύνα, τὸν νόον τᾶς ψυχᾶς· ὁ δὲ νόος τὸν Θεόν· οὗτος γὰρ ὁ κράτιστός ἐστι καὶ ὁ ἀγεμονεύων. ¹⁰ Καὶ τούτων ἕνεκα καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν ^h δεῖ παρῆμεν. ⁱ Στρατεύματος μὲν γὰρ ἀγεῖται στραταγός, πλωτήρων δὲ κυβερνάτης, τῷ δὲ κόσμῳ Θεός, τᾶς ψυχᾶς δὲ νόος· τᾶς δὲ περὶ τὸν βίον εὐδαιμοσύνας, φρόνασις· οὐδὲν γὰρ ἄτερόν ἐστι φρόνασις, εἰ μὴ ἐπιστάμα τᾶς περὶ τὸν βίον εὐδαιμοσύνας, ἢ ἐπιστάμα τῶν κατὰ φύσιν ἀνθρώπῳ ἀγαθῶν.

77 ^a Ἐν ταυτῷ.

Καὶ Θεῷ μὲν εὐδαιμοσύνα καὶ βίος ἀριστος· τῷ δ' ἀν-

^d ἀλλὰ χραῖσις] ἀλλ' ἢ χρ. Α.

δεῖ παρῆμεν.

^e ἀνθρώπῳ] τῷ ἀνθρώπῳ Α. et mox εὐδαιμονία pro εὐδαιμοσύνα.

ⁱ στρατεύματος μὲν] μὲν deest Α. et mox καὶ ante κυβερνάτης. Gesn.

^f εὐγένεια] εὐγένειαν. Α.

3. ὁ κυβ.

^g δορυφορεῖται] δωρηφορεῖται Α.

^h δεῖ παρῆμεν] Galeus conjicit

^a Sic Α.

θρώπων ἐξ ἐπιστάμας καὶ ἀρετᾶς καὶ τρίτῳ εὐτυχίας σω-
 ματούμενα παραγίνεται. Λέγω δὲ ^b σοφίαν μὲν, ἐπιστά-
 μαν τῶν θείων καὶ δαιμόνων, φρόνασιν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων
 καὶ τῶν περὶ τὸν βίον· τὰς γὰρ λόγοις καὶ ἀποδείξεσιν
 ποτιχρωμέναις ἀρεταῖς, δεόν ἐπιστάμας ποταγορεύειν· ἀρε-
 τὰν δὲ, τὰν ἠθικὰν καὶ βελτίστην ἔξιν τῷ ἀλόγῳ μέρει
 τᾶς ψυχᾶς, καθ' ἃν καὶ ποιοὶ τινες ἡμεν λεγόμεθα κατὰ
 τὸ ἦθος, οἷον ἐλευθέριοι, δίκαιοι, καὶ σώφρονες· εὐτυχίαν δὲ, ³⁰
 τὰν παρὰ τὸν λόγον τῶν ἀγαθῶν παρουσίαν, καὶ μὴ δι' αὐ-
 τὸν γινομένην. Ἐπεὶ ὦν ἅ μὲν ἀρετὰ καὶ ἐπιστάμα ἐφ'
 ἀμῖν, ἅ δ' εὐτυχία οὐκ ἐφ' ἀμῖν· ἐν δὲ θεωρίαις καὶ πράξεσι
 τῶν καλῶν τὸ εὐδαιμονᾶν· αἱ δὲ θεωρίαι καὶ αἱ πράξεις
 ποτάντεις μὲν οὔσαι λειτουργίαν καὶ ἀνάγκαν ἐπιφέροντι,
 εὐδοῦσαι δὲ διαγωγὰν καὶ εὐδαιμοσύναν· γίνεται δὲ ταῦτα
 ἐν εὐτυχίᾳ· φανερόν ὅτι οὐδὲν ἄτερόν ἐστιν εὐδαιμοσύνα, εἰ
 μὴ χρᾶσις ἀρετᾶς ἐν εὐτυχίᾳ.

40

78 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ἵτι ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ οὕτω διάκειται ποτ' εὐτυχίαν, ὡς-
 περ καὶ ὁ τῷ σώματι καλῶς ἔχων καὶ ῥωμαλέως. Καὶ
 γὰρ ἐκεῖνος οἷός τε καὶ θάλπος καὶ ψύχος ὑπομένειν, καὶ
 βάρος ^b ἄραι μέγα, καὶ πολλὰς ἀτέρας εὐχερῶς ὑπομένειν
 κακοπαθείας.

79 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ἐπεὶ ὦν εὐδαιμοσύνα χρᾶσις ἀρετᾶς ἐν εὐτυχίᾳ, περὶ
 ἀρετᾶς καὶ εὐτυχίας ^b λέγωμες, καὶ πρῶτον περὶ εὐτυχίας.
 Τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἅ μὲν οὐκ ἐπιδέχεται ὑπερβολὰν, οἷον ⁵⁰
 ἀρετὰ· οὐ γὰρ ἐστιν ὑπερβάλλουσα τις ἀρετὰ, καὶ ὑπερ-

^b ἐπιστάμαν σοφίαν μὲν — ἀνθρώ-
 παν] Gesneri margo, σοφίαν μὲν
 ἐπιστάμαν — ἀνθρωπίνων. In A.
 deest τῶν ante περί. Pro δαιμόνων
 Galeus δαιμονίων.

^a Sic A. 78.

^b ἄραι] ἄραι A.

^a Sic A. 79.

^b λέγωμες] λέγομεν A.

βαλλόντως τις ἀγαθός· ἃ γὰρ ἀρετὰ στάθμαν ἔχει τὸ
 δέον, καὶ ἔστι τῷ δέοντος ἕξις ἐν τοῖς πρακτοῖς· ἃ δ' εὐ-
 τυχία καὶ τὰν ὑπερβολὰν ἐπιδέχεται, καὶ τὰν μῆωσιν.
 Ὑπερβάλλουσα δὲ γεννᾷ τινὰς κακίας, καὶ ἐξίστησι τὸν
 ἄνθρωπον ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἕξις, ὥστε πολλάκις ἀντι-
 βαίνειν καὶ τᾷ συστάσει τῆς ἀρετᾶς. Καὶ οὐ μόνον ἃ εὐ-
 τυχία, ἀλλὰ καὶ ἄτεραι αἰτίαι πλείονες. Οὐδέποκα γὰρ¹
 δεῖ² θαυμαίνειν, περὶ μὲν αὐλητικὰν ἤμην τινὰς ἀλαζίνας,
³οἱ τὰ ποτ' ἀλάθειαν ἔασαντες, φαντασίᾳ τινὶ⁴ ψευδεῖ τὼς
 ἀμώσως αἰρέοντι· περὶ δὲ τὰν ἀρετὰν μὴ ἤμεν τὸ⁵ τοιοῦτον
 γένος· ἀλλ' ὅσω περ σεμνότερόν ἐστι, τοσοῦτῳ καὶ τὸ ποτι-
 ποιούμενον περὶ αὐτὰν πλεόν ἤμεν γένος. Πολλὰ γάρ ἐστι
 τὰ διαστρέφοντα τὰς⁶ περὶ τὰν ἀρετὰν ἐπιφανείας, ὧν ἐν
 μὲν ἐστὶ τὸ τῶν ἐπιβουλευόντων καὶ ποτιποιουμένων γένος·¹⁰
 ἄτερα δὲ φυσικὰ πάθεα παρακολουθεύοντα ἐνίοκα ποιοῦντι
 ἐναντίαν ἐπιπρέπειαν τῆς ἀληθινᾶς διαθέσιος· τινὰ δὲ καὶ
 δι' ἔθος συνεκτετραμμένα ἐκ παλαιῶν χρόνων· οὐκ ὀλίγα
 δὲ καὶ δι' ἀλικίας⁷ ἠβατικᾶς τε καὶ γεροντικᾶς, καὶ δι'
 εὐτυχίας ἢ καὶ ἀτυχίας, καὶ δι' ἀτέρως παμπληθεᾶς τρό-
 πως. Ὡστε οὐδέποκα δεῖ θαυμαίνειν, εἰ πάντ' ἀντεστραμ-
 μένωσ ἐνίοκα κρίνεται, τῆς ἀληθινᾶς διαθέσιος μεταπιπτού-²⁰
 σασ. Ὡσπερ καὶ τέκτονα τὸν ἄριστον ἤμεν δοκέοντα πολλὰ
 ἐν τοῖς ὑποκειμένοις ἔργοις ὀρέομεσ ἀμαρτάνοντα, καὶ στρα-
 ταγόν, καὶ κυβερνάταν, καὶ γραφέα, καὶ πάντας ἀπλῶς,
 καὶ ὅμως οὐκ ἀποστεροῦμεσ τῆς ὑπαρχούσας ἕξις·³ οὕτως

¹ θαυμαίνειν] θαυμένειν A. Mox
 περὶ pro παρὰ Schowius.
² οἱ τὰν ποτ' A.
³ ψευδεῖ τὼς ἀμώσως ἀει βέοντι.]
 Gesnerus in margine, Lego ψευδεῖ
 πως ἀμώσως. Dedi αἰρέοντι ex facil-
 lima Valckenærii emendatione ad

Euripid. Hipp. 17.
⁴ τοιοῦτο] τοιοῦτον A.
⁵ περὶ] ἐπὶ A.
⁶ ἠβ. τε καὶ] ἠβατικᾶς δὴ καὶ
 A.
⁷ οὗτοι δὲ] οὗτι οὐδὲ A. οὕτω Ges-
 nerus pro conjectura in margine.

οὐδὲ τὸν ἀκολασταίνοντα ἐν τισὶ καιροῖς, οὐδὲ τὸν ἀδικήσαντα, οὐδὲ τὸν ἀποδειλιάσαντα, εἰς τὰς κακῶς τακτέον ἀνδρας, οὐδὲ μὲν τὰς τούτων τι κατορθώσαντας εἰς τὰς ἀγαθῶς· ἀλλὰ τοῖς τε φαύλοις τὸ ^kτυχὲν ποτὲ δοτέον, τοῖς τε ἀγαθοῖς τὸ διαμαρτάνεν· τὰν δὲ ἀλαθινὰν κρίσιν οὐ ποθὶ ³⁰ ἓνα καιρὸν ^lἐπιβλέποντας, οὐδ' ἐπὶ χρόνου τι πλᾶθος, ἀλλ' ἐπὶ πάντα τὸν βίον. ^mὩς περ δὲ τὸ σῶμα βλάπτει μὲν καὶ τὸ τᾶς ἐνδείας καὶ τὸ τᾶς ὑπερβολᾶς εἶδος, οὐ μὲν ἀλλὰ ⁿνόσως ἐτι μέζοντας ἐμποιεῖν πέφυκεν ἢ ὑπερβολὰ, καὶ τὰ καλεόμενα περισσώματα· οὕτω καὶ ψυχὰν βλάπτει μὲν καὶ τὸ τᾶς εὐτυχίας ἢ ἀτυχίας εἶδος, ἀκαιρῶς παραγενόμενον· οὐ μὲν ἀλλὰ νόσως τε ^oκαὶ μέζοντας ποῶν πέφυκεν ⁴⁰ ἢ λεγομένα παρὰ πάντεσσι εὐτυχία, ὥς περ οἶνος καταμεθύσκουσα τοῖς ἀγαθοῖς τὰν διάνοιαν.

80 ^a Ἀρχύτα Πυθαγορείου Περὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ εὐδαίμονος.

Ὅθεν οὐκ ἀτυχίαν ^b ἐνεγκέν ἐμμελῶς χαλεπώτερόν ἐστιν, ἀλλ' εὐτυχίαν. Πάντες μὲν γὰρ ἐν ἀτυχίᾳ ^c μένοντες, ὡς ἐπὶ πολὺ μέτριοι καὶ κόσμιοι τὸ ἦθος ἤμην φαίνονται· ἐν δ' εὐπραγίαις ἀνδρεῖοι, μεγαλόφρονες, μεγαλόψυχοι. Δεινὰ γὰρ ^d ἀτυχία συναγαγὲν καὶ καταρτίσαι τὰν ψυχὰν ἢ δ' εὐπραγία τὸναντίον ἐπᾶραι καὶ ^e κενῶσαι. Διὸ ποθεκτι- ⁵⁰ κοὶ μὲν ἅπαντες καὶ συνετοὶ τὸν τρόπον, ἀτυχεόντες· ἐπιθετικοὶ δὲ καὶ θαρσαλέοι τὸν τρόπον, εὐτυχεόντες.

ⁱ τούτων] τούτων Α.

^k τύχην ποτιδοτέον] τυχὲν ποτε δοτέον Α.

^l ἀποβλέποντας] ἐπιβλέποντας Α.

^m ὥς περ δὲ] ὥς περ καὶ Α.

ⁿ νόσως τε] νόσως ἐτι Α.

^o καὶ μέζοντας] καὶ om. Α.

^a Sic Α. 80.

^b ἐνεγκέν] ἀνεγκέν Α. et mox εἶμεν.

^c μένοντες] μὲν ὄντες, Schowius, βαίνοντες Jacobsius.

^d ἀτυχία] ἀτυχίας Α. Mox idem καταρτίσαι pro καταρτῆσαι, quomodo conjecit Gesnerus.

^e κενῶσαι] καινῶσαι Α.

81 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ὅρος δὲ ἐστὶν εὐτυχίας, ἂν προέλοιτο ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ συνεργὸν αὐτῷ γενομένην ^b ποττὰς ἰδίας πράξιαι· ὥσπερ καὶ μέγεθος ^c ναῶ, καὶ μέγεθος παδαλίου, ᾧ καθικνεῖσθαι δύναται ὁ ἀγαθὸς κυβερνήτας μεγάλα πελάγα διαπεραιούμενος, καὶ μεγάλην ναυκλαρίαν στελλόμενος. Ἄ δ' ὑπερ-¹βολὰ τῆς εὐτυχίας τοῖς ἀγαθοῖς οὐ κρατεῖσθαι πέφυκεν ὑπὸ τῆς ψυχᾶς, ἀλλὰ κρατεῖν αὐτάς. Ὡσπερ γὰρ τὸ λαμπρὸν φάος μαραυγίαν περιτίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς· οὕτω καὶ ἡ ^d ὑπερβάλλουσα εὐτυχία τῷ νόῳ τῆς ψυχᾶς. Καὶ περὶ μὲν οὖν εὐτυχίας ἄλις εἰρήσθω.

82 [^a Ὅτι ἀντακολουθοῦσιν αἱ ἀρεταί.

Ὅτι ἀντακολουθοῦσιν αἱ ἠθικαὶ ἀρεταί, δεικτέον καὶ ἀπὸ ¹⁰ τῆς προαιρέσεως. Εἰ γὰρ ἡ ἀρετὴ μάλιστα τῇ προαιρέσει κρίνεται, ἡ δὲ ὀρθὴ προαίρεσις ἐκ φρονήσεως ἔπεται. Τὸ γὰρ βουλευέσθαι τῆς φρονήσεως καὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, εἴγε δεῖ μὲν τῷ καλῶς βουλευομένῳ τὸν σκοπὸν ὀρθὸν κεῖσθαι, εἰς ὃν περὶ τῶν συντελούντων εἰς αὐτὴν βουλευέται. Ὅριζεται δὲ ὁ σκοπὸς ὑπὸ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς· οὐ γὰρ ἐφιέμεθα, περὶ τούτου βουλευόμεθα· ἡ δὲ τῶν προσηκόντων ἕφεσις ἀπὸ τῆς ²⁰ ἠθικῆς ἀρετῆς, ὥσπερ εἶπεν Ἀριστοτέλης, οὐκ ἐστὶν ἡ προαίρεσις ὀρθὴ ἀνευ φρονήσεως, οὐδὲ ἀνευ ἀρετῆς· ἡ μὲν γὰρ τὸ τέλος, ἡ δὲ τὰ πρὸς τὸ τέλος ποιεῖ πράττειν. Ἐτι εἰ ἀνάγκη μὲν ἠντινοῦν ἀρετὴν ἠθικὴν ἔχοντα φρόνησιν ἔχειν· εἴγε ἐστὶν ἠθικὴ ἀρετὴ πρακτικὴ τῶν ὠρισμένων φρονήσει τε καὶ τῷ ὀρθῷ λογῷ· ἀνάγκη δὲ καὶ τὸν φρόνησιν ἔχοντα ἔχειν ἠθικὴν ἀρετὴν· εἴγε οἰκείον τῇ φρονήσει τὸ ζητεῖν πῶς

81.

^a Sic A.^b ποττὰς] ποτὶ τὰς A.^c ναῶ] ναὸς Gesnerus in margine, et sic edidit Schowius. παδαλίῳ pro παδαλίῳ A.^d ἡ ὑπερβάλλουσα] Deest ἡ A.

82.

^a Retinui hunc locum, etsi nullus dubito Gesnerum de suo addidisse. Qui in margine hæc: *Alexandri Aphrodisei libro 4. c. 22. Quæstionum. Hoc idem Alexander copiose tractat in questionibus*

οἷόν τε τυχεῖν τοῦ δέοντος σκοποῦ, ὃν τῆς ἠθικῆς ὀρίσαι· αὐτὴ γὰρ τῆς ὀρεκτικῆς δυνάμεως ἀρετὴ. Ταύτη γὰρ φρόνη-³⁰
σίς τε καὶ δεινότης διαφέρουσιν· ἢ ἡ μὲν φρόνησις τῶν πρὸς
τὸν ὀρθὸν σκοπὸν φερόντων ἐστὶν εὐρετικὴ τε καὶ ζητητικὴ
ἢ δὲ δεινότης τῶν πρὸς τὸν τυχόντα.]

83 ^a Μουσωνίου.

Οὐκ ἐστὶ τὴν ἐνεστηκυῖαν ἡμέραν καλῶς βιώσαι, μὴ προ-
θέμενον αὐτὴν ὡς ἐσχάτην βιώσαι.

84 ^a Μουσωνίου ἐκ τοῦ Περι Σκέπης.

Ταῦτα ^b μὲν περὶ τροφῆς εἶπεν. Ἠξίου δὲ καὶ σκέπην
τὸν σώφρονα τῷ σώματι ζητεῖν, οὐ τὴν πολυτελεῖ καὶ περι-
τήν· εὐθὺς γὰρ ἐσθῆτι καὶ ὑποδέσει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔφη
εἶναι χρηστέον, ὄνπερ πανοπλία, φυλακῆς ἕνεκεν τοῦ σώ-⁴⁰
ματος, ἀλλ' οὐκ ἐπιδείξεως. Ὅσπερ οὖν ὅπλα κάλλιστα
τὰ ἰσχυρότατα, καὶ σώζειν μάλιστα δυνάμενα τὸν χρώμε-
νον, οὐ τὰ περίβλεπτα καὶ λαμπρά· οὕτως ἀμπεχόνη καὶ
ὑπόδεσις ἢ χρησιμωτάτη, τῷ σώματι κρατίστη, καὶ οὐχ ἡ
δυναμένη τὰς τῶν ἀνοήτων ὄψεις ἐπιστρέφειν. Δεῖ γὰρ
^c τῆς σκέπης αὐτῆς κρεῖττον ἀποφαίνειν τὸ σκεπόμενον καὶ
ἰσχυρότερον, ἀλλ' οὐκ ἀσθενέστερόν τε καὶ ^d χεῖρον. Οἱ μὲν ⁵⁰
οὖν λειότητά τε καὶ ἀπαλότητα σαρκὸς διὰ τῶν σκεπα-
σμάτων μηχανώμενοι, χεῖρω τὰ σώματα ποιοῦσιν· εἶγε τὸ
τεθρυμμένον σῶμα καὶ μαλακὸν, πολὺ κάκιον τοῦ σκληροῦ
τε καὶ διαπεπονημένου ἐστίν· οἱ δὲ ῥαννύντες, καὶ κρατύ-
νοντες τῇ σκέπῃ, οὗτοι τὰ σκεπόμενα ^e μόνοι ὠφελοῦσιν.
Διὰ τοῦτο οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ^f ἐσθῆσι πολλαῖς κατα-

*bis quæ secundo ejus de Anima
lib. Græco adherent.*

83.

^a Sic Trinc. Auctoris nomen
in A. evanuit.

84.

^a Sic A. Gesnerus: *Ejusdem
ex libro de Vestimento. Pertinent
autem hæc ad temperantiam*

potius.

^b ταῦτα μὲν] μὲν om. A.

^c τῆς σκέπης] τὴν σκέπην A.

^d χεῖρον] χείρονα A.

^e μόνοι] μόνα A.

^f ἐσθήσεσι] ἐσθήσι A. Musonius
respexit Platonem Legg. xii. p.
942. D. docente Valckenærio ad
Herodot. iii. 11.

σκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατειλῆν, οὔτε χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πύλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακύνειν, τοὺς γε μὴ νοσοῦντας· οὐδ' ὅλως εἶναι ἀγεύστους ἢ καλὸν ψύχους τε καὶ θάλπους, ἀλλὰ ῥιγῶν χρῆ τὰ μέτρια χειμῶνος, καὶ Ἐ ἠλιῦσθαι θέρους, καὶ σκιατροφεῖσθαι ἡκίστα. Καὶ τὸ ἠ μὲν ἐνὶ χρῆσθαι χιτῶνι, τοῦ δεῖσθαι δυοῖν προτιμητέον, τοῦ δ' ἐνὶ χρῆσθαι χιτῶνι τὸ μηδενί, ἀλλὰ ἰματίῳ μόνον. Καὶ ἰ τοῦ γε ὑποδεδέσθαι τὸ ἀνυποδετεῖν τῷ δυναμένῳ κρεῖττον· κινδυνεύει γὰρ τὸ μὲν ὑποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι ἐγγὺς εἶναι· ἢ δ' ἀνυποδησία πολ-
10 λὴν ἰ εὐλυσίαν τινὰ καὶ εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν, ὅτ' ἂν ἡσκημένοι ᾖσιν. Ὅθεν καὶ τοὺς ἡμεροδρόμους ὄραν ἔστιν οὐ χρωμένους ὑποδήμασιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ τῶν ἀθλούντων τοὺς δρομεῖς, οὐκ ἂν δυναμένους σώζειν τὸ τάχος, εἰ δεοί τρέχειν αὐτοὺς ἐν ὑποδήμασιν.

Ἐπεὶ δὲ σκέπης ἕνεκα καὶ τὰς οἰκίας ποιούμεθα, φημὶ καὶ ταύτας δεῖν ποιεῖσθαι πρὸς τὸ τῆς χρείας ἀναγκαῖον, ὡς ἀπερύκειν μὲν κρύος, ἀπερύκειν δὲ ἠ θάλπους τὸ σφο-
20 δρὸν, εἶναι δὲ ἡλίου καὶ ἀνέμων ἐπικούρημα τοῖς δεομένοις. Καθόλου δὲ ὅπερ ἂν παρέχοι σπήλαιον αὐτοφυῆς, ἔχον μετρίαν ὑπόδυσιν ἀνθρώπῳ, τοῦτο χρῆ παρέχειν ἡμῖν τὴν οἰκίαν, τοσαῦτον εἴπερ ἄρα περιπτεύουσα, ὅσον καὶ ἀπόθεσιν τροφῆς ἀνθρωπίνης ἐπιτηδείαν ἔχειν. Τί δ' αἰ περίστυλοι αὐλαί; τί δὲ αἰ ἠ ποικίλαι χρήσεις; τί δ' αἰ

Ἐ ἠλιῦσθαι] ἠλιῦσθαι Α.

ἠ μὲν ἐνὶ] μὲν ἐν ἐνὶ Α.

ἰ ἰματίῳ μόνον.] Vide Salmasium ad Tertullian. de Pallio p. 410.

ἰ τοῦ γε ὑποδεδέσθαι] Salmasius ibid. p. 393. notat hoc dictum mutuatum esse Clement. Alexandr. Pædag. ii. 11. Miratur Ruhnkenius ad Timæum p. 231. talia Clementis furta nemini dum

deprehensa esse.

ἠ εὐλυσίαν] εὐλυσίαν Α. Diogenes Laert. vi. 70. Διττὴν δὲ ἔλεγεν εἶναι τὴν ἄσκησιν τὴν μὲν ψυχικὴν, τὴν δὲ σωματικὴν ταύτην καθ' ἣν ἐν γυμνασίῳ συνεχεῖς γινόμεναι φαντασῆαι, εὐλυσίαν πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα παρέχονται.

ἠ θάλπος] θάλπους Α.

ἠ ποικίλαι χρήσεις] Schovius ex

ο χρυσόροφοι στέγαι; τί δ' αἱ πολυτέλειαι τῶν λίθων, τῶν μὲν χαμαὶ συνηρμοσμένων, τῶν δ' εἰς τοίχους ἐγκειμένων, 30 ἐνίων καὶ πάνυ πόρρωθεν ἠγμένων λίθων, καὶ δι' ἀναλωμάτων πλείστων; οὐ ταῦτα πάντα περιττὰ, καὶ οὐκ ἀναγκαῖα, ὧν τε χωρὶς ^ρ καὶ ζῆν καὶ ὑγιαίνειν ἐστὶ, πραγματείαν δ' ἔχει πλείστην, καὶ διὰ χρημάτων γίνεται πολλῶν, ἀφ' ὧν ἂν τις ἐδυνήθη καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ πολλοὺς ἀνθρώπους εὐεργετῆσαι; Καὶ τοι πόσῳ μὲν εὐκλεέστερον τοῦ πολυτελῶς οἰκεῖν τὸ πολλοὺς εὐεργετεῖν; πόσῳ δὲ καλοκαγαθικώτερον τοῦ ἀναλίσκειν εἰς ξύλα καὶ λίθους, τὸ εἰς 40 ἀνθρώπους ἀναλίσκειν; πόσῳ δὲ ὠφελιμώτερον τοῦ περιβεβλησθαι μεγάλην οἰκίαν, τὸ κεκτησθαι φίλους πολλοὺς; ἴσπερ γίνεται τῶ προθύμως εὐεργετοῦντι. Τί δ' ἂν ὄναιτό τις τηλικούτον ἀπ' οἰκίας μεγέθους τε καὶ κάλλους, ἠλίκον ἀπὸ τοῦ χαρίζεσθαι πόλει καὶ πολίταις ἐκ τῶν ἑαυτοῦ;

85 ^α Εὐσεβίου.

^β Ἐχθρὸς γενοίμην μηδενὸς, φίλος δὲ τοῦ αἰεὶ καὶ παραμενόντος· καὶ μήποτε μὲν διενεχθεῖν πρὸς τοὺς οἰκειοτά- 5 τοὺς· διενεχθεῖς δὲ, διαλλαχθεῖν ὡς τάχιστα. Μηδενὶ ἐπιβουλεύσαιμι· ἐπιβουλεύομενος δὲ, ἄνευ ἀνάγκης τοῦ τι ἂν δράσαι ἀνήκεστον, ἀπαθῆς διαφύγοιμι. Ὀργῆς κρατοῖην. Ἐρῶν καὶ ἐπιθυμέοιμι καὶ τυγχάνοιμι μούνων τῶν 10 καλῶν· τῶν δὲ ἀπ' ἐναντίας τῆς ἐπιθυμίας, μηδὲ ἀμαρτῶν κοτε ὥστε εὐξασθαι, ^γ τύχοιμι. Βουλοίμην πάντας εὐτυ-

uno MS. dedit ποικίλων χρήσεις, Poecilarum usus. Jacobsius, τί δὲ αἱ ποικίλαι χρῆσεις, quorsum tandem inaurata illa porticus. Pro χρήσεις Gesnerus conjecit χρήσεις, Wakefieldus χρήσεις. Gesnerum secutus sum, dubitans tamen.

^ο χρυσόροφοι Α.

^ρ καὶ ὑγιαίνειν καὶ ζῆν Α.

^ι ὅ περιγίνεται] ὅπερ γίνεται Α.

Mox ὤνετο Α.

85.

^α Sic A. Incerti Authoris Gesner.

^β Ἐχθρὸς usque ad παραμενόντος nunc primum vulgantur ex A. Mox in τοῦ τι ἂν nescio an lateat ὅτι οὖν.

^γ τύχοιμι ἐπιθυμίας λόγου.] Voces ἐπιθυμίας λόγου, quas abundare censuit Gesnerus, expunxi cum

χέειν, φθονήσαιμι ^d μηδενὶ τῶν εὐτυχεόντων. Μήκοτέ τις ἐμὲ τῶν ^e νομιζομένων παραλόγως εὖ πρήσσειν ἐκπλήξειε, μηδὲ ἀνήσειε· τί γὰρ δεῖ τοῖς παρὰ τῆς τύχης ^f δεδομένοις φθονέειν; φίλοι δὲ με, καὶ οἱ κατ' ἄξιον εὐτυχεόντες, εὐφραίνουσιν. Μήκοτε τῷ ἀπὸ οἰκείης γνώμης ἔχθρην κατ' ἐμοῦ ἐπανελομένῳ δυστυχῆσαντι ἐπησθεῖην. Μήκοτε συγ-
 20 γνοίην ^g ἐμαυτῷ κακοῦ τευ τινὶ αἰτίην παρασχόντι. Λαθῶν κοτε ἐμαυτὸν ὡς παρὰ μέλος ἦτοι τί εἶπας, ἢ πράξας, μὴ περιμεύουσι τοὺς μαωμησομένους καὶ ἐπιπλήζοντας· αὐτὸς δὲ ἐμαυτὸν μαωμσαίμην, ^h ἢ μέχρι τοῦ ἀκέσασθαι. Εἰδείην γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα· ⁱ καὶ τὰ μέτρια ἐνδεχοίμην, ὥσπερ αὐτῶν ἔχει ἡ φύσις· τοῖς δὲ ὑπερβάλλουσι μὴ καὶ τὸ παρ' ^k ἐμαυτοῦ προστιθείην. Εὐτυχίην εἰδείην φέρειν ³⁰ σωφρόνως, μήκοτε ὑπὸ εὐπρηγίης ἐς ὑπερηφανίην ἄλογον ἀερθεῖην. Πλοῦτον νομίζοιμι τὸν ἀρκέοντα βίῳ τῷ σώφρονι. Ἐπαυστον καὶ ἀκόρεστον ἐπιθυμίην χρημάτων μὲν μήκοτε ἐχοίην, ^l μούνων δὲ τῶν ὠφελεόντων τὴν ψυχὴν μαθημάτων ἐθέλοιμι ἂν δεῖ ἔσεσθαι. Νικῶν νίκην τὴν καὶ ἐμοῖ καὶ τῷ προσδιαλεγομένῳ ἀβλαβεά. Φιλοτιμῆεσθαι παρὰ καιρὸν πρὸς φίλους καὶ ἐν ταῖς ζητήσεσι φυλασσοίμην. Μήκοτε καὶ παρὰ τὸ ἐμοῖ δοκέον ἐν ταῖς ζητήσεσι ^m τοῦ ⁴⁰ νικᾶν ἔνεκα ἔριν ἀσπασαίμην. Μήκοτε ἐπὶ βλάβῃ τοῦ

Schowio.

^d δὲ οὐδενὶ] Sic vulgo. Dedi μηδενὶ ex A.

^e νομιζομένων] λογιζομένων A.

^f δεδομένοις] διδομένοις A.

^g ἐμαυτῷ] ἐμαυτοῦ A. Sed legendum ἐμαυτῷ. Mox αἰτίην pro αἰτίαν ex A. Ibid. παρασχόντα.

^h μέχρι] ἄχρι A.

ⁱ καὶ τὰ μέτρια] καὶ μετὰ μέτρια A.

^k ἐμὲ αὐτὸν] ἐμὲ ἐαυτοῦ A. Reposui ἐμαυτοῦ.

^l μούνων θ' αὐτῶν ὠφ.] μούνων θ' ἂν τῶν ὠφ. A. δ' ἐκ τῶν pro θ' ἂν τῶν coniecit Gesnerus, δὲ δι' αὐτῶν Schowius, et mox ἀλλῶς ἔσεσθαι pro ἂν δεῖ ἔσεσθαι. δ' ἐκ τῶν—ἀδρῆσασθαι, imbuti et nutriti velim, vel ἀρδεσθαι animum utilissimum tantum rerum cognitione irrigari velim, Jacobsius. In prioribus Valckenærii ratio videtur simplicissima, quam proinde secutus sum. Sed in extremis hæreo.

^m τῆς νίκης] τοῦ νικᾶν A.

ἀληθῆος, καὶ ὥστε ^η παρ' ἃ αὐτὸς οἶδα παραλογίσασθαι τὸν προσδιαλεγόμενον, ^ο ἐρίσαι ἐπαρθεῖν. Τοῖς τὸ ἀληθὲς λόγοις ζυγιστᾶσιν αἰεὶ ζυμμαχοίμην. Ἀκολάστου ^ρ ἐπιθυμίας τι μήκοτε μηδὲ ἐννοηθεῖν. Ξυνεῖν αἰεὶ τοῖς σώφροσιν· εἴη τέ μοι αἰεὶ προσδιαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἐστὶ τι ^ι πάντως ἀπελθεῖν χρηστὸν προσλαβόντι. Μήκοτε ἐπαρθεῖν κέρδεος ἔνεκα πλημμελῆσαι. Φίλους διαφορομένους ^τ κα-⁵⁰ ταρτίζοιμι. Φίλοις δυνάμενος καὶ τοῖς δεόμενοις τὰ δέοντα ἐπαρκέοιμι. Φίλους ἐν κινδύνοις καταστάντας δυνάμενος ἀφελῆειν, μήκοτε ^σ ἐγκαταλείποιμι. Φίλων ζυμφορὰς, ἀφ' ὧν οἶόν τε, ἐπανορθοῦσθαι προθυμοίμην. Λυπεομένοισι παρεῶν, ἐλάφρυνοιμι ἠπίῳ καὶ ἀκεσίμῳ λόγῳ τὰς ἀνίας. Εἰδείην ἐμωυτὸν αἰδέεσθαι. Τῶν καλῶν φιλομαθεῖν ἀσκέοιμι. Ζητοῖην μὴ τὰ περισσὰ, ἀλλὰ περὶ ὧν ἄριστον, καὶ ^ι ἃ μαθὼν ἀφελησοίμην. Θεοὺς τιμᾶν καὶ νόμῳ πόλιος, καὶ ^τ σπουδῇ οἰκείῃ, νόῳ εὐσεβεῖ. Ἀεὶ τὸν ^υ ἐν ἐμοὶ θυμούμενον ἡμεροίην. Ἐθίζοιμι ἐμωυτὸν ἴλεω εἶναι, καὶ μὴ πρὸς τὰ πηγήματα ἔχειν δυσκόλως. Τίς πονηρὸς, καὶ τίνι τούτων τί ποτε πέπρηκται, μὴ μέλοιμι· εἰδείην δὲ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ τούτους μεταδιδάχοιμι. Ὀφείλοιμι μηδενὶ μηδέν· εἰ δέ κοτε ὑπ' ἀνάγκης μεγάλης ἐς τοῦτο κατασταίην, γένοιτό μοι τάχιστα ἐλευθέρῳ γενέσθαι δυναθῆναι. Αἰνέοιμι ^{ιο} τοὺς ἀγαθοὺς ἀφθόνως· φιλόφρογον δὲ γλῶσσαν παντὸς ^κ ἀποστρυγοίην. Εἰδείην σιγᾶν, περὶ ὧν ἄμεινον.

^η παρὰ] παρ' ἃ Α. παρ' ὃ Gesneri margo.

^ο ἢ ἐρίσαι] αἰρήσαι Α.

^ρ ἐπιθυμίας πέρι μ. τι] ἐπιθυμίας τι μήκοτε Α.

^ι πάντως deest Α.

^τ καταρτίζοιμι.] καταρτίοιμι Α.

^σ ἐγκαταλείποιμι Α.

^τ σπουδῇ οἰκείῃ.] σπ. οἰκείῃ Α. et sic em. Valckenarius. οἰκείῃ καὶ Jacobsius Animadv. Athen. p. 20.

^υ ἐμοὶ] ἐν ἐμοὶ Α. Mox Α. ἡμεροῦμ.

^κ ἀποστρυγοίην] ἀποστρυγοῖον Α.

86 ^a Σακράτους.

Ούτε ναῦν ἐξ ἑνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστέον.

87 ^a Θεμιστίου ἐκ τοῦ Μετριοπαθοῦς ἢ Φιλοτέκνου.

Οὕτω δὲ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐγκεχερῶσθαι ἔστιν ἀναγκαῖον ἠδονὴν, καὶ λύπην, καὶ ζύμπαντα τὰ ἄλλα παθήματα, πλείω δὲ καὶ ἐμμονώτεραν τὴν λύπην. Καὶ τοῦτο αὖ πάλιν Αἰσωπος λέγει· τὸν γὰρ πηλὸν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς, ἀφ' οὗ τὸν ἄνθρωπον διεπλάσατο, οὐκ ἐφύρασεν ὕδατι, ἀλλὰ ²⁰ δακρυοῖς. ^b Οὐχὶ οὖν ἐκόπτειν αὐτὰ πειρᾶσθαι χρεῶν, ἀμήχανον γάρ. Ἄλλ' εἶπερ ἄρα εἴη ^c ἐπικόπτειν τε καὶ πραινεῖν, κοιμίζειν τε ἐφ' ὅσον δυνατόν, καὶ νουθετεῖν· ταύτην γὰρ εὐμενῶς προσίεται τὴν ἐπιμέλειαν. Καὶ οὕτως σοὶ αὐτὰ παιδαγωγοῦντι, ἀναφανήσεται χρήσιμά τε καὶ ὠφέλιμα, ἀντὶ ἀχρήστων καὶ βλαβερῶν. Οὐ γὰρ ὁ Θεὸς αὐτὰ ^d ἐνεκράσατο τῷ ἀνθρώπῳ, ὅπως λάβῃν τε αὐτῷ καὶ αἶσχος προσθείη, ἀλλὰ καὶ ταῦτα πρὸς διαμονὴν καὶ σωτηρίαν τοῦ γένους προσύφηνέ τε καὶ προσώκοδόμησε τῆ ³⁰ ψυχῇ· θυμὸν μὲν, ὅπως ἂν τὰ βλάπτοντα ἀμυνώμεθα· ἐπιθυμίαν δὲ ἐδάδῃς καὶ ποταῖν, ^e πρὸς τὴν ζύμφυτον καὶ ἀναγκαίαν ἀπορροήν· καὶ οὕτω δὴ ἄλλο πρὸς ἄλλην ^f τινὰ τεταγμένον τοῦ σώματος κῆρα. Μένειν δὲ ἕκαστον χρῆ ἐν τῷ μέτρῳ· καὶ ^g τὸ μέτρον ταῦτο ἑκάστου γίνεται ἀρετῆ· τοῦ μὲν θυμοειδοῦς, ἀνδρία· τοῦ δὲ ἐπιθυμητικοῦ, σωφροσύνη· τοῦ δ' αὖ φιλοχρημάτου καὶ φιλοκερδοῦς, ἐλευθεριότης τε καὶ μεγαλοπρέπεια· ὅσον δὲ ἐπτόηται περὶ τιμᾶς καὶ ⁴⁰

86.

^a Sic A. Vide infr. cxi, 22. p. 581. Epictet. fr. 89.

87.

^a Sic A. nisi quod habet φιλοξένου et a correctore φιλοξέκνου. Vide ed. Harduin. p. 359. C.

^b οἴκον] οὐχὶ οὖν A. cum ed.

Themistii.

^c ἐπικόπτειν] κόπτειν A.

^d ἐνεκράσατο A.

^e πρὸς] καὶ πρὸς A.

^f τίνα deest A. Mox pro κῆρα Gesnerus legendum censet χρεῖαν.

^g τῷ μέτρῳ A.

δυνάμεις καὶ ^hπροεδρίας, τούτου ἐστὶ τὸ μέτρον μεγαλοψυχία. Εἰ δὲ ἀκόσμητα ἐαθεῖν καὶ ἀθεράπευτα ὑπὸ τοῦ λόγου, καθάπερ φυτὰ ἡμερα καὶ χρηστὰ, ἔξαμελήσαντος γεωργοῦ, ἀπαγριοῦται εὐθὺς καὶ ἐξυβρίζει, καὶ παραβλαστάνει τὰς κακίας, καθάπερ ἀκάνθας χαλεπὰς καὶ φαρμακώδεις τοῖς τε ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῷ κεντημένῳ. Ἔστι δ' ἐφ' ὧν ἔμπαλιν καταφθίνει καὶ ἀπομαραίνεται εἴσω τῆς ἀκμῆςⁱ καὶ δέονται οὗτοι τοῦ λόγουⁱ οὐ κολούοντος καὶ θλίβοντος καὶ πιέζοντος, ^kἀλλὰ τοῦ ἐπάρδοντός τε καὶ ἐπα-
50
νάγοντος καὶ ἐρεθίζοντος πρὸς τὴν αὔξην τὴν εἰκουῖαν. Καὶ διὰ τοῦτο ἄρα ἐκάστην ἀρετὴν περικάθηται ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο κακίαι· ἡ μὲν τὸ ἐνδεές τοῦ παθήματος ἀγαπῶσα, ἡ δὲ τὸ πλεονάζον ἀσπαζομένη. Δεῖ δ' οὐ πρὸς τὰ φαῦλα καὶ διεστραμμένα ὁρῶντας ἅπαντα ὁμοίως ὑποπτεύειν καὶ ἐξελαύνειν, ἀλλὰ τὸ βούλημα ἐξετάζειν τῆς φύσεως, καὶ πρὸς ὅτι ἕκαστον τῶν παθημάτων ἐνεφύτευσεν καὶ ἐνεσημήνατο τῇ ψυχῇ.

^a Πορφυρίου ἐκ τοῦ Περί τῶν πρὸς τὰ νοητὰ ἀφορμῶν.

88 Ἄλλαι ^bἀρεταὶ αἰ τοῦ πολιτικοῦ, καὶ ἄλλαι αἰ τοῦ
πρὸς θεωρίαν ἀνιόντος, καὶ διὰ τοῦτο λεγομένου θεωρητικοῦ
καὶ ἄλλαι αἰ τοῦ ἤδη τελείου θεωρητικοῦ, καὶ ^cἤδη θεατοῦ
καὶ ἄλλαι αἰ τοῦ νοῦ, καθὼ νοῦς, καὶ ἀπὸ ψυχῆς καθαροῦ.
Αἰ μὲν τοῦ πολιτικοῦ ἐν μετριοπαθείᾳ ^dτοῦ ἀλόγου κεί-
μεναι, τῷ ἔπεσθαι καὶ ἀκολουθεῖν τῷ λογισμῷ τοῦ καθή-
κοντος κατὰ τὰς πράξεις. Διὸ πρὸς κοινωνίαν βλέπουσαι
τὴν ἀβλαβῆ τῶν πλησίων, ἐκ τοῦ συναγελασμοῦ, καὶ τῆς

^h προεδρίας A. Mox vulgo μέτρον.

ⁱ οὐ κολούοντος] Vulgo deest οὐ, Dedi ex A.

^k ἀλλὰ τοῦ—ἐρεθίζοντος.] Supplevi ex Themistio, εἰκουῖαν pro οἰκείαν ex A.

88.

^a Sic A. Gesnerus: Porphyry, ex lib. de occasionibus ad intelligibilia, Holstenius de Scriptis

Porphyrii c. ix. Sententiarum quæ ad intelligibilia perducunt. Πορφυρίου περὶ ἀρετῶν. Schow. Pauca quæ uncinulis interjacent, ex Holsteniana editione addidi Romæ 1630.

^b ἄλλαι αἰ ἀρεταὶ τοῦ A.

^c ἤδη θεατοῦ] ἐνδιαθέτου A.

^d τῷ ἀλόγου κ.] τοῦ λο^γ κ. A.

κοινωνίας πολιτικάι λέγονται. Καὶ ἔστι φρόνησις μὲν¹⁰ περὶ τὸ λογιζόμενον· ἀνδρία δὲ, περὶ τὸ θυμούμενον· σωφροσύνη δ' [ἐν ὁμολογίᾳ καὶ συμφωνίᾳ ἐπιθυμητικῷ πρὸς λογισμόν· δικαιοσύνη δὲ] ἢ ἑκάστου τούτων ὁμοῦ οἰκειοπραγία, ἀρχῆς πέρι καὶ τοῦ ἀρχεσθαι. Αἱ δὲ τοῦ πρὸς θεωρίαν προκόπτοντος θεωρητικῷ ἐν ἀποστάσει κεῖνται τῶν ἔντεῦθεν· διὸ καὶ καθάρσεις αὗται λέγονται ἐν ἀποχῇ θεωρούμεναι τῶν τοῦ σώματος πράξεων, καὶ συμπαθειῶν τῶν πρὸς ἑαυτό. Αὐται μὲν γὰρ τῆς ψυχῆς ἀφισταμένης πρὸς τὸ ὄντως ὄν· αἱ δὲ²⁰ πολιτικάι τὸν θνητὸν ἀνθρώπον κατακοσμοῦσι. Καὶ πρόδρομοι δὲ πολιτικάι τῶν καθάρσεων· δεῖ γὰρ κοσμηθέντα κατ' αὐτὰς ἀποστῆναι τοῦ σὺν σώματι πράττειν τι προηγουμένως. Διὸ ἐν ταῖς καθάρσεσιν τὸ μὲν μὴ συνδοξάζειν τῷ σώματι, ἀλλὰ ἢ μόνον ἐνεργεῖν, ὑφίστησι τὸ φρονεῖν, ὃ διὰ τοῦ καθαρώς νοεῖν τελειοῦται· τὸ δὲ γε μὴ ὁμοπαθεῖν, συνίστησι τὸ σωφρονεῖν· τὸ δὲ ἢ μὴ φοβεῖσθαι, ἀφισταμένην τοῦ σώματος ὡς εἰς κενόν τι, καὶ μὴ ὄν, τὴν ἀνδρίαν.³⁰ Ἡγουμένου δὲ λόγου, καὶ νοῦ, καὶ μηδενὸς ἀντιτείνοντος, δικαιοσύνη τὸ τοιοῦτον. Ἡ μὲν οὖν κατὰ τὰς πολιτικάς ἀρετὰς διάθεσις, ἐν μετριοπαθείᾳ θεωρεῖται, τέλος ἔχουσα τὸ ζῆν, ὡς ἀνθρώπον κατὰ φύσιν· ἢ δὲ κατὰ τὰς θεωρητικάς, ἐν ἀπαθείᾳ· ἧς τέλος ἢ πρὸς Θεὸν ὁμοίωσις. Ἐπεὶ δὲ καθαρσις, ἢ μὲν τις ἦν καθαίρουσα, ἢ δὲ κεκαθαρμένων· αἱ καθαρτικάι ἀρεταὶ κατ' ἄμφω θεωροῦνται τὰ σημαίνόμενα τῆς καθάρσεως· καθαίρουσί τε γὰρ τὴν ψυχὴν, καὶ⁴⁰ καθαρθείσης σύνεισι· τέλος γὰρ ἢ τὸ κεκαθάρθαι τοῦ καθαίρειν. Ἀλλ' ἐπεὶ¹ τὸ καθαίρειν καὶ κεκαθάρθαι ἀφαίρεσις

^c ἑκάστου τούτων ὁμοῦ] ἑκάστου τοῦ νόμου Α.

[ἐντεῦθεν.] Forte ἐνταῦθα. GESNER.

^β αὐτὸ] ἑαυτὸ Α.

^h μόνην] μόνον Α.

ⁱ μὴ φοβεῖσθαι] μὴ om. Α. ubi

mox καινὸν pro κενόν.

^k τοῦ κεκαθάρθαι] τὸ κεκαθάρθαι Arsen. et margo Gesneri. Paullo ante f. καθαρθείση.

^l τοῦ καθ. καὶ κεκ.—τοῦ παντός] τὸ καθ. καὶ τὸ κεκ.—παντός Arsen.

ἦν παντὸς τοῦ ἀλλοτρίου, τὸ ἀγαθὸν ἕτερον ἂν εἴη τοῦ ^m καθαίροντος· ὥστε γε πρὸς τῆς ἀκαθαρσίας ἀρκεῖ· ἀλλ' ἀρκέσει μὲν ἡ κάθαρσις, τὸ δὲ καταλείπομενον ἔσται τὸ ἀγαθὸν, καὶ οὐχ ἡ κάθαρσις. Ἀλλὰ ἡ ψυχῆς φύσις οὐκ ἦν ἀγαθὸν, ἀλλ' ἀγαθοῦ μετέχειν δυνάμενον, καὶ ἀγαθοειδές· ⁵⁰ οὐ γὰρ ἂν ἐγένετο ἐν κακῷ. Τὸ ⁿ οὖν ἀγαθὸν αὐτῆ, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ γεννήσαντι· κακία δὲ, τὸ τοῖς ὑστέροις. Καὶ διπλῆ γε κακία, τό τε τούτοις συνεῖναι, καὶ μετὰ παθῶν ὑπερβολῆς· διόπερ αἱ πολιτικαὶ ἀρεταὶ μίᾳς γοῦν ^o αὐτὴν κακίας ἀπαλλάττουσαι, ἀρεταὶ ἐκρίθησαν, καὶ τίμιαί· αἱ δὲ καθαρτικαὶ, τιμιώτεραι, καὶ τῆς ὡς ^p ψυχικῆς κακίας ἀπαλλάττουσαι. Δεῖ τοίνυν καθηραμένην αὐτὴν συνεῖναι ^q τῷ γεννήσαντι. Καὶ ἀρετὴ ἄρα αὐτῆς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ¹ αὐτῆ, ἢ περ ἔστιν ἐν γνώσει καὶ εἰδήσει τοῦ ὄντος· οὐχ ὅτι οὐκ ἔχει παρ' αὐτῆ ταύτην, ἀλλ' ὅτι ἄνευ ^r τοῦ πρὸ αὐτῆς, οὐχ ὁρᾷ τὰ αὐτῆς. ^s Ἄλλο οὖν γένος τρίτον ἀρετῶν μετὰ τὰς καθαρτικὰς καὶ τὰς πολιτικὰς, νοερῶς τῆς ψυχῆς ἐνεργούσης· σοφία μὲν καὶ φρόνησις ἐν θεωρίᾳ ^t ὧν νοῦς ἔχει, δικαιοσύνη δὲ ἐν οἰκαιοπραγίᾳ μὲν ἐν ^u τῇ πρὸς τὸν νοῦν ἀκολουθία καὶ τῷ πρὸς νοῦν ἐνεργεῖν. Σωφροσύνη δὲ ἡ εἶσαι ¹⁰ πρὸς νοῦν ^w στροφή· ἡ δὲ ἀνδρία ἀπάθεια, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ πρὸς ὃ βλέπει ἀπαθὲς ἐν τῇ φύσιν. Καὶ ἀντακολουθοῦσί γε αὐταὶ ἀλλήλαις ὥσπερ καὶ ἄλλαι. Τέταρτον εἶδος ἀρετῶν τὸ τῶν παραδειγματικῶν, αἵπερ ἦσαν ἐν τῷ

^m καθαίροντος] καθάραντος A.
Mox πρὸ pro πρὸς Arsen. ἀπὸ MS.
apud Schowium. ὥστ' εἶγε πρὸ τῆς
ἀκαθαρσίας ἀγαθὸν ἦν τὸ καθαιρούμε-
νον, ἡ κάθαρσις ἤρκει. ed. Holsten.

ⁿ οὖν] γοῦν A.

^o αὐτὴν κακίας] κακίας αὐτὴν.
A.

^p ψυχικῆς] ψυχῆς A.

^q τῷ γεννηθέντι A.

^r τοῦ πρὸ] τὰ πρὸ A.

^s ἀλλ' οὖν] ἄλλο Arsen.

^t ὧν νοῦς] ὦν νοῦς A. Gesne-
rus in margine: Lego τοῦ ὄντος
νοῦν. Schowius dedit ἦν, secutus
H.

^u τῇ πρὸς] τῆ καὶ πρὸς A. et mox
πρὸς τὸν νοῦν.

^w στροφή] συστροφή Arsen. quo-
modo edidit Schowius.

νῶ κρείττους οὔσαι τῶν ψυχικῶν, καὶ ^x τούτων ὥσπερ παραδείγματα· ^y ἐπιστήμη μὲν ἢ νόσις, σοφία δὲ γιγνώσκων ὁ νοῦς· τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν ἢ σωφροσύνη, τὸ δὲ οἰκείον ἔργον ἢ ^z οἰκειοπραγία, ἢ δὲ ἀνδρία, ἢ ταυτότης, καὶ τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ ²⁰ μένειν καθαρὸν διὰ δυνάμεως περιουσίαν. Τέτταρα τοίνυν ἀρετῶν γένη πέφηνεν· [ἄν] αἱ μὲν ἦσαν αἱ τοῦ νοῦ αἱ παραδειγματικαί, καὶ σύνδρομοι αὐτοῦ τῆ οὐσία· αἱ δὲ ^a ψυχῆς πρὸς νοῦν ἐνορώσης ἦδη καὶ πληρουμένης ἀπ' αὐτοῦ· αἱ δὲ ψυχῆς ἀνθρώπου καθαιρομένης τε καὶ καθαρθείσης ἀπὸ σώματος, καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν· αἱ δὲ ψυχῆς ἀνθρώπου κατακοσμούσης τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦ τὰ μέτρα τῆ ἀλογία ἀφορίζειν, καὶ μετριοπάθειαν ἐνεργάζεσθαι. Καὶ ὁ μὲν ³⁰ ἔχων τὰς μείζους, ἐξ ἀνάγκης ἔχει καὶ τὰς ἐλάττους· οὐ μὴν καὶ ἔμπαλιν. Οὐκ ἔτι μὲν τοι ^b ὁ ἔχων τὰς μείζους, ἐνεργήσει καὶ κατὰ τὰς ἐλάττους προηγουμένως, ἀλλὰ μόνον κατὰ περίστασιν τῆς γενέσεως. Ἄλλοι γὰρ οἱ σκοποὶ, ὥσπερ εἶρηται, καὶ κατὰ γένος διάφοροι. Τῶν μὲν γὰρ πολιτικῶν μέτρον ἐπιθεῖναι τοῖς πάθεσι πρὸς τὰς ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἐνεργείας· τῶν δὲ καθαρτικῶν, τελῶς τῶν παθῶν ἀποστῆσαι, τὸ τέως μέτρον ^c λαμβάνον· τῶν δὲ πρὸς ⁴⁰ νοῦν ἐνεργῆσαι, μηδὲ τοῦ ἀποστῆσαι ἐκ τῶν παθῶν εἰς ἔννοιαν ἐρχομένους· τῶν δὲ ^d μηδὲ πρὸς νοῦν ἐχουσῶν τὴν ἐνεργείαν, ἀλλὰ τῆ αὐτοῦ οὐσία εἰς συνδρομὴν ἀφιγμένων.

^x τούτων] τούτων παραδείγματα Α. τούτων παραδείγματα, ἃν καὶ τῆς ψυχῆς ἦσαν ὁμοιώματα· νοῦς μὲν ἐν ᾧ ἄματα, ὥσπερ παραδείγματα. Holsten.

^y ἐπιστήμη μὲν] ἐπιστήμη δὲ Α. Holst. et φρόνησις pro νοήσις. Mox vulgo σοφίαν.

^z ἢ οἰκειοπραγία.] Gesnerus in margine: δικαιοσύνη addendum videtur.

^a ψυχῆς πρὸς.] ψυχῆς ἦδη πρὸς Α.

^b ὁ ἔχων τὰς μείζους.] εἰ ἔχει τὰς ἐλάττους ὁ μὴ ἔχων τὰς μείζους Arsen. καὶ τὸ ἔχειν καὶ τὰς ἐλάττους Α. Edidit Schowius: ὁ μὲν τοι (καὶ εἰ ἔχει τὰς ἐλάττους) ὁ μὴ ἔ.

^c λαμβάνον.] λαμβάνων Α. Pro ἀποστῆσαι — ἀφιγμένων Holsten. habet: εἰς ἔννοιαν ἀφιγνομένους. τῶν δὲ λοιπῶν ἀναλόγως τοῖς εἰρημένοις.

^d μηδὲν] μηδὲ Arsen. μηδὲν post νοῦν inserit Α.

^c Διὸ καὶ ὁ κατὰ μὲν τὰς πρακτικὰς ἐνεργῶν, σπουδαῖος ἦν ἄνθρωπος· ὁ δὲ κατὰ τὰς καθαρτικὰς δαιμόνιος ἦν ἄνθρωπος, ἢ καὶ δαίμων ἀγᾶθος· ^f ὁ δὲ κατὰ μόνας τὰς πρὸς τὸν νοῦν Θεός· ὁ δὲ κατὰ τὰς παραδειγματικὰς, Θεῶν πατήρ. ⁵⁰
 Ἐπιμελητέον οὖν μάλιστα τῶν καθαρτικῶν ἡμῖν, σκεφάμενοις, ὅτι τούτων μὲν ἡ τεύξις ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, διὰ τούτων δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς τιμιωτέρας ἀνοδος. Διὸ θεωρητέον ἄχρι τίνος καὶ πόσον οἶά τε παραλαμβάνεσθαι ἢ κάθαρσις. Ἔστι μὲν γὰρ ἐν ἀποστάσει σώματος, καὶ τῆς ἀλόγου παθητικῆς κινήσεως. Πῶς δ' ἂν γένοιτο, καὶ ἄχρι τίνος, ῥητέον. Πρῶτον μὲν οἷον θεμέλιος καὶ ὑποβάθρα τῆς καθάρσεως, τὸ γινῶναι ἑαυτὸν ψυχὴν ὄντα, ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ ^g πράγματι, καὶ ἑτερουσίῳ συνδεδεμένον· δεύτερον δὲ, τὸ ἀπὸ τούτου ὀρμώμενον τῷ πείσματι, συναγαγεῖν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σώματος (καὶ τοῖς μὲν τόποις) πάντως γε μὴν ἀπαθῶς πρὸς ^h αὐτὸ διατιθέμενον. Ἐνεργῶν μὲν γὰρ τις συνεχῶς κατ' αἴσθησιν, ⁱ εἰ καὶ μὴ μετὰ προσπαθείας, καὶ τῆς τοῦ ἡδέσθαι ἀπολαύσεως, τούτο ποιεῖ· ἀλλ' οὖν ἐσκέδασται ¹⁰ περὶ τὸ σῶμα, συναφῆς αὐτῷ κατὰ ταύτην γινόμενος, ^k προσπᾶσχων δὲ ταῖς τῶν αἰσθημάτων ἡδοναῖς ἢ λύπαις, σὺν ^l προθυμίᾳ καὶ ἐπινεύσει συμπαθεῖ· ἀφ' ἧς δὴ μάλιστα διαθέσεως αὐτὸν προσήκει καθαίρειν. Τούτο δ' ἂν γένοιτο, εἰ καὶ τὰς ^m ἀναγκαίας τῶν ἡδονῶν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἰατρείας ἕνεκα μόνον τις παραλαμβάνοι, ἢ ἀπαλλαγῆς πόνων, ἵνα μὴ ⁿ ἐμποδίζοιτο. Ἀφαιρέτεον δὲ καὶ τὰς

^c Διὸ δὲ μὲν κατὰ] διὸ καὶ ὁ κατὰ μὲν Α.

^f ὁ δὲ κατὰ μόνας τὰς παραδειγματικὰς] ὁ δὲ κατὰ μόνας τὰς πρὸς τὸν νοῦν θεός· ὁ δὲ κατὰ τὰς παραδειγματικὰς Α. Arsen.

^g πράγματι] σώματι Arsen. et Α. in textu, qui tamen πράγματι suprascriptum habet a p. m.

^h αὐτὸ] αὐτὸν Α. ubi mox συνε-

χῶς τις.

ⁱ καὶ μὴ] εἰ καὶ μὴ Arsen. Gesnerus in marg.: Forsan καὶ. et sic Holsten.

^k προσπᾶσχων] προπάσχων Α.

^l προθυμίᾳ] προθεσίμῳ Arsen. Mox ἰκανῶς inseruit Schowius post ἐπινεύσει.

^m ἀναγκαίας] ἀνάγκας Arsen.

ⁿ ἐμποδίζοιτο] ἐμποδιάζοι Α.

ἀληθόνως· °εἰ δὲ μὴ οἶόν τε εἶη, πρῶτος οἰστέον ἐλάττωσιν
 τιθέντα τῶ μὴ συμπάσχειν. Τὸν δὲ θυμὸν ὡς οἶόν τε ἀφαι-
 ρετέον, καὶ ^p μελετητέον πάντη· εἰ δὲ μὴ, αὐτῶ γοῦν ^q συνα-
 ναμιγνύναι τὴν προαίρεσιν, ἀλλ' ἄλλου εἶναι τὸ ἀπροαίρετον·
 τὸ δ' ἀπροαίρετον ἀσθενὲς καὶ ὀλίγον· τὸν δὲ φόβον πάντη, περὶ
 οὐδενὸς γὰρ φοβήσεται· τὸ δ' ἀπροαίρετον καὶ ἐνταῦθα. Ἐρη-
 στέον δὴ ἄρα καὶ θυμῶ καὶ φόβῳ ἐν νοουθετήσει· ἐπιθυμίαν δὲ
 παντὸς φαύλου ἐξοριστέον· σίτων δὲ καὶ ποτῶν οὐκ αὐτὸς
 ἔξει, °ἥπερ αὐτός· ἀφροδισίων τε τῶν φυσικῶν, ^t οὐδὲ τὸ ἀπρο-
 αίρετον· εἰ δ' ἄρα, ὅσον μέχρι φαντασίας προπετοῦς τῆς
 κατὰ τοὺς ὕπνους. Ὅλος δ' αὐτῇ μὲν πάντων ἡ ψυχὴ νοερά ³⁰
 τοῦ καθαιρομένου ^u τούτων ἔστω καθαρὰ. Βουλέσθω δὲ καὶ
 τὸ κινούμενον πρὸς τὸ ^x ἄλογον τῶν σωματικῶν παθῶν ἀσυμ-
 παθῶς κινεῖσθαι καὶ ἀπροσεκτῶς, ὥστε καὶ τὰς κινήσεις
 εὐθὺς τε λύεσθαι τῇ γεινιάσει τοῦ λογιζομένου.

89 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Τῶ ὄντι ἄρα, ἔφη, ὦ Σιμμία, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες,
 ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τεθνήναι ἥκιστα αὐτοῖς ἀνθρώ-
 πων φοβερὸν.

90 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Κλειτοφῶντος.

Τούτοις δὴ τοῖς λόγοις παγκάλως λεγομένοις, ὡς διδακτὸν ⁴⁰
 ἀρετῆ, καὶ πάντων ἑαυτοῦ δεῖ μάλιστα ἐπιμελεῖσθαι, σχεδὸν
 οὐτ' ^b ἀντεῖπον πῶποτε, οὐτ' οἶμαι μή ποτε ^c ὕστερον ἀντεῖπω.

^o εἰ δὲ μὴ] εἰ δὲ τὸ μὴ Α. Mox
 ἐλάττω Α. et τὸ μὴ σ. Arsen.

^p μελετητέον] Gesnerus in marg. :
 Forte παρατητέον.

^q συναναμιγνύναι τ. π. ἀλλ' ἄλ-
 λου δ. τ. ἀ.] Gesnerus in marg. :
 Forte μὴ συναναμιγνύναι τ. π. ἀλλ'
 ἄλλως εἶναι καὶ ἀπρο.

^r χρηστέον δὴ] χρηστέον μὴ Α.

^s ἥπερ] ἥσπερ Arsen.

^t οὐδὲ τὸ] Gesnerus in marg. :
 Forsan addendum κατὰ.

^u τούτων] ἀτού Α.

^x ἄλογον] ἀνάλογον Α.

89.

^a Sic Α. Simpliciter Πλάτωνος
 Trinc. Vide p. 67. E. ed. H. Steph.

90.

^a Sic Α. sc. p. 408. B. Simpli-
 citer Πλάτωνος Trinc.

^b ἀντεῖπον] ἀπεῖπον Β.

^c ἔξειν ὑπὲρ ὧν] Sic Gesn. ἔξειν de-
 est Α. Trinc. et in Platone. Locus
 tamen in Α. mancus est injuria
 temporis. Pro ὑπὲρ ὧν reposui ὕσ-
 τερον ex Platone.

- 91 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Μενεξέου ἢ Ἐπιταφίου.
Ἄλλὰ πᾶν πλῆθος, καὶ πᾶς πλοῦτος, ἀρετῇ ὑπέκει.
- 92 ^a Πλάτωνος Πολιτείας ἔ.
^b Κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται, καὶ λελέξεται,
ὅτι τὸ μὲν ἀφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Παν-
τάπασι μὲν οὖν.
- 93 ^a Πλάτωνος ἐν Πολιτεία πέμπτη.
Ὅτι μάταιος, ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἠγεῖται, ἢ τὸ κακόν· ⁵⁰
καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν, εἰς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀπο-
βλέπων, ὡς γελοίου, ἢ τὴν τοῦ ἀφρονός τε καὶ κακοῦ· ^b καὶ
καλοῦ αὖ σπουδάζει, εἰς ἄλλον τινὰ σκοπὸν ^c στησάμενος, ἢ
τὸν τοῦ ἀγαθοῦ.
- 94 ^a Πλάτωνος Πολιτείας ἔ.
Ἐν γὰρ φροσίμοις τε καὶ φίλοις, περὶ τῶν μεγίστων τά-
ληθῆ εἶδῶτα λέγειν, ἀσφαλές καὶ ^b θαρραλέον· ἀπιστοῦντα
δὲ, καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, ¹
φοβερὸν τε καὶ σφαλερὸν οὐ τι γέλωτα ὀφλεῖν.
- 95 ^a Πλάτωνος Νόμων ἔ.
Οὐδέ γε ὁπότ' ἂν χρήματά τις ἐρᾷ κτᾶσθαι μὴ καλῶς, ἢ ⁵³
μὴ δυσχερῶς φέρῃ κτᾶμενος, δώροισι ἄρα τιμᾷ τότε τὴν ^b ἑαυ-
τοῦ ψυχὴν· παντὸς μὲν οὖν λείπει· τὸ γὰρ αὐτῆς τίμιον
ἅμα καὶ καλὸν ἀποδίδεται σμικροῦ χρυσοῦ· πᾶς γὰρ ὁ τ'
ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος. — Τίμιον ¹

91.

^a Sic A. Scil. p. 240. D. Simpliciter Πλάτωνος Trinc.

92.

^a Sic A. Scil. p. 457. τοῦ αὐτοῦ Trinc.^b κάλλιστον] κάλλιστα A.

93.

^a Sic Trinc. Scil. p. 452.^b καὶ καλοῦ ἂν σπουδάζει] Codex Platonis Regius agnoscit verba

καλοῦ αὖ, (sic, non ἂν ed. Trinc.) quæ vulgo in exemplaribus istius scriptoris desunt.

^c στησάμενος] στησάμενον B.

94.

^a Sic A. Scil. p. 450. D.^b θαρραλέον] θαρραλέον A.

95.

^a Sic A. Scil. p. 727. E^b ἑαυτοῦ] αὐτοῦ A.

εἶναι σῶμα οὐ τὸ καλόν, οὐδὲ ἰσχυρὸν, °οὐδὲ τάχος ἔχον, οὐδὲ μέγα, οὐδέ γε τὸ ὑγιεινόν, καὶ τοι πολλοῖς ἂν τοῦτο γε ^dδοκοῖ· καὶ μὴν οὐδὲ τὰ τούτων γε ἐναντία· τὰ δ' ἐν τῷ μέσῳ ἀπάσης ταύτης τῆς ἕξεως °ἐφαπτόμενα, σωφρονέστατα ἅμα τε καὶ ἀσφαλέστατα εἶναι μακρῶ. Τὰ μὲν γὰρ χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ, τὰ δὲ ταπεινάς τε καὶ ἀνελευθέρους· ὡς δ' αὐτως ἢ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτήσις ^f καὶ τιμήσεων κατὰ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ἔχει· ¹⁰ τὰ μὲν ὑπέρογκα γὰρ ἐκάστων τούτων ἔχθρας καὶ στάσεις ἀπεργάζεται ταῖς πόλεσι καὶ ἰδία, τὰ δ' ἐλλείποντα δουλείας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Μὴ δὴ τις φιλοχρηματεῖται παίδων γε ἕνεκα ὅτι πλουσιωτάτους καταλείψει· οὔτε γὰρ ἐκείνοις οὔτε αὐτῇ πόλει ἄμεινον· ἢ γὰρ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δὲ ἀναγκαίων μὴ ἐνδεῆς αὐτῇ μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη· ζυμφωνοῦσα γὰρ ἡμῖν καὶ συναρμόττουσα εἰς ταῦτα, ἄλυπον τὸν βίον ἀπεργάζεται. Παισὶ δ' αἰδῶ χρῆ πολλήν, οὐ χρυσὸν καταλείπειν. Οἴομεθα δ' ἐπιπλήττοντες τοῖς νέοις ἀναισχυντοῦσι τοῦτο καταλείψειν· τὸ δ' ἔστιν οὐκ ἐκ τοῦ νῦν ^e παρακελεύσματος τοῖς νέοις γιγνόμενον, ὃ παρακελεύονται λέγοντες, ὡς δεῖ πάντα αἰσχύνεσθαι τὸν νέον. Ὁ δὲ ἔμφρων νομοθέτης τοῖς πρεσβυτέροις ἂν μᾶλλον παρακελεύοιτο αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, καὶ πάντων μάλιστα εὐλαβεῖσθαι, μὴ ποτέ τις αὐτὸν ἴδῃ τῶν νέων, ἢ καὶ ἐπακούσῃ δρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν· ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι ^h γέροντες, ²⁰ ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεστάτους. Παιδεία γὰρ νέων διαφέρουσά ἐστιν ἅμα καὶ ⁱ αὐτῶν, οὐ τὸ νο-

^c οὐδὲ τάχος] οὐδὲ τὸ τάχος A. ubi mox om. γε.

^d δοκοῖ] δοκοῖ A. cum vulg. Platonis exempl.

^e ἐφαπτόμενα] ἐφεπτόμενα A.

^f καὶ τιμήσεων usque ad βίον ἀπεργάζεται dedi ex A.

^e παρακελεύσματος τοῖς νέοις] παρακελεύσματος τοὺς νέους A. ubi mox ὁ δὲ ἔμφρων — τοὺς νέους desunt.

^h γέροντες] οἱ γέροντες A.

ⁱ αὐτῶν] ἐαυτῶν A. et mox ἂν om.

θετεῖν, ἀλλ' ἄπερ ἂν ἄλλον νουθετῶν ^k εἴποι τις, φαίνεσθαι ταῦτα αὐτὸν δρῶντα διὰ βίου. —

Ἀλήθεια δὴ, πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἤς, ὁ γενήσεσθαι μέλλων μακαρίος τε καὶ εὐδαιμόνων, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς μέτοχος εἶη, ἵνα ὡς ἴσθι πλεῖστον χρόνον ἀληθῆς ἂν διαβιοῖ· πιστὸς γάρ. Ὁ δὲ ἄπιστος, ὧ³⁰ φίλον ψεῦδος ἐκούσιον· ὅτῳ δὲ ^m ἀκούσιον, ἄνους· ὧν οὐδέτερον ζηλωτόν. Ἀφίλος γὰρ δὴ πᾶς ὁ γε ἄπιστος καὶ ἀμαθής· ⁿ χρόνου δὲ προϊόντος γνωσθεῖς, εἰς τὸ χαλεπὸν γῆρας ἐρημίαν αὐτῷ πᾶσαν κατεσκευάσατο ἐπὶ τέλει τοῦ βίου, ὥστε ζώντων καὶ μὴ ἐταίρων καὶ παίδων σχεδὸν ὁμοίως ὀρφάνων αὐτῷ γενέσθαι τὸν βίον. Τίμιος μὲν δὴ καὶ ὁ μηδὲν ἀδικῶν· ὁ δὲ ὁ μὴδ' ἐπιτρέπων τοῖς ἀδικοῦσιν ἀδικεῖν, πλεονῆ ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος ἐκείνου. Ὁ μὲν γὰρ ἐνὸς, ὁ δὲ πολλῶν ἀντάξιος ἐτέρων, μηνύων τὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἀρχουσιν ἀδικίαν· ὁ δὲ καὶ ζυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἀρχουσιν, ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει, καὶ τέλειος, οὗτος ἀναγορευέσθω νικη-⁴⁰φόρος ἀρετῆ. Τὸν αὐτὸν δὴ ^p τοῦτον ἔπαινον καὶ περὶ σωφροσύνης χρῆ λέγειν, καὶ περὶ φρονήσεως, καὶ ὅσα ἄλλα τις ἀγαθὰ κέκτηται, δυνατὰ μὴ μόνον αὐτὸν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις μεταδίδοναι. Καὶ τὸν μὲν μεταδιδόντα, ὡς ἀκρότατον χρῆ τιμᾶν· τὸν δ' αὖ μὴ δυνάμενον, ἐθέλοντα δὲ, εἴαν δευτέρων· τὸν δὲ φθονοῦντα, καὶ ἐκόντα μηδενὶ κοινῶν διὰ φιλίας γιγνόμενον ἀγαθῶν τινῶν, αὐτὸν μὲν ψέγειν· τὸ δὲ κτῆμα μηδὲν μᾶλλον διὰ τὸν κεκτημένον ἀτιμάζειν, ἀλλὰ κτᾶσθαι⁵⁰ κατὰ δύναμιν. Φιλονεικείτω δὲ ἡμῖν πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνας· ὁ μὲν γὰρ τοιοῦτος τὰς πόλεις αὖξει, ἀμιλλώμενος 5

^k εἴποι] εἶπη A.

^l ὡς πλεῖστον] ὡς ὅτι πλεῖστον A.

^m ἀκούσιον] ἐκούσιον A.

ⁿ χρόνου — τὸν βίον accedunt ex A. ubi μητέρων pro μὴ ἐτ.

^o μὴδ' ἐπιτ.] μὴ ἐπιτ. A. et mox τῆς διπλασίας.

^p τοῦτων] τοῦτον A. Ex eodem cod. in seqq. multa supplevimus et in melius mutavimus.

μὲν αὐτὸς, τοὺς ἄλλους δὲ οὐ κωλύων διαβολαῖς· ὁ δὲ φθονερός, τῇ τῶν ἄλλων διαβολῇ δεῖν οἰόμενος ὑπερέχειν, αὐτός τε ἤττον ³ ξυτρίνει εἰς ἀρετὴν τὴν ἀληθῆ, τοὺς τε ἀναμιλλωμένους εἰς ἀθυμίαν καθίστησι τῷ ἀδίκως ψέγεσθαι· ¹⁰ καὶ διὰ ταῦτα ἀγύμναστον τὴν πόλιν ὅλην εἰς ἀμιλλαν ἀρετῆς ποιοῶν, ¹ σμικροτέραν αὐτὴν πρὸς εὐδοξίαν τὸ ἑαυτοῦ μέρος ἀπεργάζεται. Θυμοειδῆ μὲν δὴ χρὴ πάντα ἄνδρα εἶναι, πρᾶον ¹¹ δὲ ὡς ὅτι μάλιστα· τὰ γὰρ τῶν ἄλλων χαλεπὰ καὶ δυσίατα, ἢ καὶ τὸ παράπαν ἀνίατα ἀδικήματα, οὐκ ἔστιν ἄλλως ἐκφυγεῖν, ἢ μαχόμενον ^x καὶ ἀμυνόμενον νικῶντα, καὶ τῷ μηδὲν ἀνιέναι κολάζοντα· τοῦτο δὲ ἀνευ θυμοῦ γενναίου ψυχὴ πᾶσα ἀδύνατος δρᾶν. ¹² Τὰ δ' αὐτῶν, ὅσοι ²⁰ ἀδικοῦσι μὲν, ἰατὰ δὲ, γινώσκειν χρὴ, πρῶτον μὲν, ὅτι πᾶς ὁ ἀδικος, οὐχ ἐκὼν ἀδικος· τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμῶς οὐδὲν ἐκὼν κέκτητο ἂν ποτε, πολὺ δὲ ἥκιστα ἐν τοῖς αὐτοῦ τιμιωτάτοις· ψυχὴ δ', ὡς εἶπομεν, ἀληθείᾳ γ' ἔστι πᾶσι τιμιώτατον· ἐν οὖν τῷ τιμιωτάτῳ τὸ μέγιστον κακὸν οὐδεὶς ἐκὼν μὴ ποτε λάβῃ, καὶ ζῆ δια βίου κερτημένος αὐτό· ἀλλὰ ἐλεεινὸς μὲν πάντως ὁ γε ἀδικος, καὶ ὁ κακὰ ἔχων· ἐλεεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα ἐγχωρεῖ, καὶ ³⁰ ἀνείργοντα τὸν θυμὸν πρᾶναιεν, καὶ μὴ ἀκροχολοῦντα ^z γυναικείως πικραινόμενον διατελεῖν· τῷ δὲ ἀκράτως καὶ ἀπαρμηθῆτως πλημμελεῖ καὶ κακῶ ἐφίεναι δεῖ τὴν ὀργήν. Διὸ δὴ θυμοειδῆ πρέπειν, καὶ πρᾶον ἐκάστοτε φαιμέν εἶναι

¹ φθόνος] Gesnerus in marg. al. ἀφθόνως et sic B. a m. sec. Et sic Plato. Recte etiam Stobæus p. 26, 48. ed. Gesn.

¹ κωλύων] A. κολούων cum vulgatis Platonis exempl. — κωλύων habet codex Vatic. In eodem codice Rep. VII. p. 528. C. scriptum est κολυόμενα.

³ συτρίνει] ξυτρίνει A. Trinc.

¹ σμικροτέραν] πικροτέραν Trinc. B. a m. p.

¹¹ δὲ ὅτι] δὲ ὡς ὅτι A. B. a m. sec. Mox Trinc. καὶ δυσίατα τοπαράπαν ἀδικ.

¹² ἢ καὶ om. B. a m. p.

^x καὶ ἀμυνόμενον] ἢ ἀμ. B.

¹² τὰ δ' αὐτῶν usque ad δεῖ τὴν ὀργήν desunt A.

^z γυναικείως] γυναικείαν B.

^a δεῖν τὸν ἀγαθόν. Πάντων δὲ μέγιστον κακὸν ἀνθρώποις τοῖς πολλοῖς ἔμφυτον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐστίν, οὗ πᾶς αὐτῶ συγγνώμην ἔχων, ἀποφυγὴν οὐδεμίαν μηχανᾶται. Τοῦτο δ' ἐστίν ὃ λέγουσιν, ὡς φίλος αὐτῶ πᾶς ἄνθρωπος ^b φύσει τέ⁴⁰ ἐστὶ, καὶ ὀρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον· τὸ δὲ ἀληθεία γε πάντων ἀμαρτημάτων, διὰ τὴν σφόδρα ἑαυτοῦ φιλίαν, αἴτιον ἐκάστῳ γίνεται ἐκάστοτε. Τυφλοῦται γὰρ περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν, ὥστε τὰ δίκαια, καὶ τὰ ἀγαθὰ, ^c καὶ τὰ καλὰ κακῶς κρίνει, τὸ αὐτοῦ πρὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀεὶ τιμᾶν δεῖν ἠγούμενος. Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν, οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρῆτόν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον, στέργει· ἀλλὰ τὰ δίκαια, ἐάν τε παρ' αὐτῶ, ἐάν τε παρ' ἄλλῳ μᾶλλον πραττόμενα ⁵⁰ ^d τυγχάνη. Ἐκ ταυτοῦ δ' ἀμαρτήματος τούτου καὶ τὸ τὴν ἀμαρτίαν τὴν παρ' αὐτῶ δοκεῖν σοφίαν εἶναι γεγενηναί πᾶσιν ὅθεν οὐκ εἰδότες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν, οἴομεθα τὰ πάντα εἰδέναι· οὐκ ἐπιτρέποντες δὲ ἀλλήλοις ἂ μὴ ἐπιστάμεθα πράττειν, ἀναγκαζόμεθα ἀμαρτάνειν αὐτὸν πράττοντα. Διὸ πάντα ἄνθρωπον χρῆ φεύγειν τὸ σφόδρα φιλεῖν αὐτὸν, τὸ δ' αὐτοῦ βέλτιον διώκειν ἀεὶ, μὴ δὲ μίαν ἀισχύνην ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσποιούμενον.

96 ^a Τοῦ αὐτοῦ Νόμων ζ.

^b Ἔπνος γὰρ δὴ πολὺς, οὔτε τοῖς σώμασιν, οὔτε ταῖς ψυ-⁵⁶ χαῖς ἡμῶν, οὔτ' αὖ ταῖς πράξεσι ταῖς περὶ ταῦτα ^c πάντα ἀρμόττων ἐστὶ κατὰ φύσιν. Καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος, οὐδὲν μᾶλλον τοῦ μὴ ζῶντος· ἀλλ' ὅστις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστα ἐστὶ κηδεμῶν, ἐγρήγορε χρό-

^a δεῖν] δεῖ B.

^b φύσει τε] φύσει δὲ A. et mox ἀληθείας pro ἀληθείᾳ ut Trine.

^c καὶ τὰ καλὰ] καὶ τὰ om. A

^d τυγχάνη] τυγχάνει A. Sequentia usque ad finem addidi ex A. In γεγενηναί πᾶσιν latet forte γέγονεν

ἅπασιν. Mox ex Platone l. ἄλλοις— αὐταὶ πράττοντες.

96.

^a Sic fere A. ubi νομῶν, scil. p. 808.

^b ἔπνος γὰρ δὴ] ἔπνος δὲ A.

^c πάντα deest A.

νον ὡς πλεῖστον, τὸ πρὸς ὑγίειαν αὐτοῦ μόνον φυλάττων χρήσιμον. Ἔστι δ' οὐ πολὺ, καλῶς εἰς ἴθος ἰόν. Ἐγρηγορότες δὲ ἄρχοντες ἐν πόλεσι νύκτωρ, φοβεροὶ μὲν κακοῖς πολεμίοις τε ἅμα καὶ πολίταις· ἀγαστοὶ δὲ καὶ τίμιοι τοῖς δικαίοις τε καὶ σάφροσιν, ἀφέλιμοι δὲ αὐτοῖς τε καὶ ζυμπάσῃ τῇ πόλει.

97 ἃ Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Περί Ἀρετῆς.

Πῶς οὖν ἂν, ὦ Σάκρατες, σοὶ δοκοῦσι γίγνεσθαι, εἰ μήτε φύσει, μήτε μαθήσει γίνονται· ἂν τίν' ἄλλον τρόπον γίνονται ἂν οἱ ἀγαθοί; Οἶμαι μὲν οὐκ ἂν ῥαδίως αὐτὸ δηλωθῆναι· τοπαῖζω μέντοι θεῖόν τι μάλιστα εἶναι τὸ κτῆμα, καὶ γίγνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, ὥσπερ οἱ θεοὶ τῶν μάντεων καὶ οἱ χρησμολόγοι. Οὗτοι γὰρ οὔτε φύσει τοιοῦτοι γίνονται, οὔτε τέχνη, ἀλλ' ἐπίπνοι ἐκ τῶν Θεῶν γιγνόμενοι τοιοῦτοί εἰσιν· οὕτω δὲ καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ λέγουσι τοαῖς πόλεσιν ἐκάστοτε τὰ ἀποβησόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἐκ Θεοῦ ἐπιπνοίας, πολὺ μᾶλλον καὶ ἑναργέστερον, ἢ οἱ χρησμωδοί. Λέγουσι γὰρ πού καὶ αἱ γυναῖκες, ὅτι θεῖος ἀνὴρ οὗτός ἐστι, καὶ Λακεδαιμόνιοι ὅτ' ἂν τινα μεγαλοπρεπῶς ἐπαινῶσι, θεῖον ἄνδρα φασὶν εἶναι· πολλαχῶ δὲ καὶ Ὅμηρος τῶ αὐτῷ τούτῳ καταχρῆται, καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. Καὶ ὅτ' ἂν βούληται Θεὸς εὔπραξαι πόλιν, ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔνεποίησεν· ὅτ' ἂν δὲ μέλλῃ κακῶς πράξειν πόλις, ἐξείλε τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ὁ

^d ἴθος] ἦθος Α.

97.

^a Sic A. scil. p. 379. Gesnerus: *Ex libello, De Virtute an sit docibilis.*

^b τίν' ἄλλον τρόπον γίνονται om. A. et mox post οὐκ om. ἂν.

^c μάλιστα θεῖόν τι Α.

^d χρησμολόγοι] οἱ χρησμολόγοι Α.

^c ἐπιπνοία] ἐπίπν Α.

^f ἐκ θεοῦ] ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ Α.

^g ἑναργέστερον] ἐνεργέστερον Α.

^h γὰρ πού] δέ που Α.

ⁱ οὗτος] αὐτός Α.

^k καταχρῆται] τάχα χρῆται Α.

^l ἐνεποίησεν] ἐποίησεν Α.

^m πόλις] πόλις Α.

Θεός. Οὕτως ἔοικεν οὔτε διδασκὸν εἶναι, οὔτε φύσει ἀρετῇ, ἀλλὰ θεία μοίρα παραγίνεται κτωμένοις.

98^a [Περὶ τῆς ἀρετῆς βουλευόμεθα καὶ διαπορούμεν, εἰ διδασκὸν ἔστι τὸ φρονεῖν, τὸ δικαιοπραγεῖν, τὸ εὖ ζῆν, εἶτα θαυμάζομεν εἰ ῥητόρων μὲν ἔργα καὶ κυβερνητῶν καὶ οἰκοδόμων καὶ γεωργῶν, μυρία γ' ἔστιν, ἀγαθοὶ δ' ἄνδρες ὀνομάζονται καὶ λέγονται μόνον, ὡς ἵπποκένταυροι, καὶ γίγαντες, καὶ 40 κύκλωπες· ἔργον δ' ἀμεμφές εἰς ἀρετὴν καὶ ἀκέραιον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, οὐδὲ πάθους ἀκέραιον ἦθος καὶ ἀθικτον. Ἄλλ' εἰ καὶ τι καλὸν ἢ φύσις αὐτομάτως ἐκφέρει, τοῦτο πολλῶ τῷ ἀλλοτρίῳ, καθάπερ ὕλη καρπὸς ἀγρία καὶ ἀκαθάρτῳ μιγνύμενος, ἐξαμαυροῦται. Ψάλλειν μαθάνουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὀρχεῖσθαι, καὶ ἀναγινώσκειν γράμματα, καὶ γεωργεῖν, καὶ ἵππευεῖν· ὑποδεῖσθαι μαθάνουσι, περιβάλλεσθαι, οἰοχοεῖν διδάσκουσιν, ὀψοποιεῖν· ταῦτα ἄνευ τοῦ μαθεῖν οὐκ 50 ἔστι χρησίμως ποιεῖν.]

99^a Ξενοφῶντος ἐν β' Ἀπομνημονευμάτων.

^b Ὅσαι δὲ ἐν ἀνθρώποις ἀρεταὶ λέγονται, σκοπούμενος εὐρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομένης.

100^a Ξενοφῶντος ἐν α' Ἀπομνημονευμάτων.

Ὁ δὲ Σωκράτης πρὸς ταῦτα εἶπεν· Ὡς Ἀντιφῶν, παρ' ἡμῖν νομίζεται τὴν ἄραν καὶ τὴν σοφίαν ὁμοίως μὲν καλόν, ὁμοίως δὲ αἰσχρὸν ^b διατιθέσθαι εἶναι. Τὴν τε γὰρ ἄραν εἰ μὲν τις ἀργυρίου πωλῆ τῷ βουλομένῳ, πόρον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν· εἰ δὲ τις ὄν ἂν γινῶ καλόν τε καὶ ἀγαθὸν ἐραστὴν ὄντα, τοῦτον φίλον ἑαυτῷ ποιῆται, σῶφρονα νομίζομεν· καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως, τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὡσπερ

98.

^a Deest hic locus A. Sumsit, opinor, Gesnerus ex Plutarcho II. p. 439. perperam in margine posito lemme, *ibidem*. In fine post ποιεῖν addidit, καὶ τὰ λοιπά. Βραχὺς δ' ὁ λόγος.

99.

^a Sic A. Scil. II. 6, 39.

^b ὅσαι δὲ] ὅσαι δὲ A.

100.

^a Sic A. Scil. I. 6, 13.

^b διατιθεσθαι] παρατιθεσθαι A. Mox vulgo ποιεῖται.

πόρους, ἀποκαλοῦσιν ὅστις δὲ ὄν ἂν γινῶ εὐφυῆ ὄντα, διδάσκων ὅτι ἂν ἔχη ἀγαθόν, φίλον ποιεῖται, τούτον νομίζομεν, ἂ τῷ καλῷ καγαθῷ πολίτη προσήκει, ταῦτα ποιεῖν. 10 Ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς, ὡς Ἀντιφῶν, ὡς περ ἄλλος τις ἢ ἴππῳ ἀγαθῷ, ἢ κυνί, ἢ ὄρνιθι ἡδεταί, οὕτω καὶ ἐτι μᾶλλον ἡδομαι φίλοις ἀγαθοῖς· καὶ εἴαν τι ὁσχῶ ἀγαθόν, διδάσκω, καὶ ἄλλοις συνίστημι, παρ' ὧν ἂν ἡγαῖμαι ὠφελήσεσθαι τι αὐτοὺς εἰς ἀρετήν. Καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίτταν κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι· καὶ ἂν τι ὁρῶμεν ἀγαθόν, ἐκλεγόμεθα· καὶ μέγα νομίζομεν κέρδος, εἴαν ἀλλήλοις φίλοι ^d γινώμεθα. ^e Ἐμοὶ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούοντι, 20 ἐδόκει αὐτὸς τε μακάριος εἶναι, καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγειν. Καὶ πάλιν ποτὲ τοῦ Ἀντιφῶντος ἐρομένου αὐτὸν, Πῶς ἄλλους μὲν ^f ἡγάϊτο πολιτικούς ποιεῖν, αὐτὸς δὲ οὐ πράττει τὰ πολιτικά, εἶπερ ^g ἐπίστατο; Ποτέρως δ' ἂν, ἔφη, ὡς Ἀντιφῶν, μᾶλλον τὰ πολιτικά πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ^h ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά;

101 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ δευτέρῳ Ἀπομνημονευμάτων.

^a Ἐπειτα ὁ μὲν ἐκουσίως τάλαιπωρῶν ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι 30 ^b πονῶν εὐφραίνεται, ^c οἷον οἱ τὰ θηρία θηρῶντες ἐλπίδι τοῦ ^d λήψεσθαι ἡδέως μοχλοῦσι. Καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἄθλα τῶν πόνων μικροῦ τινος ἀξιά ἐστὶ τοὺς δὲ πονοῦντας, ^e ἵνα φίλους ἀγαθοὺς κτήσωνται, ἢ ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται, ἢ ἵνα δυνατοὶ γεγόμενοι καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς, ^f καὶ

^c σχῶ] ἔχει Α.

^d γινώμεθα] γενώμεθα Α.

^e ἐμοὶ usque ad ἄγειν καὶ om. Α.

^f ἡγάϊτο — πράττει] ἡγάϊτο — πράττει Α.

^g ἐπίσταται] ἐπίστατο Α.

^h ἢ εἰ ἐπιμελοίμην] εἴτ' ἐπιμελήμην Α.

Α. 101.

^a Sic A. Scil. II. 1, 18.

^b φρονῶν] πονῶν Α.

^c οἷον τὰ] οἷον οἱ τὰ Α.

^d λήψεσθαι] λείψεσθαι Α.

^e ἵνα] ἢ ἵνα Α. et mox γινόμενοι.

^f καὶ τὸν ἑαυτῶν] τὸν ἑαυτὸν Α.

τὸν ἑαυτῶν οἶκον καλῶς οἰκῶσι, καὶ τοὺς φίλους εὖ ποιῶσι, καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετῶσι· πῶς οὐκ ἔοῖσθαι χρὴ τούτους καὶ πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ζῆν εὐφραϊνομένους, ἀγασαμένους μὲν ἑαυτοὺς, ἐπαίνουμένους δὲ καὶ ζηλου- 40 μένους ὑπὸ τῶν ἄλλων; Ἔτι δὲ αἱ μὲν ῥαδιουργίαι, καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί, οὔτε σώματι εὐεξίαν ἰκαναί εἰσιν ἢ ἐργάζεσθαι, ὡς φασιν οἱ γυμνασταί· οὔτε ἰ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξίολογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν· αἱ δὲ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε καγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι ποιοῦσιν, ὡς φασιν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. Λέγει δὲ που καὶ Ἡσίοδος,

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
 ῥηϊδίως, λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα Θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος^k ἐς αὐτήν,
 καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἴκηαι,
 ἰ ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ εὐῶσα.

50

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν τῷδε·

Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τάγαθ' οἱ Θεοί.

Καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ φησίν,

^ε Ω πονηρὴ μὴ^m τὰ μαλακὰ μῶεο μὴ τὰ σκληρ' ἔχης.

Καὶ Πρόδικος δ' ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅπερ δὴ καὶⁿ πλείστοις ἐπιδείκνυται, ὡσαύ- 1 τως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται, ὧδέ πως λέγων, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. Φησὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἤβην ὠρμάτο (ἐν ἣ^ο οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον,

^ε οἶσθα ὡς χρὴ] οἶσθαι χρὴ A.

^η ἐργάζεσθαι] ἐργάσασθαι A.

^ι ψυχῇ — ἐμποιοῦσιν] ψυχῆς — ποιοῦσιν A.

^k ἐπ' αὐτήν] ἐς αὐτήν A. et mox ἴκηαι pro ἴκηται.

^λ ῥηϊδίη δ' ἤπειτα] ῥηϊδίη ἔπειτα A.

Μοx τάγαθα θεοί A. ut vulgo.

^m μὴ τι μαλακῶς ὁ μὴ τὰ σ. ἔχεις] μὴ ποτὰ μαλακὰ μῶεο μὴ τὰ σ. ἔχεις A. sed μῶεο ex emend.

ⁿ πλείστους] πλείστοις A.

^ο οἱ νέοι ἤδη] ἤδη οἱ νέοι A. et mox γιγνόμενοι.

εἴτε τὴν διὰ κακίας) ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, ἀπορούντα ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας ^P προσιέναι μεγάλας· ^Q τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ ἰδεῖν καὶ ἐλευθερίαν φύσει, κεκόσμημένην τὸ μὲν ^r σῶμα καθαριότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σαφροσύνη· τὴν δὲ ἑτέραν τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα, ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπτάμενα, ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι· κατασκοπεῖσθαι δὲ θάμα ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν αὐτῆς σκίαν ἀποβλέπειν. Ὡς δὲ ἐγένοντο πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ρηθεῖσθαι ἰέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δὲ ἑτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμῆναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εἰπεῖν, Ὁρῶ σε, ὦ Ἡρακλεῖς, ἀπορούντα ποίαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τραπῆς· εἰ μὲν φίλην ποιησάμενος ἐπὶ θ' ἡδίστην καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε· καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἀγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἀπειρος διαβιώσῃ. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπούμενος διέσῃ τι ἂν κεχαρισμένον ἢ σῖτον ἢ ποτὸν εὐροῖς, ἢ τι ἂν ἰδὼν ἢ ἀκούσας τερφθῆσῃ, τινῶν ὀσφραϊνόμενος ἢ ἀπτόμενος, τί δὲ παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστα εὐφρανθείης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς ἂν ἀπονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις. Ἐὰν δὲ ποτε γένηταί τις ὑποψία σπανίως ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μὴ σε ἀγάγω ἐπὶ τὸν πονοῦντα καὶ τάλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι· ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζονται, τοῦτο

^P προσιέναι] προσιέναι A.

fidem MS. A. exhibuimus.

^Q τὴν μὲν ἑτέραν—Ἡρακλέους παιδουσιν.] Haec omissa a Gesnero ad

^r Sic p. m. χρῶμα sec.

σὺ χρήσι, οὐδένος ἀπεχόμενος ὅθεν ἂν δυνατόν ἦ τι κερδάναι· πανταχόθεν γὰρ ὠφελείσθαι τοῖς ἐμοὶ συνῶσι ἔξουσίαν ἐγὼ παρέχω. Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας ταῦτα, ἔφη, ὦ γύναι, ὄνομα δέ σοι τί ἐστι; Ἡ δὲ, Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν. Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθούσα εἶπεν, Καὶ ἐγὼ ἦκα πρὸς σε, ὦ Ἡράκλεις, εἰδύια τοὺς γεννήσαντάς σε, καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα· ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρα ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἀγαθῶν ἐργάτην γενέσθαι, καὶ ἔμε ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φαίηται. Οὐκ ἀπατήσω δὲ σε προοιμίῳ ἠδονῆς, ἀλλ' ἤπερ οἱ θεοὶ διεθεσαν, τὰ ὄντα διηγῆσομαι μετὰ ἀληθείας. Τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας οἱ θεοὶ διδῶσιν ἀνθρώποις· ἀλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς ἰλεῶ εἶναι σοὶ βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς· εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετητέον· εἴτε ὑπὸ τίνος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελητέον· εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξίος ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν· εἴτε γῆν βούλει σοὶ καρποὺς ἀφθόνους φέρειν, τὴν γῆν θεραπευτέον· εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶε δεῖν πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον· εἴτε διὰ πολέμου ὀρμᾶς αὖξεσθαι, καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς τεχνὰς τὰς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον, καὶ ὅπως δεῖ αὐταῖς χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ τῷ σώματι βούλει δυνατόν εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα, καὶ γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἰδρῶτι. Καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὡς φησὶ Πρόδικος, Ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὴν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνὴ σοὶ διηγεῖται· ἐγὼ δὲ ῥαδίαν καὶ βρα-

χεῖαν ὄδον ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε. Καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν, ὦ τλήμων, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις, ἢ τί ἡδύ; οἶσθα μὴδὲν τούτων ἕνεκα πράττειν ἐθέλουσα, ἢ τις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ πρὶν ἐπιθυμῆσαι πάντων ἐμπίπλασαι· πρὶν μὲν πείνῃν ἐσθίουσα, πρὶν δὲ διψῆν πίνοσα· ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς ὀψοποιούς μηχανώμενη, ἵνα δὲ ἡδέως πῖνῃς οἶνους τε πολυτελεῖς^α παρασκευάζει, καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς· ἵνα δὲ καλυπνώσῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις παρασκευάζεις· οὐ γὰρ^β διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴδὲν ἔχειν ὅ τι ποιήσεις, ὑπνοῦ ἐπιθυμεῖς· τὰ δὲ ἀφροδίσια πρὸ τοῦ δεῖσθαι ἀναγκάζεις πάντα μηχανώμενη, καὶ γυναίξῃ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη· οὕτως γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους· τῆς μὲν νυκτός ὑβρίζουσα, τῆς δὲ ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα· ἀθάνατος δὲ οὔσα ἐκ θεῶν μὲν ἀπέρριφαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζῃ· τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου σαυτῆς, ἀνήκοος εἶ, καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος· οὐδέποτε γὰρ σεαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. Τίς δ' ἂν σοι λεγούσῃ πιστεύσειε; τίς δ' ἂν δεομένη τινὸς ἐπαρκέσειε; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι· ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γῆρας περῶντες· τοῖς μὲν πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις παροινούμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Ἐγὼ δὲ σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς· ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῖον οὔτε ἀνθρώπινον χωρὶς ἐμοῦ γίγνεται· τιμῶμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις οἷς προσήκει· ἀγαπήτῃ μὲν γὰρ

^α Sic p. m. παρασκευάζη ex em. ^β διὰ] δὴ MS. et mox τοὺς μὲν νυκτός.

συνεργός τεχνίταις, πίστη δὲ φύλαξ οἰκῶν δεσπότηις, εὐμενὴς δὲ παραστάτης οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτειρα τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων. Ἔστι δὲ τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἡδεῖα μὲν καὶ ἀπραγμῶν σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, ἀνέχονται γὰρ ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν, ὕπνος δὲ αὐτοῖς πάρεστιν ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις, καὶ οὔτε ἀπολιπόντες αὐτὸν ἄχθονται, οὔτε διὰ τοῦτον μεθιάσι τὰ δεόντα πράττειν. Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται· καὶ ἡδέως μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηται, εὖ δὲ τὰς παρούσας ἡδονται πράττοντες, δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν ὅτ' ἂν δὲ ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κείνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά σοι, ὦ παῖ πατερῶν ἀγαθῶν Ἡράκλεις, ἔξῃστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαρίαν εὐδαιμονίαν κτήσασθαι. Οὕτω πᾶς διοικεῖ Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδείουσιν.

102 Ἄξενωφῶντος Ἀπομνημονευμάτων γ.

Ἐρομένου δὲ τίνος αὐτὸν, Τί δοκοῖ αὐτῷ κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι, ἀπεκρίνατο, Εὐπραξίαν. Ἐρομένου δὲ πάλιν, Εἰ καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπιτήδευμα νομίζοι εἶναι· Πᾶν μὲν οὖν τούναντίον ἔγωγε, ἔφη, τύχην καὶ πράξιν ἡγοῦμαι· τὸ μὲν γὰρ μὴ ζητοῦντα ἐπιτυχεῖν τινὶ τῶν δεόντων, εὐτυχίαν οἴομαι εἶναι· τὸ δὲ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω· καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες δοκοῦσί μοι εὖ πράττειν. Καὶ ἀρίστους δὲ καὶ θεοφιλεστάτους ἔφη εἶναι ἐν μὲν γεωργίᾳ τοὺς τὰ γεωργικὰ εὖ

^t Sic A. pro v. l. πατρίσιν pr. m.

102.

^a Sic A. Scil. III. 9, 13.

^b νομίζοι] νομίζει A.

^c πᾶν] πάνυ A. et mox φ^η pro ἔφη.

^d πράξιν καὶ τύχην A.

^e ἡγοῦμαι] ἡγοῦμαι εἶναι A.

^f οἴομαι addidi ex A. et mox καὶ μελετήσαντα εὖ. Ibid. paullo post, εὐπραγεῖν καὶ εὖ πράττειν.

πράττοντας, ἐν δ' ἰατρείᾳ τοὺς τὰ ἰατρικὰ, ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς τὰ πολιτικά· τὸν δὲ μὴδὲν εὖ πράττοντα, οὔτε χρήσιμον οὐδὲν ἔφη εἶναι, οὔτε θεοφιλῆ.

103 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐν δ' Ἀπομνημονευμάτων.

Οὕτω δὲ Σωκράτης ἦν ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάντα τρόπον ἀφέλιμος, ^b ὥστε τῷ σκοπούμενῳ τοῦτο καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ φανερόν εἶναι, διότι οὐδὲν ἀφελιμώτερον ἦν τοῦ Σωκράτει συνεῖναι, καὶ μετ' ἐκείνου διατρίβειν ὅπουσιν καὶ ἐν ὅτῳσιν πράγματι· ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκείνου μεμνησθαι μὴ παρόντος, οὐ μικρὰ ἀφέλει τοὺς εἰωθότας τε ³⁰ αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκείνον. Καὶ γὰρ παίζων οὐδὲν ἤττον ἢ σπουδάζων ἐλυσιτέλει τοῖς ^c συνδιατρίβουσι. Πολλάκις γὰρ ἔφη μὲν ἄν τινός ἐραῖν· φανερός δ' ἦν, οὐ τῶν τὰ σάματα πρὸς ἄραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφίεμενος. Ἐτεκμαίρετο δὲ τὰς ἀγαθὰς φύσεις, ἐκ τοῦ ^d ταχύτερον μαθάνειν οἷς ^e προσέχοιεν, καὶ μνημονεύειν ἂν μάθοιεν, καὶ ἐπιθυμεῖν τῶν μαθημάτων πάντων, δι' ὧν ἐστὶν οἰκίαν τε καλῶς οἰκεῖν καὶ πόλιν, καὶ τὸ ὅλως ἀνθρώποις ^f τε καὶ τοῖς ἀνθρά- ⁴⁰ πίνοις πράγμασιν εὖ χρῆσθαι. Τοὺς γὰρ τοιοῦτους ἠγάγετο παιδευθέντας, οὐκ ἂν μόνον αὐτούς τε εὐδαίμονας εἶναι, ^g καὶ τοὺς οἴκους καλῶς οἰκεῖν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ πόλεις δύνασθαι εὐδαίμονας ποιεῖν. ^h Οὐ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ πάντας ⁱ ἦει, ἀλλὰ τοὺς μὲν οἰομένους φύσει ἀγαθοὺς εἶναι, μαθήσεως δὲ καταφρονοῦντας, ἐδί-

103.

^a Sic A. Scil. IV. I, I.

^b ὥστε σκοπούμενῳ τῷ καὶ μετρίως αἰσθανομένῳ φ. ε. τοῦ σωκράτους ἄν. εἰν. καὶ γὰρ παίζων. Sic A. mediis omissis. Rasura est scil. inter ἄν et εἰν. Nihil aliud tamen significari puto quam συνεῖναι.

^c συνδιατρίβουσι.] διατρίβουσι A.

^d ταχύ τε] ταχύτερον A.

^e προσέχουσι.] προσέχοιεν A. *ibid.* *mox* ἄν om.

^f καὶ] τε καὶ τοῖς A.

^g καὶ τοὺς οἴκους καλῶς οἰκεῖν *ad-* *didi* ex A.

^h οὐ τὸν αὐτὸν] *Hæc et seqq.* *accedunt* ex A.

ⁱ ἦει] εἶη A.

δασκεν, ὅτι αἱ ἀρισταὶ δοκοῦσαι φύσεις μάλιστα παιδείας
 δέονται· ἐπίδεικνύων τῶν τε ἵππων τοὺς εὐφυστάτους ^κ θυ-
 μοειδεῖς καὶ σφοδροὺς ὄντας, εἰ μὲν ἐκ νέων δαμασθεῖεν,
 εὐχρηστοτάτους καὶ ἀρίστους γιγνομένους· εἰ δὲ ἀγύμνα-
 στοὶ γένοιτό, δυσκαθεκτότατους καὶ φαυλοτάτους· καὶ τῶν
 κυνῶν τῶν εὐφυστάτων φιλοπόνων τε οὐσῶν καὶ ἐπιθετικῶν
 τοῖς θηρίοις, τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας ἀρίστας γίνεσθαι πρὸς
 τὰς θήρας καὶ χρησιμιάτας, ἀναγᾶγους δὲ γινομένους
 ματαίους τε καὶ μανιώδεις καὶ ¹δυσπειθεστάτας· ὁμοίως δὲ
 καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐφυστάτους ἐρραμενεστάτους τε
 ταῖς ψυχαῖς ὄντας καὶ ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχει-
 ρῶσι, παιδευθέντας μὲν καὶ μαθόντας ἂ δὲ πρᾶττειν,
 ἀρίστους τε καὶ ὠφελιμωτάτους γίνεσθαι· πλεῖστα γὰρ
 καὶ μέγιστα ἀγαθὰ ἐξεργάζεσθαι· ἀπαιδευτοὺς δὲ καὶ
^μἀμαθεῖς γενομένους, κακίστους τε καὶ βλαβερωτάτους γί-
 νεσθαι· κρίνειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμένους ἂ δὲ πρᾶττειν, πολ-
 λάκις πονηροῖς ἐπιχειρεῖν πράγμασιν, μεγαλείους δὲ καὶ
 σφοδροὺς ὄντας δυσκαθεκτοὺς τε καὶ δυσαποτρίπτους· διὸ
 πλεῖστά τε καὶ μέγιστα κακὰ ἐργάζεσθαι. Τοὺς δὲ ἐπὶ
 πλούτῳ μέγα φρονούντας καὶ νομίζοντας οὐδὲν προσδεῖσθαι
 παιδείας, ἐξαρκέσειν δὲ σφισι τὸν πλοῦτον οἰομένους πρὸς τὸ
 διαπρᾶττεσθαι ὅτι ἂν βούλωνται, καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἀν-
 θρώπων, ^νἐφρένου λέγων, ὅτι μωρὸς μὲν εἶη, εἴ τις οἶεται καὶ
 μὴ μαθὼν τὰ τε ὠφέλιμα καὶ τὰ βλαβερὰ τῶν πραγμά-
 των ^ο διαγνώσεσθαι, μωρὸς δὲ εἴ τις μὴ διαγινώσκων μὲν
 ταῦτα, διὰ τε τὸν πλοῦτον ὅτι ἂν βούληται ποριζόμενος,
 οἶεται δυνήσεσθαι τὰ συμφέροντα πρᾶττειν· ἡλίθιος δὲ, εἴ
 τις μὴ δυνάμενος τὰ συμφέροντα πρᾶττειν, εὖ τε πρᾶττειν
 οἶεται, καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτῷ ἰκανῶς ἢ καλῶς παρ-

^κ θυμοειδής Α.¹ δυσπαθεστάτας Α.^μ ἀμαθής γινόμενος Α. Paullo

infra σφόδρα Α.

^ν εὐφραίου Α.^ο διαγνώσει Α.

εσκευασθαι· ἡλίθιος δὲ καὶ εἴ τις οἶεται διὰ τὸν πλοῦτον, μηδὲν ἐπιστάμενος, δοξεῖν τι ἀγαθὸς εἶναι, εἰ μηδὲν ἀγαθὸς εἶναι δοκῶν εὐδοκίμησεν.

ΠΕΡΙ ΚΑΚΙΑΣ,

Λόγος Β.

1 ^a Δημητρίου.

Σφόδρ' εὐάλατόν ἐστιν ἡ πονηρία· 50
εἰς γὰρ τὸ κέρδος μόνον ^b ἀποβλέπουσ' αἰεὶ,
ἀφρόνως ^c ἅπαντα καὶ προπετῶς συμπεῖθεται.

2 ^a Ἀξινίου.

"Οτ' ἂν ^b δανείζῃ τις πονηρῶ χρήματα
ἀνὴρ, ^c δικαίως τὸν τόκον λύπας ἔχει.

3 ^a "Οτ' ἂν εὐπορῶν τις αἰσχροῦ πράττη πράγματα, 1
τί τοῦτον ἀπορήσαντα πράττειν προσδοκᾷ;

4 ^a Μενάνδρου Παλλακῆ.

Πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία ^b κυκλοῖ.

1.

^a Sic A. Democriti Gesner.

^b ἀποβλέπουσ' αἰεὶ] Vocem postremam, quæ in vulgatis deerat, addidimus, conjectura ducti, quia mutilus erat versus. GROTIUS.

^c ἀφρόνως] ^a ἅπαντα. A. i. e. ἀποβλέπουσιν.

^c ἅπαντα.] An leg. ἅπαντα? VALCKENÆR.

2.

^a Sic A. Axiniæ Gesner.

^b δανείζει] δανείζῃ A. Versu sequenti δικαίως αὐτῶν τὸν τ. vulgo. Delevi αὐτῶν, ex sententia Grotii et Salmasii.

^c δικαίως αὐτῶν] Male vulgo ἀνὴρ præponitur huic versui, quod in-

terpretamentum est ejus quod præcessit, τις. Et pro δικαίως legitur δικαίως. Et ἔχει quod extra versum supererat, ad versum retraximus. Sed nec male sic legitur, "Οταν δανείζῃ τις πονηρῶ χρήματα Ἄνὴρ δικαίως, τὸν τόκον λύπας ἔχει. Quod malebat nominatus jam mihi, et nominandus sæpe Salmasius. GROTIUS. Grotius in marg. exemplaris sui correxit, ἀνὴρ, δικαίως.

3.

^a Antiphani Gesner.

4.

^a Sic A. Cleric. p. 143.

^b κυκλοῖ] κυκλοῖ A.

5^a Μενάνδρου.

Μισῶ πονηρὸν, χρηστὸν ὅτ' ἂν εἶπῃ λόγον.

6^a Μενάνδρου.

Ἄσυλλόγιστόν ἐστίν ἡ πονηρία.

7^a ^b Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,

ὅτ' ἂν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

8^a Τοῦ μὲν δικαίου τὴν ^b δόκησιν ἄρτυσο·

τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος, ἔνθα κερδανεῖς.

9^a Σκληρίου.

Πολλοῖσι θνητῶν ἡ μὲν ὄψις εὐγενής,

ὁ νοῦς δ' ἐν αὐτῇ δυσγενής εὐρίσκεται.

10^a Φιλιππίδου.

Ὁ τραχύτατος δὲ συκοφάντης, μνᾶς δύο

λαβὼν, ἄπεισιν ἀρνίου μαλακώτερος.

11^a Ἡσιόδου Ἔργων.

Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσται, οὐδὲ δικαίου,

οὐδ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ρεκτῆρα καὶ ὕβριν

ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς

οὐκ ἔσται· βλάφει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,

μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμείται.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν

δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερώπης.

5.

^a Sic A. Cleric. p. 203.

6.

^a Sic A. Cleric. ib.

7.

^a Sine nomine auctoris Trinc. Est Æschyli, apud Platonem Rep. II. p. 380. A.

^b In vulgatis codicibus Stobæi hi versus Menandri nomen præferunt. At ex Euripide citant alii. GROTIUS. Grotius in marg. exemplaris sui scripsit Æschylus. Θεὸς γὰρ pro θ. μὲν Gesneri margo.

8.

^a Trinc. sine nomine auctoris. Est Euripidis in Ixione, teste Plutarcho II. p. 18. D. E. Vid. Valckenærii Diatrib. p. 166. Fragm. 1. Musgravii.

^b δοκησιν ἄρτησιν ἄρτυσο B.

9.

^a Sic A.

10.

^a Sic A.

11.

^a Sic A. Scil. v. 188.

10

20

12 ^a Ζηνοδότου.

^b Κηρύσσεται μὲν ἡ ῥετή· κακὸς δ' ἀνήρ
σιγηλὸν ἔσχε ζῶν τε καὶ θανῶν βίον.

13 ^a Ἡσιόδου Ἔργων.

Νῦν δὴ ἐγὼ μὴτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
εἶην, μὴτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
ἐμμεναι, εἰ ^b μεῖζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει.

14 ^a Ἐν ταυτῶ.

Πῆμα κακὸς γείτων, ^b ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
ἐμμορέ τοι τιμῆς, ὅς κ' ἐμμορέ γείτονος ἐσθλοῦ.

30

15 ^a Ευριπίδου ἐκ Βελλεροφόντου.

Οὐδέ ποτ' εὐτυχίην κακοῦ ἀνδρὸς, ὑπέρφρονα ^b δ' ὄλβον
βέβαιον εἰκάσαι χρεῶν,
οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς ἐκφῦς
χρόνος, δικάιους ἐπάγων κανόνας,
δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας ἐμοί.

16 ^a Ευριπίδου Μηδείας.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἅπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτ' αὖ χρηὶ τὸν κακὸν διειδέναί,
οὐδεὶς χαρακτήρ' ἐμπέφυκε σώματι.

40

12.

^a Sic A.

^b κηρύσσεται αἰ] Leg. κηρύσσεται
μὲν ἡ ῥετή. VALCKENÆR.

13.

^a Sic A. Scil. v. 268.

^b μεῖζω δ. ἀτιμώτερος A. Quod
reposituit Gesnerus in margine,
ἀδικώτερος, puto eum ex Hesiodi
exemp. sumsise; ego in textum
intuli cum Grotio.

14.

^a Sic A. Scil. v. 344.

^b ὅσσον τ' ἀγαθός] ὅσσον δὲ τὰγα-
θός A.

δ

15.

τ

^a Ευριπι ἐκ Βελλεροφόν A. v.
Fragm. 6.

^b δ' ὄλβον] τε ὄλβον Gesneri
marg.

δ

16.

^a Ευριπι μη A. Scil. v. 516.

17 ^a Τοῦ αὐτοῦ Τενῦ.

^b Φεῦ· οὐδὲν δίκαιόν ἐστίν ἐν τῷ νῦν γένει.

18 ^a Σοφοκλέους.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται.

19 ^a Δίανος ἐκ τοῦ Εὐβοϊκοῦ.

Ὡς οὔποτε φιλεῖ τὰ μοχθηρὰ μένειν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς· ἀλλ' αἰεὶ κινεῖται, καὶ πρόεισιν ἐπὶ τὸ ἀσελγέστερον, μηδενὸς ἀναγκαίου μέτρου τυγχάνοντα.

20 ^a Φιλίππου.

Φίλιππος ἐρωτώμενος ὑπὸ Βυζαντίων, τί ἀδικηθεὶς πολιορκεῖ αὐτούς· Εὐθήεις ἔφησεν εἶναι, καὶ ὁμοίους τῷ εἴ τις ἔχων καλὴν γυναῖκα τοὺς ἐπικωμάζοντας ἐρωτῶ, διὰ τί ⁵⁰ ἐπικωμάζουσιν.

21 ^a Θαλῆς ἐρωτηθεὶς, τί βλαβερώτερον; ^b ἔφη, Κακία· καὶ γὰρ τὰ χρηστὰ βλάπτει παραγενομένη.

22 ^a Δημοσθένους.

Δημοσθένης ἔλεγεν, ὡς πολλάκις ἐπιὸν αὐτῷ εὐξασθαι τοὺς πονηροὺς ἀπολέσθαι, ^b καὶ φοβεῖτο μὴ ἔρημον ἄρδην ἐκ τῆς εὐχῆς ποιήσῃ τὴν πόλιν.

17.

^a Reliqui hoc lemma ut in A. inveni, ubi in fine nominis fabulæ literula abscissa est. Gesnerus: *Ejusdem in Tenne*. Τημένῃ reponit Valckenærius Diatr. Eurip. p. 15. qui suspicatur Euripidem Tragœdiam Tennem nunquam edidisse. Et ἐν Τημένῃ dedit Schovius e duobus MSS. Tennem Euripidi asseruit Elmsleius annot. in vitam Euripidis a se e Cod. MS. Mediol. primum editam ad calcem Baccharum p. 195.

^b φεῦ οὐδὲν] Heic exclamandi vocula extra versum est, ut apud Græcos tragicos sæpe. GROTIUS.

Hunc v. et seq. temere conjunxit Grotius, tanquam ex eodem loco profectos. Sequentem Sophocli diserte tribuit cum A. Gesnerus. Vide Valcken. Diatr. Eurip. p. 15.

18.

^a Sic A. Fr. inc. 8.

19.

^a Sic A. Scil. p. 126. D. 127. A.

^a Sic A. 20.

21.

^a Deest lemma A.

^b ἔφη inserui ex A.

^a Sic A. 22.

^b φοβεῖτο] καὶ φοβεῖτο A. ubi mox om. ἄρδην.

23 ^a Πυθαγόρου.

Νόμου θείου τὸ φαῦλον ἀνήκουον, διὸ καὶ παρανομεῖ.

24 ^a Λυσίου.

Ὅστις τοῦ μὲν μὴ ἀδικεῖν οὐ προνοεῖται, τοῦ δὲ μὴ δοῦναι δίκην ἐπιμελεῖται, κακουργεῖ.

25 ^a Δημοσθένους Φιλιππικῶν.

Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθεῖην ταῦτα πράττων καὶ κατασκνεαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κὰν μὴ πω βάλλη, μηδὲ τοξεύῃ.

26 ^a Φιλήμονος Ἀγύρτου.

^b Ὡ πῶς πονηρὸν ἐστὶν ἀνθρώπου φύσις τὸ σύνολον· οὐ γὰρ ἂν ποτ' ἐδέθη νόμου. οἷε τι τῶν ἄλλων ^c διαφέρειν θηρίων ἀνθρωπον; ^d οὐδὲ μικρὸν, ἀλλὰ σχήματι· πλάγι' ἐστὶ τᾶλλα, τοῦτο δ' ὀρθὸν θηρίον.

27 ^a Φιλήμονος.

^b Τί ποτὲ Προμηθεύς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι καὶ τᾶλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις ἔδωκ' ἐκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν; ἅπαντες οἱ λέοντες εἰσὶν ἄλκιμοι· δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες ^c εἰσὶν οἱ λαγοί· οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ, ἣ μὲν εἴρων τῇ φύσει,

23.

^a Sic A.

24.

^a Sic A. Fragm. incert. p. 36. Reisk.

25.

^a Sic A. Scil. p. 115, 9. Reisk.

26.

^a Sic A. Scil. p. 290. Cleric. qui hoc drama Philemoni ereptum vult, eique substituit Ἀγροίκου. Gesnerus in margine, *Lycurgi*. Λυκούργου Schow.

^b Ὡ πῶς] Vulgo deerat prima

syllaba ad versum necessaria. Supplevi ex MS. A. GROTIUS.

^c διαφέρει οὐδὲ μικρὸν] Primam vocem addidimus versu desiderante. Omissa vulgo fuerat quasi ex versu antecedente irrepisset: at non ita est. GROTIUS.

^d οὐδὲ μικρὸν] Gesnerus in marg.: *Addo ἀνθρωπον*. Recte supplet Gesnerus, male Grotius. VALCK.

27.

^a Sic A. Sc. p. 340. Cler.

^b τί ποτ' ὅ] τί ποτε A.

^c πάντες εἰσιν] Hoc εἰσιν addidi-

ἢ δ' ^d αὐθέκαστος· ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας
ἀλάπεκάς τις συναγάγοι, μίαν φύσιν
ἀπαξάπασιν ὄψεται, τρόπον θ' ἓνα.

20

^d ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν
καθεὸς, τοσοῦτους ἐστὶ καὶ τρόπους ἰδεῖν.

28 ^a Σοφοκλέους Αἴαντος.

Ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν, ὧ βιάζεσθαι παρῆ.

29 ^a Ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρα.

Ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τὰμ' ἔπη
τολμᾶς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

30 ^a Ἐπικτήτου.

Αἰσχρὸν τοῖς τῶν μελιτῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν
κατάποσιν, τὸ τῶν Θεῶν δῶρον τὸν λόγον πικράζειν τῇ
κακίᾳ.

31 ^a Λυκούργου.

Ὅσοι τοῖς ἀπὸ τῆς φύσεως ^b ἀγαθοῖς ἐπὶ τὰ χεῖρω³⁰
χρῶνται, τούτοις πολέμια τὰ εὐτυχήματά ἐστιν. Ὡς εἴ
τις ἀνδρείος ᾧν, ληΐζεσθαι μᾶλλον, ἢ στρατεύεσθαι ^c προ-
αιρεῖται· καὶ ἰσχυρὸς ᾧν, ^d λωποδυτεῖν μᾶλλον, ἢ συμβου-

mus ea MS. A. Et sine eo man-
cus erat versus. GROTIUS. λαγωί
A.

^d αὐθέκαστος.] Philo: αὐστηρὸν
καὶ αὐθέκαστον καὶ ἀληθείας ἐταῖρον.
Plutarch. Pol. Præc. οὐ γὰρ αὐθα-
δῆς οὐδ' ἐπαχθῆς ὁ χρηστὸς, οὐδ' αὐθέ-
καστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ. Strabo
lib. iv. τὸ ἀπλοῦν καὶ αὐθέκαστον.
Aristot. ὁ δὲ αὐθέκαστός τις ᾧν ἀλη-
θεύει καὶ τῷ βίῳ καὶ τῷ λόγῳ. GRO-
TIUS annot. MS. Videatur Wyt-
tenbachius ad Plutarch. II. p. 11.
E.

^c ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ
τὸν ἀριθμὸν.] Ita recte MS. A. Vul-

go deest ἐστὶ. Malebat Salma-
sius, ὅσα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐστὶ σώ-
ματα. GROTIUS.

28.

^a Sic A. Sc. v. 1159.

29.

^a Sic A. v. Electr. 1050.

30.

^a Scil. Fr. 12. Deest A.

31.

^a Sic A.^b ἀγαθοῖς ἐπὶ τὰ χεῖρω] Desunt
hæc verba A.^c προαιρεῖται] προήρηται A. Forte
προαιροῖτο. Mox ἢ pro καὶ ex A.^d λωποδύτης] λωποδυτεῖν A.

λεύειν ἢ καλὸς ἂν, μοιχεύειν μᾶλλον, ἢ γαμεῖν· οὗτος τῶν ἀπὸ τῆς φύσεως ἀγαθῶν ὑπαρξάντων προδότης ἐστίν.

32 ^a Μουσανίου.

Τί προβαλλόμεθα τοὺς τυράννους, μακρῶ χείρονες αὐτῶν καθεστῶτες; τὰς γὰρ ὁμοίας αὐτοῖς ἔχομεν ὄρμας ἐν ταῖς οὐχ ὁμοίαις τύχαις.

33 ^a Θεοδώρου.

Θεόδωρος ὁ Κυρηναικὸς, Λυσιμάχου τοῦ βασιλέως ἀπει-
λήσαντος αὐτὸν ἀναιρήσειν, Ἐλελήθεις με, εἶπεν, οὐ βασι-
λέως, ἀλλὰ κωνείου δύναμιν ἔχων.

34 ^a Θεοκρίτου.

Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς, ποῖα τῶν θηρίων ἐστὶ τὰ ^b χαλεπώ-
τατα; εἶπεν, Ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν, ἄρκτοι καὶ λέοντες· ἐν δὲ
ταῖς πόλεσιν, τελῶναι καὶ συκοφάνται.

35 ^a Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς Περὶ Φιλίας.

^b Κακίας αὐτῶν πλάσσονται τινες ῥημάτων ^c εὐπρεπεία,
τὸ μὲν φιλοσώματον, ἀπλοῦν, τὸ δὲ φιλάργυρον, ^d προμη-
θῆς ἀποκαλούμενοι.

36 ^a Ἐν ταυτῶ.

Πολύβουλον εἶναι καὶ πολύτροπον, ἔνθα δὲ καὶ τέχνης
κατ' ἀλλοφύλων πολεμίων, χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον· ἐπί-
βουλον δ' ἦθος καὶ κακομηχανώτατον διὰ παντὸς ἔχειν
^b καὶ κατὰ πάντων, οὐ τῇ τῶν ἀγχινόων, ὡς τινες οἴονται,
τῇ δὲ τοῦ πονηροτάτου μερίδι προστίθημι.

^a Sic A. 32.

^a Sic A. 33.

^a Sic A. 34.

^b χαλεπώτατα] τὰ χαλεπώτατα A.

35.

^a Sic A. Vide Plutarchi Fragm.
xviii. i. ed. Wyttenbach.

^b κακίας] κακίας A.

^c εὐπρεπείαν] εὐπρεπεία A.

^d προμηθῆς] προμηθῆς A. Gesne-
rus in marg. Lego προμήθειαν.
Vide Lennepium ad Phalarid.
Epist. p. 198.

36.

^a Sic A. Vide ibid.

^b καὶ κατὰ] καὶ om. A.

37 ^a Δημοκρίτου.

Ἔστι ράδιον μὲν ἐπαινεῖν, ἀ μὴ χρῆ, καὶ ψέγειν· ἐκά-
τερον δὲ πονηροῦ τινος ^b ἥθους.

38 ^a Διονυσίου Ἀλικαρνασέως.

Ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς διανοίας οἱ ἄνθρωποι ἀπογιγνώ-
σκουσί τε ἑαυτῶν, καὶ ἑτέροις ἀπιστοῦσιν.

39 ^a Δίωνος ἐν τῷ Περὶ Δουλείας.

Φησὶν ὁ ^b Δίων, Οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται, ἐλεύθεροί· οἱ δὲ πονη-
ροὶ ἐλεύθεροί, δούλοι πολλῶν ἐπιθυμιῶν.

40 ^a Ιαμβλίχου ἐκ τῶν Προτρεπτικῶν εἰς φιλοσοφίαν λό-
γων.

Ὁμοίως ἐπισφαλὲς μαινομένῳ δοῦναι μάχαιραν, καὶ
^b πονηρῷ δύναμιν.

41 ^a Σωκρατικοῦ.

Σωκρατικὸς ὁ Κυνικός, ἀκούσας ποτὲ πονηροῦ τὸν τρόπον ¹⁰
κακῶς λέγοντος Πλάτωνα, Παῦσαι, ἔφη· οὔτε γὰρ κακῶς
λέγων ἐκείνον πιστευθήσῃ, οὔτε ἐκείνός σε ἐπαινῶν.

42 ^a Σιμωνίδου.

Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς εἰπόντος τινός, ὅτι πολλοὶ αὐτὸν
παρ' αὐτῷ κακῶς λέγουσιν· Οὐ παύσῃ, ἔφη, ποτὲ σὺ τοῖς
ὡσί με βλασφημαῖν;

43 ^a Ἀνάχαρσις.

Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης ἐρωτηθεὶς ^b ὑπὸ τινος, Τί ἐστὶ πολέ-
μιον ἀνθρώποις; Αὐτοί, ἔφη, ἑαυτοῖς.

^a Sic A. 37.

^b ἥθους] ἦθος A.

^a Sic A. 38.

^a Sic A.

^a Sic A. Gesner.: Bion. in Lib.
de Servit.

^b Βίων] Δίων A.

^a Sic A. 40.

^a Sic A. Gesner.: Jamblich ex

adhortatoris oration. philosophiæ.

^b μαχθηρῷ] πονηρῷ A.

^a Sic A. 41.

^a Sic A. 42.

^a Sic A. 43.

^b ὑπὸ τινος] παρὰ τινος A.

44 ^a Πλάτωνος Πολιτείας γ.

^b Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχροῦ παιδείας ἐν πόλει ἄρα ²⁰ μὴ τι μείζον ἔξεις λαβεῖν τεκμήριον, ἢ τὸ δεῖσθαι ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων μὴ μόνον τοὺς φαύλους τε καὶ χειροτέχναις, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τετράφθαι; ἢ οὐκ αἰσχροὺν δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον, τὸ ἐπακτῶ παρ' ἄλλων ὡς δεσποτῶν τε καὶ κριτῶν τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, καὶ ἀπορία οἰκείων; Πάντων μὲν οὖν, ἔφη, αἰσχιστον. ³ Ἡ δοκεῖ σοι, ἦν δ' ἐγὼ, τούτου αἰσχίον εἶναι τούτο; ⁴ ὅτ' ἂν τις μὴ μόνον τὸ πολὺ ³⁰ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ ^d πείθηται καλλωπίζεσθαι, ὡς δεινὸς ἂν περὶ τὸ ἀδικεῖν, καὶ ἰκανὸς πάσας μὲν στραφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθῶν ἀποστραφῆναι ^e λογιζόμενος, ^f ὥστε μὴ παρασχεῖν ⁵ δίκας, καὶ ταῦτα σμικρῶν τε καὶ οὐδενὸς ἀξίων ἕνεκα, ἀγνοῶν ὅσω κάλλιον καὶ ἄμεινον τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ. Οὐκ, ἀλλὰ τούτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι αἰσχίον. 40

45 Ξενοφῶντος ἐκ τῆς Κύρου ^a Αναβάσεως.

Μένων δ' ὁ Θετταλὸς δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν ^b μὲν πλούτου ἰσχυρῶς, ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν, ^c ὅπως πλείω λαμβάνοι· ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ^d ἵνα πλείω κερδάνοι· φίλος τ' ἐβούλετο εἶναι τοῖς μέγιστον δυναμένοις, ἵνα ἀδικῶν μὴ διδοίη δίκην·

44.

^a Sic A. Scil. p. 405.

^b τῆς δὲ κακῆς — ἀπορία οἰκείων om. A.

^c ὅταν τις] ὅταν δὴ τις A.

^d πείθηται] πείσθη A.

^e λογιζόμενος] Sic A. ut vulgo.

^f ὥστε om. A.

⁵ δίκας] δίκην A.

45.

^a Παιδείας A. sed falso. Recte Gesnerus: Xenophontis lib. 2. de exped. Cyri min. Scil. II. 6, 21.

^b μὲν πλούτου] μὲν om. A.

^c ὅπως πλείω λαμβάνη] ὅπως ὡς πλείω λαμβάνοι A.

^d ἵνα πλείω κερδάνοι φίλος τ'] ἵνα ἐπὶ πλείω κερδάνοι· φίλος δ' A.

ἐπὶ δὲ ^ε τὸ κατεργάζεσθαι, ὧν ἐπιθυμοίη, συντομωτάτην ὁδὸν ᾤετο εἶναι, διὰ τοῦ ἐπιορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι, καὶ ἐξαπατᾶν τὸ δὲ ἀπλοῦν τε καὶ ^β ἀληθὲς ἐνόμιζε τὸ αὐτὸ τῷ ἡλι-
θίῳ εἶναι. Στέργων δὲ φανερός μὲν ἦν οὐδένα· ὅτῳ δὲ φαίη φίλος εἶναι, ταῦτ᾽ ^η ἐνδηλος ἦν ἐπιβουλεύων. Καὶ πολεμίου μὲν οὐδενὸς κατεγέλα· τῶν δὲ συνόντων πάντων ^ι ὡς καταγελαῶν αἰεὶ διελέγετο. Καὶ τοῖς μὲν τῶν πολεμίων κτήμασιν οὐκ ἐπεβούλευε· ^κ χαλεπὸν γὰρ ᾤετο εἶναι τὰ τῶν φυλατομένων λαμβάνειν· τὰ δὲ τῶν φίλων μόνος ᾤετο εἰδέναι, ὅτι ῥᾶστον ἀφύλακτα λαμβάνειν. Καὶ ὅσους μὲν ^ι αἰσθάνοιτο ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, ὡς εὖ ὠπλισμένους ἐφοβεῖτο· ^ι τοῖς δὲ ὁσίοις καὶ ἀλήθειαν ἀσκούσιν, ὡς ἀνάνδρους ἐπειράτο χρῆσθαι.

46 ^α Πλάτωνος Νόμων β.

Ἐγὼ μὲν γὰρ λέγω σαφῶς, τὰ μὲν κακὰ λεγόμενα, ἀγαθὰ τοῖς ἀδίκοις εἶναι, τοῖς δὲ δίκαιοις κακὰ· τὰ δὲ ἀγαθὰ, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὄντως ἀγαθὰ, τοῖς δὲ κακοῖς, κακὰ.

47 ^α Σωκράτους.

Ταυτὸν ἐξ ἀσθενοῦς ἀγκυρίου σκάφος ὀρμίζειν, καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ^β ἐλπίδας.

48 ^α Αἰσχίνου.

Καὶ γὰρ τοῦτ' ἄνθρωπος ἴδιον καὶ οὐ κοινὸν ποιεῖ· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀλαζόνες ὅπῳτ' ἂν τι ^β ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ

^ε τὸ] τῷ Α.

^ε ὁδὸν ᾤετο] ᾤετο ὁδὸν Α.

^β ἡλίθιον] ἀληθὲς Α. Ibid. mox αὐτῷ τῷ ἡλιθίῳ. Dedi ἐνόμιζε τὸ pro ἐνομίζετο.

^η ἐνδηλος] ἐνοπλ. Α.

^ι ὡς] ὧν Α.

^κ χαλεπὸν γὰρ ᾤετο] ᾤετο γὰρ χαλεπὸν Α.

^ι ἡσθάνετο] αἰσθάνοιτο Α.

46.

^α Sic A. Scil. p. 661. C.

47.

^α Σωκρατ. Α.

^β ἐλπίδας] ἐλπίδα Α.

48.

^α Dedi hunc locum ex A. Vide Æschinam Reiskii p. 490.

^β ψε . . . reliqua perierunt Α.

ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν, φοβούμενοι τὸν ἔλεγχον· Δημοσθένης δὲ ὅτ' ἂν ἀλαζονεύηται, πρῶτον μεθ' ὄρκου ψεύδεται ἐξώλειαν ἐπαρώμενος αὐτῶ· δεύτερον ^c δὲ, ἃ εἶδεν ἐσόμενα, τολμᾷ λέγειν ^d ὡς ποτὲ ἔσται, καὶ ἂν τὰ σώματα οὐχ εἴωρακε, τούτων τὰ ὀνόματα λέγει κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τάληθῆ λέγοντας. ^e Ἡ καὶ σφόδρα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ἂν καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα ^f διαφέρει.

ΠΕΡΙ ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ. Γ.

21

1 ^a Αἰσχύλου.^a Α δεῖ παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῆς.

ὁ χρησίμ' εἰδῶς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδῶς, σοφός.

2 ^a Σοφοκλέους.

Προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

30

3 ^a Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ Θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς, κρείττονες πεφυκότες.4 ^a Κὰν σφόδρα σαφῶς ^b εἰδῆς τι, τὸν κρύπτοντά σε^c δὲ ἃ εἶδεν οὐδέποτε ἐσόμενα edd. Æschinis.^d ἀριθμῶν εἰς ὅπῳ ἔσται edd. Æschinis.^e διὸ καὶ μάλοστα edd. Æschinis.^f διαφθεῖρει edd. Æschinis.

1.

^a Sic Trinc. Deest prior versus A. qui alterum Æschylo diserte tribuit. Duo sunt fragmenta. Tanquam unum exhibet Stanleius Inc. 8.

2.

^a Ita Gesner. qui in marg. Sophoclis. Deest locus A. Trinc.

Est Electr. 1015.

3.

^a Sic Trinc. sine nomine auctoris. Menandro tribuit Gesner. et sic Apostolius Prov. II. 4. sed rectius Euripidi Plutarchus II. p. 20. F. 431 A. Ad priorem locum consulatur Wytttenbachius. Musgrav. Fragm. Euripid. Incert. cxv.

4.

^a Deest hic locus A. Trinc. Menandro tribuere videtur Gesnerus. Grotii margo Incertus.^b εἰδῆς τι] τι deest ed. Bas.

μηδέ ποτ' ἐλέγχης· δύσκολον γὰρ ἔφυ, ^c
 ἂ λανθάνειν τις βούλεται, ταῦτ' εἰδέναι.

5 ^a Σοφοκλῆς Αἴαντι.

Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου·
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν,
 καὶ τοὺς ὀπίσθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονῶντες εὖ, ^b κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ ^c πλευρὰ βούς, ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
 μάλιστα ὀρθὸς εἰς ὄδον πορεύεται.

6 ^a Μενάνδρου Θεοφορουμένω.

^b Ὁ πλείστον νοῦν ἔχων

μάντις τ' ἄριστος ἐστὶ, σύμβουλός θ' ἅμα.

7 ^a Μενάνδρου.

Ἄρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πανταπλείστων αἰτία
 ἡ σύνεσις, ἂν ἢ πρὸς τὰ βελτίω σοφή.

8 ^a Σοφοκλῆς Ἀλήτη.

Ψυχὴ γὰρ εὖνους, καὶ φρονῶσα τοῦνδικον,

^c πρᾶγμ' ἐστίν] Grotius dedit
 πρᾶγμ' ἔφυ, ex emend. Gesneri.
 πρᾶγμ' αἰεὶ conjicit Jacobsius in
 Athen. p. 47.

5.

^a Sic A. Scil. v. 1246.

^b κρατοῦσι] φρονῶσι A. Supra
 Stobæi edd. ante Francof. εἰκτέον.

^c πλευρὰς] Edd. Stobæi ante
 Francofurtensem πλευρά.

6.

^a Sic A. In feminino Athenæus.
 Gesn. marg. Theophor. Cleric. p. 80.

^b ὁ πλείστον νοῦν ἔχων.] Vulgo
 corrupta hæc et mutila legeban-
 tur. Nos auctoritatem secuti MS.
 A. ex hâ sententia duas fecimus,

suppletis quæ deerant: nisi quod
 ille cum vulgatis habebat *παι-*
πλείστων, pro quo *πανταπλείστων*
 significatu eodem reponi lex ver-
 sus imperabat. GROTIUS. Vulgo
 scil. desunt ἄριστος — ἀγαθῶν. In-
 serui τ' post μάντις cum Porsono
 ad Aristoph. Av. 705.

7.

^a Sic A. Clericus Θεοφορουμένη
 assignat, sine auctoritate.

8.

^a Sic A. nisi quod ex pervul-
 gato librariorum errore η et εἰ
 confundentium habet ἀλείτη, de
 quo consularur Brunckius. *Alete*
 margo Gesneri et Grotii.

^b κρείστων σοφιστοῦ παντός ἔστιν εὐρετής.

50

9 ^a Μενάνδρου Ἰμβρίοις.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν, πάτερ, ἐν ἀνθρώπου φύσει
μείζον λογισμῷ. ^b τῷ διαθέσθαι πράγματα
ἕκαστός ἐστιν, καὶ λογίσασθαι κατὰ τρόπον,
ἄρχων, στρατηγός, ἡγεμῶν δήμου, πάλιν
^c σύμβουλος· ὁ διαφέρων λογισμῷ, πάντ' ἔχει.

10 ^a Αἰσχύλου.

^b Ἀμαρτάνει ^c τοι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

11 ^a Μενάνδρου.

Ἄπαντα δούλα ^b τοῦ φρονεῖν καθίσταται.

12 ^a Εὐριπίδου Ἀντιόπη.

Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ^b ἐμέμφθης· ^c καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

13 ^a Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ.

^b κρείστων — εὐρετής] κρεῖττον —
εὐρετής A.

^b τῷ φρονεῖν] τοῦ φρονεῖν A. Voss.
12.

9.
^a Sic A. et Gesner. Grotio de-
est fabulæ nomen. Habet Cleri-
cus p. 90.

^b τῷ διαθέσθαι] τὸ δ. A. Ibid. v.
seq. καὶ deest.

^c σύμβουλος] βουλῆς Bentleius.
Σύμβουλος ὁ λογισμῷ διαφέρων Por-
sonus, *Tracts* p. 250.

10.
^a Secutus sum Grotium. A. τοῦ
αἰτοῦ, ubi præcedit vers. 2. n. 1.
ὁ χρῆσμι'. Deest lemma Gesnero.
Habet Stanleius Inc. 9.

^b ἀμαρτάνει τι] Ita malui, quam
ut vulgo τε; ut sensus sit qui in
illo Horatiano: *quandoque bonus
dormitat Homerus*. GROTIUS.

^c τε καὶ] τοι καὶ A.

11.
^a Sic A. Trinc. Clericus p. 204.

^a Ευριπί ἀντιόπη A. Deest lemma
Trinc. Gesn. Vid. Fragm. Musgr.
5.

^b ἐμέμφθης] ἐμέμφθης A.
^c καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν] εἰ γὰρ εὖ φρο-
νεῖν A. Eandem lectionem præbet
Maximus, quæ, leviter mutata in
εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἔχω, Valckenærio
perplaceret. Is tamen confitetur
hoc minime necessarium, Diatrib.
Eurip. p. 78. εἰ γὰρ φρονεῖν Trinc.

13.
^a Sophocli tribuunt Gesnerus
et Grotius. Deest lemma Trinc.
Fragmentum non habet A.

Ib. Sophocli tribuitur Philoso-
phi dictum. Male Grotius huic tri-
buit p. 17. quæ non potuerunt
ferri in Attica scena. VALC-
KENÆR. Idem in Scholis ad E-
vang. Lucæ xi. 34: "verba sunt,

14^a Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.

15^a Ἄλλ' ἢ φρόνησις ἢ ἀγαθὴ, Θεὸς μέγας.

16^a Ἀγάθωνος.

Οὐ τῇ φρονήσει, τῇ τύχῃ δ' ἔσφάλμεθα.

17^a Χαιρήμονος.

Οὐχ ὡς νομίζεις τὸ φρονεῖν εἶπας κακῶς.

^b Τό τοι κράτιστον πανταχοῦ τιμητέον.

ὁ γὰρ φρονῶν εὔ, πάντα συλλαβῶν ἔχει.

18^a Εὐριπίδου Ἐρεχθέως.

^b Ὀρθῶς μ' ἐπήρου, βούλομαι δέ σοι, τέκνον,

(φρονεῖς γὰρ ἤδη, κάποσώσαις ἀν πατρός
γνώμας φράσαντος, ἀν θάνω) ^c παραινέσαι

κειμήλι' ἔσθλα, καὶ νέοισι χρήσιμα.

βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβῶν ἔρῳ.

πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεῶν

τῷ πλουσίῳ ^d τε τῷ τε μὴ διδοῦς μέρος,

" non utique poetica, Aristotelis

" e Topicis L. i. c. 14. quod, si

" attendisset, optime omnium no-

" verat Grotius, ipsa illa verba

" excitans, ut Aristotelis, ad

" Matth. vi. 22." Vide etiam

Wytttenbachium Animadv. in

Plutarch. de S. N. V. II. p. 563. E.

Sententia Menandro tribuitur in

libello Parisiis edito 1553. apud

G. Morellium sign. B. 7.—*οὐς* et

ψυχῆ sine articulo Trinc.

14.

^a Sophocli tribuit Trinc. Brunc-
kius Inc. 9. Froben. p. 239. Deest A.

15.

^a Deest fragmentum A. So-
phocli tribuit Arsenius, cum
Trinc.

16.

^a Sic A. Sophocli tribuere vide-
tur Trinc.

^b ἐπητέον] ἔσφάλμεθα A. B. a m.
sec. et margo Gesneri.

17.

^a Sic Grotius. Mihi videntur
tria esse fragmenta. Nomen
Chæremonis secundo versui præ-
figit Trincavellus, tertio A. ubi
duo priores desunt.

^b Videntur mihi hic et qui se-
quitur versus cohæsisse cum præ-
cedente apud Chæremonem, ut
responsio sit ad verba alterius,
qui quasi prudentiæ obtrectaturus
laudaverit id, quod validissimum
est: hoc vero ipsum qui hic lo-
quitur in laudem prudentiæ trahit.
GROTIUS.

18.

^a Sic A. Fragm. Musgr. 2. Εὐ-
ριπίδου Ἐρεχθεΐδαι Voss. Conf. Apo-
stol. XIX. 98. Εὐριπίδου simpliciter
Trinc.

^b Desunt ab initio hujus fr. us-
que ad ἀτιμία βίον in A.

^c παραινέσαι] παραινέσας Voss. Trinc.

^d μὴ διδοῦς μείζον μέρος] τῷ τε μὴ

ἴσον σεαυτὸν ^ε εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.

δυοῖν παρόντων πραγμάτων, πρὸς θάτερον

γνώμην ^ι προσάπτειν, τὴν ἐναντίαν μίσει.

ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ', ἢν ^β βούλη πολὺν

χρόνον μελάθροισ ἐμμένειν. ^η τὰ γὰρ ἀδίκως

οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.

ἔχειν δὲ πειρῶ τούτο γὰρ ^ι τό τ' εὐγενές,

(^κ καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.)

ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἢ τ' ἀδοξία,

^ι ἀνανδρία τε, ἢ τ' ἀτιμία βίου.

^μ φίλων δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις

κέκτησο· τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ

τῇ σῆ πονηροῦς, κλειῖθρον εἰργέτω στέγης.

^ν ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρους ^ο θέλε.

διδοὺς μέρος Voss. πότε μὴ δ. μ. B.
μὴ διδοὺς μέρος Trinc.

^ε εὐσεβεῖν] εὐσεβῆ B. a m. sec.

Ib. εὖ σέβων] Ita Salmasius, pro quo vulgo εὐσεβεῖν nullo sensu. At Scaliger maluerat, ἴσον σεαυτὸν εὖ σέβειν πᾶσιν διδοῦ. GROTIUS.

^ι προσάπτων] προσάπτειν Voss. Trinc.

Ib. γνώμην προσάπτειν, μὴδ' ἐς αἴριον μένειν] Προσάπτειν pro προσάπτων habebat MS. recentior. Quod sequitur ex conjectura est: quod enim legebatur hactenus etiam in recentiore MS. (nam in antiquiore hi versus aberant) τὴν ἐναντίαν μίσει, quem sensum habeat non video. Sed et lex versus repudiat. Salmasius legebat τὴν ἐναντίαν μίθεσ, ut sensus sit, Ex duabus sententiis alteram eligens, alteram fac missam. GROTIUS. Retinui μίσει, utcunque mendosum.

^β Βούλη] βούλει B. Mox ἐσελθόντ' Trinc.

^η τὰ γὰρ ἀδίκως] Ita posuimus pro eo quod vulgo τὰ δ' ἀδίκως

contra versum. GROTIUS. κακῶς infra XCIV. 5.

^ι τό τ'] τούτ' Gesneri margo.

^κ καὶ τοὺς γάμους] Hunc versum, qui hic desiderabatur, addidimus ex eo quod infra citatur tit. XCI. GROTIUS.

^ι ἀνανδρία τε] ἦτ' ἀνδρία B. a p. m. ἦτ' ἀνανδρία ἦτ' ἀτιμία Voss. ἦτ' ἀνδρία ἦτ' ἀτ. Trinc.

Ib. καὶ ἢ σόφος τις ἦτ' ἀτιμία β.] Et hoc ex eodem loco reposuimus. Nam hic erat ἀνανδρία τε, minus commode. GROTIUS.

^μ φίλους] φίλων A. et margo Gesneri.

Ib. Hi tres versus inserti hic videntur ex Cresphonte. Nam Merope hæc verba tribuit Plutarchus librō De Util. ex inim. cap. et De Adulat. [p. 63. A.] GROTIUS annot. MS.

^ν ὁμιλίας] Ab h. l. usque ad finem fragmenti desunt A.

^ο θέλε] φίλει infr. CXVI. 3. ubi seqq. leguntur rectius.

βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς τίκτει λύπην.
 ῥ' ἐξουσίαν δὲ μὴ ποτ' εὐτυχῶν, τέκνον,
 αἰσχροῦς ἔρωτας δημοτῶν διακάθειν
 ὃ καὶ σίδηρον, ἀγχιόνας τ' ἐφέλκεται,
 χρηστῶν πενήτων ἂν τις αἰσχυρῆ τέκνα.
 καὶ τοὺς πονηροὺς μὴ ποτ' ^α αὐξάνειν πόλει
 κακοὶ γὰρ, ^τ ἐμπλησθέντες ἢ νομίσματος,
 ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχὴν τινα,
 σκιρτῶσιν ^α ἀδίκως εὐτυχησάντων δόμων.
 ἀλλ', ὦ τέκνον, μοι δὸς χεῖρ', ὡς θίγη πατῆρ,
 καὶ χαῖρ', ὑπ' αἰδοῦς δ' οὐ λίαν ἀσπάζομαι
 γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ^τ ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

19 ^α Θεόγνιδος.

Ὁφθαλμοὶ καὶ γλῶσσαι καὶ οὐατα καὶ νόος ἀνδρὸς
 ἐν μέσσω στηθεῶν εὐζύνητος φύεται.

20 Εὐριπίδου ^α Πολυείδου.

Ὅστις νέμει κάλλιστα ^β τὴν αὐτοῦ φύσιν,
 οὗτος σοφὸς ^γ πέφυκε πρὸς τὸ συμφέρον.

21 ^α Πυθαγόρου ἐκ τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν.

^β Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι, δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ,
 προσπίπτουσ', ἂν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἀρ' εἰσῆς
 εἶργεσθαι σαυτόν. Ψεῦδος δ' ἦν σοι τι γένηται,

^ρ ἐξουσίαν — εὐτυχῶν] ἐξουσία —
 εὐτυχῶν, Gesneri margo. v. XVII.

10. Mox αἰσχροῦς ἔρωτας Trinc.

^α αὐξάνειν] αὐξείν ἐν Gesneri
 margo. ex infr. XLIV. 4. Mox
 κακοῖς Trinc.

^τ ἐμπλησθέντες] ἐμπλασθέντες B.
^α ἀδίκως] ἀδόκητ' Gesn. marg. Infr.
 XLIV. 4. Plutarch. II. 337. F.

^τ ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ] οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ
 Voss.

19.

^α Sic A. E quo dedit Gro-

tius. v. 1165.

20.

^α Πολυείδου A. Grotius Polyide.
 vid. Fragm. Musgr. 7. Deest no-
 men fabulæ Trinc.

^β ταῖς αὐτοῦ φίλοις] τὴν αὐτοῦ φύ-
 σιν A. et Gesneri margo.

^γ πέφυκεν εἰς] πέφυκε πρὸς A.

21.

^α Sic A. Simpliciter Πυθαγόρου.
 Trinc.

^β πολλοὶ δ'] πολλοὶ τ' B.

40

50

πρῶτος εἶχ' ὁ δέ τοι ἑρέω, ἐπὶ πᾶσι τελείσθω.
μηδεὶς μῆτε λόγῳ σε πᾶρείπῃ, μῆτε τι ἔργῳ,
ᾧ πρῆξαι μὴ εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
πρῆσσε δὲ ταῦτ', ἃ σε μὴ βλάβει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.

22 Εὐριπίδου ^a Πελιάσι.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατούσί σου.

23 ^a Μενάνδρου.

Ἵ'Οτ' ἂν ἕτερός σοι ^b μὴδὲ ἐν πλεόν διδῶ,
δέξαι τὸ μόριον· τοῦ λαβεῖν γὰρ μὴδὲ ἐν
τὸ λαβεῖν ἔλαττον, πλείον ἐσται σοι πολύ.

24 ^a Πυθαγόρου.

Ἴσχυς καὶ τεῖχος καὶ ὄπλον σοφοῦ ἢ φρόνησις.

25 [^a ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

Ἄγαθον μέγιστον ἢ φρόνησις ἐστὶ αἰεὶ.
ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
ἄριστόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
ἂν εὖ φρονῆς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔση.
αἰεὶ κράτιστόν ἐστι τὰσφαλέςτατον.
ἐνιοὶ κακῶς φρονῶσι πράσσοντες καλῶς.

^c πρῆξαι] πρῆσσε B. Mox τοι μὴ
om. A.

^d ἃ σε μὴ] ἃ μὴ σε Trinc.

22.

^a Sic A. Scil. fr. 4. Simpliciter
Εὐριπίδου Trinc.

23.

^a Sic A. Trinc. Fragm. Cleric.
p. 204.

^b μὴδὲ ἐν πλεόν] Nostra est emenda-
tio. Vulgo legebatur μὴδὲ ἐν,
male repetitum ex eo quod sequi-
tur, sensu nullo, qui nunc opti-
mus. Plus nihilo, i. e. quantulum-
cunque. GROTIUS.

πλέον] πλέω A. πλέον Trinc. Gro-

tii conjecturam rejicit Bentleius,
et reponit μὴδὲ ἐν τέλει διδῶ. Vul-
gatum credo sanum esse posse.
Plena locutio est, μὴδὲ ἐν πλεόν
ἢ τὸ μόριον, δέξαι τοῦτο. Et sic fere
Rittershusius.

24.

^a Sic A. Trinc.

25.

^a Desunt hæ Gnomæ A. Trinc.
Addidisse videtur Gesnerus abs-
que manuscripti auctoritate. Si-
milis est ejus licentia in sequen-
tibus. Deinceps nempe inseruit
Theognidis vv. 625, 6. Hesiodi
Opp. 291, 295. Anthol. Brunck.

ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
 βλέπων πεπαίδευμ' εἰς τὰ τῶν ἄλλων κακά.
 ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
 ἡδιστόν ἐστιν, εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
 μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός.
 νοεῖν γάρ ἐστι κρεῖττον, ^b ἢ σιγὴν ἔχειν.
 συνετὸς πεφυκῶς, φεῦγε τὴν κακουργίαν.
 ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐξεργάζεται.
 οὐδεὶς ὁ νοεῖς οἶδεν, ὁ δὲ ποιεῖς βλέπει.
^c οὐ πανταχῆ δ' ὁ φρόνιμος ἀρμόττειν δοκεῖ.
 τὸ μὴδὲν εἰκῆ, πανταχοῦ ἐστὶ χρήσιμον.
 ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.
 ὡς οὐδὲν ἢ μάθησις, ἢ μὴ νοῦς παρῆ.]

26 ^a Φωκυλίδου.

"Ὀπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερον ἐστὶ σιδήρου.
 ὄπλον ἐκάστῳ νεῖμε Θεός, φύσιν ἡερόφοιτον
^b ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκὴν τε λέουσι,
 ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις
 ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε, λόγος δ' ^c ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
 τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
 βέλτερος ἀλκήμετος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνὴρ.
 ἀγροῦς καὶ πόλιας σοφία, καὶ νῆα κυβερναῖ.

II. 316. Pythag. A. C. 27. 14.
 Phocylid. 47. Quæ omnia delevi.
^b ἢ σιγὴν ἔχειν] f. ἢ οὐσίαν. GROTIUS annot. MS.

^c οὐ πανταχῆ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρὸν, "Ἐνια δὲ δεῖ συμβῆναι] Ita alibi citatur hæc sententia, significans non semper locum esse prudentiæ, sed quædam casibus licere. Vulgo mutilè et sine sensu: Οὐ πανταχῆ δ' ὁ φρόνιμος ἀρμόττειν δοκεῖ. GROTIUS. Idem in marg. exemplaris sui scripserat, Clement. 249.

26.

^a Sic Trinc. ubi v. 1. deest. Post h. l. addidit Gesnerus quædam ex Pythagoræ Aureis Carminebus, et Orpheo de Lapid. sine MSS. auctoritate.

^b ὄρνισι μὲν πολλὴν] λαγωῶς πολλὴν Voss. Trinc.

^c ἔρυμ' ἀνθρώποισι] ἔδωκεν' λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος' Ἀνθρώπων νεῖμεν' βέλτερος δ' ἄ. Voss. Trinc. nisi quod hic habet ἔδωκε — ἀνθρώπων, et δ' om.

27 ^a Εὐριπίδου Ἀντιόπη.

Ἐγὼ μὲν οὖν ^b ἄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταρασσῶν μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.—

20

^c Ἐνεστι δ' οἶκτος ἀμαθία μὲν οὐδαμῶ,
σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν. καὶ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον
γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφόν.

28 ^a Θεόγνιδος.

Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης πρὶν ἂν ^b εἶδῃς ἀνδρὰ σαφηνέως
ὄργην, καὶ θυμὸν, καὶ τρόπον ὄντιν' ἔχει.

πολλοὶ τοι κίβδηλον ἐπὶ κλοπον ἦθος ἔχοντες,

^c κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.

τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἐκάστου·
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην.

30

29^a Νόει, καὶ τότε πράττε.

30 ^a Βίαντος.

Βραδέως ἐγχειρεῖ τοῖς πραττομένοις· ἐγχειρήσας δὲ, πράττε
βεβαίως.

31 ^a Θεοβούλου.

Τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς τεκμαίρου.

27.

^a Εὐριπίδου Ἀντιόπης. τοῦ αὐτοῦ Trinc.
ubi legitur post I. 8. Fragm. Eur.
Antiope. 6. Valck. Diatr. p. 80.

^b ἄδοιμι] εἶδοιμι B. οὖν deest A.

^c ἔνεστι] Hunc v. et seqq. ex
Euripidis Electra 294 petitos
monuit Valckenærius Diatr. p.
81. A prioribus sejunxit Trinc.

28.

^a Sic A. Trinc. Sc. v. 957.

^b εἶδῃς ἀνδρὰ σαφηνέως ὄργην καὶ
ρήθμην καὶ τρόπον ὅστις ἂν ἦ.] Scripsi
ita ut in Theognide exstat: nam
hic vulgo edebatur, πρὶν ἂν εἶδῃς ἀν-
δρὰς ἀφανέως ὄργην καὶ θυμὸν καὶ τρό-

πον ὄντιν' ἔχει. GROTIUS. ἀνδρὰ σα-
φανέως B. ἀνδρὰς ἀφανέως Trinc.
ὄντιν' ἔχουσι A.

^c κρύπτουσ' ἐνθέμενοι] κρύπτουσιν
θέμενοι B.

29.

^a Biantis Gesner. Deest locus
A. Trinc.

30.

^a Sic Trinc. Deest locus A.

31.

^a Sic fere Trinc. ubi Θεοβούλου.

^b τεκμαίρου] Confer Sophocl.
Œd. Tyr. 916. Hæc sententia
Soloni tribuitur infra p. 45, 32.
ed. Gesn.

- 32^a Σωκράτης^b παρήνει, ὡς ἥκιστα τοῖς δυνάσταις, ἢ ὡς ἥδιστα ὀμιλεῖν.
- 33^a Πράττε ἀμεταμέλητα.
- 34^a Δημοκρίτου.
Σοφίη ἀθαμβος ἀξίη πάντων, τιμιατάτη οὔσα.
- 35^a Δημοκρίτου.
^b Ὅρος γὰρ συμφορέων καὶ ἀσυμφορέων, τέρψις καὶ ἀτερ- 40
πίη.
- 36^a [Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως, ὠφέλησεν· ἄνευ δὲ ταύ-
της, πλεῖον τοὺς ἔχοντας ἐβλαψε.
- 37 Βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρεληλυθότα τῶν
μελλόντων.
- 38 Ὅπερ δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλεις τινὶ συμβουλεύεσθαι,
σκόπει πρῶτον πῶς ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ διώκησεν. Ὁ γὰρ κα-
κῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται
περὶ τῶν ἀλλοτρίων.]
- 39^a Σαυτάδου.
Λύπη σε μακρὰν προφεύζεται ἀγαθὰ φρονούντα. 50
μιμοῦ τὸ καλόν, καὶ μενεῖς ἐν βροτοῖς ἄριστος.
νόμος ἐστὶ Θεὸς, τοῦτον αἰεὶ πάντοτε τίμα.
ξένος ὀφείλεις εἶναι τῶν οὐ καλῶς φρονούντων.
^b οὗ καλῶς βιοῖς, παράμενε, κεύτυχεῖς τὰ πάντα.
παρατήρει τὰ πάντων καλά, καὶ ταῦτα σὺ μιμοῦ.

32.
^a Πλάτωνος Trinc. Sed lemma
ad locum ibi proxime sequentem
pertinere videtur: sc. infr. p. 48,
52.

^b παρήνει] ἔλεγεν Trinc.

33.
^a Deest locus A. Trinc.

34.
^a Sic Trinc.

35.
^a Sic A. Trinc.

^b ὅρος γὰρ] γὰρ addidi ex A. Idem
habet ἀτερπήνη pro vulg. ἀτερψίη.

36.
^a Hic, et duo sequentes loci ex
Isocrat. ad Demonic. desunt A.
Trinc.

39.
^a Legitur hoc fragmentum
Trinc. sine nomine auctoris, sed
post aliud Sotadis.

^b οὗ] Vulgo ὅπου. Emendavit
Brunckius. Gesneriana tertia mox

ῥῆσιν δ' ἀγαθὴν δεδομένην, φύλασσε σαυτῶ.

σοὶ τοῦτο γενέσθω ^c φίλον, μηδὲν ἀτακτεῖν,

τὴν ἡσυχίαν κατὰ βίον ἵνα πάντοτε τηρῆς.

ὑγιαίνειν εὐχου τοῖς Θεοῖς, ἐφ' ὅσον ἔχεις ζῆν.

40 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου Τομαρίων.

Κυβερνήτου μὲν ἔργον ἀγαθοῦ, ^b εἰς τὰς τῶν πνευμάτων μεταβολὰς ἀρμόσασθαι· ἀνδρὸς δὲ σοφοῦ, πρὸς τὰς τῆς ^c τυχῆς.

41 ^a Σωκράτους.

Ἐν μὲν τῷ ^b καταπλεῖν, πείθεσθαι τῷ κυβερνήτῃ· ἐν δὲ τῷ ζῆν, τῷ λογίζεσθαι δυναμένῳ βέλτιον.

42 ^a Ὅδον μὲν τὴν ^b λειοτάτην ἐκλέγεσθαι· βίον δὲ τὸν ἀλυτοπότατον.

43 ^a Μόνῳ τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπιτρόπῳ σώφρονι, παρακαταθετέον τὸν βίον καὶ τὴν ^b νεότητα.

habet εὐτυχῆσεις. Paulo supra assumsi οὐ ante καλῶς e Gesneri margine et Trincavello.

^c φίλον μηδὲν ἀτακτεῖν] Hermanus Element. Doct. Metr. p. 445. φ. τὸ σὲ μ. ἀ. Brunckius μηδαμῶς ἀτ. An melius μηδὲν ποτ' ἀτακτεῖν? Nisi forte primam v. φίλον produxerit Sotades.

40.

^a Ita Gesnerus: *Ex Aristonymi Tomariis*. Deest locus A. Trinc.

^b τὰ εἰς τὰς] Forte leg. τὰ ἰστία πρὸς τὰς JACOBS. in Anthol. T. XII. p. 116.

^c ψυχῆς] Malim τέχης. GESNER.

41.

^a A. Trinc. s. n. auctoris. Sed post alia Socratis. Similiter 42.

43.

^b πλεῖν] καταπλεῖν A. Mox δεῖ vulgo post πείθεσθαι. Omissi cum A.

42.

^b τελειοτάτην] λειοτάτην A. et

margo Gesneri. Mox omisi δεῖ post ἐκλέγεσθαι cum A. et Trinc.

43.

^b Vulgo καὶ τὴν νεότητα καὶ ὑποδήματα. Deinde tanquam alterum fragmentum, βίος ἀρμόζων ἀλιπότερος. Ad verba καὶ ὑποδήματα scripsit Gesnerus in margine, *Locus corruptus videtur*. Equidem secutus sum Trincavellum, qui καὶ ante βίος præbet, puncto tamen male post ὑποδήματα posito. Et sic A. etsi hoc loco madore corruptus, nec lectu facilis. In alia omnia abijt Schowius, qui pro ὑποδήματα ex uno MS. reponit ὑπολείμματα, et sic commentatur: "C. καὶ τὰ ὑπολείμματα, residuasque opes. Antea: καὶ ὑποδήματα. Jacobs hæc cum sequenti fragmento ita jungit: ὡς ὑποδήματα, βίος ἀρμόζων ἀλιπότερος. Ut calceamenta, quæ pedibus apta sunt, ita vitæ ratio, congrua atque accommodata nobis, minus molestiarum affert." Recte me

44^a Καὶ ὑποδήματα, καὶ βίος ἀρμόζων ἀλυπότερος.

45^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τί φρόνησις; Εὐαρμοστία, εἶπε, ^b ψυχῆς. ^c Ο αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίνες φρόνιμοι; Οἱ μὴ ραδίως, εἶπεν, ἐξαμαρτάνοντες.

46^a Ἀντισθένης ἐρωτηθεὶς, τί δὴ ποτε οὐχ οἱ πλούσιοι πρὸς τοὺς σοφοὺς ἀπίασιν, ἀλλ' ἀνάπαλιν; εἶπεν, Ὅτι οἱ σοφοὶ μὲν ἴσασιν, ὧν ἐστὶν αὐτοῖς χρεία πρὸς τὸν βίον· ²⁰ οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν· ἐπεὶ μᾶλλον σοφίας ἢ χρημάτων ἐπεμελοῦντο.

47^a Πλουτάρχου.

Ἔστι τῶν τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἀπλῶς ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς· ἀπλῶς μὲν οὖν ἔχοντα, γῆ, οὐρανός, θάλασσα· πῶς δὲ ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, ἀγαθόν, κακόν, ³⁰ αἰρετόν, φευκτόν, ἡδύ, ἀλγεινόν· ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικῷ ὄντος, τὸ μὲν περὶ τὰ ἀπλῶς ἔχοντα μόνον, ἐπιστημονικόν καὶ θεωρητικόν ἐστὶ· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικόν, καὶ πρακτικόν· ἀρετὴ δὲ τούτου μὲν ἡ φρόνησις, ἐκείνου δὲ ἡ σοφία. Διαφέρει δὲ σοφίας φρόνησις, ἢ τοῦ θεωρητικοῦ πρὸς τὸ πρακτικόν καὶ παθητικόν ἐπιστροφῆς καὶ σχέσεώς τινος γενομένης ὑφίσταται κατὰ λόγον ἡ φρόνησις. Διὸ φρόνησις μὲν τύχης δεῖται· σοφία δὲ οὐ δεῖται πρὸς τὸ οἰκείον τέλος, οὐδὲ βουλῆς· ⁴⁰ ἐστὶ γὰρ περὶ τὰ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντα. Καὶ

edidisse monstrant *Demophili Similitudines* n. 20. cum nota editoris.

^a Sic A. Trinc.

^b ψυχῆς] τῆς ψυχῆς B.

^c ὁ αὐτός] Σωκράτης A.

46.

^a Deest hic locus A. Trinc. Simile dictum Aristippo tribuit

Diogenes Laert. II. 69. ubi videantur Casaubonus et Menagius. Sequitur in Gesneri edit. sententia ex Gregorio magno, quam delere non dubitavi. Post μᾶλλον Rittershusius inserit ἄν.

47.

^a Deest hic locus A. Trinc. et fortasse debetur Gesneri curiositati. Vide Plutarch. II. p. 443 E.

καθάπερ ὁ γεωμέτρης οὐ βουλευέται περὶ τοῦ τριγώνου, εἰ
 δυοῖν ὀρθαῖς ἴσας ἔχει τὰς ἐντὸς γωνίας, ἀλλ' οἶδεν· (αἱ γὰρ
 βουλαὶ περὶ τῶν ἄλλοτε ἄλλως ἐχόντων, οὐ περὶ τῶν βε-
 βαίων καὶ ἀμεταπτώτων) οὕτως ὁ θεωρητικὸς νοῦς περὶ τὰ
 πρῶτα, καὶ μόνιμα, καὶ μίαν αἰεὶ φύσιν ἔχοντά μὴ δεχο-
 μένην μεταβολὰς, ἐνεργῶν, ἀπήλλακται τοῦ βουλευέσθαι.
 Τὴν δὲ φρόνησιν εἰς πράγματα πλάνης μεστὰ καὶ ταραχῆς
 καθιεῖσθαι ἐπιμίγνυσθαι τοῖς τυχηροῖς πολλάκις ἀναγκαῖόν 50
 ἔστι, καὶ τῷ βουλευτικῷ χρῆσθαι περὶ τῶν ἀδηλοτέρων· τῷ
 δὲ πρακτικῷ τὸ βουλευτικὸν ἐκδεχομένην ἐνεργεῖν ἤδη, καὶ
 τοῦ ἀλόγου συμπάροντος καὶ συνέφελκομένου ταῖς κρί-
 σεσιν.

48 ἃ Τοῦ αὐτοῦ.

Καὶ γὰρ περὶ τὰγαθὸν ἡ φρόνησις πραγματεύεται τετρα-
 χῶς, ἡ κτωμένη τὰγαθὰ, ἡ φυλάττουσα, ἡ αὖξουσα, ἡ
 χρωμένη δεξιῶς. Οὗτοι τῆς φρόνησεως καὶ τῶν ἄλλων ἀρε-
 τῶν εἰσι κανόνες, οἷς πρὸς ἀμφότερα χρηστέον.

49 ἂ Πλουτάρχου Εἰ ἡ τῶν μελλόντων πρόγνωσις ὠφέ-
 λιμος.

Ἄλλὰ μὴν ἡ φρόνησις, οὐ σωματῶν, ἀλλὰ πραγμάτων ἰ
 ὄψις ἔστι, πρὶν ἐν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν ἄνθρωπον, ὅπως
 ἄριστα ἂ χρῆσεται τοῖς ἀπαντῶσι καὶ προστυχεάνουσι,
 ἃ παρέχουσα διασκοπεῖν τὸ μέλλον. Τὸ μὲν οὖν σῶμα
 πρόσω μόνον ἀμμάτωται, τοῖς δ' ὀπίσθεν τυφλὸν ἔστιν
 ἃ ἀτεχνῶς· ἡ δὲ διάνοια καὶ τὰ παραρηχθέντα βλέπειν τῇ
 μνήμῃ πέφυκεν. Ὁ γὰρ ἐγκαθημένος αἰεὶ καὶ οἰκουρῶν

48.

ἃ Deest locus A. Trinc. Est e
 Consol. ad Apollon. p. 103 A.

49.

ἃ Sic A. Simpliciter Πλουτάρχου
 Trinc. Vide Fragmenta Plutarchi
 apud Wyttenbachium XV. t. V.

VOL. I.

p. 547. = 823.

ἂ χρῆσεται] χρῆσθαι A.

ἃ παρέχουσα] παρέχουσι. B. a p. m.
 Trinc.

ἃ ἀτεχνῶς om. A. Ibidem de-
 sunt ab ὁ γὰρ ἐγκαθημένος usque ad
 finem fragmenti.

G

γραμματεὺς ἐν μίνῳ, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, οὗτός ἐστι, καὶ 10
 προγεγονας ἐνταῦθα τῆς ψυχῆς, εἴτε μέρος, εἴτε ὄργανον, ὃ
 τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται φερομένων, καὶ φυλάττει,
 καὶ ἴστησι, καὶ κύκλον ποιεῖ τὸ παρωχημένον ἐπιστρέ-
 φουσα, καὶ συνάπτουσα τῷ παρόντι, καὶ παραρρεῖν εἰς τὸ
 ἄπειρον οὐκ ἔῴσα, καὶ ἀνύπαρκτον, καὶ ἄγνωστον.

50^ο ^α Θεοφράστου.

Χρὴ τοίνυν τὸν μέλλοντα θαυμασθήσεσθαι, ^β περὶ τὸ θεῖον
 φιλοθύτην εἶναι, μὴ τῷ πολλὰ θύειν, ἀλλὰ τῷ πυκνὰ τιμᾶν
 τὸ θεῖον· τὸ μὲν γὰρ εὐπορίας, τὸ δ' ὀσιότητος σημεῖον.
 Ἐπειτα γονεῖς γηροτρόφεῖν καλῶς, ^γ ταῖς τ' ἐκείνων βουλή- 20
 σεσι τὸν αὐτοῦ βίον εὐπειθῆ κατασκευάζειν. Ὁ γὰρ μὴ
 τοιοῦτος, ἀλλὰ τῶν τε τῆς φύσεως τῶν τε τῆς πόλεως
 νόμων ὀλιγωρῶν, ἀμφοτέρους τοὺς τῆς δικαιοσύνης τρόπους
 παραβέβηκε. Καὶ μὴν καὶ γυναικὸς καὶ παιδῶν ἐπιμε-
 λητέον καλῶς καὶ φιλανθρώπως· οἱ μὲν γὰρ εἰς τὸ γῆρας
 ἀμείβονται ταῖς θεραπείαις, ἢ δ' ἐν ταῖς νόσοις καὶ ταῖς
 καθ' ἡμέραν οἰκονομίαις ἀποδώσει τὴν εὐεργεσίαν. Ἐὰν
 δέ τιμι συμβάλλειν ἀνάγκη ἢ, μετὰ τοῦ βεβαίου πειρῶ
 τοῦτο πράττειν· φρονιματάτου γὰρ ἀνδρὸς δανείσαντα φρονί- 30
 μως, ἀπολαβεῖν φιλικῶς, ^δ ἢ συναλλάξαντα φιλανθρώπως,
 κομίσασθαι φιλαπεχθημόνας.

^ε ἐν μίνῳ] Nimirum in margine
 scriptum ἐν μένῳ, qui dialogus est
 Platonis, in textum irrepit. Al.
 legitur μένω. GESNER. Edidit
 Schowius: γραμματεὺς ἐν μνήμῃ
 (ὡς φησιν ὁ Πλάτων) ὃ. ε. καὶ προγε-
 γονός—cum hac nota: “C. γραμ-
 ματῆς ἐν μνήμῃ—προγεγονός ἐ.
 “Antea: γ. ἐν μίνῳ—προγεγονός ἐ.
 “Gesner: γ. ἐν Μένῳ. Adjectum
 “ἐν Μένῳ ex margine credidit.
 “Ad ἐπιστρέφουσα καὶ συνάπτουσα
 “superius ἢ διάνοια revocandum.
 “Jungenda: εἰς τὸ ἄπειρον καὶ ἀνύ-

“παρκτον καὶ ἄ.” Wytttenbachius:
 Forte, καὶ ὡς φησιν Πλάτων ἐν Μέ-
 νῳ, προγεγονός τῶν ἐνταῦθα, τῆς
 ψυχῆς εἴτε μέρος κ. τ. λ. i. e. quique,
 ut Plato ait in Menone, ante has,
 quæ hic sunt, res fuit, (ante præ-
 sentem vitam fuit) animi sive in-
 strumentum.

50.

^α Sic A. Trinc.

^β περὶ] καὶ περὶ B.

^γ ταῖς τ' ἐκείνων] Copula deest
 A. Trinc.

^δ οὐ συναλλάξαντα] ἢ συναλλά-

51^a Δημοκρίτου.

Φρονήσιος ἔργον μέλλουσιν ἀδικίην φυλάσσειν· ἀναλ-
γησίης δὲ, ^b τὸ γενόμενον μὴ ἀμύνασθαι.

52^a Ἐκ μὲν τῆς προμαντικῆς, πρόνοιαν ἔφασαν δεῖν ἐπιζη-
τεῖν· ἐκ δὲ τῆς ἰατρικῆς, τῆς τε προνοίας, ἐπανόρθωσιν·
ταῦτα γὰρ εἶναι πέρατα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης· ἐκ δὲ τῆς
μουσικῆς αἰσθησὶν ἀκριβῆ τε καὶ ἐπιστημονικὴν· ἐκ δὲ τῶν
μαθηματικῶν ὀνομαζομένων, συλλογισμὸν τε καὶ ἀπόδειξιν ⁴⁰
τῶν δὲ αὐτῶν νοημάτων.

53^a Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοτέλης εἶπεν, ἐπειδὴ μὴ γίνεται τὰ πράγματα ὡς
βουλόμεθα, δεῖ βούλεσθαι ὡς γίνεται.

54^a Ἀριστοτέλους.

^b Νόμιζε τὴν εὐδαιμονίαν οὐκ ἐν τῷ πολλὰ κεντῆσθαι,
^c γίγνεσθαι, ^d ἀλλ' ἐν τῷ τῆ ψυχῆ εὖ διακεῖσθαι. Καὶ
γὰρ ^e οὐδὲ τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ λαμπρῶ ἐσθῆτι κεκοσμημένον
φαίη ^f τις εἶναι μακάριον, ἀλλὰ τὸ τὴν υἰείαν ἔχον, καὶ
σπουδαίως διακεῖμενον, κὰν μηδὲν τῶν προειρημένων αὐτῷ
παρῆ· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ^g ψυχὴ εἴαν ἡ πεπαιδευμένη,
τὴν τοιαύτην καὶ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εὐδαίμονα προσαγο-
ρευτέον ἐστίν· οὐκ ἂν ^h τοῖς ἐκτὸς ἢ λαμπρῶς κεκοσμημένος, ¹⁰

ξανά Α. Trinc. Supra δὲ post εἴαν
om. Trinc.

51.

^a Sic A. Trinc.

^b τὸ γενόμενον] Schowius ex 2
MSS. τὴν γενόμενῃ, et sic Gesneri
marg.

52.

^a Gesnerus: *Incerti auctoris*. De-
est locus A. In Trinc. legitur post
fr. Lini infra V. 22.

53.

^a Sic Trinc.

54.

^a Sic A. Trinc.

^b νομίζειν] νόμιζε Α. νομίζει δὲ
Gesneri margo. νομίζειν δεῖ dedit
Schowius ex uno MS.

^c γίγνεσθαι deest B.

^d ἀλλ' ἐν τῷ τῆ ψυχῆ] μάλλον δὲ
ἐν τῷ τὴν ψυχὴν Gesneri margo et
A. ex em. Erat ibi τῆ ψυχῆ a p. m.

^e οὐδὲ τὸ σῶμα αὐτὸ] τὸ σῶμα οὐ
τὸ Α.

^f τις εἶναι] τις εὖ εἶναι Α. Sed εὖ
in ἀν mutavit recentior manus.

^g ψυχὴν] ψυχὴ Α. ψυχὴν εἴσθιν
ἰδεῖν πεπαιδευμένην Trinc.

^h τις ἐκ τούτων ἢ] τοῖς ἐκτὸς ἢ Α.
Gesn. marg.

αὐτὸς μηδένος ἄξιός ἦν. Οὔτε γὰρ ἵππον, καὶ ψέλλια χρυσᾶ καὶ σκευὴν ἔχη πολυτελῆ, φαῦλος ἦν, τὸν τοιοῦτον ἄξιόν τινος νομίζομεν εἶναι· ἀλλ' ὅς ἂν διακειμένος ἢ σπουδαίως, τοῦτον μᾶλλον ἐπαινοῦμεν. Ὡσπερ γὰρ εἴ τις τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ χείρων εἴη, καταγέλαστος ἂν γένοιτο· τὸν αὐτὸν τρόπον οἷς πλείονος ἄξίαν τὴν κτῆσιν εἶναι συμβέβηκε τῆς ἰδίας φύσεως, ἀθλίους κ' τούτους εἶναι δεῖ νομίζειν. Καὶ τοῦτό κατ' ἀλήθειαν οὕτως ἔχει· τίκτει γὰρ, ὥσπερ φησὶν ἡ παροιμία, κόρος μὲν ὕβριν, ἀπαιδευσία δὲ μετ' ἐξουσίας ²⁰ ἄνοιαν. Τοῖς γὰρ διακειμένοις τὰ περὶ τὴν ψυχὴν κακῶς, οὔτε πλοῦτος, οὔτε ἰσχυς, οὔτε κάλλος τῶν ἀγαθῶν ἐστίν· ἀλλ' ὅσω περ ἂν αὐταὶ μᾶλλον αἰ διαθέσεις καθ' ὑπερβολὴν ὑπάρξωσι, ¹ τοσοῦτῳ καὶ πλείω καὶ μείζω τὸν κεκτημένον βλάπτουσι, χωρὶς φρονήσεως παραγενόμεναι.

55 ^a Ἰαμβλίχου ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς Ἀσφάλιον περὶ Φρονήσεως.

Τὴν ἡγεμονοῦσαν τῶν ἀρετῶν φρόνησιν, καὶ χρωμένην ^b αὐταῖς ὄλαις, καθάπερ ὄμμα νοερὸν, τάξεις τε καὶ μέτρα αὐτῶν καὶ τὴν ^c ἐγκαιροτάτην διάθεσιν εὖ διακοσμοῦσαν, ἐπιδείκνυσιν ὁ λόγος ὑπ' αὐγᾶς ἐν τῷ παρόντι. ^d Αὕτη τοίνυν προ- ³⁰ ηγουμένη μὲν παραδέχεται τὴν ἀπογέννησιν ἀπὸ τοῦ καθαροῦ

ⁱ ἵππος] ἵππον A. qui deinde habet ἂν ψ. ἔχη χρ. καὶ σκ. π.

^k τούτους εἶναι] εἶναι τούτους A.

^l τοσοῦτῳ καὶ] καὶ deest A.

55.

^a Sic A. Gesner.: *Jamblichii ex epistola ad Aphaleum de prudentia.*

^b αὐταῖς ὄλαις] αὐταῖς ὄλαις A.

^c ἐγκαιροτάτην] ἐγκαιροτάτην A. et margo Gesneri. διάθεσιν addidi ex eodem et B. a m. sec. Gesnerus in marg.: *Fortē ἐγκαιροτάτα pro ἐγκαιρίαν. ἐγκαιροτάτα e duobus*

MSS. dedit Schowius. Hemsterhusius in nota Ruhnkenii ad Timæi Lexic. p. 265. τάξεις τε καὶ μέτρα αὐτῶν καὶ τὴν ἐγκαιρότητα εὖ διακοσμοῦσαν ἐπιδεικνύειν δεῖ ἀγορεύειν ὑπ' αὐγᾶς ἐν τῷ παρόντι. Recte quod ad ὑπ' αὐγᾶς attinet: mirror tamen eum non arripuisse ὁ λόγος pro ὅλον e Gesneri margine, quod præbent etiam A. et B. a m. sec. In vulg. ἐπιπαγῆς latere videtur ὑπ' αὐγαῖς.

^d αὕτη] οὕτω B. Mox ἀπογέννησιν Trinc.

καὶ τελείου νοῦ· ^eγενομένη δ' οὕτως, εἰς αὐτὸν τὸν νοῦν ἀποβλέπει, καὶ ^fτελειούται ὑπ' αὐτοῦ, μέτρον ^gτε καὶ παράδειγμα αὐτὸν ἔχει κάλλιστον τῶν ἐν ^hαὐτῇ πασῶν ἐνεργειῶν. Εἰ δέ τις ⁱἐστὶ καὶ πρὸς Θεοὺς ἡμῖν κοινωνία, διὰ ταύτης μάλιστα τῆς ἀρετῆς αὕτη συνίσταται, καὶ κατὰ ταύτην διαφερόντως πρὸς ^kαὐτοὺς ἀφομοιούμεθα, ἀγαθῶν τε καὶ συμφερόντων καὶ καλῶν καὶ τῶν ἐναντιῶν διάγνω-⁴⁰σις ἀπὸ ταύτης ἡμῖν πάρεστιν, ἔργων τε προσηκόντων κρίσις καὶ κατόρθωσις δι' ^lαὐτὴν κατευθύνεται. Καὶ συλλήβδην φάναι, κυβερνητικὴ τις ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῆς ὅλης ^mἐν αὐτοῖς διατάξεως ἀρχηγός, πόλεις τε καὶ οἴκους, καὶ τὸν ἴδιον ἐκάστου βίον εἰς παράδειγμα τὸ θεῖον ἀναφέρουσα, διαζωγραφεῖ κατὰ τὴν ἀρίστην ὁμοιότητα· τὸ μὲν ἐξαλείφουσα, τὸ δὲ ἐναπομορφυμένη, τὰ δὲ ἀμφότερα συμμέτρως ἀπεικάζουσα. Εἰκότως ἄρα καὶ θεοειδεῖς ἀπεργά-⁵⁰ζεται τοὺς ἔχοντας αὐτὴν ἢ φρόνησις.

56 ^a Περιάνδρου.

Περιάνδρος ἐρωτηθεὶς, τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε, ^bΦρένες ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀνθρώπου.

57 ^a Δημοκρίτου.

Αἰ μεγάλαι ^bτέρψεις ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι τὰ καλὰ τῶν ἔργων γίνονται.

58 ^a Πλάτωνος.

Φθονερὸν δὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ πολλῶν μὲν ἄλλων συνου-

^cγενομένου] γενομένη B. m. sec. ἐν αὐτοῖς Trinc. Francof.

^fτελειούται] τελειούται A. Trinc. ἀπ' αὐτοῦ Trinc.

^gτε καὶ] τε deest A. Trinc.

^hαὐτῇ] ἐαυτῇ A. καὶ τῶν ἐν ἄ. Trinc.

ⁱἐστὶ] ἐτι Trinc. B. m. sec.

^kαὐτοῖς] αὐτὴν B. m. p. Trinc.

^lαὐτὴν] αὐτῆς Gesneri margo.

^mἐν αὐτοῖς] ἐν αὐτῇ A. τοῖς ὅλοις

56.

^aSic Trinc.

^bφρένες ἀγαθαὶ] ἀγαθαὶ φρένες A.

57.

^aSic Trinc.

^bτέρψεις] θέρψεις Trinc.

58.

^aSic Trinc. Gesner. : *Platonis in Phaedro. Scil. p. 239 A. B.*

σιῶν ἀπείργοντα καὶ ὠφελίμων, ὅθεν ἂν μάλιστα ἀνὴρ γένοιτο, μεγάλης αἰτίον εἶναι βλάβης· μεγίστης δὲ τῆς, ὅθεν ἂν φρονιμώτατός τις εἴη· τοῦτο δὲ ἡ θεία φιλοσοφία τυγχάνει ὄν, ἧς ἐραστὴν παιδικὰ ἀνάγκη πόρρωθεν εἶργειν, περίφοβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι.

59 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Πέφυκε ξυιέναι εἰς τὸ αὐτὸ φρόνησίς τε καὶ δύναμις μεγάλη· καὶ ταῦτα ἄλληλα αἰεὶ διώκει, καὶ ζητεῖ, καὶ συγγίνεται.

60 ^a Πυθαγόρου.

Ἐπομιμνήσκει σεαυτὸν, ὅτι πάντες ἀνθρώποι μεγίστον ἀγαθὸν τὴν φρόνησιν εἶναι λέγουσιν· ὀλίγοι δὲ εἰσιν, οἱ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦτο κτήσασθαι εὐτονήσαντες.

61 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, πολλὰ τῶν φίλων αὐτῷ πεμπόντων, ^b ἐπειδὴ μηδὲν δεχόμενος ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῆς Ξανθίππης εὐθύνητο, ἔφη· Ἄν τὰ διδόμενα πάντα ἐτοιμῶς λαμβάνωμεν, οὐδ' αἰτοῦντες τοὺς διδόντας ἔζομεν.

62 ^a Διογέους.

Ἐφη τις τὸν Διογέην ἀνόητον εἶναι· ὁ δὲ, Ἀνόητος μὲν οὐκ εἰμι, ἔφη, τὸν δὲ αὐτὸν ὑμῖν νοῦν οὐκ ἔχω.

63 ^a Διογέους.

Πωλούμενος ἐν Κορίνθῳ, ἐρομένου τοῦ κήρυκος, Τί ἐπίστασαι; Ἀνθρώπων, ^b ἔφη, ἄρχειν. Καὶ ὁ κήρυξ γελάσας, Μέγα ἐπιτήδευμα πωλῶ, εἴ τις θέλει πρίασθαι κύριον.

59. ^a *Trinc.*

^a Sic *Trinc.* Πλάτωνος A.

60. ^a *Trinc.*

^a Sic A. *Trinc.*

61. ^a *Trinc.*

^a Sic A. *Trinc.*

^b ἐπειδὴ] ἐπεὶ A.

^b *Trinc.* 62.

^a Sic A. *Trinc.*

^a *Trinc.* 63.

^a Sic A. Deest lemma *Trinc.*

^b ἔφη deest A.

64 ^a Γαίου ὑπὲρ δεσποτῶν.

^b Σωφρονέστερον δὲ οἶμαι τοῦ μετὰ τὸ παθεῖν ἐγκαλεῖν, τὸ πρὶν παθεῖν φυλάσσασθαι τὸ μὴ παθεῖν.

65 ^a Διονυσίου.

Ξένου τινὸς ^b ἰδίᾳ φράσειν φάσκοντος αὐτῶ, ὅπως ^c προειδήσει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, ἐκέλευσεν εἰπεῖν. Ὁ δὲ προελθὼν, δὸς, ἔφη, μοι τάλαντον, ἵνα δόξης μεμαθηκέναι τὰ σημεῖα τῶν ἐπιβουλεύοντων. Ἐδῶκεν οὖν θαυμάζων τὴν μεθόδον ³⁰ τοῦ ἀνθρώπου.

66 ^a Χρυσίππου.

Χρυσίππος ὁ Στωϊκὸς ^b ἔφη, τὴν διάνοιαν εἶναι λόγου πηγὴν.

67 ^a Σακράτους.

Ὡσπὲρ οἱ ἐν εὐδῖα πλέοντες καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἔτοιμα· ^b οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονούντες, καὶ ^c τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ^d ἠτοιμάκασι βοηθήματα.

68 ^a Ἡροδότου ἱστορίας ζ.

Ἴσον ἐκείνο, ᾧ βασιλεῦ, παρ' ἐμοὶ ^b κέκριται, φρονέειν τε εὔ, καὶ τῶ λέγοντι χρηστὰ ἐθέλειν πειθεσθαι. 40

69 ^a Ἡροδότου ἱστορίας γ.

Σὺ δὲ μαθὼν ὅσον φθονέσθαι κρεῖσσόν ἐστιν, ἢ οἰκτείρε-

64.

^a Sic A. Γαίου simpliciter Trinc.

^b σωφρονέστατον B. m. p. Trinc.

65.

^a Sic A. Trinc. Vide Plutarch.

II. p. 175. F.

^b [ἰδίᾳ φράσειν] ἰδίαν φράσιν Trinc.

^c [προφοβήσει] προειδήσει Gesneri

margo. προειδήθ A. Mox in eodem proελθὼν post τάλαντον ponitur.

66.

^a Sic A. Trinc.

^b ἔφη] ἔφησε A.

67.

^a Sic A. Trinc.

^b οὕτως οἱ] οὕτως καὶ ἡ A.

^c τὰ πρὸς] τὰ ἐν εὐτυχίᾳ πρὸς A.

^d ἠτοιμάκασι] ἔτοιμάκασι Trinc.

68.

^a Sic A. Simpliciter Ἡροδότου Trinc. Scil. VII. 16.

^b κέκριται] κρίνεται B.

69.

^a Sic A. Scil. III. 52. Deest lemma Trinc.

σθαι, ἅμα τε ὁκοῖον ἐς τοὺς τοκέας καὶ ἐς τοὺς κρέσσονας
τεθυμῶσθαι, ἅπιθι εἰς τὰ οἰκεία.

70 ^a Πλάτωνος Νόμων ιβ.

Οἶον ^b ὅτε τέτταρα ἐφήσαμεν ἀρετῆς εἶδη γεγονέναι, δῆλον
ὡς ἐν ἕκαστον ἀνάγκη φάναι, τεττάρων ὄντων. Τί μὴν;
Καὶ μὴν ἔν γε αὖ ^c πάντα ταῦτα προσαγορεύομεν ^d ἀν-
δρείαν γὰρ φασκέν ἀρετὴν εἶναι, καὶ τὴν φρόνησιν ἀρετὴν, καὶ
τὰ δύο τᾶλλα, ὡς ὄντα οὐ πολλὰ, ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνον ⁵⁰
ἀρετὴν. Πάνυ μὲν οὖν. Ἡ μὲν τοίνυν διαφέρετον αὐτοῖν
τούτω τὰ δύο, καὶ δὴ ὀνόματα ἐλαβέτην, καὶ τὰ ἄλλα,
οὐδὲν χαλεπὸν ^e εἰπεῖν ἢ δὲ ἐν ἀμφοῖν ἐπωνομάσαμεν ἀρε-
τὴν, καὶ τοῖς ἄλλοις, οὐκ ^f εὐπετέες ἔτι. Πῶς λέγεις;
Οὐδὲν χαλεπὸν ὅ γε λέγω δηλῶσαι· διανεμώμεθα γὰρ ἀλ-
λήλοις τὴν ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν. ^g Πῶς αὖ φράζεις;
Ἐρώτησόν με, τί ποτε ^h ἐν προσαγορεύοντες ἀρετὴν, ἀμφό-
τερα δύο πάλιν αὐτὰ ⁱ προσείπομεν, τὸ μὲν ἀνδρείαν, τὸ δὲ
φρόνησιν. Ἐρῶ γὰρ σοι τὴν αἰτίαν, ὅτι ^k τὸ μὲν ἔστι περὶ
φόβου, οὗ καὶ τὰ θηρία μετέχει τῆς ἀνδρείας, καὶ τὰ γε τῶν
παιδῶν ἦθη τῶν πάνυ νέων· ἀνευ γὰρ λόγου καὶ φύσει
γίγνεται ἀνδρεία ψυχῇ· ἀνευ δὲ αὖ λόγου ψυχῇ φρόνιμός
τε καὶ νοῦν ἔχουσα οὐτ' ἐγένετο πώποτε, οὐτ' ἔστιν,
οὐδ' αὖθις ποτε γενήσεται, ὡς ὄντος ἐτέρου. Ἀληθῆ
λέγεις.

71 ^a Πλάτωνος.

Πῶς γὰρ, ὦ φίλε, δύναίτο ἂν τις ἀρχόμενος ἀπὸ δόξης

70.

^a Sic A. Scil. p. 963. Simpli-
citer Πλάτωνος Trinc.

^b ὅτε] ὅταν B.

^c πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα A.

^d ἀνδρείαν] ἀνδρίαν A. et sic in-
fra.

^e εἰπεῖν] Sic Francof. Vetus-
tiores εἶπεν.

^f εὐπετέες ἔτι] εὐπετέες ἔστι Trinc.

^g πῶς αὖ φράζεις] πῶς οὖν φρ.
Trinc.

^h ἐν] ὅ ἐν B.

ⁱ προσείπομεν] προσείπωμεν A.

^k τὸ μὲν] ὁ μὲν Trinc. A.

71.

^a Ejusdem Gesner. Deest lemma
Trinc. locus A.

Ψευδοῦς ^b εἶη τῆς ἀληθείας καὶ μικρὸν μέρος ἀφικόμενος, ¹⁰
κτῆσασθαι σχεδὸν φρόνησιν; Οὐδαμῶς.

72 ^a Σωκράτους.

Ὡσπερ εἰς κενὸν σκάφος, ^b τὸ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔρμα
δεῖ προσεμβάλλειν.

73^a Ὁ φρόνιμος, ὥσπερ εἰς ὄδον, εἰς τὸν βίον οὐ τὰ πολλοῦ
ἄξια συντίθησιν ἐφόδια, ἀλλὰ τὰ ἀναγκαϊότερα.

74 ^a Κρίτωνος, ἦτοι Δαμίππου Πυθαγορείου, ἐκ τοῦ Περί
Φρονήσεως καὶ Εὐτυχίας.

Φρόνασις καὶ εὐτυχία ᾧδε ἔχοντι πότ' ἄλλαλα. Φρόνα-
σις μὲν, τὸ ρητὸν καὶ λόγον ἔχον· τεταγμένον ^b γάρ τι καὶ
ᾠρισμένον ἐντί· εὐτυχία δέ, τὸ ἄρρητον καὶ τὸ ἄλογον· ²⁰
ἄτακτον γάρ τι καὶ ἀόριστόν ἐντι. Καὶ τὸ μὲν ἀρχᾶ καὶ
δυνάμει πρᾶτον, τὸ δὲ ἀρχᾶ καὶ δυνάμει ^c ὕστερον· τὸ μὲν
γὰρ κυβερνῆν καὶ ὀρίζειν πέφυκε, τὸ δὲ κυβερνῆσθαι καὶ
ὀρίζεσθαι. Λαμβάνοντι μάντοι γε συναρμογὰν ἀμφοτέρα,
φρονάσιος καὶ εὐτυχίης εἰς ^d ταυτὸ συνδραμοίσας. Αἰεὶ
γὰρ δεῖ, τὰν μὲν ρητὰν καὶ ^e λόγον ἔχουσιν φύσιν, ἔχεν ὁ
περανεῖ τε καὶ συντάζει, τὰν δὲ ἄρρητον καὶ ἄλογον, ἔχεν
ὑφ' ᾧ περασθήσεται τε καὶ συνταχθήσεται. Ἐχει γὰρ
οὕτως ὁ λόγος κατὰ πάντων, ὅ τε τᾶς ἀπείρου φύσιος καὶ ³⁰
τᾶς περαινοίσας. Τὰ μὲν γὰρ ἄπειρα φύσιν ἔχει περαι-
νεσθαι τε καὶ συντετάχθαι ὑπὸ τῶν λόγον ἔχόντων αἰεὶ καὶ

^b εἶη τῆς ἀληθείας καὶ μικρὸν] καὶ τῆς
ἀληθείας μηδὲ μικρὸν Gesneri margo.

72.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b τὰ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔργματα] τὸ
ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔρμα A. et Ges-
neri margo.

73.

^a Deest lemma A. Trinc. Cri-
toni tribuit Gesnerus. Inserui εἰς
post ὄδον e Schowii mss.

74.

^a Sic A. plenus quam Trinc. ubi
Κρίτωνος ἦτοι Δαμίππου εὐτυχία. De-
sunt autem A. omnia hujus sect. et
sequentis usque ad κοινὸν ἀμφοτέρων.

^b γάρ τι] γάρ τοι B. Ibid. de-
sunt εὐτυχία — ἀόριστον ἐντι.

^c ὕστερον] δεύτερον B. m. pr. ibid.
mox κυβερνεῖν.

^d ταυτὸ] ταυτὸν B.

^e λόγον] λόγων B. Mox ἔχον ὅπερ
ἀνεῖται καὶ Trinc.

φρόνασιν· ὕλας γὰρ καὶ οὐσίας ἔχοντι τάξιν· τὰ δὲ ^f περαίνοντα, ἐξ αὐτέων συντετάχθαι τε καὶ ἀρίσθαι· τέχνας γὰρ καὶ αἰτίας ἐνεργατικῶς ἐπέχοντι τάξιν.

75. ^a Ἐν ταύτῳ.

Ἄ δὲ συναρμογὰ ταύταν τῶν φυσίων κατ' ἄλλα καὶ ἄλλα γινομένα, μεγάλην καὶ ποικίλαν πεποίηκε τὴν διαφορὰν τῶν συναρμοσμένων. Ἐν τε γὰρ τῷ τῶν ὅλων ⁴⁰ περιοχῇ συναρμογὰ συναμφοτέρων τῶν φυσίων, τῶς τε ἀεικινάτω φύσιος, καὶ τῶς ἀειπαθέος, κόσμος ἐντί· ἄλλως γὰρ οὐκ ἐνεδέχето σώζεσθαι τό τε ὅλον καὶ τὸ πᾶν, μὴ συναρμογὰν ἔχοντος τῷ γεννατῷ ποτὶ τὸ θεῖον, καὶ τῷ ἀειπαθέος ποτὶ τὸ ἀεικινάτον. Ἐν τε τῷ ἀνθρώπῳ ἡ συναρμογὰ τῷ ἀλόγῳ μέρους τῆς ψυχᾶς ποτὶ τὸ λόγον ἔχον, ἀρετά. Οὔτε γὰρ ἐν τούτοις ἐνδέχεται, στάσιος εἰούσας ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσιν, ἀποτελεσθῆμεν ἀρετάν. Καὶ ἐν ⁵⁰ πόλει δὲ, τῶν μὲν ἀρχομένων ποτὶ τὴν ἀρχοντας ἀποτελεῖ κράτος καὶ ὁμόνοιαν· τὸ μὲν γὰρ ἀρχεῖν ἴδιον τῷ κρείσσονος, τὸ δ' ἀρχεσθαι ῥᾶον τῷ χείρονος, τὸ δὲ ^b κρατεῖν καὶ ὁμονοεῖν κοινὸν ἀμφοτέρων. Ὁ δὲ αὐτὸς τρόπος τῶς ἐφ' ὅλω καὶ τῶς ἐπὶ τῷ οἴκῳ συναρμογᾶς συντίθεται τε καὶ ^c συντάσσεται ^d σπουδᾶς καὶ παιδείας, ποτὶ λόγον ἐς τὸ αὐτὸ συνδραμοίσας· καὶ λύπας δὲ, καὶ ἀδοῦσας, καὶ εὐτυχίας, καὶ ^e ἀτυχίας. Χρηζοῖ γὰρ ὁ βίος τυγχάνειν καὶ ἀνέσιος καὶ ¹ ἐπιτάσιος, καὶ σκυθρωπότατος καὶ διαχύσιος, καὶ εὐτυχίας ^f δὲ καὶ ἀτυχίας. Ἄ μὲν γὰρ συνέχεν καὶ συνάγειν

^f περαίνοντά τε Trinc.

75.

^a Sic Trinc. ubi mox συναρμογὰν συναμφοτέραν συναμφοτέρων τ. φ. et infra ποτὶ τὸ ἀκίνατον.

^b κρατεῖν—ὁμονοεῖν] κρατεῖν—ὁμονοεῖν B.

^c συντίθῃσιν] συντάσσεται A. et margo Gesneri. συντάσσει τε καὶ

συντίθῃσιν malit Jacobsius Anthol. T. XI. p. 173.

^d ἐπωδᾶς] σπουδᾶς Valckenærius ad Herodot. VIII. 5. Propior ad literas est forma Dorica, quam recepi.

^e ἀτυχήματα] ἀτυχίας A. et margo Gesneri.

^f δὲ καὶ] δὲ om. A.

δύναται τὸν νόον ἐς τὰν εὐμαχανίαν, καὶ ἐς τὰν φρόνασιν·
 ἃ δ' ἔ^ε ἄμπαυσιν καὶ διάχυσιν παρεχόμενα, καινότερον καὶ
 εὐψυχον ἢ αὐτὸν αὖ παρασκευάζοντι ποτὶ τὰς πράξεις.
 ἰ Εἰ δὲ καὶ τὸ ἐν τούτων^κ ἐνδυναστεύει κατὰ τὸν βίον, ἕτερο-
 μερῆς τε καὶ ἕτεροκλινῆς γίνεται ὁ βίος, ἵ^οκκα μὲν ἐπὶ τὸ
 σκυθρωπὸν τε καὶ χαλεπὸν καταφερόμενος, ὅκκα δὲ ἐπὶ τὸ 10
 ἀνειμένον καὶ κοῦφον· ἃ δὲ συναρμογὰ τούτων ἀπάντων
 ὀφείλει γίγνεσθαι ποτὶ τὰν φρόνασιν· αὐτὰ γὰρ ἃ διενερ-
 γοῦσα ἐντὶ τὸ τε ἄπειρον καὶ τὸ περαῖνον ἐν ταῖς πράξεσι,
 δίοπερ καὶ τὰν ἄλλαν ἀρετᾶν^μ αὐτ' ἂν ἀγεμῶν ἐντὶ καὶ
 μάτηρ. Πᾶσαι γὰρ ποτὶ τὸν λόγον καὶ νόμον τὸν ταύτας
 συναρμοσμένοι τε καὶ συντεταγμένοι^ν τυγχάνοντι. Περαι-
 νεται ὁ δὴ ὁ λόγος ἤδη μοι κατ' εὐθεῖαν· τὸ γὰρ^ρ ἄλογον
 καὶ τὸ ῥητὸν ἐν πᾶσιν ἐνι· καὶ τὸ μὲν ὀρίζει καὶ πέραίνει,

^ε ἄμπαυσιν] ἀνάπαυσιν A. αἰ —
 παρεχόμενα Trinc.

^η αὐτὸν] αὐτὸν αὖ παρασκευάζεται
 A. a p. m.

^ι εἰ δὲ καὶ τὸ ἐν] Sic A. καὶ τὸ om.
 Trinc.

^κ ἐνδυναστεύει] ἐνδυναστεύει B.

^λ ὅκκα] ὅκκα B.

^μ αὐτ' ἂν] Legendum forte αὐτα.

^ν τυγχάνοντας A.

^ο ὅ] δὲ margo Gesneri.

^ρ Corrigendum putem : π. γ. π.

τ. λ. κ. τ. ν. τ. τ. σ. κ. συντεταγμέ-
 ναι, τυγχάνοντι περαίνεσθαι μὴ ἀλό-
 γως, ἀεὶ δὲ τοι κατ' εὐθεῖαν καὶ τὸ
 ῥηθέντ' ἐν πᾶσιν ἐνι—συγκείμενον αὐτῷ
 τῷ ἄλλῳ καὶ τῷ παντός συναρμογῆ ἐντὶ.
 Inficete verterat Gesnerus περαι-
 νεται, Ceterum hæc ad instituti
 mei probationem satis dicta sunt :
 nam de virtutibus ipsis hæc di-
 cuntur. Αὐτῷ pro αὐτε vera est
 lectio, quam ex Cod. Par. A. no-
 tavit Grotius. Pro ῥητὸν, quod sine
 dubio vitiosum, legendum καὶ

τὸ ῥηθέντ' ἐν πᾶσιν ἐνι : Sc. dice-
 res, de quibus diximus, τὸ ἄλο-
 γον et λογικόν, in omnibus virtuti-
 bus insunt, quod autem ex utrius-
 que pulchra conjunctione oritur,
 id ipsius virtutis veluti totum es-
 sentiamque constituit. WYTTEN-
 BACH. ad Plutarch. de S. N. V. p.
 74. Idem in Philomath. p. iii.
 p. 94. Eldikius : “ Quod Olym-
 piodorus νοητῷ interpretatur ἰη-
 “ telligente, eodem sensu, nisi
 “ fallor, scripsit Crito, sive Da-
 “ mippus, τὸ γὰρ ἄλογον καὶ τὸ
 “ NOHTON ἐν πᾶσιν ἐνι—τὸ δὲ ἐξ
 “ ἀμφοτέρων αὐτῶν συγκείμενον ΑΥΤΑ
 “ τῷ ἄλλῳ καὶ τ. π. σ. ε.” Equidem
 pro priori retineam vulgatum ῥη-
 τὸν, quod in principio hujus dis-
 putationis cum λόγον ἔχον jungi-
 tur, et λογικόν valet : at posterius
 præ vulg. αὐτε plane probandum.
 Hactenus Wytttenbachius. αὐτῷ
 habet A. pro αὐτε, sed αὐτε scrip-
 tum supra et in marg. a m. rec.

τὸ δ' ὀρίζεται καὶ περαίνεται· τὸ δ' ἐξ ἀμφοτέρων αὐτῶν ²⁰
συγκείμενον, ἅ τε τῷ ὅλῳ καὶ τῷ παντὸς συναρμογὰ ἐντι.

76 ^a Ἀρχύτα Πυθαγορείου ἐκ τοῦ Περί ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ
εὐδαίμονος.

^b Φρόνιμος δὲ ἀνὴρ οὕτως ἀν μάλιστα γένοιτο· φύσιος πρᾶ-
τον εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν, ἐν
λογισμοῖς τε καὶ ^c μαθημάτεσσι καὶ ταῖς ποτ' ἀκρίβειαν
θεωρίαις εὐθύς ἐκ νέων γυμνάσαιτο τὰν διάνοιαν, φιλοσοφίας
ἀπτόμενος ὀρθᾶς· μετὰ δὲ ταύτας, Θεῶν τε καὶ νόμων καὶ
^d βίων ἀνθρωπίνων ἐμπειρίαν λάβη. Δύο γάρ ἐντι ἐξ ὧν τῷ ³⁰
φρονίμῳ διάθεσις παραγίνεται, ὧν τὸ μὲν ἐντι ἔστιν μαθη-
ματικὴν τε καὶ γνωστικὴν λαβεῖν, τὸ δὲ θεωρήματα καὶ
πράγματα πολλὰ ^e ἐπελθόντα μὲν καὶ αὐτὸν ἰδόντα, τὰ δὲ
καὶ δι' ἑτέρῳ τινὸς τρόπῳ κατανοήσαντα. Οὔτε γὰρ ὁ ἐν
λογισμοῖς καὶ μαθημάτεσσι καὶ ταῖς ποτ' ἀκρίβειαν θεω-
ρίαις εὐθύς ἐκ νέων γυμνάσας τὰν διάνοιαν, ^f ἱκανός ἐντι
ποτὶ φρόνασιν· οὐθ' ὁ τούτων μὲν ἀπολειφθεῖς, ἐν ἀκροαμά-
τεσσι ^g δὲ πολλοῖς καὶ πραγμάτεσσιν ἀναστρεφθεῖς. Ἄλλ'
ὁ μὲν ἐν τῷ καθ' ἕκαστα κρίνεν, τυφλὸς ἐγένετο τὰν διά-
40 νοιαν· ὁ δ' ἐν τῷ καθόλῳ θεωρῆν αἰεὶ. ^h Καθάπερ γὰρ ἐπὶ
τῶν λογισμῶν τὰ μέρεα ⁱ συντιθέντας τὸ ὅλον ἐξ αὐτῶν λογι-
ζεσθαι· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων δύναται ὁ μὲν λόγος
τὰν καθόλῳ θεωρίαν ὑπογράφεν, ἅ δ' ἐμπειρία, ^k καθ'
ἕκαστα κρίνεν.

76.

^a Sic A. Ἀρχύτου Πυθαγορείου
Trinc.

^b φρόνιμος δὲ A. Vulgo deest δέ.

^c μαθημάτεσι] μαθημάτεσσι A.

^d βίων ἀνθρωπίνων] ἀνθρωπίνων βίων
A. λάβοι pro λάβη duo MSS. apud
Schowium. θεῶν τε νόμων Trinc.

^e ἐπελθόντα] ἐπελθόντα τὰ Arsen.

^f ἱκανός ἐντι ποτὶ φρόνασιν] ποτὶ

φρόνασιν ἱκανός ἐντι A.

^g δὲ πολλοῖς] δὲ om. A. Trinc.

^h καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν λογισμῶν]
καθάπερ ἐπὶ τὸν λογισμὸν A. γὰρ om.
Trinc. Post hæc v. inserit Scho-
wius δύναται ὁ λόγος.

ⁱ συντιθεῖς] συντιθέντας A. Arsen.
Trinc.

^k καθ' ἕκαστα]. τὰ καθ' ἕκαστου
Arsen.

77 ^a Ἐπικτήτου.

Οὐδείς φιλοκρήματος, καὶ φιλήδονος, καὶ φιλόδοξος, φιλόανθρωπος, ἀλλὰ μόνος ὁ φιλόκαλος.

78 Ὡσπερ οὐκ ἂν ἐβούλου ἐν νηὶ μεγάλη καὶ γλαφυρᾷ⁵⁰ καὶ πολυχρυσῶ πλέαν βαπτίζεσθαι· οὕτω μηδὲ ἐν οἰκίᾳ αἰροῦ ὑπερμεγεθεῖ καὶ πολυτελεῖ ^b αὐλιζόμενος χειμάζεσθαι.79 ^a Δημητρίου Φαληρέως τῶν ἐπτὰ σοφῶν ἀποφθέγματα.

Κλεόβουλος, Εὐαγόρου

Λύνδιος ἔφη.

Μέτρον ἄριστον. Πατέρα δεῖ αἰδεῖσθαι. Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν ^b καὶ τὴν ψυχὴν. ^c Φιλήκοον καὶ μὴ πολυήκοον. ^d Πολυμαθῆ, ἢ ἀμαθῆ. Γλῶσσαν εὐφημον κεκτῆσθαι. Ἀρετῆς οἰκεῖον, ^e καὶ κακίας ἀλλότριον, ἀδικίαν μισεῖν. Εὐσέβειαν φυλάσσειν. Πολίταις τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν. ^f Γλώττης κρατεῖν. Βία μηδὲν πράττειν. Τέκνα παιδεύειν. Τύχῃ εὐχεσθαι. ^g Ἐχθρας διαλύειν. Τὸν τοῦ δήμου ἐχθρὸν, πολέμιον νομίζειν. Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ^h ἄγαν φρονεῖν, ἀλλοτρίων παρόντων· ⁱ τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ χέρηρον,

77.

^a Habet A. post alia Epicteti. Idem de n. seq. dicendum. Fragm. 13. 14. καὶ deest A. ante φιλόανθρωπος.

78.

^b καθήμενος] αὐλιζόμενος A. Gesneri margo. μικρῶ pro μεγάλῃ κ. γ. Trinc.

79.

^a Sic A. Trinc. In hoc tamen lemma positum ante n. 78.

^b καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν A.

^c φιλήκοον καὶ μὴ πολυήκοον] A. φιλήκοον εἶναι μᾶλλον ἢ φιλόκαλον. Gesneri marg. φιλήκοον—πολύκαλον A. et B. m. s. πολύκαλον item habet Gesneri margo.

^d πολυμαθῆ ἢ ἀμαθῆ] Al. φιλομαθῆ μᾶλλον ἢ ἀμαθῆ Gesneri margo.

^e καὶ κακίας ἀλλότριον desunt A. Trinc.

^f γλώττης κρατεῖν] ἡδονῆς κρατεῖν A. B. m. sec. et Gesneri margo.

^g ἐχθρας] ἐχθροὺς Gesneri margo. τύχῃ εὐχ. om. Trinc.

^h ἄγαν φρονεῖν] Al. φιλοφρονεῖσθαι Gesneri margo. σωφρονίζειν A. et B. uterque ex em. Valckenarius: F. leg. μηδὲ ἄγαν ἀγαναφρονεῖν, neque nimis esse blandiloquum.

ⁱ τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ χέρηρον] χέρηρον Trinc. τὸ μὲν γὰρ ἄνοικα A. ἄνοικα Gesneri marg. et B. m. sec. Mox τὸ δὲ μανίαν σημαίνει Gesneri margo.

10

τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν. Οἰκέτας μεθύοντας μὴ κολάζειν· εἰ δὲ μὴ, δόξεις^k καὶ αὐτὸς μεθύειν. Γαμῆν ἐκ τῶν ὁμοίων· εἴαν γὰρ ἐκ τῶν κρείττωνων, δεσπότας, οὐ συγγενεῖς κτήσῃ. ¹ Μὴ ἐπιμαίνεσθαι τῷ σκώπτοντι· ἀπεχθὴς γὰρ ἔσῃ τοῖς σκωπτομένοις. Εὐποροῦντα μὴ ὑπερήφανον εἶναι, ἀποροῦντα μὴ ταπεινοῦσθαι.

β. Σόλων Ἐξηκестίδου Ἀθηναῖος ἔφη.

Μηδὲν ἄγαν. ^m Κριτῆς μὴ κᾶθησο· εἰ δὲ μὴ, τῷⁿ λη-20 φθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ. Ἠδονὴν φεῦγε· ^o αὐτὴ γὰρ λύπην τίπτει. Φύλασσε τρόπου καλοκαγαθίαν ὄρκου πιστοτέραν. ^p Σφραγίζε τοὺς μὲν λόγους σιγῇ· τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ. Μὴ ψεύδου, ἀλλ' ἀλήθευε. Τὰ σπουδαῖα μελέτα. Τῶν γονέων μὴ λέγε δικαιότερα. Φίλους μὴ ταχὺ κτᾶ, οὐς δ' ἂν κτήσῃ, μὴ ταχὺ ἀποδοκίμαζε. Ἄρχεσθαι μαθὼν, ἄρχειν ἐπιστήσῃ. ^q Εὐθύνας ἐτέρους ἀξιώων δίδοναι, καὶ αὐτὸς ὑπέχε. Συμβούλευε μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα τοῖς πολί-30 ταις. Μὴ θρασύνου. Μὴ κακοῖς ὁμίλει. Χρᾶ τοῖς Θεοῖς. Φίλους ^r εὐσέβει. [^s Γονεῖς αἰδοῦ. Νοῦν ἡγεμόνα ποιοῦ.] Ὅδ' ἂν ἴδῃς μὴ λέγε. ^t Εἰδῶς σίγα. Τοῖς ^u σεαυτοῦ πρᾶος ἴσθι. Τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς τεκμαίρου.

^k καὶ αὐτὸς μεθύειν] παροινεῖν A. B. m. s. et sic voluisse videtur Gesnerus, cujus margo hanc lectionem praebet alieno in loco.

¹ μὴ ἐπιμαίνεσθαι] Al. μὴ ἐπιγελάων τοῖς σκωπτομένοις, ἀπεχθήσεσθαι. Gesneri marg. ἐπιγέλα pro ἐπιμαίνεσθαι A. et B. m. sec.

^m κᾶθησο] κᾶθησο A. et sic emend. Valckenærius.

ⁿ ληφθέντι] λειφθέντι A.

^o αὐτὴ γὰρ] ἤτις A. B. m. s. et Gesneri margo.

^p σφραγίζε] σφραγίζου A. B. m. sec.

^q εὐθύναν ἐτέρους ἀξιώων δ. κ. α.

⁶
^{δς}
^u ὑπέχε] εὐθύναν ἐτέροις οἷς ἀξιοῖς δ. α. ὑπέχειν A. et B. m. sec. Desunt Trinc.

^r εὐσέβει] ἐπαίνει A. B. m. sec. Valckenærius ad Euripid. Hippol. 996: "Mihi dixisse videtur" (Solon) χρᾶ τοῖς θεοῖς, ὡς φίλοις· "γονεῖς αἰδοῦ. Hæc erat sapienti "commendata pietas, Diis ut "amicis uti."

^s γονεῖς—ποιοῦ desunt A.

^t εἰδῶς σίγα desunt A.

^u σεαυτοῦ] ἐαυτοῦ A. sed em. σεαυτοῦ.

γ. Χίλων υἱὸς ^w Δαμαγήτου Λακεδαιμόνιος ἔφη.

Γνώθι σαυτὸν. ^x Πίνων, μὴ πολλὰ λάλει· ^y ἀμαρτήσεις γάρ. Μὴ ἀπείλει τοῖς ἐλευθέροις· οὐ γὰρ ^z καλόν. Μὴ κα-
40 κολόγει τοὺς πλησίον· εἰ δὲ μὴ, ἀκούσῃ ^a ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ.
Ἐπὶ τὰ ^b δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ δὲ τὰς
ἀτυχίας, ταχέως. Γάμους εὐτελεῖς ποιῶ. Τὸν τετελευτη-
κότα μακάριζε. Πρεσβύτερον σέβου. Τὸν τὰ ἀλλότρια
περιεργαζόμενον μίσει. Ζημίαν αἰροῦ μάλλον, ἢ κέρδος
^c αἰσχροῦ. Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. ^d Τραχὺς ἂν,
ἤσυχον σεαυτὸν παρέχε, ὅπως σε αἰσχύνωνται μάλλον, ἢ
φοβῶνται. Τῆς ἰδίας οἰκίας προστάτει. Ἡ γλῶσσά σου
μὴ ^e προτρεχέτω τοῦ νοῦ. Θυμοῦ κράτει. Μὴ ἐπιθύμει
50 ἀδύνατα. Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν, μηδὲ τὴν χεῖρα
κινεῖν· ^fμανικὸν γάρ. Νόμοις ^g πείθου. ^h Ἀδικούμενος δια-
λάσσου· ὑβριζόμενος δὲ, τιμωροῦ.

δ. ⁱ Πιττακὸς Μυτιληναῖος.

Ἐγγύη, παρὰ δ' ἄτη. Φίλων παρόντων καὶ ἀπόντων
μέμνησο. Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζου, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιτη-
δέμασιν ἴσθι ^k καλός. Μὴ πλούτει κακῶς. Μὴ σε δια-
1 βαλλέτω λόγος· ^l εἰς τοὺς πίστεως κεκοινωνηκότας. Κολα-
κεύειν γονεῖς μὴ ὄκνει. Μὴ προσδέχου τὸ φαῦλον. Οἴους

^w πάγητος] Gesnerus in marg.
Laërtius habet Δαμαγήτου. Sic A.
et B. m. sec.

^x πίνων] πεινῶν A. p. m.

^y ἀμαρτήσεις] ἀμαρτήσεις A. B.
m. sec.

^z καλόν] δίκαιον Gesneri margo.
Οὐ γὰρ καλόν desunt A.

^a ἐφ' οἷς] τις A. a p. m.

^b δεῖπνα] δίκαια A. a p. m.

^c αἰσχροῦ] αἰσχρόν ἡγοῦ· σὺ γὰρ
ἀπαξ λυπήσῃ A.

^d τραχὺς] ἰσχυρὸς Gesneri margo.

^e προτρεχέτω] προσεχέτω A. a p.

m.

^fμανικὸν] μανικοῦ Gesneri margo.

^g πείθει] πείθου A. Trinc.

^h ἀδικούμενοις] ἀδικούμενος Ges-
neri margo et B. m. sec. Ἐξ post
ὑβριζόμενος deest A.

ⁱ Πιττακὸς Μυτιληναῖος] Gesneri
edit. Bas. Π. Μυτιληναῖος. Trinc.

et al. Π. Μυτιληναῖος. A. Θαλῆς
ἐκ σάμου μιλῆσιος ἔφη cum Gesneri
margine. ἄττα Trinc. pro ἄτη.

^k καλός] καλῶς A. Trinc. B.
m. p.

^l εἰς τοὺς] πρὸς τοὺς A. Gesneri
margo et B. m. sec.

ἀν ἐράνοῦς ^m ἐνέγκῃς τοῖς γονεῦσι, τούτους ⁿ αὐτὸς ἐν τῷ
 γῆρα παρὰ τῶν τέκνων προσδέχου. Χαλεπὸν τὸ εὖ γινῶναι.
 Ἠδιστὸν τὸ ἐπιθυμίας τυχεῖν. Ἄνιάρων ἀργία. ^o Κακὸν
 ἀκρασία. Βαρὺ ἀπαιδευσία. Δίδασκε καὶ μάνθανε τὸ
 ἄμεινον. Ἄργος μὴ ἴσθι, μὴ δ' ἀν ^p πλουτῆς. ^q Τὴν εὐτυ-
 χίαν κρύπτε. Φθόνου χάριν μὴ οἰκτεῖρου. ^r Μέτρῳ χρῶ. ¹⁰
 Μὴ πᾶσι πίστευε. Ἄρχων κόσμει ^s σαυτὸν.

ε. ^t Θαλῆς ὁ Μιλήσιος.

Καιρὸν γινῶθι. Ὁ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχὼν γὰρ,
 καταγελασθήσῃ. ^u Τοῖς ἐπιτηδείοις χρῶ. Ὅσα ^w νεμεσᾶς τῷ
 πλησίον, αὐτὸς μὴ ποιεῖ. ^x Ἀπραγοῦντα μὴ ὀνειδίξει· ἐπὶ
 γὰρ τούτοις νέμεσις Θεῶν κάθηται. Παρακαταθήκας ἀπόδος.
^y Ἀνέχου ὑπὸ τῶν πλησίον [μικρά. Ἀγάπα τὸν πλησίον,]
 μικρὰ ἐλαττούμενος. Τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε, μὴ δ' εὖ τὸν ²⁰
 ἐχθρόν· ἀσυλλόγιστον ^z γὰρ τὸ τοιοῦτον. Δεινὸν τὸ συνιδεῖν τὸ
 μέλλον. Ἀσφαλὲς τὸ γενόμενον, ἀσαφὲς τὸ μέλλον. Πιστὸν
 γῆ, ἄπιστον θάλασσα, ἄπληστον κέρδος. Κτῆσαι ^a καλο-
 καγαθίαν. Θεραπείαν ζῆτει. Φίλει τὴν παιδείαν, σωφροσύ-

^m ἐνέγκῃς] ἐνέγκοις A.

ⁿ αὐτοῖς] αὐτὸς A. B. m. sec.

^o κακὸν] βλαβερὸν A. et margo
Gesneri.

^p πλουτῆς] πλουτεῖς A.

^q τὴν εὐτυχίαν κρύπτε] Gesnerus
in marg. *Al.* κακὰ ἐν οἴκῳ κρύπτε.
Et sic A. et B. m. sec.

^r μέτρῳ χρῶ om. Trinc. habet
B. m. sec.

^s σαυτὸν] σεαυτὸν A. ἄρχων κ. σ.
desunt Trinc.

^t Θαλῆς ὁ Μιλήσιος] Πιττακὸς
Ἰγρᾶδου Λέσβιος ἔφη Gesneri margo
et A.

^u τοῖς ἐπιτηδείοις] τῶν ἐπιτηδείων A.

^w νεμεσᾶς] νουθετεῖς B. m. p.
νεμεσεῖς m. sec. et Trinc. τὸν pro
τῷ A. a p. m. B. Trinc.

^x ἀπραγοῦντα] Gesnerus in marg.:
*Lego κακοπραγοῦντα vel δυσπραγοῦν-
τα.*

^y ἀνέχου.] In B. (ut Trinc.) ἀγάπα
τὸν πλησίον μικρὰ ἐλαττούμενος, *linea
subducta, et in ora additum a m.
sec.* ἀνέχου ὑπὸ τῶν πλησίον μικρὰ
ἐλαττούμενος. In A. desunt μικρὰ
ἀγάπα τὸν πλησίον. Valckenærius:
“Jungenda sunt ista, ἀγάπα τοῦ
“πλησίον μικρὰ ἐλαττούμενος. *Ne*
“*indigneris, si alio non nihil in-*
“*ferior habearis.*”

^z γὰρ τὸ τοιοῦτον] πᾶν τοιοῦτον A.
μὴδ' εὖ — τοιοῦτον om. Trinc. Ibid.
mox absunt ἀσαφὲς τὸ μέλλον. ἀσ-
φαλὲς—μέλλον om. Trinc.

^a καλοκαγαθίαν] ἴδια A. et mox
εὐσέβειαν pro ζῆτει. φίλει τὴν.

νην, φρόνησιν, ἀλήθειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν, ἐπιδεξιότητα, ἐταιρειαν, ^b ἐπιμέλειαν, οἰκονομίαν, τέχνην, εὐσέβειαν.

ζ. Βίας ^c Τευταμίδης Πρινηνεὺς ἔφη.

Οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί. ^d Ἐς τὸ ἔσοπτρον ἐμβλέ-³⁰
ψαντα δεῖ, εἰ μὲν καλὸς φαίνει, καλὰ ποιεῖν, εἰ δὲ αἰσχροὺς,
τὸ τῆς φύσεως ἑλλίπες διορθοῦσθαι τῇ καλοκαγαθία. Βρα-
δέως ἐγχείρει· ὁ δ' ἂν ἄρξῃ, διαβεβαίου. Μίσει τὸ ταχὺ
λαλεῖν, ^e μὴ ἀμάρτης· μετάνοια γὰρ ἀκολουθεῖ. Μῆτε εὐήθης
ἴσθι, μῆτε κακοήθης. Ἀφροσύνην μὴ προσδέχου. Φρόνησιν
ἀγάπα. ^f Πάντοτε λέγε, ὡς εἰς Θεοί. Νόει τὸ πραττόμενον.
^g Ἄκουε πολλά. Λάλει ^h καίρια. Πένης ἂν, πλουσίοις μὴ ἐπι-⁴⁰
τίμα, ἢ μὴ μέγα ἀφελῆς. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ
πλοῦτον. Πείσας λάβε, μὴ ⁱ βιασάμενος. Ὅτ' ἂν ἀγαθὸν
πράσσης, Θεοῦς, ⁱ μὴ σεαυτὸν αἰτιῶ. Κτῆσαι ἐν μὲν νεότητι
εὐπραξίαν, ἐν δὲ τῷ γῆρα σοφίαν. Ἐξείς ἔργῳ μνήμην,
καιρῷ εὐλάβειαν, τρόπῳ γενναϊότητα, ^k πόνῳ ἐγκράτειαν,
φόβῳ ^l εὐσέβειαν, πλούτῳ ^m φιλίαν, λόγῳ πειθῶ, σιγῇ κόσ-
μον, γνώμῃ ⁿ δικαιοσύνην, τόλμῃ ἀνδρείαν, πράξῃ δυναστείαν,
δόξῃ ἡγεμονίαν, ^o φύσει εὐγένειαν.

50

η. Περίανδρος Κυψέλου Κορίνθιος ἔφη.

Μελέτα τὸ πᾶν. Καλὸν ἡσυχία. Ἐπισφαλὲς προπέτεια.

^b ἐπιμέλειαν om. Trinc. Habet
B. a m. sec. εὐσέβειαν mox om. A.
B.

^c τευταμίδης] τευταμίδου A. Trinc.
et Gesner. in marg.

^d Dedi cum Gesneri margine,
A. et B. m. sec. et sic plures
MSS. apud Schowium. Vulgo,
χρῆ πρῶτον αὐτὸν ἐμβλέψαντα πράτ-
τειν· εἰ μὲν καλὸς φαίνει, καλὰ ποιεῖν·
εἰ δὲ αἰσχροὺς, τὸ τῆς φύσεως ἑλλίπες
διορθοῦσθαι· ἄσκει καλοκαγαθίαν.

^e μὴ ἀμάρτης — ἀκολουθεῖ om.
Trinc.

^f πάντοτε] περὶ θεῶν A.

^g καίρια] ὀλίγα B. m. p.

^h βιασάμενος A. πάσας pro πείσας
Trinc.

ⁱ μὴ] μὴ δὲ B. m. p. Trinc.

^k πόνῳ — πειθῶ] Prius defuit A.
sed annotatur ad marg.

^l εὐσέβειαν] εὐλάβειαν Gesner. in
marg.

^m φιλίαν] δειλίαν Gesn. in marg.

ⁿ δικαιοσύνην τόλμῃ inter lineas
scripta A.

^o φύσει εὐγένειαν om. A. Trinc.

Κέρδος αἰσχρὸν, φύσεως κατηγορία. Δημοκρατία κρείττον τυραννίδος. Αἱ μὲν ἡδοναὶ, θνηταὶ, αἱ δ' ἀρεταὶ, ἀθάνατοι. Εὐτυχῶν μὲν, μέτριος ἴσθι· ἀτυχῶν δὲ, φρόνιμος. Φειδόμενον κρείττον ἀποθανεῖν, ἢ ζῶντα ἐνδεῖσθαι. Σεαυτὸν ἄξιον παρα-¹σκεύαζε τῶν γενέων. Ζῶν μὲν ἐπαινοῦ· ἀποθανῶν δὲ, μακαρίζου. Φίλοις εὐτυχοῦσι καὶ ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι. Ὁν ἂν ἐκῶν ^ρ ὁμολογήσης πονηρὸν, παράβαινε. Λόγων ἀπορρη-²των ἐκφορὰν μὴ ποιῶ. ⁹ Λοιδόρει ὡς ταχὺ φίλος ἐσόμενος. Τοῖς μὲν νόμοις παλαιοῖς χρῶ, τοῖς δ' ὄψοις προσφάτοις. Μὴ μόνον τοὺς ἀμαρτάνοντάς κόλαζε, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλ-¹⁰λοντάς κάλυε. Δυστυχῶν, κρύπτε· ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐ-¹⁰φρανῆς.

80 Σωσιάδου τῶν ἐπτὰ σοφῶν ὑποθήκαι.

Ἐπου Θεῶ. Νόμῳ πείθου. Θεοὺς σέβου. Γονεῖς αἰδοῦ. Ἦττῶ ¹ ὑπὲρ δικαίου. Γνώθι μαθῶν. Ἀκούσας νόει. Σεαυτὸν ἴσθι. Γαμεῖν μέλλων, καιρὸν γνῶθι. Φρόνει θνητά. Ἐένος ὦν ἴσθι. Ἐστίαν τίμα. Ἄρχε σεαυτοῦ. Φίλοις βοήθει. Θυμοῦ κράτει. Φρόνησιν ἄσκει. Πρόνοιαν τίμα. Ὀρκῶ μὴ χρῶ. Φιλίαν ἀγάπα. Παιδείας ἀντέχου. Δόξαν δίδωκε. Σοφίαν ζήλου. Καλὸν εὖ λέγε. ²⁰ Ψέγε μηδένα. Ἐπαινεί ἀρετήν. Πράττε δίκαια. Φίλοις εὐνόει. Ἐχθροὺς ἀμύνου. Εὐγένειαν ἄσκει. Κακίας ἀπέχου. Κοινὸς γίνου. Ἴδια φύλασσε. Ἀλλοτρίων ἀπέχου. Εὐφημὸς ἴσθι. Ἄκουε παντα. Φίλῳ χαρίζου. Μηδὲν ἄγαν. Χρόνου φείδου. Ὅρα τὸ μέλλον. Ἵβριν μίσει. ⁵ Ἰκέτας αἰδοῦ. (Πείνων ἄρμοζε) ⁶ Τίους παιδεύε. Ἐχῶν χαρίζου. Δόλον φοβοῦ. Εὐλόγει ⁷ πάντας.

^ρ ὁμολογήσεις] ὁμολογήσης A. Margo ed. Francof. ὅ δ' ἂν ἐκῶν ὁμ.

⁹ λοιδόρει] λοιδόρου A. B. m. sec.

¹ ὑπὲρ δικαίου] ὑπὸ δικαίου A. B. m. sec. Gesn. marg. et quidam MSS. apud Schowium. Mox ξένος ὦ. ἴ. om. Trinc. et infra μηδὲν ἄγαν.

⁵ οἰκέτας] ἰκέτας A.

⁶ πείνων] πεινῶν A. Schowius ex uno codice MS. dedit πένης ὦν ἄ. Wyttenbachius ad Plutarch. p. 138. C. veram scripturam putat esse γάμον ἄρμοζε. Notat margo ed. Gesner. voces πείνων ἄρμοζε alias non legi. Desunt certe Trinc. ⁷ πάντας] πάντα margo Gesneri.

Φιλόσοφος γίνου. ^w Ὅσια κρίνε. Γνώς πράττε. Φόνου ἀπέχου. ³⁰
 Εὐχου δυνατά. Σοφοῖς χρῶ. ^y ἦθος δοκίμαζε. Λαβῶν ἀπόδος.
 Ὑφορῶ μηδένα. Τέχνη χρῶ. ^o Μέλλεις, δός. ^x Εὐεργεσίας τί-
 μα. Φθόνει μηδενί. Φυλακῆ πρόσσεχε. Ἐλπίδα αἶνει. Διαβολὴν
 μίσει. Δικαίως κτῶ. Ἀγαθούς τίμα. ^y Κριτὴν γνῶθι. Γάμους
 κράτει. Τύχην νόμιζε. Ἐγγύην φεῦγε. Πᾶσι διαλέγου. Ὀμοί-
 οῖς χρῶ. Δαπανῶν ἄρχου. ^z Κτάμενος ἤδου. Αἰσχύνην σέβου.
 Χάριν ἐκτέλει. ^a Εὐτυχίαν εὐχου. Τύχην στέργε. Ἀκούων ὄρα.
 Ἐργάζου κτητά. ^b Ἐριν μίσει. ^v Ονειδος ἔχθαιρε. Γλῶσσαν
^c ἴσχε. Ἐβριν ἀμύνου. Κρίνε δίκαια. Χρῶ χρήμασιν. ^d Ἀδαρο- 40
 δόκητος δοκίμαζε. Αἰτιῶ παρόντα. Λέγε εἰδώς. Βίας μὴ ἔχου.
 Ἀλύπως βίου. Ὀμίλει πράως. Πέρασ ἐπιτέλει, μὴ ἀποδει-
 λιῶν. ^e Φιλοφρόνει πᾶσιν. Υἱοῖς μὴ ^f καταθάρρει. ^g Γλώττης
 ἄρχε. Σεαυτὸν εὖ ποίει. Εὐπροσήγορος γίνου. Ἀποκρίνου ἐν
 καιρῶ. Πόνει ^h μετὰ δικαίου. Πράττε ἀμετανοήτως. Ἀμαρτάν-
 ων μετανόει. Ὀφθαλμοῦ κράτει. Βουλεύου ⁱ χρήσιμα. ^k Ἐπι-
 τέλει συντόμως. Φιλίαν φύλατσε. Εὐγνώμων γίνου. Ὀμόνοϊαν
 δίακε. Ἄρρητον ^l μὴ λέγε. Τὸ ^m κρατοῦν φοβοῦ. Τὸ συμφέρον ⁵⁰
 θηρῶ. Καιρὸν προσδέχου. Ἐχθρας διάλυε. ⁿ Γῆρας προσδέχου.

^w Ὅσια κρίνε om. B.

^x εὐεργεσίας] εὐεργέτας B. m. sec.

^y κριτὴν usque ad ἤδου desunt
 Trinc. Valckenærius: "Suspicio
 leg. καίτην γνῶθι, γάμου κράτει.
 " Sic v. 42. ὀφθαλμοῦ κράτει. Su-
 pra p. 45, 10. γαμεῖν ἐκ τῶν
 " ὁμοίαν est Cleobuli: nihil alias
 " esset in his de nuptiis."

^z κτάμενος — εὐχου desunt A.

^a εὐτυχίαν—κτητά om. Trinc.

^b ἔριν] ἔβριν A.

^c ἴσχε] ἴσχε A. γλῶσσαν — ἀμύνου
 om. Trinc. et mox χρῶ χρήμασιν.

^d ἀδαροδόκητος δοκίμαζε] ἀδαροδό-
 κητα δικάζε A. et Gesneri margo.
 δικάζε B. m. sec. ἀλύπως βίου

om. Trinc.

^e φιλοφρόνει πᾶσιν om. Trinc.

^f καταθάρρει] καταρῶ A. B. m.
 sec. et Gesneri margo.

^g γλώττης] γυναικός A. B. m. sec.
 et Gesneri margo.

^h μετὰ δικαίου] μετ' εὐνοίας A. B.
 m. sec. et Gesneri margo.

ⁱ χρήσιμα] χροῖον B. m. sec.

^k ἐπιτέλει] πράττε A. B. m. sec.
 et Gesneri margo.

^l μὴ λέγε] κρύπτε A. et Gesneri
 margo.

^m κρατοῦν] ἀκρατοῦν A. et Ges-
 nerii marg.

ⁿ γῆρας — κενῶν om. Trinc. ἐπὶ
 p. μ. κ. in B. a m. sec.

Ἐπὶ ῥώμῃ μὴ καυχῶ. Εὐφημίαν ἄσκει. Ἀπέχθειαν φεῦγε. Πλούτει δικαίως. Δόξαν μὴ ὀλεῖπε. Κακίαν μίσει. Μανθάνων μὴ κάμνε. Κινδύνευε φρονίμως. Ῥφειδόμενος μὴ λείπε. Χρησμοὺς θαύμαζε. Οὐστρέφεις, ἀγάπα. Ἐἰ Ἀπόντι μὴ μάχου. Πρεσβύτερον αἰδοῦ. Νεώτερον δίδασκε. Πλούτῳ ἀπίστει. Σεαυτὸν αἰδοῦ. Ἐἰ Μὴ ἄρχε ὑβρίζειν. Προγόνους στεφάνου. Θνήσκει ὑπὲρ πατρίδος. Τῷ βίῳ μὴ μάχου. Ἐπὶ νεκρῶ μὴ γέλα. Ἐἰ Ἀτυχοῦντι συνάχθου. Χαρίζου ἄβλαβῶς. Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ. Ἐξ εὐγενῶν γένη. Ἐπαγγέλλου μηδενί. Φθιμένους μὴ ἀδίκει. Εὐπάσχε ὡς θνητός. Τύχῃ μὴ πίστευε. Ἐἰ Παῖς ὢν κόσμιος ἴσθι, ἡβῶν ἐγκρατῆς, μέσος δίκαιος, ἠῶν πρεσβύτερος εὐλογος. Τελεύτα ἄλυπος.

81 ^a Ἡρακλείτου.

Ἐκόσων λόγους ἤκουσα, οὐδεὶς ἀφικνεῖται ἐς τοῦτο, ὥστε
^b γινώσκειν ὅτι σοφόν ἐστὶ πάντων κεχωρισμένον. 10

82 Κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν.

83 Ἀνθρώποις γίνεσθαι ὁκόσα θέλουσιν, οὐκ ἄμεινον.

84 Νούσος ^a ὑγιεινὴν ἐποίησεν, ἡδὺ καὶ ἀγαθὸν λιμὸς, κόρον.

^o λίπε] λείπε A. et sic voluit, opinor, Gesner. in marg. λείπε A. pro μίσει.

^p ἡδόμενος] φειδόμενος A. et mox λείπε. ἡδόμενος — θαύμαζε om. Trinc. χρησμοὺς θαύμαζε B. a m. sec.

^q ἀπόντι μ. μ. om. Trinc. Habet B. a m. sec.

^r μὴ ἄρχε] A. μὴ ἄρχου B. m. sec. μ. α. ὕ. om. Trinc.

^s ἀτυχοῦντι] ἀτυχοῦσι A.

^t ἀβλαβῶς] εὐβλαβῶς B.

^u παῖς ὢν om. Trinc. Habet B. m. sec.

^w πρεσβύτερος] πρεσβύτης margo Gesneri.

81.

^a Sic Trinc. qui eidem tres seqq. sententias tribuere videtur. Et

sic credo A. B.

^b γινώσκειν.] Sic Trinc. Edd. recentt. γινώσκει. Sequitur in Trinc. et al. hæc sententia, ἢ γὰρ θεὸς ἢ θηρίον, quæ ex margine irrepit. Gesnerus se eam in margine cod. cujusdam invenisse testatur. Et sic, ni fallor, A. B. Sic certe Can.

ibid. D. E. F. G. W. ὥστε γινώσκειν, ὅτι σοφόν ἐ. notatis in marg. ἢ γὰρ θεὸς ἢ θηρίον. Scripsi, ὥστε γινώσκειν θεόν, ὅτι σοφόν ἐ. Antea, ὥστε γινώσκει, ἢ γὰρ θεὸς ἢ θηρίον, ὅτι σοφόν ἐ. Marginalia: ἢ γὰρ θεὸς ἢ θηρίον nata sunt ex γρ. θξ et θν, vitiose postea descriptis et textui male insertis. Schow.

84.

^a ἡγεῖαν] ἡγεῖην B. m. sec.

κάματος, ἀνάπαυσιν. ^b Σωφρονεῖν, ἀρετὴ μεγίστη· καὶ σοφίη, ^d ἀληθεῖα λέγειν καὶ ποιεῖν κατὰ φύσιν ἐπαίοντας. Ξυ-
νόν ἐστὶ πᾶσι τὸ φρονεῖν. Ξὺν νόῳ λέγοντας, ἰσχυρίζεσθαι
χρῆ τῷ ξυῶ πάντων. Ὅκως περ νόμῳ πόλις, ^d καὶ πόλις ἰσ-²⁰
χυροτέρως. Τρέφονται γὰρ πάντες οἱ ^e ἀνθρώπινοι νόμοι ὑπὸ
ἐνὸς τοῦ θείου· κρατεῖ γὰρ τοσοῦτον, ὁκόσον ἐθέλει, καὶ ἐξ-
αρκεῖ πᾶσι, καὶ περιγίνεται.

85 ^a Σωκράτους.

Ψυχῆς ἐστὶ λόγος, ἑαυτὸν αὖξων. Ἐν τῷ βίῳ, καθάπερ
ἐν δράματι, χρῆ τὰ πρῶτα λέγειν, οὐ τὸν πλουσιώτατον,
ἀλλὰ τὸν φρονιμώτατον.

86 Σωκράτους.

Καλὸν ἐπὶ μὲν τῆς ἐστίας φαίνεσθαι τὸ πῦρ λαμπρόν· ἐπὶ
δὲ τῆς εὐτυχίας, τὸν νοῦν.

87 ^a Δεῖ ὥσπερ εὐνομουμένης τῆς πόλεως φυγαδεύειν ^b στα-³⁰
σιαστὴν ἄνθρωπον, οὕτως ἐκ τῆς σωθησομένης ^c ψυχῆς τὸν
πρὸς τὰ φαῦλα κεκλικότα νοῦν.

88 ^a Πλάτωνος.

Πολλὰ τέχναι ἐν ἀνθρώποις εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν, ἐμπει-

^b σωφρονεῖν] σωφροσύνην B. et sic
MSS. apud Schowium præbico
καί. Hinc usque ad φρονιμώτατον
om. A.

^c ἀληθεῖα — ἐπαίοντας] Forte le-
gendum ἀληθεῖα λέγειν καὶ ποιεῖν
κατὰ, φύσιν ἐπαίοντας, Naturæ con-
venienter viventes, quæ vita beata
erat Sapientis Stoicorum. VALC-
KENÆR.

^d καὶ πόλις ἰσχυροτέρως] καὶ πολί-
ται ἰσχ. Codex unus apud Scho-
wium.

Ib. Locus est obscurus, et, ut
videtur, corruptus. GESNER. In
hoc fr. quod attigit nuper admo-
dum Schleyermacher in Museum
der Alterthumsw. I. 3. p. 478.

legerim: Ξὺν νόῳ λέγοντας ἰσχυρίζε-
σθαι χρῆ τῷ ξυῶ πάντων, ὅκωσπερ νόμῳ
πόλις καὶ πόλις ἐστὶ ἰσχυροτέρω. (ἰσχυ-
ρίζεται scil.) JACOBS in Athenæum
p. 106.

^e ἀνθρώπινοι] ἀνθρώπειοι B. ἀνθρώ-
πιοι Trinc.

85.

^a Sic Trinc.

86.

^a Sic A. Trinc.

87.

^a Socrati tribuere videtur A.

^b στασιαστὴν] στάσις τὸν A.

^c ψυχῆς τὸν] ψυχῆς πάντα τὸν A.

88.

^a Sic Trinc. in Gorgia addit
Gesner. Sc. p. 448. C.

ρως εὐρημέναι. Ἐμπειρία μὲν γὰρ ποιεῖ τὸν αἰῶνα ἡμῶν πορευέσθαι κατὰ τέχνην· ἀπειρία δὲ κατὰ τύχην. ^b Ἐκάστων δὲ τούτων ^c μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλων ἄλλως· τῶν δὲ ἀρίστων οἱ ἀριστοί.

89^a Σὺ δὲ ^b δὴ πρὸς Θεῶν, ὦ παῖ, δυνατόν ἡγεῖτοῦτο; τάχα ⁴⁰ γὰρ ὑμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέποιτε· ἡμεῖς δὲ ἀμβλύτερον. Τὸ ποῖον, καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεεις; οὐ γὰρ πῶ κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον. Εἰ πάντα ἐπίστασθαι τινα ἀνθρώπῳ ἐστὶ δυνατόν; Μακάριον ^d μὲντ' ἂν ἡμῶν, ὦ ξένε, ἦν τὸ γένος.

90 ^a Σωκράτους.

Οὔτε ἵππῳ χωρὶς χαλινῶ, οὔτε πλούτῳ χωρὶς λογισμοῦ δυνατόν ἀσφαλῶς χρῆσασθαι.

91^a Ὁ βίος, ὡς περ ὄργανον, ἀνέσει καὶ ἐπιτάσει ἀρμοττό- ⁵⁰ μενος, ἡδίων γίνεται.

92 Ἐπαινεῖν χρὴ τὸ κατὰ τέχνην γινόμενον.

93 ^a Πλάτωνος.

Μάλιστα ^b προμελεῖσθαι χρὴ, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀμελήσας, τούτου τοῦ μαθήματος καὶ μιμητῆς καὶ μαθητῆς ἔσται, εἴαν ποθεν οἷός τ' ἦ μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα, βίον χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα, τὰ βελτίω ἐκ τῶν δυνατῶν αἰεὶ πανταχοῦ αἰρεῖσθαι.

^b ἐκάστων] ἐκάστῳ B.

^c μεταλαμβάνουσιν] ταῦτα λαμβάνουσιν Trinc.

89.

^a Sine lemmate Trinc. *Ejusdem in Sophista* Gesner. Scil. p. 232.

^b δὴ om. Trinc. et mox leg. ἡγῆ.

^c ὑμεῖς] ἡμεῖς B. m. pr.

^d μὲν τ' ἂν—ξένε] πᾶν—συνέχων N. μὲν πᾶν ἡμῶν δ' ἐνέχων Trinc.

90.

^a Sic Trinc.

91.

^a Sine lemmate Trinc. post locum Socratis.

92.

^a Sine lemmate Trinc. post locum Socratis.

93.

^a Sine lemmate Trinc. post locum Platonis.

^b προμελεῖσθαι] ἐπιμελεῖσθαι Trinc. Mox οἷός τ' ἦν edd. ante Schow.

94 ^aΤοῦ αὐτοῦ ἐκ τῶν Κλειτοφῶντος.

Καὶ ὅτ' ἂν λέγῃς, ὡς ὅτῃ τις μὴ ἐπίσταται χρῆσθαι, κρεῖττον εἶναι τὴν τούτου χρῆσιν. ^bΕἰ δὲ τις μὴ ἐπίσταται ὀφθαλμοῖς χρῆσθαι, μηδὲ ὥσπ, μηδὲ ζύμπαντι τῷ σώματι, τούτῳ μῆτε ἀκούειν, μῆθ' ὄραν, μῆτε ἄλλην χρείαν μηδεμίαν ^cχρῆσθαι τῷ σώματι κρεῖττον, ἢ ὀπῆσθαι ^dχρῆσθαι. Καὶ δὴ καὶ περὶ τέχνην ὡσαύτως· ὅστις γὰρ ἂν δὴ μὴ ἐπίσταται τῇ ἑαυτοῦ λύρᾳ χρῆσθαι, δῆλον ὡς οὐδὲ τῇ τοῦ γείτονος, οὐδὲ ὅστις μὴ τῇ τῶν ἄλλων, οὐδὲ τῇ ἑαυτοῦ, οὐδὲ τῶν ὀργάνων ἄλλῳ, οὐδὲ ^eκτημάτων οὐδενί. Καὶ τελευτᾷ δὴ καλῶς ὁ λόγος οὗτός σοι, ὡς ὅστις ψυχῇ μὴ ἐπίσταται χρῆσθαι, τούτῳ ^eτὸ ἄγειν ἡσυχίαν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ ζῆν κρεῖττον ^fἢ ζῆν πράττοντι καθ' αὐτόν· εἰ δὲ τις ἀνάγκη ^gζῆν εἶη, δούλω ἄμεινον ἢ ἐλευθέρῳ διάγειν τῷ τοιοῦτῳ τὸν βίον.

95 ^aΤοῦ αὐτοῦ Ἀλκιβιάδου.

Οὐκ οὖν φαμέν πάλιν τοὺς πολλοὺς διημαρτηκένας τοῦ ²⁰βελτίστου, ὡς τὰ πολλά γε, οἶμαι, ^bἄνευ νοῦ δοξῆ πεπιστευκότας; Φαμέν γάρ. ^cΛυσιτελεῖ ἄρα τοῖς πολλοῖς, μῆτε εἰδέναι μηδὲν, μῆτε οἶεσθαι εἰδέναι, εἴπερ γε προθυμῆσονταί μᾶλλον πράττειν ^dταῦτ' ἅττ' ἂν εἰδῶσιν ἢ οἰηθῶσιν εἰδέναι· πράττοντες δὲ βλάπτεσθαι τὰ πλείω μᾶλλον, ἢ ὠφελεῖσθαι. Ἀληθέστατα λέγεις. Ὅραῖς οὖν ^eὅτε γ' ἔφην, κινδυνεύειν τότε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν κτῆμα, εἰάν τις ἄνευ τῆς τοῦ βελτίστου ἐπιστήμης κεκτημένος ἢ, ὀλιγάκις μὲν ὠφε-

94.

^a Sic Trinc. Scil. p. 407.

E.

^b εἰ δὲ om. Trinc. Mox ἐπίστηται B.

^c χρῆσθαι] μὴ χρῆσθαι Trinc.

^d χρῆσθαι — χρῆσθαι ὄφθῳ] χρῆσθαι, ὄφθῳ δῆλον. Trinc. medii omisis.

^e τὸ ἄγειν] τῷ ἄγειν Trinc.

^f ἢ ζῆν] καὶ ζῆν Trinc.

^g ζῆν εἶη δούλω] ζῆν δούλου Trinc.

95.

^a Sic Trinc. Scil. p. 146.

C.

^b ἄνευ νοῦ] ἄνευ, οὐ Trinc.

^c λυσιτελεῖ] λυσιτελεῖν B.

^d ταῦτ'] μὴ ταῦτ' Trinc. et mox om. δέ.

^e ὅτε γ' ἔτ' Trinc.

λείν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω¹ τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἄρ' οὐχὶ τῶ ὄντι ὀρθῶς ἐφαινόμην λέγων; Καὶ εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ νῦν μοι 30 δοκεῖ, ὡς Σώκρατες. Δεῖ ἄρα καὶ πόλιν, καὶ ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ὀρθῶς βιώσασθαι, ταύτης τῆς ἐπιστήμης ἀντέχεσθαι ἀτεχνῶς, ὥσπερ² ἀσθενούντα ἰατροῦ, ἢ τινὸς κυβερνήτου τὸν ἀσφαλῶς μέλλοντα πλεῖν.

96^a Φρόνησις, δύναμις ποιητικὴ καθ' αὐτὴν τῆς ἀνθρώπου εὐδαιμονίας· διάθεσις, καθ' ἣν κρίνομεν τί πρακτέον, καὶ τί οὐ πρακτέον· ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν· ἐπιστήμη ποιητικὴ εὐδαιμονίας.

97^a Ἐπίστασαί τινες ἤδη βλαβέντας ὑπὸ ἐχθρῶν; Πῶς γὰρ 40 οὐ; Τί δὲ, ὑπὸ τῶν καλουμένων φίλων καὶ συνηθῶν, ἢ καὶ ὑπὸ συγγενῶν τινῶν; ἐνίους καὶ ὑπὸ τῶν ἔγγιστα, ἀδελφῶν, ἢ υἱῶν, ἢ πατέρων; Ἐγωγε πολλούς. Τίς οὖν ἡ αἰτία, δι' ἣν οὐ μόνον οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀδικοῦσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι φίλοι ἀλλήλους, καὶ νῆ Δία πολλοὶ καὶ τῶν ὄντως ἀναγκαίων; Δῆλον ὡς ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, ὑφ' ἧς ἕκαστος, οἶμαι, καὶ αὐτὸς αὐτῶ ἐστὶ βλαβερὸς. Πάντας ἄρα τοὺς φίλους φυλάττεσθαι δεῖ, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲν 50 μᾶλλον, ἢ ἂν φίλος, ἢ συνηθῆς, ἢ αἵματος ἐγγὺς εἶναι δοῆ; Πάντας, ὡς ὁ λόγος οὗτος φησίν. Οὐκ οὖν ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ γράψας τοῦτο τὸ ἔπος,

Νᾶφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν;

Ἰσως ὀρθῶς.

¹ τὸν ἔχοντα αὐτὸ] τὸν δ' ἔχοντα αὐτὰ Trinc.

² ἀσθενούντα] ἀσθενούντος Trinc.

96.

^a Gesnerus: *Ex definitionibus Platoni inscriptis*. Deest locus A. Trinc. Invenit hunc et sequentem locum in aliquo cod. ms. Gesnerus necne, equidem nescio; quare reliqui. Quæ autem post n. 97. inseruit, hac monitione præ-

missa, Περὶ σοφίας χωρὶς τινα ἐνταῦθα προστιθέναί εἶδοξε, καὶ τοι ἐν ταῖς προηγουμένοις οὐκ ὀλίγα εἰς σοφίαν συντίοντα τοῖς περὶ φρονήσεως ὁ Στοβαῖος συνέμιξε, sunt proculdubio adulterina. Itaque omisi.

97.

^a *Dionis ex libro De non temere credendo*. Sic Gesner. Scil. Or. LXXIV. init. Deest locus A. Trinc. Dedi ὄντως pro ὀττως e conj. Gesneri.

ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΣΥΝΗΣ. Δ.

1 ^a Σοφοκλέους.

Ἄλλ' οἱ κακῶς πρᾶσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ' οὐδ' ὀρῶντες εἰσορῶσι ^b τὰμφανῆ.

35

2 ^a Εὐριπίδου.

^b Τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἀμαρτάνεις,
ἔκκαυμα τόλμης ἰκανόν ἐστι καὶ θράσους.

3 ^a Ἡσιόδου.

Ἄφρων δ' ὅς κε ^b θέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,
νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

40

4 ^a Μενάνδρου.

Ἄνοια θνητοῖς δυστύχημ' αἰθαίρετον.

5 ^a Σοφοκλέους.

Ὡς δυσπέλαστον ^b ἡ ἀμαθία κακόν.

6 ^a Μενάνδρου.

τί σαυτὸν ἀδικῶν, τὴν ^b τύχην καταιτιᾷ;

7 ^a Τοῦ αὐτοῦ Στρατιώταις.

Οὐδεὶς ζύνοιδεν ἔξαμαρτάνων πόσον

1.

^a Sic A. Trinc. Fragm. inc. 10. Caeterum in principio hujus tituli sententias quasdam addidit Gesnerus ex Pseudo-Phocylide, Orpheo de Lapidibus, et Pythagoræ Aur. Carm. absque MSti auctoritate. Itaque delevi.

^b τὰμφανῆ] τὰφανῆ Trinc. B. Voss. A. m. pr. Vide Gatakerum de N. I. S. c. 9. p. 58.

2.

^a Sic A. Trinc. Scil. Fragm. inc. 6.

^b τὸ μὴ εἰδέναι] τὸ μὴ εἰδέναι μ. Trinc. N. τὸ δὲ μὴ εἰδέναι μηδὲν A.

Ib. τὸ μὴ εἰδέναι] Vulgo τὸ εἰδέναι. Sed MS. uterque habent μὴ εἰδέναι: unde illud feci, quod mutatum puto ab iis quibus insolens erat illa cujus ante meminisse productæ vocalis συναλοιφή. GROTIUS.

3.

^a Sic A. Trinc. Scil. Opp. v. 208. ^b θέλοι] ἐθέλη Voss. et tres MSS. apud Schowium.

4.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 204.

5.

^a Sic A. Trinc. Scil. Fr. inc. 10.

^b ἡ deest A. m. pr.

Ib. ἐστιν ἀμαθία] Ita posui ob versum. Vulgo editur ἡ ἀμαθία. GROTIUS.

6.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 204.

^b ψυχῆν] τύχην margo Gesneri ed. 1559. Et sic recte edidit Grotius. Mox καταιτιᾷς reponit Schowius, qui propterea Schaefero vulpate Melet. Cr. p. 117. cf. Benti. Menand. n. CLXI.

7.

^a Sic A. Cleric. p. 166. Simpliciter Μενάνδρου Trinc.

ἀμαρτάνει τὸ μέγεθος, ὕστερον δ' ὀρά.

8 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Χαλεπὸν γε τοιαῦτ' ἐστὶν ἐξαμαρτάνειν,
ἀ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραγότες.

9 ^a Εὐριπίδου Ἴνου.

^b Πολλοὶ γε θνητῶν τῶ ^c θράσει τὰς συμφορὰς
ζητοῦσ' ἀμαυροῦν, ^d κἀπικρύπτεσθαι κακά.

10 ^a Εὐριπίδου Τημενίσιν.

Ἄσύνετος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενής,
λαβῶν δὲ μικρὸν τῆς ^b τύχης φρονεῖ μέγα.

11 ^a Τοῦ αὐτοῦ Αἰόλω.

Κακῆς ^b ἀπ' ἀρχῆς γίνεται τέλος κακόν.

12 ^a Σαπφούς. Πρὸς ἀπαίδευτον γυναῖκα.

^b Κατθανοῖσα δὲ ^c κείσ'. οὐδέποκα μναμοσύνα σέθεν
ἔσσει, οὐδέποκ' εἰς ὕστερον οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων

8.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 284.
πεπραγότες Trinc.

9.

^a Sic A. nisi quod compendiose *Ευριπ.* ^δ Simpliciter *Ευριπίδου* Trinc. Vid. Fr. 3.

^b πολλοὶ γε] πολλοὶ τε B.

^c θράσει] πάθει A. τὰς συμφορὰς Trinc.

^d κἀπικρύπτεσθαι] κἀποκρύπτεσθαι A. Gesneri margo, et sic edidit Schowius ex MSS. nonnullis.

10.

^a Sic A. Fr. 16. Τοῦ αὐτοῦ Trinc.

^b ψυχῆς] Recte Grotius τύχης cum Gesneri margine.

11.

^a Sic A. Fr. 2. Αἰόλου tantum Trinc.

^b ἀπ' deest A. Trinc.

12.

^a Sic Voss. Simpliciter *Σαπφούς* A. Trinc. Notandum autem hoc fragmentum apud A. non in ipso contextu haberi, sed inferiori

margini a manu recentiore adjectum esse.

^b κατθανοῖσα] Versus hos Sapphus ita cōnfusus ut numerorum ratio non constaret, ex manifestis vestigiis deprehendi esse Alcaicos, sed qui Græco more trochæum prima sede recipiant. Itaque pro κείσεια posui κείσ', ut sit præsentis temporis; ante ὕστερον posui εἰς. Οὐδεὶς δὲ σε βλέπει deest in utroque MS. et haud dubie additum est ab aliquo ad explicandum illud ἀφανής. Pro μετέχεις scripsi πεδέχεις, ut citant Græci Grammatici, Æolum more, quibus πέδα erat μετὰ, ut ad Athenæum Casaubonus monuit. Sic apud Alcæum de Ajace, ἄριστον πῆδ' Ἀχιλλέα, citante Hephæstione, ubi vulgo παῖδ' legitur, sicut heic versu ultimo παῖδ' ἀμαυρῶν scriptum fuit pro πῆδ' ἀμαυρῶν. Quæ Salmasio debere me profiteor. GROTIVS.

^c κείσειας δ.] κείσθαι οὐδέποτε Trinc.

τῶν ἐκ Πιερίας· ἀλλ' ἀφανῆς ^d κῆν αἶδα δόμοις
φοίτασαι, πέδ' ἀμαυρῶν νεκύων ^e ἐκπεποταμένα.

13 ^a Μενάνδρου.

Τυφλόν τι τάνοητον εἶναι μοι δοκεῖ.

14 ^a Χαιρήμονος.

Οὐ ζῶσιν οἱ τὶ μὴ συνιέντες σοφόν.

15 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

^b Πρὶν γὰρ ^c φρονεῖν εὔ, καταφρονεῖν ἐπίστασαι.

Οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν.

Σφαλεῖς γὰρ οὐδεὶς εὔ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ.

16 ^a Αἰσχύλου.

Ἡ βαρὺ φόρημ' ἀνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων.

17 ^a Σοφοκλέους.

Ἡ δὲ μωρία

μάλιστ' ἀδελφῆ τῆς πονηρίας ἔφυ.

18 ^a Εὐριπίδου.

Δόξει τις ^b ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων, οὐκ εὔ λέγειν.

19 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ δ' ἄκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψῆρὸν φρενῶν
εἰς συμφορὰν ^b ἴσθησι πολλὴν δὴ βροτούς.

^d κῆν αἶδα δόμοις φ.] κῆν αἶδα δ.
φοίτασαι A. κῆν αἶδα δημοφοίτασαι
Voss. Post φοίτασαι nescio unde
inseruerit Gesnerus οὐδεὶς δέ σε
βλέπει, quæ verba desunt Trinc.
et omnibus MSS.

^e ἐκπεποταμέναν] ἐκπεποταμένα A.
Voss. 13.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 204.

14.

^a Sic A. Trinc.

15.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b Hoc ordine versiculos, qui se-
quantur, exhibet A. Τοῦ αὐτοῦ
(i. e. Chæremonis) Σφαλεῖς—δο-
κεῖ. Deinde τοῦ αὐτοῦ. Πρὶν—
ἐπίστασαι. Versus secundus οὐ—

φορεῖν non legitur.

^c φρονεῖν εὔ] εὔ alias non legi
monet Gesnerus in margine.
Omisit Schowius quinque MSS.
adstipulantibus.

16.

^a Sic A. Trinc. Fragm. 10.

17.

^a Sic A. Fragm. 10. Deest
lemma Trinc.

18.

^a Sic A. Trinc. Est Bacch. 480.

^b ἀμαθεῖ] ἀμαθῆς Gesneri marg.
δέξη Trinc.

19.

^a Sic Trinc. Fragm. 8. Deest
locus A.

^b ἴσθησι] εἰς συμφορὰν καθίστησι

20 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

^b Θάλασσα κλύζει πάντα τᾶνθρώπων κακά.

21 ^a Αἰσχύλος ἐν Φρυγί.

* * * *

^b Πολλάκι τοι καὶ μῶρος ἀνὴρ κατακαίριον εἶπεν.

22 ^a Ἡσιόδου Ἡμερῶν καὶ Ἔργων.

Κείνος μὲν πανάριστος, ὃς ^b αὐτῷ πάντα ^c νοήσῃ,

[φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ^d ἦστιν ἀμείνω.] 20

ἔσθλος δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπὸντι πίθηται.

ὃς δέ κε μὴτ' αὐτὸς νοήῃ, μὴτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὃδ' αὖτ' ἀχρήσιος ἀνὴρ.

23 ^a Σοφοκλέους Αἴαντος.

Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμασι, τὰγαθὸν χερῶν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τίς ἐκβάλῃ.

24 Τοῦ αὐτοῦ.

Μῶρα γὰρ μῶρος λέγει.

25 ^a Εὐριπίδου.

Ἕκιστα φεύγειν σκαιὸν ἀνδρ' ἐχθρὸν χρεῶν

Trinc. et MSS. apud Schowium.
Unus ibid. εἰς ἥδονας καθῆκε πολλά.
Ipse idem εἰς συμφορὰς καθῆκε πολλά.
Pro πολλὴν Dobræus Add. in Ari-
stoph. Porsoni p. 136. malit πολλά.
20.

^a Scil. Iphig. Taur. 1193. Æs-
chylo tribuere videtur Trinc.
Deest A.

^b θάλασσα] Quod heic in Sto-
bæi cod. seq. φέρεται δὲ εἰς τοὺς δει-
σιδαίμονας, οἱ θαλάσση περικαθαίρον-
ται, ex glossemate est. GROTIUS.

21.

^a Sic A. et Gesneri margo.
Vide not. seq. Stellulas posui, ut
hiatum significarem.

^b Πολλάκι] Libri citant ex Æs-
chyli Phrygibus. Vix puto. Aut
aliud fragmentum excidit. GRO-
TIUS annot. MS. Aliquid exci-
disse pene certum est. In mar-

gine codicis A. quædam scripta
sunt, sed injuria temporis meo-
rum saltem oculorum obtutum
effugientia. Unum verbum in fine
perspicio, sc. εἰρωτόγραφον, corrupte
exaratum pro ἡρώτογραφον. Cæte-
rum hunc versum citat A. Gel-
lius II. 6. paullo aliter, πολλάκι
καὶ κηρωτὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν.
22.

^a Sic A. Scil. v. 291.

^b αὐτῷ] αὐτὸς margo Gesneri.

^c νοήσει] νοήσῃ A. et mox ὃς δέ τε.

ib. om. φρασσάμενος—ἀμείνω.

^d εἰσὶν Trinc. ubi om. v. seq.

23.

^a Scil. v. 964. Hoc fragmentum
cum tribus seqq. primus edidit
Gesnerus. Desunt A. Trinc. Et
interpolationis mihi suspecta sunt.

25.

^a Scil. Herc. Fur. 299.

σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς.

26 ^a Σοφοκλέους.

Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.

30

27 ^a Θεόγνιδος.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἔμμεναι οὐδέν,

ἀλλ' αὐτὸς μῶνος ποικίλα δῆν' ἔχειν,

κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.

ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.

ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει ^b κακοκερδίῃσιν ἔπεσθαι

τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἔτ' εἰσὶ φίλαι.

28 ^a Μενάνδρου.

Εὐθία μοι φαίνεται δηλουμένη,

τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ^b ἀ δεῖ.

29 ^a ^b Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοοῦμένος τις ᾧν

ζητῇ τὶ κρεῖττον ᾧν ἔχει, ζητεῖ κακά.

40

30 ^a Εὐριπίδου.

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι,

σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

31 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, ^b κεί σ' ἐλάνθανεν πάρος,

τὸ σκαῖον εἶναι πρῶτ' ^c ἀμουσίαν ἔχει.

26.

^a Scil. Electr. 1047. Inseruit Musgravius inter fragmenta Euripidis incert. 9. Grotiani Stobæi margine deceptus. Gesneri margo caret lemmate.

27.

^a Sic A. Trinc. Sc. vers. 221.

^b κακοκερδείῃσιν] κακοκερδίσιον Voss. κακοκερδείῃσιν Trinc.

28.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 204.

^b ἀ δεῖ] ὅσα δεῖ B. m. pr. Trinc.

29.

^a Deest lemma Trinc. Non

legitur locus A. Clericus habet p. 204. Gesner.: *Al. hic adscribitur Eurip.*

^b ἐπὰν ἐν] ἐπὰν ἐπ' B. Mox ζητεῖ τι κρεῖττω Trinc.

30.

^a Sic Trinc. v. Fragm. inc. 11.

31.

^a Sic Trinc. Deest A. v. Fragm. inc. 12.

^b κεί σ' ἐλάνθανεν] Lege κεί σ'. VALCKENÆR. Similiter Porsonus Adv. p. 276. κεί σ' Gesnerus in marg. et sic ed. Grotius.

^c ἀμουσίαν] ἀμουσίας margo ed.

32 ^a Εὐριπίδου Ἀλεξάνδρου.

Ἔθεν δὲ νικᾶν ^b χρῆν σε, δυστυχεῖς, ἀναξ.

ἔθεν δὲ σ' οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς· δούλοισι γὰρ

^c τοῖς σοῖσιν ἦκεις, τοῖς δ' ἐλευθέροισιν οὐ.

33 ^a Εὐπόλιδος.

Ἄλλ' ἀκούετ', ὧ θεαταί, ^b πολλὰ καὶ ζυνίετε

^c ῥήματ', εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογησάμενοι, 50

ὅτι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς·

ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ^d αὐτοῦ, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν,

^e ἐπιτιβῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,

^f μαινεταιί τε καὶ ^g παραρρεῖ τῶν φρονῶν τῷ σῶ λόγῳ.

ἀλλ' ἐμοὶ ^b πείθεσθε, πάντως μεταβαλόντες τοὺς τρόπους, 1

ⁱ μὴ φθονεῖθ' ὅτ' ἂν τις ὑμῶν μουσικῇ χαίρῃ νέων.

34 ^a Ῥιανοῦ.

Ἡ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνοοι πελόμεσθα
ἄνθρωποι, φέρομεν δὲ Θεῶν ἑτερόροπα δῶρα

1559. et sic Grotius.

32.

^a Sic A. nisi quod compendiose
^δ Euripi. Ἀλεξάν. Trinc.: τοῦ αὐτοῦ.
v. Fragm. Alexandr. 4.

^b χρῆ] χρῆν A. Valckenærius:
Bis χρῆν ponendum ad vitandum
hiatum.

^c τῶσσισιν] τοῖς σοῖσιν A. εἴκει
pro ἦκεις ex conjectura Gesneri
dedit Grotius. τοῖς σοῖσι νικᾶς Mus-
gravius.

33.

^a Sic Trinc. Deest locus A.

^b πολλὰ καὶ] τὰμὰ δὲ Porsonus
Tracts p. 217. Mox ὑμᾶς pro
ἡμᾶς B.

^c χρήματ'] ῥήματ' Wakefieldus.
Idem et Valcken. mox ὅτι παθόν-
τες pro ὁ. μαθόντες.

^d αὐτῶν] ἀστῶν Valckenærius.
αὐτοῦ Gesneri margo, Trinc, Voss.

Vide Dobræum ad Aristoph. Plut.
1188.

^e ἐπιβῆται] ἐπιθεῖται Grotianum
est et ferri nequit. F. συνεπιβῆται
VALCKENÆR. quem vide ad He-
rodot. III. 76. ἐπιτιβῆται Porso-
nus Adv. p. 287. et sic Jacob-
sius Animad. in Athenæum p.
341.

^f μαινεταιί τε] μαινεταιί τι Trinc.
Voss. N.

^g παραρρεῖ] Suspicio scriben-
dum παραρεῖ. Hesych. Παραρεῖν
φληναφεῖν. v. Theocrit. XV. 8.
ubi in Schol. I. παρηόρον. VALC-
KENÆR.

^h πείθεσθε] πείθεσθε Valcken. et
v. seq. ἡμῶν pro ὑμῶν.

ⁱ φθονεῖθ'] φθονεῖθ' Dobræus l. c.

34.

^a Ῥιανοῦς Trinc. Deest locus
A. Ῥιανοῦ Frob.

^b ἀφραδέη κραδίη. Βίοτοιο μὲν^c ὅς κ' ἐπίδευῃς
στρωφᾶται, ^d μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάπτει
ἀχνύμενος· σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίζεις, 10
οὐδέ τι θαρσαλέως νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ρέξαι
ἔρριγως, ὅθι τ' ἄνδρες ἐχεκτέανοι παρέωσι,
καὶ οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφίη καὶ οἰζύς.
ὅς δέ κεν εὐόχθησι, Θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζει
καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὐνεκα γαῖαν
ποσσὶν^e ἐπιστεῖβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
ἀλλ' ^f ὑπεροπλή τε καὶ ἀμαρτωλῆσι νόοιο
ἴσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει, 20
καὶ περ ἐὼν ὀλίγος, μνάται δ' εὐπηχυν' Ἀθήνην,
ἢ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται οὐλυμπόνδε,
ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀριθμῖος ^g εἰλαπινάζη.
ἢ δ' Ἄτη ^h ἀπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσι
ⁱ ἄκρης ἐν κεφαλῆσιν ἀνώϊστος καὶ ἀφαντος,
ἄλλοτε μὲν γραίησι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὐτε
ὀπλοτέρησι γρηῦς ἐφίσταται ἀμπλακίησι,
Ζηνὶ Θεῶν ^k κρείοντι δίκη τ' ἐπίηρα φέρουσα.

35 ^a Μενάνδρου.

Οὐκ ἔστ' ἀνοίας ^b οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

30

τολμηρότερον.

^b ἀφραδέη κραδίη] Loco Rhiani, qui sapit quid Pythagoricum vel Platonicum, v. 7. tentavi ad Phoen. p. 60. (ubi corr. ἀφραδέη κραδίης). Nunc malim ἀφραδέες κραδίη vel ἀφραδέως. Utrumque habet Hesychius. VALCKENÆR. ἀφραδίη B. m. sec.

^c ὅσ κ'] ὅση B. m. pr. ὅσα m. sec. ὅση Trinc.

^d μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον] μακάρεσι δ' ἐπὶ ψ. Trinc. μ. δ' ἐπίψογον Voss.

^e ἐπιστεῖβει] ἐπιστείκει B. m. p. Trinc.

^f ὑπεροπλή τε] ὑπεροπλήσι Arsen. ὑπεροπλείη Valckenær.

^g εἰλαπινάζει] εἰλαπινάζη Arsen. B. m. sec. Supra ἢ ἔστιν ἀτραπιτητὸν Trinc.

^h ἀπαλοῖσι] ἀπαλῆσι B.

ⁱ ἄκρης] ἄκροις B. m. sec. πόδες ἄκρης Trinc.

^k κρείοντι] κρείοντι B. m. sec. et sic emendavit Valckenærius ad Euripidis Hipp. 1162. Mox δίκη δ' Trinc. Voss. B. m. pr. φέρουσα B.

35.

^a Sic A. Trinc. Cleric, p. 206.

^b οὐδὲν om. Voss.

36 ^a Ἡσιόδου.

Σχέτλιος, ἣ που πολλὰ ^b μεταστοναχίζει ὀπίσω,
ἦν ἄτην ἀχέων, ἣ δ' οὐ παλινάγρετος ἔστιν.

37 ^a Σοφοκλέους.

Ἐνταῦθα μέντοι πάντα τὰνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅτ' ἂν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

38 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ταῦτ' ἔστιν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θεῖσθαι καλῶς
αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῆ φέρων.

39 ^a Μενάνδρου.

Ὅ μὴ φέρων γὰρ εὖ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ
ἀγαθῶν, ^b ἀλόγιστός ἐστιν, οὐ τοι μακάριος.

40 ^a Μενάνδρου Θετταλή.

Μικρά ^b γε πρόφασίς ἐστι τοῦ πράξαι κακῶς.

41 ^a Φιλίμονος.

Ἐπὰν ὁ νοῦς ἢ μὴ καθεστηκώς τινι,
οὐκ ἔστ' ἀκούειν οὐθέν ^b αὐτὸν, οὐδ' ὄραν.

42 ^a Ἐπιχάρμου.

^b Νοῦς ὀρῆ καὶ νοῦς ἀκούει.

36.

^a Sic Trinc. Deest locus A.
Est Scut. 92.

^b μετεστοναχίζει] μετεστοναχί-
ζειτ' B. et v. proximo ἦν δ' Trinc.

37.

^a Sic Trinc. Deest A. Fragm.
inc. 10. Ἀλεξάνδαις Schow.

38.

^a Sic Trinc. Fragm. 10. Κρεού-
σα Schow.

39.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 206.
^b ἀλόγιστος] ἄλογος A. B. ἀσυλ-
λόγιστος edidit Grotius. Nescio
an scribendum ἄλογός τις ἔστιν. In-
serui τοι post οὐ cum Bentleio.

40.

^a Sic A. Voss. τοῦ αὐτοῦ. Trinc.

Cleric. p. 82.

^b γε deest Voss.

41.

^a Sic Trinc. Cleric. p. 342.
Deest A.

^b αὐτῷ] τούτων Trinc. αὐτὸν de-
dit Grotius e Scaligeri emenda-
tione.

42.

^a Ita Grotius. Cercidæ tribu-
ere videtur Trinc. Deest locus
A.

^b Νοῦς ὀρῆ καὶ νοῦς ἀκούει· τᾶλλα
κωφὰ καὶ τυφλά. In vulgatis co-
dicibus tetrametri hujus Epichar-
mei pars tantum prima exstat,
confusa cum sequentibus Cercidæ.
Latine autem tetrametrum

- 43 ^a Κερκίδου.
^b Πῶς ἐνίδοιεν τὰν σοφίαν πέλας ἑστακῦϊαν
 ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ
^c παλῶ σέσακται, καὶ δυσεκνίπτω τρυγός ;
- 44 ^a Παροιμία.
^v Ὀνος λύρας ἤκουε, καὶ σάλπιγγος ὕς.
- 45 ^a Θεόγνιδος.
 Πολλούς τοι κόρος ἀνδρας ἀπάλεσεν ἀφραίνοντας· 50
 γνῶναι γὰρ χαλεπὸν ^b παῦρον, ὅτ' ἑσθλὰ παρῆ.
- 46 ^a Ῥηγίνου ἐκ τοῦ Περὶ Φιλίας.
 Καθάπερ ^b δὲ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς οὐκ ἔστι θεάσασθαι ἀσθε-
 νεῖ καὶ ἀδυνάτῳ τῇ ὄψει· οὕτω καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν ἀλή-
 θειαν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀσθενεῖ καὶ ἀδυνάτῳ τῇ διανοίᾳ.
- 47 ^a Κορηλιανῶ κατὰ Βερονίκης.
 Ἄλλ' ὅμως τὰ μεγάλα ταῦτα καὶ δεινὰ ὠμολόγει
^b κοίτη καθ' αὐτῆς. Τοῦτο γὰρ αὐτῶν καὶ μόνον τῇ προαιρέ-
 σει πρόσεστιν ἀγαθόν, ὅπερ ἔστι μέγιστον τῶν κακῶν, ὅτι ¹
 περὶ ὧν πράττουσι κακῶς, καὶ παρρησιάζονται.
- 48 ^a Ἰσοκράτους Βουσίριδι.
 Γιγνώσκω μὲν οὖν ὅτι τοῖς πλείστοις τῶν ^b νουθετουμένων

hunc posuimus ita ut exstat apud
 Tertullianum. GROTIUS.

43.

^a Κερκίδας Trinc.

^b πῶς ἐνίδοιεν] Et hæc Cercidæ
 confusa digessimus ita ut primus
 versus sit hexameter, alter dacty-
 licus, iambicus tertius, cujus ge-
 neris epodi et apud Horatium ex-
 stant. GROTIUS.

^c παλῶ σέσακται—τρυγί] παλὸς
 ἔσακται κ. δυσεκνίπτω Trinc. παλῶ—
 δυσεκνίπτω τρυγίς Bentleius Ep. ad
 Mill. p. 14.

44.

^a Sic A. Trinc. Vide Menan-
 dri fragm. Cleric. p. 198.

VOL. I.

45.

^a Sic A. Trinc. Scil. v. 693.

^b παῦρον] μέτρον recte apud The-
 ognidem legitur. GROTIUS.

46.

^a Sic A. Simpliciter Ῥηγίνου
 Trinc.

^b δὲ deest A. B.

47.

^a Sic A. Simpliciter Κορηλιανῶ
 Trinc.

^b κοίτη] κατὰ Tyrwhittus.

48.

^a Sic A. Scil. p. 221. Deest
 Βουσίριδι Trinc.

^b νουθετημένων] νουθετουμένων A.
 et margo Gesneri. νουθετημάτων B.

ἐμφυτόν ἐστι, μὴ πρὸς τὰς ἀφελείας ἀποβλέπειν, ἀλλὰ τοσοῦτῳ χαλεπώτερον ἀκούειν τῶν λεγομένων, ὅσα περ ἂν τις αὐτῶν ἀκριβέστερον ἐξετάζη τὰς ἀμαρτίας.

49 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Ἄλλὰ πρῶτον μὲν εὐλαβηθῶμεν, τί πάθος μὴ πάθωμεν. Τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ. Μὴ γενώμεθα, ἦ δ' ὅς, μισολόγοι, ¹⁰ ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι ^b γιγνόμενοι. Ὡς οὐκ ἔστιν, ^c ἔφη, ὅτι ἂν τις μείζον τούτου κακὸν πάθος, ἢ λόγους μισήσας. Γίγνεται δὲ ^d ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισολογία τε καὶ μισανθρωπία· ἢ τε γὰρ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης, καὶ ἠγήσασθαι ^e παντάπασί γε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιῆ καὶ ^f πιστὸν τὸν ἄνθρωπον· ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρὸν τε καὶ ἄπιστον, καὶ αὐθις ἕτερον. Καὶ ὅτ' ἂν τοῦτο πολλάκις πάθῃ τις, καὶ ὑπὸ τούτων μάλιστα, οὓς ἂν ἠγήσαιο οἰκειοτάτους καὶ ἑταίρο- ²⁰ τάτους, τελευτῶν ^g δὲ θαμὰ προσκρούων, μισεῖ τε πάντας, καὶ ἠγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιῆς εἶναι. Ἥ οὐκ ἤσθησαι σὺ ^h οὕτω τοῦτο γιγνόμενον; Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκ οὖν, ἦ δ' ὅς, αἰσχρὸν, καὶ δῆλον ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τὰ ἀνθρώπεια ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπεχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις; Εἰ γάρ που μετὰ τέχνης ἐχρήτο, ὥσπερ ἔχει, οὕτως ἂν ἠγήσατο, τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ πονηροὺς ⁱ ὀλίγους εἶναι σφόδρα ἑκατέρους, τοὺς δὲ μεταξὺ τοὺς πλείστους. 30

50 ^a Ἐν ταυτῶ.

Ὡς κινδυνεύω ἐγὼ ἐν τῷ παρόντι, περὶ αὐτοῦ ^b τούτου

49.

^a Sic A. Seil. p. 89. Simpli-
ter Πλάτωνος Trinc.

^b γενόμενοι] γιγνόμενοι A.

^c ἔφη ὅτι] ἐφ' ὅτι Trinc.

^d ἐκ τοῦ] ἐκ om. B.

^e παντάπασί γε] π. τε Trinc.

^f πιστὸν] πιστὸν ὄντα A.

^g δὲ θαμὰ] δὴ θ. A.

^h τοῦτο] οὕτω addidi ex Gesn.
marg.

ⁱ σφόδρα ὀλίγους εἶναι A.

50.

^a Sic A. Trinc. Seil. p. 91.

^b τοῦτο] ταύτου τοῦ Trinc. et B.
m. p.

οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνυ ἀπαιδευτοί, φιλονείκως. Καὶ γὰρ ἐκείνοι ὅτ' ἂν περί του ἀμφισβητῶσιν, ὅπη μὲν ἔχει περί ὧν ἂν ὁ λόγος ἦ, οὐ φροντίζουσιν ὅπως δὲ ἀ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, ταῦτο ὁ προθυμοῦνται.

51 ^a Δημοσθένους.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ θεασάμενός τινα δημαγωγὸν ἀφυῆ μέγα βοῶντα, ἔφη Ἄλλ' οὐ τὸ μέγα εὖ ἐστὶ, τὸ δὲ εὖ, ⁴⁰ μέγα.

52 ^a Κράτητος.

Κράτης ἀπέικαζε τοὺς ἀνοήτους τῶν ἀνθρώπων τοῖς τρυπάνοις· ἀνευ γὰρ δεσμοῦ καὶ ἀνάγκης μηδὲν ἐθέλειν τῶν δέοντων ποιεῖν.

53 ^a Δημοκρίτου.

^b Ἀνθρώποισι κακὰ ἐξ ἀγαθῶν φύεται· ἐπὶν τις τὰγαθὰ μὴ ὁπίσθηται ποδηγεῖν, μηδὲ ὀχεῖν εὐπόρως.

54 ^a Βίωνος.

Βίων ἔλεγε τοὺς ^b γραμματικούς ζητοῦντας περί τῆς Ὀδυσσεῆος πλάνης, μὴ ἐξετάζειν τὴν ἰδίαν, μηδὲ καθορᾶν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ πλανῶνται, πονοῦντες περί τὰ μηδὲν ⁵⁰ χρήσιμα.

55 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Κλειτοφῶντος.

Καὶ ὁπότ' ἂν ^b αὖ φῆς τοὺς ἀσκούντας μὲν τὰ σώματα, τῆς δὲ ψυχῆς ἡμεληκότας, ἕτερόν τι πράττειν τοιοῦτον, τῷ

^c προθυμοῦνται] προθυμεῖται Trinc.

B. m. p.

51.

^a Sic A. Lemma deest Trinc.

52.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

53.

^a Sic A. Trinc.

^b Vide Ecl. Ethic. p. 205, 46.

^c πίσταται] πίσθηται A. Trinc.

deinde ποδημεῖν Trinc.

54.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b γραμματικούς] γραμματικὴν Voss. et mox περί τῆς Ὀδ. πλ. et ταῦτῳ τούτῳ.

55.

^a Sic A. Scil. p. 407. E. Simpliciter Πλάτωνος Trinc.

^b αὖ φῆς] ἂν φῆς Gesneri margo.

μὲν ^c ἄρξοντος ἀμελεῖν, περὶ δὲ τὸ ἀρξόμενον ἐσπουδα-
κέναι.

56 ^a Ἡρακλείτου.

Κακοὶ γίνονται ὀφθαλμοὶ καὶ ἄτα ἀφρόνων ἀνθρώπων ψυ-
χαὶς βαρβάρους ἐχόντων.

57 ^a Σωκράτους.

Ὁ μὲν δειλὸς τῆς πατρίδος, ὁ δὲ φιλόδοξος τῆς πατρίδος
οὐσίας ἐστὶ προδότης.

58 Οἱ δραπεταί, κὰν μὴ διώκονται, φοβοῦνται· οἱ δὲ ἀφρο-
νες, κὰν μὴ κακῶς πράττωσι, ταραττονται.

59 Ἐν μὲν ταῖς μέθαις παροινούσιν, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις
παρανοοῦσιν οἱ ἀνόητοι.

60 Οὐθ' οἱ ἄμουσοι ^b τοῖς ὀργανοῖς, οὐδ' οἱ ἀπαιδευτοὶ ταῖς
ἀτυχίαις δύναται συναρμόσασθαι.

61 Τῶ τῶν ἀπαιδευτῶν βίῳ, καθάπερ ὑποκριτῇ, πολλὰ τύ-
φου ^b μετεκδύματα ^c παράκειται.

62 Τοῖς ἀφροσιν, ὡς περ τοῖς παιδίοις, μικρὰ πρόφασις εἰς
τὸ κλαίειν ἰκανή.

63 Οἱ μὲν ξένοι ἐν ταῖς ὁδοῖς, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐν τοῖς
πράγμασι πλανῶνται.

64 Ταυτόν ἐστιν ἀρρωστοῦντι φορτίον ^b ἀναθέσθαι, καὶ ἀπαι-
δέυτοις εὐτυχίαν.

65 Οὔτε πλέοντας παρὰ τόπον ^b ὀρμεῖν ἀσφαλές, οὔτε ζῶν-
τας παρὰ τὸν νόμον βιοῦν ἀκίνδυνον.

^c ἄρξοντος—ἀρξόμενον] ἄρξαντος—
ἀρξάμενον A. τοῦ ἀρξομένου B.

56.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

57.

^a Sic A. Ἰσοκράτους Trinc.

60.

^a τοῖς ὀργανοῖς] τῶν ὀργάνων Trinc.
B. m. pr. Mox εὐτυχίαις B. m.
sec.

61.

^b μετεκδύματα] Forte ἐπενδύματα
superintegumenta. VALCKENÆR.

^c περίκειται] παράκειται A. Ges-
neri margo. ἀνάκειται B. m. sec.

64.

^b ἀναθέσθαι] ἐπίθεσθαι Voss.

65.

^b ὀρμεῖν] ὀρμῶν A.

- 66 Ὁ μὲν Πρωτεὺς τῆ μορφῆ, ὁ δ' ἀπαίδευτος τῆ ψυχῆ
παρ' ἕκαστον ἀλλοιοῦται.
- 67 Πολλοὺς ὥσπερ ἀσθενῶντας, οὕτω καὶ εὐτυχῶντας τὸ 20
πλῆθος τῶν παρακειμένων λυπεῖ.
- 68 Φίλιππος τοὺς Ἀθηναίους εἶκαζε τοῖς ἔρμαῖς, ^b ὡς στόμα
μόνον ἔχουσι, καὶ αἰδοῖα μεγάλα.
- 69 ^a Δημάδου.
Δημάδης τοὺς Ἀθηναίους εἶκαζεν αὐλοῖς, ὧν εἴ τις ἀφέλοι
τὴν γλῶτταν, τὸ ^b λοιπὸν οὐδὲν ἔστι.
- 70 Θεόκριτος γραμματοδιδασκάλῳ ^b φαύλως ἀναγινώσκον-
τι προσελθὼν εἶπε· Διὰ τί γεωμετρεῖν οὐ διδάσκεις; Τοῦ
δ' εἰπόντος, ὅτι οὐκ οἶδα· Καὶ τί τοῦτ'; εἶπεν· οὐδὲ γὰρ ἀνα-
γινώσκειν.
- 71 ^a Δημοκρίτου.
Εἶδῶλα αἰσθητικὰ καὶ κόσμῳ διαπρεπέα πρὸς θεωρίην, 30
ἀλλὰ καρδίης κενεά.
- 72 Ληθῆ τῶν ^b ἰδίων κακῶν θρασύτητα γεννᾷ.
- 73 Ἀνοήμονες ^b ῥυσμοῦνται τοῖς τῆς ^c τύχης κέρδεσιν· οἱ δὲ τῶν

68.

^b ὡς στόμα] οἱ στόμα corr. Tou-
pius. Deest locus A.

69.

^a Δημάδου A.

^b λογικὸν] λοιπὸν A. margo Gesn.

70.

^b φαύλως] φαύλῳ B. γράμμα τῆ
διδασκάλῳ φαύλως Trinc. Deest
locus A.

71.

^a Sic A. Trinc.

72.

^b οἰκείων] ἰδίων A. Arsen. Voss.
Gesneri margo.

73.

^b ῥυσμοῦνται] ῥυθμοῦνται invexit
Schowius, tanquam vallo circum-
sepiens siglis B. C. E. G. Sed si

vel omnibus alphabeti literis mu-
nivisset, revocanda foret vulga-
ris lectio ῥυσμοῦνται, quam satis
constat λέξιν esse Ἀβδηρικὴν.
Conf. nota Menagii ad Diogen.
Laërt. p. 241. ed. Lond. (longe
auctior p. 414. sq. ed. Amstel.)
Et vide mihi Schowii inconstan-
tiam. In Archilocheis p. 377.
ῥυσμός intactum reliquit, cum in
C. W. notius sibi ῥυθμός reperis-
set. SCHÆFER. Melet. p. 118.

^c ψυχῆς] Correxit Grotius τό-
χης. Et sic Jacobsius Anthol.
XII. p. 116. "Vulgatam lec-
tionem tuetur Luzacius Exer-
cit. Acad. in Euripid. p. 41.
"sq. non male, opinor: etsi
"magis huc inclino, ut hic et-

τοιῶνδε ^a δαίμονες, τοῖς τῆς σοφίης.

- 74 Τὸ χρῆζον οἶδεν ὀκόσον χρῆζει· ὁ δὲ χρῆζων, οὐ γινώσκει.
- 75 Ἀνοήμονες τὸ ζῆν ^b ὡς στυγέοντες, ζῆν ἐθέλουσι δείματι αἰδέω.
- 76 Ἀνοήμονες βιοῦσιν, οὐ τερπόμενοι βιοτῇ.
- 77 ^a Ἀνοήμονες νεότητος ὀρέγονται, οὐ τερπόμενοι δὲ νεότητι. ⁴⁰
- 78 Ἀνοήμονες τῶν ἀπεόντων ὀρέγονται· τὰ δὲ παρεόντα καὶ ^b παραρρημένων κερδαλεώτερα ἔοντα ἀμαλδύνουσιν.
- 79 Ἀνθρώποι τὸν θάνατον φεύγοντες, ^b διάκουσιν.
- 80 Ἀνοήμονες οὐδὲν ^b ἀνδάνουσιν ἐν ὅλῃ τῇ βιοτῇ.
- 81 Ἀνοήμονες θάνατον δεδοκότες, γηράσκειν ἐθέλουσι.
- 82 Δόξα καὶ πλοῦτος ἄνευ ξυνέσιος οὐκ ἀσφαλέα κτή-⁵⁰
ματα.
- 83 ^b Πολλοὶ πολυμαθεῖς νόον οὐκ ἔχουσι.
- 84 ^a Διογένης.
- Ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ στοᾷ ἀνάπαλιν περιπατοῦντος ^b αὐτοῦ ἐγέ-
λων τινὲς, εἶτ' οὐκ αἰσχύνεσθε, εἶπεν, ὑμεῖς τὴν ἐν τῷ βίῳ
ὁδὸν ἀνάπαλιν πορευόμενοι, ἐμοῦ τὴν ἐν τῷ περιπατεῖν
κατεγνωκότες ;
- 85 Σωκράτης ἰδὼν μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον, Ἰδοῦ,
^b ἔφη, χρυσοῦν ἀνδράποδον.

“ iam τύχης legendum censeam.”

SCHÆFER.

^d δαίμονες] Jacobsius legit δαη-
μονέστεροι, cur vulgata displiceat,
non addens. Retulitne τῶν τοιῶν-
δε ad ἀνοήμονες? Imo referendum
ad τοῖς κέρδεσιν. SCHÆFER.

75.

^b ὡς al. non legitur. Gesner.
in marg. ὅμως Wakefield.

77.

^a Deest locus Trinc.

78.

^b παραρρημένων] παραρρημένα A. et
Gesneri margo. Mox ἔοντα habet

A. a manu recentiore.

79.

^b διάκουσι ζωῆς ὀρέγονται γήραος
θάνατον δεδοκότες A.

80.

^b ἀνδάνουσιν] Corrige, μανθάνου-
σιν. VALCKENÆR. Deest locus
Trinc.

83.

^b Deest locus Trinc.

84.

^a Sic A.

^b αὐτοῦ om. A.

85.

^b ἔφη] φησὶν A.

- 86 Διογένης ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους τὰ μὲν πρὸς τὸ ζῆν πορί-
ζεσθαι, τὰ δὲ πρὸς τὸ εὖ ζῆν οὐ πορίζεσθαι.
- 87 ^a Ἀριστοτέλους.
Ἀριστοτέλης τοὺς τὰ ^b ἐναργῆ πρᾶγματα πειρωμένους
δεικνύσαι, ὅμοιον ἔφη ποιεῖν τοῖς διὰ λύχνου τὸν ἥλιον φιλο-
τιμουμένοις δεικνύσαι.
- 88 ^a Βίωνος.
Βίων ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶν ἀνοία, ^b εἶπε, Προκοπῆς ἐμπόδιον.
- 89 ^a Στίλπωνος Σωκρατικοῦ.
Στίλπων ἐρωτηθεὶς τί ^b ἰσχυρότερον ἀνδριάντος, ^c Ἄνθρωπος, ¹⁰
εἶπεν, ἀναίσθητος.
- 90 ^a Κλεάνθους.
Κλεάνθης ἔφη τοὺς ἀπαιδεύτους μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν θηρίων
διαφέρειν.
- 91 ^a Φαβωρίνου.
^b Φαβωρίνος εἶπε, τοὺς ἀνθρώπους πῆ μὲν εἶναι γελοίους,
πῆ δὲ ἐλεεινοὺς, πῆ δὲ μισητοὺς· γελοίους μὲν, θρασύτητι
μειζόνων ὀρεγομένους· μισητοὺς δὲ, ἐπιτυχόντας· ἐλεεινοὺς δὲ,
ἀμαρτάνοντας· ^c ζηλωτοὺς δὲ οὐδέποτε.
- 92 ^a Ἐπικτήτου.
Εἰς συμπόσιον μὲν οὖν παρακληθέντες τῷ παρόντι χρώ- ²⁰

87.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b ἐναργῆ] ἐνεργῆ Trinc.

88.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b εἶπε om. Voss.

89.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b ἰσχυρότερον] Vulgata vera esse
nequit. Fortasse scribendum τί
σκληρότερον ἀνδριάντος. JACOBS. in
Athenaeum p. 117.^c εἶπεν ἄνθρωπος A.

90.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

91.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b Φαβωρίνος B. m. sec. Φαβουρίνος
Trinc. B. m. p. Φαβ. εἶπε om. A.^c ζηλωτοὺς δὲ, οὐδέποτε] Desunt
hæc edd. Gesneri. ζηλωτοὺς δὲ ποτε
margo Gesneri, cum Trinc. A.
p. m. B. N. Correxit, prout edi-
dimus, manus recentior in A. B.
Vide Koenum ad Gregor. Dial.
Dor. §. 43.

92.

^a Sic A. Trinc. Scil. Fragm.

15.

μεθα· εἰ δέ τις ^b κελεύει τὸν ὑποδεχόμενον ἰχθύς αὐτῷ παρατιθέναι, ἢ πλακοῦντας, ἄτοπος ἂν δόξειεν· ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἰτούμεν τοὺς Θεοὺς ἃ μὴ διδῶσι, καὶ ταῦτα πολλῶν ὄντων, ἃ γε ἡμῖν δεδώκασιν.

93 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Χαρίεντες, ἔφη, εἰσὶν, οἱ μέγα φρονῶντες ἐπὶ τοῖς οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Ἐγὼ σου, φησὶ, κρείττων εἰμί· ἀγροὺς γὰρ ἔχω πολλοὺς, σὺ δὲ λιμῶ παρατείνῃ· ἄλλος λέγει, Ἐγὼ ὑπατικός εἰμί· ἄλλος, Ἐγὼ ^b ἐπίτροπος· ἄλλος, Ἐγὼ οὐλας τρίχας ^c ἔχω· Ἴππος δ' ἵππῳ οὐ λέγει, ὅτι ^d ἐγὼ κρείττων εἰμί³⁰ σου· πολὺν γὰρ κέκτημαι χιλόν, καὶ κριθὰς πολλὰς, καὶ χαλινοὶ μοι εἰσὶ χρυσοῖ, καὶ ἐφίππια ποικίλα· ἀλλ' ὅτι ἀκύτερός σου εἰμί· καὶ πᾶν ζῶον κρείττον ^e καὶ χεῖρόν ἐστιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ κακίας. Ἄρ' οὖν ^f ἀνθρώπου μόνοῦ ἀρετὴ οὐκ ἐστίν; ἀλλὰ δεῖ ἡμᾶς εἰς τρίχας ἀφοραῖν, καὶ τὰ ἰμάτια, καὶ τοὺς πάππους;

94 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τῷ μὲν ἰατρῷ μηδὲν συμβουλευόντι ἄχθονται οἱ κάμνοντες, καὶ ἠγοῦνται ἀπεγνώσθαι ὑπ' αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὸν φιλόσοφον ^g διὰ τί οὐκ ἂν τις οὕτω διατεθείη, ὥστε οἰηθῆναι ἀπε-
40 γνώσθαι ὑπ' αὐτοῦ σωφρονήσειν, εἰ μηδὲν λέγοι τι πρὸς αὐτὸν τῶν χρησίμων;

95 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οἱ τὸ σῶμα εὖ διακείμενοι, καὶ καύματα καὶ ψύχη

^b κελεύει] κελεύει A.

93.

^a Sic A. Trinc. Fragn. 16.

^b Sic A. Vulgo ἐπίτροπος ἐγώ.

^c ἔχω deest Trinc. A. N. B. p. m. Sed in B. ante τρίχας posuit manus recentior.

^d κρείττων] ἐγὼ κρείττων A.

^e καὶ χεῖρον] desunt Trinc. habet B. m. sec.

^f ἀνθρώπου μόνοῦ] ἀ. μόνοῦ Trinc. B. m. p. ἀνθρώπῳ μόνοῦ B. m.

sec.

^g διότι] For. διὰ τί. Gesnerus in marg. Verbum omittit Scho-wius cum C. et mox exhibet σωφρονήσειν δὲ οἰεται, hæc observans: "Deerant δὲ οἰεται. Superius διότι" (ex δὲ οἰεται) loco alieno positum fuit."

94.

^a Sic A. Fr. 17.

95.

^a Sic A. Trinc. Fr. 18.

ὑπομένουσιν· οὗτοι δὲ καὶ οἱ τὴν ψυχὴν καλῶς διακείμενοι, καὶ ὄργην, καὶ λύπην, καὶ περιχάρειαν, καὶ τὰλλα πάθη φέρουσι.

96 ^a Πλάτων.

Βουλοίμην ἂν, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ^b ὀρρωδῶ μὴ τούναντίον γένηται· ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἑστίας ἀρχεσθαι κα-⁵⁰κουργεῖν τὴν πόλιν, ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σε. Καί μοι λέγε, τί καὶ ^c ποιῶντά σε φησὶ διαφθεῖρειν τοὺς νέους; Ἄτοπα, ὦ θαυμάσιε, ὡς οὕτως ἀκούσαι· φησὶ γάρ με ποιητὴν εἶναι θεῶν· καὶ ὡς καινοὺς ποιῶντα θεοὺς, τοὺς δ' ἀρχαίους οὐ νομίζοντα, ἐγράψατο.

97 ^a Ἐν ταύτῳ.

^b Ἀθηναίοις γάρ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ ^c σφόδρα μέλει ἂν τινα δεινὸν οἴωνται, μὴ μέντοι διδασκαλικὸν τῆς αὐτοῦ σοφίας· ὃν δ' ἂν καὶ ἄλλους οἴωνται ποιεῖν τοιούτους, θυμῶνται, ἢ εἴτ' οὖν φθόνῳ, ὡς σὺ λέγεις, εἴτε δι' ἄλλό τι.

98 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Εὐθύφρονος.

Ψυχὴν ἀνόητον, αἰσχροὺς καὶ ἄμετρον θετέον.

99^a Νόσον μὲν ψυχῆς ἀνοίαν συγχαρητέον· δύο δὲ ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δὲ ἀμαθίαν.

100 ^a Εὐσεβίου.

Ἄνθρωποι πολυμαθῆς ἔχειν δόξαν, ἢ τοῦ ἀληθίζεσθαι, ἔρωτα πλεῖνα ἐκτέεται. Πολλοὶ γοῦν τοῖς πρὸ ἑαυτῶν ἐναντίας δόξας συστησάμενοι, τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς περὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων ^b ἀφείλοντο τῷ τὴν πίστιν αὐτῶν μὴ ἐν 10

96.

^a Sic Trinc. Gesner.: *Platonis in Euthyphone, ab initio fere.*

^b ὀρρωδῶ] ὀρρωδῶ Trinc.

^c ποιῶντά σε φησὶ, διαφθεῖρειν] ποιῶντας ἔφησ' ἰδία φθεῖρειν Trinc.

97.

^a Sic Trinc. Gesner.: *Ejusdem paullo post.*

^b Ἀθηναίοις] Ἀθηναῖοι Trinc.

^c σφόδρα μέλει ἂν] σφόδρ' ἀμέλειαν—οἴωνται Trinc.

98.

^a Sic A. ἐν ταύτῃ Trinc.

99.

^b Tanquam ex eodem Euthyphronis loco A. Trinc. Gesner.: *Ejusdem in Timæo. Ubi leg. p. 86. B. νόσον τε ψ. A.*

100.

^a Sic Trinc. Deest locus A.

^b ἀφείλοντο τῷ] *Dedi τῷ cum Koenio ad Gregor. de Dial. Ion. §. 30. Vulgo deest.*

βεβαίω^c ἐστάναι, ὑπὸ δὲ τοῦ ἀπὸ τῆς προτέρας δόξης περι-
τρέψαι εἰς τοῦναντίον, λόγον παρασκευάσαντες ἐν τῷ ἀστα-
θμητοτάτῳ αἰωρέεσθαι.

101^a Τοῦ αὐτοῦ.

Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς^b συζητήσεσι τῶν πραγμά-
των, ὁμοίως τοῖς ἀλόγοις τῶν ζώων, ὥσπερ ἐκεῖνα μαχό-
μενα, οὕτω καὶ αὐτοὶ^c μόνου τοῦ νικᾶν μεταποιέονται·
ὅπως δὲ (τοῦ περὶ χρῆ πάντα ἄνδρα προμηθεεσθαι, καὶ λέ-
γοντα καὶ πρήσσοντα) μὴ παρὰ τὸ συμφέρον καὶ σφέων
αὐτῶν, καὶ τῶν παρεόντων, καὶ ὥστε μὴ τὸ ἀληθὲς^d αὐτὸ²⁰
βλάψαι, οὐκέτι λόγον τούτου ποιέονται.

102^a Ἀνθρώποισιν ἔριδες προσφιλέες· καὶ τοῦ περὶ παντὸς
τοῦ προτεθέντος ἀντιλέγοντας ἐθέλειν κρατεῖν, ἀπλετος καὶ
ἄλογος ἐπιθυμίη· ὅποτε πολλοὶ^b οὐκ αἰδέονται, καὶ κατὰ τῶν
σπουδαιεστάτων, καὶ τῶν οὐ χρῆ τῷ χειρόνι λόγῳ^c νικᾶν,
νικῶντες ἀξίην κεκλῆσθαι νίκην Καδμηίην.

103^a Ἀνθρωποὶ τοὺς μὲν παρὰ^b φύσιν καὶ ἐν τεράτων λόγῳ
ἐόντας ἀσπάζονται, καὶ μεγάλων χρημάτων ὠνεόμενοι, ὡς³⁰
ἐπὶ μεγίστῳ κτήματι χαίρουσι, καὶ μεγαλοφρονέονται· περὶ
δὲ τὰ σπουδαιότατα καὶ τὰ σμικρὰ ἄχθονται ἀναλίσκοντες.

^c ἐστάναι om. B. qui mox habet
περιτρέψαι et τὸν λόγον. Gesneri
margo λόγου. Schowii MSS. præ-
bent παρασκευάσαντας.

101.

^a Sic Trinc. Eusebίου A.

^b συζητήσεσι] συζητήσεσι Trinc.
ζητήσεσι A. ubi mox deest τῶν ζώ-
ων m. pr.

^c μόνου] μόνου Gesneri margo.
μόνου A. B. m. sec. Mox ἀνθρωπον
pro ἄνδρα A.

Ib. Valckenærius primo leg.
conjicit, μόνον τὸ νικᾶν μέγα ποιέον-
ται. Sed vulg. postea defendit,
et interpretatur, desiderant solum

victoriam. Eo sensu habet Euse-
bius infra p. 225, 27. (xxxviii. 65.)

^d αὐτὸ] αὐτοῦ Trinc.

102.

^a Lemma deest A. Trinc.

^b οὔτε δέονται] Egregie Jacob-
sius in Athen. p. 186. οὐκ αἰδέον-
ται.

^c νικᾶν] καὶν A. et mox καδ-
μηίην.

103.

^a Deest lemma A. Trinc.

^b φύσιν] φύσει A. Mox in eo-
dem καὶ μεγαλοφρονέονται καὶ χαί-
ρουσι.

- 104^a Οἱ πλεῦνες τῶν ἀνθρώπων περὶ πάντα τὰ λοιπὰ φειδω-
 λους σφέας παρεχόμενοι, καὶ εἰ δαπανοῖεν ἀσχάλλοντες,
 ὑπὲρ τοῦ παρὰ τῶν δήμων κροτηθῆναι, ^b καὶ τὰ εἶντα σφι
 πάντα ἡδέως προίενται.
- 105^a Οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, τοὺς μὲν μεγάλα χρήματα ⁴⁰
 ἔχοντας, καὶ φαύλους εἶντας, τιμῶσί τε, καὶ τεθωμάκασι
 τῶν δὲ σπουδαίων, ἐπεὶδ' ἂν ἀχρηματὴν καταγνώσιν, ὑπερ-
 φρονέουσιν.
- 106^a Ἐκ τῶν Ἀριστανύμου Τομαρίων.
 Πολλοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ ῥητόρων τοὺς υἱοὺς ῥήτορας διδά-
 σκουσιν· οὐδεὶς δὲ ^b ἀδικηθεὶς ὑπὸ λύκου αὐτὸς λύκος γίνεται,
 καὶ ἀντιδάκνει.
- 107^a Ζήνωνος.
 Ζήνων δὲ ἔφη, γελοῖον ^b ἐκάστους μὲν τοῖς πράγμασιν, ὡς
 δεῖ ζῆν, μὴ προσέχειν, ὡς οὐκ εἰδότεων· τὸν δὲ παρὰ πάντων
 ἔπαινον θαυμάζειν, ὡς ^c ἐχόμενον κρίσεως.
- 108^a Σωκράτους.
 Οἱ μὲν ἀκρατεῖς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις, οἱ δὲ ἀφρονες ἐν ταῖς ⁵⁰
^b ἀτυχίαις εἰσὶ δυσθεράπευτοι.
- 109^a Πυθαγόρου.
^b Θυηπολῖαι μὲν ἀφρόνων, πρὸς τροφή· τὰ δὲ ἀναθήματα,
 ἱεροσύλων χορηγία.

104.

^a Deest lemma A. Trinc.^b καὶ τὰ εἶντα] καὶ delendum
 censet Jacobsius Athen. p. 366.
 Mihi omnino retinendum videtur.

105.

^a Deest lemma A. Trinc.

106.

^a Sic A. Simpliciter Ἀριστανύμου
 Trinc.^b ἀδικηθεὶς] ἡχηθεὶς Jacobs.

107.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b ἐκάστους] ἐκάστον Trinc.^c ἐχόμενον] ἐχόμενοι A. Trinc.

108.

^a Sic A. Trinc.^b ἀτυχίαις] εὐτυχίαις B. m. pr.

109.

^a Sic A. Trinc.^b θυηπόλ' διὰ φρόν' A. m. pr. ἢ
 διὰ φόνων A. m. sec. B. m. sec.
 Vide Hieroclem p. 24. ed. Need-
 ham. Θυηπόλ' δι' ἀφρόνων Trinc.

110 ^a Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων.

Ἀρίστων ὁ Χίος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονο-
μένους, ἀμελοῦντας δὲ φιλοσοφίας, ἔλεγεν ὁμοίους εἶναι
τοῖς μνηστῆρσι τῆς Πηνελόπης, οἱ ἀποτυγχάνοντες ἐκείνης,
^b περὶ τὰς θεραπαίνας ἐγίνοντο.

111 ^a Ὁ αὐτὸς τοὺς πολλοὺς εἰκάζει τῷ Λαέρτῃ, ὅστις τῶν κατὰ ¹

^b τὸν ἀγρὸν ἐπιμελούμενος πάντων, ὀλιγώρως εἶχεν ἑαυτοῦ·
καὶ γὰρ τούτους τῶν κτημάτων πλείστην ἐπιμέλειαν ποιου-
μένους περιορᾶν τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν ^c πλήρη παθῶν ἀγρίων
οὔσαν.

112 ^a Διογένης.

Διογένης ἔλεγε, ^b διαπαλαίοντας μὲν πολλοὺς ὄραν καὶ
διατρέχοντας, διακαλοκαγαθίζομένους δὲ, οὔ.

113 ^a Πλάτωνος.

Ἔρα λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα, ἀγαθῶν ἐπιθυ- 10
μητὴν εἶναι; Μάλιστα γε. Ἔρα ὡς ὄντων τινῶν, οἱ τῶν
κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἐτέρων δὲ, οἱ τῶν ἀγαθῶν; Οὐ πάντες,
ᾧ ἄριστε, δοκῶσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν; Οὐκ ἔμοιγε.
Ἄλλὰ τινες τῶν κακῶν; Naί. Οἴομενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ
εἶναι λέγεις, ἢ καὶ γινώσκοντες ὅτι κακὰ εἰσιν, ὅμως ἐπι-
θυμοῦσιν αὐτῶν; Ἀμφότερα ἔμοιγε δοκεῖ. Ἡ γὰρ δοκεῖ
τις σοί, ᾧ Μένων, γιγνώσκων τὰ ^b κακὰ ὅτι κακὰ ἐστίν,
ὅμως ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; Μάλιστα. Τί ἐπιθυμεῖν λέγεις; ἤ 20

110.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b παρὰ] περὶ A. Voss. B. m. sec.
et margo Gesneri. τὰς om. Voss.
ἐγέγοντο A. Videatur Wyttenba-
chius ad Plutarch. p. 7. D.

111.

^a Deest lemma A. Trinc.

^b τῶν ἀγρῶν Voss. Trinc. ἐπικα-
λούμενος Trinc.

^c πλήρη] πλήθει B. m. pr.

112.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b διαπαίζοντα] διαπαλαίοντας A.
Voss. B. m. sec. Gesneri margo.
διαπέζοντας Trinc. ὄραν πολλοὺς A.

113.

^a Sic Trinc. Gesner. : *Platonis
in Menone. q. v. p. 77.* Deest lo-
cus A.

^b κακὰ ὅτι] κακὰ καὶ ὅτι N. B.

γενέσθαι ^α αὐτῶ; Γενέσθαι τί γὰρ ἄλλο; Πότερον ἠγού-
μενος τὰ κακὰ ἀφελεῖν ἐκείνον ᾧ ἂν γένηται, ἢ γιγνώσκων
τὰ κακὰ, ὅτι βλάπτει ᾧ ἂν παρῆ; Εἰσὶ μὲν οἱ ἠγούμενοι
τὰ κακὰ ἀφελεῖν, εἰσὶ δὲ καὶ οἱ γιγνώσκοντες ὅτι βλάπτει.
Ἡ καὶ δοκοῦσί σοι γιγνώσκειν τὰ κακὰ, ὅτι κακὰ ἔστιν, οἱ
ἠγούμενοι τὰ κακὰ ἀφελεῖν; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτό γε.
Οὐκ οὖν δῆλον, ὅτι οὔτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν οἱ
ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλ' ἐκείνων, ἃ ᾔοντο ἀγαθὰ εἶναι· ἔστι 30
δὲ ταῦτά γε κακὰ· ὥστε οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, καὶ οἴομενοι
ἀγαθὰ ^δ εἶναι, δῆλον ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. ἢ οὐ;
Κινδυνεύουσιν οὔτοι γε. Τί ^ε δαί; οἱ τῶν κακῶν μὲν ἐπιθυ-
μοῦντες, ὡς φῆς σὺ, ἠγούμενοι δὲ τὰ κακὰ ^ε βλάπτειν ἐκεί-
νον, ᾧ ἂν ^ε γίγηται, γιγνώσκουσι δήπου ὅτι βλαβήσονται
ὑπ' αὐτῶν; Ἀνάγκη. Ἀλλὰ τοὺς βλαπτομένους οὔτοι οὐκ
οἴονται ἀθλίους εἶναι, καθόσον βλάπτονται; Καὶ τοῦτο
ἀνάγκη. Τοὺς δὲ ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας; Οἶμαι
ἔγωγε. Ἔστιν οὖν ὅστις βούλεται ἀθλιος καὶ κακοδαίμων 40
εἶναι; Οὐ μοι δοκεῖ, ᾧ Σώκρατες. Οὐκ ἄρα βούλεται τὰ
κακὰ, ᾧ Μένων, οὐδεὶς, εἴπερ μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι.
Τί γὰρ ἄλλο ἔστιν ἀθλιον εἶναι, ἢ ^β ἐπιθυμεῖν τε τῶν κακῶν
καὶ κτᾶσθαι; Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, ᾧ Σώκρατες, καὶ
οὐδεὶς βούλεται τὰ κακὰ.

114 ^α Πλάτωνος ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Δίωνος οἰκείους ἐπιστολῆς.

Νῦν δὲ ἢ που τίς δαίμων, ἢ τίς ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομία
καὶ ἀθεότητι, καὶ τὸ μέγιστον τόλμαις ἀμαθίας, ἐξ ἧς
πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει, καὶ ^β εἰς ὕσ-

^α αὐτῶ] αὐτῶν Trinc.

^δ εἶναι om. B.

^ε δαί] δὲ B.

^ε βλάπτει] βλάπτειν Trinc.

^ε γίγηται] γένηται B.

^β ἐπιθυμεῖν τῶν] ἐ. τε τῶν B. ἐπι-

θυμεῖν ται τῶν Trinc.

114.

^α Sic A. Scil. p. 336. B. τοῦ
αὐτοῦ Trinc.

^β ὕστερον] εἰς ὕ. A. B. m. s. ἐς ὕ.
Gesneri margo.

τερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασι πικρότατον, αὕτη⁵⁰
πάντα τὸ δεύτερον ἀνέτρεψε τε καὶ ἀπώλεσεν.

115 ^a Σωκράτους.

Ὁ μὲν δειλὸς καθ' ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα ἔχει· ὁ δὲ ἀνόητος τὰ
χρήματα.

116 ^a Οὐθ' ὁ αὐστηρὸς οἶνος εἰς πόσιν εὐθετος, οὐθ' ὁ ἀγροικὸς
τρόπος εἰς ὀμιλίαν.

117 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Περὶ Εὐθυμίας.

Ἄλλ' ὥσπερ οἱ δειλοὶ καὶ ναυτιῶντες ἐν τῷ πλεῖν ἀνομοι-
ότερον οἴομενοι διάξουσιν, εἴαν εἰς γαῦλον ἐξ ἀκάτου, καὶ πά-
λιν εἴαν εἰς τρήρη^b μεταβῶσιν, οὐδὲν περαίνουσι, τὴν χολὴν
καὶ τὴν δειλίαν συμμεταφέροντες ἑαυτοῖς· οὕτως αἱ τῶν
βίων ἀντιμεταλήψεις οὐκ ἐξαίρουσι τῆς ψυχῆς τὰ λυποῦντα
καὶ ταραττοντά· ταῦτα δὲ ἐστὶν ^c ἀπειρία πραγμάτων, ἀλο-
γιστία, τὸ μὴ δύνασθαι, μηδὲ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τοῖς πα-
ροῦσιν ὀρθῶς. Ταῦτα καὶ πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας,
ταῦτα καὶ γεγαμηκότας ἀνιά, καὶ ἀγάμους· ^d διὰ ταῦτα
φεύγουσι τὴν ἀγορὰν, εἶτα τὴν ἡσυχίαν οὐ φέρουσι· διὰ¹⁰
ταῦτα προαγωγὰς ἐν αὐλαῖς διώκουσι, καὶ παρελθόντες εὐ-
θύς βαρύνονται.

Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὑπο-
καὶ γὰρ ἡ γυνὴ λυπεῖ, καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιῶνται, καὶ ^e δυσ-
χεραίνουσι πρὸς τὸ κλινίδιον·

φίλων δ', ὅ τ' ἐλθὼν^f λυπρὸς, ὅ τ' ἀπῖαν βαρὺς,
ὡς ὁ Ἰων φησίν. Εἶτα τῆς νόσου διαλυθείσης, καὶ κράσεως

115.

^a Sic A. Trinc.

116.

^a Deest lemma A. Trinc.

117.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 466. B.

^b μεταβῶσιν] μεταβᾶσιν Trinc.

^c ἀπειρία πραγμάτων ἀλογιστία]
ἀπειρίας πρ. καὶ ἀλογιστίας A. Trinc.

καὶ ante πένητας deest A. ante γε-
γαμηκότας Trinc.

^d διὰ ταῦτα — φέρουσι om. A.
Trinc.

^e δυσχεραίνουσι] δυσχεραίνει A.
Trinc.

^f λυπρὸς] Necessario ob versum
reponendum λυπρὸς.

ἑτέρας ἐγγινομένης, ἦλθεν ^ε ἡ ὑγεία, φιλα πάντα ποιῶσα
καὶ προσηῆ· ὁ γὰρ χθὲς ὠὰ, καὶ ^h ἀμύλια, καὶ ⁱ σίτινον ἄρ-
τον διαπτύων, σήμερον ^k αὐτόπυρον ἐπ' ^l ἐλαίης ἢ ^m κάρδαμον ²⁰
ἐσθίει, καὶ προθύμως. Τοιαύτην ὁ λογισμὸς εὐκολίαν καὶ
μεταβολὴν ἐγγενόμενος ⁿ ποιεῖ πρὸς τὸν βίον.

118 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Ἀλκιβιάδου β.

Ἄρ' οὖν τούτους φρονίμους ὑπολαμβάνεις, οἱ ἂν εἰδῶσιν
ἅττα δεῖ πράττειν ἢ λέγειν; Ἐγώ γε. Ἄφρονάς δὲ ποτέ-
ρους; Ἄρά γε τοὺς μὴδ' ἕτερα τούτων εἰδότες; Τούτους. Οὐκ
οὖν οἱ γε μὴ εἰδότες μὴδ' ἕτερα τούτων, ^b λήσουσιν αὐτοὺς καὶ
λέγοντες καὶ πράττοντες ἅττα μὴ ^c δεῖ; Φαίνεται.

119 ^a Σωκράτους.

Οὔτε τὰ ^b τοῦ Ἀχιλλέως ὄπλα τῷ Θερσίτῃ, οὔτε τὰ τῆς ³⁰
Ψυχῆς ἀγαθὰ τῷ ἄφρονι ἀρμόττει.

120 ^a Νοσοῦντος δίαίτα, καὶ ἄφρονος εὐτυχία, πολὺ ἔχει τὸ
δυσάρεστον.

121 ^a Αἱ μὲν βρονταὶ ^b μάλιστα τοὺς παῖδας, αἱ δ' ἀπειλαὶ
τοὺς ἄφρονας καταπλήττουσιν.

^ε ἢ ante ὑγεία om. A.

^h αἰγύλια] ἀμύλια A. B. m. s.
margo Gesneri.

ⁱ σίτινον] σιτάκειον margo Ges-
neri.

^k αὐτόπυρον] ἀρτόπυρον A. Trinc.

^l ἐλαίης] ἐλαίας B. ἐλαίαις Trinc.

^m κάρδαμον] καρδαμύθη margo
Gesneri. f. καρδαμυδι ut Plut.

ⁿ ποιεῖ] ποιεῖ A. B. μεταποιεῖ
πρὸς ἑκαστον βίον Gesneri margo.

118.

^a Sic A. nisi quod compendiose
Ἀλκιβία. Scil. p. 140. E.

^b δηλοῦσιν] λήσουσιν Gesneri

margo.

^c δεῖ] δεῖν B. δεῖ καὶ φ. A.

119.

^a Sic A. Trinc.

^b τῶν Ἀχαιῶν] τοῦ Ἀχιλλέως A.
Arsen. Voss. B. m. sec. Gesn.
marg.

120.

^a Deest lemma A. Trinc.

121.

^a Deest lemma A. Trinc. Quæ
post h. fr. exhibet Gesnerus, non
agnoscunt MSS, Trinc. itaque
delevi.

^b μάλιστα om. Voss.

ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΣΤΗΝΗΣ. Ε.

10

I ^a Μενάνδρου Γεωργῶν.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ᾧ Γοργία,
 ὅστις ἀδικεῖσθαι πλείστ' ἐπίσταται βροτῶν.

2^a ^b Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον νομιζῶ
 τῆς σωφροσύνης, ἐπεὶ
 τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ζύνεστι.

3^a Φόβος δὲ τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.

20

4^a Μὴ πλοῦτον εἴπησ' οὐχὶ θαυμάζω θεὸν,
 ὃν καὶ κάκιστος ραδίως ἐκτίσατο.

5^a Οὐκ ἐστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

6^a Αἰ αἰ. τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
 ὅτ' ἂν τις ^b εἶδῃ τὰγαθὸν, χρῆται δὲ μὴ.

7^a Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι, πλὴν δυοῖν ^b μόνων,
 Δήμητρος ἀκτῆς, πάματός θ' ^c ὑδροχόου;

1.

^a Sic A. Μενάνδρου Γεωργικῶν
 Trinc. Cleric. p. 32.

2.

^a Tanquam Menandri habet
 Trinc. Deest A. Euripidi tribuit
 Plutarchus II. p. 36. C. unde in-
 ter incerta Euripidis fragmenta n.
 14. retulit Musgravius.

^b ἐγὼ δ' οὐδὲν.] Ex choro aliquo
 esse apparet. Nam Plutarchus,
Quomodo Juvenibus legendi sunt
Poëtae, σωφροσύνας citat pro σωφρο-
 σύνης, quod heic edebatur, Dorice
 nimirum. GROTIUS.

3.

^a Sine lemmate Trinc. Et sine
 nomine citat Plutarchus II. p. 34.
 A. Sophocli tribuit Valckenærius
 ad Euripid. Phoen. 557. Credo
 potius Euripidis esse, cum reli-
 quis in vicinia fragmentis.

4.

^a Deest lemma Trinc. Ex Eu-

ripidis Æolo (14) esse docet Sto-
 bæus infra XCIII. 9. Vide
 Schweighæuser. ad Athenæum
 IV. p. 159. c.

5.

^a Deest lemma Trinc. Sophocli
 tribuit Plutarchus II. p. 27. F.
 Brunck. Fr. incert. 11.

6.

^a Deest lemma Trinc. Euripi-
 dis esse in Chrysippo docet Val-
 ckenærius Diatr. p. 22.

^b ἴδῃ] εἶδῃ Grotius, quomodo
 habent Plutarchus et alii. Vide
 Valckenærii Diatr. Eurip. p. 22.
 Davisium ad Ciceronis Tusc.
 IV. 33.

7.

^a Deest lemma Trinc. Vid. Mus-
 gravium ad Euripid. Fr. inc. 14.

^b μόνων] μόνων B. Gesneri margo.
 μόνην Trinc.

^c ὑδροχόου] ὑδροχόου B. Tres ver-
 sículos addit Grotius, ex Athe-

8^a Είμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων
κακὰς ἀμοιβὰς ἔστι καρποῦσθαι βροτοῖς.

9^a Μενάνδρου.

^b Ταμειῖόν ἐστιν ἀρετῆς ἢ σωφροσύνη.

10^a [Εὐτακτον εἶναι τὰλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.]

11^a Ἡ χάριεν ἔστ' ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος ᾖ.

12^a [Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.]

13^a Σοφοκλέους.

Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν

ἅπαντα τὰνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοῦς.

14^a Σοφοκλέους.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἠδοναῖς οὐ^b χρὴ ποτε.

15^a Εὐριπίδης Βάκχαις.

^b Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσῃ
γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' αἰεῖ.

nao. Vide Musgravium ad Euripid. Fr. inc. 14.

8.

^a Deest lemma Trinc. Euripidi in Œdipode tribuit Grotius Excerpt. p. 394. et in nota ms. ad Stobæi Phys. p. 118. quem sequitur Musgrav. Fr. 4. Vide Wyttenbach. ad Plutarch. p. 23. E.

9.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 206.

^b Edidit Grotius e Gesneri margine, ταμειῖον ἀρετῆς ἔστι σωφροσύνη μόνη.

10.

^a Deest A. Trinc.

11.

^a Deest A. χάριν Trinc. Æschylo tribuit cum Frob. Gesnerus.

12.

^a Deest A. Trinc. Est Sophocl. Aj. 1352.

VOL. I.

13.

^a Sic Trinc. Ἥλέκτρα addit A. Est Aj. 131.

14.

^a Sic A. Τοῦ αὐτοῦ Trinc. Fr. inc. 11.

^b δεῖ] χρὴ A. Gesneri margo.

15.

^a Sic A. Seil. v. 314. Simpliciter Εὐριπίδου Trinc.

^b οὐχ ὁ Διονῦς] Ἐποκοριστικὸν est hoc ex Διόνυσος, quod heic versus desiderat, cum tamen Διόνυσος vulgo legatur, et in Stobæo, et in Euripide. Apud Hesychium διονῦς est ὁ γυναικίας καὶ παράθλιος, qua voce usus est Lucillius: quod me Salmasius monuit, qui tamen hoc loco malebat, Οὐχ ὁ Διόνυσος ἀφρονεῖν ἀναγκάσῃ. GROTIUS. MS. A. præbet διόνῦσ (sic)

16 ^a Τοῦ αὐτοῦ Ἴππολύτῳ.

^b Ὡ μάκαρ, οἷας ἔλαχες τιμᾶς,

Ἴππόλυθ' ἦρως, διὰ σωφροσύνην.

οὔ ποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη

δύναμις μείζων. ἦλθε γὰρ ἠ' πρόσθ'

ἠ' μετόπισθεν

^c τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

17 ^a Εὐριπίδου.

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγόντων

οὐ πάποθ' ὕβρις, αὐτὸς ὀρρωδῶν πάθειν.

18^a Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,

ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

19^a Στέργοι δέ με σωφροσύνα

δώρημα κάλλιστον θεῶν.

20^a Φεῦ φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῆ καλὸν,

καὶ δόξαν ἐσθλήν ἐν βροτοῖς κομίζεται.

21 ^a Εὐριπίδου Θησέως.

Ἄλλ' ἔστι δὴ τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως

ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κάγαθῆς.

22 ^a Λίνου.

^b Φράζω δὴ σπουδῆν ἐντυναμένος δι' ἀκοῆς

16.

^a Sic A. Scil. Καλυπτομένῳ fr.
18. Simpliciter τοῦ αὐτοῦ Trinc.

^b Hæc confusa in Anapæstos
distingimus. GROTIUS.

^c τῆς εὐσεβείας] Ita posuimus
forma Ionica ob versum, cum
vulgo εὐσεβείας exstaret. GROTIUS.

17.

^a Sic Trinc. ubi γὰρ συμφορὰς.
Deest locus A. Euripid. Andromedæ
tribuit Stobæus infr. CXIII. 4.

18.

^a Deest A. Habet Trinc. sine
lemmate. Euripidi in Protesilao
tribuit Stobæus XIX. 3.

^b ὁ μὴ] Articulus deest Trinc.
Gesn.

19.

^a Gesner.: *Ejusdem Medea*.
Scil. 641. Deest locus A. Trinc.

20.

^a Gesner.: *Ejusdem in Hippolyto*.
Sc.v. 431. Deest locus A. Trinc.

21.

^a Sic Trinc. Deest A. Plenius
habet Stobæus Ecl. Phys. I. 10,
4. ex Dictye, ad cuius fr. i. vi-
deatur Musgravius.

22.

^a Trinc. Λίνου. ubi μύθον δι' ἀ-
κοῆς. Deest locus A. Post hoc fr.
multa inseruit Gesnerus, ex Py-
thagoræ Aur. Carm. Pseudo-Pho-
cylide, et Anthologia. Ego delevi.

^b Versus esse dicuntur *Lini* :

μύθων ἡμετέρων, ἀτραπὸν περὶ παντὸς ἀληθῆ,
κῆρας ἀπώσάμενος πολυπήμονας, αἱ τε βεβήλων
ὄχλον ^c ἀνιστῶσαι, ἅταις περὶ πάντα πεδῶσι.

^d παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.
τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακαῖσι νόοιο.

οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ^e ὄντως δικαίως ὀσιεύσει,
εἴ κεν ἀληθεῖ ^f μισέεις ὀλοὸν γένος αὐτῶν,

^g νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχυρῶν δάτειραν ἀπάντων,
ἢ ἐπιθυμία ἠνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

23 ^a Δημοκρίτου.

Νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ σοφωτέρῳ εἴκειν κόσμιον.

24 Ἄριστον ἀνθρώπῳ τὸν βίον διάγειν, ὡς πλεῖστα εὐθυμη-
θέντι, καὶ ἐλάχιστα ἀνηθέντι. Τοῦτο δ' ἂν εἴη, εἴ τις μὴ
ἐπὶ τοῖς θνητοῖσι τὰς ἡδονὰς ποιῶτο.

25 Φαύλων ἔργων καὶ τοὺς λόγους παραιτητέον.

videntur ·cujusdam Pythagorei,
quos Lino carmina supposuisse
tradit Jamblichus de V. P. §.
139. VALCKENÆR. Diatr. Eurip.
p. 281.

^c ἀνιστῶσαι] ἀιστῶσαι Grotius.

^d παντοίαις] παντοίαις ἰδέαις μορφῶν
B. Can. et margo Gesneri, χαλε-
πῶν om. Trinc. ἀπάτημ' Trinc.

^e ὄντως δικαίως ὀσιεύσει] Grotius
edidit ἀναμπλακείως ὅς. ejus hæc
sunt verba: “vocem hanc (ἀναμ-
πλακείως) numerorum ratione
ductus restitui, ejus, ut minus
usitatae, in locum duo interpre-
tamenta in textum irreperant,
ὄντως, δικαίως.

Ib. Pro ὄντως δικαίως, probabi-
liter interpretamentis, quam vo-
cem admisit, ἀναμπλακείως, nus-
quam, opinor, legerat Grotius.
Dum vera vox alicunde nobis pro-
deat, Græca saltem scribi poterit,

οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀπ' ἀτρεκέως
ὀσιώσει. Id est, ἀτρεκέως ἀφοσιώσει,
vere te exprobabit. VALCKEN.

^f μισέεις] μισεῖς Grotius. μισέεις
H. Steph. Huic versui obelumi
præfixit Gesnerus.

^g ἡδὺν] ἡδὺς—δάτειραν, ἣν debetur
Grotio. Vetus scriptio in ed.
Gesneri ἡδὺ * μὲν πρώτιστ' — in
Poësin recepta Philos. H. Ste-
phani p. 112. si paululum adju-
vetur, veram dabit, Νηδὺν μὲν πρώ-
τιστ' αἰσχυρῶν δ, α. Literæ vocis
prima et ultima a reliquis male
distractæ pepererant ἡδὺ. —Linus
per νηδὺν α. δ. α. omnem intelligit
intemperantiam, quam ἀκρᾶσίαν
Pythagorei dicebant, et φιλαδονίαν.
VALCKEN. χαλινοῖσιν Trinc.

23.

^a Sic A. Trinc. καὶ ἀντὶ σοφω-
τέρῳ deest Trinc.

26 ^a Θεοβούλου.

Ἄδικούμενος διαλλάσσου, ^b ὑβριζόμενος ἀμύνου.

27 ^a Βιάντος.

Οὕτω πειρῶ ζῆν, ὡς καὶ ὀλίγον καὶ πολὺν χρόνον βιωσό-
20
μενος.

28 ^a Ζῆν κρεῖττον ἔστιν ἐπὶ στιβάδος κατακείμενον καὶ θαρ-
ρεῖν, ἢ ταραττεσθαι ^b χρυσῆν ἔχοντα κλίνην.

29 Ἔν ἢ ^b τύχη κυρία δοῦναι καὶ ἀφελέσθαι, οὐ δεῆση
οὐδενός.

30 Ἔν τοῦ σώματος ἀπαλλαγείς οὐ δεῆση, ἐκείνων κατα-
φρόνει πάντων· καὶ ὣν ἀπαλλαγείς δεῆση, πρὸς ταῦτά
σοι ἀσκουμένῳ τοὺς θεοὺς παρακάλει γίνεσθαι σοι συλ-
30
λήπτορας.

31 ^a Χίλωνος.

Ζημίαν αἰροῦ μάλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν· τὸ μὲν γὰρ ἀπαξ
σε λυπήσει, τὸ δὲ διαπαντός.

32 ^a Σωτάδου.

Τῆς τύχης σκοπεῖν δεῖ τὸ μέγιστον ὡς ἔλαττον,
καὶ τὸ μὴ παρὸν μὴ θέλειν· οὐδὲ γὰρ σὸν ἔστιν.
ἀμφότερα μένειν οὐκ οἶδεν· ^b ἐστήκει γὰρ οὐδέν.
^c ἔαν πλούσιος ἂν καθ' ἡμέραν σκοπῆς τὸ πλεῖον,
εἰς τοσοῦτον εἶ πενιχρὸς, εἰς ὅσον εἶ περισσός.

26.

^a Sic A.

^b ὑβριζόμενος] Forte ὑβριζομένους
GESNER. Male. SCHOW.

27.

^a Sic A.

28.

^a Deest lemma A. Trinc. Sed
utroque in libro legitur post lo-
cum Pythagoræ.

^b χρυσῆν] Deest B.

29.

^b ψυχῇ] τύχη Gesneri margo, et

codd. quidam apud Schowium.

31.

^a Sic Trinc. ubi μάλιστα, non
μάλλον.

32.

^a Σωτάτου Trinc.

^b οὐ στήκει] ἐστήκει B. Brunckius.
ἔστηκεν Hermannus Elem. Doct.
Met. p. 446.

^c ἂν—ἐς—ἐς] Sic Brunckius.
Vulgo, ἔαν—εἰς—εἰς.

^d ὡς πένης θέλεις σχεῖν, καὶ πλούσιος πλέον ἔχειν,
ἴσον ἔχουσιν αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τὸ μεριμνᾶν.

40

33 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἔλεγε, δεῖν τὰς ἡδονὰς μὴ παρ' ἄλλων, ἀλλὰ
παρ' ^b ἐαυτῶν θηρᾶσθαι· προδιατίθεσθαι δὲ τὸ σῶμα, ὃν χρὴ
τρόπον.

34 ^a Σωκράτους.

Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, θεοῦ μὲν εἶναι τὸ μηδενὸς δεῖσθαι·
τὸ δ' ὡς ἐλαχίστων, ἐγγυτάτω θεοῦ.

35 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τίνων δεῖ μάλιστα ἀπέχεσθαι· τῶν
αἰσχυρῶν καὶ ἀδίκων, ^b ἔφη, ἡδονῶν.

36 ^a Ἀλεξάνδρος.

Ἀλεξάνδρος προτρεπομένων τινῶν αὐτὸν ἰδεῖν τὰς Δαρείου
θυγατέρας ^b καὶ τὴν κάλλει διαφέρουσαν εἰς γυναῖκα λα-
βεῖν· Αἰσχρὸν, ἔφη, τοὺς ἄνδρας νικῆσαντας ὑπὸ γυναικῶν 50
ἠττᾶσθαι.

37 ^a Σωκράτους.

Ἡ αὐτάρκεια καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτερπής,
χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, πόνον δὲ μικρόν.

38 ^a Δημοκρίτου.

Τράπεζαν πολυτελέα μὲν τύχη παρατίθησιν, αὐταρκεία δὲ
σωφροσύνη.

^d ὡς πένης] Brunckius, ὡς πένης
θέλαν ἔχειν—σχεῖν. ὡς πένης θέλεις
σχεῖν καὶ π. πλέον ἔχων Trinc.

33.

^a Sic A. Trinc.

^b παρ' ἡμῶν] παρ' ἐαυτῶν A. B.
προδιατίθετο Trinc.

34.

^a Sic A.

35.

^a Sic A.^b ἔφη om. A.

36.

^a Sic A.

^b Dedi cum A. Vulgo, καὶ τὴν
γυναῖκα διαφέρουσαν κάλλει· αἰ-
σχυρὸν—

37.

^a Sic A.

38.

^a Sic A.

κ 3

39 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Γέλωσ μὴ πολὺς ἔστω, μὴδ' ἐπὶ πολλοῖς.

40^a ^b Δείπνοις τοῖς ἔξω καὶ ἰδιωτικοῖς τὸ πολὺ ἀπόταξαι·
 ἂν δὲ γένηται καιρὸς, φυλάσσου. Ἴσθι γὰρ ὅτι ἂν ἕτερος ἢ
 μεμολυσμένος, καὶ τὸν ἕτερον ἐμπλησθῆναι ἀνάγκη, ὅτ' ἂν
^c γυμνοὶ συνδιατρίβωνται.

41 ^a Διογένης.

Δεινὸν ἔλεγεν ὁ Διογένης, εἰ οἱ μὲν ἀθληταὶ καὶ οἱ κι-
 θαρῶδοι γαστρὸς καὶ ἡδονῶν κρατοῦσιν· οἱ μὲν τῆς φωνῆς
 χάριν, οἱ δὲ τοῦ σώματος· σωφροσύνης δ' ἕνεκα οὐδεὶς τού-
 των καταφρονήσει.

42 ^a Πυθαγόρου.

Ῥώμη ψυχῆς σωφροσύνη· αὕτη γὰρ ψυχῆς ἀπαθοῦς φῶς
 ἔστιν.

43 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης πρὸς τὸν πυθόμενον τίς πλουσιώτατος, ^b εἶπεν, Ὁ ¹⁰
 ἐλαχίστοις ἀρκοῦμενος. Αὐτάρκεια γὰρ φύσεώς ἐστι πλοῦτος.

44 ^a Δημοκρίτου.

Πατὴρ σωφροσύνη μέγιστον τέκνοις παράγγελμα.

45 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου Τομαρίων.

Γυμναζόμενον φυλάξασθαι δεῖ τὸν κόπον· εὖ πράττοντα
 δὲ, τὸν φθόνον.

46 ^a Ἐκ τῶν Σερήνου.

Διονύσιος Ἀρίστιππον ἔπειθεν ἀποθέμενον τὸν τρίβωνα,

39.

^a Sic A. Scil. 33, 4.

43.

^a Sic A.

40.

^b εἶπεν ὁ ἐλαχίστοις] ἐν ἐλαχίστοις
 εἶπεν A.

^a Ibid. 6.

^b Δείπνους τοῖς—ἰδιωτικοῖς] Δεί-
 πνοις τοῖς—ἰδιωτικοῖς A.

44.

^a Sic A.

^c γυμνοὶ] πολλοὶ (sic) γ. A.

45.

^a Sic A. Simpliciter Ἀριστωνύ-
 μου Trinc.

^a Sic A. 41.

46.

^a Sic A. 42.

^a A. habet Σερίνου. Mutavi hic

πορφυροῦν ἱμάτιον περιβαλέσθαι· καὶ ^b ἐπέισθη ἐκεῖνος, τὰ αὐτὰ καὶ Πλάτωνα ποιεῖν ἤξιού. Ὁ δὲ ἔφη, 20

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδύσαι στολήν.

Καὶ Ἀρίστιππος, τοῦ αὐτοῦ, ἔφη, ἐστὶ ποιητῶν,

καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν

^c οὐσ' ἢ γε σῶφρων, οὐ διαφθαρήσεται.

47 ^a Ἐκ τῶν Σερήνου.

Ἡ Φωκίανος γυνὴ πρὸς τὴν ἐπίδεικνυμένην αὐτῇ τὸν κόσμον χρυσοῦν ὄντα καὶ διάλιθον, Ἐμοὶ δ', ἔφη, κόσμος ὑπερλαμπρὸς ἐστὶ Φωκίαν πένης ὧν, καὶ εἰκοστὸν ἤδη τοῦτο ἔτος Ἀθηναίων στρατηγῶν.

48 ^a Ἐπαμεινώνδου.

Πρέσβεις ἦκον παρὰ βασιλέως ^b χρυσίον κομίζοντες, βουλόμενοι δωροδοκῆσαι τὸν Ἐπαμεινώνδαν. Ὁ δὲ αὐτοὺς εἰς ἄριστον εἰσεδεξάτο· ἦδει γὰρ ἐφ' ᾧ τινι ἦκον. Καὶ ³⁰ ^c ἐκέλευσεν αὐτοὺς πρότερον ἀριστᾶν, εἶτα λέγειν περὶ ὅτου βούλοιντο. Παρακειμένης δὲ τραπέζης φαύλης, καὶ ὀξίνην ἔπινον. Οἱ μὲν ^d οὖν οὐκ εἶχον ὅ τι καὶ εἶποien ἐπὶ τούτοις· ὁ δὲ ^e διαμειδιάσας, Ἄπιτε, ἔφη, καὶ λέγετε τῷ δεσπότη τῷ ὑμετέρῳ, οἷα ἄριστα ἀριστᾶν καὶ συνήσει, ^f ὡς ἔγωγ' οὐκ ἂν προδοίην τι, ὁ τούτοις ἀρκούμενος.

49 ^a Δημοκρίτου.

Σωφροσύνη τὰ τερπνὰ ἀεῖζει, καὶ ἡδονὴν ἐπιμείζονα ποιεῖ.

et similibus locis Photii auctoritate suffultus. Videatur Eudocia p. 386. necnon Suidas in v. et a Kustero laudatus Jonsius Hist. Philos. IV. p. 347.

^b ἐπέισθη] πεισθεῖς Gesn. marg.

^c οὐσ' ἢ γε] ἢ καὶς ἰ A. in marg. a m. sec. et mox inter lineas ἄρρη γηγωνὸς καὶ γένους δὲ ἄρρενος. Vide Menag. ad Diog. Laërt. II. 78. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 12.

47.

^a Sic A. Conf. Plutarch. I. p.

750. D.

48.

^a Sic A. Ἐπαμεινώνδου Trinc.

^b χρυσὸν] χρυσίον A.

^c ἐκέλευσεν] ἐκάλεσεν B.

^d οὖν deest A. ἐπὶ τούτοις om. Trinc.

^e διαμειδιάσας] μειδιάσας A. καὶ συνήσει om. Trinc.

^f ὡς] ὅτι A. B. marg. Mox τι ἰ accedunt ex A.

49.

^a Sic A. Trinc.

- 50 ^a Ἐκ τῆς Νικολάου Ἐθῶν Συναγωγῆς.
^b Ἀρίστοι τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι· τὰ δὲ κερά-
 40 μεα τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι.
- 51 ^a Τοῦ αὐτοῦ.
^b Δαρδανεῖς, Ἰλλυρικὸν ἔθνος, τρὶς ἐν τῷ βίῳ λούονται μό-
 νον, ὅτ' ἀν γεννῶνται, ^c καὶ ἐπὶ γάμοις, καὶ τελευτῶντες.
- 52 ^a Κράτης.
 Κράτης εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβαλὼν, καὶ ὁρῶν τοὺς μὲν πι-
 πρᾶσκοντας τοὺς δὲ ἄνωμένους, Οὔτοι, ἔφη, ^b διότι ἐναν-
 τίον πρᾶγμα ἀλλήλοις ποιῶσιν, ἑαυτοὺς μακαρίζουσιν·
 ἐγὼ δ' ἑμαυτὸν, ὅτι ἀμφοτέρων ἀπήλλαγμαί, μῆτε ἄνω-
 μένος, μῆτε πωλῶν.
- 53 ^a Ἀντιφῶντος.
^b Ὅστις δὲ τῶν αἰσχυρῶν ἢ τῶν κακῶν μῆτε ἐπεθύμησε, μῆτε 50
 ἤψατο, οὐκ ἔστι σῶφρων· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτου κρατήσας αὐτὸς,
 ἑαυτὸν κόσμιον παρέχεται.
- 54 ^a Ἰσαίου.
^b Ἠγοῦμαι ^c μεγίστην εἶναι τῶν λειτουργιῶν, τὸ καθ' ἡ-
 μέραν βίον κόσμιον καὶ σῶφρονα παρέχειν.
- 55 ^a Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον.
 Ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχυρὸν, τούτων ἐγκράτειαν
 ἄσκει, κέρδους, ὀργῆς, ἡδονῆς, λύπης. Ἐση δὲ τοιοῦτος,

50.

^a Sic A. Ἐκ τῆς Νικολάου Trinc.
 Vid. H. Valesii Excerpta p. 510.
^b Ἀρίστοι] Ἀρίστοι A. Κρίστοι
 Damasc. De h. l. vid. Valckenær,
 ad Herodot. III. 100.

51.

^a Sic A.
^b Δαρδανεῖς] Παρδανεῖς Damasc.
^c καὶ ἐπὶ γάμοις καὶ τελευτῶντες]
 καὶ δύο ὅταν γαμῶσι, καὶ ᾗ. ὅταν τε-
 λευτῶσι, A, i, e. καὶ δευτέρον—καὶ
 τρίτον,

52.

^a Sic A. Trinc.
^b διὰ τὸ ἐναντίον πρᾶγμα ἀλλήλους
 μακαρίζουσιν A.

53.

^a Sic A. Trinc.
^b ὅστις δὲ] δὲ deest A. ex eodem
 accedunt ἢ τῶν κακῶν.

54.

^a Sic Trinc.
^b Ἠγοῦμαι] ἦγοῦ Gesneri margo.
^c μεγίστην] μέγιστον et mox τὸν B.

55.

^a Sic Trinc. v. p. 6. C.

εἶναι κέρδη μὲν εἶναι νομίζεις δι' ὧν εὐδοκίμησείς, ἀλλὰ μὴ δι' ὧν εὐπορήσεις. Τῇ δὲ ὀργῇ παραπλησίως ἔχε εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἢ περὶ σὲ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξιώσεως. Ἐν δὲ τοῖς τερπνοῖς, εἶναι αἰσχρὸν ὑπολάβης, τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δ' ἡδοναῖς δουλεύειν. Ἐν δὲ τοῖς λυπηροῖς, εἶναι τὰς τῶν ἄλλων ἐπιβλέψης ἀτυχίας, καὶ σαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὧν ὑπομιμνήσκης. ^b Μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων, εἰ καταμάθοις ὅτι καὶ τὰς ἡδονὰς ἐκ τούτων γνησίως ἔχομεν. Ἐν μὲν γὰρ τῷ ¹⁰ ῥαθυμεῖν, καὶ τὰς πλησμονὰς ἀγαπᾶν, εὐθύς αἰ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς ^c παραπεπήγασι· τὸ δὲ περὶ τὴν ἀρετὴν αἰετὸν ποιεῖν, καὶ σωφρόνως τὸν αὐτοῦ βίον οἰκονομεῖν, αἰετὸς τὰς τέρψεις εἰλικρινεῖς καὶ βεβαιότερας ἀποδίδωσι. ^d Τοὺς μὲν θεοὺς φοβῶ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης· τέρψεις γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κάκιστον.

^a Ἴσοκράτους Νικοκλῆς ἢ Κύπριος.

56 Ἄ πάσχοντες ὑφ' ἑτέρων ὀργίζεσθε, ταῦτα τοῖς ἄλλοις μὴ ποιεῖτε. 20

[^a Ἀγαπητοῦ.

57 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἡδονῶν δυνάμενον, καὶ τὸν στέφανον τῆς σωφροσύνης ἀναδησάμενον, καὶ τὴν πορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμφιεσάμενον. Ἡ μὲν γὰρ ἄλλη ἐξουσία τὸν θάνατον ἔχει διαδοχὴν· ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονήν· καὶ ἡ μὲν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ λύεται, ἡ δὲ τῆς αἰωνίου κολάσεως ρύεται.

^b μάλιστα δ' ἂν] καὶ μάλιστα ἂν B. μάλιστα ἂν Trinc. ubi mox om. μὲν. Perge ad p. 12. B.

^c πεπήγασι] παραπεπήγασι margo Gesneri, ex Isocratis ed. ut videtur.

^d Redi ad p. 5. B.

56.

^a Sic A. Ἐν ταυτῷ Trinc.

57.

^a Hoc fr. de suo addidit Gesnerus. Vide supra I. 61. Similiter de loco seq. dicendum.

58 Κύριος μὲν πάντων ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, δούλος δὲ μετὰ³⁰ πάντων ὑπάρχει θεοῦ. Τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριος, ὅτ' ἂν αὐτὸς ἑαυτοῦ δεσπόζῃ, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δουλεύῃ· ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, τὸν ἀήττητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παθῶν, τοὺς πανδαμάτορας ἔρωτας, τῇ πανοπλίᾳ τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεται.]

59 ^a Ἐκ τῆς Ἑρμίππου Συναγωγῆς τῶν καλῶς ἀναφανηθέντων ἐξ Ὀμήρου.

Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἰς σωφροσύνην ἔλεγεν ταῦτα ποιεῖν, ἀσπᾶσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμόν ἴκοντο.

60 ^a Ἰέρακος ἐκ τοῦ Περι Δικαιοσύνης.

Ὅθεν τὴν λειπομένην ἀρετὴν ἐπιστῆσαι δεῖ τῇ τῶν ἡδονῶν⁴⁰ φυλακῇ, μὴ συγχωροῦσαν ἀποδιδράσκειν τῇ φρονήσει τὸ ἑαυτῆς ἔργον. Ἔως μὲν γὰρ φρονεῖ τις, οὐδὲ ἀνακύντει συγχωρήσει ταῖς ἐπὶ τὰ τοιαῦτα φερούσαις ἐπιθυμίαις· ἐν δὲ τῷ^b καταδαρθάνειν ὑπὸ γοητείας, ἐπανάστασαι εἴωθεν ἀφροσύνη συγχωροῦειν αὐτῇ παρακαλοῦσα τὴν ἀκολασίαν.

Ὅθεν τὴν ἀρετὴν τὴν ἀμφοτέρας φυγαδεύουσαν σωφροσύναν ἐκάλεσαν οἱ σοφοί, σωτηρίαν οὔσαν φρονήσεως· κυριώτερον⁵⁰ δὲ κεκλήκασιν ποιητῶν παῖδες σαοφροσύνην· σαῶσαι γὰρ τὸ σῶσαι λέγουσι. Τὴν οὖν σαοφροσύνην, τήρησιν οὔσαν φρονήσεως καὶ σωτηρίαν, ὅτ' ἂν τις^c προσλάβῃ, τελείαν ἔσχε παρ' ἑαυτῷ τὴν τῆς δικαιοσύνης κτῆσιν. Εἰ δὲ μὴ, σφάλλεται πολλὰ, καὶ ἀδικεῖ πολυτρόπως, τὰ μὲν ὑπὲρ χρημάτων, τὰ δὲ ὑπὲρ δόξης, τὰ δὲ ὑπὲρ ἡδονῶν.

59.

^b Sic A. Damasc. Vertit Gesnerus: *Ex collectaneis Hermippi de carminibus Homeri peculiari aliqua dote insignibus.*

60.

^a Sic A.^b καταδαρθάνειν] καταδαρδάπτειν A.^c προσλαβῆ] προσλάβει A.

61 ^a Ἰαμβλίχου ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τῆς περὶ Σωφροσύνης.

Πᾶσα μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸ θνητοειδὲς ^b πᾶν ἀτιμάζει, τὸ δὲ ¹ ἀθάνατον ἀσπάζεται· ^c πολὺ δὲ διαφερόντως ἡ σωφροσύνη ταύτην ἔχει τὴν σπουδὴν, ἅτε δὴ τὰς προσηλούσας τῷ σώματι τὴν ψυχὴν ἠδονὰς ἀτιμάζουσα, καὶ ἐν ἀγνοῖς βάθροις βεβῶσα, ὡς φησὶ Πλάτων.

62 ^a Ἐν ταυτῷ.

Πῶς γὰρ ἡ σωφροσύνη τελέους ἡμᾶς οὐ ποιεῖ, τὸ ^b ἀτελὲς καὶ ἐμπαθὲς ^c ὅλον ἀφ' ἡμῶν ἐξορίζουσα; Γνοίης δ' ἂν ὡς τοῦτο οὕτως ἔχει, τὸν Βελλεροφόντην ἐνόησας, ὃς μετὰ τῆς κοσμιότητος συναγωνιζομένης τὴν Χίμαιραν, καὶ τὸ θηριῶδες ¹⁰ καὶ ἄγριον καὶ ἀνήμερον φύλον πᾶν ἀνεΐλεν. Ὅλωσ γὰρ ἡ τῶν παθῶν ἄμετρος ἐπικράτεια οὐδὲ ἀνθρώπους ἀφήσιν εἶναι τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς δὲ τὴν ἀλόγιστον αὐτοὺς ἔλκει φύσιν, καὶ θηριῶδη, καὶ ἄτακτον.

63 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ἡ δὲ μέτροις ὠρισμένοις κατέχουσα τὰς ἠδονὰς εὐταξία σώζει μὲν οἴκους σώζει δὲ πόλεις κατὰ τὴν Κράτητος γνώμην· ἐτι δὲ πλησιάζει πῶς ἤδη πρὸς τὸ τῶν θεῶν εἶδος. Τοιγαροῦν Περσεὺς ἐπ' αὐτὸ τὸ ἀκρότατον ἐλαύνων τῆς ²⁰ σωφροσύνης ἀγαθόν, ἠγουμένης τῆς Ἀθηναῖς, ἀπέκοψε τὴν Γοργόνα, τὴν εἰς τὴν ὕλην οἶμαι καθέλκουσαν καὶ ἀπολιθῶσαν τοὺς ἀνθρώπους ^b ἀνοήτῳ τῶν παθημάτων πλησμονῇ.

64 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ὅτι τοίνυν κρηπίς τῆς ἀρετῆς, ὡς ἔλεγε Σωκράτης, ἡ ἐγκράτειά ἐστι τῆς γλυκυθυμίας· κόσμος δὲ τῶν ἀγαθῶν

61.

^a Sic A. περὶ σώφρονος Damasc.

^b πᾶν] μὲν Damasc.

^c πολλή] πολὺ A. Damasc. Gesneri margo.

62.

^a Sic A.

^b ἀτελὲς] εὐτελὲς Damasc.

^c ὅλωσ] ὅλον A. ὅλον ed. Bas.

63.

^a Sic A.

^b ἀνοήτῳ τῶν] ἀνοήτῳ Gesn. marg.

64.

^a Sic A.

πάντων ἡ σωφροσύνη θεωρεῖται, ὥσπερ δὴ ἀπεφήνατο Πλάτων. Ἀσφάλεια δὲ τῶν καλλίστων ^b ἔξεων ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἀρετὴ, ὥσπερ ἐγὼ λέγω.

30

65 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ὁ δ' ἐστὶν ὄντως ὁμολογούμενον θαρρῶν διίσχυρίζομαι, ὅτι δὴ δι' ὅλων τῶν ἀρετῶν τὸ κάλλος διατείνει τῆς σωφροσύνης, καὶ συναρμῶζει τὰς πάσας ἀρετὰς κατὰ μίαν ἀρμονίαν, συμμετρίαν τε αὐταῖς καὶ κρᾶσιν πρὸς ἀλλήλας ἐντίθησι. Τοιαύτη δὴ οὖν οὔσα καὶ ἀφορμὴν παρέχει ταῖς ὅλαις ὥστε ἐγγενέσθαι, καὶ ἐγγενομέναις αὐταῖς ἀσφαλῆ παρέχει σωτηρίαν.

66 ^a Ἐν ταυτῷ.

Καὶ ἡ τῶν ἁρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις, καὶ ἡ τῶν στοι-
χείων πρὸς ἀλλήλα ^b σύγκρασις, συμφωνίαν ἀποσώζει
καλλίστην καὶ ἰσώφρονα. Καὶ τό γε πᾶν τοῦτο, διὰ τὴν
κοσμιότητα τῶν καλλίστων ^c μέτρων, κόσμος ἐπικαλεῖται.

67 ^a Ἐκ τῶν τοῦ Τέλητος Περὶ Αὐταρκειᾶς.

Δεῖ ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν, ὃ τι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῆ
πρόσωπον, τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς· οὕτω καὶ τὸν ἀγαθὸν
ἄνδρα, ὃ τι ἂν περιθῆ ἡ τύχη. Καὶ γὰρ αὐτῆ, φησὶν ὁ Βίων,
ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε ^b δὲ ὑστερο-
λόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὅτε μὲν βασιλέως, ὅτε δὲ
ἀλήτου. Μὴ οὖν βούλου, δευτερολόγος ὢν, τὸ πρωτολόγου ⁵⁰
πρόσωπον· εἰ δὲ μὴ, ἀνάρμοστόν τι ποιήσεις. Σὺ μὲν ἄρ-
χεις καλῶς, ἐγὼ δὲ ἄρχομαί φησί· καὶ σὺ μὲν πολλῶν,
ἐγὼ δὲ ἐνὸς τουτουῖ παιδαγωγὸς γενόμενος· καὶ σὺ μὲν εὐ-

^b ἔξεων] ἐξ ἂν A.

65.

ἀποσώζειν.

^c μέτρων] ἁρῶν Damasc.^a Sic A.

66.

67.

^a Sic A.^a Sic A. τῶν deest Trinc.^b σύγκρασις] ἔγκρασις A. et mox^b ὅτε δὲ] δὲ addidi ex A. Trinc.

πορος γενόμενος, δίδως ἐλευθερίως· ἐγὼ δὲ λαμβάνα εὐ-
 θαρσῶς παρὰ σοῦ, οὐχ ὑποπίπτων, οὐδὲ ἄγεννίζων, οὐδὲ
 μεμφιμοιρῶν. Σὺ κέχρησαι τοῖς πολλοῖς καλῶς, ἐγὼ δὲ
 τοῖς ὀλίγοις· οὐ γὰρ τὰ πολυτελῆ φασι τρέφειν, οὐδὲ ἐκεί-¹
 νοις μὲν ἔστι μετ' ὠφελείας χρῆσθαι, τοῖς δὲ ὀλίγοις καὶ
 εὐτελέσι μετὰ σωφροσύνης οὐκ ἔστι καὶ ἀτυφίας. Διὸ καὶ
 εἰ λάβοι, φησὶν ὁ Βίαν, φωνὴν τὰ πράγματα ὃν τρόπον
^d καὶ ἡμεῖς, καὶ δύναιτο δικαιολογεῖσθαι, οὐκ ἂν εἶποι,
^e φησὶν, πρῶτον ἢ Πενία, Ἐνθρῶπε, τί μοι μάχη; ὥσπερ
 οἰκέτης ἑπὶ κῦριον ἐφ' ἱερὸν καθίσας δικαιολογεῖται, τί
 μοι μάχη; Ἐ μὴ τι σοὶ κέκλοφα; ἢ οὐ πᾶν τὸ προσταττό-
 μενον ὑπὸ σοῦ ποιωῶ; οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοὶ φέρω; ¹⁰
 Καὶ ἢ Πενία εἶποι πρὸς τὸν ἐγκαλοῦντα, τί μοι μάχη; μὴ
 καλοῦ τινος δι' ἐμὲ στερίσκη; μὴ σωφροσύνης; μὴ δικαιο-
 σύνης; ἀνδρείας; ἀλλὰ μὴ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῆς εἴης; οὐ
 μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ λαχάνων; πλήρεις δὲ αἱ κρήναι ὕδα-
 τος; οὐκ εὐνάς σοι τοσαύτας παρέχω ὀπόση γῆ; καὶ στρω-
 μνάς φύλλα; ἢ εὐφραίνεσθαι μετ' ἐμοῦ ἢ οὐκ ἔστιν σοὶ; ἢ
 οὐχ ὄρας ἢ γράδια φύρδην φαγόντα τερετίζοντα; ἢ οὐκ ὄψον
 ἀδάπανον καὶ ἀτρύφερον παρασκευάζω σοὶ τὴν πείναν; ἢ ²⁰
 οὐχ ὁ πεινῶν ἥδιστα ἐσθίει, καὶ ἥκιστα ὄψου δεῖται; καὶ ὁ
 διψῶν ἥδιστα πίνει, καὶ ἥκιστα τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἢ ἀνα-

^c ἀγεννίζων] ἀγεννίζων A. B.

^d καὶ ἡμεῖς] καὶ deest A.

^e φησὶν] φησὶν πρῶτον A.

^f τὸν κύριον] πρὸς κύριον A.

^g μὴ deest A.

^h οὐκ ἂν τὸ] Dedi οὐ πᾶν τὸ ex
 egregia Dobræi emendatione ad
 Aristoph. p. 110.

ⁱ οὐκ ἔστιν] οὐκ ἔστιν σοὶ A.

^k γραδιαφυρτήν] γράδια φύρτην
 A. B.

Ib. In marg. est γράδια. An et
 φύρδην φ. an φυρτά φ. Hesych.

φυρτοῖς, εἰκαλοῖς. Intelligit, opinor,
 vetulas molas versantes, de qui-
 bus multa notavi. Inter laboran-
 dum cantillabant. Plutarch. II.
 p. 1101. F. VALCKENÆR. Tou-
 pio in Suid. T. II. p. 363. legen-
 dum videtur, γράδια φύστην φ. τ.
 vetulas, cum mazam cœnassent,
 cantillare. φύρδην probavit Wyt-
 tenbachius in Indice Græcitatibus
 Plutarchæ.

¹ ἀναμένει] E sequentibus male
 hic inserit A. ἢ οἰκήσεις οὐ παρέχω σοὶ.

μένει; ἢ πεινᾷ τις πλακοῦντα, ἢ διψᾷ χιόνα; ἀλλ' οὐ ταῦτα διὰ τρυφήν ζητοῦσιν ^m οἱ ἄνθρωποι; ἢ οἰκήσεις οὐ παρέχω σοι, πρῶτον μὲν ⁿ χειμῶνος τὰ βαλανεῖα, θέρους δὲ τὰ ἱερά; Ποῖον γὰρ σοι τοιοῦτον οἰκητήριον, φησὶν ὁ Διογένης, τοῦ θέρους, οἷον ἐμοὶ ὁ παρθενῶν οὗτος, εὐπνοῦς, καὶ πολυτελής; Εἰ ταῦτα λέγει ἡ Πενία, τί ἂν ^o ἔχοις ἀντειπεῖν; Ἐγὼ μὲν γὰρ δοκῶ ἄφρωνος γενέσθαι. Ἄλλ' ἡμεῖς πάντα μᾶλ-³⁰ λον αἰτιώμεθα ἢ τὴν ἐαυτῶν δυστροπίαν ^p καὶ κακοδαμονίαν, τὸ γῆρας, τὴν πενίαν, τὸν ^q ἀπατήσαντα, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸν τόπον. Διὸ φησὶν ὁ Διογένης φωνῆς ἀκηκοῖναι κακίας ἑαυτὴν ^r αἰτιωμένης,

οὔτις ἐμοὶ τῶνδ' ἄλλος ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτή.

* Παράφρονι δὲ πολλοὶ οὐχ ἑαυτοῖς ἀλλὰ τοῖς πράγμασι τὴν αἰτίαν ἐπάγουσι· ὁ δὲ Βίων ὥσπερ τῶν θηρίων φησὶ παρὰ τὴν λῆψιν ἢ δῆξις γίνεται, κὰν μέσου τοῦ ὄφρατος ἐπιλαμβάνης, δηχθήσῃ, εἰς τὸν τραχήλου, οὐδὲν πείσῃ· οὕτω καὶ τῶν πραγμάτων, φησὶ, παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἢ ὀδύνη γίνεται, καὶ εἰς μὲν οὕτως ὑπολάβης περὶ αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Σωκράτης, οὐκ ὀδύνησῃ, εἰς δὲ ὡς ἐτέρως, ἀνιάσῃ, οὐχ ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἰδίων τρόπων καὶ τῆς ψευδοῦς δόξης. Διὸ δεῖ μὴ τὰ πράγματα πειραῖσθαι μετατιθέναι, ἀλλ' αὐτὸν παρασκευάσαι πρὸς ταῦτα πᾶς ἔχοντα, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ναυτικοί· οὐ γὰρ τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλατταν πειρῶνται μετατιθέναι, ἀλλὰ παρασκευάζουσιν αὐτοὺς δυναμένους πρὸς ἐκεῖνα τρέφεσθαι. Εὐδία; γαλήνη; ταῖς κῆλαις πλέουσι· κατὰ ναῦν ἄνεμος; ἐπῆραν τὰ ἀρ-

^m ἄνθρωποι] οἱ ἄνθρωποι A. B.

ⁿ χειμῶνι τὰ] χειμῶνα εἶτα A. In χειμῶνα latere puto χειμῶνος.

^o ἔχεις] ἔχοις A. Mox ἔφρωνος Trinc.

^p τὴν κακοδ.] καὶ κακοδ. A. Trinc.

^q ἀπατήσαντα] ἀπαντήσαντα A.

^r αἰτιωμένης] Ingentem lacunam h. l. supplavi ex A.

^s παράφρονι] Legendum vel παράφρονες, vel παραφρόνιμοι, vel παραφρόνως.

μενα' ἀντιπέπνευκεν; ἐστείλαντο, μεθείλαντο. Καὶ σὺ πρὸς τὰ παρόντα χρῶ. Γέρων γέγονας; μὴ ζῆτει τὰ τοῦ νέου ἀσθενῆς πάλιν; μὴ ζῆτει τὰ τοῦ ἰσχύρου φορτία βαστάζειν καὶ διατραχηλίζεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ Διογένης, ἐπεὶ τις ᾄθει καὶ ἔτραχηλίζεν ἀσθενῶς ἔχοντα, οὐ διετραχηλίζετο, ἀλλὰ δείξας αὐτῷ τὴν κίονα, Βέλτιστε, ἔφη, τοῦτον ᾄθει πρὸς τὰδε. Ἄπ(ορος) πάλιν γέγονας; μὴ ζῆτει τὴν τοῦ εὐπόρου δίαιταν' ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἀέρα φράττη, εὐδία, καὶ διεστείλω, ψύχος, συνεστείλω, οὕτω καὶ πρὸς τὰ ὑπάρχοντα δι' εὐπορίαν διάστειλον, ἀπορίαν καὶ (σύστ)ειλον. Ἄλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεθα ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, ὅτ' ἂν καὶ τρυφῇ πολὺ δίδωμεν, καὶ τὸ ἐργάζεσθαι αἰ. κρίνωμεν, καὶ τὸν θάνατον ἔσχατόν τι τῶν κακῶν. Ἐὰν δὲ ποιήσῃ καὶ τῆς ἡδονῆς καταφρονοῦντά τινα, καὶ πρὸς τοὺς πόνους μὴ διαβεβλημένον, καὶ πρὸς δοξάν καὶ ἀδοξίαν ἴσως ἔχοντα, καὶ τὸν θάνατον μὴ φοβούμενον, ὅτι ἐὰν θέλῃς ἔξεσται σοι ἄνω-47 δύνῃ ὄντι ποιεῖν. Διὸ ἄπερ λέγω, οὐχ ὁρῶ πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχει τι δύσκολον, ἢ γῆρας, ἢ πενία, ἢ ξενία. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Ξενοφῶν, ἐάν σοι, φησὶ, δείξω δύο ἀδελφῶν 50 τὴν ἴσην οὐσίαν διελομένων, τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ ἀπορία, τὸν δὲ ἐν εὐκολίᾳ, οὐ φανερόν, ὅτι οὐ τὰ χρήματα αἰτιατέον, ἀλλ' ἕτερόν τι; Οὕτως ἐάν σοι δείξω δύο πένητας, δύο γέροντας, δύο φεύγοντας, τὸν μὲν ἐν τῇ πάσῃ εὐκολίᾳ καὶ ἀπαθείᾳ ὄντα, τὸν δὲ ἐν τῇ πάσῃ ταραχῇ, οὐ φανερόν, ὅτι οὐ τὸ γῆρας, οὐ τὴν πενίαν καὶ τὴν ξενίαν αἰτιατέον, ἀλλ' ἕτερόν τι; καὶ ὅπερ Διογένης ἐποίησεν πρὸς τὸν πολυτελεῆ φάμενον 1

¹ ἐτραχηλίζεν] MS. habet ἐτραχηλίζεν, et mox διετραχηλίζετο. Terminationes *ιάζειν* *ίζειν* sæpe commutari monet Bastius Comment. Palæogr. p. 741.

^v ἀνωδύνῃ] Hæc et quæ sequuntur usque ad εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ.

leguntur in edd. p. 18, 44. a prioribus male divulsa. Secuti sumus A. Elementa lunulis inclusa e ms. evanuerunt. Similiter post ἐργάζεσθαι.

^w ἔχοι] ἔχ^{οι} A. ubi mox πενίαν ἢ ξενίαν.

πόλιν εἶναι τὰς Ἀθήνας· λαβὼν γὰρ αὐτὸν, ἤγειν εἰς τὸ
^x μυροπωλεῖον, καὶ ἐπυνθάνετο, πόσου τῆς κύπρου ἢ κοτύλης;
 μνᾶς, φησὶν ὁ μυροπώλης· ἀνέκραγε, πολυτελής γε ἡ
 πόλις. Ἀπῆγεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐπυν-
 θάνετο, πόσου τὸ ἀκροκώλιον; τριῶν δραχμῶν· ἐβόα, πολυ-
 τελής γε ἡ πόλις. Εἰς τὰ ἔρια πάλιν τὰ μαλακὰ, καὶ
 πόσου τὸ πρόβατον; μνᾶς, φησὶν· ἐβόα, πολυτελής γε ἡ ¹⁰
 πόλις. Δεῦρο δὴ φησι, κἀνταῦθα ἄγει αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς
 θέρμους, πόσου ἡ χοϊνίξ; χαλκοῦ, φησὶν· ἀνέκραγεν ὁ Διο-
 γένης, εὐτελής γε ἡ πόλις. Πάλιν εἰς τὰς ἰσχάδας, δύο
 χαλκῶν· τῶν δὲ μύρτων, δύο χαλκῶν· εὐτελής γε ἡ πόλις.
¹ Ὅν τρόπον οὖν ὡδὲ οὐχ ἡ πόλις εὐτελής καὶ πολυτελής, (εἰάν
 μὲν γὰρ οὕτω τις ζῆση, πολυτελής,) εἰάν δὲ οὕτω, εὐτελής· οὕτω
 καὶ τὰ πράγματα, ^γ εἰάν μὲν τις αὐτοῖς οὕτω χρῆται, εὐ-
 πετῆ καὶ ῥάδια φανέεται· εἰάν δὲ οὕτως, δυσχερῆ. Ἄλλ'
 ὅμως δοκεῖ μοι ἔχειν τι ἢ πενία δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον· καὶ
 μᾶλλον ἂν τις ^z ἐπαινέσειε τὸν μετὰ πενίας εὐκόλως γῆρας ²⁰
 ἐνέγκαντα, ἢ τὸν μετὰ πλούτου. Καὶ ^a ἔτι ἔχει δυσχερὲς ἢ
 ἐπίπονον ἢ πενία; ἢ οὐ Κράτης καὶ Διογένης πένητες ἦσαν;
 καὶ πῶς ῥαδίως διεξήγαγον; ἄτυφοι γενόμενοι καὶ ^b ἐπαί-
 ται, καὶ διαίτη εὐτελεῖ καὶ λιτῆ δύναμενοι χρῆσασθαι.
³ Ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν; κόγχον καὶ κύαμον ^c συν-
 ἀγαγε, φησὶν ὁ Κράτης, καὶ τὰ τούτοις πρόσφορά· κἀν

^x μυροπωλεῖον] Suspicio h. v. esse e glossemate. Infra noster, εἰς τὰ ἔρια, εἰς τὰς ἰσχάδας, pro locis in quibus lana ficusque venibant, Atticorum more usurpavit. Atticos dixisse εἰς τὰ μύρα auctor est J. Pollux X. 19. Mox pro μαγειρεῖον malles τοὺς μαγειροὺς. Sunt tamen hæ suspiciones meræ; nam valde dubito an scriptor istiusmodi qualis est Teles, puritatem sermonis Attici constanter serva-

verit. Conf. Plutarch. II. p. 499. A. Nostrum infr. XCVII. p. 524.

^γ εἰάν μὲν τις] τις deest A. Cum præcedentibus conf. Plutarch. II. p. 470. F.

^z ἐπαινέσειε] ἐπαινέση A. conf. Plato Rep. I. p. 330. A.

^a ἔτι] Lego τί. Gesnerus in marg.

^b αἰτῆσαι] ἐπαίται A.

^c συνάγαγε] συνήγαγε A.

τάδε ^d δράσης, ραδίως στήσεις τρόπαιον κατὰ πενίας. Ἡ
 τί δει μᾶλλον ἐπαινέσαι τὸν μετὰ πενίας εὐκόλως γῆρας
 ἐνεγκόντα, ἢ τὸν μετὰ πλούτου; ^e Ἐπειτα οὐδὲ γινῶναι ραδι-
 30 ἔστερον ἔστι, ποῖόν τι ἔστι πλοῦτος, ἢ ποῖον ἢ πενία· ἀλλὰ
 καὶ πλούτῳ πολλοὶ μετὰ γῆρας δυσκόλως χραῖνται, καὶ
 πενία ἀγεννῶς καὶ ὀδυρτικῶς· καὶ οὔτε ταῦτο ράδιον, ὥστε
 τῷ πλούτῳ ἐλευθερίως καὶ ἀφόρτως, οὔτε ^f ἐκεῖνο, ὥστε πε-
 νία γενναίως, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμφοτέρα, καὶ ^g ὥσπερ τοῖς
 πολλοῖς δύναται κατὰ τρόπον, ^h οὕτω καὶ τοῖς ἀνάπαλιν.
 Καὶ εἴαν μὲν ἐκποῖῃ πενητεύουσι μένειν ἐν τῷ βίῳ· εἰ δὲ μὴ,
 ραδίως ἀπαλλάττεσθαι, ὥσπερ ἐκ πανηγύρεως, οὕτω καὶ ⁴⁰
 ἐκ τοῦ βίου. Καθάπερ καὶ ἐξ οἰκίας, φησὶν ὁ Βίαν, ἐξοικι-
 ζόμεθα, ὅτ' ἂν τὸ ἐνοίκιον ὁ μισθώσας οὐ κομιζόμενος τὴν
 θύραν ἀφέλῃ, τὸν κέραμον ἀφέλῃ, τὸ φρέαρ ἐγκλείσῃ, ⁱ οὕτω
 καὶ ἐκ τοῦ σωματίου ^k ἐξοικίζομαι· ὅτ' ἂν ἡ μισθώσασα
 φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα, τὰς χεῖρας,
 τοὺς πόδας, οὐχ ὑπομένω, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ συμποσίου
 ἀπαλλάττομαι, οὐθὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου,
 ὅτ' ἂν ἡ ἄρα ἦ, ^l ἔμβα πορθμίδος ἔρυμα. Ὡσπερ ἀγα-
 θος ὑποκριτῆς, ^m εὖ καὶ τὸν πρόλογον, ⁿ εὖ καὶ τὰ μέσα, ⁵⁰
 καὶ τὴν καταστροφὴν· οὕτω καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ^o εὖ καὶ
 τὰ πρῶτα τοῦ βίου, ^p εὖ καὶ τὰ μέσα, ^q εὖ καὶ τὴν τελευ-
 τήν· καὶ ὥσπερ ἱμάτιον τρίβωνα γενόμενον ἀπεθέμην, καὶ
 οὐ παρέλκω, οὐδὲ φιλοψυχῶ, ἀλλὰ καὶ δυνάμενος ἔτι

^d δράσης] δράσ' i. e. δράσης A.

^e ἐπεὶ τοῦδε] ἔπειτα οὐδὲ A. Ges-
 nerus: Forte ἐπὶ τοῦδε.

^f ἐκεῖνο] ἐκεῖνος A. Paulo supra
 ἀφορτικῶς Wakefieldus. Ἄφορτος
 legitur infr. LXX. 13. p. 428, 2.

^g ὥσπερ] ὥσπερ A. quemadmodum
 conjecit Gesnerus in margine.

^h οὕτω] τοῦτο Schow. ex uno MS.

ⁱ οὕτω] φησὶν, οὕτω A.

^k ἐξοικίζομαι] ἐξοικίζόμεθα A. et
 μοχ ἀφαιρείται.

^l ἔμβα π. ἔ.] Locus ex tragœ-
 dia quadam deperdita videtur ex-
 cerptus. Vide Musgraviū ad
 Euripidis Electr. 113. Mox περι-
 ἔλκω ed. Francof.

εὐδαιμονεῖν ἀπαλλάττομαι. Καθάπερ καὶ Σωκράτης ἦν αὐτῷ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, εἰ ἐβούλετο, ἐξελθεῖν, καὶ τῶν δικαστῶν κελευόντων ἀργυρίου τιμήσασθαι, οὐ προσεῖχεν, ἀλλὰ τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο· καὶ τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν, τῇ πρώτῃ ἔπιεν, καὶ οὐ προσέμεινεν τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ἄραν ^m παρατηρῶν, εἰ ἐστὶν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃⁿ. . . σὶν οὐδὲν τρέφας οὔτε τοῦ προσώπου, οὔτε τοῦ χρώματος, ἀλλὰ μάλα ἰλαρῶς τε καὶ εὐκόλως λαβὼν τὸ ποτήριον ἐξέπιεν, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας, τουτί, φησὶν, Ἀλκιβιάδῃ τῷ καλῷ—ὄρα σχολὴν καὶ παιδείαν ἡμεῖς δὲ, κὰν ἄλλον ἴδωμεν, πεφρίκαμεν—καὶ μέλλων ἀποθνήσκειν, ἐκάθευθε βαθέως, ὥστε μόλις διεγείραι τινά·—ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθεῖη.—Καὶ γυναικὸς χαλεπότητα πράως ἔφερε· κακείνης βοῶσης οὐκ ἐφρόντιζεν, ἀλλὰ Κριτοβούλου εἰπόντος, Πῶς ἀνέχη ταύτης συμβιούσης; Πῶς δὲ σὺ τῶν παρὰ σοὶ χηνῶν; Τί δέ μοι μέλει ἐκείνων, φησὶν, οὕτως οὐδέ μοι ταύτης, ἀλλ' ἀκούω ὥσπερ χηνός. Καὶ πάλιν παρεληφότος αὐτοῦ Ἀλκιβιάδην ἐπ' ἀριστον, ὡς ἐκείνη παρελθούσα τὴν ὀ τράπεζαν ἀνέτρεψεν, οὐκ ἐβόα, οὐδ' ὀδυῖντο δεινοπαθῶν, ὡ τῆς παρανομίας, ὥστε ταύτη πάσχειν, ἀλλ' ἀναλέξας τὰ πεσόντα, ἀποθέσθαι πάλιν ἐκέλευσε τὸν Ἀλκιβιάδην· ὡς δὲ ἐκείνος οὐ προσεῖχεν, ἀλλ' ἐγκαλυφάμενος ἐκάθητο αἰσχυρόμενος, Προάγωμεν δὴ, φησὶν, ἕξω φαίνεται γὰρ ἡ Ξανθίππη ὄξυρευμία σπαράσσειν ἡμᾶς. Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας αὐτὸς ἀριστῶν παρὰ τῷ Ἀλκιβιάδῃ, ὡς ἡ ὄρνις ἡ γενναία ἐπιπτάσα κατέβαλλε τὸν πίνακα, συγκαλυφάμενος ἐκάθητο, καὶ οὐκ ἤρίστα· ὡς δὲ ἐκείνος ἐγέλα, καὶ

^m παρατηρεῖν] παρατηρῶν A.

addidi ex A.

ⁿ . . σὶν οὐδὲν τρέφας.] Hæc et quæ sequuntur usque ad finem

^o Videatur Plutarchus II. p. 461. D.

ἐπυνθάνετο εἰ διὰ τοῦτο οὐκ ἀρίστα ὅτι ἡ ὄρνις ἐπιστάσα καταβάλοι, Δηλονότι, φησὶ, σὺ μὲν πρώην Ξανθίππης ἀνατρεψάσης οὐκ ἐβούλου ἀριστᾶν, ἔμε δὲ οἶε νῦν ἀριστᾶν τῆς ὄρνιθος ἀνατρεψάσης; ἢ διαφέρειν τι ἐκείνην ὄρνιθος κορυζώσης ἢ γῆ; ἀλλ' εἰ μὲν ὕς, φησὶν, ἀνέτρεψε, οὐκ ἂν ὠργίζου, οὐκ ἂν διενέχθης, εἰ δὲ γυνὴ ὑώδης.—ὄρα παιδείαν.

68 ἂ Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Πᾶν πρᾶγμα καὶ πρόσωπον δύο ἔχει λαβὰς, μίαν φορητήν, μίαν ἀφόρητον· ὁ ἀδελφος εἰάν ἀδικῆ, ἔνθεν αὐτὸ μὴ λάμβανε ὅτι ἀδικεῖ, ἀλλ' ἐκείθεν ὅτι ἀδελφός· καὶ οὕτω λήψῃ αὐτὸ καθ' ὃ φορητόν ἐστι.

69 Διωτογένεος Πυθαγορείου ἐκ τοῦ Περί Ὁσιότητος.

Περί βίῳ ἐκλογισμὸς καθ' ὃν κ' εἴη ὁ ἀνθρώπινος βίος ὀσιώτατός τε καὶ νομιμώτατος. ἂ Παρὰ τοῦ μὲν αἶκα τις μὴ πολυπραγμονῆ, μηδὲ ταχὺ ἐπὶ τὰς δίκας ὀρμάῃ, ἀλλὰ πολὺν χρόνον ἀμβαλλόμενος, αὐτός τε προσκαλεόμενος ἄνευ δίκας, ὥστε ὁ ἀντίδικος προεκαλέσσατο, ἐμμένεν· καὶ αἶκα τὰ πολλὰ ἐξηταγόρεν τῷ πράγματι καμαύλη ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· καὶ ἐπὶ μὲν τᾶς ἀλλοτρίας ζαμίας τὸ ἀκριβές μᾶτο, ἐπὶ δὲ τᾶς ἰδίας τὸ μέτριον· τὸ γὰρ αὐτὸν παρ' αὐτῷ διατεισθαι μετριωτέρω ἤθεος· καὶ μὴ ἐπὶ τᾶ ζαμία οὕτως ὡς ἐπὶ τᾶ ἀισχύνα λυπόιτο· τὸ μὲν γὰρ ἐπ' ἀργυρίῳ ὀδυνᾶσθαι φαύλω ἤθεος, τὸ δὲ ἐπὶ τᾶ ἀισχύνα καὶ τᾶ ἀτιμία καλωκάγαθω.

70 Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων.

Τὴν ἀληθῆ φιλοκαλίαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμασι ἔλεγεν εἶναι· τὸ γὰρ ἀγαπᾶν καὶ στέργειν τῶν καλῶν ἐθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων ὑπάρχει, ὡσαύτως δὲ

68.

^a Hunc locum cum tribus seqq. addidi ex A. v. Epictet. Enchir. c. 43.

69.

^a παρὰ τοῦ] Leg. πρᾶτον. Quæ sequuntur infra, ἐξηταγόρεν—καμαύλη, in præsentia non expedito.

καὶ τῶν ἐπιστημῶν τε καὶ ἐμπειριῶν τὰς καλὰς καὶ εὐσχί-
μονας ἀληθῶς εἶναι φιλοκάλους· τὴν δὲ λεγομένην ὑπὸ τῶν
πολλῶν φιλοκαλίαν, οἷον τοῖς ἀναγκαίοις καὶ χρησίμοις
πρὸς τὸν βίον γινομένην, λάφυρά που τῆς ἀληθιῆς κείσθαι
φιλοκαλίας.

71 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Τὰ πολλὰ δὲ καὶ τὸ γελᾶν ἀπέστω, καὶ τὸ γέλωτα κι-
νεῖν· ὀλισθηρὸς γὰρ ὁ τόπος εἰς ἰδιωτισμὸν, καὶ ἅμα τὴν
αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τῶν πλησίον ἰκανὸς ἀνεῖναι καὶ διαφθεῖ-
ραι. Καὶ ἄλλος παράκειται τόπος ἐπισφαλῆς ταῖς τοιαύ-
ταις ἀνέσσει, τὸ εἰς αἰσχρολογίαν εὐκόλως προαγαγεῖν τὸν
πλησίον. Ὅτ' ἂν οὖν τι συμβῇ τοιοῦτον, ἂν μὲν εὐκαιρον
ἦ, καὶ ἐπίπληξον τῶ ἀισχρολογήσαντι· εἰ δὲ τοιαῦτα ἦ τὰ
πρόσωπα ὥστε μὴ καιρὸν εἶναι, τῶ ἀποσιωπῆσαι καὶ
σκυθρωπάσαι καὶ ἐρυθριάσαι δῆλος γενεῖ δυσαρεστῶν τῶ
ρήθέντι.

72 ^a Πυθαγορικά.

Καὶ μὴν οὐδὲν ἔστιν οὕτω τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας
ἴδιον, ὡς τὸ συμβολικόν· οἷον ἐν τελετῇ μεμιγμένον φῶνῃ
καὶ σιωπῇ διδασκαλίας γένος, ὥστε μὴ λέγειν,

^a Αἰσῶ ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι,

ἀλλ' αὐτόθεν ἔχειν φῶς καὶ χαρακτῆρα τοῖς συνήθεσι τὸ
φραζόμενον, τυφλὸν δὲ καὶ ἄσημον εἶναι τοῖς ἀπείροις. Ὡς
γὰρ ὁ ἀναξ ὁ ἐν Δελφοῖς οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ
σημαίνει, κατὰ τὸν ^b Ἡράκλειτον· οὕτω τῶν Πυθαγορικῶν
συμβόλων, καὶ τὸ φράζεσθαι δοκοῦν, κρυπτόμενόν ἐστι· καὶ
τὸ κρύπτεσθαι, ^c νοούμενον.

71.

^a Epictet. Ench. c. 33, 15.

72.

^a Sic Trinc. Locum inter frag-
menta Plutarchi retulit Wytten-

bachius Inc. 3. p. 586=876.

^b Ἡράκλειτον] Vide Plutarch.

II. p. 404. D.

^c νοούμενον] νόνημον B.

73 ^a Ἐκ τῆς Νικολάου Ἐθῶν Συναγωγῆς.

Γαλακτοφάγοι, Σκυθικὸν ἔθνος, αἰοκοί τε εἰσίν, ὥσπερ καὶ οἱ πλείστοι Σκυθῶν τροφήν δ' ἔχουσι γάλα μόνον ἵππειον, ⁵⁰ ἐξ οὗ τυροποιῶντες, ἐσθίουσι καὶ πίνουσι, καὶ εἰσὶ διὰ τοῦτο δυσμαχάτατοι, σὺν αὐτοῖς πάντα τὴν τροφήν ἔχοντες. Οὗτοι καὶ Δαρεῖον ἐτρέψαντο. Εἰσὶ δὲ καὶ δικαιοτάτοι, κοινὰ ἔχοντες τὰ τε κτήματα καὶ τὰς γυναῖκας, ὥστε τοὺς μὲν πρεσβυτέρους αὐτῶν, πατέρας ^b ὀνομάζειν· τοὺς δὲ νεωτέρους, παῖδας· τοὺς δ' ἡλικίας, ἀδελφούς. Ὡν ἦν καὶ Ἀνάχαρσις, εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν νομισθείς· ὃς ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἱστορήσῃ τὰ τῶν ^c ἄλλων νόμιμα. Τούτων καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν οἷς φησι,

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἵππημολγῶν,
γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

^d Ἀβίους δ' αὐτοὺς λέγει, ἢ διὰ τὸ γῆν μὴ γεωργεῖν, ἢ διὰ τὸ αἰοικούς εἶναι, ἢ διὰ τὸ χρῆσθαι τούτους μόνους τόξοις· βίον γὰρ λέγει τὸ τόξον.

Παρὰ τούτοις οὐδὲ εἷς, οὔτε φθονῶν, ὥς φασιν, οὔτε μι-¹⁰ σῶν, οὔτε φοβούμενος ἱστορήθη, διὰ τὴν τοῦ βίου κοινότητα, καὶ δικαιοσύνην. Μάχιμοι δ' οὐχ ἤττον αὐτῶν αἱ γυναῖκες ἢ οἱ ἄνδρες, καὶ συμπολεμοῦσιν αὐτοῖς ὅτ' ἂν δέη, καὶ διὰ τοῦτο Ἀμαζόνας γενναιοτάτας εἶναι, ὥστε ποτὲ ἐλάσαι ^e μέχρις Ἀθηνῶν καὶ Κιλικίας, ὅτι ^f τούτων παράκουον ἐγγὺς τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

73.

^a Sic A. τοῦ pro τῆς Trinc. Vid. H. Valesii Excerpt. p. 510.

^b ὀνομάζειν] νομιζειν A. et Gesneri margo. Mox A. νεωτέρους pro νέους.

^c ἄλλων] Ἑλλήνων B. Mox αἰανῶν ἵππομολγῶν γαλακτοφάγων τε δικαιοτάτων Trinc.

^d Ἀβίους usque ad τόξον habet B. in marg. a m. seq. Desunt omnino Trinc. Et sane scholion redolent. Ante χρῆσθαι voculam μὴ inserit Toupius.

^e μέχρις] μέχρις A.

^f τούτων] τούτων A. B. m. sec. τότε habet Gesneri ed. 3. et 2 in corrigendis.

74 ^a Αἰσχίνου ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Οὕτω γὰρ χρὴ καθαρὸν εἶναι τὸν βίον τοῦ σώφρονος ἀνδρὸς, ὥστε ^b μηδὲ δέχεσθαι δόξαν αἰτίας πονηραῶς.

75 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Ἐν συμποσίῳ σε οὕτω δεῖ ἀναστρέφεσθαι· περιφερόμενόν ²⁰ τι ^b γέγονε κατὰ σέ; ἐκτείνας τὴν χεῖρα ^c μετρίως ἔφασαι· παρέρχεται; μὴ κάτεχε· οὐπω ἐλήλυθε; μὴ ἐπίβαλλε πόρρω τὴν ὄρεξιν, ^d ἀλλ' ἐκδέχου κατὰ σέ γενέσθαι αὐτό. Οὕτω πρὸς ^e πλοῦτον, οὕτω πρὸς ἀρχαῶς, οὕτω πρὸς γάμον, καὶ ^f ἔση ἄξιος συμπότης τῶν θεῶν. Ἄν δὲ παρατεθέντων σοι μὴ λάβῃς, ἀλλ' ὑπερίδῃς, τότε οὐ μόνον τῶν θεῶν συμπότης ἔση, ἀλλὰ συνάρχων· οὕτω γὰρ ποιῶν καὶ Διογένης καὶ Ἡράκλειτος καὶ οἱ ὅμοιοι ἀξίως θεοῖς τ' ἦσαν καὶ ἐλέγοντο.

76 ^a Μουσωνίου.

Κὰν ἡδονῇ κανονιστέον, ἢ τὰ ἀρεστὰ, οὐδὲν τῆς σωφροσύνης ἡδίων· καὶ πόνῳ κανονιστέον, ^b ἢ τὰ φευκτὰ, οὐδὲν ἐστι τῆς ἀκρασίας ἐπωδυνώτερον. 30

77 ^a Δημοκρίτου.

Ἡδονὴν οὐ πάσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ αἰρεῖσθαι χρεῶν.

78 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Δίκαιος ἔρως, ἀνυβρίστως ἐφίεσθαι τῶν καλῶν.

74.

^a Sic A. Simpliciter Αἰσχίνου Trinc. Scil. p. 73. Reisk.

^b μηδὲ δέχεσθαι] μηδὲν δ. B. p. m. Trinc. μήδ' ἐνδέχεσθαι B. m. sec.

75.

^a Sic A. Scil. c. 15. Simpliciter Ἐπικτήτου Trinc.

^b γέγονε] γέγονας B. m. p. Trinc.

^c μετρίως ἔφασαι] κοσμίως μετέλαβε Damasc.

^d ἀλλ' ἐκδέχου κ. σ. γ. α.] ἀλλὰ περίμενε μέχρις ἂν γένηται κατὰ σέ.

Damasc.

^e πλοῦτον] τέκνα Damasc.

^f ἔση] ἔση ποτε Damasc. Ex eodem addidi ἂν δὲ παρατεθέντων usque ad fin.

76.

^a Sic A. Trinc.

^b φ] ἦ A. Trinc.

77.

^a Sic A. m. p. Δημοσθένους A. m. sec. et Trinc.

78.

^a Sic A. Trinc.

79 ^a Ξενοφάντος ἐκ τῆς πρὸς Λαμπρόκλειαν ἐπιστολῆς.

Πρῶτον γὰρ ἂν δεῖξαι Σωκράτους ὑπερφυῆς διδάγμα, πλούτον μετρέειν χρήσει. Οὐ γὰρ ἔφη Σωκράτης εἶναι τὴν ὑπέρμετρον κτήσιν, πλούτον τὸ δ' ὅσοις προσήκει χρῆσθαι, ἔπειτα δὲ τούτων μὴ διαμαρτάνειν. Τῷ γὰρ ὄντι τούτους κεκλῆσθαι εὐπόρους, τοὺς δ' ἄλλους πένητας ἀπεκάλει, ⁴⁰ καὶ ἀνιάτον αὐτοὺς ἔφασκε πενίαν πενέσθαι. Ψυχῆς γὰρ εἶναι τὸ ἀρρώστημα, οὐ κτήσεως.

80 ^a Ἐν ταυτῷ.

Κακὸν οὐδὲν φύεται ἐν ἀνδρὶ, θεμέλια θεμένῳ σοφίας σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν.

81 ^a Σωκράτους.

Δεῖ ὡσπερ Σειρήνας τὰς ἡδονὰς παρελθεῖν, τὸν σπεύδοντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν ὡσπερ πατρίδα.

82 ^a Ἐκ τῶν Σερήνου.

Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ^b ἐν θεάτρῳ εἰπὼν,

Τί δ' αἰσχρὸν, ἂν μὴ ^c τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;
καὶ ^d Πλάτων ἐντυχὼν αὐτῷ, ὧ Εὐριπίδη, ἔφη, 50
αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ.

83 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους Χρειῶν.

Γέλων ὁ Σικελίας τύραννος σαπρόστομος ἦν. Ὡς οὖν τῶν ⁵

79.

^a Sic A. Simpliciter Ξενοφάνους Trinc.

80.

^a Sic A. Trinc.

81.

^a Sic A. Trinc.

82.

^a Vid. supra 45. τοῦ Trinc.

^b ἐν θεάτρῳ] om. Voss.

^c τοῖσι] τοῖς γε A. B. m. sec.

^d Πλάτων ἐντυχὼν αὐτῷ] Διογένους ἐκ τοῦ ἐναντίου. Damasc. Arsen. Διογένους ἐκ τοῦ ἐναντίου Trinc. ha-

bet pro lemmate, ubi desunt Πλ. ε. α.—A. habet Πλάτων in textu, sed in marg. γρ. Διογένους. Hinc patet P. Leopardum immerito reprehendi a Gatakerō A. M. P. p. 522. Mox τὸν αἰσχρὸν Trinc.

83.

^a Sic A. Videatur Wyttenbachius ad Plutarch. II. p. 90. B. Mox delevi duo loca a Gesnero addita, priorem e lib. 3. Topiconum Aristotelis, alterum e Simplicii Praef. ad Aristot. Physic. Acroas.

φίλων ^b εἶπέν τις αὐτῶν, ἀργίζετο τῇ γυναικί ὅτι οὐκ ἐμήνυσεν αὐτῶν· ἡ δὲ ἔφη, Ὡμην γὰρ καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως ὄζειν τὸ στόμα.

84 ^a Ἐπικτήτου.

Ἐξέταζε σαυτὸν, ^b πότερον πλουτεῖν θέλεις, ἢ εὐδαιμονεῖν. Καὶ εἰ μὲν πλουτεῖν, ἴσθι ὅτι οὔτε ἀγαθόν, οὔτε ἐπὶ σοὶ πάντῃ· εἰ δὲ εὐδαιμονεῖν, ὅτι καὶ ἀγαθόν, καὶ ἐπὶ σοί. ³⁰ Ἐπεὶ τὸ μὲν τύχης ^d ἐπίκαιρον δάνειον· τὸ δὲ τῆς εὐδαιμονίας, προαιρέσεως.

85 Καθάπερ ἔχιν, ἢ ἀσπίδα, ἢ σκορπίον, ἐν ἐλεφαντίνῃ ἢ χρυσῇ θεώμενος κίστη, οὐ διὰ τὸ πολυτελές τῆς ὕλης ἀγαπᾶς καὶ εὐδαιμονίζεις, ἀλλ' ὅτι λυμαντικὴ ἡ φύσις ἐκτρέπη καὶ μυσαττή· οὕτω καὶ ἐπειδ' ἂν ἐν πλούτῳ καὶ ὄγκῳ τύχης θεάσῃ κακίαν ἐνοῦσαν, μὴ καταπλαγῆς τὸ περιλαμπές τῆς ὕλης, ἀλλὰ καταφρόνει τῆς ἐν τῷ τρόπῳ κιβδηλίας. ⁴⁰

86 Ὁ πλοῦτος, οὐ τῶν ἀγαθῶν· ἢ πολυτέλεια, τῶν κακῶν· ἢ σωφροσύνη, τῶν ἀγαθῶν. Καλεῖ δὲ ἢ μὲν σωφροσύνη ἐπὶ τὴν εὐτέλειαν, καὶ ^a τὴν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ πλοῦτος ἐπὶ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ἀφέλκει τῆς σωφροσύνης. Δυσχερὲς ἄρα πλουτοῦντα σωφρονεῖν, ἢ σωφρονούντα πλουτεῖν.

87 Ὡσπερ εἰ ἐν νῆϊ ἐσπάρης ἢ ἐτέχθης, οὐκ ἂν ἐσπευδες αὐτῆς κυβερνήτης ὑπάρχειν, οὔτε γὰρ ἐκεῖ σοὶ φύσει ἡ ναῦς ⁵⁰ συνέσται, οὔτε ἐναυῖθα ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ πάντῃ ὁ λόγος. ^a Ὅπερ οὖν σοὶ φυσικὸν καὶ συγγενές, ὁ λόγος, τοῦτο καὶ οἰκείον ἠγησάμενος, ^b τούτου ἐπιμελοῦ.

^b εἶπεν τις] τις εἶπεν A.

84.

^a Tanquam Epicteti leguntur A. Trinc. hinc usque ad n. 112. Vide Fragment. n. 19. et seqq.

^b πότερον] πότερα B. m. sec.

^c ὅτι om. A.

^d ἐπίκαιρον] ἐπὶ καιροῦ A.

86.

^a τὴν κτῆσιν] Deest articulus A.

87.

^a ὅπερ] ὥσπερ B. m. sec. Trinc.

^b τοῦτο A. m. rec.

- 88 Ἐν Πέρσαις ^a μὲν γεννηθεῖς, οὐκ ἔσπευδες οἰκεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' αὐτόθι διάγων εὐτυχεῖν· ἐν πενία δὲ γεννηθεῖς, τί σπεύδεις πλουτεῖν, ἀλλ' οὐκ αὐτόθι ^b μένων εὐτυχεῖν;
- 89 Ὡσπερ ἐπὶ σμικροῦ σκίμποδος θλιβόμενον ὑγιαίνειν ἄμεινον, ἢ ἐπὶ πλατείας κλίνης ^a καλινδούμενον νοσεῖν· οὕτω καὶ ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ βέλτιον συστελλόμενον ^b εὐθυμεῖν, ἢ ἐν μεγάλῃ τυγχάνοντα ^c δυσθυμεῖν.
- 90 Οὐ πενία λύπην ἐργάζεται, ἀλλὰ ^a ἐπιθυμία· οὐδὲ πλοῦτος ^b φόβον ἀπαλλάττει, ἀλλὰ λογισμός. Κτησάμενος τοιγαροῦν τὸν λογισμὸν, οὔτε πλούτου ^c ἐπιθυμήσεις, οὔτε πενίαν μέμψῃ.
- 91 Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ καὶ φαλάροις καὶ τάπησιν, οὔτε ¹⁰ ὄρνις ἐπὶ ^a βρώμῃ καὶ καλιᾷ ὑφῴται καὶ γαυριᾷ, ἀλλ' ἄμφω ἐπὶ ἀκύτῃ, ὁ μὲν ποδῶν, ὁ δὲ πτερῶν. Καὶ σὺ τοιγαροῦν μὴ ἐπὶ τροφῇ καὶ σκέπῃ καὶ ἀπλῶς τῇ ἕξῳθεν περιουσίᾳ ^b μάταια ὄγκου, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι, καὶ εὐποιίᾳ.
- 92 Τὸ καλῶς ζῆν, τοῦ πολυτελῶς διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ἐκ σωφροσύνης, καὶ αὐταρκείας, καὶ ^a εὐταξίας, καὶ κοσμιότητος, καὶ εὐτελείας παραγίνεται, τὸ δὲ ἐξ ἀκολασίας, καὶ ²⁰ τρυφῆς, καὶ ἀταξίας, καὶ ἀκοσμίας· τέλος δὲ, τοῦ μὲν

88.

^a μὲν deest A. Mox ἀλλ' om. Trinc.

^b μάλλον ε.] μένων ε. A. Gesneri margo. Trinc.

89.

^a καλινδούμενον] κλινδόμενον A. καλινδούμενον Trinc.

^b εὐδαιμονεῖν] εὐθυμεῖν A. Gesneri margo.

^c δυστυχεῖν] δυσθυμεῖν Gesneri margo.

90.

^a εὐθυμία] ἐπιθυμία A. Trinc.

^b φόβου] φόβον A.

^c ἐπιθυμίαν] ἐπιθυμήσεις A. B. m. sec. Gesneri margo.

91.

^a κρόκη] βρώμη A. κρώμη B. βώμη Gesneri margo, κρόκη Trinc.

^b μετογκύλλου] μέγα ὄγκύλλου Gesneri margo, μετὰ ὄγκ. B. m. pr. Trinc. ματαῖα ὄγκου A. et B. m. sec. Omnes MSS. apud Schowium μέγ' ὄγκύλλου.

92.

^a εὐεξίας] Lego εὐταξίας. Gesnerus in marg. Sic tres MSS. apud Schowium, qui monet ortonon εὐταξίας—ἀταξίας.

ἔπαινος ἀληθῆς, τοῦ δὲ ψόγος. Εἰ τοίνυν βούλει καλῶς ζῆν, μὴ ζῆται μετὰ πολυτελείας ἐπαινεῖσθαι.

- 93 Μέτρον ἔστω σοὶ παντὸς σίτου καὶ πότου, ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις· ὄψον δὲ καὶ ἡδονή, αὐτὴ ἡ ὄρεξις· καὶ οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίση, οὔτε ὀψοποιῶν^α δεήση, ποτῶ τε τῶ παραπέσοντι ἀρκεσθήση.
- 94 Τὰς^α σιτήσεις ποιῶ, μὴ^β ἀνειμένας καὶ σκυθρωπὰς,³⁰ ἀλλὰ καὶ λαμπρὰς καὶ εὐτελεῖς· ἵνα μῆτε διὰ τὰ σωματικὰ αἱ ψυχαὶ^γ ταραττωνται, μῆτε φενακίζόμεναι^δ πρὸς τῶν ἡδονῶν τῶν σωματικῶν ὀλιγωρῶσιν, ἔπειτα^ε βλάπτωνται, τρυφῶντα μὲν^ε παραυτίκα, νοσοῦντα δὲ εἰσαυθίς τὰ σώματα.
- 95 Φρόντιζε ὅπως σε μὴ τὰ ἐν τῇ γαστρὶ^α σιτία^β ἐπαινῆ, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εὐφρασία. Ἐπεὶ τὰ μὲν ἀποσκυβαλίζεται, καὶ συνεκρεῖ^ο ὁ ἔπαινος· ἡ δὲ, καὶ ἡ ψυχὴ χωρισθῆ, διαπαντὸς ἀκήρατος μένει.⁴⁰
- 96^α Ἐν ταῖς ἐστιάσεσι μέμνησο, ὅτι δύο ὑποδέχη, σῶμα καὶ ψυχὴν· καὶ ὅ τι ἂν τῶ σώματι δῶς, τοῦτο^β εὐθύς ἐξέχεας· ὅ τι δὲ ἂν τῇ ψυχῇ, διαπαντὸς τηρεῖς.

93.

^α δεήση] δεηθήση A.

94.

^α σιτήσεις] αἰτήσεις A. ubi mox ἀλλὰ καὶ λ.^β ἀνειμένας] πολυτελεῖς A. Gesneri margo, B. pro v. l.^γ ταραττωνται φενακίζόμεναι] ταραττωνται μῆτε φενακίζ. πρὸς τῶν ἡδονῶν A. Gesneri marg. φαινακίζόμεναι Trinc.^δ βλάπτωνται] βλάπτονται A. Trinc.^ε παραυτίκα πλούτων] Deest πλούτων A. et mox δὲ post νοσοῦντα. παραυτίκα om. Trinc.

95.

^α μόνον σιτία A. Habet et B.

m. sec.

^β ἐπαινῆ] ἐπαίρη duo codd. apud Schowium.^γ ὡς ὀρούς] Forsan ὀράς vel ὁ ῥούς. Al. καὶ συνεκρεῖ ὁ ἔπαινος. Gesnerus in marg. ὁ ἔπαινος A. B. m. s. Schweighæuserus ὡς οὔρος, veluti vitina. ὁ ῥούς Trinc. In fine μενεῖ. A.

96.

^α ἐν ταῖς ἐ. μελέτα τίσι τὰ δύο Trinc. ε. τ. ἐ. μέμνησο, ὅτι δύο μελέτα τίσι τὰ δύο Gesneri ed. Basil. μελέτα τ. τ. δ. desunt A. B. m. sec. et delenda monet Gesnerus in corrigendis.^β εὐθύς] εὐθέως A. et mox αὐτῇ pro ἂν τῇ. Trinc. δὸς pro δῶς et infra ὅ τι δὲ τῇ ψυχῇ (sic.)

- 97 Μὴ συγκεράσας ἅμα ὄργην πολυτελείᾳ^a προσενέγκης· πολυτέλεια μὲν^b πηδήσασα τῷ σώματι, μετ' οὐ πολὺ οἴχεται· ἢ δὲ ὄργη ἐνδύσα τῇ ψυχῇ, ἐπὶ τὸ μήκιστον μένει. Σκόπει τοιγαροῦν, ὅπως μὴ ὑπ' ὄργης ἐξαχθεῖς τοὺς δαιτυμόνας πολυτελῶς ὑβρίσης, ἀλλὰ μᾶλλον μεθ'⁵⁰ ἡμερότητος εὐτελῶς^d εὐφρανῆς.
- 98 Αἰσχρὸν τοῖς τῶν μελιττῶν δωρήμασι γλυκάζοντάτην^a κατάποσιν, τὸ τῶν θεῶν δῶρον τὸν λόγον πικράζειν τῇ κακίᾳ.
- 99 Μελέτω σοι ἐν τοῖς σιτίοις, ὅπως σοι οἱ ὑπουργοῦντες μὴ^a πλείους τῶν ὑπουργουμένων ὑπάρχωσιν· ἄτοπον γὰρ ὀλίγαις στιβάσι πολλὰς δουλεύειν ψυχάς.
- 100 Ἄριστον μὲν εἰ κὰν ταῖς παρασκευαῖς χειρουργῶν, κὰν^a ταῖς τροφαῖς ἐστιώμενος^a κυβερναῖς τοῖς^b θεραπεύουσι τῶν παρόντων. Εἰ δὲ τὸ τοῖονδε δυσχερὲς τῷ καιρῷ^c ὑπάρχῃ, μέμνησο, ὅτι μὴ κάμων ὑπ' ὀκνούτων ὑπουργῇ,^d ἐσθίων ὑπὸ μὴ ἐσθίωντων, πίνων ὑπὸ μὴ πινόντων, λαλῶν ὑπὸ σιωπώντων, ἀνειμένους ὑπὸ συνεσταλμένων· καὶ οὔτε αὐτὸς φλεγμῆνας ἄτοπον πείσῃ,^e οὐδ' ἕτερον ἀγριάνας χαλεπὸν ἐργάσῃ.
- 101 Ἐρίζειν καὶ φιλονεικεῖν, πάντη μὲν^a ἄτοπον, μάλιστα¹⁰ δὲ ἐν ταῖς παρὰ πότον ὀμιλίαις ἀπρεπές. Οὔτε γὰρ ἂν μεθύων νήφοντα διδάξειέ τις, οὔτ' αὖ μεθύων πρὸς νήφοντος

97.

^a προσενέγκαι] προσενέγκης A.^b πηδήσασα] ἰπήδησασα A.^c ἢν δὲ ὄργην ἐνδύσα τῇ ψυχῇ ἐπὶ τὸ μ. A. B. m. sec. et fere Gesneri margo, ubi ἐνδύσα. Mox μένη Trinc.^d εὐφρανῆς A. εὐφρανεῖς Trinc.

98.

^a τὴν κατάποσιν] τῶν κατὰ πόσιν δῶρον B. m. p. Trinc. Mox λόγον πικράζειν τὸ δῶρον A. δῶρον πικρὸν τὸν λόγον τ. κ. Trinc.

99.

^a πλουσιώτεροι] πλείους A. B. m. sec. Gesneri margo.

100.

^a κυβερναῖς] Malim κοινωνεῖς τοῖς θεράπουσι. Gesneri margo.^b θεραπεύουσι] θεράπουσι B.^c ὑπάρχῃ] ὑπάρχει B.^d ἐσθίων delet B. m. sec. Mox ἐσθίων λαλῶν Trinc. et ἀνοιμένον pro ἀνειμένους.^e οὐδ' ἕτερον] οὐδέτερον B. m. p.

101.

^a ἄτοπον] ἀνοικεῖον Gesneri margo.

πεισθείη. Ἐνθα δὲ ἂν μὴ παρῆ ^b πειθοῦς τέλος, ^c εἰκῆ σε ^d παρέχεις διατείνεσθαι.

102 Οἱ τέττιγες μουσικοὶ, οἱ δὲ κοχλῖαι ^a ἄφωνοι· χαίρουσι δὲ οἱ μὲν ὑγραϊνόμενοι, οἱ δὲ ἀλεινόμενοι. Ἐπειτα προκαλεῖται τοὺς μὲν ἢ ^b δρόσος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἐκδύνουσι· τοὺς δ' αὖ διεγείρει ἀκμάζων ὁ ἥλιος, καὶ ^c ἐν αὐτῷ ἄδουσι. Τοιγαροῦν εἰ βούλει μουσικὸς καὶ εὐάρμοστος ὑπάρχειν ἀνὴρ, ἥνικα ^d μὲν τοῖς πότοις ὑπὸ τοῦ οἴνου δροσισθῆ ἢ ψυχῇ, τότε αὐτὴν μὴ ἔα ^e προιοῦσαν μολύνεσθαι· ἀλλ' ἥνικα ἂν ἐν τοῖς ^f συνεδρίοις ὑπὸ τοῦ λόγου διαπυρωθῆ, τότε θεσπίζειν καὶ ἄδειν τὰ τῆς δικαιοσύνης κέλευε λόγια.

103 Τὸν προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοποῦ, ἢ ὡς ἀμείνονα, ἢ ὡς ἥττονα, ἢ ὡς ἴσον. Καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα, ἀκούειν χρῆ, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ· ^a εἰ δὲ ἥττονα, ἀπειθεῖν· εἰ δὲ ἴσον, ³⁰ συμφωνεῖν· καὶ οὐ ποτε ἀλώση φιλονεικίας.

104 Ἀμεινον τῇ ἀληθείᾳ συγχαρήσαντα τὴν δόξαν νικᾶν, ἢ τῇ δόξῃ συγχαρήσαντα, πρὸς τῆς ἀληθείας ἠττᾶσθαι.

105 Ζητῶν τὴν ἀλήθειαν, οὐ ζητήσεις τὸ ἐκ παντὸς τρόπου νικᾶν· καὶ εὐρῶν τὴν ἀλήθειαν, ἔξεις τὸ μὴ νικᾶσθαι.

106 Ἡ ἀλήθεια παρ' αὐτῇ νικᾷ, ἢ δὲ δόξα παρὰ τοῖς ἔξω.

107 ^a Βέλτιον μετὰ ἐνὸς ἐλευθέρου ζῶντα ἀφοβον καὶ ἐλευθερον ⁴⁰ ὑπάρχειν, ἢ μετὰ πολλῶν ^b δουλεύειν.

108 ^a Ὅπερ φεύγεις παθεῖν, τοῦτο μὴ ^b ἐπιχειρεῖ διατιθέσθαι·

^b νῆψις] πειθοῦς A. B. m. sec.

Gesneri margo.

^c εἰκῆ] ἐκεῖ A. et in marg. γρ.

φύνη.

^d παρέχει] παρέχεις B. et A. pro v. l.

102.

^a ξηροί.] ἄφωνοι A. B. m. sec.

Gesneri margo.

^b δρόσος] δρῦς B. m. pr. Trinc.

^c ἐν αὐτῷ] ἐπὶ αὐτῷ A.

^d ἐν τοῖς] μὲν τοῖς A. Trinc.

^e προεῖσαν μολύνεται B. m. p. Trinc.

^f συνεδρίοις] ἀνδριάς A. ubi recepta lectio in marg.

103.

^a εἰ δὲ ἥττονα] τὸν δὲ ἥττονα B. m. p. Trinc.

107.

^a βέλτιον] ἄριστον A.

^b δουλεύειν] δουλῶν B. m. sec.

108.

^a φεύγεις] ὅπερ φ. A.

^b ἐπιχειρεῖ] ἐπιχειρεῖ A. Gesnerus in marg. : Addo σαυτὸν.

φεύγεις ^c δὲ δουλείαν, φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι. Ἵπομέναν γὰρ δουλεύεσθαι, αὐτὸς ὑπάρχειν ^d πρότερον ἕοικας δούλος· οὔτε γὰρ κακία ἀρετῇ κοινωνεῖ, οὔτε ἐλευθερία δουλεία.

109 Ὡσπερ ὁ ὑγιαίνων οὐκ ἂν ὑπὸ νοσούντων βούλοιο θερα- 50
πέυσθαι, οὔτε τοὺς συνοικοῦντας ^a αὐτῷ νοσεῖν· οὕτως οὔτε ἐλεύθερος ἀνάσχοιτ' ἂν ὑπὸ δούλων ὑπηρετεῖσθαι, ἢ τοὺς συμβιοῦντας ἑαυτῷ δουλεύειν.

110 ^a Ὅστις θέλεις δούλων ἐκτὸς ὑπάρχειν, αὐτὸς ἀπολύθητι δουλείας· ἔση δ' ἐλεύθερος, ^b ἂν ἀπολυθῆς ἐπιθυμίας. Οὔτε γὰρ Ἀριστείδης, οὔτε Ἐπαμεινώνδας, οὔτε Λυκούργος πλου-
τοῦντες καὶ δουλευόμενοι, ὁ μὲν δίκαιος, ὁ δὲ ^c θεός, ὁ δὲ ^d
σωτῆρ ^d προσηγορεύθησαν· ἀλλ' ὅτι πενόμενοι, τὴν Ἑλλάδα
δουλείας ἀπέλυον.

111 ^a Εἰ θέλεις τὴν οἰκίαν εὖ οικεῖσθαι, μιμοῦ τὸν Σπαρτιά-
την Λυκούργου· ὃν γὰρ τρόπον οὗτος οὐ τείχεσι τὴν πόλιν
ἔφραξεν, ἀλλ' ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας ὠχύρωσε, καὶ διαπαν-
τὸς ἐτήρησεν ἐλευθέραν τὴν πόλιν· οὕτω καὶ σὺ μὴ μεγάλην
αὐλὴν περίβαλλε, καὶ πύργους ὑψηλοὺς ἀνίστα, ἀλλὰ ¹⁰
τοὺς ἐνοικοῦντας εὐνοία καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ στήριζε, καὶ
οὐδὲν εἰς αὐτὴν εἰσελεύσεται βλαβερόν, οὐδ' ἂν τὸ σύμπαν
τῆς κακίας παρατάξῃται στίφος.

112 Μὴ πίναξι καὶ γραφαῖς τὴν οἰκίαν σου περίβαλλε,
ἀλλὰ σωφροσύνη κατάγραφε· τὸ μὲν γὰρ ἀλλοῖον, ^a τῶν

^c δὲ] γὰρ A. τὸ ante δουλεύεσθαι
om. Trinc.

^d πρότερον] Deest A. ubi tamen
in marg. πρότερος.

109.

^a ἑαυτῷ] αὐτῷ A.

110.

^a ἢ τις θέλεις] εἰ βούλει A. B. m.
s. ὅστις θέλει Trinc.

^b ἂν] ἕαν A.

^c θεός—σωτῆρ] σωτῆρ—θεός cor-

rector codd. A. B.

^d προσηγορεύθησαν] ἀνηγορεύθησαν
A. B. m. sec. Gesneri margo.

111.

^a θέλεις] βούλει σοι A. B. m. sec.
Sub fin. οὐδὲν αὐτὴν εἰσελεύσεται
Trinc.

112.

^a καὶ τῶν] καὶ om. A. Trinc.
Mox ibid. ἐπίκαιρος A. B. m. sec.
et sic plures codd. apud Schowi-

ὀφθαλμῶν ἔστιν ἐπίκαιρος γοητεία· τὸ δὲ, σύμφυτος καὶ ἀνεξάλειπτος καὶ αἰδῖος οἰκίας κόσμος.

113 Ἀντὶ βοῶν ἀγέλης, πειρῶ φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαι²⁰ σου τῇ οἰκίᾳ.

114 Ὡσπερ λύκος ὅμοιον κυνὶ, οὕτω καὶ κόλαξ καὶ μοιχὸς καὶ παράσιτος^a ὅμοιος φίλῳ. Πρόσχεχε τοιγαροῦν, μὴ ἀντὶ κυνῶν φυλάκων λάθης^b λυμεῶνας εἰσδεχόμενος λύκους.

115^a Τὸ μὲν γύψω λευκανθίζουσαν σπουδάζειν θαυμάζεσθαι τὴν οἰκίαν, ἀπειροκάλου· τὸ δὲ ἦθος χρηστότητι κοινωρίας λαμπρύνειν, φιλοκάλου τε ἅμα καὶ φιλανθρώπου.

116 Ἐὰν θαυμάζης τὰ μικρὰ,^a πρῶτον μεγάλων^b ἀξιωθή-³⁰ ση·^c ἔὰν δὲ καταφρονήσης τῶν μικρῶν, μεγάλως θαυμάσηση.

117 Οὐδὲν μικρότερον^a φιληδονίας, καὶ φιλοκερδείας, καὶ ἀλαζονείας· οὐδὲν κρεῖσσον μεγαλοψυχίας, καὶ πραότητος, καὶ φιλανθρωπίας.

118^a Ξενοκράτους.

Χρημάτων αὐτῷ κομισθέντων ἀπ' Ἀλεξάνδρου, ἐστίασας τοὺς κομίζοντας τὸν αὐτοῦ τρόπον, Ἀπαγγείλατε, ἔφη, Ἀλεξάνδρῳ,^b ὅτι ἔστ' ἂν οὕτω ζῶ, οὐ δέομαι ταλάντων πενήκοντα· τοσαῦτα γὰρ ἦν τὰ πεμφθέντα.

40

um. Gesnerus in marg. malim ἐπίηρος. Vulgo, ἐπίκουρος.

114.

^a ὅμοιον] ὅμοιος B. m. p.^b λυμεῶνας εἰσδεχόμενος] εἰσδεχόμενος λυμεῶνας A.

115.

^a τῷ μὲν] τὸ μὲν A. et plures apud Schow. Mox ἅμα τε pro τε ἅμα A.

116.

πρὸ τῶν

^a πρῶτον] πρῶ A. πρὸ τῶν B. m. sec. Voluit, opinor, πρὸς τῶν.^b ἀξιωθήση] καταφρονήση A. καταφρονηθήση B. m. sec. τῶν μεγάλων καταφρονήσεις Gesneri margo.^c ἔὰν δὲ] καὶ ἔὰν A. δὲ om. Trinc.

117.

^a φιληδονίας καὶ φιλοκερδείας] φιλοκερδείας καὶ φιληδ. A. Mox οὐδὲ κρεῖσσον μεγαλοφροσύνης καὶ ἡμερότητος, καὶ φιλανθρωπίας καὶ εὐποιίας. A. Gesneri margo et plures codd. apud Schowium.

118.

^a Sic A. Trinc. conf. supra 48.^b ὅτι inserui ex A.

119 ^a Ἡρακλείτου.

Ἄνθρώποισι πᾶσι μέτεστι γιγνώσκειν ^b ἑωυτοῦς, καὶ σωφρονεῖν.

120 ^a Ἡρακλείτου.

Ἄνηρ ὁκότην ἂν μεθυσθῆν, ἀγεται ὑπὸ παιδὸς ἀνήβου σφαλλόμενος, οὐκ ἐπαίων ὅκη βαίνει, ὑγρὴν τὴν ψυχὴν ἔχων.

^b Αὕη ψυχὴ σοφωτάτη, καὶ ἀρίστη.

121 ^a Ἐκ τῆς Νικολάου Ἐθῶν Συναγωγῆς.

Ἰβήρων αἱ γυναῖκες κατ' ἔτος ὅ τι ἂν ^b ἐξυφῆνωσιν ἐν κοινῷ δεικνύουσιν· ἄνδρες δὲ χειροτονητοὶ κρίναντες τὴν πλεῖστα ἐργασαμένην προτιμᾶσιν. Ἐχουσι δὲ καὶ μέτρον τι ζώνης, ⁵⁰ ἢ τὴν γαστέρα περιλαβεῖν ἂν μὴ δυνηθῶσιν, αἰσχρὸν ἠγοῦνται.

122 ^a Θουκυδίδου δημηγορίας Λακεδαιμονίων.

Σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν, οἳ τινες τὰγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο, καὶ ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο.

123 ^a Μενεδήμου.

Μενεδήμος, νεανίσκου τινὸς εἰπόντος, μέγα ἐστὶ τὸ τυχεῖν ὧν ἂν τις ἐπιθυμῆ, εἶπε· Πολλῶ μείζον ἐστὶ, τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν ὧν μὴ δεῖ.

124 ^a Πλάτωνος ἐκ τῆς Σωκράτους Ἀπολογίας.

^b Τὸ γὰρ τοῖ θάνατον δεδιέναι, ὧ ἄνδρες, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν

119.

^a Sic A. Absque lemmate Trinc.

^b [ἐαυτοῦς] ἑωυτοῦς B. m. sec.

120.

^a Sic A. Trinc. Vales. p. 513.

^b [αὕη ψυχῆ] W. αἰγὴ ξηρὴ σοφωτάτη. Neminem hæc varietas confundat: αἰγὴ mendosum est pro αἰη, et ξηρὴ ejusdem glossema. Schow. αἰη ξηρὴ A. sed ξηρὴ lineam habet subductam. Vide infra XVII. 45. p. 160, 32. ed. Gesner.

121.

^a Sic A. Trinc.

^b [ἐξυφάνωσιν] ἐξυφῆνωσιν. Damase. Schow.

122.

^a Sic A. Simpliciter Θουκυδίδου Trinc. Scil. IV. 18.

123.

^a Sic A. Sine lemmate Trinc.

124.

^a Sic A. Sc. p. 29. A. Simpliciter Πλάτωνος Trinc.

^b Τὸ γὰρ—οἶδεν vulgo ommissa

ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα· δοκεῖν γὰρ εἶδέναι ἐστὶν ἂ οὐκ οἶδεν. Οἶδε μὲν γὰρ οὐδεὶς τὸν θάνατον, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ πάντων μέγιστον ὄν τῶν ἀγαθῶν· δεδίασι δὲ ὡς εὖ εἰδότες, ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἐστὶ. Καὶ ^d τοῦτο πᾶς οὐκ ἂν ὁ ἀμαθία ἐστὶν αὐτῆ ἢ ἐπονειδιστος, ^f ἢ τοῦ οἶεσθαι εἶδέναι, ἂ οὐκ οἶδεν; Ἐγὼ δὲ, ὧ ἄνδρες, ^e τούτῳ καὶ ἐνταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰ δὴ τῷ σοφώτερός του φαῖν εἶναι, τούτῳ ἂν, ὅτι οὐκ εἰδὼς ἱκανῶς περὶ ¹⁰ τῶν ἐν ἄδου, οὕτω καὶ οἶομαι οὐκ εἶδέναι· ^h τὸ δὲ ἀδικεῖν, καὶ ἀπειθεῖν τῷ βελτίονι καὶ θεῷ καὶ ἀνθρώπῳ, ὅτι κακὸν ⁱ καὶ αἰσχρὸν ἐστὶν οἶδα· πρὸ οὖν τῶν κακῶν ὧν οἶδα, ὅτι κακά ἐστὶν, ἂ μὴ οἶδα, εἰ καὶ ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει, οὐδέποτε φοβήσομαι, οὐδὲ ^k φεύξομαι.

125 ^a Πλάτωνος ἐκ τῆς Σωκράτους Ἀπολογίας.

Οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι, ἢ πείθων ὑμῶν καὶ νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους, μήτε σωματῶν ἐπιμελεῖσθαι, μήτε χρημάτων πρότερον, ^b μήτε ἄλλου τινὸς οὕτω σφόδρα, ὡς τῆς ψυχῆς, ^c ὅπως ὡς ἀρίστη ἔσται· ²⁰ λέγων ὅτι οὐκ ἐκ χρημάτων ἢ ἀρετῆ γίνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς τὰ χρήματα, καὶ τᾶλλ' ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ^d ἅπαντα καὶ ἰδία καὶ δημοσία.

edidi ex A. Habet etiam B. m. sec. Trinc. et B. hoc fr. ita au-
spicantur: Φαντάζονται δὲ τινες πολ-
λάκις, καὶ δοκοῦσι τινες εἶναι, καὶ οἶον-
ται τοῦτο εἶναι τῶν ἀνθρώπων πάντων
μέγιστον ὄντων ἀγαθῶν. δεδίασι κ.τ.λ.

^c ὡς εἶ] οὐθέν A. marg.

^d τοῦτο πᾶς] τοῦ περὶ A.

^e ἀμαθία] ἀλήθεια A. Trinc. Mox
ἢ om. ib.

^f ἢ τοῦ] ἢ οὐ A. ἢ τοῦ marg.

^g τούτῳ] τούτων B. m. pr. Trinc.
Mox περὶ τῶν om. B. m. pr. Trinc.

^h τὸ] τῶν Trinc. B. p. m. Mox
ἀπειθεῖν A.

ⁱ καὶ αἰσχρὸν ἐστὶν] εἶναι τοῦτον B.
m. pr. Trinc.

^k φεύξομαι] φθέγγομαι A. Trinc.

125.

^a Sic A. Scil. p. 30. A. οὐδὲν γὰρ
ἄλλων Trinc.

^b μήτε ἄλλου τινὸς οὕτω σφόδρα]
μὴ δὲ ὄντος σφόδρα Trinc. B. p. m.
μὴ δέοντος σφόδρα. A. B. m. sec.

^c ὅπως ὡς] ὡς om. A. Trinc.

^d ἅπαντα] om. A. Trinc. ἰδία—
δημοσία Trinc.

126 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄλλὰ μηδαμῶς ποιεῖτε τοῦτο· εὖ γὰρ ἴστε, ἐὰν ἐμὲ ἀποκτείνητε τοιοῦτον ὄντα, οἷον ἐγὼ λέγω, οὐκ ἐμὲ μερίζω βλάβητε, ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν ἂν βλάβειεν, οὔτε Μέλητος, οὔτε Ἄνυτος· οὐδὲ γὰρ ἂν δύναιντο. Οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι·³⁰ ἀποκτείνειεν μὲντ' ἂν ἴσως, ἢ ἐξελάσειεν, ἢ ἀτιμάσειεν.

127 ^a Πλάτωνος Πολιτείας γ.

Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ φιλογέλωτας δεῖ εἶναι· σχεδὸν γὰρ ὅτ' ἂν τις ἐφίῃ ἰσχυρῶ γέλωτι, ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ ^b τοιοῦτο. Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὔτε ἄρα ^c ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος, ἂν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον· πολὺ δὲ ἥττον, ἐὰν θεούς.

^d Θάλλουσα λυπῇ τοὺς ἄγαν ὑπέρφρονας.

128 ^a Πλάτωνος Πολιτείας γ.

^b Τί δαί; σωφροσύνης ἄρα οὐ δεήσει ἡμῖν ^c τοῖς νεανίαις; Πῶς ⁴⁰ δὲ οὐ; Σωφροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ ^d τοιαῦτα μέγιστα, ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδᾶς ἡδονῶν; Ἐμοιγε δοκεῖ.

129 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

^b Τῶν μὲν ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσιν

126.

^a Sic Trinc. Scil. p. 30. C. in fine ἀτιμάσειεν Trinc. Can.

127.

^a Sic A. Scil. p. 388. Τοῦ αὐτοῦ Trinc. Μέλητος pro Μέλητος Can.

^b τοιοῦτο] τοιοῦτον A. Reliqua hujus fr. omittit A. In principio φιλογέλωτα δεῖ εἶναι. Ἦταν τις σχεδὸν γὰρ ἐφίῃ Trinc.

^c ἀνθρώπους] βασάνους Trinc. et mox κρατουμένας.

^d Vulgo præcedunt, Θάλλουσα λυπῇ τοὺς ἄγαν ὑπέρφρονας. Quæ cum in omnibus membranis absint, nec huc pertinere videantur, omisi. Schow. Gesnerus in marg. Deesse aliquid videtur. Mutilus

proculdubio h. l. est Stobæus. In Trinc. senarius hic tragicus præcedenti fragmento adhæret.

128.

^a Sic A. Scil. p. 389. Simpliciter Πλάτωνος Trinc.

^b τί δαί;] τί δέ A.

^c τοῖς νεανίαις] αὐτοῖς A. ἡμῖν τῆς B. m. pr. ἡμῖν αὐτοῖς m. sec. ἡμῖν τίς, καὶ πῶς Trinc.

^d τοιαῦτα] τοιαῦτα δὲ A. τοιαῦτα B. m. sec. αὐτὰ τοιαῦτα Trinc.

129.

^a Sic Trinc. Scil. IX. p. 571.

^b τῶν μὲν ἀναγκ.] τῶν μὴ ἀναγκ. Gesneri margo. Μοχ κολαζόμεναι δὲ ὑπὸ τῶν τυγχανόντων βελτιόνων Trinc.

τινες ἐμοὶ εἶναι παράνομοι, αἱ κινδυνεύουσιν ἐγγίνεσθαι μὲν ἐν παντί, κολαζόμεναι δὲ ὑπὸ τε τῶν νόμων, καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν, μετὰ λόγου, ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι, ἢ ὀλίγαι λείπεσθαι, καὶ ἀσθενεῖς 50 τῶν δὲ ἰσχυρότεραι καὶ πλείους. Λέγεις ° δὴ τίνας, ἔφη, ταύτας; Τὰς περὶ τὸν ὕπνον, ἣν δ' ἐγὼ, ἐγχειρομένης, ὅτ' ἂν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὐδῆ, ὅσον λογικὸν καὶ ἡμερον, καὶ ἄρχον ἐκείνου· τὸ δὲ θηριῶδες τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτου ἢ μέθης πλησθέν, σκιρτᾷ τε, καὶ ἀπώσάμενον τὸν ὕπνον ζητεῖ ἰέναι, καὶ ^d ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἦθη· οἷσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιοῦτῳ τολμᾷ ποιεῖν, ὡς ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ⁱ ἀπῆλλαγμένον ἀισχύνης καὶ φρονήσεως· μήτρί τε γὰρ ^e ἐπιθυμῆ μίγνυσθαι, ὡς οἶεται, οὐδὲν ὀκνεῖ, ἄλλω τε ὄψω-
 οῦν, ἀνθρώπων, καὶ θεῶν, καὶ θηρίων· μαιφονεῖν τε ὀτιοῦν, βράματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἐν λόγῳ, οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτ' ἀναισχυντίας. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ὅτ' ἂν δέ γ' οἶμαι ὑγιεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἦ, τὸ λογιστικὸν μὲν ἐγείρας αὐτοῦ, καὶ ἐστίασας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, εἰς σύν-¹⁰ νοιαν ^f αὐτὸς αὐτοῦ ἀφικόμενος· τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ, μήτ' ἐνδεία ^g δοῦς, μήτε πλησμονῆ, ὅπως ἂν κοιμηθῆ, καὶ μὴ παρέχῃ θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαῖρον ἢ λυπούμενον, ἀλλ' ἐᾶν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μόνον καθαρὸν σκοπεῖν καὶ ὀρέγεσθαι τοῦ αἰσθάνεσθαι ὃ μὴ οἶδεν, ^h ἢ τι τῶν γεγονότων, ἢ ὄντων, ἢ καὶ μελλόντων· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θυμοειδὲς πρᾶύνας, καὶ μὴ τισιν εἰς ὀργὴν ἐλθῶν, κεκινημένῳ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ' ἡσυχάσας μὲν τὰ δύο εἶδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας, ἐν ᾧ

^e δὴ τίνας] δέ τ. B. Mox τῶν ὕπνων Trinc.

^d ἀποπιμπλάναι] ἀποπιμπλᾶνται B. Mox οἷσθ' pro οἷσθ' Trinc. et εἶναι pro ποιεῖν.

^e ἐπιθυμῆ] ἐπιχειρεῖ Gesneri margo. Voluit, credo, ἐπιχειρεῖν e

Platone. Mox ἀλλ' ὅτε οἷν ὄψω Trinc.

^f αὐτὸς αὐτοῦ] ἀ. αὐτῷ Gesneri margo.

^g δοῦς] δδς B. Mox ἑαυτῷ pro ἐᾶν αὐτὸ Trinc.

^h ἢ τι] ὅτι B. ubi mox om. καὶ.

τὸ φρονεῖν ἐγγίνεται, οὕτως ⁱ ἀναπαύηται, οἶσθ' ὅτι τῆς ἀλη-²⁰
θείας ἐν τῷ τοιοῦτῳ μάλιστα ἀπτεται, καὶ ἥκιστα ^k παρά-
νομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. Παντελῶς
μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι οὕτω. Ταῦτα ^l μὲν τοίνυν ἐπιπλέον ἐξή-
χθημεν εἰπεῖν· ὁ δὲ βουλόμεθα γινῶναι, τόδ' ἐστίν, ὡς ἄρα
δεινόν τι καὶ ἄγριον καὶ ἀνομόν ἐπιθυμιῶν εἶδος ἐκάστω
ἐνεστί, καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι. Τοῦτο
δὲ ἄρα ἐν τοῖς ὕπνοις γίνεται ἐνδηλον.

130 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Συμποσίου.

Πᾶσα ^b γὰρ πράξις ἠδὲ ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττο-³⁰
μένη, οὔτε καλῆ, οὔτε αἰσχρὰ, οἷον ὁ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ
πίνειν, ἢ ἀδεῖν, ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ ἐστὶ τούτων αὐτὸ καθ'
αὐτὸ καλὸν οὐδὲν· ἀλλ' ἐν ^c τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῆ,
τοιοῦτον ἀπέβη. Καλῶς μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὀρθῶς,
καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δὲ, αἰσχρόν· οὕτω δὴ καὶ τὸ ἔρᾶν,
καὶ ὁ ἔρωσ οὐ πᾶς ἐστὶ καλὸς, οὐδ' ἄξιός ἐγκωμιάζεσθαι,
ἀλλ' ὁ καλῶς προτρέπων ἔρᾶν.

131 ^a Πλάτωνος.

Ἔστι γὰρ ἡμῖν νόμος, ὥσπερ ἐπὶ τοῖς ἐρασταῖς ἦν, δου-⁴⁰
λεύειν ἐθελοντὰς ἠντινοῦν δουλείαν παιδικοῖς, μὴ κολακείαν,
μηδὲ ἐπονείδιστον εἶναι· οὕτω δὴ ^b καὶ ἄλλη μία μόνη δου-
λεία ἐκούσιος λείπεται οὐκ ἐπονείδιστος· αὕτη δ' ἐστὶν
ἡ περὶ τὴν ἀρετὴν. Νενόμισται γὰρ δὴ ἡμῖν, εἰάν τις τινα
θέλῃ θεραπεύειν, ἠγούμενος δι' ἐκείνον ἀμείνων ἔσεσθαι, ἢ
κατὰ σοφίαν τινὰ, ἢ κατὰ ἄλλο ὁτιοῦν μέρος ἀρετῆς, αὕτη
αὖ ἡ ἐβελοδοουλεία οὐκ αἰσχρὰ ἐστίν, οὐδὲ κολακεία.

ⁱ ἀναπαύηται] ἀναπαύεται B. Su-
pra τὸ δὲ ἕτερον Trinc. pro τὸ τρίτον δ. κ.

^k παρανομεῖ Trinc. et mox om.
οἶμαι.

^l μέντοι ἐπιπλέον Trinc.

130.

^a Sic A. Trinc. Scil. pag. 180. E.

^b γὰρ] δὲ A. Mox καθ' αὐτὸ om.

Trinc.

^c τῇ πράξει] deest articulus A.

Trinc.

131.

^a Sic Trinc. Scil. Symp. p. 184.

B. ὥσπερ—ἢ Trinc.

^b καὶ ἄλλη] ὡς ἄλλη A. Trinc.

μόνη om. Trinc.

M 2

132^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Ἄριστον δὲ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ⁵⁰
ὀλιγώρως ἔχειν, καὶ κοσμίως.

133^a Πλάτωνος.

Εἰ δὲ βούλοιο γε καὶ τὴν μαντικὴν εἶναι, συγχωρητέον
ἐπιστήμην τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, καὶ τὴν σωφροσύνην αὐ-
τῆς ἐπισταταῦσαν, τοὺς μὲν ἀλαζόνας ἀποτρέπειν, τοὺς δὲ
ἀληθεῖς μάντις καθιστάναι ἡμῖν προφήτας τῶν μελλόντων.
Κατεσκευασμένον δὴ οὕτω τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅτι μὲν
ἐπιστημόνως ἂν πράττοι καὶ ζῶη, ἐγῶμαι· ἢ γὰρ σωφρο-
σύνη φυλάττουσα οὐκ ἂν ἐῴη παρεμπίπτουσαν τὴν ἀνεπι-
στημοσύνην συνεργὸν ἡμῖν εἶναι.

134^a Ἔστι δὲ δὴ, ὡς ἔοικεν, ὃ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδοναὶ εἰσὶ τινες,
αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί· ἢ γάρ; Ναί. Ἄρ' οὖν ἀγα-
θαὶ μὲν αἱ ὠφέλιμοι, κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραί; Πάνυ γε.
Ὀφέλιμοι δὲ αἱ ἀγαθὸν ποιῶσαι, κακαὶ δὲ αἱ κακόν;
Φημί. Ἄρ' οὖν τὰς τοιάσδε λέγεις, οἷον κατὰ τὸ σῶμα,
ἀς δὴ νῦν λέγομεν ἐν τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἡδονὰς, εἰ ἄρα ¹⁰
τούτων αἱ μὲν ὑγίειαν ποιῶσαι ἐν τῷ σώματι, ἢ ἰσχυρὴν, ἢ
ἄλλην τινὰ ἀρετὴν τοῦ σώματος, αὐταὶ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ
τάναντία τούτων, κακαί; Πάνυ γε. Οὐκ οὖν καὶ λύπαι
ὡσαύτως, αἱ μὲν χρησταί εἰσιν, αἱ δὲ πονηραί; Πῶς γὰρ
οὔ; Οὐκ οὖν τὰς μὲν χρηστὰς καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ αἰρε-
τέον ἐστὶ καὶ πρακτέον; Πάνυ γε. Τὰς δὲ πονηρὰς οὔ;
Δῆλον γὰρ δὴ. Ἐνεκα γὰρ δήπου τῶν ἀγαθῶν, ἅπαντα ἡμῖν
πρακτέα ἐστί·— καὶ τῶν ἀγαθῶν ἄρα ἔνεκα δεῖ ὡς τᾶλλα,
καὶ τὰ ἡδέα πράττειν, ἀλλ' οὐκ ἀγαθὰ τῶν ἡδέων; Πάνυ ²⁰

132.

^a Sic A. Scil. p. 68. C.

133.

^a Sic Trinc. Gesner. : Idem in
Charmide. Scil. p. 173. C. εἰ δὲ

βούλεται καὶ Trinc. ubi προφήτας
—γένος ἔτι μὲν om.

134.

^a Platonis in Gorgia. Sic Ges-
ner. Scil. p. 499. C. Deest locus

γε. Ἄρ' οὖν πάντος ἀνδρός ἐστὶν ἐκλεξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδῶν ἐστὶ, καὶ ποῖα κακά; ἢ τεχνικοῦ δεῖ εἰς ἕκαστον; Τεχνικοῦ. Ἀναμνησθῶμεν δὴ ὧν αὖ ἐγὼ εἰς Πῶλον καὶ Γοργίαν ἐτύγχανον λέγων· ἔλεγε γὰρ αὐτός, εἰ μνημονεύεις, ὅτι εἶεν παρασκευαί, αἱ μὲν μέχρι ἡδονῆς αὐτὸ τοῦτο παρασκευάζουσαι, ἀγνοοῦσαι δὲ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον· αἱ δὲ γινώσκουσαι, ὅτι τε ἀγαθόν, καὶ ὅτι κακόν· καὶ ἐτίθουσι τῶν μὲν περὶ τὰς ἡδονὰς τὴν μαγειρικὴν ἐμπειρίαν, 30 ἀλλ' οὐ τέχνην· τῶν δὲ περὶ τὸ ἀγαθόν, τὴν ἰατρικὴν τέχνην.

135. ^a Πλάτωνος.

Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα οὕτω ^b τίθεμαι, καὶ φημι ταῦτα ἀληθῆ εἶναι. Εἰ δὲ ἐστὶν ἀληθῆ, τὸν βουλόμενον ὡς εἴκειν εὐδαίμονα εἶναι, σωφροσύνην μὲν ἀσκητέον καὶ διαωκτέον ἐστίν· ἀκολασίαν δὲ φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ^c ἡμῶν· καὶ παρασκευαστέον ἑαυτὸν, μάλιστα μὲν μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι· εἰ δὲ δεηθῆ ἢ αὐτός, ἢ ἄλλος τις τῶν οἰκείων, ἢ ἰδιώτης, ἢ πόλις, ἐπιθετέον δίκην, καὶ κολαστέον, εἰ μέλει εὐδαίμων εἶναι. Οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ σκοπὸς εἶναι, 40 πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν· καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὐτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι, οὕτω πράττειν· οὐκ ἐπιθυμίας ἑῶντα ἀκολάστους εἶναι καὶ ταύτας ἐπιχειροῦντα πληροῦν, ἀνήνυτον κακόν, ληστοῦ βίον ζῶντα· οὔτε γὰρ ἂν ἄλλως ἀνθρώπῳ προσφιλέης εἴη ὁ τοιοῦτος, οὔτε θεῶ· κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος. Ὅτῳ γὰρ μὴ ἢ κοινωνία, φιλία οὐκ ἂν εἴη. Φασὶ δὲ σοφοί, ὧς Καλλίκλεις, καὶ οὐρανόν, καὶ γῆν, καὶ θεοὺς, καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν

A Cohæret cum præcedente Trinc. δὴ om. Trinc. ὦν ὦν Trinc. et δὴ pro αἱ ante ἀφέλμοι.

135.

^a Sic A. Trinc. Scil. Gorg. p. 507.

^b τίθημι] τίθεμαι A. B. m. sec. πάντα ante ἀληθῆ inserit B. εἰ δὴ Trinc.

^c ἡμῶν] ἡμῶν A. ἕκαστον ἢ. Trinc. Que sequuntur post εὐδαίμων εἶναι edita sunt ex A. ubi τούτο ταυτοῦ.

συνέχειν, καὶ φιλίαν, καὶ κοσμιότητα, καὶ σωφροσύνην, καὶ δικαιοσύνην· καὶ τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσιν, ὧ ἑταῖρε, οὐκ ἀκοσμίαν, οὐδὲ ἀκολασίαν. Σὺ δὲ μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις, καὶ ταῦτα σοφὸς ἂν· ἀλλὰ λέληθέ σε, ὅτι ἰσότης ἢ γεωμετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται· σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶε δεῖν ἀσκεῖν, γεωμετρίας γὰρ ἀμέλεις.

136 ^a Ἰαμβλίχου ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς πρὸς Ἀρετὴν περὶ Σωφροσύνης.

Τὰ αὐτὰ δὴ οὖν καὶ περὶ πασῶν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς ἀποφαίνομαι, τὴν συμμετρίαν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ εὐταξίαν θυμοῦ τε καὶ ἐπιθυμίας, καὶ λόγου, κατὰ τὴν προσήκουσαν ^b ἐκάστῳ τάξιν, εὐκοσμίαν· καὶ τούτων ἢ τοῦ ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἐν δέοντι γινομένη διανομῇ, σωφροσύνη ἂν εἴη πολυειδής.

ΠΕΡΙ ΑΚΟΛΑΣΙΑΣ. 5.

1 ^a Σοφοκλέους.

Σοφοκλῆν ἤρετό τις πρεσβύτερον ὄντα, εἰ ἔτι ^b πλησιάζοι ²⁰ γυναικί· ὁ δ', Εὐφήμει, ἔφη· ἀσμενέστατα ἀπέφυγον ὥσπερ λυττῶντα καὶ ἄγριον δεσπότην.

2 ^a Ἀντισθένης.

Ἀντισθένης ἔλεγεν, τὰς μὴ κατὰ θύραν εἰσιούσας ἡδονὰς ἀναγκαῖον μὴ κατὰ ^b θύραν πάλιν ἐξίεναι· ^c δεήσειν οὖν τμη-³⁰ θῆναι, ἢ ^d ἐλλεβορισθῆναι.

136.

^a Sic A. Simpliciter Ἰαμβλίχου Trinc.

^b ἐκάστῳ] ἐκάστου Gesneri margo. Et sic duo codd. apud Schowium.

I.

^a Sic A.

^b πλησιάζει] πλησιάζοι A. De So-

phoclis dicto vide Astium ad Platonis Rep. I. 3. p. 331.

2.

^a Sic A.

^b θύρας] θύραν A.

^c δεήσειν] δεήσει A.

^d ἐλλεβορισθαι] ἐλλεβορισθῆναι A.

Damasc.

3 ^a Διογένους.

Ὁ Διογένης τοὺς πολλοὺς ἔφασκεν, ζῶντας μὲν ἑαυτοὺς σήπειν λουτροῖς τέγγοντας, καὶ ἀφροδιτίοις τήκοντας, ἀποθήσκοντας δ' ἐν θυμιάμασι τὸ σῶμα κελεύειν ἀποτίθεσθαι, τοὺς δ' ἐν μέλιτι, ὑπὲρ τοῦ μὴ ταχέως κατασαπῆναι.

4 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Διογένης ἔλεγεν τῶν οἴκων ἔνθα πλείστη τροφή πολλοῦς μῶς εἶναι, καὶ γαλαῶς καὶ ^b δὴ σώματα τὰ πολλὴν τροφήν δεχόμενα, καὶ νόσους ^c ἴσας ἐφέλκεσθαι. 40

5 ^a Διογένης πρὸς τινα νέον περιττῶς καλλωπιζόμενον, Εἰ μὲν πρὸς ἄνδρας, ἀτυχεῖς, εἶπεν· εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας, ἀδικεῖς.6 ^a Ερυξίμαχου.

^b Ερυξίμαχος τὴν συνουσίαν μικρὰν ἐπιληψίαν ἔλεγεν, καὶ χρόνῳ μόνῳ διαλλάττειν.

7 ^a Ἀντιφῶντος.

Ἐνθα τὸ ἡδύ ἐστὶ πλησίον που καὶ τὸ λυπηρόν· αἱ γὰρ ἡδοναὶ οὐκ ἐκ σφῶν αὐτῶν ἐκπορεύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λύπαι καὶ πόνοι.

8 ^a Μουσανίου.

^b Ἀρχὴ τοῦ μὴ κατοικνεῖν τὰ ἀσχήμονα τὸ μὴ κατοικνεῖν τὰ ἀσχήμονα λέγειν.

^a Sic A. 3.

^a Sic A. 7.

^a Sic A. 4.

^a Sic A. 8.

^b δὴ σώματα] σώματα δὴ Damasc.
^c ἴσους] ἴσας Damasc. Gesneri
margo: πολλὰς MSS. apud Schowium.

^b Dedi cum A. et Damasc.
Vulgo; Ἀρχὴ τὸ μὴ κατοικνεῖν τὰ
ἀσχήμονα λέγειν. Gesnerus in
marg.: addendum τοῦ κακῶς ποιεῖν.
Scil. ante τὸ μὴ κ. Codd. apud
Schowium, Ἀρχὴ ἀκολασίας τὸ μὴ
κ. Grotius legendum putat, ἀρχὴ
τοῦ μὴ κατοικνεῖν τὸ ἀσχημονεῖν τὸ μὴ
κ. Si quid corrigendum, inserendum
putem πράττειν post ἀσχήμονα.

6.
^a Sic A.

^b Democrito hoc dictum tribuit
Galenus in III. Epidem. Com. 3.
T. V. p. 398, 30. ed. Basil. Vide
infra §. 59.

9 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἔφη, τοὺς μοιχοὺς ὅμοιόν τι ποιεῖν τοῖς μὴ βου-
λομένοις ἐκ τῶν ἀπορρουσῶν πίνειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ
ἐν τῷ βάθει, χειρόνος ὑπάρχοντος.

10 ^a Σόλωνος.

Ἡδονὴν φεῦγε, ἢ τις ὕστερον λύπην τίκτει.

11 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Ἐνιοὶ πόλεων μὲν δεσπόζουσι, γυναίξῃ δὲ δουλεύουσι.

12 ^a Εὐσεβίου.

Καί τοι καλοῦσιν γε ἀκολασίαν, τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀρχεσθαι.

13 Τῶν ταῖς αἰσχροῖς ἐπιθυμίαις ἐπιχειρούντων ἐλεύθερον ἢ
μηδένα νόμιζε. Τῶν γὰρ τοὺς τῇ τύχῃ δούλους κεκτημένον
πολὺ ^a βαρύτεροις οὗτοι δεσπόταις, τοῖς καταναγκάζουσι
ταῦτα, δουλεύουσιν.

14 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Γαστριμαργίῃ σῶμα πιαίνει, ἀλογίῃν ἀείρει, ψυχῆς δὲ
τὸ ^b κάλλιστον λογισμὸν κοιμίζει.

15 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ψυχῇ σῶμα ἀνθρώπου ^b ἔδσαν οἱ θεοὶ, ὥστε τῇ ψυχῇ τὸ σῶ-
μα ὑπηρετέεσθαι. Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ ἔμπαλιν ποιέουσι σώματι
πρὸς πάντα, καὶ ἐς μῶνα τὰ ἐκείνου ὑπουργήματα, τὸ κρέσ-
σον τῷ χειρόνι, καὶ θνητῷ ἀθάνατον ψυχὴν καταδουλεύόμενοι.

16 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀκολασίῃ ψυχὴν λυμαίνεται, καὶ σῶμα διαφθείρει, τό-

9.

^a Sic A.

10.

^a Sic A.

11.

^a Sic A. Scil. p. 68. E.

12.

^a Sic A.

13.

^a βαρύτεροι — δεσπόταις — δουλεύ-
ειν A.

14.

^a Sic A.

^b Lege τὸ κάλλιστον, λογισμὸν κ.
Et forte quia opponitur κοιμίζειν
pro ἀείρει leg. ἐγείρει. VALCKENÆR.

15.

^a Sic A.

^b ἔδσαν] ἔδησαν codex apud Scho-
wium. Sic margo Gesneri ed. 3.

16.

^a Sic A.

περ ἕνεκα τῆς ἡδονῆς, καὶ ὥστε αὐτῷ χαρίζεσθαι, τὸν ἔχοντά μιν καταναγκάσει τὰ αἰσχίστα πάντα ποιέειν.

17 ^a Ταῦ αὐτοῦ.

^a Ακολασία ψυχὴν, ὥσπερ νῆα ἄνεμοι ὑπολαβόντες; ^b τῆδε καὶ τῆδε φορέοντες συγκλονέουσι, καὶ ἀπειθέα ποιέουσι τῷ κυβερνήτῃ· οὕτω καὶ ψυχὴν δονέουσα, καὶ ἀπειθέα νόμῳ εἶναι ²⁰ καταναγκάζουσα, εἰρηνεύειν, καὶ ἐν τῷ εὐδίῳ καὶ ἀσφαλεστάτῳ ὀρμέειν, οὐ ζυγχωρέει.

18 ^a Φιλήμονος.

^b Σοὶ γὰρ τίς ἐστίν, εἶπέ μοι, παρρησία; σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν ^c ὡς ἀνθρώπος ὢν, τὸ δ' ὅλον περιπατεῖς; ἢ τὸν αὐτὸν ἀέρα ἑτέροις συνέλκεις, εἶπέ μοι, τοιοῦτος ὢν;

19 ^a Κλεάνθους.

Ἄσπις ἐπιθυμῶν ἀνέχεται αἰσχροῦ πράγματος, οὗτος ποιήσει τοῦτ' ἐὰν καιρὸν λάβῃ.

30

20 ^a Ταῦ αὐτοῦ.

Πόθεν ποτ' ἄρα γίνεται μοιχῶν γένος; ἐκ κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις.

21 ^a Εὐφρονος.

Οὐκ ἔστι μοιχαῦ μείζον οὐδὲ ἐν κακόν· ἐν ταῖς γὰρ ἑτέρων βούλετ' ἀτυχίαις τρυφᾶν.

17.

^a Sic A.

^b τῆ καὶ τῆ] τῆδε καὶ τῆδε A. Paullo ante idem habet ψυχῆν.

18.

^a Sic A. Cleric. p. 342.

^b σὺ — τι] σοὶ — τις Damasc. τίς ἔστιν Grotius, pessime. Mox σὺ deest Damasc.

^c οὐκ ἀνθρώπος ὢν.] Et hoc nostrum: nam quod vulgo legitur, ὡς ἀνθρώπος ὢν, corrumpit oppositionem. Quærit enim ex superbo, sitne majus quid homine,

an hominum unus. GROTIUS. Et hoc pessime: loquitur Philemon ut in Andromach. 589. Euripides: Σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὃ κάκιστέ, κάκ κακῶν; Σοὶ ποῦ μέτεστιν, ὡς ἐν ἀνδράσιν, λόγου; Grotii tamen mutationes adoptat Gatakerus M. A. p. 268.

19.

^a Sic A.

20.

^a Sic A.

21.

^a Sic A.

- 22 ^a Εὐριπίδου Ἀντιόπη.
 Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
 ἀσκοῦσι βίον, ἢν σφαλαῶσι χρημάτων,
 κακοὶ πολίται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον
 ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς, ^b ἐν ταυτῷ μένειν.
- 23 ^a Ἀναξανδρίδου.
 Μηδέποτε δαῦλον ἠδονῆς σαυτὸν ποίει.
 λάγνης γυναικὸς ἐστίν, οὐκ ἀνδρὸς, τόδε. 40
- 24 ^a Ἀλέξιδος.
 Φεῦγ' ἠδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
- 25 ^a Μενάνδρου Ὀργῆ.
 Οὐκ ἐστὶ μοιχοῦ πρᾶγμα*
^b ἀτιμότερον· θανάτου γὰρ ἐστὶν ὦνιον.
- 26 ^a Τοῦ αὐτοῦ.
 Ὀνειδὸς αἰσχροὺς βίος, ὅμως κὰν ἠδύς ἦ.
- 27 ^a Ἀριστοφάντος Ἰατροῦ.
 Αἱ τῶν ἐταιρῶν γὰρ διοπετεῖς οἰκίαι,
 γεγόνασιν ἄβατοι τοῖς ἔχουσι μηδὲ ἓν.
- 28 ^a Ἀπολλόδωρος.
 Καὶ κλείεθ' ἢ θύρα μοχλοῖς, ἀλλ' οὐδὲ εἶς

22.

^a Sic A. Scil. Fr. 7.

^b ἐν αὐτῷ] ἐν ταυτῷ A. et Gesneri margo. Sententiam hujus loci explicuit Valckenærius Diatr. Eurip. p. 79.

23.

^a Sic A.

24.

^a Sic A.

25.

^a Sic A. Cleric. p. 136.

^b ἀτιμότερον] ἐντιμότερον Gesneri margo et codd. quidam Schowii. Post πρᾶγμα nescio an quid intercederit. Lacunæ signum posui. Vide Diogenis dictum infra §. 52.

Ib. τιμότερον] Ita recte maximus Scaliger, cum vulgo ἀτιμότερον legeretur. Res pretiosa adulter: nam sæpe mulieri morte constat. GROTIUS. Idem in nota MS. "Sic Heraclitus: χαλεπὸν θυμῷ μάχεσθαι· ψυχῆς γὰρ ἀνεῖται. Idem Aristoteles de Voluptate "Eth. Nicom. Αἵματος ἢ ἀρετῆ "ὄνια. Æsch. adv. Ctes."

26.

^a Sic A. Cleric. p. 264.

27.

^a Sic A.

28.

^a Sic A. Gesnerus: Apollodori

τέκτων ὄχυράν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλή καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

29 ^a Βάθωνος.

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων χατέρων ἐν τῷ βίῳ,
ἐφ' οἷς ἅπαντες εἰκότως θορυβούμεθα,
μάλιστα ^b ἐμοὶ δῆπουθε κινουῖσιν χολήν,
οἱ τῶν τρόπων φάσκοντες ἐπιεικῶς ἔραν,
καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως
τὸ πρᾶγμα παρακεντοῦσι, κοῦκ ἀληθινῶς.
τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν,
ὁ τῶν νεωτέρων ^c τε καὶ λειῶν τρόπος,
παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες;

30 ^a Φοινικίδου.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἂν ὑπομείναιμ' ἔτι,
Πυθιάς, ἑταιρεῖν· χαιρέτω· μή μοι λέγε,
^b ἀπέτυχον, οὐδὲν πρὸς ἐμέ, καταλῦσαι θέλω.
εὐθύς ἐπιχειρήσασα, φίλον εἶχόν τινα
στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
ἔλεγεν, ^c ἐδείκνυ' ἅμα λέγων τὰ τραύματα,
εἰσέφερε δ' οὐδέν. Δωρεᾶν ἔφη τίνα
παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' αἰεὶ
ἔλεγεν· διὰ ταύτην ἦν λέγω τὴν δωρεᾶν
ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ κακοδαίμων δωρεᾶν.
ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνα δ' ἄλλον τινὰ,
ιατρόν. Οὗτος εἰσάγων πολλοὺς τινὰς

in Calumniatore. Grotius in nota
ms. addit Carystius. Deest καὶ in
principio A.

29.

^a Sic A. Monet Grotius in nota
ms. Bato Athen. Vide Athenæum
IV. 163. B. XIV. 662. C. XV.
678. F. Εἰθωνος Damasc.

^b ἐμοὶ] ἐμοί Grotius. Mox ἐπιει-

κῶν Wakefield.

^c τε καὶ] τε deest A.

30.

^a Sic A.

^b ἀπέτυχον] ἐπέτυχον H. Steph.

^c ἐδείκνυ] ἐδείκνυ δ' Grotius, pro-
bante Valckenærio, qui eandem
particulam inserendam monuit
post λαμβάνα. Sic etiam Wakefield.

ἔτεμνεν, ἕκαε, πτωχὸς ἦν, καὶ δῆμιος.

δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη.

ὁ μὲν δὴ γημ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.

τρίτῳ συνέζευξ' ἡ τύχη με φιλοσόφῳ,

πάγων ἔχοντι, καὶ τρίβωνα, καὶ λόγον

εἰς προὔπτον ἦλθον ἐμπροσθε δὴ κακόν.

οὐδὲν ἐδίδου γάρ· ^d εἰ δέ τ' αἰτοίην, ἔφη,

οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τάργυριον. Ἔστω κακόν,

διὰ τοῦτο δός μοι, ῥίψον· οὐκ ἐπείθετο.

31 ^a Σακράτους.

Οὔτε πῦρ ἱματίῳ περιστέλλαι δυνατόν, οὔτε αἰσχρὸν ἀμάρτημα χρόνῳ.

32 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ μὲν πῦρ ὁ ἄνεμος, τὸν δὲ ἔρωτα ἡ συνήθεια ἐκκαίει.

33 Ἐκ τῶν ^a Σερήνου.

Διογένης κατεγέλα τῶν τὰ μὲν τὰμιεῖα κατασημαινομένων μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημάντροις· τὸ δὲ σῶμα ³⁰ τὸ αὐτῶν πολλαῖς θυρίσι καὶ θύραις ἀνοιγόντων, διὰ τοῦ στόματος, καὶ αἰδοίων, καὶ ὠτων, καὶ ὀφθαλμῶν.

34 ^a Ζήνωνος.

Ὁ Ζήνων ἠτιάτο τοὺς πλείστους, λέγων, ἔξον ἀπὸ τῶν πόνων τὰς ἡδονὰς φέρειν, ἀπὸ τῶν μαγειρείων ^b λαμβάνοντας.

35 ^a Μουσωνίου.

Μουσώνιος ἔλεγεν ὑπερβολὴν ἀναισχυντίας εἶναι, τὸ πρὸς μὲν τὰς τῶν πόνων ὑπομονὰς μεμνήσθαι τῆς τοῦ σώματος ἀσθενείας, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἡδονῶν ἐκλανθάνεσθαι.

^d εἰ δέ τ'] εἴ τι δ' Grotius. τάλαν αἰτῶ τι A. δ' ἐπαιτοίην Wakefield.

^a Σερίνου A. 33.

31.

^a Sic A. 34.

^a Sic A.

^b λαμβάνειν] λαμβάνοντας A.

32.

35.

^a Sic A.

^a Sic A.

36 Ἐκ τῶν ^a Σερήνου.

Περὶ Εὐριπίδου τις ἔλεγεν, ὅτι ^bμισογύνης εἶη· καὶ ὁ Σο-40
φοκλῆς, Ἄλλ' οὐκ ἔν γε τῇ κλίνῃ, ἔφη.

37 ^a Κλεάνθους.

Κλεάνθης ἔλεγεν, εἰ τέλος ἐστὶν ἡ ^bἡδονή, πρὸς κακοῦ τοῖς
ἀνθρώποις τὴν φρόνησιν δίδοσθαι.

38 ^a Διογένους.

^b Διογένης, παρὰ μὲν τῶν θεῶν, φησὶν, ὑγίειαν εὐχονται·
πάντα δὲ οἱ πλεῖστοι τὰναντία τῇ ὑγείᾳ πράττουσιν.

39 ^a Κράτης.

^b Κράτης ἰδὼν χρυσῆν εἰκόνα Φρύνης τῆς ἐταίρας ἐν Δελ-
φοῖς ἐστῶσαν, ἀνέκραγεν, ὅτι τοῦτο τῆς Ἑλλήνων ἀκρασίας
τρόπαιον ἔστηκεν.

40 ^a Αἰσώπου.

Αἰσώπος πρὸς τὸν τῷ κάλλει κακῶς κεχρημένον εἶπεν,
^b Ὅποιῳ ἱματίῳ ἡμφιεσμένος κακῶς αὐτὸ ἀποδύη.

41 ^a Εἰς φιλοσοφίαν λόγων.

Καὶ μὴν τό γε ἀκολασταίνειν πάλαι ψέγεται, ὅτι ἀνίσταται 10
ἐν τῷ τοιοῦτῳ τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς ἐλευθερίαν πέρα τοῦ δέ-
οντος.

42 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Κατὰ Ἡδονῆς.

Ἵ Ὅτι τὰ σώματα ἀνίσχιν ἡ ἡδονή, καθ' ἡμέραν ἐκμαλάττουσα

36.

^a Σερῖνου Α.

^b μισογύνης] μισογόνος Α. Legendum ἐν ταῖς μὲν τραγηδίαις, ἀλλ' αὐκ ε. τ. κ. censet B. Martinus Var. Lect. III. 14.

37.

^a Sic A.

^b ἡδονῆ] ἡ ἡδονή Α.

38.

^a Sic A.

^b φησιν statim post Διογένης Α.

39.

^a Sic A. Vide Plutarch. II. p.

336. C. Athen. XIII. p. 591. B. et Schweighæuser.

^b Κράτης] Σωκράτης Damasc.

40.

^a Sic A.

^b ὁποιῶ ἱματίῳ] ὁποιῶν ἱματίον Da-
masc.

41.

^a Sic A. Gesnerus: *In philosophiæ sermone*. Legendum videtur

Ἐκ τῶν προτρεπτικῶν ε. φ. λ.

42.

^a Sic A. Vide edit. Wytttenbach. T. V. p. 557. = 837.

ταῖς τρυφαῖς, ὧν ἡ συνέχεια ^b παραιρεῖται τὸν τόνον, ἀναχα-
λῶσα τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, ἐξ ὧν ῥαστώνῃ μὲν νόσων, ῥαστώνῃ
δὲ καμάτων, προμελετώμενον δ' ἐν ^c νεότητι γῆρας.

43 ^a Ἐν ταυτῷ.

Θηρίον ἐστὶ δουλαγωγὸν ἡδονῇ, ἀλλ' οὐκ ἄγριον· εἴθε γὰρ
ἦν ^b φανερώς πολεμοῦσα, ταχέως ἐάλω· νῦν δὲ καὶ ²⁰
ταύτῃ ^c μισητότερον, ὅτι κλέπτει τὴν ἐχθραν ὑποδουμένη
σχῆμα εὐνοίας. Ὡστε διχῇ ἀποτρόπαιον, καὶ ὧν βλάπτει,
καὶ ὧν ψεύδεται.

44 ^a Ἐν ταυτῷ.

Τὰς μὲν οὖν δικαίας ἡδονὰς οὐκ ἔτ' ἂν ἡδονὰς ^b οὕτω καλέ-
σαιμεν, οὔτε ἴσμεν, ἀλλὰ θεραπείας. ^c Ὅσαι δὲ παρὰ
ταύτας πᾶσαι ὑβρεις περιτταὶ εἰσι, ^d πεπηρωμένοι, βια-
ζόμεναι, καὶ ταῖς ^e ποικιλίαις κολακεύουσαι, λανθάνουσι
βλάπτουσαι. Ὁ δὲ εἰς τὰ ἡμέτερα νόμος, ὁ ^f καὶ τῶν ἀλό- ³⁰
γων ζῶων μετὰ τὸ ἀκέσασθαι τὰς ἐπιθυμίας οὐδενὸς ὄρεξις,
ἀλλὰ κόρος τῶν ἐπειγόντων ^g ἀβιάστοις ἡδοναῖς.

45 ^a Ἐν ταυτῷ.

Μὴ τις προδότας ἐπαινεῖ; τοιοῦτόν ἐστιν ^b ἡ ἡδονῇ, πρόδι-
δωσι τὰ τῆς ἀρετῆς. Μὴ τις βασανιστάς; τοιοῦτόν ἐστιν
τὸ ἡδεσθαι, βασανίζει τὰ τῆς σωφροσύνης. Μὴ τις φιλαρ-
γυρίαν; ἀπλήρωτόν ἐστιν ἐκάτερον. Τί τηλικούτω χαίρομεν
θηρίω, ὃ κολακεῦον ἡμᾶς ἀναλίσκει;

^b παραιρεῖται] παραιτεῖται A.

^c μισητότητι] μισότητι A. Damasc.
et codd. nonnulli apud Scho-
wium, νεότητι Gesneri margo, et
duo codd. Schowii.

43.

^a Sic A.

^b φανερώς ἂν] ἂν om. A. εἴγε pro
εἴθε MSS. Schowii.

^c μισητότερον] μισητοτέρη D.

44.

^a Sic A.

^b οὔτε] οὕτω A.

^c ὅσαι δὴ] ὅσαι δὲ A.

^d πεπληρωμένοι] πεπηρωμένοι A.
Damasc.

^e ποικιλίαις] ποικίλαις A.

^f καὶ τῶν] καὶ τὰ τῶν A.

^g ἀβιάστοις] ἀβιάστας Damasc.

45.

^a Sic A.

^b ἡ ἡδονῇ — τῆς ἀρετῆς — τῆς σω-
φροσύνης A. ubi in extr. om. ε.

46 ^a Ἐν ταυτῷ.

Τί δ' οὐ πάντων ὁράντων ἀκρατεῖς, ἀλλὰ καὶ σαυτὸν ⁴⁰
αἰδούμενος φεύγεις, νυκτὶ καὶ σκότῳ τοῖς ἀμαρτύροις πισ-
τεύων τὴν ὕβριν; οὐδεὶς γὰρ τῶν καλῶν ἔργων σκότος ^b προ-
βάλλει, τὸ φῶς αὐτοῖς μαρτυρεῖν αἰσχυνόμενος, ἀλλὰ
ἔλον ἅμα τὸν κόσμον ἥλιον γενέσθαι, πρὸς ἃ κατορθοῖ, βού-
λοισ' ἂν ἅπαντα δὲ κακία ὁρᾶσθαι γυμνῇ φυλάττεται,
σκέπην προβαλλομένη τὰ πάθη. Ἀποκόψαντες οὖν ^c αὐτὰ
γυμνὰς ^d βλέπωμεν τὰς ἡδονὰς· μεθύουσιν εἰς ἀναισθησίαν,
λαγνέουσιν εἰς αἰῶνα, καθεύδουσιν εἰς ἔργα, οὐκ ἐπιστρέφον-
ται πόλεων, οὐ φροντίζουσι γονέων, οὐκ αἰσχύνονται νό- ⁵⁰
μου.

47 ^a Πυθαγόρου.

Δουλεύειν πάθεσι χαλεπώτερον, ἢ τυράννοισ.

48 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐλεύθερον ἀδύνατον εἶναι, τὸν πάθεσι ^b δουλεύοντα, καὶ
ὑπὸ παθῶν κρατούμενον.

49 Ἐκ τῶν ^a Σερῆνου.

Χαλεπὸν ἔλεγεν ^b εἶναι ὁ Πλάτων εὐρεῖν, τοῖς μὲν ἀκολάστοις
ἀγαθὴν ἡδονὴν, τοῖς δὲ νεσοῦσιν ὑγιεινὴν.

50 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου.

Τοὺς ^b δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ
δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι, ἀλλ' ἐπιγίγνεσθαι τοῖς κατὰ ¹

46.

^a Sic A.

^b παραβάλλει] προβάλλει A. Damasc. margo Gesneri.

^c αὐτὰς] margo Gesneri et codd. Schowii αὐτά.

^d βλέπωμεν] βλέπομεν A.

47.

^a Sic A.

48.

^a Sic A.

^b δουλεύοντα] δεδουλωμέναν Dam.

49.

^a Σερῆνου A.

^b εἶναι] om. A.

50.

^a Sic A. Scil. Fr. 52.

^b δυσχερεῖς] εὐχερεῖς Damasc.

φύσιν, δικαιοσύνη, σωφροσύνη, ἐλευθερία. Τί ποτ' οὖν ἡ ψυχὴ ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ σώματος ἀγαθοῖς μικροτέροις οὐσί χαίρει, καὶ γαληνιά, ὡς φησὶν Ἐπίκουρος· ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτῆς ἀγαθοῖς μεγίστοις οὐσὶν οὐχ ἡδέεται; καὶ τοι καὶ δέδωκέ μοι ἡ φύσις αἰδᾶ, καὶ πολλὰ ὑπερβριῶ, ὅτ' ἂν τι ὑπολάβω αἰσχρὸν λέγειν. Τοῦτό με τὸ κίνημα οὐκ εἶδ' ἢ τὴν ἡδονὴν θέσθαι ἀγαθόν, καὶ τέλος τοῦ βίου.

51 ^a Πυθαγόρου.

Οὐδείς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

52 ^a Διογένης.

Διογένης οὐδὲν εὐανότερον εἶναι μοιχοῦ διωρίζετο, τὴν ψυ-¹⁰χὴν τῶν δραχμῆς ὠνίων προϊεμένου.

53 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Διογένης ἐσθίειν ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἡδέσθαι ἕνεκα, ἀποπαύεσθαι δὲ αὐτοῦ τούτου χάριν μὴ ἐθέλειν.

54 ^a Κάτωνος πρεσβυτέρου.

Κάτων ὁ πρεσβύτερος τῆς πολυτελείας καθαπτόμενος εἶπεν, ὡς χαλεπὸν ἐστὶ λέγειν πρὸς γαστέρα, ὧτα μὴ ἔχουσιν.

55 ^a Δημοκρίτου.

Ἡμερήσιοι ὕπνοι σώματος ὄχλησιν, ἢ ψυχῆς ἀδημοσύνην, ἢ ἀργίην, ἢ ἀπαιδευσίην σημαίνουσιν. ²⁰

56 ^a Κάτωνος.

Κάτων τοὺς σπουδάζοντας ἐν τοῖς γελοίοις ἔλεγεν ἐν ^b τοῖς σπουδαίοις γίγνεσθαι καταγελάστους.

^c ὡς om. Damase.

55.

^a Sic A.

51.

^a Sic A.

52.

56.

^a Sic A.

^a Sic A.

53.

^b τοῖς σπουδαίοις] ἐν ταῖς σπουδαῖς A.

^a Sic A.

Sed retinet ἐν τοῖς σπουδαίοις Plutarch. II. p. 199. A.

54.

^a Sic A. Plutarch. II. p. 198. D.

57 ^a Δημοκρίτου.

Ξυνουσία ἀποπληξίη σμικρή· ἐξέστυται γὰρ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου.

58 ^a Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Ἀπομνημονευμάτων.

Ἐν Ῥώμῃ αἱ γυναῖκες μετὰ χεῖρας ἔχουσι τὴν Πλάτωνος πολιτείαν, ὅτι κοινὰς ἀξιοῖ εἶναι τὰς γυναῖκας. Τοῖς γὰρ ῥήμασι προσέχουσι τὸν νοῦν, οὐ τῇ διανοίᾳ τὰνδρός· ὅτι οὐ γαμεῖν κελεύων καὶ συνοικεῖν ἓνα μιᾶ, εἶτα κοινὰς εἶναι ^b βούλεται τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἐξαιρῶν τὸν τοιοῦτον γάμον, ³⁰ καὶ ἄλλο τι εἶδος γάμου εἰσφέρων. Καὶ τὸ ὅλον οἱ ἄνθρωποι χαίρουσιν, ἀπολογίας τοῖς ἑαυτῶν ἀμαρτήμασι πορίζοντες. Ἐπεὶ τοι φιλοσοφία φησὶν, ὅτι οὐδὲ τὸν δάκτυλον ἐκτείνειν εἰκῆ προσήκει.

59 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τῶν ἡδῶν τὰ σπανιάτατα γιγνόμενα, μάλιστα τέρπει.

60 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Εἴ τις ^b ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν ^c γένοιτο.

61 ^a Μουσανίου ἐκ τῶν Περί Ἀφροδισίων.

Μέρος μέντοι τρυφῆς οὐ μικρότατον κὰν τοῖς ἀφροδισίοις ⁴⁰ ἔστιν, ὅτι ποικίλων δέονται παιδικῶν οἱ τρυφῶντες, οὐ νομίμων μόνον, ἀλλὰ καὶ παρανόμων, οὐδὲ θηλειῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ^b ἀρρένων, ἄλλοτε ἄλλους θηρῶντες ἐρωμένους· καὶ τοῖς μὲν ἐν ἐτοίμῳ οὔσιν οὐκ ἀρκούμενοι, τῶν δὲ σπανίων ἐφίε-

57.

^a Sic A.

58.

^a Sic A. Fragm. 53.^b βούλεται] om. A.^c τὰς τοιαύτας γ. Α.

59.

^a Sic A. Fragm. 54.

VOL. I.

60.

^a Sic A. Fragm. 55.^b ὑπερβάλλοι] ὑπερβάλλει Α.^c γίγνοιτο] γένοιτο Α.

61.

^a Sic A.^b ἀρρένων] ἀρρένων Α.

N

μενοι, συμπλοκὰς δ' ἀσχήμονας ζητοῦντες, ἅπερ ἅπαντα
 μεγάλα ἐγκλήματα ἀνθρώπου ἐστί. Χρὴ δὲ τοὺς μὴ τρυ-
 φῶντας, ἢ μὴ κακοὺς, μόνα μὲν ἀφροδίσια νομίζειν δίκαια
 τὰ ἐν γάμῳ, καὶ ἐπὶ γενέσει παιδῶν συντελούμενα, ὅτι καὶ 50
 νόμιμά ἐστιν· τὰ δὲ γε ἡδονὴν θηρώμενα ψιλὴν, ἄδικα καὶ
 παράνομα, καὶ ἐν γάμῳ ἤ. Συμπλοκαὶ δ' ἄλλαι, αἱ μὲν
 κατὰ μοιχείαν παρανομώταται· καὶ μέτριώτεραι τούτων οὐ-
 δὲν αἱ πρὸς ἄρρενας τοῖς ἄρρεσιν, ὅτι παρὰ φύσιν τὸ τόλ-
 μημα. Ὅσαι δὲ μοιχείας, ἐκτὸς ^d συνουσίαι πρὸς θηλείας
 εἰσὶν, ἑστερημέναι τοῦ γίνεσθαι κατὰ νόμον, καὶ αὐταὶ πᾶσαι
 αἰσχραὶ, αἴγε πράττονται δι' ἀκολασίαν· ὡς μετὰ γε σω-
 φροσύνης οὐκ ἂν ἑταίρα ^e πλησιάζειν ὑπομείνει τις, οὔτ' ἂν ⁱ
^f ἐλευθέρᾳ γάμου χωρὶς, οὔτε μὰ Δία θεραπαίνῃ τῇ αὐτοῦ.
 Τὸ γὰρ μὴ νόμιμον μηδ' εὐπρεπὲς τῶν συνουσιῶν ^g τούτων,
^h αἰσχρὸς τε καὶ ὄνειδος μέγα τοῖς θηρωμένοις αὐτάς· ὅθεν
 οὐδὲ πράττειν φανερώς οὐδὲν ἀνέχεται τῶν τοιούτων οὐδεὶς,
 καὶ ἐπ' ὀλίγον ἐρυθριᾶν οἷός τε ἤ· ἐπικρυπτόμενοι δὲ καὶ
 λάθρα, οἴγε μὴ τελέως ἀπερρωγότες, ταῦτα τολμῶσιν. Καί-
 τοι τό γε πειραῖσθαι λανθάνειν ἐφ' οἷς ⁱ πράττει τις, ὁμολο- 10
 γῶντός ἀμαρτάνειν ἐστί. Νῆ Δία, φησὶν· ἀλλ' οὐχ, ὥσπερ
 ὁ μοιχεύων ἀδικεῖ τὸν ἄνδρα τῆς διεφθαρμένης γυναικὸς,
 οὕτως καὶ ὁ τῇ ^k ἑταίρᾳ συνὼν ἀδικεῖ τινὰ, ἢ νῆ Δί ὁ τῇ μὴ
 ἐχούσῃ ἄνδρα· οὐδὲ γὰρ ἐλπίδα παιδῶν οὐδενὸς διαφθείρει
 οὗτος. Ἐγὼ δὲ ἔχω μὲν λέγειν, ὡς πᾶς ὅστις ἀμαρτάνει,
 καὶ ἀδικεῖ εὐθύς, εἰ καὶ μηδένα τῶν πέλας, ἀλλ' αὐτόν γε
 πάντως χεῖρονα ἀποφαίνων καὶ ἀτιμότερον· ὁ γὰρ ἀμαρ-

^c ἅπαντα om. A.

^d οὔσαι] συνουσίαι Jacobs et duo
 codd. Schowii.

^e πλησιάζειν] πλησιάζσαι A.

^f ἐλευθέρᾳ] ἐλευθέρια Damasc.

^g τούτων om. A.

^h αἰσχρὸς δὲ] αἰσχρὸς τε A. Da-
 masc. Francof. αἰσχρὸς γε Gesn. 3.

ⁱ πράττει] πράττοι A. m. pr.

^k ἑτέρᾳ] ἑταίρᾳ A. Gesneri
 margo.

τάνων, παρ' ὅσον ἀμαρτάνει, χείρων καὶ ἀτιμότερος. Ἴνα²⁰
 οὖν εἴη τὴν ἀδικίαν, ἀλλ' ἀκολασίαν γε πάντα ἀνάγκη πάν-
 τως προσεῖναι τῷ ἠττωμένῳ αἰσχροῦς ἡδονῆς, καὶ ἁχάροντι
 τῷ μολύνεσθαι ὡς περ αἱ ὕες· οἷος οὐχ ἡκιστά ἐστὶ καὶ ὁ
 δούλη ἰδίᾳ πλησιάζων, ἢ ὅπερ νομίζουσι τινες μάλιστά πως
 εἶναι ἀναίτιον, ἐπεὶ καὶ δεσπότης πᾶς αὐτεξούσιος εἶναι δο-
 κεῖ ὅτι βούλεται χρῆσθαι δούλῳ τῷ ἑαυτοῦ. Πρὸς τοῦτο δὲ
 ἀπλοῦς μοι ὁ λόγος· εἰ γὰρ τῷ δοκεῖ μὴ αἰσchrὸν μηδ'
 ἄτοπον εἶναι δούλην δεσπότην πλησιάζειν τῇ ἑαυτοῦ, καὶ μά-
 λιστα εἰ ἢ τύχοι οὔσα χήρα, λογισάσθω ποῖόν τι ὁ καταφαί-³⁰
 νεται αὐτῷ, εἰ δέσποινα δούλῳ πλησιάζει. Οὐ γὰρ ἂν
 δόξειεν εἶναι ἀνεκτὸν, οὐ μόνον εἰ κεκτημένη ἄνδρα νόμιμον ἢ
 γυνὴ προσοῖτο δούλον, ἀλλ' εἰ καὶ ἄνθρωπος οὔσα τοῦτο
 πράττει; Καίτοι τοὺς ἄνδρας οὐδέπου τῶν γυναικῶν ἀξιώ-
 σει τις εἶναι χείρονας, οὐδ' ἠπτον δύνασθαι τὰς ἐπιθυμίας
 παιδαγωγεῖν τὰς ἑαυτῶν, τοὺς ἰσχυροτέρους τὴν γνώμην τῶν
 ἀσθενεστέρων; τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων. Πολὺ γὰρ
 κρείττονας εἶναι προσήκει τοὺς ἄνδρας, εἴπερ καὶ προεστάναι
 ἀξιοῦνται τῶν γυναικῶν· ἂν μέντοι ἀκρατέστεροι φαίνων-⁴⁰
 ται ὄντες καὶ κακίονες. Ὅτι δ' ἀκρασίας ἔργον καὶ οὐδε-
 νὸς ἄλλου ἐστὶ τὸ δεσπότην δούλην πλησιάζειν, τί δεῖ καὶ
 λέγειν; γνώριμον γάρ.

62 ἃ Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Περὶ Κουραῶς.

Ἐφη μὲν παραπλησίως τὸν ἄνδρα χρῆναι τῇ κεφαλῇ
 προσφέρειν κουράν, ὡς ἀμπέλῳ προσφέρομεν τομὴν, ἃ τοῦ

¹ χαίροντι] χαίροντα A.

^m ὅπερ] ὡς περ A.

ⁿ τύχοι] τύχοι A. et codd. qui-
dam Schowii.

^o καταφαινεται] καταφανεῖται Ja-
cobsius in Athen. p. 29.

62.

^a Sic A.

^b οὐ μόνον] τοῦ μόνου A. Damasc.
Arsen. et codd. Schowii: καὶ μόνον
Gesneri margo. μόνον τοῦ ἀφαιρεῖν
citat Salmasius Epist. ad Colvi-
um de Caesarie &c. p. 30. Val-
kenærio legendum videtur, οὐ μόνον
ἀφαιρεῖν χρὴ τὸ ἄχρηστον.

ἵνα φαίνονται καλλίονες· οἱ τε κειρόμενοι οὕτως ¹κατά-
 δηλοί εἰσιν δι' ἐπιθυμίαν τοῦ φαίνεσθαι καλοὶ οἷς βού-
 λονται ἀρέσκειν, τὰς μὲν τέλεον ἀφαιροῦντες τῶν τριχῶν, ²⁰
 τὰς δὲ πλάττοντες οὕτως ὡς ἂν ^mεὐοπτοὶ ὧσιν ἐν γυναίξί τε
 καὶ παισὶν ὑφ' ὧν ἐπαινείσθαι δεόνται. Ἦδη δὲ τινες καὶ
ⁿαὐτῷ τῷ βαρύνεσθαι τὰς τρίχας κείρονται, καὶ λεαίνουσι
 τὰ γένηια, σαφῶς οὗτοί γε κατεαγότες ὑπὸ τῆς τρυφῆς καὶ
 ἐκνευρισμένοι παντάπασιν, οἱ γε ἀνέχονται ἀνδρόγυνοι καὶ
 γυναικῶδεις ὁραῖσθαι ὄντες, ὅπερ ἔδει φεύγειν ἐξ ἅπαντος, εἰ
 δὴ τῷ ὄντι ἄνδρες ἦσαν. Τί γὰρ δὴ καὶ εἰσὶν αἱ τρίχες ἀν-
 θρώποις βάρους; εἰ μὴ νῆ ^oΔία καὶ τοῖς ὀρνέοις τὰ πτερὰ ³⁰
 φαίη τις ἂν εἶναι βάρους.

63 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Πρωταγόρου.

Τοσοῦτον ἐξαρκεῖ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐμὲ δεῖ καὶ Πρω-
 ταγόραν ^bἀποδείξαι, περὶ ὧν ἤρεσθ' ἡμᾶς. ^cἮρεσθε δὲ, εἰ
 μέμνησθε, ἠνίκα ἡμεῖς ἀλλήλοις ^dὠμολογοῦμεν ἐπιστήμησ
 μὴ εἶναι ^eμηδὲν κρεῖττον, ἀλλὰ τοῦτο αἰεὶ ^fκρατεῖν, ὅπου ἂν
^gἐνῆ, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἅπαντων· ὑμεῖς δὲ δὴ
 ἔφατε τὴν ἡδονὴν πολλάκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώ-
 που. Ἐπειδὴ ^hδὲ ὑμῖν οὐχ ὠμολογοῦμεν, μετὰ τοῦτο ⁱἤρε-
 σθε ἡμᾶς, ὧ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ^kεἰ μὴ ἔστι ⁴⁰
 τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἠττάσθαι, ἀλλὰ τί ποτ' ἔστι, καὶ
 τί ὑμεῖς αὐτὸ φατέ εἶναι, ^lεἶπατε ἡμῖν. Εἰ μὲν οὖν τότε

¹ ἄνδρες δηλοῖ] κατάδηλοι A.

^m εὐοπτά τε ἐν] εὐοπτά τοι ὧσι
 Arsen. ἰ. τε ἢ Damasc. Legendum videtur εὐοπτοὶ ὧσι cum Wakefieldio.

ⁿ αὐτῷ τῷ] αὐτὸ τὸ A.

^o Δία τοῖς] Δία καὶ τοῖς A. Mox ib. om. ἂν.

63.

^a Sic A. Scil. p. 357. B.

^b ἀποδείξαι] ὑμῖν ἀποδείξαι A.

^c ἤρεσθ'—ἤρεσθε] εἶρεσθ'—εἶρει-
 σθε A.

^d ὠμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν A.

^e μηδὲν εἶναι] μὴ εἶναι μηδὲν A.

^f κρατεῖν] κρατεῖ A.

^g ἐνῆ καὶ ἡδονῆς] ἐν ἡδονῇ A.

^h δὲ ὑμῖν] δὲ om. A.

ⁱ ἤρεσθε] εἶρεσθε A.

^k εἰ μὴ] εἰ δὲ μὴ A.

^l εἶπατε] εἶπατε A.

εὐθὺς ^m ὑμῖν εἶπομεν ὅτι ἀμαθία, κατεγελάτε ἀν ἡμῶν· νῦν δὲ, ἀν ἡμῶν καταγελάτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. Καὶ γὰρ ὑμεῖς ἀμολογήκατε ἐπιστήμης ἐνδεία ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν αἵρεσιν καὶ ⁿ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας, (ταῦτα δὲ ἐστὶν ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ) καὶ ^o οὐ μόνον ἐπιστήμης, ^p ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἐτι ἀμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς· ἡ δὲ ^q ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις ἀνευ ἐπιστήμης, ἵστε που καὶ αὐτοὶ ὅτι ἀμαθία πρᾶτ-
50
τεται· ὥστε τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἡδονῆς ἤττω εἶναι, ἀμαθία ἢ μεγίστη.

64 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φιλήβου.

ΣΩΚΡ. Καθ' ἐν ἑκάστον τοίνυν τῶν τριῶν, πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ τὸν νοῦν κρίνωμεν. Δεῖ γὰρ ἰδεῖν, ποτέρῳ μᾶλλον ξυγγενὲς ἑκάστον αὐτῶν ἀπονεμοῦμεν. ΠΡΩΤ. Κάλλους καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος περὶ λέγεις; ΣΩΚΡ. Ναί. Πρῶτον δὲ γε ἀληθείας λαβοῦ, ^ω Πρώταρχε, καὶ λαβόμενος ⁱ βλέψας εἰς τρία, νοῦν καὶ ἀλήθειαν καὶ ἡδονὴν, πολὺν ἐπισχῶν χρόνον, ἀπόκριναί σου ταῦ, ποτέρον ἡδονῆς ξυγγενέστερον ἢ νοῦς ἀληθείας. ΠΡΩΤ. Τί δὲ χρόνου δεῖ; πολὺ γὰρ οἶμαι διαφέρετον. Ἡδονὴ μὲν γὰρ ἀπάντων ἀλαζονέστατον. Ὡς δὲ λόγος, καὶ ^b ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἰδὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιόρκειν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν· ὡς καθάπερ παίδων, ^c τῶν ἡδονῶν νοῦν ¹⁰ οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων. Νοῦς δὲ ἦτοι ταυτὸν καὶ ἀληθεία ἐστίν, ἢ πάντων ὁμοιότατόν τε καὶ ἀληθέστατον. ΣΩΚΡ. Οὐκ οὔν τὸ μετὰ τοῦτο τὴν μετριότητα ^d ὡσαύτως

^m ὑμῖν om. A.

ⁿ λοιπὸν A.

^o οὐ μόνον] οὐκ A.

^p ἀλλὰ καὶ πρόσθεν—ἕτε] ἀλλὰ καὶ ἕς τὸ πρόσθεν ἐτι—ἕτι A.

^q ἐξαμαρτανομένη] ἀμαρτανομένη A.

64.

^a Sic A. Scil. p. 65. B.

^b ἐν ταῖς] περὶ ταῖς A. m. pr.

^c τῶν ἡδονῶν] deest articulus A.

^d ὡς αὐτως] ὡσαύτως A.

σκέψαι, πότερον ἡδονὴ φρονήσεως, ἢ φρόνησις ἡδονῆς πλείω κέκτηται; ΠΡΩΤ. Εὐσκεπτόν γε καὶ ὁ ταύτην τὴν σκέψιν προβέβληκας. Οἶμαι γὰρ ἡδονῆς μὲν καὶ περιχαρείας οὐδὲν τῶν ὄντων πεφυκὸς ἀμετρούτερον εὐρεῖν ἂν τινα· νοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης ἐμμετρούτερον οὐδ' ἂν ἐν ποτε. ΣΩΚΡΑΤ. 20 Καλῶς εἴρηκας. Ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον· νοῦς ἡμῖν κάλλους μετείληφε πλείον ἢ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος, ὥστε εἶναι καλλίω νοῦν ἡδονῆς, ἢ τούναντίον; ΠΡΩΤ. Ἄρ' οὖν φρόνησιν μὲν καὶ νοῦν, ὧ Σώκρατες, ὅσοι οὐδεὶς πώποτε οὐθ' ὑπαρ οὐτ' ὄναρ αἰσχυρὸν οὔτε εἶδεν, οὔτε ἠεπενόησεν οὐδαμῆ οὐδαμῶς, οὔτε γιγνόμενον, οὔτε ἴοντα, οὐτ' ἐσόμενον. ΣΩΚΡΑΤ. Ὁρθῶς. ΠΡΩΤ. Ἡδονὰς ἡ δὲ γέ που, καὶ ταύτας σχεδὸν τὰς μεγίστας, ὅτ' ἂν ἴδωμεν ἡδόμενον ὄντιν οὖν, ἢ τὸ γελοῖον ἐπ' αὐταῖς, ἢ τὸ πάντων αἰσχυρὸν ἐπόμενον 30 ὄρωντες, αὐτοὶ τε αἰσχυρόμεθα, καὶ ἀφανίζοντες κρύπτομεν ὅτι μάλιστα, νυκτὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διδόντες, ὡς φῶς ὁ οὐ δέον ὄραν αὐτά. ΣΩΚΡ. Πάντη ἤδη φήσεις, ὧ Πρωταρχε, ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων, καὶ παροῦσι φράζων, ὡς ἡδονὴ κτῆμα οὐκ ἔστι πρῶτον, οὐδ' αὖ δεύτερον· ἀλλὰ πρῶτον μὲν πῆ περι μέτρον, καὶ τὸ μέτριον καὶ καίριον, καὶ πάντα ὅποσα τοιαῦτα χρὴ νομίζειν τὴν αἰδίων εἰρησθαι φύσιν. ΠΡΩΤ. Φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν νῦν λεγομένων. ΣΩΚΡ. 40 Δεύτερον μὲν περὶ τὸ σύμμετρον καὶ καλὸν καὶ τὸ τέλος καὶ ἰκανόν, καὶ πάνθ' ὅποσα τῆς γενεᾶς αὐτῆς ἐστίν.

^c ταύτην σκ.] ταύτην τὴν σκ. Α.

^f ἂν ἔν] deest ἔν Α.

^g οὐδεὶς πώποτε] οὐδεὶς ποτε οὐδεὶς πώποτε Α.

^h ἐπενόησεν] ὑπερηνόησεν Α.

ⁱ ἴοντα] ἴν Α.

^k δὲ γε] γε om. Α.

^l ἴδωμεν] εἰδῶμεν Α.

^m πάντων αἰσχυρὸν ἐπόμενον ὄρωντες] πάντων ἄ. ἐπαυρῶντες Α.

ⁿ μάλιστα νυκτὶ] νυκτὶ μάλιστα Α. ubi mox om. τὰ.

^o οὐ δέον] οὐδὲν Α.

^p ἤδη φήσεις] δεῖ φησὶν Α.

^q μέτρον] μέτριον Α.

^r καίριον] καιρὸν Α. et mox ὅσα.

^s φύσιν deest Α.

^t ὄν] γοῦν Α.

^v γενεᾶς ταύτης αὐτῆς] γενέσεως αὐτῆς Α.

ΠΡΩΤ. Ἔοικε γαῦν. ΣΩΚΡ. Τὸ τοίνυν τρίτον, ὡς ἢ ἐμὴ
μαντεία, νοῦν καὶ φρόνησιν τιθεῖς, οὐκ ἂν μέγα τι τῆς ἀλη-
θείας ᾠ παρεξέλθοις. ΠΡΩΤ. Ἰσῶς. ΣΩΚΡ. Ὑ᾽ Ἄρ' οὖν οὐ
τέταρτα, ² ἂ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔθεμεν, ἐπιστήμας τε καὶ
τέχνας, καὶ δόξας ἄρθας λεχθείσας, ταῦτ' εἶναι τὰ πρὸς
τοῖς τρισὶ τέταρτα; εἶπερ τοῦ ἀγαθοῦ γέ ἐστι μᾶλλον, ἢ
τῆς ἡδονῆς ξυγγενῆ. ΠΡΩΤ. Τάχ' ἂν. ΣΩΚΡ. Πέμπτας ⁵⁰
τοίνυν ἂς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύπους ὀρισάμενοι, καθαρὰς ἐπο-
νομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας, ^b ταῖς δὲ αἰσθή-
σεσιν ἐπομέναις. ΠΡΩΤ. Ἰσῶς. ΣΩΚΡ.

ἐκτῆ δ' ^c ἐν γενεᾷ

(φησὶν Ὀρφεὺς)

^d καταπαύσατε κόσμον αἰοιδῆς.

Ἄτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἑκτῇ καταπεπαυ-
μένος εἶναι κρίσει.

65 Ἔοικε γαῦν. ΣΩΚΡ. Ἔοικε γαῦν. ΣΩΚΡ. Ἔοικε γαῦν. ΣΩΚΡ.

Ἔστι δὲ ὁ μὲν ὕπνος νεώτερος καὶ μεираκιώδης δαίμων,
^b εὖπιστος, καὶ ῥάδιος ἀποφυγεῖν· ὁ δὲ ἕτερος οὗτος πο-
λιός, καὶ γέρων, ἐν τοῖς πρεσβυτέροις τῶν ἀνθρώπων μά-
λιστα ἐμπεφυκώς, ἄπιστος καὶ ἀπαραίτητος. Τούτου δὲ
τοῦ δαίμονος ἐργῶδες ἐστὶν ἀπαλλαγῆναι, ὅτ' ἂν ἀπαῖξ παρῆ.
Οὔτε γὰρ λόγοις ^c προσέχει οὐδὲν, οὔτε ἀκούειν τὸ σύνολον
δύναται· κωφὸς γάρ ἐστι· οὐτ' αὖ δεικνύων αὐτῶ ἐμφανί-
σαις τί ἂν τυφλὸς γάρ ἐστιν.

^w ἢ ἐμῆ] deest ἢ A.

^x παρεξέλθοις] παρεξέληθης A.

^y ἄρ' γὰρ A.

^z ἂ τῆς ψ. ἐθ. αὐ] αὐ τ. ψ. αὐτ.

ἐθ. A.

^a ἄρθας] ἄρθως A.

^b ταῖς δὲ] δὲ om. A.

^c δ' ἐν] δὲ A.

^d καταπαύσατε] καταπαύσεται A.
65.

^a Sic A.

^b εὖπιστος] ἄπιστος Damasc. εὖ-
πιστος et mox ἄπιστος Gesn. 3.

^c προσέχειν] προσέχει A.

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΕΙΑΣ. Ζ.

1 ^a Εὐριπίδης Βελλεροφόντη.

Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

2 ^a Εὐριπίδου Αἰγυῖ.

Ἔστι καὶ πταίσαντ' ἀρετὰν
ἀποδείξασθαι θανάτῳ.

20

3 ^a Σοφοκλέους Αἴαντος.

Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.

τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα ^b τέρπειν ἔχει
προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
ὅστις καλαῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρῆ. Πάντ' ἀκήκοας λόγον.

4 ^a Μενάνδρου.

Ἄν τι ^b πράττης ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα

30

^c πρόβαλλε σαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι

^d τόλμη δικαία καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

5 ^a Εὐριπίδης Ἀρχελαῶ.

Ἐν δὲ σοὶ μόνον προφανῶ, μὴ ^b πὶ δουλείαν ποτε
ζῶν ἐκὼν ἔλθῃς, παρὸν σοὶ κατθανεῖν ἐλευθέρως.

1.

^a Sic A. nisi quod compendi-
ose Εὐριπίδ. Scil. Fr. 7.

2.

^a Sic Trinc. Scil. Fr. 2. Deest A.

3.

^a Sic A. Scil. v. 473.

^b τέρπειν] τέρψιν A.

4.

^a Sic A. Cleric. pp. 190. 206.

^b πράττης] πράττεις Grotius.

^c πρόβαλλ' ἑαυτῷ] πρόβαλλε σαυ-
τῷ A.

^d τόλμη] τόλμ^a A.

5.

^a Sic A. nisi quod Εὐριπίδ.
Fragm. Archelai 4.

^b μὴ πὶ δουλείαν] μὴ που δεῖλαιαν
A. δουλείας Grotius.

6 ^a Εὐριπίδης Δανάη.

Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἀπανταχοῦ

^b πρέπει χαρακτήρ χρηστὸς εἰς εὐφυχίαν.

7 ^a Σοφοκλῆς Ἐριφύλη.

Ἄνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

8 ^a Σοφοκλῆς Κρεούσα.

Ὅστις δὲ τόλμη πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,

ὀρῆ μὲν ἢ γλαῦσ' ἐστίν, ἀσφαλῆς δ' ὁ νοῦς.

40

9 ^a Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ.

^b Τὸ μὲν σφαγῆναι δεινὸν, εὐκλειαν δ' ἔχει

τὸ μὴ θανεῖν δ' οὐ δεινὸν, ἡδονὴ δ' ἐνί.

10 ^a Εὐριπίδου Οἰδίποδι.

Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον

συνετὸν ^b ἀτολμον τ', ἢ θρασύν τε ^c κέμμανη;

τὸ μὲν γὰρ ^d αὐτῶν σκαιὸν, ἀλλ' ἀμύνεται

τὸ δ' ^e ἡσυχαιὸν ἔργον· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

6.

^a Sic A. nisi quod Εὐριπιδῆ. Fr. 2.

^b πρέπει] Ita MS. A. Vulgati non male τρέπει. GROTIUS. τρέπει error est typographi in edit. Gesneri 1559. qui in Genevensem, qua usus est Grotius, manavit. Reliquæ πρέπει.

7.

^a Sic A. Scil. Fragm. 2.

8.

^a Sic A. Scil. Fr. 1.

9.

^a Sic A. Vide Fragmenta falso citata n. 1.

^b Euripideos hos versus addit MS. A. GROTIUS. Idem in nota ms. monet eosdem a Plutarcho citari in l. de Virtute Morali. Porsonus Adv. p. 276. reponendum docet δὲ δειλὸν pro δ' οὐ δεινὸν e Plutarcho p. 447. E.

10.

^a Sic A. Scil. Fr. 6. Herculi tribuit Gesner.

^b Copulam post ἀτολμον inserui, Porsono obsecutus ad Aristoph. Av. 705.

^c κέμμανη] Ita MS. A. ex manu priore: quod rectius mihi videtur ad implenda oppositionis membra, quam quod vulgo legitur κέμμανη. GROTIUS. Aberrasse credo Grotium in enotanda MSti varietate. Mihi saltem videtur a prima manu exaratum non ἀμαθῆ sed εὐμενῆ.

^d αὐτῶν] Ita recte Scaliger, pro αὐτῶν. quanquam solent ista confundi. GROTIUS.

^e ἡσυχαιὸν] Ita posui ob verum, cum ante esset ἡσύχιον. GROTIUS.

11 ^a Αίσχylου.

Ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγούντες εἰς μελάνδετον σάκος,

καὶ θιγγάνοντες ^b χερσὶ ταυρείου φόνου,

Ἄρη τ' Ἐνυῶ, καὶ φιλαίματον Φόβον

ἄρκωμότησαν, ἣ πόλει κατασκάφας

θέντες, λαπάξιν ἄστυ Καδμείων βία,

ἣ γῆν θανόντες πρόσθε φυράσειν φόνω.

^c σημεῖα δ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους

πρὸς ἄρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον δάκρυ

λείβοντες· οἶκτος δ' οὔ τις ἦν ἀνὰ στόμα.

σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς, ^e ἀνδρεία φλέγων,

ἔπνει λεόντων ὡς ^f Ἄρην δεδορκόταν.

καὶ τῷδε πίστις οὐκ ^g ὄκνω χρονίζεται.

κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλω λαχῶν

ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.

12 ^a Μιμνέρμου.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγῆνορα θυμὸν

τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἱ μιν ^b ἴδον

Λυδῶν ἵππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας,

^c Ἐρμιον ἀμπεδίον φῶτα ^d φερεμμελίην.

τοῦ μὲν ἄρ' οὔ ποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη

δριμύ μένος κραδίης, ^e ἔσθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους

II.

^a Sic A. Scil. Septem c. Theb.

v. 42.

^b χερσὶ ταυρίου] χειρὶ ταυρίου A.

Mox Ἄρη κ' Gesn. 3.

^c μνημεῖα θ' αὐτῶν] Ita Æschyli editiones significantius, quam quod heri vulgo est, σημεῖα θ' αὐτῶν. GROTIUS.

^e ἀνδρεία] ἀνδρίαν A.

^f ἄρην] ἄρη A.

^g ὄκνω χρονίζεται] μόνω χαρίζεται A.

12.

^a Sic A.

^b ἴδον] εἶδον A.

^c ἐρμίον] ἔρμιον Gesneri margo et A. ex emend. De Hermi campo, inquit Gesnerus, Strabo lib.

13.

^d φερεμμελίην] φέρ' εὐμελίην VALC-KENÆR.

^e ἔσθ' ὅτ' etc.] εὐθ' ὅτ' ἀνὰ προ-

σεῦ, ἢ δ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο,
 πικρὰ βιαζομένου δυσμενέων βέλεα.
 οὐ γάρ τις κείνου δῆϊών ἐτ' ἀμεινότερος φῶς
 ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
 ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἡελίοιο.—

13 ^a Μελινοῦς Λεσβίας εἰς Ῥώμην.

^b Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρης,

^c χρυσεόμιτρα, δαίφρων ἀνασσα,
 σεμνὸν ^d ἀναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον,
 αἰὲν ^e ἄθραυστον.

σοὶ μόνῃ ^f πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα
 κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς·
 ὄφρα κοιρανῆον ^g ἔχοισα ^h κάρτος
 ἀγεμονεύης.

σᾶ δ' ὑπὸ στεύγλα κρατερῶν λεπάδων
ⁱ στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
 σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλῆως κυβερναῖς
 ἄστεα λαῶν.

πάντα δὲ ^k σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
 σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὐρον ἀρχᾶς

μάχους σείηθ' αἱματόεν ὑσμίνῃ πολέ-
 μοιο Ἀ.

13.

^a Sic A. Gesner.: *Melinnus vel potius Erinna Lesbia in Romanam Sapphici versus*. Grotius: *Erinna Lesbia*. Μελινῶν habet Photius. Vide Welckerum in *Cruzeri Meletem*. II. p. 18. seqq.

^b Hos versus ita dedimus ut jam ante nos a viris summis digesti atque emendati fuere. Putavit haud dubie Stobæus Ῥώμην haec esse ἀνδρείαν. At mihi tamen valde se probat eorum opinio qui

posterioris ævi hoc poemata putant urbi Romæ dicatum. Certe verba omnia eam in rem quadrant. GROTIUS.

^c χρυσεόμιτρα] χρυσεόμιτρε Α.

^d ἀν αἴης] ἀν αἴης Α. ἀν εἴης Gesn. marg. ἀναίεις dedit Grotius.

^e ἄθραυστον] ἄθραυστος Gesneri marg.

^f πρέσβυσ τᾶ] πρέσβιστα Α. πρέσβειρα Gesneri marg.

^g ἔχοισα] ἔχοισα Grotius.

^h κάρτος] κάρτος Α.

ⁱ στέρνω] στέρνω vel στέρνα Gesneri margo. στέρνα Α.

^k σφαλῶν δ'] δὲ σφάλλων Α.

οὐ μεταβάλλει.

ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνᾳ κρατίστους
 ἄνδρας ^l αἰχματὰς ^m μεγάλους λοχεύεις,
 εὐσταχυν Δάματρος ὅπως ⁿ ἀνεῖσα
 καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

30

14 ^a Ὀμήρου.

Εἶπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ ἐ τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐπ' αὐχέν' ὀπισθε πέσης, οὐδ' ἐπὶ νώτῳ,
 ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν
 πρόσσω ἰεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

15 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις,
 ἀλλ' ἴθυσ μεμαῶτι διὰ στήθεσσιν ἔλασσον.

16 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί ρώμη, εἶπε, Κίνησις ψυχῆς μετὰ
 σώματος.

17 ^a Ἐπικτήτου.

Διὰ τοῦτο ἐπαινεῖν Ἀγριππῖνον δίκαιον, ὅτι πλείστου⁴⁰
 ἄξιος ἀνὴρ γενόμενος, οὐδεπώποτε ἐπήνεσεν ἑαυτὸν· ἀλλ' εἰ
 καὶ ἄλλος τις αὐτὸν ἐπῆνει, ἠρυθρία. Οὗτος δ', εἶφη, ὁ ἀνὴρ
 τοιοῦτος ἦν, ὥστε τοῦ συμβαίνοντος ἀεὶ ἑαυτῷ δυσκόλου,
 ἔπαινον γράφειν· εἰ μὲν πυρέττοι, πυρετοῦ, εἰ δὲ ἀδοξοῖ,
 ἀδοξίας· εἰ δὲ φύγοι, φυγῆς. Καί ποτε μέλλοντι, εἶφη, ^b αὐ-
 τῷ ἀριστήσιν, ἐπέστη ὁ λέγων, ὅτι φεύγειν αὐτὸν κελεύει
 Νέρων· καὶ ὃς εἶφη, Οὐκοῦν, εἶπεν, ἐν Ἀρικία ^c ἀριστήσομεν.

^l αἰχμητὰς] αἰχματὰς A.

^m μεγάλως] μεγάλους A.

ⁿ συνείσω] συνείση Gesneri mar-
 go. συνείσης Grotius. ἀνεῖσα A. et
 margo ed. Francof.

14.

^a Hunc locum addidi ex A. Est
 II. N. 288. v. sec. πέσοι (vel πέση)
 βέλος exempl. Homeri.

15.

^a Sic A. Scil. II. X. 283.

16.

^a Sic A.

17.

^a Sic A. Scil. Fr. 56.

^b αὐτῷ] τῷ A.

^c ἀριστήσομεν A.

18 ^a Διογένους.

Διογένης οὐδένα καλὸν ἔφησεν εἶναι πόνον, οὗ μὴ τέλος 50

^b εἶη εὐψυχία καὶ τόνος ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ σώματος.

19 ^a Θουκυδίδου δημηγορίας Περικλέους.

Τὸ γὰρ ἀπραγμον οὐ σώζεται, μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον.

20 ^a Ἀντιγόου.

Ἀντίγονος δὲ ἔφη, τὰ μέγιστα καλὰ ἄνευ μεγάλων κακῶν οὐκ εἶναι.

21 ^a Χρυσίππου.

Ἐλεγεν δὲ ὁ Χρυσίππος, ἀλγείν μὲν τὸν σοφὸν, μὴ βασανίζεσθαι δέ· μὴ γὰρ ἐνδιδόναι τῇ ψυχῇ. Καὶ δεῖσθαι μὲν, μὴ προσδέχεσθαι δέ.

22 ^a Δημοκρίτου.

Ἀνδρείη τὰς ἄτας μικρὰς ἔρδει.

23 ^a Μουσωνίου.

Καὶ ἂν τοῦ συμφέροντος μάλιστα προαιρῆ ἔχεσθαι, μὴ δυσχέραине ταῖς περιστάσεσιν, ἐνθυμούμενος ^b ὅσα ἤδη σοι τῶν ἐν βίῳ, οὐχ ὡς σὺ ἐβούλου, συνέπεσεν, ἀλλ' ὡς συνέφερεν.

24 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄρπαζε τὸ καλῶς ἀποθνήσκειν, ὅτε ἔξεστι, μὴ μετὰ μικρὸν τὸ μὲν ἀποθνήσκειν σοι παρῆ, τὸ δὲ καλῶς μηκέτι ἔξῃ.

25 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐκ ἔστιν ἐπὶ πολλῶν ^b συμφέροντι ζῶντα καθηκόντως 10

18.

^a Sic A.

^b εἶναι εὐψυχίαν καὶ τόνον] εἶη εὐψυχία καὶ τόνος Gesneri margo et codd. Schowii.

19.

^a Sic A. Scil. II. 63.

20.

^a Sic A.

21.

^a Sic A.

23.

^a Sic A.

^b ὅσα] πόσα A.

24.

^a Sic A.

25.

^a Sic A.

^b συμφέροντι ζῶντα, καθηκόντως] συμφέρον τῶν ζῶντι A.

ἀποθανεῖν, μὴ ὑπὲρ πλειόνων ἀποθνήσκοντα συμφέροντι.

26 ^a Δημοκρίτου.

Ἄνδρῆος ^b οὐχ ὁ τῶν πολεμίων κρατῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονῶν κρείστων. Ἐνιοὶ δὲ ^c πόλεων μὲν δεσπόζουσι, γυναῖξί δὲ δουλεύουσιν.

27 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων ἔφη, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας βίου μὴ μακροῦ ἀλλὰ λαμπροῦ δεῖσθαι.

28 ^a Δαρείου.

Δαρεῖος ὁ Ξέρξου πατὴρ ἑαυτὸν ἐγκαμιάζων ἔλεγεν, ἐν 20 ταῖς μάχαις καὶ παρὰ τὰ δεινὰ γίνεσθαι φρονιμώτερος.

29 ^a Ἐκ τῶν Δίωνος Χρειῶν.

Λάκαινα γυνὴ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐν παρατάξει χαλαθέντος, καὶ δυσφοροῦντος ἐπὶ τούτῳ, Μὴ λυποῦ τέκνον, εἶπεν· καθ' ἕκαστον γὰρ βῆμα τῆς ἰδίας ἀρετῆς ὑπομνησθήσῃ.

30 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους Χρειῶν.

Ἀνάξαρχος ὁ φυσικὸς, εἰπόντος αὐτῷ Ἀλεξάνδρου, ὅτι κρεμῶ σε Ἀπείλει τούτοις, ἔφη, τοῖς πολλοῖς· ἐμοὶ δὲ οὐδὲν διαφέρει ὑπὲρ γῆς ἢ κατὰ γῆς σῆπεσθαι.

31 ^a Του αὐτοῦ.

^b Γοργῶ ἢ Λακεδαιμονία Λεωνίδου γυνὴ, τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπὶ 30 στρατείαν πορευομένου, τὴν ἀσπίδα ἐπιδιδούσα εἶπεν, ἢ ^c ταύταν, ἢ ἐπὶ ταύταν.

26.

Plutarch. II. p. 241. E.

^a Sic A.

30.

^b οὐχ εἰ] οὐχὶ A.

^a Sic A.

^c πόνων] πόλεων A. et marg. Gesneri: vel πολεμίων addit Francof.

31.

27.

^a Sic A.

^a Sic A. Vid. Wytttenbach. ad Plutarch. II. p. 241. F.

28.

^a Sic A.

^b Γοργῶν] γοργῶν A. Correxit Jacobsius in Athen. p. 186.

29.

^a Sic A. Vid. Wytttenbach. ad

^c ταύταν—ταύταν] τὰν—τὰν A. m. sec.

32 ^a Δημοκρίτου.

Δίκης κῦδος, γνώμης θάρσος, καὶ ^b ἀθαμβίη· ἀδικίης δὲ δέϊμα, ζυμφορῆς τέρμα.

33 ^a Ἡροδότου ἱστορίας ζ.

Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισιν ἐθέλει καὶ αἰρέεσθαι.

34 ^a Πλάτωνος ἐκ τῆς Ἀπολογίας Σωκράτους.

Ἰσως ἂν οὖν εἴποι τις, εἴτ' οὐ καταισχύνη, ὧ Σώκρατες, τοιοῦτο ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύσας, ἐξ οὗ κινδυνεύεις νυνὶ ἀπο- 40 θανεῖν; Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι· ὅτι οὐ καλῶς λέγεις, ὧ ἄνθρωπε, εἰ οἶε δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθάναι ἄνδρα, ^b ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο σκοπεῖν ὅτ' ἂν πράττη, πότερον δίκαια ἢ ἀδिका πράττει, καὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργα ἢ κακοῦ.

35 ^a Θουκυδίδου δημηγορίας Κνίκου.

Ἄνευ δ' εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει· φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, τέχνη δ' ἄνευ αὐτῆς 50 οὐδὲν ὠφελεῖ.

36 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἐπιταφίου.

Ἀλγεινότερα γὰρ ἀνδρὶ ^b γε φρόνημα ἔχοντι ^c ἢ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις, ἢ ὁ μετὰ ῥώμης καὶ κοινῆς ἐλπίδος ἅμα γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος.

37 ^a Ἐν ταυτῷ.

Διαφερόντως γὰρ ^b δὴ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ

32.

^a Sic A.

^b ἀθυμίη] ἀθαμβίη A. Gesnerus:

Lego εἰθυμίη.

33.

^a Sic A. Scil. VII. 50.

34.

^a Sic A. Scil. p. 28. B.

^b ὅτου τι] ὅτου τ' εἰ A.

35.

^a Sic A. Scil. II. 87. Pro· Κνί-

κου Wassius reponendum monet Κνήμου.

36.

^a Sic A. Scil. II. 43.

^b γε om. A.

^c ἢ ἐν τῷ μετὰ τοῦ] ἢ μετὰ τοῦ ἐν τῷ A.

37.

^a Sic A. Scil. II. 40.

^b δὴ] δεῖ A.

αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν, ἐκλογίζεσθαι·
ὁ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον
φέρει. Κράτιστοι δ' ἂν ἴην τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, οἱ τὰ¹
τε δεινὰ καὶ ἠδέα σαφέστατα γινώσκοντες, καὶ διὰ ταῦτα
μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων.

38 ^a Ζήνωνος.

Ζήνων ὁ Ἐλεάτης ὑπὸ τοῦ τυράννου στρεβλούμενος, ὅπως
εἶπε τοὺς συναμώτας· Εἰ γὰρ ἦσαν, εἶπεν, ^b ἐτυράννεις.

39 ^a Ἐκ τῆς Νικολάου ἐθῶν συναγωγῆς.

Ὀμβρικοὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους μάχαις αἰσχί-
στον ἠγοῦνται ἠττημένοι ζῆν, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἢ νικᾶν, ἢ
ἀποθνήσκειν.

40 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Κέλτοι οἱ τῶ ὠκεανῷ γειτνιῶντες, αἰσχροὺς ἠγοῦνται τοῖς¹⁰
χρον καταπίπτοντα ἢ οἰκίαν φεύγειν· πλημμυρίδος δὲ ἐκ
τῆς ἔξω θαλάττης ἐπερχομένης, μεθ' ὅπλων ἀπαντῶντες
ὑπομένουσιν ἕως κατακλύζονται, ἵνα μὴ δοκῶσι φεύγοντες
τὸν θάνατον φοβεῖσθαι.

41 ^a Ἰαμβλίου ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς πρὸς Ὀλύμπιον περὶ
Ἀνδρίας.

Ἀνδρία νοεῖσθω ἢ κυριωτάτη, ὅση τέ ἐστὶν ἄτρεπτος νοερὰ
δύναμις, καὶ ὅση ἀκμαιοτάτη νοερὰ ἐνέργεια, ἥτε τοῦ νοῦ
^b ταυτότης καὶ μόνιμος ἔστι ἐν αὐτῇ· τοιαῦτα ἂν εἴη τὰ
περὶ τὴν ζωὴν εἶδη θεωρούμενα τῆς ἁνδρίας, ἥτοι καθ' ἑαυτὰ²⁰
ὑφεστηκότα, ἢ κοινωθήσαντα τὴν ἑαυτῶν ῥώμην πρὸς τὴν ἐν
τοῖς λόγοις μόνιμον κατάστασιν.

^c τὴν ψυχὴν] τὴν om. A. Paullo p. 513.
ante ὡς pro ὁ Gesnerus.

38.

^a Sic A.

^b Post ἐτυράννεις A. habet ἂν a
m. sec. ὡς excidisse vidit Wake-
fieldius.

39.

^a Sic A. Vid. Valesii Excerpt.

VOL. I.

40.

^a Sic A.

41

^a Sic A.

^b ταυτότης] ταῦτ A.

^c ἀνδρείας] ἀνδρίας A.

O

42 ^a Ἐν ταυτῶ.

Ἀπὸ δὴ τούτων τὰ ἐν τοῖς πάθεσιν περὶ τε δεινὰ καὶ μὴ δεινὰ, καὶ περὶ φόβον καὶ ^b θάρσος, περὶ τε ἡδονὴν καὶ λύπην γενναίως ἀνθιστάμενα, καὶ τὰ διαφυλάττοντα αἰετὰς αὐτὰς ὀρθὰς δόξας, τὰ τε σύμμετρα καὶ μέσα ἤθη διασώζοντα, καὶ τὰ πραινύοντα τὸν ὑπὸ τῷ λόγῳ, καὶ ἀνεγείροντα αὐτὸν κατὰ καιρὸν, καὶ τὰ κοινὰ τούτων ἐκ πάθους καὶ ³⁰ λόγου καὶ προαιρέσεως, τίθεμαι εἶναι πολυμέριστα ^c εἶδη τῆς ἀνδρίας· ἀφ' ὧν ἐπιρρεῖ τοῖς βίοις ἡ ἀνδραγαθία τῶν πράξεων ἀήττητος πάντη καὶ ἀβίαστος, ἐκουσίως τὰ καλὰ καὶ δι' ἑαυτὰ αἰρουμένη καὶ πράττουσα, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πάντας πόνους καὶ κινδύνους ὑπομένουσα, διδοῦσά τε ἑαυτὴν ἐτοίμως εἰς τὰ δοκούντα εἶναι δυσχερῆ, καὶ θαρροῦσα τὸν θάνατον καὶ μελετῶσα, τὰς τε ἀλγηδόνας εὐκόλως φέρουσα καὶ μεταχειριζομένη.

43 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων ἐρωτηθεὶς, πῶς ἔχειν δεῖ πρὸς τὰ περιπτώματα, ⁴⁰ οὕτως, εἶπεν, ὥστε προΐδοντα μὴ ἐμβῆναι, ἐμβάντα δὲ ^b κατ' ἀγνοίαν μὴ φροντίσαι.

44 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ τὸ ζῆν περὶ ^b πλείστου ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν.

45 ^a Ζήνωνος.

Ζήνων ὡς ἤδη γέρων ὦν πταίσας κατέπεσεν, Ἐρχομαι, εἶπε, τί με ἄγεις; καὶ εἰσελθὼν, ἑαυτὸν ἐξήγαγεν.

46 ^a Λεωνίδου.

Λεωνίδης ἀκούσας ἐπισκιάζεσθαι τὸν ἥλιον τοῖς Περσῶν τοξ-

42.

^a Sic A.

^b θάρσος] θράσος A.

^c ἤθη] εἶδη A. et margo Gesneri. ἀνδρίας, mox A.

43.

^a Sic A.

^b κατάγνοιαν μηδὲ] κατ' ἀγνοίαν μὴ A.

44.

^a Sic A.

^b πλείστου] πλεῖστα A.

45.

^a Sic A.

46.

^a A. Λεονίδου. V. Davis. ad Ciceron. Tusc. I. 42.

εύμασιν· ^b Χάριεν, ἔφη, ὅτι καὶ ὑπὸ σκιᾷ μαχούμεθα. 50

47 ^a Διογένης.

Ἐρωὼν Μεγαρέας ὁ Διογένης τὰ μακρὰ τείχη ἰστάντας,
^γ ὦ μοχθηροὶ, εἶπε, μὴ τοῦ μεγέθους προνοεῖτε τῶν τειχῶν,
^b ἀλλὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν στησομένων.

48 ^a Ἄγις ὁ βασιλεὺς ἔφη τοὺς Λακεδαιμονίους μὴ ἐρωτᾶν
 ὁπόσοι εἰσὶν, ἀλλὰ πῶς εἰσὶν ^b οἱ πολέμιοι. Καὶ ἐρωτῶντος
 τινός, Πόσοι εἰσὶ Λακεδαιμόνιοι, ἔφη, Ἴκανοὶ τοὺς κακοὺς
 ἀπερύκειν.

49 ^a Ξενοφῶντος.

Ξενοφῶντι ἐν ^b Σκιλλοῦντι ἐστεφανωμένῳ καὶ θύοντι
 ἀπήγγειλέ τις Γρύλλον τὸν υἱὸν περὶ Μαντίνειαν πολεμοῦν-
 τα ἀνηρῆσθαι. Ὁ δὲ ἀποθέμενος τὸν στέφανον, ^c εἶρετο ὅπως
 ἀγωνιζόμενος τελευτήσῃ· τοῦ δ' εἰπόντος, ἄριστα, ἐπιθέ-
 μενος τὸν στέφανον, πάλιν ἔθυσεν.

50 ^a Δημοσθένους ἐκ τῶν Ἵπερ τοῦ Στεφάνου.

Πέρας μὲν γὰρ ^b ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, καὶ
 ἐν οἰκίσκῳ τις ἑαυτὸν καθεύδων τηρῆ. Δεῖ δὲ τοὺς ἀγα-
 θοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν ^c μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν
 ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ὃ ἂν ὁ θεὸς ἰο
 διδῶ γενναίως.

51 ^a Πλάτωνος.

Ἄλλὰ καὶ ^b ἐπιχειροῦντα τοῖς καλοῖς καλὸν καὶ πάσχειν
 ὅτι ἂν ^c ζυμβῆ τῷ παθεῖν.

^b χάριεν] χάρις A.

47.

^a Sic A.

^b ἀλλὰ ἐπ'] ἀλλὰ τῶν ἐπ' A.

48.

^a Sine lemmate A. v. Plutarch.

II. p. 190. C. D.

^b πολέμιοι] οἱ πολέμιοι A.

49.

^a Sic A. Conf. CVIII. p. 571, 41.

^b σκιαλοῦντι] Σκιλλοῦντι correxit

Wesseling. Diod. Sic. II. p. 62, 19.

^c εἶρετο] ἤρετο A. ex emend.

50.

^a Sic A. Scil. p. 258, 19.

^b ἅπασιν] πᾶσιν A.

^c μὲν ἅπασιν ἀεὶ] ἀεὶ ἅπασιν μὲν

A.

51.

^a Sic A.

^b ἐπιχειρεῖν] ἐπιχειροῦντα A.

^c ζυμβῆ] ζυμβῆ τῷ παθεῖν A.

52 ^a Ἀλεξάνδρου.

Ἐν Ἰλίῳ θύοντι ^b τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἔφη ὁ ἱερεὺς δεῖξαι τὴν Πάριδος λύραν· ὁ δὲ τὴν Ἀχιλλέως, εἶπεν, εἰ ἔχεις, δεῖξον, καὶ πρό γε τῆς λύρας τὴν μελίαν.

53 ^a Κορίσκου.

Κορίσκος εὖ μάλα γέρων ὦν, ὡς ἀπὸ τινος χαλεπῆς ἀρρωστίας ἀνέρρωσεν· Ἀπαγε, ἔφη, ὡς ἀηδῶς ἀνέστροφα, ἤδη πολὺ τῆς ὁδοῦ προκεκοφῶς, ἦν δεῖ πάντως πορευθῆναι. ²⁰

54 ^a Κλεάνθους.

Κλεάνθης, ὑπὸ γλώττης ^b ἔλκος αὐτῷ γενομένου, τὴν τροφήν οὐκ ἐδύνατο παραπέμπειν· ὡς δὲ ῥῆον ἔσχε, καὶ ὁ ἰατρὸς αὐτῷ τροφήν προσήγαγεν· Σὺ δὲ με, ἔφη, βούλει ἤδη τὸ πλεον τῆς ὁδοῦ κατανύσαντα ἀναστρέφειν, εἶτα πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς τὴν αὐτὴν ^c ἔρχεσθαι; καὶ ἐξῆλθεν τοῦ βίου.

55 ^a Κλειτομάχου.

Κλειτομάχος νοσήσας, καὶ ληθάργῳ περιπεσὼν, ὡς ἀνέηψεν, Οὐδὲν με, ἔφη, ἐξαπατήσει ἢ φιλοζωαία, καὶ ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τοῦ βίου.

56 ^a Σωκράτους.

Σωκράτους φεύγοντος τὴν δίκην, Λυσίας λόγον τινὰ συγ-³⁰ γράφας ἦλθεν αὐτῷ κομίζων, καὶ ἐκέλευε χρήσασθαι· τοῦ δὲ Λυσίου εἰπόντος, καὶ μὴν κάλλιστον αὐτὸν εἶναι· Καὶ τὰ ῥόδα, ἔφη, κάλλιστά ἐστιν, ἀλλ' οὐ πρέπειν αὐτῷ τὸ στεφάνωμα. Τεθιγῆξί τοίνυν, ἔφη ὁ Λυσίας, εἰ μὴ οὕτως ἀπο-

^{52.}
^a Sic A. Vid. Plutarch. Vit. Alexand. p. 672 C. Wyttend. ad II. 331 D.

^b Ἀλεξάνδρῳ] τῷ Ἀλ. A.

^a Sic A.

^{54.}
^a Sic A. Vide Diogen. Laert. VII. 176. Lucian. Macrob. 19.

^b ἔλκος] ἔλκος A. et mox γινόμενου.

^c ἄρχεσθαι] ἔρχεσθαι A. Gesn. marg.

^a Sic A.

^{56.}

^a Σωκράτῃ A. Vide Diogen. Laert. II. 40. et Menagium.

λογήσῃ ὁ δὲ, Εἰ γὰρ, ἔφη, καὶ μὴ νῦν, πάντως τεθνήξομαι.

57 ^a Ἐρασιστράτου.

^a Ἐρασιστράτος ὁ ^b Χῖος ἤδη γηραιὸς ὢν, ἔλκος ἐπὶ τοῦ ποδὸς δυσίατον ἔχων, Εὖ γε, εἶπεν, ὅτι τῆς πατρίδος ὑπομιμνήσκομαι καὶ κώνειον πιῶν κατέστρεψεν.

58 ^a Ἡροδότου ἱστορίας ζ.

Λέγει Δημάρατος τάδε· Ἐπειδὴ ἀληθείῃ ^b δὴ χρήσασθαι πάντως κελεύεις ταῦτα λέγοντα, ^c τὰ μὴ ψευδόμενός τις ὕστερον ὑπὸ ^d σεῦ ἀλώσεται· τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφος σύνηστίν· ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη, καὶ νόμου ἰσχυροῦ· τῇ διαχρεομένη Ἑλλὰς τὴν τε πενίην ἀπαμύνεται, καὶ τὴν δεσποσύνην.

59 ^a Φιλίππου.

Φίλιππος ἦλθεν ἐπὶ Λακεδαίμονα, καὶ ^b προστρατοπεδεύσας, ἔπεμψεν ἀπειλῶν πολλὰ καὶ χαλεπὰ, εἰ μὴ ποιῶσι τὰ προστασσόμενα· τῶν δὲ Λακεδαιμονίων τις ἀκούσας τῶν ἀπειλῶν, Χάριν αὐτῷ, ἔφη, εἰδέναι, ὅτι οὐ κωλύει ^c ὁ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις ἐστὶν ἀποθανεῖν.

60 ^a Πύρρου.

Πύρρου ἐπιστρατεύσαντος Λακεδαιμονίοις, καὶ πολλὰ ἀπειλοῦντος, Δερκυλλίδας, εἰς τῶν γερόντων, ἀναστὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἶπεν· Εἰ μὲν θεὸς ἐστὶν ὁ ἀπειλῶν, μὴ φοβώμεθα, οὐδὲν γὰρ ἀδικούμεν· εἰ δ' ^b ἄνθρωπος, γνώτω ἀνδράσιν ἀπειλῶν.

57.

^a Sic A.

^b Χῖος] Vide Wyttenbachii Philom. III. p. 108.

58.

^a Sic A. Scil. VII. 102.

^b διὰ χρήσασθαι] δὴ χρήσασθαι A. με post πάντως habet Francof.

^c μὴ] τὰ μὴ A.

^d σε] σεῦ A. Gesneri margo.

59.

^a Sic A. v. Plutarch. II. p. 219. E.

^b προστρατοπεδεύσας] προστρατεύσας A.

^c ὁ ἐπὶ τοῖς] ὅτι τοῖς margo Gesneri ed. 2.

60.

^a Sic A. v. Plutarch. II. 219. F.

^b ἄνθρωπος] ἄ. ἔστι A.

61 ^a Σερήνου.

Ἀλέξανδρον τὸν Φεραίων τύραννον Θήβη ἀπέκτεινε γυνή, καὶ τοὺς Φεραίους ἠλευθέρωσεν. Συνέβη δὲ, καὶ θεωροὺς ἤκοντας αὐτῶν ^b παρ' Ἀμμωνος λέγειν αὐτοῖς, κελεύειν τὸν Ἀμμωνα Ἑβης ἱερόν ιδρύσασθαι. Τῶν δὲ πρεσβυτέρων τις παρακοῦσαι ἔφη ^c τοὺς θεωροὺς· τὸν γὰρ Ἀμμωνα Θήβης εἰπεῖν, τῆς αὐτοῦς ἐξελομένης τῆς δουλείας.

62 ^a Ἐκ τῶν Πλουτάρχου διηγήσεων.

^b Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς μετὰ τριάκοντα μυριάδων ¹⁰ ἐν Μαραθῶνι ἐστρατοπεδεύσατο. Ἀθηναῖοι δὲ ^c χιλίους ἐπεμφαν, στρατηγοὺς αὐτοῖς δόντες, Πολύζηλον, Καλλίμαχον, ^d Κυνέγειρον, Μιλτιάδην· συμβληθείσης δὲ τῆς παρατάξεως, Πολύζηλος μὲν ὑπὲρ ἄνθρωπον φαντασίαν θεασάμενος, τὴν ὄρασιν ἀπέβαλεν, καὶ τυφλὸς ὢν ἀνεῖλε ^e τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ. Καλλίμαχος δὲ πολλοῖς περιπεπαρμένος δόρασιν, καὶ νεκρὸς ἐστάθη. Κυνέγειρος δὲ Περσικὴν ἀγομένην ναῦν κατέχων, ἐχειροκοπήθη. Ὅθεν καὶ εἰς αὐτοὺς ²⁰ ^f ὑπὸ Παντελέου τοιαύδε γεγράφθαι λέγεται·

ὦ κενεῦ καμάτοιο, καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο,
ἡμετέρῳ βασιλῆϊ τί λέξομεν ἀντιάσαντες;
ὦ βασιλεῦ, τί μ' ἐπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;
βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται.
μοῦνος ἀνῆρ σύλησεν ὄλον στρατόν· ἐν δ' ἄρα μέσση
αἱματόεις ἔστηκεν ἀτειρέος Ἄρεος εἰκῶν,
δένδρον δ' ὡς ἔστηκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ρίζαις,
κοῦκ ἐθέλει πεσέειν, τάχα δ' ἔρχεται ἔνδοθι νῆων,
λῦε κυβερνήτα, νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς.

30

61.

^a Σερίνου Α.^b παραγραμμῶς] παρ' ἄμμωνος Α.
m. sec.^c τοὺς θεωροὺς] τῶν θεωρῶν Α.

62.

^a Sic A. Vide Wyttenbachium ad Plutarchi Parall. init. Valckenær. ad Herodot. VI. 114.^b Δαρεῖος ὁ περσῶν βασιλεὺς] Δάτης ὁ περσῶν σατράπης Gesneri margo. Ex ipso, ut videtur, Plutarcho II. p. 305.^c χιλίους] ἐννάκεις χιλίους Gesneri margo e Plutarcho.^d Κυνέγειρον] Κυναίγειρον Α.^e τεσσαράκοντα] μὲν Α.^f παντελέου] ὑπὸ Παντελείου Α.

63 ^a Ἀγαθαρχίδου Σαμίου ἐν δ' Περσικῶν.

Ξέρξης μετὰ πεντακοσίων μυριάδων Ἀρτεμισίῳ προσορμίσας, πόλεμον τοῖς ἐγχωρίοις κατήγγειλεν. Ἀθηναῖοι δὲ συγκεχυμένοι, κατάσκοπον ἔπεμψαν ^b Ἀγησίλαον τὸν Θεμιστοκλέους ἀδελφόν· καίπερ Νεοκλέους τοῦ πατρὸς ^c αὐτοῦ κατ' ὄναρ ἑωρακότος ἀμφοτέρας ^d ἀποβεβληκέναι τὰς χεῖρας. Παραγενόμενος δὲ ὁ ἀνὴρ εἰς πλῆθος τῶν βαρβάρων ἐν σχήματι Περσικῶ, Μαρδάνιον ἓνα τῶν σωματοφυλάκων ἀνείλεν, ὑπολαβὼν Ξέρξην ὑπάρχειν. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν δορυφόρων πρὸς τὸν βασιλέα δέσμιος ἤχθη. Βουθυεῖν ^e δὲ τοῦ ^f προειρημένου μέλλοντος ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ ἡλίου, τὴν δεξιὰν ἐπέθηκε χεῖρα, καὶ ἀστένακτος ὑπομείνας τὴν ἀνάγκην τῶν βασάνων, ^g ἠλευθερώθη τῶν δεσμῶν εἰπὼν· Τοιοῦτοι πάντες ἐσμὲν Ἀθηναῖοι· εἰ δ' ἀπιστεῖς, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐπιθήσω. Φοβηθεὶς δ' ὁ Ξέρξης, φρουρεῖσθαι ⁵⁰ τὸν Ἀγησίλαον προσέταξεν.

64 ^a Ἀριστείδου ἐν τῷ γ' τῶν Περσικῶν.

Περσῶν μετὰ πεντακοσίων μυριάδων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα φερομένων, Λακεδαιμόνιοι τριακοσίους εἰς Θερμοπύλας ἔπεμψαν, στρατηγὸν αὐτοῖς δόντες ^b Λεωνίδην. Οὗτος τὸ ἐπερχόμενον θεασάμενος τῶν πολεμίων πλῆθος, εὐωχομένοις εἶπε τοῖς συμμάχοις, ^c Οὕτως ἀριστᾶτε, ὧ τριακόσιοι, ὡς ἐν ἄδου δειπνήσοντες. Ἐπιφανέντων οὖν τῶν βαρβάρων, ¹ Λεωνίδας πολλοῖς περιπεπαρμένους δόρασι, μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ Ξέρξην ἠνέχθη· καὶ περιελόμενος αὐτοῦ τὸ διάδημα πρὸ τῶν

63.

^a Sic A.

^b ἠγησίλαου] ἠγησίλαου Gesneri margo.

^c αὐτοῦ] αὐτῶν A.

^d ἀποβεβληκέναι] ἀποβεβληκέναι A. ἀποβεβληκέναι Gesneri margo.

^e δὲ τοῦ] δὲ αὐτοῦ A.

^f προειρημένου] προηρημένου A.

^g ἠλευθερώθη] ἠλευθερώθη καὶ A.

64.

^a Sic A.

^b λεωνίδην] λεωνίδαν A.

^c οὕτως] οὕτος A. Vide Davis. ad Ciceron. Tusc. I. 42.

τραυμάτων κατέσχε, καὶ αἱμορραγήσας ἐξέπνευσεν. Ἄνα-
τεμῶν δὲ ὁ βασιλεὺς τοῦ προειρημένου τοῦ στῆθος, εὖρεν αὐ-
τοῦ τὴν καρδίαν τριχῶν γέμουσαν.

65 ^a Καλλισθέους ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν.

Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, δύο καὶ τριάκοντα
Καλκιδικὰς πόλεις τοῖς ἰδίοις ὑποτάξας σκήπτροις, Μεθω-
ναίους καὶ Ὀλυθίους λεηλατεῖν ἤρξατο. Γενόμενος δὲ κατὰ ¹⁰
γέφυραν ποταμοῦ ^b Σάρδωνος, καὶ εἰς τὸ πέραν διαβῆναι
βιαζόμενος, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν Ὀλυθίων ^c ἐπεσχέθη.
Τοξότης δὲ τις, Ἄστηρ τούνομα, τόξον ἐντείνας ἐτύφλωσε τὸν
Φίλιππον, εἰπὼν

Ἄστηρ Φιλίππου θανάσιμον πέμπει βέλος.

Ἀποβαλὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν ὀφθαλμὸν, εἰς τὸν ποταμὸν
ἑαυτὸν ἔρριψε, καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους ^d διανηζάμενος, τὸν
κίνδυνον ἐξέφυγεν.

66 ^a Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Θρακικῶν.

Ἀθηναῖοι πρὸς Θρακίας πόλεμον ἔχοντες στρατηγὸν ἐχειρο-
τόνησαν Κόδρον. Οὗτος ἀκούσας ὅτι χρησμόν εἰλήφασιν οἱ ²⁰
πολέμιοι ἐγκρατεῖς γενήσεσθαι ^b τῆς νίκης αὐτοῦς, εἰάν τοῦ
στρατηγοῦ φείσωνται τῶν Ἀθηναίων, ἐν δρυτόμου σχήματι
συνέβαλε μάχην μετὰ τινων Θρακῶν ξυλιζομένων, καὶ τῶ
δρεπάνῳ καιρίως ἐξ αὐτῶν ἓνα πλήξας, ἀνείλεν· οἱ δὲ λοι-
ποὶ τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος μὴ γινώσκοντες,
ἀπέκτειναν τὸν Κόδρον θέλοντα· συμβαλόντες δὲ τὸν πόλε-
μον Ἀθηναῖοι τῆς νίκης ἐγκρατεῖς ἐγένοντο.

67 ^a Ἐκ τῶν Θησεύς.

Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου ^b Θυραΐας, ἐν ³⁰

65.

66.

^a Sic A.

^a Sic A.

^b σάρδωνος] σανδάνου Gesneri
margo, e Plutarch. II. p. 307. D.

^b τῆς νίκης] deest articulus A.

^c ἐπεσχέθη] ἐπ. κατεσχέθη A.

67.

^d διανηζάμενος] διανοιζάμενος A.

^a Sic A.

^b Θυραΐας] Θυραετίδος marg. Gesn.

μεθορίῳ κειμένης, μέχρι μὲν τινος ὅλοις τοῖς στρατεύμασιν
 παρετάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος ἔδοξεν αὐτοῖς ἐπιλέξαι
 παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, κακείνων μαχισταμένων τοῖς
 κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χωρίον· οὔπερ ^ογενομένου, ^d Ὀθρυά-
 δης Λακεδαιμόνιος στρατιώτης πολλοὺς ἀποκτείνας, καὶ
 πολλὰ τετρωμένος, ἔκειτο μεταξύ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαι-
 μονίων μόνος περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο ^ο Ἀλκίνορος καὶ
 Χρόμιος· ὧν ἀπελθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νί-
 κην, Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ⁴⁰
 ἔστησε, καὶ χρυσάμενος τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέ-
 γραψεν, Λακεδαιμόνιοι κατ' Ἀργείων· καὶ τοῦτο πράξας,
 ἀπέθανεν.

68 ^a Ἐκ τῆς Φαλάριδος ἐπιστολῆς πρὸς Περισθένην.

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριστοφάντου γυναῖκα τῶν ἐπι-
 βουλευσάντων μοι ἔπεμψας ὡς ἀπολουμένας· καὶ πάντως
 που θαυμάζεις ὅτι ὑψήρηκα τῆς ὀργῆς. Εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν
 αἰτίαν, ὅτι ^b δι' εὐγενείας ^ο ὑπερβάλλουσαν ἀπόκρισιν οὐδὲν
 πρὸς ἐμοῦ πεπόνθασι, ^d μᾶλλον ἂν ἔτι θαυμάσειας· ἐρωτώ-
 50
 μεναι γὰρ παρ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλήν εἰ συνήδεσαν τοῖς ἀνδρά-
 σιν, οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμῆσαι τυραννοκτονεῖν.
 Ἄντι ποίας ἀδικίας; εἰπόντος μου· ἰδίας μὲν οὐδεμιᾶς, τῆς
 δὲ κοινῆς, ἀπεκρίναντο· κοινὴν γὰρ ἀδικίαν εἶναι, τὸ κατα-
 δουλοῦσθαι πόλεις ἐλευθέρας. Τί παθοῦσαι τοι γάρ τοι,
 πάλιν ἐπανερομένου μου, δίκην ἀποτίσαιντ' ἂν μοι τοῦ μί-
 σους, τὴν κατ' ἀξίαν; ἀποθανοῦσαι, προσέθηκαν. Ζῆν δὴ,

^ο γενομένου] γενόμενος margo Gesneri.

^d Ὀθρυάδης Λακεδαιμόνιος στρατιώτης] Ὁθ. Λακεδαιμονίων στρατηγὸς scribendum putat Barthius ad Statii Theb. IV. 48.

^ο Ἀλκίνορος καὶ Χρομίος] Ἀλκίνορος καὶ Χρομίος Α. Ἀλκίνορος καὶ Χρόμιος Gesneri margo. Ἀλκίνορος κ.

Χρόμιος Herodotus I. 82. ubi vide Wesselingium.

68.

^a Sic A. Scil. XV. ed. Lennep.

^b δὴ] δι' Α.

^ο ὑπερβάλλουσαν ἀπόκρισιν] ὑπερβαλλούσης ἀποδείξιν Gesneri margo.

^d μᾶλλον ἂν ἔτι om. Α.

οὐ τεθνάναι, ^e ἔκρινα τὰς μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνή-
σκούσας.

69 ^a Καλλισθένους ἐν δευτέρῳ Μεταμορφώσεων.

Κατὰ Κελαινας, πόλιν τῆς Φρυγίας, διὰ μῆνιν Ἰδαίου
Διὸς χάσμα μεθ' ὕδατος γενόμενον πολλὰς οἰκίας αὐτάν-
δρους εἰς τὸν βυθὸν ^b καθείλκυσε. Τοῦ δὲ δήμου κινδυνεύον-
τος, Μίδας ὁ βασιλεὺς χρησμὸν ἔλαβε, συνελεύσεσθαι τὴν
γῆν, εἴαν εἰς τὸ βάραθρον βάλῃ τὸ τιμιώτατον ἐν ἀνθρωπίνῳ
βίῳ. Τῶν δὲ Κελαινιτῶν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον καὶ τὸν ¹⁰
κόσμον τῶν γυναικῶν εἰς τὸ χάσμα ῥιψάντων, καὶ μηδ'
οὕτω τοῦ κακοῦ ^c λήξαντος, Ἀγχοῦρος ὁ υἱὸς Μίδα, λογι-
σάμενος μηδὲν εἶναι τιμιώτερον ἐν βίῳ ψυχῆς ἀνθρωπίνης,
^d ἀναπηδήσας καὶ δούς περιπλοκᾶς τῷ γενήσαντι, καὶ
ἀποταξάμενος τῇ γυναικὶ ^e Τιμοθέα, μεθ' ὀρμῆς ἔφιππος
εἰς τὸν τόπον τοῦ χάσματος ἠνέχθη. ^f Τῆς δὲ γῆς εἰς τὴν
φυσικὴν ἁρμονίαν συνελθούσης, Μίδας βωμὸν ἰδρύσατο Διὸς
Ἰδαίου, ὃν χρύσειον ἐποίησε ταῖς χερσὶν ἀψάμενος. Οὗτος
ὁ βωμὸς περὶ ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸ χάσμα συνέβη γε-
20 νέσθαι, λίθινος γίνεται· τῆς δ' ὀρισμένης προθεσμίας παρελ-
θούσης, χρύσειος ὀράται.

70 ^a Ἐκ τῶν Θησεύς.

Λοιμοῦ κατασχόντος τὴν Λακεδαίμονα, διὰ τὴν ἀναίρεσιν
τῶν κηρύκων τῶν ^b ἀπεσταλμένων παρὰ Ξέρξου, αἰτοῦντος
γῆν καὶ ὕδωρ, ὥσπερ ἀπαρχὰς ^c δουλείας, χρησμὸς ἐδόθη,
^d ἀπαλλαχθῆσθαι αὐτοὺς, εἰ γέ τινες ἔλοιντο Λακεδαι-

^c ἔκρινα] προἔκρινα sic A.

69.

^a Sic A. Καλλισθένης Trinc.

^b καθείλκυσι] καθείλκυσε A. Trinc.

^c λήγοντος αἰγίστεος] λήξαντος ἄγ-
χοῦρος A.

^d ἀναπηδήσας καὶ om. A. ἀνθρω-
πίνης om. Trinc. ubi mox leg. ἀνα-
ποδήσας.

^e τιμοθέα om. B.

^f τῆς δὲ γῆς] Hinc usque ad fin.
om. Trinc.

70.

^a Sic A. Trinc.

^b ἀπεσταλμένων] ἀποσταλέντων A.

^c λείας] δουλείας A. Gesn. marg.

^d ἀπαλλαχθῆσθαι] ἀπαλλαγη-
σισθαι A. B.

μονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Τότε ὁ Βούλης καὶ Σπέρχης ἀφικόμενοι ἑῖς βασιλέα, ἤξιον ἀναιρεθῆναι· ὁ δὲ θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἐπανιέναι προσέταξε. 30

71 ^a Πλουτάρχου.

Τὴν μὲν ἀνδρίαν μεσότητά φασιν εἶναι δειλίας καὶ θρασύτητος, ὧν ἡ μὲν ἔλλειψις, ἡ δὲ ὑπερβολὴ τοῦ θυμοειδοῦς ἐστίν.

72 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀγησίλαος περὶ ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐρωτηθεὶς, πότερα ἂν κρείττων εἴη· Μηδὲν ἀνδρείας δεήσεισθαι ἡμᾶς, ἔφη, εἰ δίκαιοι πάντες γίνονται.

73 ^a Ξενοφῶντος ἐν δ' Ἀπομνημονευμάτων.

^b Ἀνδρίαν δὲ, ᾧ Εὐθύδημε, ἄρα τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; 9 Κάλλιστον μὲν οὖν ἔγωγ', ἔφη. Χρήσιμον ἄρα οὐ πρὸς τὰ ἐλάχιστα νομίζεις τὴν ἀνδρίαν; Ὅτι δὲ ἔφη, πρὸς τὰ μέγιστα μὲν οὖν. Ὅτι ἄρα οὖν δοκεῖ σοι πρὸς τὰ δεινά τε καὶ ἐπικίνδυνα χρήσιμον εἶναι ἢ τὸ ἀγνοεῖν αὐτά; Ἡκιστα γὰρ, ἔφη. Ὅτι ἄρα μὴ φοβούμενοι τὰ τοιαῦτα διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τί ἐστίν, οὐκ ἀνδρεῖοι εἰσίν; Νηὶ Δί', ἔφη. Πολλοὶ γὰρ ἂν οὕτω γε τῶν τε μαινομένων καὶ τῶν δειλῶν ἀνδρεῖοι εἴεν. Τί

^a Βούλης καὶ Σπέρχης.] Vide Wesselingium et Valckenærium ad Herodot. VII. 134.

^f εἰς] πρὸς A. ὡς B. m. sec.

71.

^a Scil. II. 445. A. Deest locus Trinc. MSS.

72.

^a Vide II. 190. F. et Wyttensbach. Deest locus Trinc. et MSS. et cum priore de suo addidisse videtur Gesnerus.

73.

^a Τοῦ αὐτοῦ A. ubi præcedit n. seq. Vid. IV. 6, 10. Πλάτωνος Trinc.

^b Ἀνδρείαν] ἀνδρίαν A. Ἀνδρείας

Trinc. ubi mox εὐθύδημε ὦν νομίζεις cum lacuna. om. item ἄρα οὐ cum lacuna.

^c μὰ δι'] ἢ δι' A. Trinc. ἔφη Trinc.

^d ἄρα] ἄρ' οὖν A. ἄρα δοκεῖ σοι om. Trinc. cum lacuna.

^e τὸ] τῷ A. Μοχ ἡκιστα γὰρ ἔφη om. Trinc. cum lacuna.

^f οἱ ἄρα usque ad ἔφη leguntur in marg. A. εἰσίν ἢ δι' om. Trinc. cum lacuna. Deinde ib. οὐτε τῶν τε pro οὕτω γε τῶν. Paulo infra ἀνδρεῖοι οἱ δὲ τὰ μὴ ib. ἐστὶ pro ἐτι γε — ἀγαθοὺς πρὸς om. cum lacuna. δειλοὺς πάντων om.

δὲ, οἱ καὶ τὰ μὴ δεινὰ δεδαικότες; Ἔτι γε, νῆ Δία, ἤττον, ἔφη. Ἄρ' οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίν-
 20 δυνα ὄντας, ἀνδρείους ἠγῆ εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς, δειλοὺς;
 Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀγαθοὺς δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα νομίζεις
 ἄλλους τινὰς, ἢ τοὺς ^ε δυναμένους αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι;
 Οὐκ, ἀλλὰ τούτους, ἔφη. Κακοὺς δὲ ἄρα τοὺς οἴους τούτοις
 κακῶς χρῆσθαι; Τίνας γὰρ ἄλλους; ἔφη. Ἄρ' οὖν ἕκαστοι
 χρῶνται, ὡς ^β οἴονται δεῖν; Πᾶς γὰρ ἄλλως; ἔφη. Ἄρ'
 οὖν οἱ μὴ δυνάμενοι καλῶς χρῆσθαι, ἴσασιν ὡς δεῖ χρῆσθαι;
 Οὐ δὴ που γε, ἔφη. Οἱ ἄρα εἰδότες ὡς δεῖ χρῆσθαι, οὔτοι
 καὶ δύνανται; Μόνοι γ' ἔφη. Τί δαί, οἱ μὴ διημαρτηκότες,
 30 ἄρα κακῶς χρῶνται τοῖς ^ι τοιούτοις; Οὐκ οἶομαι, ἔφη. Οἱ
 ἄρα κακῶς χρώμενοι διημαρτήκασιν; ^κ Εἰκός γ' ἔφη. Οἱ
 μὲν ἄρα ἐπιστάμενοι τοῖς δεινοῖς τε καὶ ἐπικινδύνοις καλῶς
 χρῆσθαι, ἀνδρείοι εἰσιν· οἱ δὲ διαμαρτάνοντες τούτων, δειλοί;
 Ἔμοιγε δοκοῦσιν, ^λ ἔφη.

74 ^α Ξενοφάντος Ἀπομνημονευμάτων.

Πάλιν ἐρωτῶμενος, ἢ ^β ἀνδρία πότερον διδακτὸν ἢ φυσικόν·
 οἶμαι μὲν, ἔφη, ὥσπερ ^γ σῶμα σώματος ἰσχυρότερον ^δ πρὸς
 τοὺς πόνους φύεται, οὕτω καὶ ψυχὴν ψυχῆς ἐρρωμενεστέραν ^ε
 40 ^ε πρὸς τὰ δεινὰ φύσει γίγνεσθαι· ὁρῶ δ' ἐν τοῖς ^ς αὐτοῖς νό-
 μοις τε καὶ ἔθεσι τρεφομένους, πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων
 τόλμη. ^ς Νομίζω μέντοι πᾶσαν φύσιν μαθήσει καὶ μελέτη

^ε τούτοις] αὐτοῖς A. ubi additur
 ἕκαστοις. αὐτοῖς Trinc. ubi excide-
 runt ἢ τοὺς δυναμένους. Mox om.
 Trinc. ἄρα τοὺς οἴους cum la-
 cuna.

^β οἴονται] οἴον τε A. Trinc. ubi
 om. χρῶνται cum lacuna. Mox ib.
 om. καλῶς cum lacuna. Infra ib.
 μόνη pro μόνοι.

^ι τοιούτοις] τοιούτων A. m. pr.

^κ εἰκός γ'] εἰκός δ' Trinc.

^λ ἔφη om. Trinc.

74.

^α Sic A. Scil. III. 9, 1. Simpli-
 citer Ξενοφάντος Trinc.

^β ἀνδρεία] ἀνδρία A. et sic infra.
 εἰ pro ἢ Trinc.

^γ σῶμα] καὶ σῶμα B.

^δ πρὸς πόνους] πρὸς τοὺς πόνους A.

^ε εἰς] πρὸς A.

^ς αὐτοῖς] τοιούτοις A. mox ib.
 om. τε.

^ς μακθάνω] νομίζω A. mox αὔξ-
 ασθαι Trinc.

πρὸς ἀνδρίαν αὐξῆσθαι· δῆλον μὲν γὰρ, ὅτι Σκύθαι καὶ Θραῖκες οὐκ ἂν τολμήσειαν ^h ἄσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι· φανερόν δ', ὅτι Λακεδαιμόνιοι οὐτ' ἂν Θραῖξι πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις τόξοις ἐθέλοιν διαγωνίζεσθαι. Ὁρῶ δ' ἔγωγε καὶ ἐπὶ τῶν ⁵⁰ ἄλλων πάντων ὁμοίως καὶ φύσει διαφέροντας ἀλλήλων τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐπιμελεῖα πολὺ ἐπιδιδόντας. Ἐκ δὲ τούτων δῆλόν ἐστιν, ὅτι ⁱ πάντας χρῆ καὶ τοὺς εὐφυεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους φύσιν, ἐν οἷς ἂν ἀξιόλογοι βούλωνται ^k γενέσθαι, ταῦτα καὶ μαθήσασθαι καὶ μελετᾶν.

75 ^a Ἐκ τῆς Ξενοφῶντος Σωκράτους Ἀπολογίας.

Παρῶν δὲ τις Ἀπολλόδωρος, ἐπιθυμητῆς μὲν ὦν ἰσχυρῶς αὐτοῦ, ἄλλως δ' εὐήθης, ^b εἶπεν· Ἀλλὰ τοῦτο ἔγωγε, ᾧ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω, ^c ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Τὸν δὲ ^d λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν· Σὺ δέ, ᾧ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾶν δικαίως ἀποθνήσκοντα; καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Λέγεται δὲ καὶ Ἄνυτον παριόντα ἰδὼν, εἰπεῖν· Ἀλλ' ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε γε κυδρὸς, ὡς μέγα τι καὶ καλὸν διαπεπραγμένος, εἰ ἀπέκτονέ με ^e οὕτως, καὶ τῶν μεγίστων αὐτὸν ὑπὸ τῆς πόλεως ὁρᾶν ἀξιούμενον, ^f οὐκέτι χρῆναι τὸν υἱὸν περὶ βύρσας ¹⁰ παιδεύειν. Ὡ μοχθηρὸς οὗτος, ἔφη, ὃς οὐκ ἔοικεν εἰδέναί, ὅτι ὀπότερος ἡμῶν καὶ συμφορώτερος καὶ καλλίων εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον διαπέπλασται. Χείρων δὲ ἐστὶν ὁ νικῶν.

^h ἄσπιδα καὶ δόρατα] ἄσπίδας καὶ δόρατα A. ὁρῶ δ' usque ad fin. om. Trinc.

ⁱ πάντα] πάντα A.

^k γενέσθαι] γίνεσθαι A.

75.

^a Sic A. Scil. §. 28. Simpliciter Ξενοφῶντος Trinc.

^b εἶπεν] εἰπεῖν Trinc.

^c ὅτι ὁρῶ om. A. Trinc.

^d λέγεται Hinc usque ad fin. om. A.

^e οὕτως] al. ὅτι αὐτὸν τῶν μεγίστων ὑπὸ Gesnerus in marg.

^f οὐκέτι] al. οὐκ ἔφη Gesnerus in marg.

76 ^a Πλάτωνος ἐκ τῆς Σωκράτους Ἀπολογίας.

Οὕτω γὰρ ἔχει, ^b ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῇ ἀληθείᾳ· οὐ ἂν τις
^c αὐτὸν τάξῃ, ἠγησάμενος βέλτιστον εἶναι, ἢ ὑπὸ ἄρχοντος
^d ταχθῆ, ἐνταῦθα ^e δεῖ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μένοντα κινδυνεύειν,
 μηδὲν ὑπολογιζόμενον ^f μήτε θάνατον, μήτε ἄλλο τι μηδὲν, πρὸ
 τοῦ αἰσχροῦ. Ἐγὼ ^g οὖν δεινὰ ἂν εἶην εἰργασμένος, ὧ ἄνδρες ²⁰
 Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὐς ὑμεῖς εἰ-
 λεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ
 ἐπὶ ^h Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἔμενον, ὥσπερ καὶ
 ἄλλος ⁱ τις, καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν· τοῦ δὲ θεοῦ ^k τάττον-
 τος, ὡς ἐγὼ ᾤηθην τε καὶ ὑπέλαβον, φιλοσοφούντά με ^l δεῖν
 ζῆν, καὶ ἐξετάζοντα ἑμαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνταῦθα δὲ
^m φοβηθεὶς ἢ θάνατον, ἢ ἄλλο ὅτιοῦν πρᾶγμα, ⁿ λείπομι τὴν
 τάξιν. Δεινὸν ^o μέντ' ἂν εἶη, καὶ ὡς ἀληθῶς τότ' ἂν με δι- ³⁰
 καίως ^p εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον, ὅτι οὐ νομίζω θεοὺς εἶ-
 ναι, ^q ἀπειθῶν τῇ μαντείᾳ, καὶ δειδῶς θάνατον, καὶ οἴομενος
 σοφὸς εἶναι, οὐκ ἂν. Τὸ γὰρ τοι θάνατον δειδέναί, ^r ὧ ἄν-
 δρες, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι, μὴ ὄντα· δο-
 κεῖν γὰρ εἰδέναί ἐστιν, ^s ἂ οὐκ οἶδεν. Οἶδεν μὲν γὰρ οὐδεὶς
 τὸν θάνατον, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ μέγιστον ὂν τῶν
 ἀγαθῶν· δεδίασι δ', ὡς εὖ εἰδότες ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν
 ἐστὶ· καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστίν αὐτῇ ἢ ἐπονείδιστος,
 ἢ τοῦ οἶεσθαι εἰδέναί ἂ οὐκ οἶδε;

76.

^a Sic A. Scil. p. 28. D.

^b ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] ἄνωσ A.

^c ἑαυτὸν] αὐτὸν A.

^d ταχθῆ] ταχθῆναι A.

^e δεῖ] δεῖ A.

^f μηδὲ] μήτε A. et mox om. τι.

^g οὖν] γοῦν A.

^h δηλίῳ] ἠλείῳ A.

ⁱ τις om. A.

^k τάττοντος] πράττοντος A.

^l δεῖν ζῆν] διὰ ζῆν A.

^m φοβηθεὶς] εἰ φοβηθεὶς A.

ⁿ λείπομι] λίπομι A.

^o μέντ' om. A.

^p εἰσάγοι] εἰσαγαγεῖν A.

^q ἀπειθῶν] ἀπιθῶν A.

^r ὧ ἄνδρες] ἄνθρωπον A.

^s ἂ οὐκ οἶδεν. Reliqua addidi ex A.

77 ^a Πλάτωνος ἐκ τῆς Σωκράτους Ἀπολογίας.

Οὔτε γὰρ ἐν δίκῃ, οὔτ' ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐμὲ, οὔτε ἄλλων οὐδένα δεῖ τοῦτο ^b μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀποφεύξεται ^c πᾶν ποιῶν θάνατον. Καὶ γὰρ ἐν ταῖς μάχαις πολλάκις δῆλον ⁴⁰ γίνεταί, ὅτι τό γε ἀποθανεῖν ^d ῥᾶον ἢ τις ^e ἐκφυγεῖ, τὰ θ' ὅπλα ἀφείς, καὶ ἐφ' ^f ἱκετείαν τραπεῖς τῶν διωκόντων· καὶ ἄλλαι ^g πολλαὶ μηχαναὶ εἰσιν ἐν ἐκάστοις τοῖς κινδύνοις, ὥστε ^h διαφεύγειν θάνατον, εἴαν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν, καὶ λέγειν. Ἀλλὰ μὴ ⁱ οὐ τοῦτ' ἢ χαλεπὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θάνατον ἐκφυγεῖν· ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον, πονηρίαν· θάπτον γὰρ θανάτου θεῖ.

78 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Βαβαί, ὧ Σιμμία, ἤπου χαλεπῶς τοὺς ἄλλους αὐτοὺς πείσαιμι ὡς οὐ συμφορὰν ἠγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε γε μὴ δ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν· ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερον νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ.

79 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πρωταγόρα.

Ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ οὐδ' ἐνταῦθα ὁμολογῶ τοὺς δυνατοὺς ἰσχυροὺς εἶναι· τοὺς μέντοι ἰσχυροὺς, ^b δυνατούς. Οὐ γὰρ ταυτὸν εἶναι δύναμιν τε καὶ ἰσχύν· ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ^c ἐπιστήμης γίνεσθαι, τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ ματίας γε, καὶ ἀπὸ θυμοῦ· ἰσχὺν δὲ ἀπὸ φύσεως, καὶ ^d εὐτροφίας τῶν σωματίων. Οὕτω δὲ κακεῖ οὐ ταυτὸν εἶναι, θάρσος τε καὶ

77.

^a Sic A. Scil. p. 38. E.

^b μηχανᾶσθαι] μηχανήσασθαι A.

^c πᾶν ποιῶν] παντοῦν A.

^d ῥᾶον om. A.

^e ἐκφυγεῖ τὰ τ' ὅπλα] ὑπεκφυγεῖ καὶ ὁ A.

^f ἱκετίαν] ἱκετείαν A. τραπέμενος A.

^g πολλὰ om. A. et mox om. ταῖς.

^h διαφεύγειν] διαφυγεῖν A.

ⁱ οὐ τοῦτ' ἢ] οὕτω τ' ἢ A. et mox Ἀθηναῖοι om.

78.

^a Hanc χρῆσιν addidi ex A. Scil. p. 84. D.

79.

^a Sic A. Scil. p. 350 E.

^b δυνατοῦς] δυναμένους A.

^c ἐπιστήμης] τῆς ἐπιστ. A.

^d εὐτροφίας] ἀπὸ εὐτροφίας A.

ἀνδρίαν ὥστε συμβαίνειν τοὺς μὲν ἀνδρείους θαρραλέους εἶναι, μὴ μέντοι ^ετούς γε θαρραλέους ἀνδρείους πάντας. Θάρσος μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ ^εθυμοῦ τε, καὶ ἀπὸ μανίας, ὥσπερ ἡ δύναμις ἀνδρία δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.

80 ^a Δημοκρίτου.

Σοφίῃ ἀθαμβος ἀξίη πάντων τιμιωτάτη οὔσα.

81 ^a Ξενοφῶντος ἐκ τῆς Σωκράτους Ἀπολογίας.

^b Ὡστε θαυμαστὸν ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι, ὅπως ποτε ὑμῖν ^d ἐφάνη τοῦ θανάτου ἔργον ^ε ἄξιον ἐμοὶ εἰργασμένον. Ἄλλ' οὐδὲ μέντοι ὅτι ἀδίκως ἀποθνήσκω, διὰ τοῦτο μείον φρονητέον. ^ε οὐ γὰρ ἐμοὶ, ἀλλὰ τοῖς καταγνοῦσι τοῦτο αἰσχρὸν ἐστὶ. Παραμυθεῖται δ' ἔτι με καὶ Παλαμήδης, ὁ παρα-10 πλησίως ἐμοὶ τελευτήσας· ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεῶς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. Οἶδ' ὅτι καὶ ἐμοὶ μαρτυρήσετε ὑπὸ τε τοῦ ἐπιόντος, καὶ ὑπὸ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, ὅτι ἠδίχησα μὲν οὐδένα πᾶποτε, οὐδὲ πονηρότερον ἐποίησα· εὐεργέτων δὲ τοὺς ἐμοὶ διαλεγομένους, προῖκα διδασκῶν ὅ τι ἐδυνάμην ἀγαθόν. ^ε Εἰπὼν δὲ ταῦτα μάλα ὁμολογουμένως δὴ τοῖς εἰρημένοις, ἀπήει, καὶ ^h ὄμμασι καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι φαιδρός. ²⁰ Ὡς δὲ ἤσθητο ἄρα τοὺς παρεπομένους δακρύνοντας, τί τοῦτο; εἰπεῖν αὐτὸν, ἢ ἄρτι δακρύνετε; οὐ γὰρ πάλαι ἴστε, ⁱ ὅτι ἐξότου

^c τούς γε] γε om. A. et mox om. πάντας.

^f θυμοῦ τε] θυμοῦ γε A.

80.

^a Democriti fragmentum addidi ex A. ubi πάντως. Vide supra III. 34.

81.

^a Sic A. Scil. §. 25.

^b ὥστε om. A. et mox om. εἶναι.

^c ἔπου] ἔπως A.

^d ἐφάνη υἱὸν τὸ τοῦ] ὑμῖν ἐφάνη

τοῦ A.

^e ἐμοὶ ἄξιον] ἄξιον ἐμοὶ εἰργασμένον A.

^f οὐ γὰρ] οὔτε γὰρ A. Mox παραμυθεῖται usque ad ἐδυνάμην ἀγαθόν om. A.

^ε εἰπὼν δὲ] εἰπὼν δὴ A. et mox δὴ om.

^h ὄμμασι καὶ σχήμασι] ὄμματι καὶ σχήματι A.

ⁱ ἐξότου περ ἐγεγόνην] ὅτι ἐξότου παρεγεγόνην A.

περ ἐγενόμην, κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ^k ὁ θάνατος; ἀλλὰ μέντοι, εἰ μὲν ἀγαθῶν ἐπιρρέοντων προαπ-
όλλυμαι, δηλονότι ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς εὖνοις λυπητέον· εἰ
δὲ χαλεπῶν πρόσδοκωμένων καταλύω τὸν βίον, ἐγὼ μὲν
οἶμαι ὡς εὐπραγοῦντος ἐμοῦ, πᾶσιν ὑμῖν εὐθυμητέον εἶναι

ΠΕΡΙ ΔΕΙΛΙΑΣ. Η.

1 ^a Εὐριπίδου Βελλεροφόντη.

^b Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὔρηται βροτοῖς.

2 ^a Σοφοκλέους Ἀκρισίῳ.

^b Βοῶ τις ὧ ἀκούετ' ἢ μάτην ὑλακτῶ;

^c ἅπαντα γὰρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

50

3 ^a Εὐριπίδου Μελεάγρω.

Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
ἀριθμὸν, ἀλλ' ἄπεισι, καὶ ^b παρῶσ' ὅμως.

4 ^a Ὀμήρου Ἰλιάδος μῦ.

Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δῆϊότητα;
εἶπερ γὰρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες

^k ὁ θάνατος] Deest artic. A. ubi
desunt etiam reliqua usque ad fi-
nem.

1.

^a Sic A. nisi quod compendio-
se Εὐριπίδου Βελλεροφόντ. Fr. 8. Sim-
pliciter Εὐριπίδου Trinc.

^b Δόλοι] Δούλοι B. m. p. Trinc.
δὲ om. Trinc.

2.

^a Sic A. Fr. 1. Simpliciter Σο-
φοκλέους Trinc.

^b Βοῶ τις ὧ ἀκούετ' ἢ μάτην λακ-
τῶ] Ita recte MS. antiquior: non
ut vulgo βοῶ τις et ὑλακτῶ. Est
autem βοῶ τις adsum heic aliquis
qui clamo. GROTIUS. Miror quid

Grotium deceperit: codex habet
perspecte, βοῶ τις ὧ ἀκούετ' et ὑ-
λακτῶ. Porsonus ad Aristophanis
Equit. 1013. corrigit, ἢ λάσκω
μάτην, quem in prioribus voluisse
putem οὐκ ἀκούετ' ;

^c ἅπαντα] πάντα A. Trinc.

3.

^a Sic A. nisi quod compendiose
Εὐριπίδου. Fr. 7. Simpliciter Εὐριπίδου
Trinc.

^b παρῶσ'] παρῶσιν Voss. Trinc;
In hoc etiam ἄπεισιν.

4.

^a Sic A. Sc. v. 244. Simpliciter
Ὀμήρου Trinc. ubi δέδοικας.

νηυσιν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι.
οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ ^b μαχήμων.

5 ^a Σοφοκλέους Φρυγῶν.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγαθούς, ᾧ παῖ, φιλεῖ
^γ Ἀρης ^b ἐναίρειν. Οἱ δὲ τῇ γλώσση θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.

^γ Ἀρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογιζέται.

6 ^a Εὐριπίδου Ἰφιγενεία.

Οὗ τοι νομίζω σοφὸν, ὅς ἀν μέλλων θανεῖν
οἴκτῳ τὸ δεῖμα ^b τοῦ λέθρου νικᾶν θέλῃ.

7 ^a Τοῦ αὐτοῦ Φρίξῳ.

Ἄνῃρ δ' ὅς εἶναι φῆς· ^b ἀνέρος οὐκ ἄξιον

^c δειλὸν κεκλήσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχροῦ νόσον.

8 ^a Μενάνδρου Ἀδελφοῖς.

Τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ ^b δεδοικότα;

9 ^a Θεόγνιδος.

Πολλὰ φέρειν εἶαθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι

πταίσματα τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

10 ^a Φιλῆμων ἐν Ἐγχειριδίῳ.

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

^b μαχήμων] μάχμος B. m. pr.
Trinc.

^a Sic A. Fr. 1. Simpliciter
Σοφοκλέους Trinc.

^b συναίρειν] ἐναίρειν B. m. sec.
et codd. Schowii. ἀναίρειν Valc-
kenær. Diatr. p. 226.

^a Sic A. Scil. Taur. 484. Sim-
pliciter Εὐριπίδου Trinc.

^b τοῦ λέθρου] τωλέθρου Voss. τὸ-
λέθρου A. τ' ἀλέθρου Trinc. θέλη A.
θέλοι codd. quidam Schowii.

^a Sic A. Fr. 8. Deest lemma

Trinc.

^b ἀνέρος] ἀνδρός A. Trinc. Cor-
rigit Valckenærius Diatr. Eurip.
p. 216. ἀνέρα δέ σ' εἶναι φ.

^c δειλὸν] δειλῶ Trinc.

^a Sic A. Cleric. p. 2. Simpl.
Μενάνδρου Trinc.

^b δεδοικότα] τὸν δεδοικότα A. Trinc.

^a Sic A. Scil. v. 1225. Θεόγνι-
δου Trinc.

^a Sic A. Cleric. p. 300. Simpl.
Φιλῆμονος Trinc. ubi δειλαῖαι.

11 ^a Σοφοκλέους.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

12 ^a Εὐριπίδου.

Ὁ φόβος, ὅτ' ἂν ^b τις σώματος ^c μέλλη πέρι
^d λέγειν καταστάς ^e εἰς ἀγῶν' ἐναντίον,
 τό τε στόμ' εἰς ἐκπληξιν ἀνθρώπων ^f ἄγει,
 τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν ἂ βούλεται·
 τῷ μὲν γὰρ ἐνὶ κίνδυνος, ὁ δ' ἀθῶος μένει.
 ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε ^g δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν.
 Ψυχὴν γὰρ ἄθλα ^h τιθεμένην ἐμὴν ὄρω.

20

13 ^a Εὐριπίδου Ἀρχελάω.

Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακὴ τ' ἀνανδρία,
 οὔτ' οἶκον, οὔτε πόλιν ^b ἀνορθώσειεν ἄν.

14 ^a Ἀντισθένης.

Ὅστις δὲ ^b ἑτέρους δέδοικε, δοῦλος ἂν λέληθεν ἑαυτόν.

15 ^a Διογένης.

Πάντα μὲν οὖν τὰ δεινὰ πέφυκε μᾶλλον ἐκπλήττειν τοὺς
 προσδεχομένους, ἢ λυπεῖν τοὺς ^b πειραθέντας. Ὁ δὲ φόβος
 οὕτω χαλεπός ἐστιν, ὥστε πολλοὶ ἤδη προέλαβον τὸ ἔργον,

11.

^a Sic A. Trinc. Fr. incert. 12.

12.

^a Sic Trinc. Fr. inc. 16. Deest

A. ^b τι] τις B. m. sec.

^c μέλει] μέλλει B.

^d λέγειν] λόγον Valckenærius
 Diatr. p. 220. Vulgatum tuetur
 Wytenbachius Plut. p. 148. E.

^e εἰς ἀγῶν'] Sic Grotius ex e-
 mend. Scaligeri. Vulgo ἐπ' ἀγ.

^f ἄγει] ἄγει N. a p. m. ἄγχει B.

p. m.

^g δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν] δεῖ γὰρ ὑπεκ-
 δραμεῖν Trinc. δεῖ γὰρ ὑποδραμεῖν

B. m. p. ὑπεκδραμεῖν m. sec.

^h τιθεμένην] τεθειμένην Valcken.

13.

^a Sic A. Voss. Fr. 5. Simpli-
 citer Εὐριπίδου Trinc.

^b ὀρθώσειεν] ἀνορθώσειεν Val-
 kenærius in annot. ms. et Porso-
 nus Adv. p. 275. ἂν ὀρθώσειεν εὔ
 Grotius. Idem in ms. f. πόλεμον
 pro πόλιν.

14.

^a Sic A. Deest Trinc.

^b ἑτέρους] τοὺς ἑταίρους A.

15.

^a Sic A. Trinc.

^b πειραθέντας] πειρασθέντας B.

οὐ μὲν ἐν νῆϊ χειμαζόμενοι οὐ περιμείναντες καταδύνασι τὴν ναῦν, ἀλλὰ πρότερον αὐτοὺς ἀποσφάζαντες. 30

16 ^a Ὑπερείδου.

^b Ὑπερείδης ὁρήτωρ ἔφησε, τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδη εἶναι.

17 ^a Θουκυδίδου ἱστορίας β. δημηγορίας Φορμίωνος.

Ἦσσημένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γινῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι.

18 ^a Ἀντιφῶντος.

^b Νόσος δειλοῖσιν ἑορτή· οὐ γὰρ ἐκπορεύονται ἐπὶ πράξιν.

19 ^a Ἱεροκλέους ἐκ τοῦ Περί Δικαιοσύνης.

Ἰδῶμεν γὰρ εἰ τοὺς δειλοὺς οἷόν τε δικαίους εἶναι· τοὺς γὰρ ἐναντίως ἔχοντας τούτοις, τοὺς θρασεῖς, ἀδίκους ὄντας εὐρίσκομεν, διὰ τὸ πρὸς βίαν τὰ πολλὰ ποιεῖν. Δειλία ⁴⁰ τοῖνυν ἐστὶ ^b διαφθορὰ δόξης ἐνόμου δεινῶν τε περὶ καὶ μὴ ἢ ἀγνοια δεινῶν τε καὶ οὐ δεινῶν, καὶ οὐδετέρων. Πῶς ἂν οὖν οἱ δόξαις διεφθαρμέναις καὶ παρανόμοις συζῶντες εἶεν ^c ἄνθρωποι δίκαιοι; οὐ γὰρ δὴ εἰκάζοιεν ἂν περὶ ὅτου δήποτε καλῶς, μὴ συγχωρῶντος αὐτοῖς τοῦ περὶ τὴν ψυχὴν θεοῦ εἰς ^d ἤντινα οὖν ζήτησιν προκύπτειν.

20 ^a Δημητρίου.

Αὐτίκα γὰρ εἰ τῶ πολемоῦντι καὶ παρατεταγμένῳ παρασταῖεν ἢ τε ἀνδρία καὶ ἢ δειλία, πόσον ἂν οἴεσθε διαφόρους ⁵⁰ εἰπεῖν λόγους; ἄρ' οὐχ ἢ μὲν ^b ἀνδρία μένειν ^c κελεύοι,

16.

^a Sic A. Trinc.

^b Ὑπερείδης] Ὑπερείδης A. Trinc.

17.

^a Sic A. Scil. c. 89. Simpli-
citer Θουκυδίδου Trinc.

18.

^a Sic A. Trinc.

^b Ἦ νόσος et mox εἰς πράξιν Voss.

19.

^a Sic A. Simpli-
citer Ἱεροκλέους
Trinc. Hunc locum Hieraci Alex-

andri-
no potius tribuendum censet
Pearsonus Prol. Hierocl. p. xxiii.

^b διαφθορὰ] διαφορὰ B. m. p.
Trinc.

^c ἄνθρωποι] ἂν A.

^d ἤντιναοῦν] ἤντινα Trinc.

20.

^a Sic A. Trinc.

^b ἀνδρεία] ἀνδρία A. Paulo ante
ἀνδρεία Trinc.

^c κελεύσειε] κελεύοι A. Trinc.

καὶ τὴν τάξιν διαφυλάττειν; Ἄλλὰ βάλλουσιν ὑπόμενε.
 Ἄλλὰ ^d τρωθήσομαι· καρτέρει. Ἄλλ' ἀποθανοῦμαι· ἀπό-
 θανε μάλλον, ἢ λίπης τὴν τάξιν. ^e Ἀτενῆς οὗτος ὁ λόγος
 καὶ σκληρός· ἀλλ' ὁ τῆς δειλίας νῆ Δία φιλόανθρωπος καὶ
 μαλακός· ὑπάγειν γὰρ δῆτα κελεύει τὸν φοβούμενον.
 Ἄλλ' ἡ ἀσπίς ἐνοχλεῖ· ρίψον. Ἄλλὰ καὶ ὁ θάραξ· παρά-
 λυσον. Παντὶ δῆπου πραύτερα ταῦτ' ἐκείνων. Ὅμοίως δὲ ⁱ
 καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Μὴ λάβης, φησὶν ^h ἡ ἐγκράτεια, ὅθεν
 οὐ δεῖ· μὴ φάγης, μὴ πίης, ἀνέχου, καρτέρει· τὸ τελευ-
 ταῖον, ἀπόθανε πρότερον, ἢ ^h πράξης ὅπερ οὐ δεῖ. Ἡ δ'
 ἀκρασία, ⁱ πῖθι, ὅτε βούλει, φάγε, ὅ τι ἂν ἤδιστα φάγοιο·
^k ἡ τοῦ γείτονος ἀρέσκει σοι γυνή; πέραινε· χρημάτων ^l ἀπο-
 ρεῖς; δάνεισαι· δανεισάμενος ἀδυναμεῖς; μὴ ἀποδῶς· οὐ
 πιστεύουσιν ἔτι δανείζειν; ἄρπασον. Πολύ γε κἀνταῦθα τὸ
 μεταξύ. Ἄλλὰ τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη χάρις ^o
 ὀλεθριος ^m γίνεται τοῖς προσδεξαμένοις, ἢ δ' ἐκ τῶν ἐναντίων
 σωτήριος;

21 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι· καὶ τε-
 θάναι ἤκιστα αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερὸν.

22 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος.

Οὐκ οὖν ἰκανὸν σοι τεκμήριον, ἔφη, τοῦτο ἀνδρὸς, ὃν ἂν
 ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν

^d τρωθήση] τρωθήσομαι A. B.
 m. sec. Gesneri margo. τρωθήση
 Trinc.

^e ἀπόθανε] ἀπόθανον A.

^f ἀπηνῆς] ἀτενῆς A. B. m. sec.
 Videatur Timæi Lex. Platon. v.
 Ἄτενῆς, cum nota Ruhnkenii.

^g ἡ ἐγκράτεια] Deest articulus
 Trinc.

^h πράξης] πράξεις A.

ⁱ πείθει] πῖθι A. ex em. et B.

^h
^k εἰ A.

^l ἀπορεῖς] εὐπορεῖ; B. m. sec. Trinc.

^m κατὰ τῶν προσδεξαμένων] γίνε-
 ται τοῖς προσδεξαμένοις A. margo
 Gesneri.

21.

^a Sic A. Scil. p. 67. E. Deest
 Trinc.

22.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 68. B.

φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσώματος· αὐτὸς ^b δὲ πού οὗτος
 τυγχάνει ὦν καὶ φιλοχρήματος, καὶ φιλότιμος, ἦτοι τὰ ³⁰
 ἕτερα τούτων, ἢ ἀμφότερα. Πάνυ ἔχει, ἔφη, οὕτως ὡς λέ-
 γεις. Ἄρ' οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία, ^c οὐ καὶ ἡ ὀνομαζομένη
 ἀνδρία τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσήκει; Πάντως
^d ἤ πού, ἔφη. Οὐκ οὖν καὶ ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ πολ-
 λοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ ^e περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ
^f ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγάρως ἔχειν καὶ κοσμίως, ἄρ' οὐ τού-
 τοις μόνοις προσήκει τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγαροῦσί
 τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν; Ἀνάγκη, ἔφη. Εἰ γὰρ ἐθέ- ⁴⁰
 λεις, ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι τὴν γε τῶν ἄλλων ἀνδρίαν τε καὶ
 σωφροσύνην, δόξει σοι εἶναι ἄτοπος. Πῶς δὴ, ὦ Σάκρα-
 τες; Οἶσθα, ἦ δ' ὅς, ὅτι τὸν θάνατον ἠγούνται πάντες οἱ
 ἄλλοι τῶν μεγάλων κακῶν εἶναι; Καὶ ^g μάλ', ἔφη. Οὐκ
 οὖν φόβω μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτὸν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν
 θάνατον, ὅτ' ἂν ὑπομένωσιν; Ἔστι ταῦτα. ⁱ Τῷ δεδιέναι
 ἄρα καὶ δεεὶ ἀνδρεῖοὶ εἶσι πάντες, πλὴν οἱ φιλόσοφοι· καί-
 τοι ἄλογόν γε δεεὶ τινὰ καὶ δειλία ἀνδρεῖον εἶναι. Πάνυ
 μὲν οὖν. Τί δέ, οἱ κόσμιοι αὐτῶν ^k οὐ ταυτὸ τοῦτο πεπόν- ⁵⁰
 θασιν, ἀκολασία τινὶ σώφρονές εἶσι; Καίτοι φαμέν γε
 ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως ^l αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ ὅμοιον
 τὸ πάθος, τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην. Φοβούμενοι
 γὰρ ἐτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι, καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων,
 ἄλλων ἀπέχονται, ὑπ' ἄλλων ^m κρατούμενοι. Καίτοι

^b δὲ τοῦ αὐτὸς inducta A. desunt
 item B. αὐτὸς δὲ τοῦ, αὐτὸς τ.
 Trinc.

^c οὐ καὶ ἡ ὀνομαζομένη] οὐκ ἂν ὀνο-
 μαζόμενον Trinc.

^d ἤ πού] πού Trinc.

^e παρὰ τὰς] περὶ τὰς A. B. m. sec.

^f ἐμπρῆσθαι] ἐπτοῆσθαι A. B. Ges-
 nerii margo. Mox δόξῃ σὺ Trinc. Ab
 Eὐ γὰρ ἐθ. usque ad fin. om. A.

^g μάλ'] μέγα B. m. p. Paullo
 ante εἶναι om. Trinc.

ⁱ τῷ δεδιέναι ἄρα καὶ] τῷδε, καί;
 καί. ἄρα οὖν Trinc. et sic fere B.
 ubi τῷδε m. s.

^k οὐ ταυτὸ] ὅταν B. ὁ ταυτὸ
 Trinc.

^l αὐτοῖς om. Trinc.

^m κρατούμενοι] κρατουμένων Trinc.

καλοῦσί γε ἀκολασίαν, τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀρχεσθαι· ἀλλ' ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν ^π κρατεῖν ἢ ἄλλων ἡδονῶν. ^ο Τοῦτο δ' ὁμοίον ἐστίν, ὃ νῦν δὴ ἐλέγετο, τὸ τρόπον τινα ^ρ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι. Ἔοικε γάρ. ^ς Ω μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ ^ι αὐτὴ ἢ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν, ^τ ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς, καὶ λύπας πρὸς λύπας, καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι, μείζω πρὸς ἐλάττω ὥσπερ νομίσματα· ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀντὶ οὗ δεῖ ταῦτα πάντα καταλλάττεσθαι, φρόνησις, ¹⁰ καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ἀνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ἢ, καὶ ἀνδρία, καὶ σωφροσύνη, καὶ ξυλλήβδην ἀληθῆς ἀρετὴ μετὰ φρονήσεως, καὶ ^β προσγινομένων καὶ ἀπογινομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων, καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν τοιούτων χωριζόμενα δὲ φρονήσεως, καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων, μὴ σκιαγραφία τις ^γ ἢ τοιαύτη ἀρετὴ, καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης τε, καὶ οὐδὲν ὑγιᾶς, οὐδ' ἀληθὲς ^δ ἔχη· τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ἢ κάθαρσις τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ἢ σωφροσύνη, καὶ ἢ δικαιοσύνη, ^ε καὶ ἢ ἀν- ²⁰ δρία, καὶ ἔτι αὐτὴ ἢ φρόνησις, μὴ καθαρμός τις ἢ ὡς κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὔτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάσαι αἰνίττεσθαι, ὅτι ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ἄδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρω ^ς κείσεται· ὃ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσεται. Εἰσὶ γὰρ δὴ, ὡς φασιν οἱ περὶ τὰς τελετὰς, νερθηκοφόροι μὲν πολλοὶ, Βάκχοι δὲ

^π κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν om. Trinc.

^ο τοῦτο δ'] τοῦτο δὴ Trinc.

^ρ δεῖ] δι' Trinc.

^ι αὐτὴ ἢ ἡ] αὐτὴ ἢ Trinc.

^τ ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς] ἀλλ' ἀντὶ ἡδονὰς Trinc. et mox om. πρὸς λύπας.

^β προσγινομένων — ἀπογινομένων]

προσγινομένη—ἀπογινομένη Trinc.

^γ ἢ τοιαύτη] ἢ ἢ τ. B.

^δ ἔχη] ἔχει B.

^ε καὶ ἢ ἀνδρία om. Trinc.

^ς κείσεται] κείσεσθαι B. m. p. Trinc.

τε παῦροι· οὔτοι δ' εἰσὶ κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὐκ ἄλλοι, ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὁρθῶς.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ. Θ.

1 [Εἰς Δίκαιον, Γνώμαι μονόστιχοι.

Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.

Βάδιζε τὴν εὐθεΐαν, ἣν δίκαιος ἦς.

40

βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.

Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχῃς.

Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.

Δίκαια δράσας, συμμάχου τεύξῃ Θεοῦ.

κρίνειν δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλε.

πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιάτατον.

2 Ὅμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

50

3 Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν.]

4 Ἐὐριπίδου Ἀλωάδαι.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥάδιον.

5 Ἐὐριπίδου.

Κέκτησο δ' ὁρθῶς (ἂν ἔχῃς) ἄνευ ψόγου,
καὶ μικρὰ σώζου τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' αἰεί.

γ ὁρθῶς om. Trinc.

1. 2. 3.

ἃ Hæc omnia in A. et Trinc. omissa de suo addidisse videtur Gesnerus: 1. e gnomologia. 2. ex Anthol. p. 207. Steph. t. III. p. 252. Brunck. 3. Euripid. Med. 223.

4.

ἃ Sic A. Σοφοκλέους Ἀλωάδαις B. Simpliciter Σοφοκλέους Trinc. Sophoclis in Haleasi, Gesner. So-

phocles Aleasi Grotius. v. Valckenærium Diatr. p. 15. Sophocl. Alod. Fr. 1. Brunck.

5.

ἃ Sic Trinc. vide infra XCIV. 7.

ἂ ὁρθῶς ὅσα κέκτησ'] Nos illud ὅσα κέκτησ' addidimus, explendo versui qui hiabat. Credibile est omissa hæc quia repetita vix putabatur. Grotius. Supplendum ἂν ἔχῃς ex XCIV. docuit Valckenærius Diatr. p. 177. Vide etiam

6 ^a Εὐριπίδου Ἐκάβης.

Ἐσθλαῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί.

7 ^a Σοφοκλέους Αἴαντι.

^b Μῆδ' ἢ βία σε μηδὰ μῶς νικησάτω,
τοσάνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.

8 ^a Εὐριπίδου Θησεί.

Κρεῖσσον δὲ πλούτου, καὶ πολυχρύσου χλιδῆς,
ἀνδρῶν δικαίων καγαθῶν ^b παρουσία.

9 ^a Μενάνδρου.

Δίκαιος ἂν ᾗς, τῷ τρόπῳ χρήσῃ νόμῳ.
χρηστοῦ πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ^b ἐννοεῖν κακόν.
δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.

10 ^a Μενάνδρου.

Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρέπει. 32

11 ^a Μενάνδρου Δεισιδαίμονι.

Οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν τοὺς ^b ἰκέτας· ἄλλως τε καὶ
^c ὅτ' ἂν μετ' ^d εὐνοίας τινός, οὐ πονηρία,
πταίσωσιν. αἰσχρὸν τοῦτο τάρ' ^e ἔστιν πάνυ.

Porsoni Advers. p. 302. Desunt
hi duo versus A.

ἐννοεῖν Arsen. ὑπονοεῖ A. B. m. sec.
Gesneri margo, et sic codd. qui-
dam Schowii.

6.

^a Sic A. Scil. v. 844. Σοφο-
κλέους Trinc.

7.

^a Sic A. Scil. v. 1334. Εὐρι-
πίδου Trinc.

^b μῆθ'] μῆ θ' Voss. A.

8.

^a Sic A. nisi quod compendiose
Εὐριπίδ. Deest lemma Trinc. v.
Fragm. 8.

^b παρουσίας] Leg. παρουσία. VALG-
KENER.

9.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 206.

^b ἐννοεῖ] ἐννοεῖ Trinc. B. m. p.
^c ἐννοεῖ Voss. v suprase. a m. sec.

10.

^a Sic A. Cleric. p. 206. τὸ μὴ
ἀδικεῖν Trinc.

11.

^a Sic A. Voss. Cleric. p. 40.

^b ἰκέτας] ἰκέτας Trinc. Gesneri
margo, Arsen. A. ubi tamen ne-
scio an ἴ suprase.

^c ἔταν οὐ πονηρῶς, ἀλλὰ μετ' εὐ-
νοίας τινός] Ita versui consului-
mus, cum vulgo esset, ἔταν μετ'
εὐνοίας τινός μὴ πονηρῶς. In MS. A.
erat οὐ πονηρῶς. GROTIUS.

^d ἐννοεῖ] ἐννοεῖς A. ubi mox οὐ
pro μῆ. Dedi etiam πονηρία pro
πονηρῶς ex emend. Bentleii.

^e πέλεται πάνυ] Πέλεται pro ἔστι

12 ^a Μενάνδρου.

Ἐν παντὶ δεῖ καιρῶ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν.

13 ^a Εὐριπίδου Παλαμήδει.

Εἷς τοι δίκαιος μυρίαν οὐκ ^b ἐνδίκων
κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

14 ^a Φιλωνίδου.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς δειλὸς ^b ὁ δεδοικῶς νόμον·
πρὸς τοὺς πολεμίους δ' ἔστιν ἀνδρίας κρίσις.
ὑπὸ τοῦ δικαίου δ' ἔστιν ἠτῶσθαι καλόν.

15 ^a Εὐριπίδου.

Φεῦ φεῦ. τὸ νικᾶν ^b τὰ δίκαι' ὡς καλὸν γέρας·
τὰ μὴ δίκαια δ', ὡς ἀπανταχῶ κακόν.
καὶ γλαῦσσα ^c φλαῦρα, καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
ὅσῳ κάκιον μὴ καλῶς ^d ἀγκωμένοις.

16 ^a Ἀντιφάνους.

Ὅ ^b μὴδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

17 ^a Μενάνδρου Καρχηδονίων.

^b Τὸ καλῶς ἔχον που κρεῖττόν ἐστι καὶ νόμου.

posuimus ob versum. GROTIUS.
Bentleius γοῦν ἔστιν πάνυ, pro γάρ
ἐ. π. sed facilius corr. τάρ'.

12.

^a Sic A. Cleric. p. 206.

13.

^a Sic fere Voss. ubi compendiose
παλα^{μδ}. Vide Valckenar. Diatr. p.
198. Fragm. Palamed. 9. Sim-
pliciter Εὐριπίδου Trinc. Deest lo-
cus A.

^b ἐνδίκων] ἐκδίκων Gesneri margo.
Trinc.

14.

^a Sic A. Trinc.

^b ὁ δεδοικῶς] ὁ om. A. Trinc.
A. mox ἀνδρίας.

15.

^a Ευριπι^δ. A. Deest lemma Trinc.

Ejusdem. al. Euripidis Gesner.
Incertus Grotius. v. Euripid. Fr.
inc. 17.

^b τὰ δίκαι'] τάνδικ' Musgravius.
Mox μέγα habet Voss. ut Gesner.
in marg. cum γέρας pro v. l.

^c φλαῦρα] φλαῦρα A. B. γαῦρα
Gesneri margo. γλαῦρα Voss. h. e.
γαῦρα e corr.

^d ἀγκωμένοις] ὄγκωμένοις Voss.

16.

^a Sic A. Voss. Ἀντιφάντος Trinc.

^b μὴδὲν—οὐδενός] μὴθὲν—οὐθενός
A.

17.

^a Sic A. et compendiose Voss.
Μενάνδρου Trinc. Cleric. p. 96.

^b τὰ] ὁ Voss.

18 ^a Μενάνδρου Κιθαρισταῖς.

^b Εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξόμεθα,
τίσιν ἂν ^cβοηθήσοιμεν ἄλλοις ῥαδίως;

50

19 ^a Ἐν ταυτῶ.

Τὸ ^b μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γὰρ, ᾧ Λάχης,
ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ Βίῳ.

20 ^a Μενάνδρου Τροφωνίῳ.

Τὸ ^b μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.

21 ^a Φιλήμονος ἐν Παλαμῆδει.

Τοῦ γὰρ δικαίου κὰν βροτοῖσι καὶ θεοῖς
ἀθάνατος αἰεὶ δοῖα διατελεῖ μόνου.

22 ^a Φιλήμονος.

Ἄνῆρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ δικάων,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, ^b μὴ βούλεται.
οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ^c ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα ^d διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
εἶναι δίκαιος, κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

1

18.

^a Sic A. Cleric. p. 102.

^b εἰ] ἐπὶ A.

^c [βοηθήσοιμεν] βοηθήσαιμεν B. m. sec.

19.

^a Sic A. Cleric. p. 174. *Philemonis al. Menandri in Trophon.* Gesner.

^b μηδέν] μηθὲν A. Idem Λάχης pro Λάχη. Mox κρίνων Trinc.

20.

^a Sic A. Cleric. p. 174.

^b μηδέν] μηθὲν A. καλοὺς ἡμᾶς pro φιλανθρώπους citat Sextus

Empiricus p. 29. Vide Bentleium Emend. n. CLIX.

21.

^a Sic A. ubi Παλαμῆδῆ. *Philiscus Palamede* Grotius, qui in annot. MSS. corrigat *Philemon*.

22.

^a Sic A. Cleric. p. 342.

^b μὴ βούλεται] οὐ βούλεται A. B. m. sec.

^c [ἀπέσχετο] ἀπέσχετο A. ex em. B. m. sec. Gesneri margo.

^d [διατηρώμενος] γρ. διατηρεῖ μόνως A. in marg. et sic B. m. sec. Gesnerus coniecit διατηρούμενος.

23 [^a Αἰσχύλου.

Ἀπάτης δικάιας οὐκ ἀποστατεῖ Θεός.]

24 ^a Ἰππάρχου.

Μῆμα τόδ' Ἰππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν.

25 ^a Σόλωνος.

^b Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,

Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτέ ^c μοι εὐχομένω.

10

ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἀπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν.

εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·

τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ ^d δεινὸν ἰδεῖν.

^e χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· ^f πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.

πλοῦτον δ' ^g ὄν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ

20

ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφὴν·

ὄν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον

^h ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενος

οὐκ ἐθέλων ἔπεται, ταχέως δ' ⁱ ἀναμίσγεται ἄτῃ.

^k ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πρὸς,

φλαύρῃ μὲν τὸ πρῶτον, ^l ἀνιρῇ δὲ τελευτᾷ.

Grotius dedit διατηρεῖ μόνον, qui et hoc enotaverat quasi ex A. Perperam: codex præbet μόνως, tali compendii forma, qualem habet finalis syllaba vocis ὁμολογουμένως in Bastii Comment. Pal. Tab. V. n. 8.

23.

^a Addidisse de suo videtur Gesnerus. Deest MSS. et Trinc. v. Fragm. Æschyli incert. 12.

24.

^a Sic Trinc. Deest locus A. v. Platonis Hipparch. p. 229. A.

25.

^a Sic A. Trinc.

^b Μνημοσύνη Trinc. Desunt 6 versus priores A.

^c μοι εὐχομένω] Usitatio structura μεῦ εὐχομένου. Infr. νοεῖμεν et alia multa insunt Ionica. VALCKENÆR.

^d δεινὸν] πικρὸν Voss. Arsen.

^e χρήματα δ' ἱμείρω] χρήματ' ἱμέρω Trinc.

^f πάντως ὕστερον] πάντων ὕστερος Grotius.

^g ὄν A. om. N.

^h ἔρχεται om. Voss.

ⁱ ἀναμίσγεται] ἀναμιγνυται Arsen. Voss. in textu.

^k ἀρχῇ] Hinc usque ad finem poematis om. A.

^l ἀνιρῇ δ. τ.] ἀρχῇ, φλαύρῃ δὲ τ. B. m. sec. ἀνίη, βῆ Trinc.

οὐ γὰρ ^m δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἔξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἀνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
 ἡρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
 δηώσας ⁿ καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἰκάνει
 οὐρανόν· αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ ^o πίοια γαῖαν
 καλόν, ^p ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἔστιν ἰδεῖν.
 τοιαύτη Ζηὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος.
^q αἰεὶ δ' οὐ τι λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
 θυμὸν ἔχει· πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· ^r ἦν δὲ φύγωσιν
 αὐτοί, μηδὲ θεῶν ^s μοῖρ' ἐπιούσα κίχη,
 ἤλυθε πάντως, αὐτίκ' ἀναίτια ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων ^t ἢ γένος ἐξοπίσω.
 θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν, ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε,
 (^u ἦνδανεν ἦν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει.)

^m δῆ] Gesner: malim δην. et sic B. et codd. quidam Schowii.

ⁿ καλὰ] κακὰ Gesneri margo.

^o πίοια] ἀπέριστα B. m. sec. deest vocabulum Voss. Arsen.

^p ἀτὰρ] αὐτὰρ Voss. Arsen.

^q αἰεὶ οὔτε] δ' inserit Arsen. Trinc. οὔτε. B. m. sec. ἀλλὰ ἢ οὔτε λέληθε Wytttenbach. ad Plutarch. S. N. V. p. 86. Mox pro πάντως, παντὸς Trinc.

^r εἰ δὲ] ἦν δὲ Plures codd. Schowii. οἱ δὲ Trinc.

^s μοῖρ' ἐπιούσα] μοῖρα ἐπιούσα Trinc. N. B. m. sec. Vers. seq. emendat Wytttenbachius ad Plutarch. S. N. V. p. 86. ἤλυθε πάντως αἰθις, ἀναίτια τ' ε. τ.

^t ἠγεμόνων ὀπίσω] ἢ γένος ἐξοπίσω B. m. sec. quomodo correxit Piersonus Veris. p. 186. Wytttenbachius ubi supra, ἢ πογόνων ὀπίσω.

^u ἐσθλὴν δ' εἰν αὐτῷ δόξαν ἕκαστος ἔχει] Vulgati codices Stobæi ἐσθλὴν ἦν αὐτός. MS. ἐκδὴν. Henricus Stephanus in corpore poetarum Græcorum edidit ἐσθλὴν ἦν αὐτός. GROTIUS. Solus B. δεῖν ἔς αὐτοῦ δ. A. C. ἐσθλὴν εἰς αὐτὸς δ. E. ἐκδὴν ἦν αὐτὸς δ. Solus A. τρεφόμεθα, cui inter lineam superscriptum τρεφόμεθα. Schow. δεῖν ἔσθλὴν habet B. m. sec. ἐσθλὴν Trinc.

Ib. Grotius p. 63. cum Steph. legit ἐσθλὴν δ' εἰν αὐτῷ δ. Ego parenthesi inserenda iudico sic

πρίν τι παθεῖν, τότε δ' ^w αὔτις ὀδύρεται, ἄχρι δὲ τούτου 50
 χάσκοντες, κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
 χῶστις μὲν ^x νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῆ,
 ὡς ὑγιῆς ἔσται τοῦτο κατεφράσατο.
 ἄλλος δειλὸς εἶν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ,
 καὶ ^y καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων.
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενής δέ μιν ἔργα βιάται,
 κτήσασθαι ^z πάντων χρήματα ^a πολλὰ δοκεῖ. I
 σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
 (ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν),
 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορευόμενος ἀργαλέοισι,
 φειδωλὴν ^b ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος.
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
 λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα ^c μέλει.
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἐφαιίστου πολυτέχνειω
^d ἔργα δαεῖς χειροῖν ζυλλέγεται βίοτον. 10
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα ^e διδαχθεῖς,
 ἡμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 ᾧ ^f συνομαρτήσουσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως

scripta: ("Ἦνδανεν ἦν αὐτὸς δόξαν
 ἕκαστος ἔχει) suum cuique pul-
 chrum. Similiter p. 103, 4. ἐν
 νηυσὶν in parenthesi ponendum.
 VALCKENÆR.

^w αὔτις] αὔτις Trinc.

^x νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέησιν] νούσοισι
 ἰπαργαμέησι Trinc.

^y καλὸς] κάλλος dedit Schowius
 ex 3 MSS.

^z πάντων] Malim πάντως. GES-
 NER.

^a πολλὰ] Duo codd. Schowii
 πλεῖστα, sed in altero suprasc.
 πολλά.

^b ψυχῆς] ψυχὴν Voss. B. m. p.
 Trinc.

^c μένει] Gesnerus in marg. et
 B. m. sec. μέλει. Sic etiam codd.
 quidam Schowii.

^d ἔργαλα εἶν] ἔργα δαεῖς Voss.
 Arsen. B. m. sec. ἀργαλέοισιν dedit
 Grotius ex Stephani emendatione.
 ἔργαλ' ἔχων χερσὶν conj. Gesnerus.

^e διδαχθεῖς] διδάχθη Grotius. Pro
 μουσῶν reponendum μουσέων cum
 Brunckio, non μουσῶν cum Grotio.

^f συνομαρτήσουσι] συνομαρτήσασι
 Voss. συνομαρτήσουσι Brunck.

οὔτε τις εἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά.

ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ^ε ἔργον ἔχοντες,

ἰητροὶ, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος. 20

πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,

^η κούκ ἂν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς.

τὸν δὲ κακαῖς νοσοῖσι κυκῶμενον ἀργαλαῖαις τε

ἀφάμενος χειροῖν, αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.

μοῖρα δὲ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει, ἠδὲ καὶ ἐσθλὸν,

δῶρα δ' ἀφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.

πάσι δὲ τοι κίνδυνος ^ι ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν

^κ ἢ μέλλει σχῆσειν χρήματος ἀρχομένου. 30

ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ ^λ προνοήσας,

εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν.

τῷ δὲ ^μ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι

συντυχίνην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται.

οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,

διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας; 40

κέρδεά τοι θνητοῖς ὅπασαν ἀθάνατοι·

^ν Ἀτῆ δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὀπότ' ἂν Ζεὺς

^ο πέμψῃ τισομένην, ^ρ ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι.

26 ^α Πλάτωνος.

Μὴ γὰρ δὴ οἴου εἰ μὲν χρυσὸν ^β ἐζητοῦμεν, οὐκ ἂν ποτε

^ε ἔργον] ἔργα B. m. sec. In prioribus dedit Grotius οὔθ' οἱ Παιῶνος ex Salmasii emendatione.

^η κούκ ἂν τις λύσαιτο] κούκ ἂν τις λύσαιτο Gesneri margo, Voss. B. m. sec.

^ι ἐπ' ἔργμασιν] ἐφ' ἔργμασιν Voss.

^κ ἢ] τῖ Voss, Gesneri margo.

^λ προνοήσας] προνοήσας Voss. Arsen. B. m. sec.

^μ καλῶς] κακῶς prætulit Gesnerus in marg. et sic duo codd.

Schowii, in quorum tamen altero καλῶς suprasc.

^ν αὐτῆ] ἄτη Voss. B. m. sec. Gesneri margo.

^ο πέμψῃ] πέμψει Voss.

^ρ ἄλλοτε τ'] Unus MS. apud Schowium ἄλλοτ' ἂν. Plures ἔχοι pro ἔχει.

26.

^α Sic Trinc. Scil. Rep. I. p. 336. E. Deest A.

^β ἐζητοῦμεν om. Trinc. qui mox

ἡμᾶς ἐκόντας εἶναι ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζη-
τήσει, καὶ διαφθεῖρειν τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ· δικαιοσύνην δὲ
ζητοῦντας, πρᾶγμα πολλῶ χυρσίου τιμιώτερον, ἔπειθ' οὕτως
ἀνοήτως ὑπέικειν ἀλλήλοις, ° καὶ οὐ σπουδάζειν ὅτι μάλιστα 50
φανεῖται αὐτό.

27 ^a Ἀγησιλάου.

^b Ἀνδρίας μὲν γὰρ οὐδὲν ὄφελος, μὴ παρούσης δικαιοσύ-
νης· εἰ δὲ δίκαιοι πάντες ° γίνονται, ^d μηδὲν ἀνδρίας δεήσεσ-
θαι.

28 ^a Ἰσοκράτους Κατὰ τῶν Σοφιστῶν.

Καὶ μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν, ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακ-
τόν. Ὅλως μὲν γὰρ οὐδεμίαν ἠγοῦμαι τοιαύτην τέχνην
εἶναι, ἢ τις τοῖς κακῶς πεφυκόσι πρὸς αὐτὴν δικαιοσύνην
ἂν ἐμποιήσειεν.

29 ^a Δημοσθένους.

Ἄξιον τούτους ἐπαινεῖν τῶν ἀνθρώπων, οἱ μηδεμίαν ὠφέ-
λειαν προαιροῦνται τοῦ δικαίου. Χρήματα μὲν ^b γὰρ ἔστι
κτῆσασθαι, δόξαν δὲ χρημάτων οὐ ῥάδιον ° πρίασθαι.

30 ^a Πλάτωνος.

^b Πᾶσά τε ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς
ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται.

habet ζητέσει.

^c καὶ οὐ] καὶ om. Trinc. ib. in
fine αὐτῆ.

27.

^a Sic A. Trinc. v. Plutarch.
Apophth. p. 190. F.

^b ἀνδρείας] ἀνδρίας A. et paullo
post.

^c γίνονται] γένοιτο B.

^d μηδὲν] μὴ δὲ Trinc.

28.

^a Sic A. Scil. p. 295. D. Sim-
pliciter Ἰσοκράτους Trinc.

29.

^a Sic A. Trinc. Reiskius Ind.

Græcitat. Demosth. p. 238. Hæc
non videntur ipsa oratoris verba
esse, sed sententia e locis ejus ne-
scio quibus collecta et adumbrata.
Priori quidem parti hujus senten-
tia similis est locus, qui p. 1429,
3. Demosthenis nostri legitur.

^b γὰρ om. A.

^c πρίασθαι] πριάσθαι A.

30.

^a Sic A. Trinc. v. Menæxen. p.
246. E.

^b πᾶσά τε] πάμπαν Tr. B. m. p.
τε om. A.

31 ^a Δημοκρίτου.

Ἄγαθόν, οὐ τὸ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλὰ τὸ ^b μηδὲ ἐθέλειν.

32 ^a Δημοκρίτου.

Μῶνοι θεοφιλέες, ὅσοις ἐχθρὸν τὸ ἀδικεῖν.

33 ^a Πιττακοῦ.

Πιττακὸς ἔφη, Ἡδονὴ σὺν τῷ καλῷ ^b δίκαιον.

34^a Πιττακὸς ἔφη, Παρακαταθήκην λαβὼν, δικαίως ἀπόδος.

35 ^a Ἀριστείδου.

Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ^b ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶ τὸ δίκαιον· Τὸ μὴ ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν, ἔφη.

36 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Πρωταγόρου.

Ἐγὼ ^b μὲν γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ γε ἑμαυτοῦ φαίην ἂν καὶ τὴν δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι, καὶ τὴν ὀσιότητα δίκαιον· καὶ ὑπὲρ 20
σοῦ δὲ, εἴ με εἴης, ταυτὰ ἂν αὐτὰ ἀποκριοίμην, ὅτι ἦτοι
ταυτόν γ' ἐστὶ δικαιοσύνης ὀσιότητι, ἢ ὅτι ὁμοιότατον, καὶ μά-
λιστα πάντων ἢ τε δικαιοσύνη ὅσον ὀσιότης, καὶ ἡ ὀσιότης
ὅσον δικαιοσύνη.

37 ^a Πυθαγόρου.

Ξένος ἀνὴρ δίκαιος οὐ μόνον πολίτου ἀλλὰ καὶ συγγε-
νοῦς διαφέρει.

38 ^a Ἰαμβλίχου ἐκ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς Ἀνατόλιον Περὶ
Δικαιοσύνης.

Ἐπ' αὐτὸ δὴ τὸ τῶν ὅλων ἀρετῶν τέλος, καὶ τὴν συναγω-

^a Sic Trinc. om. A.

^b μηδὲ ἐθέλειν] μὴ ἐθ. Gesn. marg.

^a Sic A.

^a Sic A.

^b δίκαιος] δίκαιον A. marg. Gesn.

^a Deest locus Trinc.

^a Sic A.

^b ἐρωτηθεὶς] παρά τινος addit A.

^a Sic A. Simpliciter Πλάτωνος Trinc. v. Protag. p. 331. B.

^b μὲν γὰρ] αὐτὸς addit A. et B. m. sec.

^a Sic A. Trinc.

^a Sic A. Simpliciter Ἰαμβλίχου Trinc.

γὴν αὐτῶν ^b συμπασῶν, ἐν ἣ δὴ πᾶσαι ἐνεῖσι συλλήβδην
κατὰ τὸν ^c πάλαιον λόγον, γένοιτο ἂν τις εἰς τὴν δικαιοσύνην ³⁰
ἀγόμενος.

39 ^a Ἐν ταυτῶ.

Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ διανομὴ τῶν κατ' ἀξίαν ἔργων τε
καὶ τιμῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐπιβαλλόντων ἐκάστοις,
ὑφίστησι τὴν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον τείνουσαν δικαιοσύνην.

^b Ἔργα τοίνυν τῆ δικαιοσύνη τὰ πρόσφορα, καὶ ἐπιτηδεύματα
^c εἴη ἂν, ὅσα κοινωνικὰ καὶ ἡμέρα τυγχάνει, καὶ εὐσύμβο-
λα, καὶ εὐσυνάλλακτα, καὶ ὠφέλιμα, τῶν βλαβερῶν κω-
λυτικὰ διαπράξεων, τῶν δ' ἐναντίων τὴν ὅλην κατάστασιν ⁴⁰
εὐπρεπῆ παρασκευάζοντα.

40 ^a Ἐπικτήτου.

Ὡσπερ ἀληθῆς ζυγὸς οὔτε πρὸς ^b ἀληθοῦς ^c εὐθύνεται ζυ-
γοῦ, οὔθ' ὑπὸ ψευδοῦς κρίνεται· οὕτω καὶ ὁ δίκαιος κριτῆς,
οὔθ' ὑπὸ δικαίων εὐθύνεται, οὔτε παρ' ἀδίκους δικάζεται.

41 Ὡσπερ τὸ εὐθὺ ^a εὐθέως οὐ δεῖται, οὕτως οὐδὲ τὸ δίκαιον
δικαίου.

42 Μὴ πρότερον ἐτέρῳ δικαστηρίῳ δικάσης, πρὶν αὐτὸς παρὰ
τῆ δίκῃ κριθῆς.

43 Εἰ βούλει τὰς κρίσεις δικαίας ποιῆσθαι, μηδένα τῶν ⁵⁰
δικαζομένων καὶ δικαιολογούντων ἐπιγίγνωσκε, ἀλλ' αὐτὴν
τὴν δίκην.

44 Ἡκίστα πταίσεις ἐν ταῖς κρίσεσιν, ἐὰν αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ
ἄπταιστος διατελῆς.

^b συμπασῶν] ^{συμ} ἐμπασῶν A. Mox
ἐν εἰσί B. m. sec.

^c πάλαι] πάλαιον A. Gesneri
margo.

39.

^a Sic A. Trinc.

^b τῆ δικαιοσύνη πρ.] τῆς δικαιοσύνης
τὰ πρ. A. τὰ πρόσφορα Trinc.

^c εἴη ἂν] εἴη, ἀλλ' ὅσα B. qui ἂν

inserit m. sec. Μόχ τυγχάνοι A.

40.

^a Sic A. Trinc. v. Fragm. 58.
et seqq.

^b ἀληθοῦς] ἀμελοῦς B. m. p. Trinc.
^c ἰθύνεται] εὐθύνεται, A.

41.

^a εὐθέως] εὐθέως A. B. m. sec.

- 45 Ἄμεινον δικαίως κρίνοντα πρὸς τοῦ καταδικασθέντος
^a ἀδικῶς μεμφθῆναι, ἢ ἀδικῶς κρίναντα παρὰ τῆ φύσει
δικαίως ψέγεσθαι.
- 46 Καθάπερ ἢ τὸν χρυσοῦν δοκιμάζουσα λίθος οὐκέτι ^a καὶ
αὐτὴ πρὸς τοῦ χρυσοῦ δοκιμάζεται· οὕτω καὶ ὁ τὸ κριτήριον ¹
ἔχων.
- 47 Αἰσχροὺν τὸν δικαστὴν πρὸς ἐτέρων δικάζεσθαι.
- 48 Καθάπερ ὀρθοῦ οὐδὲν ὀρθότερον, οὕτως οὐδὲ δικαίου οὐδὲν
δικαιότερον.
- 49 ^a Διογένης.

Ἡ τοίνυν δικαιοσύνη πολλὴν ἔχει ραστώνην τῆ ψυχῇ.
Τὸ γὰρ μηδὲνα μῆτε φοβούμενον μῆτε αἰσχυρόμενον ζῆν,
ἡδονὴ τις ἐστίν, ^b καὶ ἰκανότης τῷ βίῳ· ὁ δὲ τὴν δικαιοσύνην ¹⁰
ἔχων ἐν τῆ ψυχῇ, οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις ὠφέλιμός ἐστίν,
ἀλλὰ ^c πολὺ μάλιστα αὐτὸς αὐτῷ· οὐ γὰρ πειράσεται αὐ-
τὸν ἀδικεῖν, οὐδὲ καθ' ἐν μέρος. Οὐδὲ γὰρ λύπης αὐτῷ
αἰτίος ἐστίν, οὐδὲ νόσου· ἀλλὰ τὰ αἰσθητήρια τὰ τῆς φύσεως
θεοῦς ὑπολαμβάνων εἶναι, δικαίως χρήσεται αὐτοῖς· οὐδὲν
μὲν ὑπὲρ τὴν δύναμιν πράττων, φυλάττων δὲ τὰ μάλιστα,
καὶ ἡδονὰς καὶ ὠφελείας λαμβάνων διὰ τούτων. Καὶ γὰρ
ἀπὸ ἀκοῆς, καὶ ἀπὸ ὀράσεως, καὶ ἀπὸ τῆς τροφῆς, καὶ
^d ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων, ἡδοναὶ ἐσονται ^e τῷ δικαίως ἑαυτῷ ²⁰
χρωμένῳ, καὶ κίνδυνοι γίνονται περὶ τὰ πλείστου ἄξια καὶ

45.

^a ἀξίως] ἀδικῶς A. B. m. sec.

46.

^a καυτοῦ] καυτῆ margo Gesneri.
καὶ αὐτῆ A. B. m. sec.

49.

^a Sic A. Trinc.^b καὶ ἰκανότης] ὡς Ik. Trinc. B.
p. m.^c πολλῶ] πολὺ A.^d ἀπὸ τῶν] deest τῶν A.^e C. E. τῷ δικαίως ἑαυτῷ χρωμένῳ.

τῷ δὲ μὴ δικαίως ἑαυτῷ χρωμένῳ καὶ
κ. Jacobs sagacitate critica: τῷ
δικαίως αὐτῶν χρωμένῳ· τοῖς δὲ οὐ δι-
καίως χρωμένοις κ. Deerant τῷ δὲ
μὴ δικαίως ἑαυτῷ χρωμένῳ. Ob repe-
titum ἑαυτῷ χρωμένῳ scriba salta-
vit. In fine solus C. εἰς βέεθρα.
Plerique, εἰς ἐταίραν. Ceteri, ut in
editis, εἰς ἐτέρων, menda ex com-
pendio nata. Jacobs, βίπτουνας
εἰκῆ ἢ εἰς πυρᾶν, αὐτ. β. εἰκῆ καὶ ἀπὸ
πετρῶν. Schow.

ἀναγκασιότατα. Ἡ οὐχ ἐώρακας τὴν ψυχὴν ταραττομένουσ
καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἑαυτοὺσ
ρίπτουντας ἰεῖκῃ, καὶ εἰς ἑταίραν;

50 ¹³³¹ Λυκούργου.

Ζηλωτὸν ἴσως ὁ πλοῦτος τίμιον μέντοι καὶ θαυμαστὸν
ἢ δικαιοσύνη.

51 ^a Δημοσθένους Ολυνθιακῶν β.

Ὡσπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν
τοιούτων τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, οὕτω καὶ τῶν 30
πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς καὶ δικαίας
^b εἶναι προσήκει.

52 ^a Ἐκ τῆσ Νικολάου Ἐθῶν Συναγωγῆσ.

^b Ἐν Παιδαλίουσ, Ἰνδικῶ ἔθνει, οὐχ ὁ θύων, ἀλλ' ὁ συνετάτα-
τος τῶν παρόντων, κατάρχεται τῶν ἱερῶν. Αἰτεῖται δ' αἰεὶ
παρὰ τῶν θεῶν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δικαιοσύνησ.

53 ^a Πλάτωνοσ ἐκ τοῦ Θεαιτήτου.

Θεὸσ οὐδαμῆ οὐδαμῶσ ἀδικοσ, ἀλλ' ὡσ οἶόν τε δικαιοῖτα-
τοσ, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῶ ὁμοιότερον οὐδὲν, ἢ ὃσ ἀν ἡμῶν αὐ
γένηται ὅτι ^b δικαιοῖτατοσ. 40

54 ^a Ἐκ Πῶλου Πυθαγορείου Λευκανοῦ Περὶ Δικαιοσύνησ.

Δοκεῖ μοι τῶν ἀνδρῶν τὰν δικαιοσύναν ματέρα τε καὶ τι-
θανὰν τῶν ἄλλαν ἀρετῶν ^b προσειπέν. ^c ἄτερ γὰρ ταύτασ οὔτε

^f εἰκῆ om. B. Mox εἰσ ἑταίραν
Gesneri margo, ἑταίραν N. A. a
m. sec. et B. m. sec. pro εἰσ ἑτέραν.

50.

^a Sic A. Trinc.

51.

^a Sic A. Simpliciter Δημοσθένουσ
Trinc. p. 21. Reisk.

^b εἶναι προσήκει om. A. Voss.

52.

^a Sic A. Trinc.

^b παιδαλίουσ] Leg. Παδαίουσ Valc-
kenær. ad Herodot. III. 99. πηδα-

λίουσ A. ἀλλὰ pro ἀλλ' ὁ habent B.
Trinc. Vid. Vales. Exc. p. 514.

53.

^a Sic A. Simpliciter Πλάτωνοσ
Trinc. v. Theætet. p. 176. B.

^b δικαιοῖτατοσ] περὶ τοῦτο addunt
A. B. περὶ τοῦτο Trinc.

54.

^a Sic A. ubi πῶλου. Trinc: ἐκ τοῦ
πῶλου Πυθαγόρου λευκανοῦ.

^b προσειπέν] προσειπέν A. Idem
τῶν ἄλλαν ἀρετῶν et sic B. m. sec.

^c ἄτερ γε] ἄτερ γὰρ A. Arsen.

σώφρονα, οὔτε ἀνδρείον, οὔτε φρόνιμον οἶόν τε ^d ἤμεν. Ἄρμονία γάρ ^e ἐντι καὶ εἰράνα τὰς ὅλας ψυχᾶς μετ' εὐρυθμίας. ^f Δηλοφανέστερον δέ ^g καὶ γένοιτο τὸ ταύτας κράτος ἐτάζουσιν ἀμὴν τὰς ἄλλας ἕξιας. ^h Μερικὰν γάρ ⁱ ἔχοντι αὐτὰ τὰν ἀφέλειαν, καὶ ποθ' ἕνα· ἅ δὲ ποθ' ὅλα τὰ συστάματα, καὶ ἐν πλάθει. Ἐν κόσμῳ μὲν ὧν αὐτὰ τὰν ὅλαν ἀρχὰν ⁵⁰ διαστραταγοῦσα, πρόνοιά τε, καὶ ἀρμονία, καὶ δίκαια, ^k γένους τινὸς θεῶν οὕτω ^l ψαφισσαμένων· ἐν πόλει δὲ εἰράνα τε καὶ εὐνομία δικαίως κέκληται· ἐν οἴκῳ δ' ^m ἐντι ἀνδρὸς μὲν καὶ γυναικὸς ⁿ ποτ' ἀλλάλως ὁμοφροσύνα, οἰκετῶν δὲ ποτὶ δεσπότης εὐνοια, δεσποτῶν δὲ ποτὶ θεράποντας καδεμονία· ^o ἐν σώματι δὲ καὶ ψυχᾶ, πρᾶτα μὲν ^p καὶ ἅπασιν ἀγαπατότατα ζώοις, ἅ τε ὑγίεια καὶ ^q ἀρτιότης, ^r σοφία ^t ἐκ τὰς ἐπιστάμας τε καὶ δικαιοσύνας ^s γενομένα τε παρ' ἀνθρώποις. Ἐι δ' αὐτὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη οὕτω παιδαγωγεῖ τε καὶ σώζει ὁμόφρονα καὶ ^t ποτάγορα ἀλλάλοις ἀπεργα-

^d εἶναι] ἤμεν A.

^e ἐστι] ἐντι Arsen. εἰράνα A. B. m. sec.

^f δηλοφανέστερον] δημοφανέστερον Arsen.

^g καὶ] κε Arsen. Verum puto κα.

^h μερικὰν] μερικὰ Trinc.

ⁱ ἔχονται] ἔχοντι A. Arsen. Trinc. αὐτὰ Arsen. Trinc.

^k γένους] γένους Arsen. γένους A. γένος B.

Ib. A. B. C. E. G. W. καὶ δίχα γε νοῦς τινος θεῶν οὕτω ψαφισσαμένω. *Justitia quoque seorsim consideranda est νοῦς cujusdam deorum, omnia ita decernentis et ordinantis. Antea καὶ δίκαια γένους τ. θ. ο. ψ.* Jacobs. magno acumine, καὶ δίκαια καὶ Νοῦς τινος θεῶν οὕτω ψαφισσαμένω. Schow.

^l ψαφισσαμένων] ψαφισσομένων A. Mox δὲ om. A. B. τε Trinc. εἰράνα A.

^m ἐστιν] ἐντι Arsen.

ⁿ ποτ' ἀλλάλως] ποτὶ ἀλλάλων^{ovs} A.

^o ἐν σώματι δὲ πρᾶτα] ἐν σώματι δὲ καὶ ψυχῆ A. Arsen. Trinc. πρᾶται pro πρᾶτα A.

^p ἅπασιν ἀγαπᾶ τὸ τὰ ζῶα] καὶ ἅπασιν ἀγαπατότατα ζώοις Gesneri margo, et sic codd. quidam Schowii.

^q ἀρτιότης. ἐν δὲ ψυχῆ Gesner.

^r σοφία ἢ] σοφία τε A. σοφία δ' Ars. B. σοφία τ' Trinc.

^s γενομένη] γενομένα τε A. γενομένη δὲ Arsen. γενομένης τε Trinc. Mox Εἰ δ' αὐτὰ Galeus, ἢ δ' ἅ. Trinc. Gesn. παιδαγωγοῦσα — σώζουσα conj. Schowius.

^t ποτάγορα] ποτ' ἀγορᾶ A. Trinc.

ζόμενά, πᾶς οὐ μάτηρ καὶ τίθανά πασᾶν τε καὶ πάντων
 ἡ παμφαφὶ λέγοιτο;

55 ἂ Πλάτωνος Νόμων ἔ.

Τίμιος μὲν ἂ δὴ καὶ ὁ μηδὲν ἀδικῶν· ὁ δὲ μηδ' ἐπιτρέπων
 τοῖς ἀδικούσιν ἀδικεῖν, πλεόν ἢ διπλάσιος τιμῆς ἄξιος
 ἢ ἐκείνου. Ὁ μὲν γὰρ ἐνός, ὁ δὲ πολλῶν ἀντάξιος ἑτέρων,¹⁰
 μηνύων τὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἀρχουσιν ἀδικίαν· ὁ δὲ καὶ συγ-
 κολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἀρχουσιν, ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει
 καὶ ἂ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ.

56 ἂ Ἰέρακος ἐκ τοῦ περὶ Δικαιοσύνης.

Φέρε γὰρ ἰδῶμεν, τί τοῖς πολλοῖς δοκεῖ περὶ δικαιοσύνης.
 Οἱ μὲν οὖν ἔξιν εἶναι φασὶ ψυχῆς ἀδαρωδόκητον, ἢ τοῦ
 κατὰ δύναμιν ἐκάστου στοχαζομένην· οἱ δὲ ἔξιν ἐν ψυχῇ,
 μήτε τῇ χείρονι τύχῃ μήτε τῇ κρείττονι πλεόν ἢ ἔλαττον
 ἀπονέμουσαν, τὸ δ' ἴσον πᾶσι φυλάττουσαν. Δοκοῦσι δὲ²⁰
 μοι οἱ μὲν πρότεροι τὸν μὴ ἀλλοτριῶν ἐπιθυμοῦντα χρημά-
 των ἑθαυμάζειν, τηρήσαντα δ' ἂν καὶ τὸ κατὰ δύναμιν
 ἐκάστῳ, εἰ κελεύειν τισὶ συγχωρηθεῖν· οἱ δευτεροὶ δὲ, τὸν μὴ
 τῇ ἂ τύχῃ τὸ πλεόν μετροῦντα, πάντα δὲ τῶν αὐτῶν ἑξι-
 οῦντα. Τί οὖν εἰ τοῦτο μαθάν τις ἐν τοῖς ἄλλοις ἀδικώτατος
 εἶη; καὶ εἰ χρημάτων μὲν ἀρπαξ, ἀλλοτριῶν δὲ ἑπιθυμοῖ,
 ὑβριστῆς δὲ ὑπάρχοι καὶ ἀκόλαστος περὶ ἡδονᾶς, ἄρα

ἡ πανφαφὴ] παμφαφὴ A. Credo
 pr. scriptum παμφαφὴν, sed dubito
 tamen. Forte παμφαφὴ ἂν λ.

55.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 730. D.

^b δὴ καὶ] καὶ om. A.

^c ἐκείνου] ἐκεῖνος A. ex em.

^d τέλειος] τέλειος A.

56.

^a Sic A. Simpliciter Ἰέρακος
 Trinc.

^b καὶ τοῦ] Gesnerus in marg.
 καὶ al. abest. Sic A. Trinc.

^c θαυμάζειν] θαυμάζων B. m. p.
 Trinc. Infra εἰ ἐκελεύειν Trinc.

^d τύχῃ] ψυχῇ A. N. Trinc.

^e ἐξιούντα] ἐξιούντας A.

^f ἐπιθυμεῖ] ἐπιθυμοῖ Codd. qua-
 tuor Schowii. Mox ὑπάρχει A. Ja-
 cobsius in Athen. p. 271. corrigi-
 τῶν μὴ ἐπιθυμοῖ. Negans certe
 particula videtur desiderari.

^ε τοιούτων κακῶν ἀνάπλευς, δίκαιος ἂν εἴη; ὅτ' ἂν δὲ καὶ 30
τῶν αὐτῶν ἀξιώσῃ πάντας, πῶς μὲν οὐκ ἄφρων, πῶς δὲ οὐκ
ἀδίκος, εἰ ὁμοίως τιμῆσει τὸν τε σώφρονα καὶ τὸν ἀκόλαστον,
καὶ τὸν ἄφρονα, καὶ τὸν φρόνιμον;

57 ^α Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄλλ' οὐδὲ τὸ μὴ χρημάτων ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν δικαιο-
σύνης ὄρος, εὐτύχημα δὲ περὶ ἓν τι τῶν παθῶν. Ὑποκεισθῶ
γὰρ ὑπερβολῇ πλούσιον εἶναι τινα, δυνάμενον ἄλλοις ἐπαρ-
κεῖν πολλοῖς ἐκ τῶν ἰδίων, δόξης δὲ τοῦτον ἠτῶμενον καὶ
φιλοτιμίας, καὶ μηδενὸς ἐλευθεριάζοντος ἀνέχεσθαι, ἀλλὰ 40
τοὺς μὲν ὑβρίζειν, ^β τοὺς δὲ τύπτειν, τοῖς δὲ κελεύειν, τερπό-
μενον τῷ πάντας ὑπακούειν αὐτῷ· τί οὖν ἂν τις τοῦτον εἴποι,
ὅτ' ἂν ^ε μηδενὸς μὲν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμῆ, βίαιος δὲ ἄλ-
λως ἢ καὶ τύραννος· καὶ ^δ πρῶτον μὲν τοῖς οἰκέταις, καὶ ταῖς
θεραπεινίσιν χρῆσθαι κακῶς, τοὺς μὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον κολά-
ζοντα, ταῖς δὲ συγγινόμενον ^ε ἀνέδην· ἔπειτα μηδὲν ἀδικεῖν
ἠγεῖσθαι, ταῦτα ποιοῦντα;

58 ^α Ἐν ταυτῷ.

Οἱ μὲν ^β ἀπὸ τοῦ περιπάτου μεσότητα πλεονεξίας ^ε καὶ 50
μειονεξίας τὴν δικαιοσύνην εἰρήκασιν· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς στοᾶς,
ἔξιν ἰσότητος ἀπονεμητικὴν. Καὶ ὡς μὲν οὐ μόνον οὐ δίκαιον,
ἀλλὰ καὶ ἀδικώτατον τὸ πάντας τῶν αὐτῶν ἀξιοῦν, ἐν τοῖς
ἔμπροσθεν εἴρηται· τὸ δὲ μεταξὺ πλεονεξίας καὶ μειονεξίας,
ἐκβασίς ἐστὶ πράξεως ἀκατονόμαστος, ἀλλ' οὐκ ἀρετὴ ψυ-
χῆς. Πᾶσα δὲ πράξις ἐνέργεια ψυχῆς διὰ σώματος· ἢ δ'
ἐνέργεια, οὐκ ἀρετὴ, ^δ ἢ πᾶσα ἐνέργεια ἦν ἀρετὴ. Τὴν δὲ δι-

^ε ὁ τοιοῦτων] τοιούτων A. Trinc.

57.

^α Sic Trinc. Cohæret cum præcedentibus A. Recte, ait Gesnerus.

^β τοῖς δὲ] τοῖς δὲ A. B. m. sec.

^ε μηδενὸς μὲν] μὲν om. A.

^δ πρῶτον] πρώτοις A. Trinc.

^ε ἀνάδην] ἀνέδην A.

58.

^α Sic A.

^β ἀπὸ τοῦ] ἐπὶ τοῦ B. m. p. Trinc.

^ε καὶ μειονεξίας om. B.

^δ ἢ πᾶσα ἐν. ἦν ἀρ. Desunt A.

καιοσύνην πάντες ἀπαξ ἀπλῶς ἀρετὴν ψυχῆς ὁμολογοῦσιν, ἀλλ' οὐ πρᾶξιν, οὐδὲ πράξεως ἀποτέλεσμα. Τρία γάρ ἐστι περὶ ἕκαστον, ἢ ἕξις, ἢ πρᾶξις, ἢ ἀποτέλεσμα. Ἐξις μὲν, καθ' ἣν πλεονεκτικοί τινες, ἢ μειονεκτικοί ἐσμέν· πρᾶξις δὲ, τὸ μειονεκτεῖν καὶ πλεονεκτεῖν· ἀποτέλεσμα δὲ ἢ μειονεξία, καὶ ^ε ἢ πλεονεξία. Ὅσπερ ἕξις μὲν, ἢ ζωγραφικὴ πρᾶξις δὲ, ἢ ζωγραφία· ἀποτέλεσμα δὲ, ἢ γραφή. Καὶ πάλιν ¹⁰ ἕξις μὲν, ἢ ἀγαλματοποιικὴ πρᾶξις δὲ, τὸ ἀγαλματοποιεῖν· ἀποτέλεσμα δὲ, τὸ ἀγαλμα. ^f Εἰ δὲ τις τὴν ἕξιν ὀρίζοιτο γραφὴν καὶ ἀγαλμα, τῷ τοῦ ἀποτελέσματος ^ε ὀνόματι καλῶν σφάλλῃσθαι ἀν ὁμολογοῖτο, καὶ σύγχυσιν ποιεῖν· οὕτως ὁ πλεονεξίαν καὶ μειονεξίαν τὴν ἕξιν ὀνομάζων, τῷ τοῦ ἀποτελέσματος ὀνόματι χρῆται κατὰ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕξεως. Καὶ ἡ μεσότης τοίνυν τῶν ἀποτελεσμάτων ἀποτέλεσμα ἀν εἶη· τεταγμένων γὰρ ἐν τοῖς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποτελου- ²⁰ μένοις πλεονεξίας καὶ μειονεξίας, καὶ ἡ τούτων μεσότης εἶη ἀν ἀποτέλεσμα, οὐχ ἕξις. Ἔστω δὲ μὴ ἐκβάσις, ἀλλ' ἕξις ψυχῆς, οὔτε πλεονεκτικὴ ^h οὔτε μειονεκτικὴ· ⁱ ὁ περὶ τὸ τοίνυν, ἢ τινὶ μῆτε πλεονεκτῶν μῆτε μειονεκτῶν, ^k ἔστι δίκαιος. ¹ Περὶ μὲν δὴ τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ οὐκ ἀν φαῖεν εἶναι ταύτην, οὔτε ὡς τούτων ἀκρότητα, οὔτε ὡς μεσότητα· οὐ γὰρ δὴ ^m κτητὰ ταῦτα γίγνεται κατὰ τὴν ἡμετέραν πρόθεσιν τε καὶ σπουδὴν, ἀλλὰ τὰ πολλὰ τούτων ἐστὶ φύσεως. Κάλλος μὲν γάρ ἐστι φύσει, καὶ ἰσχύς σώματος, καὶ ³⁰

^ε ἢ πλεονεξία] deest articulus B. Supra μειονεκτοὶ Trinc.

^f εἰ δὲ — καὶ ἀγαλμα A. in marg.

^ε ὀνόματι] τοῖνομά ἐστι B. m. p. Trinc.

^h οὔτε μειονεκτικὴ supplement Schowii mss. Gesnerus in marg.: Quomodo hæc legerimus, in translatione videbis. Vertit scil.: Itaque videamus num justitia sit

animi habitus, neque pluris neque minoris assumptivus: item an justus is, qui neque nimium neque parum sibi sumit.

ⁱ ὁ περὶ τὸ τοίνυν ἢ τινὶ] Forte, ὁ ἀπέριτος τοίνυν, ἢ τινὶ.

^k ἔστι] ἔσται A. Gesneri margo.

¹ περὶ μὲν] Desunt hinc A. usque ad σώματος φύσει.

^m κτητὰ] κατὰ B.

ὑγίεια· εἰ δὲ ἠγνώμεθα, τὴν μὲν ἰσχὺν ἐπιτείνειν τροφαῖς
 τε καὶ γυμνασίοις, τὴν δὲ ὑγίειαν διαίτη ποιά τηρεῖν, καὶ
 ἐκπίπτουσαν ἀνακαλέσασθαι· ἀλλ' ὅμως ὡς οὐκ ἐφ' ἡμῖν
 οὔσης ἐξ ἀρχῆς τῆς τούτων κτήσεως, ἀπονεμητέον τῇ τοῦ σώ-
 ματος φύσει. Καίτοι καὶ τούτοις πλεονεκτεῖν λέγονται
 τινες, ἰσχυροὶ μὲν, εἰ τύχοι Μίλων ὁ Κροτωνιάτης· κάλλιπ
 δὲ, Λαῖς ἢ Κορινθία, καὶ εἰ τινες τούτοις παραπλήσιοι. Τίς
 οὖν ἂν γένοιτο Μίλωνος ἀδικία; ἢ τίς Λαίδος πλεονεξία; 40
 Ἄρα εἰ μὲν Μίλων περιέλθοι τοὺς ἀσθενεστέρους τύπτων τε, καὶ
 τὰ τούτων χρήματα διαρπάζων, καὶ τὰς τούτων γυναῖκας;
 καὶ Λαῖς ὁμοίως, ὁ μισθὸν μὲν πλείστον εἰσπράττουσα παρὰ
 τῶν ἐραστῶν, ἐνίων δὲ γυναικῶν καὶ γάμους διαλύουσα,
 τοῦτ' ἂν εἴη τὸ πλεονεκτεῖν; ἢ Περὶ ποίαν οὖν ὕλην τὴν αἵρεσιν
 τις ποιήσεται τοῦ μῆτε ὑπερβάλλοντος, μῆτ' αὖ ἐλλείποντος;
 ἢ τὸ ἀγελαῖον ἐκείνο, καὶ κοινόν, ἀρκυῖ τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ μὴ
 διάρπαζε τὰ πλησίον, μηδ' αὖ προίεσο τῶν σῶν, ὡς κατὰ 50
 ταῦτο μειονεκτῶν; Τὸ μὲν δὴ μὴ βιάζεσθαι δυναίμην, εἶποι
 τις ἂν, ἐπ' ἐμοὶ γὰρ τοῦτο· τὸ δὲ ἢ μὴ πλεονεκτεῖσθαι, πῶς
 ἂν γένοιτο; πολλοὶ γὰρ οἱ κρείττους. Ἄλλ' εἴ τις βούλοιο
 δεομένοις ἐπαρκεῖν, καὶ ὄρφανὰς συνεκδιδόναι, καὶ αἰχμα-
 λώτους λύσασθαι, ταῦτα μὲν ἴσως ἢ δυνατόν ἐστὶ ποιεῖν,
 ἀλλ' οὐ τῷ γε τιμῶντι τὴν προειρημένην ἠμεσότητα· πλεο-
 νεκτεῖσθαι γὰρ ἐστὶ καὶ μειονεκτεῖν τὸν ταῦτα ποιεῖν ἀνε-
 χόμενον. Πῶς οὖν αὐτὴν ὀρίζεται ὁ καθ' ἡμᾶς λόγος; ἔξιν
 εὐλογον ψυχῆς ὀρθότητος ἐπιμελουμένην· ἢ τιμωρίας ἀπαί-

ἠ γνῶμεθα] Forte πειρώμεθα.
Gesnerus.

ὁ μισθὸν μὲν] μὲν om. A.

ἢ περὶ ποίαν usque ad ἀνεχόμενον
desunt A. Mox μὴ δ' αὖ Trinc.

ἢ αἰτοῦ] σαυτοῦ B. m. sec.

ἢ τῶν σῶν] τὸ σὸν B. m. sec.

ἢ μὴ πλεονεκτεῖσθαι] Deest μὴ N.
B.

ἢ ὄρφανὰς] ὄρφανούς B. m. sec.
ὄρφαναί Trinc.

ἢ δυνατός] δυνατόν codd. quidam
Schowii, Trinc.

ἢ μεσότητα] ποσότητα B.

τησιν παρὰ τῶν ^xπροηδικηκότων. Οὐχ ὡς τοῦ ἡ ^yσυνδεσμοῦντος τὴν ἑτέραν τῶν προτάσεων.

59. ^aΞενοφῶντος ἐν δ' Ἀπομνημονευμάτων.

Καὶ ὁ Σωκράτης ^bἔφη, Οὐ δῆπου, ὦ Εὐθύδημε, ταύτης ^cτῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι δι' ἣν ἄνθρωποι πολιτικοὶ γίνονται, καὶ οἰκονομικοὶ, καὶ ἄρχειν ἱκανοὶ, καὶ ὠφελίμοι τοῖς τε ἄλλοις ¹⁰ ἀνθρώποις, καὶ ἑαυτοῖς; Καὶ ὁ Εὐθύδημος, Σφόδρα γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ταύτης τῆς ἀρετῆς δέομαι. Νῆ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, τῆς καλλίστης ἀρετῆς, καὶ μεγίστης ἐφίεσαι τέχνης; ἔστι γὰρ τῶν βασιλέων αὕτη, καὶ καλεῖται βασιλική. Ἄταρ, ἔφη, κατανεόησας, εἰ οἷόν τε ἔστι, μὴ ὄντα δίκαιον, ἀγαθὸν ταῦτα γενέσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη, οὐχ οἷόν τε γε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. Τί οὖν, ἔφη, σὺ ἤδη τοῦτο κατείργασαι; Οἶμαί γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐδενὸς ἂν ἤττον φανῆναι δίκαιος. Ἄρ' οὖν, ἔφη, τῶν ²⁰ δικαίων ἔστιν ἔργα, ὡσπερ τῶν τεκτόνων; Ἔστι μέντοι, ἔφη. Ἄρ' οὖν, ἔφη, ὡσπερ οἱ τεκτονεὶς ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἐπιδειξάιναι, οὕτως οἱ δίκαιοι τὰ ἑαυτῶν ἔχοιεν ἂν ἐξηγήσασθαι; Μὴ οὖν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, ἐγὼ οὐ δύναμαι τὰ τῆς δικαιοσύνης ἔργα ^dἐξηγήσασθαι; καὶ νῆ Δί' ἐγώ γε τὰ τῆς ἀδικίας· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγα ἔστι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁρᾶν τε ^eτοιαῦτα καὶ ἀκούειν. Βούλει οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, γράφομεν ἐνταυθοῖ ³⁰ μὲν δέλτα, ἐνταυθοῖ δὲ ἄλφα· εἶτα, ὅ τι μὲν ἂν ^fδοκῆ ἡμῖν τῆς δικαιοσύνης ἔργον εἶναι, πρὸς ^gτὸ δέλτα τιθῶμεν· ὅ τι δ' ἀντὶς ἀδικίας, πρὸς τὸ ἄλφα. Εἴ τι σοι δοκεῖ, ^hἔφη, προσθεῖν τούτων, ποίει ταῦτα. Καὶ ὁ Σωκράτης γράψας, ὡσπερ εἶπεν,

^x προηδικηκότων] προδικότων A. p. m.

^y συνδέσμου] συνδεσμοῦντος codd.

Schowii.

59.

^a Sic Trinc. μνημονευμάτων A.

Scil. Memor. IV. 2, 11.

^b ἔφη] εἶπεν A.

^c τῆς ἀρετῆς] τῆς om. A. Mox καὶ καλλίστης Trinc.

^d ἐξηγήσασθαι] ἠγήσασθαι A.

^e τοιαῦτα] ταῦτα B.

^f δοκῆ] δοκεῖ A.

^g τῷ δ'] τὸ δέλτα A.

^h ἔφη om. B. m. p. Mox εἶπον Trinc.

Οὐκ οὖν, ἔφη, ἔστιν ἐν ἀνθρώποις ψεύδεσθαι; Ἔστι μέντοι, ἔφη. Ποτέρωσε οὖν, ἔφη, ἰθῶμεν ταῦτο; Δῆλον ὅτι, ἔφη, πρὸς τὴν ἀδικίαν. ^kΟὐκ οὖν, ἔφη, καὶ ἔξαπατᾶν ἔστι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ταῦτο οὖν ποτέρωσε θῶ; Καὶ τοῦτο δῆλον ὅτι, ἔφη, πρὸς τὴν ἀδικίαν. Τί δὲ τὸ ἰκλέπτειν; καὶ τοῦ-⁴⁰ το, ἔφη. Τί δ' ἀνδραποδίζεσθαι; Καὶ τοῦτο. Πρὸς δὲ τῇ δικαιοσύνῃ, οὐδὲν ^m τούτων ἡμῖν κείσεται, ᾧ Εὐθύδημε; Δεινὸν ⁿ δ' ἂν εἶη, ἔφη. ^oΤί δὲ, εἰάν τις στρατηγὸς ^p αἰρεθεῖς, ἀδικόν τε καὶ ^q αἰσχροῦ πόλιν ἔξανδραποδίσηται, φήσομεν τοῦτον ἀδικεῖν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Δίκαια δὲ ποιεῖν οὐ φήσομεν; Καὶ μάλα. Τί δὲ, ἂν ἔξαπατᾶ πολεμῶν αὐτοῖς; Δίκαιον, ἔφη, καὶ τοῦτο. Ἐὰν δὲ κλέπτη τε καὶ ^r ἀρπάξῃ τὰ τούτων, οὐ δίκαια ποιήσει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἄλλ' ἐγὼ σε τὸ ^s πρῶτον ὑπέλαβον ^t πρὸς τοὺς φίλους μόνους ταῦτα ἐρωτᾶν. ⁵⁰ Οὐκ οὖν, ἔφη, ὅσα πρὸς τῇ ἀδικίᾳ ἐθήκαμεν, ταῦτα ^u καὶ πρὸς τῇ δικαιοσύνῃ θετέον ἂν εἶη; ἔφη, Ἔοικε. Βούλει οὖν, ἔφη, ταῦτα ^w θέντες οὕτω, διορισόμεθα πάλιν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἀδικόν; ἀλλὰ ^x δεῖν πρὸς γε τούτους ὡς ἀπλούστατον εἶναι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ^y ὁ Εὐθύδημος. Τί οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰάν τις στρατηγὸς ὁρῶν ἀθύμως ἔχον τὸ στρατεύμα, ψευσά-

ⁱ ἰθῶμεν] θῶ Trinc. θῶ καὶ A. et mox om. ἔφη.

^k οὐκοῦν — τοῦτο ἔφη parenthesi inclusa leguntur in ed. Gesneri, qui in marg. annotavit: *Parenthesi inclusa non sunt in Halensi. Scil. Xenophontis editione. Vide infra. Οὐκοῦν usque ad ἀδικίαν habet A. in marg.*

^l βλέπειν] κλέπτειν A. B. m. sec. Gesner. ed. 3. κακουργεῖν Gesneri margo. Ex exempl. puto Xenophontis.

^m ταύτων ἡμῖν] ἡμῖν ταύτων A.

ⁿ δ'] deest A. γὰρ Gesneri

margo. Fortasse leg. δεινὸν τᾶν εἶη.

^o τί δαι] τί δὲ A.

^p αἰρεθεῖς] αἰρεθῆς B. m. p. Trinc. supra τις om. Trinc.

^q αἰσχροῦν] ἐχθρῶν Gesneri margo.

^r ἀρπάξῃ] ἀρπάξει A.

^s πρῶτον] πρῶτα A.

^t πρὸς] εἰς A. μόνους om. B.

^u πρὸς] καὶ πρὸς A.

^w θέντες οὕτω] οὕτω θέντες A.

^x δεῖν] δεῖ Trinc. Mox dedi γε pro τε.

^y ὁ Εὐθύδημος om. A. Trinc.

μενος ^z φήσῃ συμμάχους προσιέναι, καὶ τῷ ψεύδει τούτῳ καταπαύσῃ τῆς ἀθυμίας τοὺς στρατιώτας, ποτέρῳθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; Δοκεῖ μοι, ἔφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Ἐὰν δέ τις υἱὸν αὐτοῦ δεόμενον φαρμακείας, ^a καὶ μὴ προσιέμενον φάρμακον, ἐξαπατήσας ὡς ^b σίτον τὸ φάρμακον δῶ, καὶ τῷ ψεύδει χρησάμενος, οὕτως ὑγιῆ ποιήσῃ, ταύτην αὖ τὴν ἀπάτην ποῖ θετέον; Δοκεῖ μοι, ἔφη, καὶ ταύτην εἰς τὸ αὐτό. Τί δέ, εἰάν τις ἐν ἀθυμίᾳ ὄντος φίλου, δει-¹⁰σας μὴ διαχρήσῃται ἑαυτὸν, κλέψῃ, ἢ ἀρπάσῃ ξίφος, ἢ ἄλλο τι ^c τοιοῦτο, ^d τοῦτο αὖ ποτέρῳσε θετέον; Καὶ ^e τοῦτο νῆ Δία πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Λέγεις, ἔφη, σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἀπλοῖζεσθαι; Μὰ Δί' οὐ δῆτα, ἔφη, ἀλλὰ μετατιθεμαι τὰ εἰρημένα, εἴπερ ἔξῃστι. Δεῖ γέ ^f τοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐξεῖναι πολὺ μᾶλλον, ἢ μὴ ὀρθῶς τιθεῖναι. Τῶν δὲ δὴ τοὺς φίλους ἐξαπατώντων ἐπὶ βλάβῃ, ἵνα μηδὲ τοῦτο ^g παραλίπωμεν ἄσκεπτον, πότερος ἀδικώτερός ἐστιν ὁ ²⁰ ἐκὼν, ἢ ὁ ἄκων; Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκέτι μὲν ἔγωγε πιστεύω οἷς ἀποκρίνομαι· καὶ γὰρ τὰ πρόσθεν πάντα νῦν ^h ἄλλως ἔχειν δοκεῖ μοι, ἢ ὡς ἐγὼ τότε ᾤμην. Ὅμως δὲ εἰρήσθω μοι, ἀδικώτερον εἶναι τὸν ἐκόντα ψευδόμενον τοῦ ἄκοντος. Δοκεῖ δέ σοι μάθησις καὶ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου εἶναι, ὥσπερ τῶν γραμμάτων; Ἐμοιγε. Πότερον δὲ γραμματικώτερον κρίνεις, ὃς ἂν ἐκὼν μὴ ὀρθῶς ⁱ γράφῃ, καὶ ἀναγινώσκῃ, ἢ ὃς ἂν ἄκων; Ὅς ἂν ἐκὼν, ἔγωγε. Δύναίτο ³⁰ γὰρ, ὅποτε βούλοίτο, καὶ ὀρθῶς αὐτὰ ποιεῖν. Οὐκ οὖν ὁ

^z φήσει.] φήσῃ A. et mox καταπαύσῃ pro καταπαύσει.

^a καὶ μὴ προσιέμενον φάρμακον om. Trinc.

^b σίτον] σιτίον Gesneri margo. σίτον Trinc.

^c τοιοῦτο] τοιοῦτον A.

^d τοῦτο αὖ] τοῦτο αὐτὸ Trinc.

^e Ib. τοῦτο—τὴν δικαιοσύνην] αὐτὸ — τῇ δικαιοσύνῃ A.

^f τοι] τῷ A

^g παραλίπωμεν] παραλείπωμεν A.

^h ἄλλως] ἄλλων B. m. p. Trinc.

Mox δὲ om. A.

ⁱ γράφῃ] γράφοι A.

^k μὲν ἐκῶν μὴ ὀρθῶς γράφων, γραμματικὸς ἂν εἴη· ὁ δὲ ἄκων, ἀγράμματος; Πῶς γὰρ οὐ; Τὰ δίκαια δὲ πότερον ὁ ἐκῶν ψευδόμενος καὶ ἐξαπατῶν οἶδεν, ἢ ὁ ἄκων; Δηλονότι ὁ ἐκῶν. Οὐκ οὖν γραμματικώτερον μὲν ¹ τὸν ἐπιστάμενον γράμματα τοῦ μὴ ἐπισταμένου φῆς εἶναι; ^m Ναί. Δικαιοτέρον δὲ τὸν ἐπιστάμενον τὰ δίκαια τοῦ μὴ ἐπισταμένου; ⁿ Φαίνεται. Δοκῶ δὲ μοι καὶ ταῦτα οὐκ οἶδ' ὅπως ^o λέγειν. ⁴⁰ Τί δὲ δὴ, ὅς ἂν βουλόμενος τἀληθῆ λέγειν, μηδέποτε ^p ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν λέγει, ἀλλ' ὁδόν τε φράζων τὴν αὐτὴν, τοτὲ μὲν πρὸς ἑώ, τοτὲ δὲ πρὸς ἐσπέραν φράζει; καὶ λογισμὸν ἀποφαινόμενος τὸν αὐτὸν, τοτὲ μὲν πλείω, τοτὲ δὲ ἐλάττω ἀποφαίνεται, τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος; Δῆλος νῆ Δί' εἶναι, ὅτι ἂ ᾤετο εἰδέναί, οὐκ οἶδεν. Οἶσθα δὲ τινὰς ἀνδραποδάδεις καλουμένους; Ἐγωγε. Πότερον δι' ἀμαθίαν ἢ διὰ σοφίαν; Δῆλον ὅτι δι' ἀμαθίαν. Ἄρ' οὖν διὰ τὴν τοῦ χαλκεύειν ἀμαθίαν τοῦ ὀνόματος τούτου τυγχάνουσιν; Οὐ δῆτα. ⁵⁰ Ἄλλ' ἄρα διὰ τὴν τοῦ τεκταίνεσθαι; Οὐδὲ διὰ ταύτην. ^q Ἄλλὰ τὴν τοῦ σκυτεύειν; Οὐδὲ δι' ἐν τούτων, ἔφη, ἀλλὰ καὶ τούναντίον· οἱ γὰρ πλείστοι τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπισταμένων ἀνδραποδάδεις εἰσίν. Ἄρ' οὖν τῶν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ τὰ δίκαια μὴ εἰδόντων τὸ ὄνομα τοῦτό ἐστιν; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Οὐκ οὖν δεῖ παντὶ τρόπῳ ^r διατειναμένους φεύγειν, ὅπως μὴ ἀνδράποδα ᾤμεν;

^k μὲν ἐκῶν μὴ ὀρθῶς γράφων] μὴ ἐκῶν γράφων primo, dein μὴ erasum, et μὴ ὀρθῶς addita in marg. A.

¹ τὸν ἐπιστάμενον] τὸν μὴ ἐπιστ. A. Sed μὴ postea del.

^m ναί om. A.

ⁿ φαίνεται] φαινόμεαι Gesneri margo. μι: om. A.

^o λέγειν] λέγεις B. m. p. Trinc. τί δαι Trinc.

^p ταῦτα] ταῦτα A.

^q ἀλλὰ τὴν] ἀλλὰ διὰ τὴν B. m. sec.

^r διατειναμένους] διατιμωμένους A. διατεινομένους B. m. sec. διατιμωμένους Trinc.

60 ^a Ἐν ταυτῷ.

^b Οἶδα δέ ποτ' αὐτὸν καὶ πρὸς Ἴππῖαν τὸν Ἠλείον περὶ τοῦ δικαίου τοιαύδε διαλεχθέντα. Διὰ χρόνου γὰρ ἀφικόμενος ὁ Ἴππίας Ἀθηναῖζε, παρεγένετο τῷ Σωκράτει λέγοντι πρὸς τινας, ὡς θαυμαστὸν εἶη τὸ εἰ μὲν τις ^c μέλλοιτο σκυτέα διδάσασθαι τινα, ἢ τέκτονα, ἢ χαλκέα, ἢ ἵππέα, μὴ ἀπορεῖν ὅπη ἂν πέμψας τούτου τύχοι· (φασὶ δέ τινες καὶ ἵππον καὶ βοῦν τῷ βουλομένῳ δικαίους ποιήσασθαι, πάντα μεστὰ εἶναι τῶν διδάζόντων) εἰάν τις βούληται, ἢ αὐτὸς ¹⁰ μαθεῖν τὸ δίκαιον, ἢ υἱόν, ἢ οἰκέτην διδάσασθαι, μὴ ^d εἰδέναι ποίαν ἐλθῶν τύχοι τούτου. Καὶ ὁ μὲν Ἴππίας ἀκούσας ταῦτα, ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτὸν, Ἔτι γὰρ σὺ, ^e ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις ἢ ἐγὼ πάλαι ποτέ σου ἤκουσα; Καὶ ὁ Σωκράτης, Ὁ δέ γε τούτου δεινότερον, ἔφη, ὦ Ἴππῖα, οὐ μόνον αἰεὶ ^f ταῦτα λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν· σὺ δ' ἴσως διὰ τὸ πολυμαθὴς εἶναι, περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις. Ἀμέλει, ἔφη, πειρῶμαι καινόν τι λέγειν αἰεὶ. Πότερον, ἔφη, καὶ περὶ ὧν ἐπίστασαι, οἷον ²⁰ περὶ γραμμάτων, εἰάν τις ἔρηταί σε, πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν, ἄλλα μὲν ^g πρὶν, ἄλλα δὲ νῦν πειρᾶ λέγειν; ἢ περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν, εἰ τὰ δις πέντε, δέκα γίνονται, οὐ τὰ αὐτὰ νῦν ^h ἢ καὶ πρότερον ἀποκρίνη; Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὥσπερ σὺ, καὶ ἐγὼ αἰεὶ τὰ αὐτὰ λέγω· περὶ μέντοι τοῦ δικαίου πάνυ οἶμαι νῦν ἔχειν εἰπεῖν, πρὸς ἢ οὔτε σὺ, οὔτ' ἂν ἄλλος οὐδεὶς δύναίτο εἰπεῖν. Νῆ

60.

^a Sic Trinc. Scil. IV. 4, 5.

^b Ab initio usque ad ἔργῳ ἐπιδείκνυμι desunt A.

^c μέλλοιτο] βούλοιτο margo Gesneri.

^d εἰδέναι ποίαν] εἶναι ὅπη ἂν mar-

go Gesneri.

^e ἔφη om. Trinc.

^f ταῦτα] τὰ αὐτὰ margo Gesneri. ὦ ante Ἴππῖα om. Trinc.

^g πρὶν] πρότερον margo Gesneri.

Mox πειρᾶ om. Trinc.

^h ἢ καὶ] Deest ἢ Trinc.

τὴν ἡμέραν, ἔφη, μέγα λέγεις ἀγαθὸν εὐρηκέναι, εἰ παύ-
 30 σονται μὲν οἱ δικάσταί διχα ψηφίζομενοι· παύσονται
 δὲ οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντές τε, καὶ ἀν-
 τιδικαῖνες, καὶ στασιάζοντες· παύσονται δ' αἱ πόλεις
 διαφερόμεναι περὶ τῶν δικαίων, καὶ πολεμοῦσαι· καὶ ἐγὼ
 μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπολειφθῆιν ἂν σου, πρὸ τοῦ ἀκούσαι
 τηλικαῖτον ἀγαθὸν εὐρηκότος. Ἄλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ
 ἀκούσῃ, πρὶν γ' ἂν αὐτὸς ἀποφῆνῃ, ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον
 εἶναι· ἀρκεῖ γὰρ ὅτι τῶν ἄλλων καταγελαῖς, ἐρωτῶν μὲν 40
 καὶ ἐλέγχων πάντας, αὐτὸς δ' οὐδενὶ ἐθέλων ὑπέχειν λόγον,
 οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός. Τί δέ, ὦ Ἰππία,
 ἔφη, οὐκ ἤσθησαι, ὅτι ἐγὼ ἂν δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι οὐδὲν
 παύομαι ἀποδεικνύμενος; Καὶ ποῖος δὴ σοι, ἔφη, οὗτος ὁ
 λόγος ἐστίν; Εἰ δὲ μὴ λόγῳ, ἔφη, ἀλλ' ἔργῳ^κ ἐπίδεικνυ-
 μι ἢ οὐ δοκεῖ σοι ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον
 εἶναι; Πολύ γε νῆ Δί', ἔφη. Δίκαια μὲν γὰρ λέγοντές,
 πολλοὶ ἄδικοι ποιοῦσι· δίκαια δὲ πράττοντων οὐδ' ἂν εἷς 50
 ἄδικος εἴη. ^lἩσθησαι οὖν πάποτε μου, ἢ ψευδομαρτυροῦν-
 τος, ἢ συκοφαντοῦντος, ἢ πόλιν ἢ φίλους, ^m εἰς στάσιν ἐμβα-
 λόντος, ἢ ἄλλο τι ἄδικον πράττοντος; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τὸ δὲ
 τῶν ἀδίκων ἀπέχεσθαι, οὐ δίκαιον ἡγή; Δῆλος εἶ, ἔφη, ὦ
 Σώκρατες, καὶ νῦν διαφεύγειν ἐγχειρῶν, τὸ ἀποδείκνυσθαι
 γνώμην, ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον· οὐ γὰρ ἂν πράττουσιν οἱ δίκαιοι,
 ἀλλ' ἂν μὴ πράττουσι, ταῦτα λέγεις. Ἄλλ' ὡμνῆ
 ἔγωγε, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὸ μὴ θέλειν ἀδικεῖν, ἰκανὸν δικαιο-
 σύνης ἐπίδειγμα εἶναι· εἰ δέ σοι μὴ δοκεῖ, σκέψαι, εἰ ἂν

ⁱ ἡμέραν] ἡραν B. margo Gesneri.

^j οὐδενὶ] οὐδ' ἐνί B. Paullo supra εἰρωτῶν Trinc. Mox ib. om. ἔφη.

^k ἐπίδεικνυμι] ἀποδείκνυμαι margo

Gesneri.

^l ἤσθησαι usque ad δίκαιον λέγεις om. A.

^m εἰς στάσιν] ἢ στ. B. m. p. Trinc.

ⁿ τὸδε σοι μάλλον ἀρέσκη· φημί γὰρ ἐγὼ ^o τὸ νόμιμόν δίκαιον εἶναι. Ἔρα τὸ αὐτὸ λέγεις, ᾧ Σώκρατες, νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι; Ἐγώ γε, ἔφη. Οὐκ ἔρα αἰσθάνομαί σου, ὁποῖον νόμιμον, ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις. Νόμους δὲ πόλεως, ἔφη, ἠγινώσκεις; Ἐγώ γε, ἔφη. Καὶ τίνας τούτους νομίζεις; Ἄ οἱ πολῖται, ἔφη, συνθέμενοι ἅ τε δεῖ ποιεῖν καὶ ¹⁰ ἄν ἀπέχεσθαι, ἐγράψαντο. Οὐκ οὖν, ἔφη, νόμιμος μὲν ἂν εἴη, ὁ κατὰ ταῦτα πολιτευόμενος· ἄνομος δὲ, ὁ ταῦτα παραβαίνων; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκ οὖν καὶ δίκαια μὲν ἂν πράττοι ἴο τούτοις πειθόμενος, ἄδिका δὲ ὁ τούτοις ἀπειθῶν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκ οὖν ὁ μὲν τὰ δίκαια πράττων; δίκαιος· ὁ δὲ τὰ ἄδिका, ἄδικος; Ἐπῶς γὰρ οὐ; Ὁ μὲν ἔρα νόμιμος, δίκαιός ἐστιν, ὁ δὲ ἄνομος, ἄδικος; Καὶ ὁ Ἰππίας, ἔφη, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, πῶς ἂν τις ἠγῆσαιτο σπουδαῖον πρᾶγμα εἶναι, ἢ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, ²⁰ οὓς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται; Καὶ γὰρ πόλεμον, ἔφη ὁ Σωκράτης, πολλάκις ἀράμεναι πόλεις, πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. Καὶ μάλα, ἔφη. Διάφορον οὖν τι οἶε ποιεῖν, ἔφη, τοὺς τοῖς νόμοις πειθόμενους φαυλιζῶν, ὅτι καταλυθεῖεν ἂν οἱ νόμοι, ἢ εἰ τοὺς ^w ἐν τοῖς πολέμοις εὐτακτοῦντας ψέγοις, ὅτι γένοιτ' ἂν εἰρήνη; ^x ἢ καὶ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ταῖς πατρίσι προθύμως βοηθοῦντας μέμφη; Μὰ Δί' οὐκ ἐγὼ, ἔφη. Λυκοῦργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον, ^y ἔφη ὁ Σωκράτης, καταμεμάθηκας, ὅτι οὐδὲν ἂν ³⁰

ⁿ τὸ δε] τὸδε margo Gesneri.

^o τὸ νόμιμον] τὸν νόμον margo Gesneri.

^p ἔρα] γὰρ margo Gesneri.

^q ἠγινώσκεις] ἠγινώσκεις A.

^r τούτοις om. A. B. ὁ τούτοις Trinc.

^s πῶς—δίκαιός ἐστιν. Hæc verba parenthesi inclusit Gesnerus, cum hac nota in margine: Parenthesi

inclusa non sunt in Halensi. πῶς usque ad ἄδικος habet A. in marg.

^t ἄνομους] νόμους A. B. m. sec. Gesneri margo.

^u οὓς γε] οὓς γε A. ex em. B. m. sec.

^v ἔφη om. A.

^w ἐν τοῖς πολέμοις] πολεμίους Gesneri margo.

^x ἢ καὶ τοὺς] ἢ om. Trinc.

^y μεμάθηκας ἔφη ὁ Σωκ. A.

διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πειθεσθαι τοῖς νόμοις ^z μάλιστα ^z ἐνεργάσατο αὐτῇ; τῶν δὲ ἀρχόντων ἐν ταῖς πόλεσιν, οὐκ οἶσθα, ὅτι οἱ τινες ἀν τοῖς πολίταις αἰτιώτατοι ὡς ^b τοῦ τοῖς νόμοις πείθεσθαι, οὔτοι ἀριστοὶ εἰσὶ; καὶ πόλις, ἐν ἣ μάλιστα οἱ πολῖται τοῖς νόμοις πείθονται, ἐν εἰρήνῃ τε ἀρίστα διάγει, καὶ ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατός ἐστιν; Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁμόνοιά ^c γε μέγιστόν τε ἀγαθὸν δοκεῖ ταῖς πόλεσιν εἶναι, καὶ πλειστάκις ἐν αὐταῖς αἱ γερούσιαι καὶ οἱ ἀριστοὶ ἄνδρες παρακε-⁴⁰λεύονται ^d τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι νόμος κεῖται, τοὺς πολῖτας ὁμνύειν ὁμονοήσκειν, καὶ πανταχοῦ ὁμνύουσι τὸν ὄρκον τοῦτον. Οἶμαι δ' ἐγὰ ταῦτα γίνεσθαι, οὐχ ὅπως τοὺς αὐτοὺς χοροὺς κρίνωσιν οἱ πολῖται, ^e οὐδ' ὅπως τοὺς αὐτοὺς αὐλητὰς ἐπαινώσιν, οὐδ' ὅπως τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἰρῶνται, οὐδ' ἵνα τοῖς αὐτοῖς ἡδῶνται, ἀλλ' ἵνα τοῖς νόμοις ^f πείθωνται· τούτοις γὰρ τῶν πολιτῶν ἐμμένόντων αἱ πόλεις ἰσχυρόταται τε καὶ εὐδαιμόνεστάται γίνονται, ἀνευ δ' ^g ὁμονοίας οὔτ' ἀν πόλις εὖ πολιτευθεῖ, ⁵⁰ οὔτ' οἶκος καλῶς οἰκηθεῖ. Ἰδίᾳ δὲ, πᾶς μὲν ἀν τις ἦττον ὑπὸ πόλεως ζῆμοῖτο, ^h πᾶς δ' ἀν μᾶλλον τιμᾶτο, ἢ εἰ τοῖς νόμοις πείθοιτο; πᾶς δ' ἀν ἦττον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἦτῶτο, ἢ πᾶς ἀν ⁱ μᾶλλον νικᾶ; Τίτι δ' ἀν τις μᾶλλον ^k πιστεύσειεν παρακαταθήκας, ἢ χρήματα, ἢ θυγατέρας, ἢ

^z μάλιστα οἷς] μᾶλλον A. οἷς om. Trinc.

^a ἐνεργάσατο] ἐνειργάσατο B. m. p.

^b τοῦ τοῖς νόμοις] τοῖς om. A. τοῦ om. Trinc.

^c γε et τε] om. A.

^d τοῖς πολίταις] ταῖς πόλεσιν suprasc. A.

^e οὐδ' ὅπως τ. ἀ. ἀ. ἐ. In B. a m. sec. om. Trinc.

^f πείθωνται] πύθωνται Trinc.

^g ὁμονοίας

^g ὁμονοίας] εὐδαιμονίας A. et in marg. ὁμονοίας.

^h (πᾶς δ' ἀν Parenthesi inclusa non sunt in Halensi editione, sed optime huc quadrant. Gesner.

ⁱ μᾶλλον νικᾶ] τίτι δ' ἀν τις μᾶλλον νικᾶ addit A.

^k πιστεύσειεν] παρακαταθήκας addit A. παρακαταθέσθαι B. m. sec.

υιούς; τίνα δ' ἂν ἡ πόλις ὅλη ἀξιοπιστότερον ἠγήσαιτο τοῦ νομίμου; παρὰ τίνος δ' ἂν μᾶλλον τῶν δικαίων τύχοιεν, ἢ ἰ γονεῖς, ἢ οἰκεῖοι, ἢ οἰκέται, ἢ φίλοι, ἢ πολῖται, ἢ ξένοι; ἰ τίνοι δ' ἂν μᾶλλον πολέμιοι πιστεύσειαν ἢ ἀνοχὰς ἢ σπονδάς ἢ συνθήκας περὶ εἰρήνης; τίνοι δ' ἂν μᾶλλον ἢ τῷ νομίμῳ σύμμαχοι ἐθέλοιεν γίνεσθαι; τίνοι δ' ἂν μᾶλλον ⁱⁱⁱ οἱ σύμμαχοι πιστεύσειαν ἠγεμονίαν, ἢ φρουραρχίαν, ἢ πόλεις; τίνα δ' ἂν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι κομιεῖσθαι χάριν μᾶλλον, ἢ ⁱⁱ τὸν νόμιμον; ἢ τίνα μᾶλλον ἂν τις εὐεργετήσειεν, ἢ παρ' οὗ χάριν ἀπολήψεται ^o νομίζει; ^p τῷ δ' ἂν τις βούλοιο μᾶλλον φίλος εἶναι, ἢ τῷ τοιοῦτῳ, ἢ τῷ ἦττον ἐχθρός; τῷ δ' ἂν τις ἦττον πολεμήσειεν, ἢ ᾧ μάλιστα μὲν ^{io} εἶναι φίλος βούλοιο, ἢ κίστα δ' ἐχθρός; καὶ ᾧ πλεῖστοι μὲν φίλοι καὶ σύμμαχοι βούλοιντο εἶναι, ἐλάχιστοι δ' ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι; Ἐγὼ μὲν ^q οὖν, ᾧ Ἰππία, τὸ αὐτὸ ἐπιδείκνυμαι νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι. ^r σὺ δ', εἰ τὰναντία ἂ γιγνώσκεις, δίδασκε. ^s Καὶ ὁ Ἰππίας, Ἄλλὰ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ᾧ Σώκρατες, οὐ μοι ^t δοκῶ τὰναντία γινώσκειν οἷς εἰρήκας περὶ τοῦ δικαίου. Ἀγράφους δέ τινας οἶσθα, ἔφη, ᾧ Ἰππία, νόμους; Τούς γε ἐν πάσῃ χώρᾳ, ἔφη, κατὰ ταυτὰ νομιζομένους. ^v Ἐχοῖς ἂν οὖν εἰπεῖν, ἔφη, ²⁰ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὺς ἔθεντο; Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, οἱ γε οὔτε συνελθεῖν ἅπαντες δυνηθεῖεν, ^v οὔτε ὁμόφωνοί εἰσι; Τίνας οὖν, ἔφη, νομίζεις τοὺς νόμους τεθεικέναι ^w τούτους; Ἐγὼ μὲν,

ⁱ τίνοι δ' ἂν—εἰρήνης supplevi ex A. et B. m. sec.

ⁱⁱⁱ ἢ σύμμαχοι] οἱ σύμμαχοι A. B. N.

ⁱⁱ τὸν νόμιμον] τὸν v. A. B.

^o νομίζει] νομίζοι B. m. sec.

^p τῷ] τοῦ A. Trinc.

^q οὖν om. A.

^r σὺ δ' εἰ] σὺ δὲ Trinc. et mox

ἔφην pro ἔφη.

^s καὶ ὁ Ἰππίας usque ad ὁμογνωμονῶ σοι ἔφη καὶ τοῦτο om. A.

^t δοκῶ] δοκεῖ Trinc.

^v ὁμόφωνοί εἰσι] τίνας οὖν ἔφη] ὁμόφωνοι, εἰς τίνας ἔφη Tr. B. m. p. καὶ τίνας m. sec. Mox Trinc. τεθεικέναι.

^w τούτους] τοῖτοισ B.

ἔφη, θεοὺς οἶμαι τοὺς νόμους τούτους τοῖς ἀνθρώποις θεῖναι·
καὶ γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις πρῶτον νομιζέται ^x θεοὺς
^y εὐσεβεῖν. Οὐκ οὖν καὶ γονεάς τιμᾶν πανταχοῦ νομιζέται;
Καὶ τοῦτο, ἔφη. Οὐκ οὖν καὶ μήτε γονεῖς παισὶ μίγνυ-
σθαι, μήτε παῖδας γονεῦσιν; Οὐκ ἔτι μοι δοκεῖ, ἔφη, ὡ³⁰
Σώκратες, οὗτος θεοῦ νόμος εἶναι. ^a Τί δὴ; ἔφη. Ὅτι,
ἔφη, αἰσθάνομαί τινας παραβαίνοντας αὐτόν. Καὶ γὰρ
ἄλλα πολλὰ, ἔφη, παρανομοῦσιν. Ἄλλὰ δίκην γέ τοι
διδόασιν οἱ παραβαίνοντες τοὺς ὑπὸ τῶν θεῶν κειμένους
νόμους, ἣν οὐδενὶ τρόπῳ δυνατὸν ἀνθρώπῳ διαφυγεῖν· ὥσπερ
τοὺς ὑπ' ἀνθρώπων κειμένους ^a νόμους ἔνιοι παραβαίνοντες,
διαφεύγουσι τὸ δίκην δοῦναι, ^b οἱ μὲν λανθάνοντες, οἱ δὲ
βιαζόμενοι. Καὶ ποίαν, ἔφη, δίκην, ὡ³ Σώκратες, οὐ δύναν-
ται διαφεύγειν, γονεῖς τε παισὶ, καὶ παῖδες γονεῦσι μιγνύ-
40
μενοι; Τὴν μεγίστην ἢ Δία, ἔφη. Τί γὰρ ἂν μείζον πά-
θοιεν ἀνθρώποι τεκνοποιοούμενοι τοῦ κακῶς τεκνοποιεῖσθαι;
Πᾶς οὖν, ἔφη, κακῶς οὗτοι τεκνοποιοῦνται, ^c ὅτε οὐδὲν κω-
λύει ἀγαθοὺς αὐτοὺς ὄντας ἐξ ἀγαθῶν τεκνοποιεῖσθαι;
Ὅτι ἢ Δί, ἔφη, οὐ μόνον ἀγαθοὺς δεῖ τοὺς ἐξ ἀλλήλων παιδο-
ποιουμένους εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀκμάζοντας τοῖς σώμασιν.
^d Ἡ δοκεῖ σοι ὅμοια τὰ σπέρματα εἶναι τὰ τῶν ^e ἀκμαζόν-
των, ἢ τῶν παρηκμακότων; Ἄλλὰ μὰ Δί, ἔφη, οὐκ εἰκὸς
ὅμοια εἶναι. Πότερα οὖν, ἔφη, ^f βελτίω; Δῆλον ὅτι τὰ τῶν ⁵⁰
ἀκμαζόντων. ^g Τῶν μὴ ἀκμαζόντων ἄρα οὐ σπουδαῖα;
Οὐκ εἰκὸς μὰ Δί, ἔφη. Οὐκ οὖν οὕτω γε οὐ δεῖ παιδο-

^x θεοὺς] περὶ θεοὺς B. m. sec.

^y εὐσεβεῖν] σεβεῖν Gesneri marg.

^z τί δὴ, ἔφη; ὅτι, ἔφη] τί δ' ἔφη;
ὅτι δ' ἔφη B. τί δ' ἔφη· ὅτι ἔφη
Trinc. Mox ib. ἄμα pro ἄλλα.

^a νόμους om. B.

^b οἱ μὲν — βιαζόμενοι om. N.
Trinc.

^c ὅτε] οὗς τε Gesneri margo.

^d ἢ] ἢ B. m. sec.

^e ἀκμαζόντων] τοῖς τῶν μήπω ἀκ-
μαζόντων addit B.

^f βελτίω; δῆλον om. N. Trinc.

^g τῶν μὴ ἀκμαζόντων om. N.
Trinc.

ποιεῖσθαι; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐκ οὖν οἱ γε οὕτω παιδοποιούμενοι, ^h ὡς οὐ δεῖ παιδοποιῶνται; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Τίνες οὖν, ἔφη, ἄλλοι κακῶς ἂν παιδοποιῶντο, εἴγε μὴ οὗτοι; Ὁμογνωμονῶ σοι, ἔφη, καὶ τοῦτο. Τί δέ, τοὺς εὖ ποιούντας ἀντευεργετῆν, οὐ πανταχοῦ νόμιμόν ἐστι; Νόμιμον, ἔφη. Παραβαίνεται ⁱ δὲ καὶ τοῦτο. Οὐκ οὖν καὶ οἱ τοῦτο παραβαίνοντες δίκην δίδουσι, φίλων μὲν ἀγαθῶν ἔρη-
μοι ^k γιγνόμενοι, τοὺς δὲ μισοῦντας ἑαυτοὺς ἀναγκαζόμενοι διώκει; ἢ οὐχ οἱ μὲν εὖ ποιῶντες τοὺς χρωμένους ἑαυτοῖς ἀγαθοὶ φίλοι εἰσιν, οἱ δὲ μὴ ἀντευεργετοῦντες τοὺς τοιούτους διὰ μὲν τὴν ἀχαριστίαν μισοῦνται ὑπ' αὐτῶν, διὰ δὲ τὸ μάλιστα λυσιτελεῖν τοῖς τοιούτοις χρῆσθαι, τούτους μάλιστα διώκουσι; Νῆ τὸν Δί', ὦ Σάκρατες, ἔφη, θεοῖς πάντα ταῦτ' εἰκε' τὸ γὰρ τοὺς νόμους αὐτοῖς τοῖς παραβαίνουσι τὰς τιμωρίας ἔχειν, βελτίονος ἢ κατὰ ἄνθρωπον ^l νομοθέτου δοκεῖ μοι εἶναι. Πότερον οὖν, ὦ Ἰππία, τοὺς θεοὺς ἡγῆ τὰ δίκαια νομοθετεῖν, ἢ ἄλλα τῶν δικαίων;
^l Οὐκ ἄλλα μὰ Δί', ἔφη· σχολῆ γὰρ ἂν ἄλλος γέ τις τὰ δίκαια νομοθετήσειεν, εἰ μὴ θεός. Καὶ τοῖς θεοῖς ἄρα, ὦ Ἰππία, τὸ αὐτὸ δίκαιόν τε καὶ νόμιμον ^m εἶναι ἀρέσκει.

61 ^a Πλάτωνος Πολιτειῶν ᾱ.

^b Τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἤδη στερεώτερον, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἔτι ῥάδιον ἔχειν, ὅ τι τις εἶπη. Εἰ γὰρ λυσιτελεῖν μὲν τὴν ἀδικίαν ἐτίθεσο, κακίαν μέντοι ἢ αἰσχρὸν αὐτὸ ἀμολόγεις ²⁰ εἶναι, ὥσπερ ἄλλοι τινές, εἴχομεν ^c ἂν τι λέγειν κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες· νῦν δὲ δῆλος εἶ, ὅτι φήσεις αὐτὸ

^h ὡς οὐ δεῖ] ὡς δὲ Trinc.

ⁱ δὲ καὶ] καὶ om. B.

^k γιγνόμενοι] γενόμενοι A. B.

^l οὐκ ἄλλα] οὐκ om. B. m. pr.

^m εἶναι om. A. Trinc.

67.

^a Sic Trinc. Scil. p. 348. E.

^b Τοῦτο—usque ad τοῦτό γε οὕτως ἔχειν om. A.

^c ἀντιλέγειν] ἄντι λ. Gesn. margo.

καὶ καλὸν καὶ ^d αἰσχροὺς εἶναι, καὶ τὰλλα αὐτῶ πάντα προσθήσεις, ἀ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ ^e προσετίθεμεν, ἐπειδὴ γε καὶ ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφία ἐτόλμησας θείναι. Ἀληθεύοντα, ἔφη, μαντεύη.— Ἀλλὰ τὸδε μοι πειρῶ ἀποκρίνασθαι· ὁ δίκαιος ^f τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἀν ἐθέλειν πλεῖον ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη· οὐ γὰρ ἀν ἦν ἀστέιος, ὡσπερ νῦν καὶ εὐήθης. Τί δαί, τῆς δικαίας πράξεως; Οὐδὲ τῆς δικαίας, ³⁰ ἔφη. Τοῦ δὲ ἀδίκου πότερον ἀξιοῖ ἀν πλεον ἔχειν, καὶ ἡγοῖτο δίκαιον εἶναι, ἢ οὐκ ἀν ^g ἡγοῖτο ^h δίκαιον; Ἠγοῖτ' ἀν, ἢ δ' ὅς, καὶ ἀξιοῖ, ἀλλ' οὐκ ἀν δύναίτο. Ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἐρωτῶ· ἀλλὰ εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλεον ἔχειν, μὴδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου; Ἀλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει. Τί δαί δὴ ὁ ἀδίκος, ἄρα ἀξιοῖ τοῦ δικαίου πλεονεκτεῖν, καὶ τῆς δικαίας πράξεως; Πῶς γὰρ οὐ, ἔφη, ὅς γε πάντων πλεον ἔχειν ἀξιοῖ; Οὐκ οὖν καὶ ⁴⁰ ⁱ ἀδίκου γε ἀνθρώπου τε καὶ πράξεως ὁ ἀδίκος ^k πλεονεκτήσει τε καὶ ἀμιλλήσεται, ὡς ἀπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβη; Ἔστι ταῦτα. Ὡς δὲ ^l λέγομεν, ἔφη, ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου· ὁ δὲ ἀδίκος, τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου. Ἄριστα, ἔφη, εἶρηκας. Ἔστι δὲ γε, ^m ἔφην, φρόνιμος τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἀδίκος, ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερος; Καὶ τοῦτ', ἔφη, εὔ. Οὐκ οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ εἴκει τῷ φρονίμῳ καὶ ἀγαθῷ ὁ ἀδίκος, ὁ δὲ δίκαιος οὐκ εἴκει; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ἔφη, τοιοῦτος ὢν, καὶ εἰ- ⁵⁰ κέναι τοῖς τοιοῦτοις, ὁ δὲ μὴ εἰκέναι; Καλῶς. Τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἐκάτερος αὐτῶν, ὡσπερ εἴκεν. Ἀλλὰ τί μέλλει;

^d αἰσχροὺς] ισχυροὺς Gesn. margo.

^e προσετίθεμεν] προστίθεμεν Trinc.

N.

^f δίκαιον] τοῦ δικαίου Trinc.

^g ἡγοῖτο] ἡγῆ τὸ B. ubi mox desunt ob homœoteleuton ἀλλ' οὐκ —ἀξιοῖ.

^h δίκαιον om. Trinc. N.

ⁱ ἀδίκου] ἐκδίκου Trinc.

^k πλεονεκτής εἰ ἔστι ταῦτα Trinc.

B. mediis omissis.

^l λέγομεν] λέγαμεν B. λέγω μὲν Trinc.

^m ἔφην om. Trinc.

ἔφη. Εἶεν, ὦ Θρασύμαχε· μουσικὸν δὲ τινα λέγεις, ἕτερον δὲ ἄμουσον; Ἐγώ γε. Πότερον φρόνιμον, καὶ πότερον ἄφρονα; ἂ Τὸν μὲν μουσικὸν δήπου φρόνιμον, τὸν δὲ ἄμουσον ἄφρονα. Οὐκ οὖν ἄπερ ὁ φρόνιμον, ἀγαθόν· ἀ δὲ ἄφρονα, κακόν; Ναί. Τί δαί, ἰατρικὸν οὐχ οὕτως; Οὕτως. Ἄρ' οὖν τίς σοι, ὦ ἄριστε, δοκεῖ ῥ μουσικὸς ἀρμοττόμενος λύσαν, ἐθέλειν μουσικῷ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χόρδων πλεονεκτεῖν, ἢ ἀξιοῦν πλεῖον ἔχειν; Οὐκ ἔμοιγε. Τί δαί, ἀμούσου; Ἀνάγκη, ἔφη. Ἐτί δέ, ἰατρικὸς, ἐν τῇ ἐδάδῃ ἢ πόσει ἐθέλειν ἂν τι ἰατρικῷ πλεονεκτεῖν, ἢ ἀνδρὸς, ἢ πράγματος; Οὐ δῆτα. Μὴ ἰατρικῷ δέ; Ναί. Περὶ πάσης δὴ ὅρα ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης εἴ τις σοι δοκεῖ ἐπιστήμων, ἴσθις οὖν ἐθέλειν πλείω ἂν αἰρεῖσθαι, ἢ ὅσα ἄλλος ἐπιστήμων, ἢ πράττειν, ἢ λέγειν, καὶ οὐ ταυτὰ τῷ ὁμοίῳ ἑαυτῷ εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν; Ἄλλ' ἴσως, ἔφη, ἀνάγκη τοῦτο γε οὕτως ἔχειν. Ἐτί δαί, ὁ ἀνεπιστήμων οὐχ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτῆσειεν, ἀνομοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; Ἰσως. Ὁ δὲ ἐπιστήμων σοφός; Ναί. Ὁ δὲ σοφὸς ἀγαθός; Φημί. Ὁ ἄρα ἀγαθός τε καὶ σοφός, τῷ μὲν ὁμοίου οὐκ ἐβελήσει πλεονεκτεῖν, τοῦ δ' ἀνομοίου τε καὶ ἐναντίου; Ἐοικεν, ἔφη. Ὁ δὲ κακός τε καὶ ἀμαθής, τῷ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἐναντίου; Φαίνεται. Οὐκ οὖν, ὦ Θρασύμαχε, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ἄδικος ἡμῖν τοῦ ἀνομοίου τε καὶ ὁμοίου πλεονεκτεῖ; ἢ οὐχ οὕτως ἔλεγες; Ἐγώ γε, ἔφη. Ὁ δὲ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτῆσει, τοῦ δὲ ἀνομοίου; Ναί. Ἐοικεν ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ μὲν δίκαιος τῷ σοφῷ τε

ⁿ τὸν μὲν—ἄφρονα om. B.

^o φρόνιμον] φρόνιμα Trinc. et mox καὶ om. Deinde σε pro σοι.

^p μουσικὸς] ἀνὴρ addunt Trinc. N.

^q τί δὲ ἰατρικὸς—ἰατρικῷ δὲ καὶ om. Trinc.

^r ὅστις οὖν ἐθέλειν πλείω ἂν αἰρεῖ-

σθαι, ἢ ὅσα] ὅστις οὖν ἂν ἐθέλοι αἰρεῖσθαι Trinc.

^s αὐτὴν] ὁμοίαν addunt Trinc. N.

^t τί δαί] τί δ' A.

^v εἰκεν—ἐναντίου A. in marg.

^w ὁ ἄδικος ἡμῖν] ὁ ἀνόμιμος ἢ μὴν Trinc. B. p. m. ὁ ἄδικος m. sec.

καὶ ἀγαθῶ, ὁ δὲ ἄδικος τῶ κακῶ τε καὶ ἀμαθεῖ. Κινδυνεύει. Ἄλλὰ μὴν ^x ὁμολογοῦμεν, ^y ὧ γε ὅμοιος ἐκάτερος εἶη, τοιοῦτον καὶ ἐκάτερον εἶναι. Ὁμολογοῦμεν γάρ. Ὁ μὲν ἄρα δίκαιος ^z ἡμῖν ἀναπέφανται ὡν ἀγαθός τε καὶ σοφός· ὁ δὲ ἄδικος, ἀμαθής τε καὶ κακός.

62^a Ἐπειδὴ δ' οὖν διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν ³⁰ εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δ' ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν, εἶπεν, ἦν δ' ἐγώ. Τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω· ἔφαμεν δὲ δὴ καὶ ἰσχυρότερον εἶναι τὴν ἀδικίαν.

63^a Ἄλλὰ τῆδε πη σκέψασθαι χρῆ. Πόλιν φαίης ἂν ἀδικον εἶναι, καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν ^b δουλοῦσθαι ἀδικως, ^c καὶ καταδεδουλωῦσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἐαυτῆ ἔχειν δουλωσαμένην; Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη· ^d καὶ τοῦτό γε ἡ ἀρίστη μάλιστα ποιήσει, καὶ τελεώτατα οὔσα ἄδικος. ⁴⁰ Μανθάνω, ἔφην, ὅτι σὸς οὗτος ἦν ὁ λόγος· ἀλλὰ τόδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ, πότερον οὖν ἡ κρείττων γιγνομένη πόλις πόλεως ἄνευ δικαιοσύνης ^e τὴν δύναμιν ταύτην ἔξει, ἢ ἀνάγκη ^f αὐτῆ μετὰ δικαιοσύνης; ^g Εἰ μὲν, ἔφη, ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ^h ἔστιν ἡ δικαιοσύνη σοφία, μετὰ δικαιοσύνης, εἰ δ' ὡς ἐγὼ, μετ' ἀδικίας. Πάνυ γε ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἃ Θρασύμαχε, ⁱ ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον, καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνη πάνυ καλῶς. Σοὶ γὰρ, ἔφη, χαρίζομαι. Εὗ γε σὺ

^x ὁμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν A. Trinc. et sic A. paullo infra.

^y ὧ γε] ὧγε A. B. m. sec. Trinc.

^z ἡμῖν] ἡμῖν καὶ B. Trinc.

68.

^a p. 350. D.

69.

^a p. 351. A.

^b δουλοῦσθαι] βούλεσθαι A. N. Trinc.

^c καὶ κατ.—δουλωσαμένην om. A. N. Trinc.

^d καὶ τοῦτο—σκοπῶ om. A. Trinc.

^e μὲν δύναμιν] τὴν δύναμιν A. B. Trinc. mox ταύτην om. B. m. pr. Trinc.

^f αὐτῆ] αὐτὴν A. Trinc.

^g εἰ μὲν—δικαιοσύνης habet A. in marg.

^h ἔστιν—σοφία] ἔχει—σοφίαν Trinc.

ⁱ ὅτι οὐκ ἐπιν.—καὶ λέγε om. Trinc. Mox οὖν post ἂν inserunt A. Trinc.

ποιῶν· ἀλλὰ δὴ καὶ τότε μοι χάρισαι, καὶ λέγε· δοκεῖς ἂν 50
οὖν ἢ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ ληστὰς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο
τι ἔθνος, ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ^k ἔρχεται, ἀδίκως πράξαι ἂν τι
δύνασθαι, ^l εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Οὐ δὴτα, ἢ δ' ὅς. Τί δ'
εἰ μὴ ἀδικοῖεν; οὐ μᾶλλον; Πάνυ γε. ^m Στάσεις γάρ
που, ὦ Θρασύμαχε, ⁿ ἢ γε ἀδικία, καὶ μίση, καὶ μάχας
ἐν ἀλλήλοις παρέχει· ἢ δὲ δικαιοσύνη, ὁμόνοιαν, καὶ φιλίαν.
^o Ἡ γάρ; Ἔστω, ἢ δ' ὅς, ^p ἵνα σοὶ μὴ διαφέρωμαι. Ἄλλ'
εὔ γε σὺ ποιῶν, ὦ ἀριστε· τότε δέ μοι λέγε· ἄρα εἰ τοῦτο
ἔργον ἀδικίας, μῖσος ^q ἐμποιοῖεν ἴσπου ἂν ἐνῆ, ^r οὐ καὶ ἐλευ-
θέρους τε καὶ δούλοις ἐγγυνομένη μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους
καὶ στασιάζειν, καὶ ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' ἀλλήλων
πράττειν; Πάνυ γε. Τί δέ, ἂν ἐν δυοῖν ἐγγένηται, οὐ διοί-
σσονται καὶ μισήσουσι, καὶ ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις τε καὶ
τοῖς δικαίοις; Ἔσονται, ἔφη. Ἐὰν δὲ δὴ, ὦ θαυμάσιε, ἐν
ἐνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μὴν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν; ἢ ¹⁰
οὐδὲν ἤττον ἔξει; Μηδὲν ἤττον ἐχέτω, ἔφη. Οὐκ οὖν τοιαύδε
τινὰ φαίνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν, οἶαν ὦ ἂν ἐγγένηται,
εἴτε πόλει τινὶ, εἴτε γένει, εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὄτω-
συν, πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸ ποιεῖ πράττειν μεθ' αὐτοῦ,
διὰ τὸ στασιάζειν καὶ διαφέρεσθαι· ἐτι δ' ἐχθρὸν εἶναι
ἑαυτῷ τε καὶ τῷ ἐναντίῳ παντὶ καὶ τῷ δικαίῳ; οὐχ οὕτως;
Πάνυ γε. Καὶ ἐν ἐνὶ δὴ οἶμαι ἐνοῦσα ^t ταῦτα πάντα ποιήσει,
ἅπερ πέφυκεν ἐργάζεσθαι· πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸν ^v ποι-
ήσει πράττειν στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα αὐτὸν ἑαυτῷ, ²⁰

^k ἔρχεται] ἄρχεται A. B. m. sec.

^l ἢ ἀδικοῖεν] εἰ ἀδικοῖεν A. ἀδίκει-
εν B. εἰ ἀδικεῖν Trinc.

^m στάσεις] στάσις Trinc.

ⁿ ἢ γε] γε deest A.

^o ἢ γὰρ usque ad καὶ μοι λέγε
om. A.

^p ἵνα σοι—δέ μοι λέγε om. Trinc.

^q ἐμποιοῖεν] ἐμποιοῖ B.

^r ἴσπου ἂν ἐνῆ] ὀπόταν ἐνι Trinc.

^s οὐ καὶ ἐλ. usque ad οὐχ οὕτως
om. N. Trinc.

^t ταῦτα πάντα ποιήσει, ἅπερ πέ-
φυκεν ἐ.] ταῦτα γροῖς εἰ ἅπερ πέφυ-
κεν ἐ. N. Trinc.

^v ποιήσει] ποιήσει N.

ἔπειτα ^w ἔχθρον καὶ ἑαυτῶ καὶ τοῖς δικαίοις. Ἡ γάρ; Ναί. Δίκαιοι δέ γ' εἰσιν, ὧ φίλε, καὶ οἱ θεοί; Ἔστωσαν, ἔφη. Καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρὸς ἔσται, ὧ Θρασύμαχε, ὁ ἄδικος· ὁ δὲ δίκαιος, φίλος. Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαρρῶν· οὐ γὰρ ἔγωγέ σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι. Ἴθι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὰ ^x λοιπά μοι τῆς ἐστιάσεως ^y ἀποπλήρωσον, ἀποκρινόμενος ὡσπερ καὶ νῦν· ὅτι μὲν γὰρ καὶ σοφώτεροι, καὶ ἀμεινους, καὶ δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται· οἱ δὲ ἄδικοι οὐδὲν πράττειν μετ' ἀλλήλων οἰοί τε. ^z Ἀλλὰ δὴ καὶ οὖς φαμέν ἐρωμένως πρῶτότε τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πράξαι, ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπασιν ἀληθές ^a ἐλέγομεν· οὐ γὰρ ἂν ἀπέιχοντο ἀλλήλων, κομιδῇ ὄντες ἄδικοι· ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἐνῆν τις αὐτοῖς δικαιοσύνη, ἢ αὐτοὺς ἐποίει, ^b μὴ τι καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ' οὖς ἦσαν ^c ἀδικεῖν ἅμα, δι' ἣν ἔπραξαν ^d ἢ ἔπραξαν· ὥρμησαν δὲ ἐπὶ τὰ ἄδικα, ἀδικία, ἡμιμόχθηροι ὄντες, ἐπεὶ οἱ γε ⁴⁰ παμπόνηροι, καὶ τελείως ^e ἄδικοι, τελείως εἰσὶ καὶ πράττειν ^f ἀδύνατοι. Ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει, μανθάνω, ^g ἀλλ' οὐχ ὡς σὺ τὸ πρῶτον ἐτίθεσο· ^h εἰ δὲ καὶ ἀμεινὸν ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων, καὶ εὐδαιμονέστεροι εἰσίν, ὅπερ τὸ ὕστερον προϋθέμεθα σκέψασθαι, σκεπτέον. ⁱ Φαίνονται μὲν οὖν καὶ νῦν, ὡς γε μοι δοκεῖ, ἐξ ὧν εἰρήκαμεν· ὅμως δέ τι βέλτιον σκεπτέον· οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ

^w ἔχθρον] αἰσχρὸν Trinc.

^x λοιπά μοι] λοιπά με N. Trinc.

^y ἀποπλήρωσον] ἀποπληρώσω N. Trinc.

^z ἀλλὰ δὴ] δὴ om. Trinc.

^a ἐλέγομεν] λέγομεν Trinc.

^b μὴ τι] μὴ τοι Trinc.

^c ἀδικεῖν ἅμα] ἅμα ἀδικεῖν B. m.

sec.

^d ἢ ἔπραξαν] om. N. Trinc.

^e ἄδικοι τελείως] om. N. Trinc.

B. m, pr.

^f ἀδύνατοι. ταῦτα] deest ἀδύνατοι N. Trinc. πάντα pro ταῦτα N. Trinc. B. m. p.

^g ἀλλ' οὐχ — ἐτίθεσο. om. N. Trinc. B. m. pr.

^h εἰ δὲ] οἱ δὲ N. Trinc. B. m. pr.

ⁱ φαίνονται—λέγε om. Trinc. N.

περὶ τοῦ, ὃν τινα τρόπον χρῆ ζῆν. Σκόπει δὲ, ^k ἔφη. Σκο-
 πῶ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μοι λέγε· δοκεῖ τί σοι εἶναι ἵππου ἔρ-
 50 γον; Ἐμοιγε. Ἄρ' οὖν τοῦτο ἀν θείης καὶ ἵππου καὶ ἄλλου
 ὁτουοῦν ἔργον, ὃ ἀν ἢ μόνῳ ἐκείνῳ ποιῆ τις, ἢ ἄριστα; Οὐ
 μανθάνω, ἔφη. Ἄλλ' ὡθε' ^l ἔσθ' ὅτῳ ἀν ἄλλῳ ἴδοις, ἢ
 ὀφθαλμοῖς; Οὐ δῆτα. Τί δαί; ἀκούσαις ^m ἄλλῳ ἢ ὠσίν;
 Οὐδαμῶς. Οὐκ οὖν ⁿ δικαίως ἀν ταῦτα τούτων φαμέν ἔρ-
 γα εἶναι; Πάνυ γε. Τί δαί; μαχαίρα ἀν ^o ἀμπέλου κλη-
 μα ἀποτέμοις, καὶ σμίλη, καὶ ἄλλοις πολλοῖς; Πῶς γὰρ
 οὔ; Ἄλλ' οὐδενί γ' ἀν οἶμαι οὕτω καλῶς, ὡς δρεπάνῳ τῷ ^r
 ἐπὶ τούτῳ ἐργασθέντι. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν οὐ τοῦτο τούτου ἔρ-
 γον θήσομεν; Θήσομεν ^p μὲν οὖν. ^q Νῦν δὲ οἶμαι ἄμεινον
 ἀν μάθοις, ὃ ἄρτι ἡρώτων πυθθανόμενος, εἰ οὐ τοῦτο ἐκάστου
 εἶη ἔργον, ὃ ἀν ἢ μόνον τι, ἢ κάλλιστα τῶν ἄλλων ἀπεργά-
 ζηται. Ἄλλα, ἔφη, μανθάνω τε, καὶ μοι δοκεῖ τοῦτο
 ἐκάστου πράγματος ἔργον εἶναι. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκ
 οὖν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστῳ, ὥπερ καὶ ἔργον τι ¹⁰
 προστέτακται; ἴωμεν δὲ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ὀφθαλμῶν
^r φαμέν ἔστι τι ἔργον. Ἔστιν. Ἄρ' οὖν καὶ ἀρετὴ ὀφθαλ-
 μῶν ἐστι; Καὶ ἀρετὴ. Τί δὲ, ὧτων ἦν τι ἔργον; Ναί. Οὐκ
 οὖν καὶ ἀρετὴ; Καὶ ἀρετὴ. Τί δὲ ^s γὰρ καὶ περὶ τῶν ἄλ-
 λων; οὐχ οὕτως; Οὕτως ἔχει δὲ. Ἄρ' ^t ἀν ποτε ὄμματα
 τὸ αὐτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο, μὴ ἔχοντα τὴν αὐτῶν
 οἰκείαν ἀρετὴν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν; Καὶ πῶς ἀν,
 ἔφη; τυφλότητά ^v γὰρ ἴσως λέγεις, ἀντὶ τῆς ὀφθαλμοῦ.
 Ἦτις, ἦν δ' ἐγώ, ^w αὐτῶν ἢ ἀρετὴ· οὐ γὰρ πῶ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλὰ ²⁰

^k ἔφη om. A. Trinc.

^l ἔσθ' ὅτῳ] ἔστω ὅτῳ Trinc.

^m ἄλλῳ] ἄλλοις A. Trinc.

ⁿ δικαίως ἀν] ἀν om. B.

^o ἀμπέλου] ἀν ἀμπέλου A. Trinc.

^p μὲν οὖν] deest μὲν A.

^q νῦν δὲ—πάλιν om. A. Trinc.

^r φαμέν] μὲν A. Trinc.

^s γὰρ] γ' ἀν A. καὶ om. Trinc.

^t ἀν] οὖν A.

^v ἴσως γὰρ] γὰρ ἴσως A. B.

^w αὐτῶν] δ' A. suprascripto αὐ-

εἰ ^x τῇ μὲν οἰκείᾳ ἀρετῇ τὸ αὐτῶν ἔργον εὖ ἐργάζεται τὰ ἐργαζόμενα, κακίᾳ δὲ κακῶς. Ἄληθές, ἔφη, ὅτι τοῦτο γε λέγεις. Οὐκ οὖν καὶ ^z αὐτὰ, στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς, κακῶς τὸ ^a αὐτῶν ἔργον ἀπεργάζεται; Πάνυ γε. Τίθεμεν οὖν καὶ τὰ ἄλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον; Ἐμοιγε δοκεῖ. Ἰθὶ δὴ, μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι. Ψυχῆς ἔστι τι ἔργον, ὃ ἄλλω τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἐνὶ πράξαις; οἷον τὸ ^b τοιόνδε τὸ ^c ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ἄρχειν, ^d καὶ τὸ βουλευέσθαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ἔστιν ὅτῳ ἄλλω ^e ἢ ψυχῇ δικαίως ³⁰ ἂν αὐτὰ ^ε ἀποδοῖμεν, καὶ φαίμεν ^h ἴδια ⁱ ἐκείνης εἶναι; Οὐδενὶ ἄλλω. Τί δ' ^k αὖ τὸ ζῆν; οὐ ψυχῆς ἔργον φήσομεν εἶναι; Μάλιστ' ἂν, ἔφη. Οὐκ οὖν καὶ ἀρετὴν φαμέν τινα ψυχῆς εἶναι; Φαμέν. Ἄρ' οὖν ποτε, ὦ Θρασύμαχε, ψυχῇ τὰ αὐτῆς ἔργα εὖ ἀπεργάζεται, στερομένη τῆς ^l οἰκείας ἀρετῆς, ἢ ἀδύνατον; ^m Ἀδύνατον. Ἀνάγκη ἄρα κακῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ πάντα ταῦτα εὖ πράττειν. Ἀνάγκη. Οὐκ οὖν ἀρετὴν μὲν ζυνεχωρήσαμεν ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν; Ζυνεχωρήσα- ⁴⁰ μεν γάρ. Ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχῇ, καὶ ὁ δίκαιος ἀνὴρ, εὖ βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἀδικος; Φαίνεται, ἔφη, κατὰ τὸν σὸν λόγον· ἀλλὰ μὴν ὃ γε εὖ ζῶν, μακάριός τε καὶ εὐδαίμων· ὃ δὲ μὴ, τάναντία; Πῶς γὰρ οὐ; Ὁ μὲν δίκαιος ἄρα εὐδαίμων, ὃ δ' ⁿ ἀδικος ἀθλιός; ^o Ἔστω, ἔφη. Ἀλλὰ

τῶν. In B. om. αὐτῶν. ἦν ἐγὼ ἀρετῇ Trinc.

^x τῇ μὲν] μὲν om. Trinc.

^y τοῦτό γε] γε om. Trinc.

^z αὐτὰ] τὰ B. p. m. Trinc.

^a αὐτῶν om. B. p. m. Trinc.

^b τοιόνδε] τοσόνδε B. m. p. Trinc.

^c ἐπιμελεῖσθαι] ἐπιμελεῖσθαι Gesneri margo. A. ex em. et B. ex em. ἐπιμελεῖσθαι B. m. pr. Trinc.

^d καὶ τὸ] τὸ om. B. m. p.

^e ἢ ψυχῇ] ἢ ψυχῇ Trinc.

^ε ἀποδοῖμεν] ἀποδοῖμεν B.

^h ἴδια] ἴδια B. m. pr. φαίμεν ἴδια Trinc.

ⁱ ἐκείνου] ἐκείνης A. Trinc.

^k αὖ] ἂν B. m. p. Trinc.

^l οἰκείας] ἰδίας A.

^m ἀδύνατον] om. B. m. p. Trinc.

ⁿ ἀδικος om. B. m. sec. Trinc.

^o ἔστω] ἔστωσαν A. m. sec. B.

m. sec.

μὴν ἄθλιόν γε οὐ λυσιτελεῖ εἶναι, εὐδαίμονα δέ. Πῶς γὰρ οὐ; Οὐδέποτε ἄρα, ^p ὧ μακάριε Θρασύμαχε, λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης.

64 ^a Ἐν ταυτῷ.

^b Ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ^c μόγις διανενεύκαμεν, καὶ ⁵⁰ ἡμῖν ἐπεικῶς ὠμολόγηται, ταυτὰ μὲν ἐν πόλει, ταυτὰ δὲ ἐν ἐνὶ ἐκάστου τῇ ψυχῇ ^d γένη ἐνεῖναι, καὶ ἴσα τὸν ἀριθμόν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκ οὖν ἐκεῖνό γε ἤδη ἀναγκαῖον, ὡς πόλις ἦν σοφῆ, καὶ ὧ, οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην, καὶ ^e τούτῳ σοφὸν εἶναι; Τί μὴν; Καὶ ὧ δὴ ἀνδρείος ἰδιώτης, καὶ ὡς, ^f τούτῳ καὶ πόλιν ἀνδρείαν· καὶ οὕτω καὶ τᾶλλα πάντα πρὸς ἀρετὴν ὡσαύτως ἀμφοτέρω εἶχει; Ἀνάγκη. Καὶ δίκαιον ^g δὴ, ὧ ¹ Γλαύκων, οἶμαι, φήσομεν ἄνδρα εἶναι τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ὧπερ καὶ πόλις ἦν δικάια; Καὶ τοῦτο πᾶσα ἀνάγκη. Ἄλλ' οὐπῶ μὴν τοῦτό γε ἐπιλελήσμεθα, ὅτι ἐκεῖνη γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν, τριῶν ὄντων γενῶν, δικάια ἦν. Οὐ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελῆσθαι. Μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν, ὅτι καὶ ἡμῶν ἕκαστος ^h ὅτ' ἂν τὰ ⁱ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ πράττη, οὕτω δικαιοτέρος τε ἔσται, καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων. ¹⁰ Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, μνημονευτέον. Οὐκ οὖν τῷ μὲν ^k λογικῷ ἄρχειν προσῆκον, σοφῷ ὄντι, ¹ καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἀπάσης ψυχῆς προμήθειαν; τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι, ^m καὶ ζυμμάχῳ τούτου; Πάνυ γε. Ἄρ' οὖν οὐχ, ὡς περ ἐλέγομεν, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς ⁿ κράσις σύμφωνα

^p ὧ θρασ.] ὧ μακάριε θ. A. B. m. s.
70.

^a Sic Trinc. Seil. IV. p. 441. C.

^b ταῦτα. Desunt hinc usque ad οὐδένα ἂν ἔφη A.

^c μόγις] μόλις N.

^d γένη] γένη Trinc.

^e τούτῳ] τοῦτο Trinc. et mox ἀνδρείου.

^f τούτῳ] τοῦτο B.

^g δὴ, ὧ] δὴ ἔφη ὧ N. Trinc. Mox ὡς περ Trinc.

^h ὅταν τὰ] ὅταν ἂν τὰ Trinc.

ⁱ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ] αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν α. N. Trinc.

^k λογικῷ] λογιστικῷ B. N.

^l ἔχοντι om. B.

^m καὶ ζυμμάχῳ] καὶ om. Trinc. et sic mox ante ἡμεροῦσα.

ⁿ κράσις] κρίσις B. N.

αὐτὰ ποιήσει, τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ μαθήμασι, τὸ δ' ἀνιῆσα, καὶ παραμυθουμένη καὶ ἡμεροῦσα ἀρμονία τε καὶ ῥυθμῶ; Κομιδῆ γε, ἣ δ' ὅς. 20
 Καὶ τούτω δὴ οὕτω τραφέντε, καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ αὐτὰ μαθόντε καὶ παιδευθέντε, προστήσεται τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ ὁ κρεῖττον τῆς ψυχῆς ἐν ἐκάστῳ ἐστὶ, καὶ χρημάτων ῥ φύσει ἀπληστότατον ὃ τηρήσεται, μὴ, τῷ ἰμίπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν πολὺ καὶ ἰσχυρὸν γενόμενον, ῥ οὐ τὰ αὐτοῦ πράττει, ἀλλὰ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν ὁ ἐθέλει, ὧν οὐ ἔπροσῆκον αὐτῷ γε ἣ, καὶ ζύμπαντα τὸν βίον πάντων ἀνατρέψῃ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. ῥ Ἀρ' οὖν, ἣν δ' 30 ἐγὼ, καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτω ἀν κάλλιστα ῥ φυλαττοίτην, ὑπὲρ ἀπάτης τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὸ μὲν ῥ κελευόμενον, τὸ δε προπολεμοῦν, ἐπόμενον ῥ δὲ τῷ ἄρχοντι, καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ῥ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα. ῥ Ἔστι ταῦτα. Καὶ ἀνδρεῖον δὴ, οἶμαι, τούτω τῷ μέρει καλοῦμεν ἓνα ἕκαστον, ὅτ' ἀν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώζῃ διὰ τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ῥ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελλθὲν δεινὸν τε καὶ μῆ. ῥ Ὀρθῶς γε, ἔφη. Σοφὸν δὲ γε ἐκεῖνα τῷ σμικρῷ 40 μέρει, ῥ πῶς ἤρχε τε ἐν αὐτῷ, καὶ ταῦτα παρήγγελλεν, ἔχον αὐτὸν κἀκεῖνο ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ τὴν τοῦ ζυμφέροντος ἐκάστοτε, καὶ ὅλω τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριάων ὄντων. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; ῥ σώφρονα οὐ τῇ φιλία, καὶ τῇ ζυμφωνία τῇ αὐτῶν

^ο κρεῖττον] πλεῖστον Gesn. marg.

^ρ φύσει. om. N. Trinc.

^ι τῷ ἰμίπλασθαι] τὸ ἰμίπλασθαι Trinc.

^ρ οὐ τὰ αὐτοῦ] οὐκ αὐτὰ αὐτοῦ N. οὐκ αὐτὰ αὐτοῦ πράττει Trinc.

^θ ἐθέλει] ἐπιχειρήσει margo Gesneri.

^ι προσῆκον] ἔξ οὐ προσῆκεν Trinc. et mox γίνεαι pro γε ἣ.

^ν φυλάττοι τὴν] Sic Trinc. ubi

paullo ante τούτω. Pro τὴν habet τῷ margo Gesneri.

^ω κελευόμενον] βουλευόμενον marg. Gesneri. Mox προπολεμοῦν Trinc.

^χ δὲ τῷ] δὲ om. Trinc.

^ν ἐπιτελοῦν] ἐπιμελοῦν N. B.

^ζ ὑπὸ τοῦ λόγου] ὑπὸ τὸν λόγον Trinc.

^α πῶς] τῷ ῥ margo Gesneri.

^β σώφρον ὄντων] σώφρονα οὐ Gesneri margo.

τούτων, ὅτ' ἂν τό τε ἄρχον καὶ ^c τῷ ἀρχομένῳ ^d ὁμοδοξῶσιν, ὡς δεῖν ἄρχειν τὸ λογιστικόν, καὶ μὴ στασιάσωσιν αὐτῶ; Σωφροσύνη γ' οὖν, ἣ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο τί ἐστίν, ἢ τοῦτο, πόλεως τε καὶ ἰδιώτου· ἀλλὰ μὲν δὴ δίκαιός γε, ^e ὡς πολ-50
λάκις λέγομεν, τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται. ^f Πολλὴ ἀνάγκη. Τί οὖν; εἶπον ἐγώ· μὴ πῃ ἡμῖν ἀπαμβλύνεται ^g ἄλλο τι δικαιοσύνη ^h δοκεῖν εἶναι, ἢ ὅπερ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη; Οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. ⁱ Ὡδε γὰρ, ἦν δ' ἐγώ, ⁱ πάντα παντάπασιν ἂν βεβαιωσαίμεθα, εἴ τι ἡμῶν ἐτι ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ, τὰ φορτικά αὐτῶ προσφέροντες. Ποῖα δὲ; Οἶον εἰ δεοὶ ἡμᾶς ^k ἀνομολογεῖσθαι περὶ τε ἐκείνης τῆς πόλεως, ⁱ καὶ τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκότος τε καὶ τετραμμένου ἀνδρός, ^l ἐδόκει ἂν παρακαταθήκην χρυσίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος ὁ τοιοῦτος ἀποστερῆσαι, τίνα ἂν οἶε οἰθῆναι τοῦτο αὐτὸν ^m δράσαι μᾶλλον, ἢ ὅσοι μὴ τοιοῦτοι; Οὐδένα ἂν, ἔφη. Οὐκ οὖν καὶ ⁿ ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ προδοσιῶν, ἢ ^o ἰδιαιτέρον, ἢ δημοσίᾳ πόλεων, ἐκτὸς ἂν οὗτος εἴη; Ἐκτός. Καὶ μὴν οὐδ' ὁπωστισιγεοῦν ἄπιστος, ἢ κατὰ τοὺς ^p ὄρκους, ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας. Πῶς γὰρ ^{io} ἂν; Μοιχεῖαί γε μὴν, καὶ γονέων ἀμέλειαι, καὶ θεῶν ἀθεραπευσίαι παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον, ἢ τῶ τοιούτῳ ^q προσήκουσι. Παντὶ μέντοι, ἔφη. Οὐκ οὖν τούτων πάντων αἰτιον, ὅτι ^r αὐτὸ τῶν ἐν αὐτῶ ἕκαστον ^s τὰ αὐτοῦ πράττει ἀρ-

^c τῷ ἀρχομένῳ] τῶν ἀρχομένων
Trinc.

^d τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσιν δεῖν ἄρ-
χειν N. Trinc.

^e ὡς πολλάκις] ᾖ π. Trinc.

^f πολλῇ] πολὺ Trinc.

^g ἄλλο τι] τι om. Trinc.

^h δοκεῖν] δεῖ Gesneri margo.

ⁱ πάντα] Al. abest. Gesn. marg.

^k ἂν ὁμολογεῖσθαι] ἀνομολογεῖσθαι
B.

^l ἐδόκει] εἰ δοκεῖ Gesneri margo.

^m δράσαι] δράσθαι B.

ⁿ ἱεροσυλιῶν] ἱεροσυλιῶν A. B. m.
sec.

^o ἰδιαιτέρον] ἰδία ἐτέρων margo
Gesneri. Voluit proculdubio i.
εταίρων e Platone.

^p τοὺς ὄρκους] οἴκους A. Trinc.

^q προσήκουσι] προπύκουσι Trinc.

^r αὐτὸ τῶν] αὐτὸ τούτων A. B. m.
sec. αὐτὸ τοῦτο B. m. p. Trinc.

^s τὰ om. A. Trinc.

χῆς τε πέρι καὶ τοῦ ἀρχεσθαι; Τοῦτο μὲν ἴδη οὖν, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἔτι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι, ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἢ τοὺς τοιούτους ἀνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις; Μὰ Δί', ἠδ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τέλεον ἄρα ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται, ὃ ἔφαμεν ὑποπτεῦσαι, ὡς εὐθύς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν, κατὰ θεόν τινα εἰς ἀρχὴν τε καὶ τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι. Παντάπασιν μὲν οὖν. Τὸ δέ γε ἦν ἄρα, ὡς Γλαύκων, διὸ καὶ ὠφελεῖ εἰδωλόν τι τῆς δικαιοσύνης, τὸ, τὸν μὲν σκυτοτομικὸν φύσει ὀρθῶς ἔχειν σκυτοτομεῖν, καὶ ἄλλο μηδὲν πράττειν· τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, καὶ τὰ ἄλλα δὴ οὕτω. Φαίνεται. Τὸ δέ γε ἀληθές, τοιοῦτόν τι ἦν, ὡς εἴοικεν, ἢ δικαιοσύνη, ἢ ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἕξω πρᾶξιν τῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς, περὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ αὐτοῦ, μὴ ἐάσαντα τὰ ἀλλότρια πράττειν ἕκαστον ἐν ἑαυτῷ, μηδὲ πολυπραγμονεῖν πρὸς ἀλλήλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη· ἀλλὰ τῷ ὄντι τὰ οἰκεῖα ἐνθυμούμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν αὐτοῦ, καὶ κοσμήσαντα, καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ, καὶ συναρμόσαντα τρία ὄντα, ὥσπερ ὄρους τρεῖς ἀρμονίας ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης, καὶ εἰ ἄλλ' ἄττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα, πάντα ταῦτα ζυγῆσαντα, καὶ παντάπασιν ἓνα γενόμενον, καὶ ἐκ πολλῶν σώφρονα καὶ ἡρμωμένον, οὕτω δὴ πράττειν ἤδη, εἴαν τι πράττη, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν, ἢ περὶ σώματος θεραπείαν, ἢ καὶ περὶ πολιτικόν τι, ἢ περὶ τὰ ἴδια συμβόλαια· ἐν πᾶσι

¹ δὴ οὖν] δὴ om. A. et mox καὶ om. Trinc.

² ἄλλο τι. τί οὖν] ἄλλο. ἔτι οὖν A. Trinc.

³ ἢ δ' ὅς] ἦν δ' ὅς A. B.

⁴ ἀρχόμενοι] ἀρχόμενός· A. Mox τοῦ δέ γε Trinc.

⁵ ἢ ἀλλ' οὐ] ἀλλ' ἔτι A. p. m. Trinc. ἄλλο τι B. A. ex em.

⁶ τῶν αὐτοῦ] τῶν αὐτοῦ ἢν A. et mox τῶν pro τῆν. τῆν αὐτοῦ Trinc.

⁷ ἐνθυμούμενον] ἐνθέμενον Gesneri margo.

⁸ τρία ὄντα] om. A. N. Trinc.

⁹ ὄντα] ἔοντα A.

¹⁰ ἓνα γενόμενον καὶ om. A. ubi γενόμενον additum post σώφρονα.

¹¹ περὶ om. Trinc.

ψυχῆ. Πῆ; ἔφη. Τὰ μὲν που ὑγιεινὰ ὑγίειαν [†]ἐμποιοῖ· [‡]τὰ δὲ νοσῶδη, νόσον. Ναί. Οὐκ οὖν καὶ τὸ μὲν δίκαια πράττειν δικαιοσύνην ἐμποιοῖ· [§]τὸ δὲ ἄδικα, ἀδικίαν; ^{||}Ἀνάγκη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὑγίειαν ποιεῖν, τὰ ἐν τῷ σώματι κατὰ φύσιν [¶]καθιστάναι, κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων· ^{‡‡}τὸ δὲ νόσον, παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι [×]ἄλλο ὑπ' ἄλλου. Ἔστι γάρ. Ἔστι οὖν αὖ, ἔφην, τὸ δικαιοσύνην ἐμποιοῖν, τὰ ἐν τῇ ψυχῇ κατὰ φύσιν καθιστάναι, ^zκρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων· τὸ δὲ ἀδικίαν, παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ^{||}ἄλλο ὑπ' ἄλλου; Κομιδῆ, ἔφη. Ἀρετὴ μὲν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ^bὑγεία τέ τις ἂν εἴη, καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς· κακία δὲ, νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ ἀσθένεια. Ἔστιν οὕτως. Ἄρ' ^cοὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ³⁰ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτήσιν φέρει, τὰ δὲ αἰσχροῦ εἰς κακίας; Ἀνάγκη. Τὸ δὴ λοιπὸν ἤδη, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἐστι σκέψασθαι, πότερον αὖ λυσιτελεῖ, δίκαιά τε πράττειν, καὶ καλὰ ἐπιτηδεύειν, καὶ εἶναι δίκαιον, εἴαν τε ^dλανθάνη, εἴαν τε μὴ, τοιοῦτος ἂν ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἀδικὸν εἶναι, εἴαν περ μὴ διδῶ δίκην, ^eμηδὲ βελτιῶν γίγνηται κολαζόμενος. Ἀλλὰ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίγνεσθαι ἤδη, εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι, οὐδὲ μετὰ πάντων σιτίων τε ⁴⁰καὶ ποτῶν καὶ παντὸς πλούτου καὶ πάσης ἀρχῆς, τῆς δὲ αὐτοῦ ^fτούτου, ὧ ζῶμεν, φύσεως ταραττομένης τε καὶ διαφθειρομένης, βιωτὸν ἄρα ἔσται, ἂν περ τις ποιῇ, ὃ ἂν

[†] ἐμποιοῖν] ἐμποιοῖ Trinc. Idem
 μοx πράττειν.

[‡] τὸ δὲ] τὰ δὲ Trinc.

^{||} τὸ ἄδικα] τὰ ἄδικα B.

[¶] καθιστάναι — παρὰ φύσιν om.
 Trinc.

[×] ἄλλο ὑπ' ἄλλ' οὐχ ὑπ' Trinc.

^{‡‡} οὐκ οὖν αὖ] οὐκ οὖν ἂν B.

^z κρατεῖν τε καὶ] κρ. καὶ Trinc.

^a ἄλλο om. Trinc.

^b ὑγεία] ὑγίεια A.

^c οὖν οὐ] Deest οὐ B. m. p. Trinc.

^d λανθάνη] μανθάνη Tr. B. m. p.
 λανθάνει m. sec.

^e μηδὲ] καὶ A.

^f τούτου] τοῦ A. Trinc.

Βουληθῆ, ἄλλο πλὴν τούτου, ὁπόθεν κακίας μὲν καὶ ἀδικίας ἀπαλλαγῆσεται, δικαιοσύνην δὲ καὶ ἀρετὴν κτήσεται, ἐπειδὴ γε ἐφάνη γε ὄντα ἑκάτερα, ^β οἷα ἡμεῖς διεληλύθαμεν.

^β Γελοῖον γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ· ἀλλ' ὅμως ἐπέπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν ὅσον οἷόν τε σαφέστατα κατιδεῖν, ὅτι ταῦτα οὕτως ⁵⁰ ἔχει, οὐ χρὴ ἀποκάνειν. Ἦκιστα, νῆ τὸν Δί', ἔφη, πάντων ἀποκνητέον.

65 ^α Πλάτωνος τῆ θ Πολιτεία.

^β Εἶεν δῆ, εἶπον, ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγου γεγόναμεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶτα ^γ λεχθέντα, δι' ἃ δεῦρ' ἤκομεν· ἦν δὲ που λεγόμενον, λυσιτελεῖν ἀδικεῖν τῷ τελείως μὲν ἀδικῶ, δοξαζομένῳ δὲ δικαίῳ· ἢ οὐχ οὕτως ἐλέχθη; Οὕτω μὲν οὖν. Νῦν δῆ, ἔφη, αὐτῷ διαλεγόμεθα, ἐπειδὴ διωμολογησάμεθα, τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν, ἦν ἑκάτερον ἔχει δύναμιν. Πᾶς, ἔφη; Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγω, ἵνα εἰδῆ ὁ ἐκείνα λέγων, οἷα ἔλεγε. Ποίαν τινά; ἦ δ' ὅς. Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγὼ, οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις, ἢ τε Χιμαίρας καὶ ἡ Σκύλλης καὶ Κερβέρου, καὶ ἄλλαι τινὲς συχναὶ λέγονται συμπεφυκυῖαι ^δ ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι. Λέγονται γὰρ, ἔφη. ^ε Πλάττε ¹⁰ τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων ἔχοντος κεφαλᾶς κύκλω καὶ ἀγρίων, καὶ δυνατοῦ μεταβάλλειν καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα. Δεινοῦ πλάστου, ἔφη, τὸ ἔργον· ὅμως δ' ἐπειδὴ ^ς εὐπλαστότερον ^β κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος, πεπλάσθαι. Μίαν δῆ

^β οἷα] οἷ δ' A. οὐδ' B. εἰ δ' Trinc.

^η γελοῖον — ἐληλύθαμεν om. A. Trinc.

65.

^α Sic fere Trinc. ubi ἐν pro θ. Scil. IX. p. 588.

^β Εἶεν usque ad μὴ λαμβάνετον n. 66. p. 122, 32. om. A.

^γ λεχθέντα] λεγθέντα B.

^δ ἰδέαι] αἰ εἰδέαι Trinc.

^ε πλάττε] πράττε N. Trinc. Mox εἰδέαν Trinc.

^ς εὐπλαστότερον] μυθοπλαστότερον N. Trinc. Voluerintne μῦθος πλαστότερον?

^β κηροῦ] καιροῦ B.

τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δ' ἀνθρώπου, πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον, τὸ δεύτερον. Ταῦτα, ἔφη, ῥάω, καὶ πέπλασται. ^h Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν ²⁰ τρία ὄντα, ὥστε πῆ ζυμπεφυκέναι ἀλλήλοις. Συνῆπται, ἔφη. Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ⁱ τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὄραν, ἀλλὰ ^k τὸ ἔξω μόνον ἔλυτρον ὄρῶντι, ^l ἐν ζῶον φαίνεσθαι, ἄνθρωπον. Περιπέπλασται, ἔφη. Λέγωμεν δὴ, τῷ λέγοντι ὡς λυσιτελεῖ τούτῳ ἀδικεῖν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ πράττειν οὐ συμφέρει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν, ἢ λυσιτελεῖν αὐτῷ, τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι, ποιεῖν ἰσχυρὸν καὶ τὸν λέοντα καὶ ³⁰ τὰ περὶ τὸν λέοντα· τὸν δὲ ἄνθρωπον λιμοκτονεῖν, καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὥστε ἔλκεσθαι, ὅπῃ ἂν ἐκείνων ^m ὀπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ⁿ ἕτερον ἑτέρῳ συνθέζειν, μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλ' ἔαν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς δάκνεσθαί τε, καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἀλληλα. Παντάπασι γὰρ, ἔφη, ταῦτα λέγει, ὁ τὸ ἀδικεῖν ἐπαινῶν. Οὐκ οὖν αὐτὸ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν, φαίη ἂν ^o δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ^p ἐντὸς ἀνθρώπος ἔσται ἐγκρατέστατος, καὶ τοῦ πολυκεφάλου ^q θρέμματος ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς τὰ μὲν ἡμέρα τρέφων καὶ τιθασσεύων, τὰ δ' ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι, ζύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὐτῷ, ^r οὕτω θρέψει; Κομιδῆ γὰρ αὐτὸ λέγει ταῦτα, ὁ τὸ δίκαιον ἐπαινῶν. ^s Κατὰ πάντα δὴ τρόπον ὁ μὲν τὸ δίκαιον ἐγκωμιάζων ἀληθῆ ἂν λέγοι, ὁ δὲ τὰ δίκαια, ψεύδοιτο·

^h σύναπτε] σύναπται Trinc.

ⁱ τῷ μ. δυναμένῳ] τῶν μ. δυναμένων Trinc.

^k τῷ ἔξω] ἀπ' ἔξω Trinc.

^l ἐν ζῶον] ἐν ζ. Trinc. ubi inox ποῦτο et οὐδὲ.

^m ὀπότερον] πρότερον Trinc.

ⁿ ἕτερον sic Trinc. Bas. om. B.

^o δεῖν] δεῖ N. Trinc. πράττειν om. Trinc.

^p ἐντὸς] αὐτὸς N. B.

^q θρέμματος] θέματος N. Trinc.

^r οὕτω θρέψει om. N. B.

^s κατὰ] καὶ N. Trinc.

¹ πρὸς τὴν γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν καὶ ὠφέλειαν σκο-
 πουμένῳ, ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει, ὁ δὲ ² ψέκτης 50
 οὐδὲν ὑγιὲς, οὐδὲ εἰδὼς ψεύγει, ὅτι ψέγοι. Οὐ μοι δοκεῖ, ἢ
 δ' ὅς, οὐδαμῆ γε. Πείθωμεν τοίνυν αὐτὸν πρῶτος, οὐ γὰρ
 ἐκὼν ἀμαρτάνει, ἐρωτῶντες· ὦ μακάριε, οὐ καὶ τὰ ³ καλὰ
 καὶ τὰ αἰσχροῦ νόμιμα ⁴ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀνφαῖμεν γεγονέναι;
 τὰ μὲν καλὰ, τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δ' ἴσως τὰ
 ὑπὸ τῷ θεῷ, τὰ θηριώδη ποιῶντα τῆς φύσεως· αἰσχροῦ ⁵ δὲ,
 τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον ⁶ δουλούμενα; συμφήσει, ἢ πῶς; 1
 Ἐὰν ἐμοὶ, ἔφη, ⁷ πίθηται. Ἔστιν οὖν, εἶπον, ὅτω λυσιτε-
 λεῖ ἐκ τούτου τοῦ λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ
⁸ τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον, ἅμα καταδου-
 λῶνται τὸ βέλτιστον αὐτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ; ⁹ ἢ εἰ μὲν λα-
 βῶν χρυσόν, υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίαν
 τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν, οὐκ ἂν αὐτῷ ἐλυσιτέλει, οὐδ' ἂν
 πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνοι; εἰ δὲ τὸ αὐτοῦ θεϊότατον 10
 ὑπὸ τῷ ¹⁰ ἀθεωτάτῳ τε καὶ μιαιρωτάτῳ δουλοῦται, καὶ μηδὲν
 ἐλεεῖ, οὐκ ἄρα ἀθλιός ἐστι, καὶ πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ
 χρυσὸν δωροδοκεῖ, ¹¹ ἢ Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν
 ὄρμον δεξαμένη; Πολὺ μέντοι, ἢ δ' ὅς ὁ Γλαύκων· ἐγὼ
 γάρ ¹² σοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινοῦμαι. Οὐκ οὖν καὶ τὸ ἀκο-
 λασταίνειν οἶει διὰ τὰ τοιαῦτα ¹³ πάντα ψέγεσθαι, ὅτι ἀνι-
 εῖται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ δεινὸν τὸ ¹⁴ μέγα ἐκείνο καὶ πολυειδὲς 20
¹⁵ θρέμμα εἰς ἐλευθερίαν πέρα τοῦ δέντος; Δῆλον, ἔφη. Ἡ δ'

¹ πρὸς τε γὰρ] τε om. Trinc.

² ψέκτης] ψεύκτης N. Trinc. ὅτι
 ψέγοι om. Trinc. Mox id. Πίθωμεν.

³ καλὰ] πολλὰ N. B.

⁴ διὰ τὰ τοιαῦτα φάμεν] διατάτ-
 τοι ἂν φαμέν Trinc.

⁵ δὲ τὰ ὑπὸ] τὰ om. Trinc.

⁶ δουλούμενα] δουλόμενοι B. δουλού-
 μενον Trinc.

⁷ πίθηται] τίθηται B.

⁸ τοιόνδε τι] τι om. Trinc.

⁹ ἢ εἰ μὲν] εἰ ὁ μὲν N. ἢ ὁ μὲν
 Trinc. Mox λαμβάνειν Trinc.

¹⁰ ἀθεωτάτῳ] ἀθεάτῳ Trinc.

¹¹ ἢ ἐριφύλη] ἢ ἐριφύλου Trinc. et
 mox ὄρμον pro ὄρμον.

¹² σοι] τοι B.

¹³ πάντα] πάλαι Gesneri margo.

¹⁴ μέγα] μετὰ N. Trinc.

¹⁵ θρέμμα πέρα] Al. additur εἰς
 ἐλευθερίαν. Gesneri margo. Sic et
 Trinc.

αἰθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται, οὐχ ὅτ' ἂν τὸ λεοντῶδες καὶ ὀφειῶδες αὐξήται, καὶ ^k συντείνηται ἀναρμόστως; Πάνυ μὲν οὖν. ¹ Τρυφή μὲν οὖν καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ψέγεται, ὅτ' ἂν ἐν αὐτῷ δειλίαν ἐμποιῇ; Τί μὴν; Κολακεία δὲ καὶ ἀνελευθερία, οὐχ ὅτ' ἂν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ θυμοειδὲς ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ^m ποιῇ, ³⁰ καὶ ἔνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προπηλακιζόμενοι ἐβίβη ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη. Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἶει, ὄνειδος φέρει; ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν, ἢ ὅτ' ἂν τις ⁿ ἀσθενὲς φύσει ἔχη τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἄρχειν τῶν ^o ἐν αὐτῷ θρεμμάτων, ἀλλὰ θεραπεύειν ἐκείνα, καὶ τὰ θωπεύματα αὐτῶν μόνον δύνηται μανθάνειν; Ἔοικεν, ἔφη. Οὐκ οὖν ἵνα καὶ ὁ τοιοῦτος ὑφ' ὁμοίου ἄρχηται, οἴου- ⁴⁰ περ ὁ βελτίστος, δοῦλον αὐτὸν φαρμὲν δεῖν εἶναι ἐκείνου τοῦ βελτίστου, καὶ ἔχοντος ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον ^p ἄρχον, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῇ τοῦ δούλου οἴομενοι δεῖν ἄρχεσθαι αὐτὸν, ὥσπερ Θρασύμαχος ᾤετο τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον παντὶ ὑπὸ θεοῦ καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκειῶν ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεσταῶτος, ἵνα εἰς δύναμιν πάντες ὅμοιοι ᾖμεν καὶ φίλοι, τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι; Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Δηλοῖ δὲ γε, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ὁ νόμος, ⁵⁰ ὅτι τοιοῦτον ^q βούλεται, πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ζύμμαχος ᾖν, καὶ ἡ τῶν παιδῶν ἀρχὴ, τὸ μὴ ^r εἶναι ἐλευθέρους εἶναι, ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς, ὥσπερ ἐν πόλει, πολιτείαν καταστήσωμεν, καὶ τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες τῷ παρ' ὑμῖν τοιοῦτῳ ἀντικατα-

^k συγγίηται] συντείνηται Gesneri margo, N. ξυγκίηται B.

¹ τρυφή μὲν οὖν om. B.

^m ποιῇ om. Trinc.

ⁿ ἀσθενὲς] ἀσθενής B.

^o αὐτῷ] ἐν αὐτῷ Trinc.

^p ἄρχον] ἄρχειν B.

^q βούλεται] βουλεύεται margo Gesneri.

^r εἶναι ἐλευθέρους] ἀνελευθέρως Trinc.

στήσωμεν ^a φύλακα ὅμοιον καὶ ἄρχοντα ἐν αὐτῷ· καὶ τότε δὴ ^b ἐλευθερίαν ἀφίεμεν. Δηλοῖ γὰρ, ἦ δ' ὅς.

66 ^a Πλάτωνος Πολιτείας ι.

Οὐκ οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, τά τε ἄλλα ἀπελυσάμεθα ἐν τῷ ¹ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἀπηνέγκαμεν, ὡσπερ Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ὑμεῖς ἔφατε, ἀλλ' ^b αὐτοδικαιοσύνην αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἄριστον εὔρομεν, καὶ ποιητέον εἶναι αὐτῇ τὰ δίκαια, εἴαν τ' ἔχη τὸν Γύγου δακτύλιον, εἴαν τε μὴ, καὶ πρὸς τοιοῦτῳ δακτυλίῳ τὴν Ἄϊδος κυνέην; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, νῦν ἤδη ἀνεπίφθονόν ἐστι πρὸς ἐκείνοις, καὶ τοὺς ¹⁰ μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους καὶ οἴους τῇ ψυχῇ παρέχει παρ' ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ζῶντός τε ἔτι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπειδ' αὖν τελευτήσῃ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν ^c ἀποδώσατέ μοι ἂ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Τί μάλιστα; Ἐδάκα ^d ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἀδίκον εἶναι, καὶ τὸν ἀδίκον δίκαιον· ὑμεῖς γὰρ ^e ἠγείσθε, καὶ ἐὰν εἰ μὴ δυνατόν εἴη ταῦτα λαμβάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵν' ἢ αὐτῇ δικαιοσύνῃ πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν ^f κριθείη· ἢ οὐ μνημο- ²⁰ νεύεις; Ἀδικοῖην μὲντ' αὖν, ἔφη, εἰ μὴ. Ἐπειδὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ^g κεκριμέναι εἰσίν, ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὡσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ὑμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτως, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσῃται, ἂ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κταμένη, δίδωσι τοῖς

^a φύλακας] φύλακα Trinc.

^b ἐλευθερίαν] ἐλευθερον marg. Gesn. 66.

^a Sic A. Deest; Trinc. X. p. 612. A.

^b αὐτὴ δικαιοσύνη] αὐτὴν δικαιοσύνην margo Gesneri. αὐτοδικαιοσύνην

Trinc.

^c ἀποδώσατέ] ἀποδώσεται N.

^d ὑμῖν] ἡμῖν B. et mox ib. ἡμεῖς.

^e ἠγείσθε] ἠτείσθε Trinc.

^f κριθείη] κριθείτι Trinc. ubi mox om. εἰ μὴ.

^g κεκριμέναι] κεκρυμέναι B.

ἔχουσιν αὐτήν, ἐπεὶ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ διδού-
 σα ἐφάνη, καὶ οὐκ ἔξαπατάσα τούς τῶ ὄντι λαμβάνοντας
 αὐτήν. Δίκαια, ἔφη, ^h αἰτεῖ. Οὐκ οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πρῶ-
 30 τον μὲν τοῦτο ἀποδώσετε, ὅτι θεούς γε οὐ λανθάνει ἐκάτερος
 αὐτῶν, οἷός ἐστιν; Ἀποδώσομεν, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ λανθάνε-
 τον, ὁ μὲν θεοφιλῆς ἂν εἴη, ὁ δὲ θεομισῆς, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρ-
 χὰς ὡμολογοῦμεν. Ἔστι ταῦτα. Τῶ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ
 ὁμολογήσομεν, ὅσα γε ἀπὸ θεῶν γίνεταί, πάντα γίγνεσθαι
 ὡς οἶόν τε ἀρίστα, εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῶ κακὸν ἐκ προ-
 40 τέρας ἀμαρτίας ὑπῆρχεν; Πάνυ ⁱ μὲν οὖν. Οὕτως ἄρα ὑπο-
 ληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, εἴαν τ' ἐν πενίᾳ γίγηται,
 εἴαν τ' ἐν νόσοις, ἢ τινι ἄλλῳ τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς ⁴⁰
^k τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθὸν τι τελευτήσῃ ζῶντι, ἢ καὶ ἀποθα-
 νόντι· οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ γε θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ^l ὅς ἂν προθυ-
 μεῖσθαι ἐθέλῃ δικαίος γίγνεσθαι, καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς
 ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι ^m θεῶ. ⁿ Εἰκός γ', ἔφη,
 τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Οὐκ οὖν περὶ
 τοῦ ἀδίκου τάναντία τούτων δεῖ διανοεῖσθαι; Σφόδρα γε.
 Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἀττ' ἂν εἴη νικητήρια τῶ δι-
 50 καίῳ. Κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη. Τί δ', ἦν δ' ἐγὼ, παρ'
 ἀνθρώπων; ἄρα οὐχ ἂν ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὄν τιθέναι; οὐχ οἱ ⁵⁰
 μὲν δεινοί τε καὶ ἀδικοὶ δρῶσιν, ὅπερ οἱ δρομεῖς, ὅσοι ἂν
 θέωσιν εὔ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μὴ, τὸ μὲν πρῶ-
 τον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες ^p δὲ καταγέλαστοι γί-
 γνονται, τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες, ^q καὶ ἀστεφάνωτοι
 ἀποτρέχοντες· οἱ δὲ τῆ ἀληθείᾳ δρομικοὶ, εἰς τέλος ἐλθόντες,
 τά τε ἄλλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται; οὐχ οὕτω καὶ

^h αὐτῆ] αἰτεῖ B. Μοχ θεούς τε
 Trinc.

ⁱ μὲν οὖν] οὖν om. B.

^k τούτῳ] τούτῳ A.

^l ὅς] ὅς A. Trinc.

^m θεῶ om. B.

ⁿ εἰκός usque ad διανοεῖσθαι om.

A. εἰκός τ' Trinc.

^o ὄν τιθέναι] ὄντι θεῖναι A. Trinc.

^p δὲ] τε A. Trinc.

^q καὶ στεφανῶτοι A. Trinc.

περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ζυμβαίνει, πρὸς τὸ τέλος ἐκάστης
 ἰ πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ βίου εὐδοκιμοῦσί τε, καὶ
 τὰ ἄλλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται; Καὶ μάλα.
 ἡ Ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων, ἄπερ αὐτὸς ἔλεγε
 περὶ τῶν ἀδίκων; ἐρῶ γὰρ δὴ, ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι, ἐπεὶδ' ἂν
 πρεσβύτεροι γένωνται, ἐν τῇ αὐτῶν πόλει ἄρχουσί τε, ἅς ἂν
 βούλωνται, ἄρχας, γαμοῦσί τε ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδι-
 δάσι τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι καὶ πάντα ἰ ἃ σὺ περὶ ἐκείνων,
 ἐγὼ νῦν λέγω περὶ τῶνδε ἡ καὶ αὖ καὶ περὶ τῶν ἀδίκων,
 ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἔαν νέοι ὄντες λάθωσιν, ἐπὶ τέλους
 τοῦ δρόμου αἰρεθέντες καταγέλαστοί εἰσι, καὶ γέροντες γι-
 γνόμενοι ἡ ἄθλιοι προπηλακίζονται, ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν
 μαστιγούμενοι, καὶ ἂ ἀγροῖκα ἐφησθα σὺ εἶναι, ἀληθῆ ἡ λέ-
 γων, εἶτα ἡ στρεβλώσονται, καὶ ἐκκαυθήσονται πάντα ἐκεί-
 να οἴου καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι, ὡς πάσχουσιν ἄλλ', ὃ λέγω,
 ὄρα, εἰ ἀνέξει. Καὶ πάνυ, ἔφη δίκαια γὰρ λέγεις. Ἄ μὲν
 τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ θεῶν τε καὶ ἀνθρώ-
 πων ἄθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα ἡ γίγεται πρὸς ἐκείνοις
 τοῖς ἀγαθοῖς, οἷς αὐτὴ παρείχεται ἡ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν
 εἶη. Καὶ μάλα, ἔφη, καλά τε καὶ βέβαια. Ταῦτα
 ἡ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲν ἐστὶ πλήθει οὐδὲ μεγεθεὶ πρὸς
 ἐκείνα, ἂ τελευτήσαντα ἐκάτερον περιμένει.

67 ἡ Πλάτωνος ἐκ τοῦ Κλειτοφῶντος.

ἡ Τί τοῦντεῦθεν; πῶς ἄρχεσθαι δεῖν φαμὲν δικαιοσύνης

ἰ πράξεως] λέξεως B.

ἡ ἀνέξει] ἂν ἐξεῖ A. ἂν ἐξη Trinc.

ἡ ἂ σὺ] σὺ om. A. ἡ ὑπὲρ ἐκείνων
 ἐγὼ νῦν λέγω Trinc.

ἡ καὶ αὖ om. A. καὶ sec. om. Tr.

ἡ ἄθλιοι—μαστιγούμενοι om. B.

ἡ λέγων] λέγοντα Trinc. sine
 εἶτα.

ἡ στρεβλώσονται] λέγονται στρε-

βλώσονται A.

ἡ γίγνεται πρὸς ἐκείνοις] γίγνεται
 πρὸς ἐκείνα A. ἐκείνα item Trinc.

ἡ τοίνυν om. A.

67.

ἡ Sic A. Scil. p. 408. E. Πλά-
 τωνος simpliciter Trinc.

ἡ Desunt hinc A. usque ad ἀπε-
 κρίνατό τις.

περὶ μαθήσεως; ὥσπερ ἂν εἴ τις ἡμᾶς προὔτρεπε τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, μηδὲν προνοῦντας ὁρᾶν, καθάπερ παῖδας, ὡς ἔστι τις γυμναστικὴ καὶ ἰατρικὴ, καὶ ἔπειτα ³⁰ ὠνείδιζε, λέγων ὡς αἰσχρὸν πυρῶν μὲν καὶ κριθῶν καὶ ἀμπέλων ἐπιμέλειαν πᾶσαν ποιεῖσθαι, καὶ ὅσα τοῦ σώματος ἔνεκα διαπονούμεθά τε καὶ κτάμεθα, τούτου δ' αὐτοῦ μηδεμίαν τέχνην μηδὲ μηχανὴν, ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τὸ σῶμα, ἐξευρίσκειν, καὶ ταῦτα οὕσαν· εἰ δ' ἔπανειρόμεθα τὸν ταυθ' ἡμᾶς προτρέποντα, λέγεις δὲ εἶναι τίνας ταύτας τὰς τέχνας; εἶπεν ἂν ἴσως ὅτι γυμναστικὴ, καὶ ἰατρικὴ καὶ νῦν δὴ τίνα φαμέν εἶναι τὴν ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ τέχνην, λεγέσθω. Ὁ δὲ δοκῶν αὐτῶν ἐρρωμενέστατος εἶναι, πρὸς ταῦτα ἀποκρινόμενος εἶπε, ταύτην τὴν τέχνην εἶναι, ἥνπερ ^d ἀκούεις ^e συλλέγοντος, ἔφη, Σωκράτους, οὐκ ἄλλην ἢ δικαιοσύνην. Εἰπόντος δὲ μου, μή μοι τὸ ὄνομα εἴπης μόνον, ἀλλὰ ὠδὶ, ἰατρικὴ που τίς λέγεται τέχνη, ταύτης δὲ ἔστι διττὰ τὰ ἀποτελούμενα, τὸ μὲν ἰατροῦς ἀεὶ πρὸς τοῖς οὔσιν ἑτέροισι ἐξεργάζεσθαι, τὸ δὲ, ὑγίειαν· ἔστι δὲ τούτων θάτερον οὐκέτι τέχνη, τῆς τέχνης δὲ τῆς διδασκούσης τε καὶ διδασκομένης ἔργον, ὃ δὲ λέγομεν ὑγίειαν. Καὶ τεκτονικῆς ⁵⁰ δὲ κατὰ ταυτὰ, ^f οἰκία τε καὶ τεκτονικὴ τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ δίδαγμα· ^g τῆς δὲ δικαιοσύνης ὡσαύτως, τὸ μὲν, δικαίους ἔστω ποιεῖν, καθάπερ ^h ἐκεῖ τοὺς τεχνίτας ἐκάστους· τὸ δ' ἕτερον, ὃ δύναται ποιεῖν ἡμῖν ἔργον ὁ δίκαιος, τί τοῦτο φαμέν; εἶπέ. Οὗτος μὲν, ὡς οἶμαι, τὸ συμφέρον ἀπεκρίνατο· ἄλλος δὲ, τὸ δέον· ἕτερος δὲ, τὸ ἀφέλιμον· ὁ δὲ, τὰ λυσιτελοῦν. ⁱ Ἐπανῆειν δὲ ἐγὼ λέγων, ὅτι ^k ἐκεῖ τὰ γε ὀνό-

^c ἐπανειρόμεθα] ἐπανειρόμεθα Trinc.

^d ἀκούεις] ἀκούης Trinc.

^e συλλέγοντος] σὺ λέγοντος Gesneri margo.

^f οἰκία] οἰκεία B. Μοχ τεκτονικῆς

Trinc.

^g τῆς δὲ] τῆς δὲ B.

^h ἐκεῖ] ἐκεῖνους Gesneri margo.

ⁱ ἐπανῆειν] ἐπανύειν Trinc.

^k ἐκεῖ] κἀκεῖ Gesneri margo.

ματα ¹ ταῦτ' ἐστὶν ἐν ἐκάστη τῶν τεχνῶν, ὀρθῶς πράττειν, ἰ-
 λυσιτελοῦντα, ὠφέλιμα, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ πρὸς ὅτι
 ταῦτα πάντα ^m τείνει, ἐρεῖ τὸ ἴδιον ἐκάστη τέχνη, οἷον ἡ
 τεκτονικὴ, τὸ εὖ, τὸ καλῶς, τὸ δεόντως, ὥστε τὰ ξύλινα φή-
 σει σκευὴ γίγνεσθαι· ἀ δὲ οὐκ ἐστὶ τέχνη. Λεγέσθω δὲ καὶ
 τὸ τῆς δικαιοσύνης ὡσαύτως. ⁿ Τελευτῶν ἀπεκρίνατό τις,
 ὦ Σώκρατες, μοι τῶν σῶν ^o ἐταίρων ^p ὅς δὲ κομψότατα
 ἔδοξεν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς δικαιοσύνης ἴδιον ἔργον, ὃ
 τῶν ἄλλων οὐδεμιᾶς, φιλίαν ἐν ταῖς πόλεσι ποιεῖν. Οὗτος
 δ' αὖ ἐρωτώμενος, τὴν φιλίαν ἀγαθὸν τε ἔφη εἶναι, καὶ οὐ-
 δέποτε κακόν· τὰς δὲ τῶν παίδων φιλίας, καὶ τὰς τῶν θη-
 ρίων, ἃς ἡμεῖς τοῦτο τὸν ὄνομα ἐπονομάζομεν, οὐκ ἀπεδέχετο
 εἶναι φιλίας ἐπανερωτώμενος· συνέβαινε γὰρ αὐτῶ τὰ πλεία
 τὰς τοιαύτας βλαβεράς ἢ ἀγαθὰς εἶναι. ^q φεύγων δὲ τὸ
 τοιοῦτον, οὐδὲ φιλίας ἔφη τὰς τοιαύτας εἶναι, ψευδῶς δὲ
 ὀνομάζειν αὐτὰς τοὺς οὕτως ὀνομάζοντας· τὴν δὲ ὄντως καὶ
 ἀληθῶς φιλίαν εἶναι σαφέστατα ὁμόνοιαν. Τὴν δὲ ὁμόνοιαν
 ἐρωτώμενος εἰ ὁμοδοξίαν εἶναι ^r λέγοι ἢ ἐπιστήμην, τὴν μὲν
 ὁμοδοξίαν ἠτίμαζεν· ἠναγκάζοντο γὰρ πολλοὶ καὶ βλαβε-
 ραὶ γίγνεσθαι ὁμοδοξίαι ἀνθρώπων· τὴν δὲ φιλίαν, ἀγαθὸν
 ὠμολογῆκει πάντως εἶναι καὶ δικαιοσύνης ἔργον. Ὡστε
 ταυτὸ ἔφησεν εἶναι ὁμόνοιαν καὶ ἐπιστήμην οὔσαν, ἀλλὰ οὐ
 δόξαν. Ὅτε δὲ ἐνταῦθα ἤμεν τοῦ λόγου ἀποροῦντες, οἱ
 παρόντες ἱκανοὶ ἦσαν ἐπιπλήττειν τε αὐτῶ καὶ λέγειν, ὅτι
 περιδεδράμηκεν εἰς ταυτὸν ὁ λόγος τοῖς πρώτοις· καὶ ἔλεγον
 ὅτι καὶ ἡ ἰατρικὴ ὁμόνοιά τις ἐστὶ, καὶ ἅπασαι αἱ τέχναι,
 καὶ περὶ ὅτου εἰσὶν ἔχουσι λέγειν· τὴν δὲ ὑπὸ σοῦ λεγομένην,

¹ τοῦτ'] ταῦτ' Gesneri margo, B.
^m τείνειν] τείνει Trinc. et mox
 ἢ τέχνη.
ⁿ τελευτῶν.] Sequentia omisit
 Gesnerus. Exhibuimus ex A. et

Trinc.

^o ἐτέρων A.

^p ὡς Trinc. A.

^q φεύγων usque ad εἶναι om. A.

^r λέγει A.

δικαιοσύνην ἢ ὁμόνοιαν, ^a ὅπου τείνουσα ἐστὶ διαπέφευγε, καὶ ἀδελον ^t αὐτῆς ὅ τι ποτὲ ἐστὶ τὸ ἔργον. Ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ τελευτῶν καὶ σεαυτὸν ἠρώτων, καὶ εἴπας μοι δικαιοσύνης εἶναι τοὺς ^v μὲν ἐχθροὺς βλάπτειν, τοὺς δὲ φίλους εὖ ποιεῖν. Ὑστερον δὲ ἐφάνη βλάπτειν γε οὐδέποτε ὁ δίκαιος οὐδέν· ἅπαντα γὰρ ἐπ' ὠφελείᾳ πάντας δρᾶν.

68 ^a Πλάτωνος.

Τίς δ' εἰ μὴ ἔχω; οὐκ ἂν οἶε με ἄλλως εἰδέναι ^b περὶ τῶν ¹⁰ δικαίων καὶ ἀδίκων; Ναὶ, εἴ γε εὖροισ. Ἄλλ' οὐκ ἂν εὐρεῖν με ἠγῆ; Καὶ μάλα γε, εἰ ζητήσῃς. Εἶτα ζητῆσαι ^c οὐκ ἂν οἶε με; Ἐγωγε, εἰ ^d οἰηθείης γε μὴ εἰδέναι.

69 ^a Ἐν ταυτῶ.

Εὐρῶν μὲν ἄρα οὐκ οἶσθα τὰ δίκαια καὶ τὰ δίκαια; Οὐ πάνυ φαίνομαι. Ἄλλα μὴν ἄρτι γε οὐδὲ μαθὼν ἐφησθα εἰδέναι· ^b εἰ δὲ μὴτ' εὔρες, μὴτ' ἔμαθες, πῶς οἶσθα, καὶ πόθεν; Ἄλλ' ἴσως τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκριθή, τὸ φάναι εἰδέναι αὐτὸς ἐξευράν· τὸ δὲ πῶς ^c εἶχεν; Ἐμαθον, οἶμαι, ²⁰ καὶ ἐγὼ, ὡς περ καὶ οἱ ἄλλοι. ^d Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ^e ἤκομεν λόγον· παρὰ τῷ; φράζε κάμοι. Παρὰ τῶν πολλῶν. Ὅκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων.

70 ^a Ἐν ταυτῶ.

Ἀποκρίνου δὴ· καὶ ἂν μὴ αὐτὸς ^b σὺ σεαυτοῦ ἀκούσης, ὅτι

^a ὅπου τινός] ὅπου τινος ἄ A.

^b αὐτοῖς A.

^v μὲν om. A.

68.

^a Sic Trinc. Scil. Alcib. I. p. 109. E.

^b περὶ τ. δ. κ. α.] παρὰ τῶν ἀδίκων Trinc. et mox om. γε post μάλα.

^c οὐκ ἂν οἶε] οὐκ ἂν om. Trinc.

^d οἰηθείης] οἰηθείην Trinc.

69.

^a Sic Trinc. Scil. p. 110. D.

^b εἰ δὲ μὴτ'] εἰ δὲ om. Trinc. Mox ἄρ' ἴσως B.

^c εἶχεν] ἔχειν Trinc.

^d πάλιν] πάλαι Trinc. sine eis.

^e ἤκομεν] ἠκούομεν Trinc.

^f οὐκ εἰς σπουδαίους] οὐκ. εἰ σπουδαίους γενομίξεις τοὺς φαίλους καταφεύγεις τοὺς πολλοὺς. Trinc.

70.

^a Sic Trinc. Scil. p. 114. E.

^b σὺ σεαυτοῦ] ταῦτα Trinc.

τὰ δίκαια καὶ συμφέροντά ἐστιν, ἄλλω γε λέγοντι μὴ πισ-
τεύσης. Οὐ τοι· ἀλλ' ἀποκριτέον· καὶ γὰρ οὐδὲν οἶμαι
βλαβήσεσθαι. Μαντικός γὰρ εἶ. Καί μοι λέγε, ^d τῶν δι-
καίων φῆς ἓνια μὲν συμφέρειν, ἓνια δ' οὐ; Ναί. Τί δέ, τὰ ³⁰
μὲν καλὰ εἶναι αὐτῶν, τὰ δ' οὐ; Πῶς τοῦτο ἐρατᾶς; Εἴ τις
σοι ἤδη ἔδοξεν αἰσχροῖα μὲν, δίκαια δέ, πράττειν; Οὐκ
ἔμοιγε. Ἄλλὰ πάντα τὰ δίκαια καὶ καλὰ; Ναί. Τί
δ' αὖ τὰ καλὰ; Πότερον πάντα ἀγαθὰ, ἢ τὰ μὲν, τὰ δ'
οὐ; Οἶμαι ἔγωγε, ὧ Σώκρατες, ἓνια τῶν καλῶν κακὰ εἶναι.
Ἡ καὶ αἰσχροῖα, ἀγαθὰ; Ναί. Ἄρα λέγεις τὰ τοιάδε, οἷον
πολλοὶ ἐν πολέμῳ βοηθήσαντες ^f ἐταίρω, ἢ οἰκείω, τραύματά
τε ἔλαβον, καὶ ἀπέθανον· οἱ δ' οὐ βοηθήσαντες, δέον, ὑγιεῖς ⁴⁰
ἀπῆλθον; Πάνυ μὲν οὔν. Οὐκ οὔν τὴν τοιαύτην βοήθειαν,
καλὴν μὲν λέγεις, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὐς ἔδει,
τοῦτο δέ ἐστιν ἀνδρεία, ^e ἢ οὐ; Ναί. Κακὴν δέ γε, κατὰ
τοὺς θανάτους τε, καὶ τὰ ἔλκη· ἢ γάρ; Ναί. Ἄρ' οὔν
οὐκ ἄλλο μὲν ἢ ἀνδρεία, ἄλλο δέ ὁ θάνατος; Πάνυ γε. Οὐκ
ἄρα ^h κατὰ ταυτὸν γ' ἐστὶ καλὸν καὶ κακὸν, τὸ τοῖς φίλοις
βοηθεῖν. Οὐ φαίνεται. ⁱ Ὅρα τοίνυν ^k εἴ γε καλὸν καὶ ἀγα-
θὸν, ὥσπερ καὶ ἐναυῦθα· κατὰ τὴν ἀνδρείαν γὰρ ὁμολογεῖς
καλὸν εἶναι τὴν βοήθειαν· τοῦτ' οὔν αὐτὸ σκόπει, ^l τὴν ἀν- ⁵⁰
δρείαν ἀγαθὸν ἢ κακόν; Ὡδὲ δέ σκόπει· σὺ πότερ' ἀν-
δέξαιό σοι εἶναι ἀγαθὰ ἢ κακὰ; Ἀγαθὰ. Οὐκ οὔν τὰ μέ-
γιστα; Μάλιστα. Καὶ ἥκιστα τῶν τοιούτων ^m δέξαι' ἀν-
στέρεσθαι; Πῶς γὰρ οὐ; Πῶς οὔν λέγεις περὶ ἀνδρείας, ἐπὶ

^c ἀποκριτέον] ἀποβλητέον Trinc.

^d τῶν δικαίων φῆς] τὴν δικαίων φησί.
ναί. ἃ μὲν ἐμφέρει, ἓνια δ' οὐ. πῶς τοῦτο
Trinc.

^e καὶ καλὰ] καὶ om. Trinc. et
mox ναί.

^f ἐτέρω] ἐταίρω Trinc.

^g ἢ οὐ. ναί usque ad ἀνδρεία om.

Trinc.

^h κατὰ ταυτὸν] κατὰ om. B.
κατ' αὐτόν γ' Trinc.

ⁱ ὄρα] ἄρα B.

^k ἢ γε] εἴγε Trinc.

^l τὴν ἀνδρείαν om. Trinc. et mox
om. σκόπει σί.

^m δέξαι] δέξαι' B.

πόσω ἂν αὐτοῦ δεῖξαι στέρεσθαι; Οὐδὲ ζῆν ἂν ἔγωγε δεξαί-
 μην, δειλὸς ὢν. ^ν Ἐσχατον ἄρά σοι δοκεῖ κακὸν εἶναι ἢ δει-
 λία; Ἐμοιγε. ^ο Ἐξίσου τῷ τεθνάναι, ὡς ἔοικε. Φημί. Οὐκ ^ι
 οὔν θανάτῳ τε καὶ δειλία ἐναντιώτατον ζῆν καὶ ἀνδρεία;
 Ναί. Καὶ τὰ μὲν μάλιστα εἶναι βούλοίό σοι, τὰ δὲ ἥκιστα;
^ρ Ναί. Ἄρ' ^ο ὅτι τὰ μὲν ἀρίστα ἦγῃ, τὰ δὲ ^τ κάκιστα; Πάνυ
 γε. (^σ Ἐν τοῖς ἀρίστοις ἄρα σὺ ἦγῃ ἀνδρείαν εἶναι, κὰν τοῖς
 κακίστοις θάνατον; Ἐγωγε.) Τὸ ἄρα βοηθεῖν ^ε ἐν πολέμῳ
 τοῖς φίλοις, ἢ μὲν καλὸν, κατὰ ἀγαθοῦ πράξιν τὴν τῆς ἀν-
 δρείας, καλὸν αὐτὸ προσεῖπας; Φαίνομαί γε. Κατὰ δὲ
 κακοῦ πράξιν, τὴν τοῦ θανάτου, κακόν; Ναί. Οὐκ οὔν δι-^{ιο}
 καιον ὧδε προσαγορεύειν ἐκάστην τῶν πράξεων, εἴπερ ἢ κα-
 κὸν ἀπεργάζεται, κακὴν καλεῖς, καὶ ἢ ἀγαθὸν, ἀγαθὴν
 κλητέον; Ἐμοιγε δοκεῖ. Ἄρ' οὔν καὶ ἢ ἀγαθὸν, καλόν· ἢ
 δὲ κακὸν, αἰσχρόν; Πάνυ γε. Τὴν ἄρ' ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς
 φίλοις βοηθεῖαν λέγων ^υ καλὴν μὲν εἶναι, κακὴν δὲ, οὐδὲν
 διαφερόντως λέγεις, ^ν ἢ εἰ προσεῖπες αὐτὴν ἀγαθὴν μὲν,
 κακὴν δὲ ^ω οὐδαμῶς; Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρα-
 τες. ^ξ Οὐδὲν ἄρα ^υ τῶν καλῶν, καθόσον καλόν, κακόν· οὐδέ ²⁰
 τῶν αἰσχρῶν, καθόσον αἰσχρόν, ἀγαθόν. Οὐ φαίνεται.
 Ἐτι τοίνυν καὶ ὧδε σκέψαι ^ζ ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ
 καὶ εὖ πράττει; Ναί. Οἱ δ' εὖ πράσσοντες, οὐκ εὐδαίμονες;
 Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκ οὔν ἢ εὐδαιμονία δι' ἀγαθῶν κτῆσιν;
 Μάλιστα. Κτῶνται δὲ ταῦτα τῷ εὖ καὶ καλῶς πράττειν;

^ν ἔσχατον] ἔσχατος Trinc.

^ο ἐξίσου τὸ] ἐξίσει οὕτω Trinc.

^ρ ναί om. Trinc.

^σ ὅτι τὰ] οὐν ταῦτα B. οὐν τὰ Tr.

^τ κάκιστα] κάλλιστα Trinc.

^ε (ἐν τοῖς — ἔγωγε) Parenthesi inclusa non sunt in Frobeniano. GESNER. Vide Buttmannum ad Platonis locum.

^ι ἐν πολέμῳ] ἐν om. Trinc.

^υ καλὴν] κακὴν B.

^ν ἢ εἰ προσεῖπες αὐτὴν] ἄρ' οὔν Trinc.

^ω οὐδαμῶς] οὐδαμῶς non est in

Froben. GESNER.

^ξ οὐδὲν] οὐδὲ Trinc.

^υ τῶν καλῶν, καθόσον καλόν, κακόν· οὐδέ] τῶν καλῶν κακόν, ἢ καλόν κακόν· οὐδέ Trinc.

^ζ ὅστις καλῶς πράττει] ὅς ἀγαθὸν πρ. Trinc.

Ναί. Τὸ γοῦν ^ακαλῶς πράττειν ἀγαθόν; Πῶς δ' οὐ; Οὐκ οὔν καλὸν ἢ ^βεὐπραγία; Ναί. Ταυτὸν ἄρα ἐφάνη ἡμῖν πάλαι ^γαὖ καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Φαίνεται. Ὅτι ἂν ἄρα εὐρωμεν καλόν ^δτε καὶ ἀγαθόν, εὐρήσομεν ἕκ γε ^ετούτου τοῦ ³⁰λόγου. Ἀνάγκη. Τί δέ, τὰ ἀγαθὰ συμφέρει, ἢ οὐ; Συμφέρει. Μνημονεύεις οὔν περὶ τῶν δικαίων, πῶς ^ςἠμολογήσαμεν; Οἴμαι γε τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας ἀναγκαῖον εἶναι καλὰ πράττειν. Οὐκ οὔν ^ςτοὺς τὰ καλὰ, ἀγαθὰ; Ναί. Τὰ δ' ἀγαθὰ συμφέρει; Ναί. Τὰ δίκαια ^ηἄρα, ὧ ^ιἈλκιβιάδῃ, συμφέροντά ἐστι. Ἔοικε.

ΠΕΡΙ ΑΔΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΓΤΡΙΑΣ ΚΑΙ
ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ. Ι.

Ι ^α Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν.

Πάλαι ποτ' ἐστὶ τοῦτό μοι δεδογμένον,
ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνὴρ
ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον,
φίλοις τ' ἄχρηστος, καὶ συναλλάξαι βαρὺς.^β

2 ^α Σεραπίωνος.

^β Οὐ τῆς ἐμῆς ἑκατὶ καρδίας φέρεις
λόγους προσηνεῖς, τοῦ δὲ σοῦ κέρδους χάριν.

^α καλῶς] εὔ margo Gesneri.

^β εὐπραγία] εὐπορία B.

^γ αὖ καλόν τε καὶ om. Trinc.

^δ τε καὶ] καὶ Trinc.

^ε τούτου τοῦ λόγου. ἀνάγκη] τούτου τοῦ παραδείγματος Trinc.

^ς ἠμολογήσαμεν] ἠμολόγησας Trinc. et om. οἴμαι γε.

^η τοὺς τὰ] καὶ τοὺς τὰ καίρια λέγοντας. τὰ δίκαια ἄρα ὧ ἄ. Trinc. et in fine om. ἔοικε.

I.

^α Sic A. Scil. v. i. Simpliciter

Εὐριπίδου Trinc.

^β In fine αὐτῆ δ' ἄριστος addidit Grotius, cum hac nota: "Addi-
dimus hoc, quia sensu cohæret,
ex Euripide. Idem et alibi a
nobis factum ex Sophocle et
Euripide heic monuisse suffi-
ciat."

2.

^α Sic A. Trinc.

^β οὐ] οὐ Trinc.

3 ^a Μενάνδρου.

Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικῶμενοι,
τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

4 ^a Διφίλου.

^γ Ἄρ' ἔστιν ἀνοητότατον ^b αἰσχροκερδία;
^c πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ἂν ὁ νοῦς, τ' ἄλλ' οὐχ ὄρα̃.

40

5 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδὲ εἰς πονηρὸς ἦν.
φιλαργυρία ταῦτ' ἔστιν, ὅτ' ἂν ^b ἀφείς σκοπεῖν
τὰ δίκαια, τοῦ κέρδους ^c διαπαντὸς δούλος ἦς.

6 ^a Μενάνδρου.

Λέγεις, ἀ δὲ λέγεις, ἔνεκα τοῦ λαβεῖν λέγεις.

7 ^a Εὐριπίδου Ἰξίονι.

Ὅστις γὰρ ^b ἐπὶ τὸ πλεόν ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

8 ^a Θεοδέκτου.

ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἰλίσσων φλογὸς

3.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 206.

4.

^a Sic A. Trinc.

^b αἰσχροκερδία.] Ita recte MS.

A. Vulgati contra versus legem αἰσχροκερδία. GROTIUS. Compendium literæ videtur Grotium fefellisse: codex diserte habet αἰσχροκερδία. Trinc. αἰσχροκερδία.

^c πρὸς τοῦ λαβεῖν.] Ita nos. Vulgo contra versusum πρὸς τὸ λαβεῖν. Salmasius πρὸς τῷ λαβεῖν rectius putabat, nec refragor. GROTIUS. Dedi τῷ ex Voss. Ita etiam A. ex emend. Et sic Valckenærius

et Porsonus in Advers. p. 114.

5.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἀφείς] ἀφῆς Voss.

^c διαπαντὸς] δὲ παντὸς Salmasius
vult legi. GROTIUS ann. mss.

6.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 208.

7.

^a Sic A. Scil. fr. 3. Simpliciter
Εὐριπίδου Trinc.

^b ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τῷ A. cf. 22, 2.

8.

^a Sic A. Trinc. Bellerophonte
addidit Grotius e conjectura. Vid.
Valckenær. Eurip. Phoen. 1.

ἤλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
εἶδές τιν' ἄλλον πάποτ' εἰς οὕτω μέγαν
ἐλθόντ' ἀγῶνα, καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν,
ἔπου κατηγορεῖ μὲν ἐν λόγοισί μου
γυνή, πρὸς ὃν δ' εἶρηκε, τυγχάνει πόσις,
κρατοῦσι δ' οἵπερ καὶ κατηγοροῦσί μου;

9 ^a Ἀριστοφάνους.

^b Τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἴδια σκοπεῖσθ' ἕκαστος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.

10 ^a Ἡσιόδου Ἔργων.

Χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτὰ, θεόσδοτα, πολλὸν ἀμείνω.

11 ^a Ἡσιόδου Ἔργων.

Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἡμισυ πάντος,
οὐδ' ὅσον ἐν μαλλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνειαρ.

12 ^a Ἐν ταυτῷ.

Μὴ κακὰ κερδαίνειν, κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησι.

13 ^a Ἐπιχάρμου.

^b Ἄ δὲ χεῖρ τὴν χεῖρα νίξει.

^b ἄλλων] ἄλλον Voss. Trinc. οἷ-
δας τινα ἄλλον A.

9.

^a Sic A. Ἀριστοφάνους. Trinc. Scil.
Eccles. 208.

^b οἱ δημόσια] τί δημόσια A. Voss.
Trinc. τὰ δημόσια dedit Grotius
ex exemplis Aristophanis.

^c Αἴσιμος] Vulgo σιμός, quod
versum mutilat. MS. A. σίμιος.
At Aristophanis libri αἴσιμος, quod
nomen fuisse proprium hominis
tunc noti creditur. GROTIUS. Ite-
rum peccat Grotius in enotanda
lectione codicis MS. A. ubi cla-
rissime scriptum σίμ. Linea post
μ non est iota, sed compendii in-

dicium.

10.

^a Sic A. Scil. v. 318. Simpli-
ter Ἡσιόδου Trinc.

11.

^a Sic A. Sc. v. 40. Deest lemma
Trinc.

^b ὅσον πλέον] πλέον ὅσον Trinc.
ἔσῳ πλέον A.

12.

^a Sic A. Sc. v. 350. Deest lem-
ma Trinc.

13.

^a Sic A. Trinc.

^b ἄ δὲ] ἢ δὲ A. Post νίξει addi-
dit Grotius δός τι καὶ τι λάμβανε.
“ Addidimus, inquit, hemisti-

14 Βακχυλίδου ^a Ἐπινικῶν.

Ὡς δ' ἅπαξ εἶπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν
κέρδος ^b ἀνθρώπων βιάται.

10

15 ^a Πινδάρου.

Ἄλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

16 ^a Ἡσιόδου Ἔργων.

Δὼς ἀγαθὴν, ἄρπαξ δὲ κακὴν, θανάτοιο δότεира.
ὅς μὲν γὰρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων ^b ὅδε καὶ μέγα δῶν,
χαίρει τῷ δῶρι, καὶ τέρπεται ὄν κατὰ θυμόν·
ὅς δὲ κεν αὐτὸς ἔληται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
καὶ τε σμικρὸν εὖν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.

17 ^a Εὐριπίδου Βελλεροφόντη.

Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκὴ.
ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν
κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὐ·
πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων,
τὸν τῶν λεγόντων ῥᾶον ἂν φέροι ψόγον.

20

18 ^a Εὐριπίδου Δανάης.

Κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων πέφυκ' ἀνὴρ,
πλὴν ^b εἰς τις· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οὐχ ὀρῶ.

“ chium posterius, quod ab aliis
“ ita citatur.” Vide Gataker. A.
M. P. p. 516. Fischer. ad Æs-
chinis Dial. tert. p. 108. n. 42.
cf. infra 34.

14.

^a Sic A. Simpliciter Βακχυλίδου
Trinc.

^b ἀνθρώπων] ἀνθρώπων A. et Ges-
neri marg.

15.

^a Sic A. Trinc. Scil. Pyth. III.
96.

16.

^a Sic A. Scil. v. 354. Simpliciter

ter Ἡσιόδου Trinc.

^b ὅ τι κᾶν] ὅδε καὶ A. ὅδε κᾶν B.
m. sec. ὅτε κᾶν B. m. p. ὅτε κᾶν
Trinc.

17.

^a Sic A. ubi compendiose Βελλε-
ροφοντ. Fr. 9. Simpliciter Εὐριπί-
δου Trinc.

18.

^a Sic A. Fr. 3. Σαφακλέους Trinc.
^b εἴ τις] εἰς τις verissime Porso-
nus in Advers. p. 274. δ' om.
Trinc. Wakefieldus: lege εἰς vel
dele δ'.

24 ^a Μενάνδρου Ἀδελφοῖς.

^b Ἔργον εὐρεῖν συγγενῆ
πένητός ἐστιν. Οὐδὲ εἷς γὰρ ὁμολογεῖ
αὐτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινὸς
δέομενον, αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.

25 ^a Σοφοκλέους Τηρεῖ.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

26 Εὐριπίδου ^a Ὑψιπύλῃ.

Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

27 ^a Πλάτωνος ἐν τῷ Κρίτῳ.

Ὅμως τό γε ἀδικεῖν τῷ ἀδικοῦντι καὶ κακὸν καὶ αἰσχρὸν
τυγχάνει ὃν παντὶ τρόπῳ φαμέν, ἢ οὐ; Φαμέν. Οὐδαμῶς ¹
ἄρα δεῖ ἀδικεῖν; Οὐ δῆτα. Οὐδὲ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδι-
κεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται, ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν;
Οὐ φαίνεται. ^b Τί δαί δῆ, κακουργεῖν δεῖ, ὧ Κρίτων, ἢ οὐ;
Οὐ δεῖ δήπου, ὧ Σώκρατες. Τί δέ, ἀντικακουργεῖν κακῶς
πάσχοντα ὡς οἱ πολλοὶ φασι, δίκαιον, ἢ οὐ δίκαιον; Οὐ-
δαμῶς. Τὸ γὰρ που κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, τοῦ ἀδικεῖν
οὐδὲν ^c διαφέρει. Ἀληθῆ λέγεις. Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ,
οὔτε κακῶς ποιεῖν ^d οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὅτιοῦν πάσχη ¹⁰
ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ὅρα, ὧ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν, ὅπως
μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῆς· οἶδα γὰρ ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα
^e καὶ δοκεῖ καὶ δόξει. Οἷς δ' οὕτω δέδοκται, καὶ οἷς μὴ,

24.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 2.

^b Versus recte distribuit Gro-
tius, qui pro οὐδὲς dedit οὐδεῖς.

25.

^a Sic A. Fr. 2. Simpliciter Σο-
φοκλέους Trinc.

26.

^a Sic A. ubi ὑψιπυ. ^λ Fr. 6. Sim-
pliciter Εὐριπίδου Trinc.

27.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 49. C.

^b τί δαί] τί δὲ A. Mox δαί Voss.
Trinc.

^c διαφέρει] διαφέρειν B. m. p.
Trinc.

^d οὐδὲν ἀνθρωπον, εἰ δ' ἂν B. m. p.

^e καὶ δοκεῖ om. A. Voss. Trinc.
Mox οἷς οὖν A. Voss. Trinc. pro
οἷς δ'.

τούτοις οὐκ ἔστι κοινὴ βουλή· ἀλλ' ἀνάγκη ἑτούτους ἀλλήλων καταφρονεῖν, ὁρῶντας τὰ ἀλλήλων βουλευματα.

28 ^a Εὐσεβίου.

Φιλοχρηματὴ τῷ κτήσασθαι εὐρεῖν ἀρκέοντα οὖρον οὐκ οἶδε.

29 Φιλοχρηματὴν ἐφ' ἡμέρῃ ἐκάστη ἐπιρρέων πλοῦτος οὐχ²⁰ ἴστησιν, ὥσπερ οὐδὲ πυρκαϊὴν ὕλη ἐπιβαλλομένη· ἐπιγιγνόμενος δ' αἰεὶ ἐς τῷ πλεῦνος τὴν ἐπιθυμίαν ἐξάπτει μειζῶνας. Νόος δὲ ^a μῶνος παραστὰς, καὶ τοῦτο οἶδεν ἀκέσασθαι.

30 Τοῦ αὐτοῦ.

Φιλοχρηματὴν ἄλογον τὰ κτώμενα ἀποβαλλόμενα μάλλον ^a ἀνύσειεν, ἢ ὁ ἐφ' ἐκάστη ἡμέρῃ πλοῦτος ἀπλετος ἐπιγιγνόμενος.

31 Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ οἰκονομέειν τὰ παρρόντα ἀνδρὸς ^a προνοοῦ· τὸ δὲ μηδ' ὅλως ἐθέλειν ἔστι τῶν δεόντων χρεέσθαι, 30

32 Οὐδέποτε τῶν κτηθέντων, καταδεδουλωμένου δὲ ἑαυτὸν τῶν χρημάτων ^a ἔστι τῇ κτήσει.

33 Οἱ πλεῦνες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον ^a φειδύμενοι,

^f τούτους] τούτοις primo, deinde τούτους A.

28.

^a Sic A. Trinc. qui seqq. sententias Eusebio videntur tribuere.

29.

^a μῶνος] μόνος A. Qui paullo post habet ἀκέσθαι pro ἀκέσασθαι.

30.

^a ἀνύσειεν] an ἄν ἄσειεν? an ἄν παύσειεν? an ἀνήσειεν? VALCKEN.

31.

^a προνοοῦ] προνοοῦ B. m. sec. Mox legendum videtur ἐπὶ τῶν δεόντων.

32.

^a ἔτι] ἔστι A. Deest locus Trinc. οὐδέποτε ὧτων ed. Bas. et sic unus ms. apud Schowium, h. l. cum antecedentibus conjungens. Idem habet καταδεδουλωμένος — ἔστι τ. κ.

33.

^a φειδύμενοι] Corrigo, παρὰ λόγον φειδόμενοι vel φειδομαίμενοι. Opponuntur περὶ τὰ δεῖ ἀναλίσκοντες. Hi sunt ἐλευθέριοι, illi ἀνελεύθεροι, *sot-dide anari*. Apud Macrobi. p. 695. lege, φειδομαί σου. VALCKEN. Vide ad Herodot. VIII, 10. ἀξιοῦσι Trinc.

ἀξιεῦσι πολυχρήματοι πεπιστευμένοι, ἡλίθιοι καὶ σκαιοὶ νομίζεσθαι, ἢ περὶ τὰ δεῖ ἀναλίσκοντες, δεξιοὶ κεκλῆσθαι.

34 ^a Προδίκου.

Δός τι, καὶ ^b λάβοις τι.

35 ^a Ἡροδότου ἱστορίας ζ.

Ἐγὼ μὲν, ὦ βασιλεῦ, οἶα ἄνθρωπος, ἰδὼν ἤδη πολλά τε καὶ μεγάλα πεσόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσόνων, οὐκ εἴω σε τὰ 40 πάντα τῇ ἡλικίῃ εἶκειν, ἐπιστάμενος ὡς κακὸν εἶη τὸ πολλῶν ἐπιθυμέειν.

36 ^a Εὐσεβίου.

Πλούσιον χρῆ νομίζειν τὸν ἡγεόμενον ἔχειν τὰ ἀρκέοντα ^b τὸν δὲ αἰεὶ ἐπιθυμέοντα προσκτήσασθαι, καὶ ^c πληθῶρην μηδέποτε ^d τοῦ τοιοῦτου λαμβάνοντα, καὶ εἰ Μίδου ^e πλουτέοι μᾶλλον, πένητα καλέω, καὶ ^f Ἴρου, ἣν ἐκεῖνος ἐξ ἀνάγκης εἶχε, ^g ψυχὴν κεκτήσθαι.

37 ^a Δημοκρίτου.

Πλούτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίης ^b περιγένομενος ἐπιφανέστε- 50 ρον τὸ ὄνειδος κέκτηται.

38 ^a Βίωνος.

Βίων ὁ σοφιστὴς τὴν φιλαργυρίαν μητρόπολιν ἔλεγε πάσης κακίας εἶναι.

34.

^a Sic A. Trinc. v. supra n. 13. Pseudo-Platonis Axioch. p. 366. C.

^b λάβοις] λάβης A.

35.

^a Sic A. Scil. VII. 18. Simpliciter Ἡροδότου Trinc.

36.

^a Sic A. Trinc.

^b τὸν δὲ αἰεὶ ἐπιθυμέοντα om. B. m. pr. ubi mox προσκτήσασθαι.

^c πληθῶρην] πληθῶρην A.

^d τοῦ τοιοῦτου] τοῦ πλοῦτου conjicit Jacobsius Anthol. XII. p.

126. sine necessitate.

^e πλουτέοι] πλουτέει A.

^f Ἴρου] Ἴρον B. m. p. Trinc. Ἴρον B. m. sec. ἔρον A. m. p.

^g ψυχὴν] Lege τύχην pro ψυχὴν. Forte scripsit Eusebius καὶ Ἴρον, ut seqq. sint Stobæi, vel alterius. VALCKEN.

37.

^a Sic A. Trinc.

^b περιγένομενος] περιγινόμενος A.

38.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

39 ^a Σιμωνίδου.

Σιμωνίδης παρακαλοῦντος τινὸς ἐγκώμιον ποιῆσαι, καὶ χάριν ἔξειν λέγοντος, ἀργύριον δὲ μὴ δίδοντας, Δύο εἶπεν οὗτος ἔχω κιβωτοὺς, τὴν μὲν χαρίτων, τὴν δὲ ἀργυρίου· καὶ πρὸς τὰς χρείας τὴν μὲν τῶν χαρίτων κενὴν εὐρίσκω, ὅτ' ἂν ^b ἀνοίξω, τὴν δὲ χρησίμην μόνην.

40 ^a Ἀντιφῶντος.

Οἱ δὲ ἐργαζόμενοι μὲν καὶ φειδόμενοι, καὶ ταλαιπωροῦν-
τες καὶ προστιθέντες, ἡδοναί οἷα ^b δὴ τις ἂν εἰκάσειεν ἡδεσ-
θαι· ἀφαιροῦντες δὲ καὶ χρώμενοι ἀλγοῦσιν, ὥσπερ ἀπὸ
τῶν σαρκῶν ἀφαιρούμενοι.

41 ^a Ἡροδότου.

Ὡς κακὸν εἶη, διδάσκειν τὴν ψυχὴν πλέον τι διζέσθαι καὶ
ἔχειν τοῦ παρεόντος.

42 ^a Ἀντισθένης.

Φιλάργυρος οὐδεὶς ἀγαθός, οὔτε βασιλεὺς, οὔτε ἐλεύθερος.

43 ^a Δημοκρίτου.

^b Χρυσοῦ τὸν οἰόμενον νόον ἔχειν ὁ νοουητέων, τί ματαιοπονεῖ. 10

40 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Χρημάτων ὀρεξις, ἣν μὴ ὀρίζεται ^b κόρω, πενίης ἐσχάτης

39.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b In scriptore, unde hæc de-
prompta sunt, sine dubio plenius
erat, ἀνοίξω καὶ ἀχρηστον, τὴν δὲ ἀρ-
γυρίου μεστήν καὶ μόνην χρήσιμον: aut
ἀνοίξω, τὴν δὲ χρημάτων μεστήν.
Deinde vertendum ὁτος heus tu,
et ad Simonidis responsonem re-
ferendum. WYTTENBACH. ad Plu-
tarch. de S. N. V. p. 58. i. e.
II. p. 555. F. ubi v. plura. Pro
ἀνοίξω Ars. et Voss. præbent εὐ-
ρίσκω.

40.

^a Sic A. Trinc.

^b δὴ τις] δ' εἶ τις Trinc.

41.

^a Sic A. Trinc. Scil. VII. 16.

42.

^a Sic A. Trinc.

43.

^a Sic A. Trinc.

^b Χρυσοῦ] Addo δεσπότην. GES-
NER.

44.

^a Sic A.

^b κόρω] λόγῳ Jacobsius Anthol.
T. XII. p. 127.

ο πολλὸν χαλεπατέρη· μέζονες γὰρ ὀρέξεις μέζονας ἐνδείας ποιέουσι.

45 ^a Δημοκρίτου.

Κακὰ κέρδεα ^b ζημίην ἀρετῆς φέρει.

46 ^a Διογένους.

Διογένης ^b ὁμοίου τοὺς φιλαργύρους τοῖς ὑδρωπικῶις·
^c ἐκείνους μὲν γὰρ πλήρεις ὄντας ἀργυρίου, ἐπιθυμῶν πλείονος, [τούτους δ' ὕδατος] ^d ἀμφοτέρους ^e δὲ, πρὸς κακοῦ; 20
 ἐπιτείνεσθαι γὰρ μᾶλλον τὰ πάθη, ὅσα τὰ ἐπιθυμούμενα πορίζεται.

47 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τίνες φιλοχρήματοι, Οἱ τὰ αἰσχροὶ κέρδη θηρώμενοι, εἶπε, καὶ τοὺς ἀναγκαίους τῶν φίλων ὑπερορῶντες.

48 ^a Πιπτακοῦ.

^b Ἀπληστον τὸ διαπαντὸς κέρδος.

49 ^a Περιάνδρου.

^b Κέρδος αἰσχρὸν, βαρὺ κειμήλιον.

50 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου Τομαρίων.

Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι ὀκτώ τινες κοινῇ ληστεύοντες, εἰς-30
 τασίασαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ^b σκύλων, καὶ τέσσαρες

^c πολλῶ] πολλὸν A. Voss. Arsen. Trinc. Mox μέζονες — μέζονας pro μέζονες — μέζονας A. Voss.

^e δὲ πρὸς] δὲ ταῦτὸ πρὸς B. m. sec. ταυτὸ vel simile quid supra πρὸς scriptum habet A.

^a Sic A.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ζημίαν] ζημίην B.

47.

46.

^a Sic Trinc. Διογένης A.

^a Sic Trinc. Πιπτακὸς A.

^b ὁμοίου] ὁμοίους Trinc. B. m. p.

^b ἀπληστον] ἀπλῆστον A.

ὁμοιοι m. s.

^c ἐκείνους μὲν γὰρ] καὶ ἐκείνους γὰρ A. ex emend. B. m. s. τούτους δ' ὕδατος om. A. Trinc.

49.

^a Sic Trinc. Περιάνδρος. A.

50.

^d ἀμφοτέρους] ἀμφοτέροις ni fallor, A.

^a Sic A. Deest τομαρίων Trinc. Gesner: Ex Aristonymi Tomariis. al. Aristonis.

^b σκύλων] σύλων A. p. m.

αὐτῶν ^cκατελείφθησαν. Πάλιν οὔτοι πρὸς ἀλλήλους ^dδι-
νέχθησαν, καὶ δύο κατελείφθησαν, εἶτα εἰς^e καὶ τί ὑπό-
λοιπον, ^eεἰ στασιάσει τὰ δεξιά πρὸς τὰ εὐώνυμα;

51 ^a Ἐν ταυτῶ.

^bΤοῦ Πύρρου ὄνειροπολοῦντος αὐτῶ Σικελίαν, καὶ μετὰ
ταῦτα Καρχηδόνα, καὶ πολλὴν γῆν, ὃ Γύγαν αὐτῶ Κεινέας
ἔφη· Εἶτα μετὰ ταῦτο τί; Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὅτι ζησόμεθα
λοιπόν· Ὁ δὲ ἔφη· Τί οὖν κωλύει ἀπὸ τοῦ νῦν ζῆν, πρὶν⁴⁰
πολλὰς πόλεις ^dἀπολέσαι;

52 ^a Ἐοικεν οὖν ὁ τοῦ φιλαργύρου βίος νεκροῦ δειπνῶ· πάντα
γὰρ ἔχων, τὸν εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

53 ^a Σεμίραμιδος.

Σεμίραμις δὲ ἑαυτῇ κατασκευάσασα τάφον, ἐπέγραψεν·
Ὅστις χρημάτων δεηθῆ βασιλεὺς, ^bδιελόντα τὸ μνημεῖον,
ὅσα βούλεται λαβεῖν. Δαρεῖος ^cοὖν διελὼν, χρήματα μὲν
οὐχ εὔρε, γράμμασι δ' ἐτέροις ἐνέτυχε τάδε φράζουσιν· Εἰ
μὴ κακὸς ἦς ἀνὴρ, καὶ χρημάτων ἀπληστος, οὐκ ἂν νεκρῶν⁵⁰
θήκας ἐκίνεις.

54 ^a Τίμωνος.

Τίμων ὁ μισάνθρωπος στοιχεῖα ἔφη τῶν κακῶν εἶναι
ἀπληστίαν καὶ φιλοδοξίαν.

^cκατελείφθησαν] Hic et infra
κατελείφθησαν Voss. κατελήφθησαν
Trinc. loco priore.

^dδινέχθησαν] διενέχθησαν B.

^eεἰ στασιάσει] ἢ στασιάσει Voss.
A. B. m. sec.

51.

^a Sic A. ἐκ τῶν αὐτοῦ Trinc.

^b Narrat hoc plene Plutarch. T.
I. p. 391. Nescio quid sit illud
Γύγαν. Ἀν πολλὴν γῆν Λιβύων αὐτῶν
Κινέας ἔφη? Interpretis Stobæi er-
rorem notat Leopardus L. XIII.
c. 18. fin. legens συζῶν vel συνῶν
Κινέας. Mihi videtur aliud quid

latere. VALCKEN. cf. Dion. Cass.
T. I. p. 18.

^c κεινέας] Κινέας B. m. sec. κεινέας A.

^d ἀπολέσαι] ἀπολέσθ' A.

52.

^a Deest lemma A. Trinc. cf.
inf. p. 155, 14.

53.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Videatur Herodotus I. 187.

^b διελόντα] διελὼν A. supra-
scripto ὄντα.

^c οὖν] δὲ Trinc. Voss.

54.

^a Sic A. deest lemma Trinc.

55 ^a Σωκράτους.

Ἐποστάθμη ἐστίν, οἴνου μὲν τρυξ, φιλαργύρου δὲ ἀνελευθερία.

56 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτε παρὰ νεκροῦ ὀμιλίαν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου χάριν δεῖ ζητεῖν.

57 ^a Ξενοφώντος.

Τί νομίζεις δῆμον εἶναι; Τοὺς πένητας τῶν πολιτῶν ἔγωγε. ἰ
Καὶ τοὺς πένητας ἄρα οἶσθα; Πῶς γὰρ οὔ; Ἐρ' οὖν καὶ
τοὺς πλουσίους οἶσθα; Οὐδέν γε ἤττον ἢ καὶ τοὺς πένητας.

^b Ποίους δὲ πένητας, καὶ ποίους πλουσίους καλεῖς; Τοὺς
μὲν, οἶμαι, μὴ ἱκανὰ ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, πένητας·
τοὺς δὲ πλείω τῶν ἱκανῶν, πλουσίους. Καταμεμέθηκας
οὖν ὅτι ἐνίοις μὲν πάνυ ὀλίγα ἔχουσιν, οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα,
ἀλλὰ καὶ περιποιῶνται ἀπ' αὐτῶν· ἐνίοις δὲ πάνυ πολλὰ
οὐχ ἱκανὰ ἐστί; Καὶ νῆ Δί, ἔφη ὁ Εὐθύδημος· ὀρθῶς γάρ το
με ἀναμιμνήσκεις· οἶδα καὶ τυράννους τινὰς, οἱ δὲ ἐνδειαν,
ὥσπερ οἱ ἀπορώτατοι, ἀναγκάζονται ἀδικεῖν. Οὐκ οὖν, ἔφη
ὁ Σωκράτης, εἴ γε ταῦτα οὕτως ἔχει, τοὺς μὲν τυράννους εἰς
τὸν δῆμον θήσομεν· τοὺς δὲ ὀλίγα κεκτημένους, ἐὰν οἰκονο-
μικοὶ ᾖσιν, εἰς τοὺς πλουσίους;

58 ^a Δημοκρίτου.

Ἐλπὶς κακοῦ κέρδεος ἀρχὴ ζημίας.

59 ^a Διογένους.

Οἱ φιλάργυροι καθάπερ μαχαίρα τῷ βίῳ χρῶνται, πάντα
ποιῶντες κατὰ τὴν λαβὴν.

55.

^a Sic A. Ἰσοκράτους Trinc.

56.

^a Sic A. Trinc.

57.

^a Sic Trinc. Scil. Memor. IV.

2, 37. Deest locus A.

^b Ποίους δὲ πένητας om. B.

58.

^a Sic A. Δημοσθένους Trinc.

59.

^a Sic A. Trinc.

60 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων πρὸς τὸν αἰεὶ ζητοῦντα χρηματίζεσθαι, ὦ πονηρὲ, εἶπε, ²⁰
μὴ πειρῶ τὴν κτῆσιν αὔξειν, ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν μειῶσαι.

61 ^a Διογένους.

Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσ-
ποιούμενον ἔραν, ἔφη, Ταύτη οὐ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν
ὀδόντα ^b ἐπιβέβληκεν.

62 ^a Σιμωνίδου.

Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς διὰ τί ^b ἐσχάτου γήρωσ ἂν, φιλάργυρος
εἶη; Ὅτι, εἶπε, βουλοίμην ἂν ἀποθανῶν τοῖς ἐχθροῖς μάλ-
λον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν δεῖσθαι τῶν φίλων κατεγνωκῶς τῆς ³⁰
τῶν πολλῶν φιλίας τὸ ^c ἀβέβαιον.

63 ^a Διογένους.

Διογένης τοὺς μεγάλα καὶ ἀθρόα λαμβάνοντας μεγαλο-
πτώχους ἐκάλει.

64 ^a Ἀπολλώνιος Εὐφράτη.

Οὐκ ἐπιλογιζομένη ἡ ψυχὴ τὸ τοῦ σώματος αὐταρκες, οὐ
δύναται ἑαυτὴν αὐτάρκη ποιῆσαι.

65 ^a Δημοκρίτου.

Ἡ τέκνοις ἄγαν χρημάτων συναγωγῇ, πρόφασίς ἐστὶ φι-
λαργυρίας τρόπον ἴδιον ἐλέγχουσα.

66 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ὅν τὸ σκῆνος ^b χρήζει, πᾶσι πάρεστιν εὐμαρέως ἄτερ ⁴⁰

60.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

61.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἀποβέβληκε] ἐπιβέβληκεν A. B.
m. s. et hoc voluit Gesnerus in
marg. ubi typhothetæ errore nunc
legitur ἐπιβέβηκεν. Videatur Do-
bræus ad Aristoph. Plut. 1017.

62.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἐσχάτου γήρωσ] ἐσχατογήρωσ

Valckenær. ad Ammon. p. 54.

^c ἀβέβαιον] βέβαιον A. a m. p.

63.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

64.

^a Sic Trinc. Ευφρά A.

65.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

66.

^a Sic A. Πυθαγόρου B. m. p.

^b χρήζει] χρήζοι A.

μόχθου καὶ τάλαιπωρίας· ὅκοσα δὲ μόχθου καὶ τάλαιπωρίας χρῆζει καὶ βίον ἀλγύνει, τούτων οὐκ ἰμείρεται τὸ σκῆνος, ἀλλ' ἢ τῆς γνώμης ^cκακοηθίη.

67 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων.

Περὶ ^bδὲ ἐπιθυμίας τάδε ^cἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον ^dκαὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον· εἶναι δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τὰς μὲν ἐπικτήτους τε καὶ παρασκευαστὰς, τὰς δὲ συμφύτους· ^eαὐτὴν μέντοι τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπιφορὰν τινὰ τῆς ψυχῆς καὶ ὀρμῆν, καὶ ὄρεξιν εἶναι πληρώσεως, ^fἢ ⁵⁰παρουσίας αἰσθήσεως, ἢ κενώσεως καὶ ἀπουσίας, καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι. Ἐπιθυμίας δὲ ἡμαρτημένης τε καὶ φαύλης τρία εἶναι ^gἤδη τὰ γνωρίσματα, ἀσχημοσύνην, ἀσυμμετρίαν, ἀκαιρίαν· ^hἢ γὰρ αὐτόθεν εἶναι τὴν ἐπιθυμίαν ἀσχήμονά τε καὶ φορτικὴν καὶ ἀνελεύθερον· ἢ τοῦτο μὲν οὐ, σφοδρότερον δὲ καὶ χρονιώτερον τοῦ προσήκοντος· ἢ τρίτον πρὸς ταῦτα, ὅτε οὐ δεῖ, καὶ πρὸς ἃ οὐ δεῖ.

68 ^a Πλάτωνος.

Πενίαν ἡγητέον εἶναι, μὴ τὸ τὴν οὐσίαν ἐλάττω ποιεῖν, ἰ ἀλλὰ τὸ τὴν ἀπληστίαν πλείω.

69 ^a Δημοκρίτου.

Τοῦ πλέονος ἐπιθυμίη τὸ ^bπαρεὸν ἀπόλλυσι, τῇ ^cΑἰσωπίη κυνὶ ἰκέλη γιγνομένη.

^cκακοηθίη] κακοηθίη Gesneri margo et sic Voss. ἴσως κακοηθίη Arsen. ἱ. κ. ἢ κακοηθίη B. m. sec.

67.

^aSic A. ex emend. Credo prius scriptum Ἀριστοτέλους.—Ἐκ τῶν ἀριστοξένους τοῦ πυθαγορείου, Ἐκ τῶν ἀποφθεγμάτων αὐτοῦ Trinc.

^bδὲ om. A.

^cἔλεγεν] ἔλεγον B. m. sec.

^dκαὶ πολύπονον om. A.

^eαὐτὴν] αὐτοὶ A.

^fἢ παρουσίας αἰσθήσεως] Hæc habet A. in marg.

^gεἶδη τὰ γνωρίσματα] ἤδη τὰ γνωρίσματα A.

^hἢ γὰρ] καὶ γὰρ B.

68.

^aSic A. Trinc. Scil. Legg. V. p. 736.

69.

^aSic A. Trinc.

^bπαρεὸν] παρὸν A.

^cΑἰσωπίη] δυσωπίη A. Trinc.

70 ^a Ἐκ τῆς Νικολάου Ἐθῶν Συναγωγῆς.

Ὅμβρικοὶ ὅτ' ἂν πρὸς ἀλλήλους ἔχωσιν ἀμφισβήτησιν, καθοπλισθέντες ὡς ἐν πολέμῳ μάχονται· καὶ δοκοῦσι δικαιοτέρα λέγειν οἱ τοὺς ἐναντίους ἀποσφάζαντες.

71 ^a Κλειτοφῶντος ἐκ τοῦ ἑ Ἰταλικοῦ.

Βρέννος ὁ τῶν Γαλατῶν βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, ¹⁰ εἰς Ἐφεσον ἦλθε, καὶ στρατοπεδευσάμενος, περιέμενε τοῦ πολέμου τὴν προθεσμίαν. Παρθένος δέ τις τῶν ἐπισήμων, τοῦνομα Δημονίκη, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ βαρβάρου, προδώσει αὐτῷ τὴν Ἐφεσον ὑπέσχετο, εἰάν μισθὸν ^b λάβοι τὰ ψέλλια καὶ τοὺς ὄρμους· ὁ δὲ Βρέννος δεξάμενος αὐτὴν εἰς τόπον ἄριστόν, ἤγαγε τοὺς ὑποτεταγμένους, καὶ προσέταξεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ὅσον εἶχον κόσμου χάριν βάλλειν εἰς τὸν τῆς φιλαργύρου κόλπον. Ποισάντων δὲ ²⁰ αὐτῶν τὸ παραγγελθὲν, ἡ Δημονίκη ὑπὸ τῆς δαψιλείας τοῦ βαλλομένου ^d χρυσοῦ ζῶσα κατεχώσθη.

72 ^a Πλάτωνος Πολιτείας β.

Ἐσχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον, μὴ ὄντα.

73 ^a Πλάτωνος Πολιτείας α.

Ἡ οὐκ οἶσθα ὅτι φιλάργυρόν τε καὶ φιλότιμον εἶναι, ὄνειδος λέγεταιί τε καὶ ἐστίν;

74 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ἐπειδὴ ^b οὖν διαμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν

70.

^a Sic A. Trinc. Exc. Vales. p. 513.

71.

^a Sic A. Κλειτοφῶντα tantum Trinc. v. Plutarchi Parall. II. p. 309. B. Mox καὶ εἰς Ἐφεσον A.

^b λάβη] λάβοι A. et mox ὁ Βρέννος δέ.

^c ἤγαγε] ἤγε B.

^d χρυσοῦ] χρυσοῦ A.

72.

^a Sic A. Scil. p. 361. A. Simpliciter Πλάτωνος Trinc.

73.

^a Sic A. Cum antecedentibus jungit Trinc.

74.

^a Sic A. Scil. p. 350. Deest lemma Trinc.

^b οὖν] ὃ οὖν A.

εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν·
Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω.

30

75 ^a Πλάτωνος Πολιτείας ι.

Κλοπὴ μὲν χρημάτων, ἀνελεύθερον ἄρπαγὴ δὲ, ἀναίσχυτον.

^a Ἐν ταυτῶ.

76 Ἐάν τις τὴν κλέπτῃ δημόσιον, μέγα ^b ἢ καὶ σμικρὸν, τῆς αὐτῆς δίκης δεῖ. Σμικρὸν τε γὰρ ὁ κλέπτων, ἔρωτι μὲν ταυτῶ, δυνάμει δὲ ἐλάττονι κέκλοφε.

^a Ἰέρακος Περὶ Δικαιοσύνης.

77 Ἐπειδὴ δὲ ὁ κατάρχων αὐτὸς ^c πρὸ τῶν ἀδικεῖσθαι μελλόντων ἑαυτὸν ἀδικῶν ἀγνοεῖ, ἴστω ὡς διπλῆς οὔσης τῆς ἀδικίας αὐτὸς ἀπολαύει πρότερος, ἔπειτα καὶ τὸ ἀδικούμενον ὑπ' αὐτοῦ μέρος· μὴ γὰρ οὕτως ^d ἀναισθητεῖν εἴη μη-⁴⁰ δεῖν τῶν ἀνεκτῶν, εἰ δυνατὸν δὲ, μηδὲ τῶν πονηρῶν, (^e ὑπὲρ γὰρ ὑγείας ψυχῆς ἢ εὐχῆς.) ὡς δὲ ἀναισθησίαν νομίζειν τοὺς ἀδικουμένους μᾶλλον τῶν ἀδικούντων βλάπτεσθαι. Ἐν μὲν γὰρ μόνον ἐστὶ τὸ ἀδικούμενον ἐκ παντός, ἢ ψυχὴ· τὸ δὲ ἀδικεῖν ^f καὶ ἐπιβουλεῦον, ἢ κακία, καὶ ἐν τῶ ἀδικούντι, καὶ κατὰ τοῦ ἀδικουμένου, ἀλλὰ τὸν μὲν ἐλάττον, τὸν δὲ πλεῖστον· ἐλάττον μὲν, τὸν ἀδικεῖσθαι μέλλοντα· πλεῖστον δὲ, τὸν ἀδικεῖν διανοούμενον· ἐπεὶ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ⁵⁰ τὴν κίνησιν λαμβάνει, καὶ τὴν ἔπαρσιν. Ἐγχειρομένη ^g τοίνυν,

75.

^a Sic A. perperam. Est Legg. XII. p. 941. B. Deest lemma Trinc. ubi ἀναίσχυτον.

76.

^a Sic A. v. ibid. C.

^b ἢ καὶ σμικρὸν] ἢ μικρὸν A. ubi mox δύνασθαι δυνάμει.

77.

^a Sic A. i. ἐκ τῶν π. δ. Trinc.

^c πρὸ τῶν] πρὸς τῶν A. B. m. sec.

^d ἀναισθητεῖν εἴη] Lege ἀναισθητεῖν εἴη. VALCKEN. In eandem

conjecturam inciderat Jacobsius in Athen. p. 118. qui ἀνεκτῶν interpretatur, eorum, qui tolerabiles boni sunt. Non memini eo sensu verbum ἀνεκτὸς alibi reperire. Forte leg. ἀνοητῶν. In A. legitur εἴη a p. m. sed v. postea deletum.

^e ὑπὲρ γὰρ] γὰρ additum A. m. sec.

^f καὶ ἐπιβουλεῦον] ἐπιβουλεύων A.

^g τοίνυν ἢ ἀδικία Schowii mss.

τὸν τεκόντα πρῶτον ἀνάπτει, καὶ πρὶν τεκεῖν ἐν ταῖς ὡδίσι φλέγει, καὶ διῶσα λυμαίνεται, καὶ τῷ⁸ ἀπ' αὐτῆς ἰῶ χρώζει δευσοποιῶ τῇ βαφῇ. Οὔτε γὰρ τῷ πυρὶ τὴν τεκοῦσαν ὕλην διελθεῖν δυνατὸν ἐπὶ τὴν τῶν ἄλλων λύμην, πρὶν παντελῶς αὐτὴν ἀναλωῶσαι· οὔτε τῇ^h μυραίνῃ τοὺς εὐδῆρους ὄφεις εἰς ἄλλων ὄλεθρον ἀπογεννᾶν, πρὶν τὴν κηῖσασαν γαστέρα καταφαγεῖν, ὡς Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος καὶ Ἀρχέλαος ὁ φυσικὸς γράφουσιν· οὕτω καὶ πᾶς ἀδίκος, αὐτὸςⁱ τῆς κακίας πρῶτος γεύεται, πρὶν εἰς ἄλλους ἀφιέναι. Πολλοὶ γοῦν^k ἀνεγείραντες τὴν ἐν αὐτοῖς χολὴν, ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὀργῆς αὐτοὶ^l προαπέθανον, πρὶν τοὺς ἐχθροὺς τιμωρήσασθαι. Τοῦτο τοίνυν ἀγνοήσαντες πολλοὶ, ταῖς κατὰ^{io} τῶν ἀσθενεστέρων ἀδικίαις^m ἀνέδην ἐχρήσαντο, μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς οἰηθέντες τὸ λυπηρόν. Τούτου δὲ ὁμολογουμένου, δεῖⁿ καθάπαξ παραιτεῖσθαι τὸ ἀδικεῖν.

78 ^a Ἰερακὸς ἐκ τοῦ Περὶ Δικαιοσύνης.

^h ἢ τί φαίη τις ἂν περὶ τοῦ τοὺς τρόπους ἐριστικῶ, καὶ⁵⁵ μηδενὸς πάποτε κτήματος τῶν μηδὲν αὐτῷ προσηκόντων ἐφίσταται; Πῶς ἂν δίκαιόν τι πράττοι, εἰ καθ' αὐτὸν ἐνθυμοῖτό μηδενὶ συντιθεσθαι τῶν ὁμολογουμένων ἀξίων, ἀλλ'ⁱ ἐρίζειν πρὸς ἅπαντας παρεσκευασμένος, ὁ μέτρον δὲ οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ καιρὸν οὐδένα τιθέμενος εἰς φιλονεικίαν; Οὐ γὰρ δὴ μόνον ἐν τοῖς λόγοις τὸ ὀρθῶς ἔχον ὁ τοιοῦτος ἀναίρειν πειρᾶται, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πράττειν τὰ πολλὰ^d καὶ φιλο-

⁸ ἐπ' αὐτῆς] ἀπ' αὐτῆς Trinc.

^h μυραίνῃ] Vide Wytttenbach. ad Plutarch. p. 567. F.

ⁱ τῆς κακίας πρῶτος] πρῶτα τῆς κακίας A.

^k ἀνεγείροντες] ἀνεγείραντες A. B. m. sec.

^l προαπέθανον] πρῶτον ἀπέθανον A. An leg. πρότερον ἀπέθανον?

^m ἀνέδην] Sic Trinc. Gesnerus ἀναίδην.

ⁿ καθάπερ] καθάπαξ margo Gesneri, A. B.

78.

^a Sic A. Trinc.

^b τις ἂν φαίη] φαίη τις ἂν A. Mox ἐφίηται Wakefield.

^c μέτρον usque ad φιλονεικίαν desunt B. m. pr.

^d καὶ φιλονεικεῖν] τῷ φιλονεικεῖν B. m. sec. τὸ φ. Trinc.

νεικεῖν ὁδοὺς βιαίους πολλάκις καὶ διαστροφούς τὰς πρά-
 ξεις ποιήσεται, ἑαυτὸν μὴ ^ε συναινοῦντα ταῖς τῶν πολλῶν
 δόξαις ἐπιδεικνύς· ἐκ τούτων δὲ αὐτὸς μὲν τοῖς ἄλλοις ἐπα-
 χθῆς, τοὺς φεύγοντας δὲ αὐτὸν, καὶ τὰς τοιαύτας συνουσί-
 ας, μισήσει· τοὺς δ' ὑπ' ἐλευθερίας ἐλέγχοντας αὐτοῦ τὸ
 σκαιὸν τοῦ ἥθους, οὐδὲ ἰδεῖν ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀνέχεται·
 εἰ δὲ εἰς τοὺς ὁμοίους ^ε ἐμπέσοι (οὐ γὰρ δὴ πολλὴ σπάνις
 τῶν τοιούτων) εὐθύς στάσεις, λοιδορίαι, καὶ πόλεμος ἄσπον-
 δος, ^ε ἐξ ὧν ψευδεῖς διαβολαί, καὶ πᾶν εἶδος ἐπιβουλῆς,
 καὶ σκέψεις, ὅπως ἂν ἀλλήλους ἀπολέσειαν. Τὰ γὰρ
 μεγάλα κακὰ οὐκ ἄλλως ἢ ἐκ τῆς τυχούσης φιλονεικίας ¹⁰
 συνίσταται.

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. ΙΑ. 1

1 ^a Μενάνδρου Ναννοῦς.

Ἄληθειά δὲ παρέστω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ, πάντων χρῆμα δικαιοτάτον.

2 ^a Ὀλυμπιάδος.

Ἄλάθεια θεῶν ὁμόπολις, μόνη θεοῖς συνδιαιτωμένη.

3 ^a Πινδάρου.

^b Ἀρχὰς μεγάλας ἀρετᾶς ^c ἄνασσ' ἀλάθεια,
 μὴ πταίσης ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει. 10

^c συνεροῦντα] συναινοῦντα A. B.
 m. sec. Gesneri margo.

^ε ἐμπέσοι] ἐμπέση A.

^a ἐξ δν] ἐξῆς B. Gesneri marg.
 ἐξ ῆς Trinc.

1.
^a Ita A. Simpliciter Μενάνδρου
 Trinc. Menandri in Nannis Ges-
 nerus. Theognis Grotius. cf. v.
 1179. in Gnomie. Poet. Brunckii.
 Reponatur Μιμνέρμου. Menander
 hic nullum locum habet.

2.
^a Ὀλυμπιάδ A. Ὀλύμπιαδου (sic)
 Trinc. Olympiadis Gesner. Olym-
 piades Grotius. Ὀλυμπιάς Photius.

3.
^a Sic A. Trinc. Fragn. inc.
 23.
^b ἀρχὰς] Ita emendavit Scaliger
 pro ἀρχάς. Grotius. Leg. ἀρχά.
^c ἄνασσ'] Sic A. Voss. cum
 Gesneri textu. ἄνασσ' Gesneri
 margo.

4^a [Ελευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τάληθῆ λέγειν.
ἢ γλώσσ' ἀμαρτάνουσα τάληθῆ λέγει.

5^a Πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.]

6^a Ἰλιάδος Ὀμήρου ᾱ.

Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
^b οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅπερ ἂν κεφαλῇ κατανεύσω.

7^a Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν
δ' ἀρετὰν ^b σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλήθεια.

8^a Αἰσχύλου Ὀπλων κρίσεως.

Ἀπλᾶ γὰρ ἐστὶ τῆς ἀληθείας ἔπη.

9^a Σοφοκλέους Ἡλέκτρα.

Δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει ^b λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδει τὸ δρᾶν.

10^a Μενάνδρου Ῥαπιζομένη.

Ἔρχεται τάληθες εἰς φῶς ἐνίστ' οὐ ζητούμενον.

11^a Μενάνδρου Ὑποβολιμαίω.

Ἀεὶ κράτιστόν ἐστὶ τάληθῆ λέγειν,

4.

^a Hunc et sequentem versum e
Gnomologia addidit Gesnerus.

5.

^a E Phocylide inseruit Ges-
nerus.

6.

^a Sic A. Scil. v. 526. Simpli-
citer Ὀμήρου Trinc.

^b οὐδ' om. A. ὅπερ κεν pro ὅπερ
ἂν B. m. pr. Trinc. ὅτι κεν B. m.
sec.

7. ^δ

^a Sic A. sed contracte βακχυλί-
^χ ἰπορχημ. Trinc. βακχυλίδου (sic.)

^b σοφία] σοφίαν Damasc. Mox
τελέθει pro τ' ἐλέγχει Voss. B. p.
m. Trinc.

Ib. σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει.]
Sequitur ita emendantem Salmasi-
um, cum vulgo esset σοφία τε
παγκρατῆς τ' ἐλέγχει. GROTIUS.

8.

^a Sic A. Simpl. Αἰσχύλου Trinc.

9.

^a Sic A. Scil. v. 467. Simpli-
citer Σοφοκλέους Trinc.

^b λόγοιν] Ita recte mihi emen-
dasse videtur Scaliger, cum vul-
go et heic et apud Sophoclem sit
λόγον, quod et Scholiastæ Sopho-
clis videntur legisse. GROTIUS.

10.

^a Sic A. Simpliciter Μενάνδρου
Trinc.

11.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

ἐν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλείστον μέρος.

12 ^a Εὐριπίδου Φοινίσσαις.

Ἄπλους ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
κοῦ ποικίλων δεῖ τάνδιχ' ἑρμηνευμάτων
ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

30

13 ^a Σοφοκλέους Οἰδίποδος.

Τοῖς τοι δίκαιοις ^b χρῶ· βραχὺς νικᾷ μέγαν.

14 ^a Ἰαμβλίου Σωπάτρω.

Ἀλήθεια μὲν, ὥσπερ καὶ τοῦνομα δηλοῖ, περὶ θεοὺς ποιεῖ
τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ τῶν θεῶν τὴν ἀκήρατον ἐνέργειαν· ἡ δὲ
δοξομιμητικὴ αὕτη εἰδωλοποιία, ὡς φησι Πλάτων, περὶ τὸ
ἄθεον καὶ σκοτεινὸν πλανᾶται. Καὶ ἡ μὲν τοῖς νοητικοῖς
εἶδεσι καὶ θείοις, καὶ τοῖς ὄντως οὔσι, καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ
αἰεὶ ἔχουσι, ^b τελειοῦται· ἡ δὲ τὸ ἀνείδεον καὶ μὴ ὄν καὶ
ἄλλοτε ἄλλως ἔχον ἀποβλέπει, καὶ περὶ ^c αὐτοῦ ἀμβλυ-40
ώττει. Καὶ ἡ μὲν αὐτὸ ὅ ἐστι θεωρεῖ· ἡ δ' οἷον φαίνεται
τοῖς πολλοῖς, τοιοῦτον ὑποδύεται πρόσχημα. Διόπερ δὴ ἡ
μὲν πρὸς νοῦν ὀμιλεῖ, καὶ τὸ ἐν ἡμῖν νοερὸν αὖξει· ἡ δὲ τῷ
αἰεὶ δοκοῦντι θηρεύεται τὴν ἄνοιαν, καὶ ^d ἐξαπατᾷ.

15 ^a Ἐκ τῶν Σερῆνου Ἀπομνημονευμάτων.

Πλάτων μὲν ἥδιστον εἶναι τῶν ἀκουσμάτων, τὴν ἀλήθειαν ἔλε-
γε. Πολέμων δὲ, πολὺ ἥδιον τοῦ ἀκούειν τὸ ^b λέγειν εἶναι τὰ ληθῆ.

12.

^a Sic A. Scil. v. 472. Simpl.
Εὐριπίδου Trinc.

13.

^a Sic A.

^b χρῶ· βραχὺς] χρῶ βραχὺς ex CEd.
Col. 874. (880.) VALCKEN. Sic
MSS. apud Schowium. Locus
deest Trinc.

14.

^a Ἰαμβλίου Σωπάτρου Voss. παμ-
VOL. I.

βλίων Σωπάτρω Damasc. βαμβλίου
Σωπάτρου Arsen. Simpl. Ἰαμβλίου
Trinc. Deest locus A.

^b τελειοῦται] τελειοῦται Arsen.

^c αὐτοῦ] αὐτὸ Damasc.

^d ἀπατᾷ] ἐξαπατᾷ Voss. Dam.
Arsen. omnes MSS. Schowii.

15.

^a Sic A. Trinc. ubi Sereni.

^b Posui εἶναι post λέγειν cum A.
Trinc.

16 ^a Αἰσχίνου ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Ἵμεῖς δ' ἐξεβάλετε αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες· ἴσμεν, ὡς⁵⁰ Πύρανδρε, ὅτι οὐ δεῖ γελᾶν τούτων ἐναντίον· ἀλλ' οὕτως ἰσχυρόν ἐστιν ἀλήθεια, ὥστε πάντων ἐπικρατεῖν τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν.

17 ^a Γαίου Κατὰ Μουσαίου μοιχείας.

^b Τότ' οὖν ἀπολαβὼν ἤδη θεραπείαν, ἠρώτα πῶς ^c ἔχοι τὰ περὶ τὴν γυναῖκα· ἡ δὲ οὐδὲ μελλήσασα, εὐθύς εἶπεν. Οὕτω τὸ ἀληθὲς ἀμελέτητόν ἐστιν.

18 ^a Πλάτωνος Νόμων Ἐ.

Ἀλήθεια δὴ, πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἠγεῖται, πάντων δ' ἀνθρώποις· ^b ἥς, ὁ γενήσεσθαι μέλλων μακαρίος τε καὶ εὐδαίμων, ἐξ ἀρχῆς εὐθύς μέτοχος εἶη, ἵνα ὅτι πλεῖστον χρόνον ἀληθῆς ὢν ^c διαβιοῖ, πιστὸς γάρ· ὁ δὲ ἄπιστος, ὃ φίλον ψεῦδος ἐκούσιον· ὅτ' αὖ ἀκούσιον, ἀνούς· ὢν οὐδέτερον ζηλωτόν. Ἀφίλος γὰρ δὴ πᾶς, ὁ γε ἄπιστος καὶ ἀμαθής.

19 ^a Ἡγουμένης δὲ ^b ἀληθείας, οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαμέν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι.

20 ^a Ἀπολλώνιος Δηλίου.

Ψεῦδεσθαι, ἀνελεύθερον· ἀλήθεια, γενναῖον.

21 ^a Εὐσεβίου.

Ἀληθείην νόος ἀσπάζεται, καὶ αἰεὶ αὐτῇ συνοικεῖ· εἰάν δὲ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ἀψεudesτατος, ὅμως ἐστιν ὅτε καὶ ψεῦδος

16.

^a Sic A. Scil. p. 107. Reisk.
Αἰσχίνου κατὰ Τιμάρχου Trinc.

17.

^a Sic A. Simpl. Γαίου Trinc.

^b τότ'] ποτ' A.

^c ἔχοι] ἔχει A. et mox μελήσασα.

18.

^a Sic A. Scil. p. 730. Vide supra I. 94. π. ν. β. Trinc.

^b ἥς om. A.

^c διαβιοῖ καὶ ἄπιστος Voss.

19.

^a Cohæret cum superioribus A. Trinc. Sejunctis Gesner. Est Rep. VI. p. 490. C.

^b δὲ τῆς] τῆς om. A. καὶ pro τῆς Trinc.

20.

^a Sic A. Deest Δηλίου Trinc.

21.

^a Sic A. Trinc. Mox ἀψεudesτατου Trinc.

ἀγαθῷ κεράσας, παρέχεται ἐπ' ὠφελείῃ ἀνθρώπων τῶν τούτου χρηζόντων, καὶ ἐπὶ χρηστῷ^b τῷ σφετέρῳ παραλογισθησομένων πρὸς αὐτοῦ. Τότε γὰρ δὴ^c μόνον καὶ οὐκοτε ἄλλοτε, νόος, καὶ ἐν καιρῷ τῷ αὐτὸς οἶδε, πάντα τὰλλα ψεύδεα ἀποστυγῶν, ψεῦδος^d τὸ τοιοῦτον εἰσφέρεται, ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἀπάντων ψεύδεων φύσιος ἐς ἄλλο εἶδος²⁰ ^e μεταμειφθὲν χρησιμώτατον, τέχνη καὶ σοφίη αὐτοῦ τοῦ νόου τοῦ φαῦλον πρῆγμα ἐς τοῦτο^f μετακοσμήσαντος.

22 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ψεύδεσθαι ἐν πόλει μηδὲ εἰς νόμος ζυγχαρῆται^b μηδενί, πλὴν τοῦ φιλαληθέος, καὶ νοήμονος, ἐπισταμένου τε ὁκότε καὶ ὅκως^c ὠφελείῃ ψεύδεος^d τῆς δὲ ἀπὸ τούτου γιγνομένης χρείης ἀναγκαίης, καὶ τοῦτο ποιέειν.

23 ^a Ἑρμοῦ ἐκ τῶν πρὸς Τάτ.

Περὶ ἀληθείας, ᾧ Τάτ, οὐκ ἔστι δυνατόν ἀνθρωπον ὄντα³⁰ ζῶον ἀτελές, ἐξ ἀτελῶν συγκείμενον^b μελῶν, καὶ ἐξ ἄλλοτριῶν σωμάτων καὶ πολλῶν τὸ σκῆνος^c συνεστός, τολμήσαντα εἰπεῖν· ὁ δ' ἔστι δυνατόν^d ἢ δίκαιον, τοῦτό φημι ἀληθεῖαν εἶναι, ἐν μόνοις τοῖς αἰδίσις σώμασιν, ὧν καὶ τὰ σώματα αὐτὰ ἀληθῆ ἔστι, πῦρ αὐτοπῦρ μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο· γῆ αὐτογῆ, καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἀῆρ, αὐτοαῆρ,^e καὶ

^b τῷ οπι. Α.

^c μόνον] μόνον Β.

^d τοῦον] τὸ τοιοῦτον Α. Β. Voss. Damasc. Arsen. Gesneri margo. τοτοῦον Trinc. Μοx τῆς οπι. Α.

^e μεταμειφθὲν] μεταμειφθὲν Α. Voss. Dam. Arsen. Gesneri margo. μεταληφθὲν Β. MSS. apud Schow. et sic Jacobs.

^f μετακοσμήσαντος] μετακοσμήσεται Damasc.

22.

^a Sic A. Trinc.

^b μηδενί] μηδέν Α. Dam. Trinc. μηδενός MSS. apud Schowium.

^c φιλεῖ] φιλή Α. Dam. B. m. sec., φιλεῖη Gesneri margo. ὁ φιλεῖ ἢ ψεύδεος Trinc. ὁκότε καὶ ὅκως ὠφελείη ψεῦδος corrigit Koenius ad Gregor. de Dial. Ion. §. XI. ὠφελείη ψεῦδος Jacobsius, cum MSS. quibusdam apud Schow.

23.

^a Sic Trinc. Ἑρ^μ Α. m. s.

^b μελῶν] Habet Α. in marg.

^c συνεστός] συνίστάς Β. m. sec.

^d ἢ δίκαιον] καὶ δίκαιόν ἐστι Α.

^e καὶ — ἄλλο addidi ex Β. m. sec.

οὐδὲν ἄλλο· ὕδωρ αὐτοῦδωρ καὶ οὐδὲν ἄλλο· τὰ δὲ ἡμέτερα
 σώματα ἐκ πάντων τούτων συνέστηκεν. Ἐχει μὲν γὰρ
 πῦρος, ἔχει δὲ καὶ γῆς, ἔχει καὶ ὕδατος, καὶ αἰέρος· καὶ
 οὔτε πῦρ ἐστίν, οὔτε γῆ, οὔτε ὕδωρ, οὔτε αἶρ, οὔτε οὐδὲν ⁴⁰
 ἀληθές· εἰ δὲ μὴ τὴν ἀρχὴν ἢ σύστασις ἡμῶν ἔσχε τὴν ἀλή-
 θειαν, πῶς ἂν ⁵ δύναίτο ἀλήθειαν ἢ ἰδεῖν, ἢ εἰπεῖν; ^h νοῆ-
 σαι δὲ μόνον, εἰ ὁ θεὸς θέλη. Πάντα οὖν, ⁱ ὧ Τάτιε,
 τὰ ἐπὶ γῆς, ἀλήθεια μὲν οὐκ ἐστίν, ^k τῆς δὲ ἀληθείας μι-
 μήματα· καὶ οὐ πάντα, ὀλίγα δὲ ταῦτα, ^l ἄλλα δὲ ψευ-
 δος καὶ πλάνος, ^m ὧ Τάτιε, καὶ δόξαι φαντασίας καθάπερ
 εἰκόνες ⁿ συνεστῶτα. ^o Ὅτ' ἂν δ' ἀνωθεν τὴν ἐπίρροισαν ἔχη
 ἢ φαντασία, τῆς ἀληθείας γίνεταί μιμησις· χωρὶς δὲ τῆς ⁵⁰
 ἀνωθεν ἐνεργείας, ψεῦδος καταλείπεται· καθάπερ καὶ ἡ εἰ-
 κὼν τὸ μὲν σῶμα ^p τῆς γραφῆς δείκνυσιν, αὐτὴ δὲ οὐκ ἐστίν
 σῶμα κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ ὁραμένου. Καὶ ὀφθαλμοὺς
 μὲν ὁρᾶται ἔχουσα· βλέπει δὲ ^q οὐδὲν, ἀκούει δὲ οὐδὲν
 ὅλως. Καὶ τὰ ἄλλα πάντα ^r ἔχει μὲν ἢ γραφὴ· ψευδῆ
 δὲ ἐστὶ τὰς τῶν ὁράντων ὄψεις ἐξαπατῶντα, τῶν μὲν δο-
 κούντων ἀλήθειαν ὁρᾶν, τῶν δὲ ὡς ἀληθῶς ὄντων ψευ-
 δῶν. Ὅσοι μὲν οὖν οὐ ψεῦδος ὁρᾶσιν, ἀλήθειαν ὁρᾶ-
 σιν. Ἐὰν οὖν ἕκαστον τούτων οὕτω νοῶμεν ἢ ὁρᾶμεν, ὡς
 ἐστίν ^s ἀληθῶς καὶ νοοῦμεν καὶ ὁρᾶμεν· εἰ δὲ παρὰ τὸ ὄν,
 οὐδὲν ἀληθές οὔτε νοήσομεν οὔτ' εἰσόμεθα. Ἔστιν οὖν,

^f ὕδωρ] ὕδαρ A. et mox οὐδὰς.

⁵ δύναίτο] δύναντο Trinc. ubi paulo supra στάσις.

^h νοῆσαι] Lego, ἢ νοῆσαι μόνον, εἰ μὴ ὁ θεὸς θέλη. GESNER. νοῆσεται Jacobs et duo codd. Schowii.

ⁱ ὧ τάτιε om. A. ὧ τὰτ Trinc.

^k τῆς δὲ ἀληθείας] τὰ δὲ ἀληθῆ A.

^l ἄλλα δὲ] ἀλλὰ Trinc. δὲ om. A.

^m τάτιε] τὰτ A. et sic infra.

τὰτ Trinc.

ⁿ συνεστῶτα] συνέστῆ A.

^o ὅταν] Al. novum hic initium fit cum inscriptione Ἐρμού ἐκ τῶν πρὸς τὰτ. GESNERUS. Sic A. cum inscript. Ἐρμού προστατῶν.

^p τῆς γραφῆς] τῆ γραφῆ MSS. apud Schow. τοῦ μὲν σώματος γραφῆν Jacobs.

^q οὐδὲν, ἀκούει] Addo καὶ ὄτα. GESNER. Sic unus MS. teste Schowio.

^r ἔχει μὲν] Deest μὲν Trinc.

^s ἀληθῆ] ἀληθῶς A.

πάτερ, ἀλήθεια καὶ ἐν τῇ γῆ. Καὶ οὐκ ἀσκόπως σφάλλη, ὧ τέκνον. Ἀλήθεια μὲν οὐδαμῶς ἐστὶν ἐν τῇ γῆ, ὧ Τάτιε, ὅτε γενέσθαι δύναται· περὶ δὲ ἀληθείας νοῆσαι ἐπίουσι τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἔαν ὁ θεὸς τὴν θεοπτικὴν δωρήσεται δύναμιν ¹⁰ ὡς γενέσθαι. Οὕτως ἀληθὲς ἄδεν ἐστὶν ἐν τῇ γῆ νοῶ καὶ λέγω φαντασίαι εἰσι καὶ δόξαι πάντα, ἀληθῆ νοῶ καὶ λέγω. Οὐκ οὖν τό τε ἀληθῆ νοεῖν καὶ λέγειν, τοῦτο ἀληθείαν δεῖ καλεῖν; Τί δαί; τὰ ὄντα δεῖ νοεῖν καὶ λέγειν; ἐστὶ δὲ οὐδὲν ἀληθὲς ἐπὶ τῆς γῆς. ¹⁵ Τοῦτο ἀληθὲς ἐστὶ τὸ μὴ εἰδέναι μηδὲν ἀληθὲς; ἐνθάδε πῶς ἂν καὶ δύναίτο γενέσθαι, ὧ τέκνον; ἢ γὰρ ἀλήθεια τελεωτάτη ἀρετὴ ἐστὶν, αὐτὸ τὸ ἀκρότατον ἀγαθόν, τὸ μὴ ὑπὸ ὕλης θολούμενον, μήτε ὑπὸ σώματος περιβαλλόμενον, γυμνόν, φανόν, ἀτρεπτον, σέμνον, ἀναλλοιώτον, ἀγαθόν· τὰ δὲ ἐνθάδε, ὧ τέκνον, ὅτι ἐστὶν ὄρα ἄδεκτα τούτου τοῦ ἀγαθοῦ, φθαρτὰ, παθητὰ, διαλυτὰ, τρεπτὰ, αἰεὶ ἐναλλοιούμενα, ἄλλα ἐξ ἄλλων γινόμενα. Ἀ οὖν μήτε πρὸς ἑαυτὰ ἀληθῆ ἐστὶ, πῶς δύναίτο ἀληθῆ εἶναι; πᾶν γὰρ τὸ ἀλλοιούμενον, ψεῦδος ἐστὶ· μὴ μόνον ἐν ὧ ἐστὶ, φαντασίας δὲ μετατρεπόμενον ἄλλας καὶ ἄλλας ἐπιδείκνυται ἡμῖν. Οὐδὲ ἀνθρώπος ἀληθὴς ἐστὶν, ὧ πάτερ; ²⁰ Καθότι ἀνθρώπος, οὐκ ἐστὶν ἀληθὴς, ὧ τέκνον. Τὸ γὰρ ἀληθὲς ἐστὶ, ὧ τὸ ἐξ αὐτοῦ μόνον τὴν σύστασιν ἔχον, καὶ

¹ ὅτε] οὔτε γὰρ Trinc.

² ἔαν—δωρήσεται] ἂν—δωρήσεται

B.

³ γενέσθαι] Addo δύναται. GESNER. Oratio perspicua est, sub-audito φημί. Schow.

⁴ ὅδεν] οὐδὲν B. m. sec.

⁵ λέγω] λέγω A. et hic et infra: λέγω infra Trinc.

⁶ ἀληθῆ] Forte ἀληθεῖ. GESNER.

⁷ δαί] δὲ A.

⁸ τοῦτο] Addo πῶς οὖν. GESNER. Fortasse scribendum, εἴτ'

οὖν ἀληθὲς ἐστὶ τὸ μὴ εἶδ. μ. ἀληθὲς; JACOBS. Athen. p. 180.

⁹ ἀκρότατον] ἄκρατον B. m. sec.

¹⁰ ὄρασθαι δεκτὰ τοῦδε τοῦ ἀ.] Margo Gesneri, ὄραs ἄδεκτα τούτου τοῦ ἀ. Et sic tres codd. apud Schow. A. pro τοῦδε habet τούτου.

¹¹ πρὸς ἑαυτὰ] αὐτὰ πρὸς ἑαυτὰ A.

¹² μόνον] Quid si μόνον legas? GESNER. μόνον habent codd. omnes apud Schowium.

¹³ τὸ ἐξ αὐτοῦ] καὶ ἐξ αὐτοῦ Trinc.

μένον καθ' αὐτὸ οἶον ἔστιν· ἰ ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκ πολλῶν συν-
 ἔστηκε, καὶ οὐ μένει καθ' αὐτόν· τρέπεται δὲ καὶ μεταβάλ-
 λεται ἡλικίαν ἐξ ἡλικίας, καὶ ^κ ἰδέαν ἐξ ἰδέας, καὶ ταῦτα
 ἔτι ὦν ἐν τῷ σκηνεῖ. Καὶ πολλοὶ τέκνα οὐκ ἐγνώρισαν
 χρόνου ὀλίγου μεταξὺ ^λ γενομένου, καὶ πάλιν τέκνα γονεῖς
 ὁμοίως. Τὸ οὖν οὕτως μεταβαλλόμενον ὥστε ἀγνοεῖσθαι, ^μ
 δύναται ἀληθὲς εἶναι, ὧ Τάτιε; οὐ τούναντίον ψεῦδος ἔστιν
 ἐν ποικίλαις ^ν γινόμενον φαντασίαις τῶν μεταβολῶν; Σὺ
 δὲ νόει ἀληθὲς τι εἶναι, τὸ ^π μένον καὶ αἰδῖον· ὁ δὲ ἄνθρωπος,
 οὐκ ἔστιν αἰεὶ· ἄρα οὐδὲ ἀληθὲς ἔστι. Φαντασία δὲ ἔστι
 τις ἄνθρωπος· ἢ δὲ φαντασία, ψεῦδος ἂν εἴη ἀκρότατον.
 Οὐδὲ ταῦτα οὖν, ὧ πάτερ, τὰ αἰδία σώματα, ἐπεὶ μετα-
 βάλλεται, ἀληθῆ ἔστι. Πᾶν μὲν οὖν τὸ γεννητὸν καὶ μετα-
 βλητὸν, οὐκ ἀληθές· ὑπὸ δὲ τοῦ προπάτορος γεγόμενα, τὴν ^ο
 ὕλην δύναται ἀληθῆ ἐσχηκέναι. Ἐχει δὲ τι καὶ ταῦτα
 ψεῦδος ἐν τῇ μεταβολῇ· οὐδὲν γὰρ ^ρ μὴ μένον ἐφ' αὐτῷ
^σ ἀληθὲς ἔστιν. Ἀληθές, ὧ πάτερ. Τί οὖν ἂν εἴποι τις
 μόνον τὸν ἥλιον παρὰ τὰ ἄλλα πάντα μὴ μεταβαλλόμενον,
 μένοντα δὲ ἐφ' ἑαυτῷ, ἀλήθειαν; Διὸ καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ
 πάντων δημιουργίαν αὐτὸς μόνος πέπίστευται, ἀρχῶν πάν-
 των, καὶ ποιῶν πάντα· ^τ ἂν καὶ σέβομαι, καὶ προσκυνῶ
 αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μετὰ τὸν ἕνα καὶ πρῶτον τούτον δη-
 μιουργὸν γνωρίζω. Τί οὖν ^θ ἂν εἶναι τὴν πρώτην ἀλήθειαν,
 ὧ πάτερ; Ἐνα καὶ μόνον, ὧ Τάτιε, τὸν μὴ ἐξ ὕλης, τὸν μὴ
 ἐν σώματι, τὸν ἀχράματον, τὸν ἀσχημάτιστον, τὸν ^ι ἄτρε-

^ι ὁ ἄνθρωπος δὲ.] ὁ δὲ ἄνθρωπος A.

B. ὁ ἄνθρωπος ὅδε Trinc.

^κ εἰδέαν—εἰδέας] ἰδέαν—ιδέας A.

B. Supra καὶ ἐξ ἡλικίας Trinc.

^λ γενομένου] γινόμενον B. m. p.

^μ γινόμενον] γεγόμενον A.

^ν μόνον καὶ δίκαιον] μόνον αἰδῖον
 Gesneri margo et codd. quidam
 Schowii. μένον καὶ αἰδῖον duo codd.

Schowii.

^ο μὴ μένον] μόνον B. Mox ἐφ'
 αὐτὸ Trinc.

^ρ ἀληθές om. B.

^σ ἂν καὶ—γνωρίζω om. A. B.

^θ ἂν εἶναι] Addo λέγεις. GESNER.

^ι ἄτρεπτον] ἄτροπον duo MSS.

Schowii.

πτον, τὸν μὴ ἀλλοιούμενον, τὸν αἰεὶ ὄντα. Ἐὐδὲ ψεῦδος, ὡς τέκνον, φθείρεται. ἘΠάντα δὲ τὰ ἐπὶ γῆς φθορὰ κατέλαβε καὶ ἔμπεριέχει, καὶ ἔμπεριέξει ἢ τοῦ ἀληθοῦς πρόνοια. Χωρὶς ἔγάρ φθορᾶς οὐδὲ γενέσεις δύναται συστήναι.¹⁰ Πάσῃ δὲ γενέσει φθορὰ ἔπεται, ἵνα πάλιν γένηται· τὰ γὰρ γιγνόμενα, ἐκ τῶν φθειρομένων ἀνάγκη γίγνεσθαι, φθείρεσθαι δὲ τὰ γιγνόμενα ἀνάγκη, ἵνα μὴ στή ἢ γενέσεις τῶν ὄντων. Πρῶτον ἔτῳτον δημιουργὸν γνώριζε εἰς τὴν γενέσιν τῶν ὄντων. Τὰ ἔγ' οὖν ἐκ φθορᾶς γινόμενα, ψευδῆ ἂν εἴη, ὡς ποτὲ μὲν ἄλλα, ποτὲ δὲ ἄλλα γινόμενα· τὰ γὰρ αὐτὰ ἄ γίνεσθαι ἄδυνατόν· τὸ δὲ μὴ αὐτὸ, πῶς ἂν ἀληθὲς εἴη; Φαντασίας οὖν ἔκαλεῖν δεῖ τὰ τοιαῦτα, ὡς τέκνον, εἴ γε ὀρθῶς²⁰ προσαγορεύομεν τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώποτης φαντασίαν· τὸ δὲ παιδίον, παιδίου φαντασίαν· τὸν δὲ νεανίσκον, νεανίσκου φαντασίαν· τὸν δὲ ἄνδρα, ἀνδρὸς φαντασίαν· τὸν δὲ γέροντα, γέροντος φαντασίαν. Οὔτε γὰρ ὁ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος· οὔτε τὸ παιδίον, παιδίον· οὔτε ὁ νεανίσκος, νεανίσκος· οὔτε ὁ ἀνὴρ, ἀνὴρ· οὔτε ὁ γέρων, γέρων· μεταβαλλόμενα δὲ ψεύδεται, καὶ τὰ προόντα, καὶ τὰ ὄντα. Ταῦτα μὲντοι οὕτω νόει, ὡς τέκνον, ὡς καὶ τῶν ψευδῶν τούτων ἐνεργειῶν ἀνωθεν ἔρητημένων ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας· τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, τὸ ψεῦδος φημὶ τῆς ἀληθείας ἐνέργημα εἶναι.

¹ τὸ δὲ ψεῦδος] δὲ om. A.

Ib. Alias nova hic inscriptio est, τοῦ αὐτοῦ. GESNER.

^v πάντα] ταῦτα B. m. pr. Trinc.

^w ἔμπεριέχει] περιέχει A.

^x γάρ] δὲ A.

^y ὅν τόν] τούτον A. et mox γνωρίζεις. Gesneri margo, τούτον δημιουργὸν νόμιζε.

^z οὖν] ἔ' οὖν A.

^a γίνεσθαι] δύνασθαι A. Sed lectio altera in margine est a m. sec.

^b δύνατον] ἀδύνατον Gesnerus pro conj. in marg. et sic quidam MSS. Schowii.

^c καλεῖν δεῖ ταῦτα] δεῖ καλεῖν τὰ τοιαῦτα A.

^d τὸν δὲ] δὲ om. A.

^e ἔρητημένων] εἰρημένων B. m. p.

24 ^a Ἐκ τῶν Ὀμήρου.

Ἵτι ^b ἡ ἀλήθεια κάλλιστον, ὡς καὶ ἐν θεοῖς ^c ὑπάρχειν μέγιστον· δηλοῖ δὲ διὰ τῶν ἐπῶν τούτων·

Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
^d τέκμαρ. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Τριῶν γὰρ αἰτιῶν οὐσῶν, δι' αἷς ἄνθρωποι παραβαίνουσι ⁴⁰
^e τὰς ὑποσχέσεις, καὶ ψεύδονται· ἢ γὰρ εὐθύς ἐξαπατῶν
τις ἔφησεν, ἢ φήσας ὑστερον μετενόησεν, ἢ βουλόμενος ἐξη-
σθένησε· τούτων δὲ τὸ μὲν ἐστὶ φαύλης προαιρέσεως, τὸ δὲ
ἀσθενεῦς κρίσεως, τὸ δὲ ἐνδεοῦς δυνάμεως. Πάντα δὲ ὁ θεὸς
ἐκπέφευγε τῷ φιλαγάθῳ, τὸ ^f ἀπατηλόν· καὶ ^g τῷ βεβαίῳ,
τὸ παλινάγρετον· καὶ τῷ τελεσιουργῷ, ^h τὸ ἀτελεύτητον.

25 ^a Πυθαγόρου.

Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς, τί ποιῶσιν ἄνθρωποι ^b θεοῖς ὅμοιον; ⁵⁰
ἔφη· Ἐὰν ^c ἀληθεύωσιν. ^d Οἱ δὲ μάγοι ἀποφαίνονται ^e τοῦ
μεγίστου τῶν θεῶν, ὃν Ὀρομάγδην καλοῦσιν, εἰκέναι τὸ
μὲν σῶμα φωτὶ, τὴν δὲ ψυχὴν ^f ἀληθείᾳ.

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ. ΙΒ.

I ^a Εὐριπίδου.

Δύστηνος, ὅστις καὶ τὰ καλὰ ψευδῆ λέγων,
οὐ τοῖσδε χρῆται ^b τοῖς κακοῖς ἀληθείσιν.

24.

^a Sic A. Trinc.

^b ἢ om. A. ὡς om. Voss.

^c ὑπάρχει Voss. ubi mox om. δέ.

^d τέκμαρ] τέκμαρ A.

^e τὰς om. A. Voss.

^f ἀπατηλόν] ἀποτελεῖν B. m. pr.

^g τῷ βεβαίῳ] τὸ βεβαίως B.

^h ἀτελεύτητον] ἀτελέστατον B.

Trinc.

25.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b θεῶ] θεοῖς A.

^c ἀληθεύωσιν] ἀληθέωσιν Voss. ⁷

^d οἱ δὲ μάγοι] Hæc et seqq. a pri-
oribus segregat Schowius, et He-
rodoto adscribit. Perperam. Vide
Porphyrii vit. Pythag. §. 41. ibi-
que Rittershusium.

^e τοῦ μεγίστου] τὸν μέγιστον Trinc.

^f ἀληθείᾳ] τῇ ἀληθείᾳ A.

I.

^a Sic A. Trinc. v. Fr. inc. 18.

^b τοῖς κακοῖς] τοῖς καλοῖς Grotius.

2 ^a Σοφοκλέους.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

3 ^a Κακὸν τὸ κεύθειν, ^b καὶ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς. 10

4 ^a Σοφοκλέους Κρεούσα.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν,
ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἢ ἀλήθει ἄγει,
συγγνωστὸν εἰπεῖν ἔστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

5 ^a Μενάνδρου.

Κρεῖττον ^b δ' ἐλέσθαι ψεῦδος, ἢ ἀληθὲς κακόν.

6 ^a Πεισάνδρου.

Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν.

7 ^a Ὀμήρου.

Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί.

8 ^a Μενάνδρου.

^b Τὸ πιθανὸν ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
ἐνίστε μείζω, καὶ πιθανώτερον ὄχλου.

9 ^a Μενάνδρου.

^b Ἦπου χαλεπὸν ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν. 20

2.

^a Sic Trinc. Acrisio n. 2. tri-
buit Brunck. e cod. Vindob. De-
est fragmentum A. Σοφ. Ἀλευά-
δαις B.

3.

^a Deest lemma Trinc. Frag-
mentum abest A. Sophoclis Alo-
ad. fr. 2. inseruit Brunckius cod.
Vindob. auctoritate fretus.

^b καὶ πρὸς] Edidit Grotius καὶ
πρὸς e Gesneri emendatione. Et
sic codd. nonnulli apud Scho-
wium.

4.

^a Sic A. Scil. fr. 2. Deest lem-
ma Trinc.

5.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 208.

^b κρεῖττον δ'] δ' om. Trinc. A.

6.

^a Sic A. Πισάνδρου Trinc.

7.

^a Sic A. Trinc. Scil. Od. Γ. 20.

8.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 208.

^b τὸ πιθανὸν] Valckenærius Di-
atr. Eurip. p. 258. corrigit, Τὸ
ψεῦδος ἴ. τ. ἀ. ἔ. εἰ. μ. κ. πιθανώτερον
ὅ. Salmasius apud Grotium πιθα-
νωτέρων pro πιθανώτερον. Schowius
dedit ex duobus MSS. πιθανώτερον
λόγου.

9.

^a Sic A. Εὐριπίδου Trinc.

^b ἢ που τί] τί ob versum addi-
dimus. GROTIUS.

10 ^a Εὐριπίδου Ἴππολύτου.

Ἐγωγέ φημι καὶ νόμον γε μὴ σέβειν
ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

11 ^a Διφίλου.

Καιρῶ τιθέμενον ^b κέρδος ὡς καρπὸν φέρει.

12 ^a Διφίλου Θησαυροῦ.

Ἵπολαμβάνω τὸ ψεῦδος ἐπὶ σωτηρία
λεγόμενον οὐθὲν περιποιεῖσθαι δυσχερές.

13 ^a Δημοκρίτου.

^b Ἀληθομυθεύειν χρεῶν, ὅπου λῳίον.

14 ^a Θαλῆς.

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἐρωτηθεὶς πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τοῦ
ἀληθοῦς· Ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ ^b τῶν ἄτων.

15 ^a Χαιρήμονος.

Ψευδῆ δὲ τοῖς ἐσθλοῖσιν οὐ πρέπει λέγειν.

30

16^a [Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἰδαο πύλησιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ^b ἄλλο δὲ εἶπη.

Ψεῦδεα μὴ βάζειν· τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.

Μηδ' ἕτερον κεύθης κραδίη νόον, ἀλλ' ἀγορεύων.

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς ^c φρόνιμος καὶ σοφός.

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφός καὶ χρήσιμος.

10.

^a Sic A. Scil. Fragm. 2. τοῦ
αὐτοῦ Trinc. ubi praecedit Εὐριπί-
δου.

11.

^a Sic A. Trinc.

^b κέρδος] Sic A. Trinc. ψεῦδος
Gesner. ed. 3.

12.

^a Sic A. Deest fragm. Trinc.

13.

^a Sic A. Trinc.

^b ἀληθομυθεύειν] ἀληθομυθεῖν B.
m. sec.

14.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἄτων] τῶν ἄτων A. Trinc.

15.

^a Sic A. Trinc.

16.

^a Sequentia loca uncinis cir-
cumsepta addidisse videtur Ges-
nerus. Desunt MSS. ed. Trinc.

^b ἄλλο δὲ βάζει] Vulgo ἄλλο δὲ
εἶπη ex glossemate. GROTIUS.

^c ὁ φρόνιμος] Illud ὁ ob versum
addidimus. GROTIUS.

^d Ψεύδους διαβολή τὸν βίον λυμαίνεται.

40

Ψευδόμενος οὐδείς λαμβάνει πολὺν χρόνον.

Μήτε δόλους ράπτειν.

Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαια ἀγορεύειν.]

17 ^a Θεόγνιδος.

Ἄρχῃ ἐπὶ ψεύδους μικρὰ χάρις· εἰς δὲ τελευταίην

αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ^b ἀμφοτέρα
γίνεται. οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος ^c προσομαρτῆ
ἀνδρὶ, ^d καὶ ἐξέληθ' ἄνωγον ἀπὸ στόματος.

18^a [Δημήτριος ἐρωτηθεὶς, τί φαῦλον τοῖς ψευδομένοις παρα-
κολουθεῖ, εἶπε· Τὸ μὲν ἂν τάληθ' ἰσχυροῦς ἐπι πιστεύ- 50
εσθαι.]

19 ^a Θεοφράστου.

Ἐκ διαβολῆς καὶ φθόνου ψεῦδος ἐπ' ὀλίγον ἰσχύσαν
ἀπεμαράνθη.

20 ^a Αἰλιανῶ.

Ἄνθρωπος εἰς Λακεδαιμόνα ἀφίκετο Χῖος, γέρον ἢδ' ^b ὦν, τὰ
μὲν ἄλλα ἀλαζῶν, ἠδέϊτο δὲ ἐπὶ τῷ γήρα, καὶ ^c τὴν τρίχα
πολιὰν οὔσαν ἐπειράτο βαφῆ ἀφανίζεσθαι. Παρελθὼν οὖν,
εἶπεν ἐκεῖνα ὑπὲρ ὦν καὶ ἀφίκετο. Ἀναστὰς οὖν ὁ Ἀρχί-
δαμος, τί ἂν, εἶφη, οὗτος ὑγιὲς εἶποι, ὅς οὐ μόνον ἐπὶ ^d τῇ
ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει;

^d ψευδῆς διαβολῆ] Id rectius quam quod vulgo ψεῦδους. GROTIUS.

καὶ ἐξέληθ'.

18.

^a Deest hic locus A. Trinc.

19.

^a Sic A. Trinc.

20.

^a Sic A. v. Var. Hist. VII. 20. τοῦ αὐτοῦ Trinc.

^b ὦν om. B. Paulo supra κῖος Trinc.

^c τὴν τρίχα] τῇ τρίχα B. p. m. Trinc.

^d τῇ ψυχῇ] τῆς ψυχῆς A. B. m. sec. et mox τῆς κεφαλῆς pro τῇ κεφαλῇ.

17. ^a Sic A. Trinc. Scil. v. 607.

^b ἀμφοτέροι] Nocere mendacium ait ei qui fallit et qui fallitur. Vulgo minus recte ἀμφοτέρον. GROTIUS. ἀμφοτέρα A. B. m. sec. et Gesneri margo. Dedi ἀρχῆ pro ἀρχή.

^c προσομαρτῆ] προσομαρτεῖ A. B.

^d καὶ ἐξέληθ'] Duo MSS. apud Schowium καὶ ἐξήλθε. Duo item

21 ^a Λυσίου.

Ψεύδεται προχειρότατον τοῖς πολλὰκις ἀμαρτάνουσιν.

22 ^a Θεμιστίου ἐκ τοῦ Μετριοπαθοῦς ἢ Φιλοτέκνου.

Οὐδεμία ^b γὰρ μοχθηρία μάλλον ^c δυσκοινώητος ^d ἀπιστίας· ἀλλ' αὕτη ἐστὶν ἡ κακία, πρὸς ἣν μόνην καὶ φυλακῆς ἐξαποροῦμεν. Καὶ γὰρ δὴ ὁ μόνον ἐπορισάμεθα φυλακτήριον, ^e λέγω δὲ τὸν ὄρκον, ^f* τούτῳ αὐτῷ μάλιστα καταχρῆται, * ὅτ' ἂν δὲ τι ἀπιστον ἄνδρα κακῶς δράσαντα ἐξαρνήσασθαι. * Ἔστι δὲ δὴ τι καὶ ἕτερον ψεῦδος, ὃ τοὺς 10 μὲν ἄλλους οὐ πάνυ δὴ τι λυμαίνεται, αἰσχος δὲ ἐστὶ τοῦ χρωμένου· γίνεται γὰρ οὐκ ἐν τῷ καθ' ἑτέρου τι λέγειν ἢ πράττειν, ἀλλ' ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ τε, καὶ ^g τῶν ἑαυτοῦ. Διπλοῦν δὲ τοῦτο, καὶ δισχιδές· ^h ἢ γὰρ ἐν τῷ φαυλότερα καὶ ἐλάττω λέγειν τῶν προσόντων ἀληθινῶς, ἢ ἐν τῷ μείζω τε καὶ σεμνότερα. Καλεῖται δὲ τὸ μὲν ἐνδέεστερον, εἰρωνεία· τὸ δὲ πλεόν, ἀλαζονεία. Τὸ μὲν δὴ ἐλλείπον τοῦ ἀληθοῦς, κομψόν τε ἐστὶ καὶ αἰμύλον, καὶ ἐνίοτε οὐκ ἀχρηστον τῷ 20 φιλοσόφῳ· καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸ καὶ Σωκράτης παρελάμβανεν ἐν τοῖς λόγοις, ὅποτε ἐδεῖτο ἐπισκῶψαί τινα σοφιστὴν τύφου μεστὸν, καὶ γέμοντα ⁱ περιφροσύνης. Μάλλον γὰρ τι αἰσθάνονται τῆς ἑαυτῶν ^k οὐδενείας, ὅτ' ἂν ἀμαθέστεροι ἐξελέγχωνται τοῦ μηδὲν εἰδέναι προσποιουμένου. Τὸ δὲ ἕτερον τὸ ὑπερβάλλον, βαρὺ τε καὶ ἐπαχθές, καὶ οὐδὲν οὐ-

21.

^a Sic A. Trinc.

22.

^a Sic A. Trinc. Exstat in Βασανιστῆ p. 258. Β.^b γὰρ om. A. B. m. sec.^c δυσκοινώητος] Sic A. in marg.

In textu δυσκοινοῦ.

^d ἀπιστίας] ἀφ' ἐστίας B. m. p. Trinc.^e τὸν ὄρκον λέγω] λέγω δὲ τὸν ὄρκον A.^f Locus valde mutilus. Stellulae indicant plura apud ipsum Themistium visenda.^g τῆς ἑαυτοῦ] τῶν ἑαυτοῦ A. B. m. sec. τοῦ ἑ. m. pr. Trinc.^h ἢ γὰρ] om. A. ἢ γὰρ—ἀληθινῶς om. Trinc. ubi mox μείζων—σεμνότερον.ⁱ περιφροσύνης] Schowius dedit παραφροσύνης ex quinque MSS.^k οὐδενείας] οὐδενείας A. B. m. sec.

τως ἄκουσμα φορτικόν, ὡς ὁ καθ' αὐτοῦ ἔπαινος, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδείᾳ, ἐφ' ἣ καὶ ἄλλων ἐπαινούντων ἐρυθριᾶν 30
 χρεῶν τοὺς ἀληθινῶς αὐτῆς ἰ ἐπηβόλους.—^k Οὐκ οὖν καὶ
 πρὸς ἀλήθειαν, ^l ταυτόν τούτο ^m ἀνάπηρον ⁿ ψυχὴν θήσομεν, ἢ
 ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος μισῆ, καὶ χαλεπῶς φέρῃ ^o αὐ-
 τή τε, καὶ ἑτέρων ψευδομένων ^p ὑπεραγανακτῆ· τὸ δὲ ἀκού-
 σιον εὐκόλως προσδέχεται, καὶ ἀμαθαινουσά που ἀλισκο-
 μένη μὴ ἀγανακτῆ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὑεῖον ἐν ἀμα-
 θία μόλυνται;

23 ^a Ἡροδότου.

Ἐνθα γάρ τι δεῖ καὶ ψεῦδος λέγεσθαι, λέγεσθαι.

40

24 ^a Πλάτωνος.

Ἵραῶς γοῦν ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ^b ἐπάλλξεως ταύτης ὁ πο-
 λυκέφαλος σοφιστῆς ἠνάγκασεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὄν ^c οὐχ ἐκόν-
 τας ὁμολογεῖν εἶναί πως; Ὀρῶ καὶ μάλα. Τί δαί δὴ τὴν
 τέχνην αὐτοῦ τίνα ^d ἀφορίζοντες ἡμῖν αὐτοῖς συμφωνεῖν οἰοί-
 τε ἐσόμεθα; Πῆ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις;
 Ὅτι ἂν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπατᾶν φῶμεν, καὶ τὴν
 τέχνην εἶναί τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξ-
 ἀζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ 50
 τί ποτ' ἐροῦμεν; Τοῦτο. Τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴποιμεν; Ψευ-
 δῆς δ' αὖ δοξα ἔσται, τὰναντία τοῖς οὖσι δοξάζουσα; ἢ
^e πᾶς; Τὰ ἐναντία. Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν τὴν

ⁱ ἐπιβόλους] ἐπηβόλους B. m. sec.

^k οὐκ οὖν.] Sequentia sunt ex Platonis Rep. VII. p. 535.

^l ταυτόν] ταυτό A.

^m ἀνάπηρον] Malim μετρίαν.

GESNER. Perperam.

ⁿ ψυχὴν] ψυχῆ A.

^o αὐτῆς] αὐτῆ A. Trinc.

^p ὑπεραγανακτῆ] ἀγανακτῆ A. ὑπεραγανακτεῖ Trinc.

^q βεῖον] υἱόν A. in textu.

23.

^a Sic Trinc. Scil. III. 72. Habent A. B. sub finem tit. preced.

24.

^a Sic Trinc. Deest locus A. v. Sophist. p. 240. C.

^b ἐπάλλξεως] ἐπαλλάξεως Gesneri margo, ex Platone.

^c οὐχ ἐκόντας] οὐκ ἔχοντας N. Trinc.

^d ἀφορίζοντες] ἀφορίζοντας B.

^e πᾶς] οὕτως addit N. οὕτω Trinc.

ψευδῆ δόξαν; Ἀνάγκη. Πότερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσιν, ἢ πῶς^f λέγεις εἶναι τὰ μηδαμῶς ὄντα; Εἶναι πῶς τὰ μὴ ὄντα^g δεῖ γε, εἴπερ ψεύσεταιί ποτέ τις τί, καὶ κατὰ βραχύ. Τί δ' οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; Ναί. Καὶ τοῦτο δὴ ψεῦδος; Καὶ τοῦτο.¹ Καὶ λόγος, οἶμαι, ψευδῆς, οὕτω κατὰ ταυτὰ ταῦτα νομισθήσεται, ἢ τὰ τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τοιοῦτος γένοιτο;

25 ^a Ἐν ταυτῶ.

Τὸ μὲν^b δὴ μὴ ὄν ἡμῖν ἐν τι τῶν ἄλλων γένος ὄν ἀνεφάνη, ^cκατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον. Οὕτως. Οὐκ οὖν τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον, εἰ δόξη τε καὶ λόγῳ μίγνυται; Τί δὴ; ^dΜὴ μίγνυμένου μὲν αὐτοῦ τούτοις, ἀναγκαῖον ἀληθῆ πάντ'¹⁰ εἶναι μίγνυμένου δὲ, δόξα τε ψευδῆς γίνεται καὶ λόγος. Τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστὶ πού το ψεῦδος, ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον. Οὕτως. Ὅντος δὲ γε ψεύδους, ἐστὶν ἀπάτη; Ναί. Καὶ μὴν ἀπάτης οὕσης, εἰδώλων τε καὶ εἰκόνων^e ἤδη καὶ φαντασίας ἀπαντα ἀνάγκη μεστὰ εἶναι. Πῶς γὰρ οὔ;

26 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Περι δικαίου.

Φέρε δὴ, πότερον ἡγῆ δίκαιον εἶναι ψεύδεσθαι, ἢ ἀληθῆ λέγειν; Ἀληθῆ ἔγωγε. Πεύδεσθαι ἄρα ἄδικον; Ναί. Πότερον δὲ^b καὶ ἐξαπατᾶν ἡγῆ δίκαιον, ἢ μὴ ἐξαπατᾶν; Μὴ ἐξαπατᾶν δὴπου. Ἐξαπατᾶν ἄρα ἄδικον; Ναί. ^cΤί δαί, ²⁰

^f λέγεις] Al. non habet. GESN!

^g δεῖ γε.] λέγε N. Trinc.

^h τὰ τε ὄντα] τὰ δὲ ὄντα B.

ⁱ ἄλλως] ἄλλος B.

25.

^a Sic Trinc. Πλάτωνος ἐκ τοῦ Σοφιστοῦ A. Scil. p. 260.

^b δὴ] om. A. Trinc. ἐν pro ἔν N.

^c κατὰ om. A.

^d μὴ om. A. μὴ μίγνυμένου — εἶ-

ναι om. N.

^e ἤδη καὶ] καὶ om. A. Trinc.

καὶ τὰ μὴ ὄντα 26.

^a Sic A. Simpliciter Πλάτωνος Trinc. v. Ed. Steph. T. III. p. 374. B.

^b καὶ et mox ἡγῆ om. A. Trinc.

^c τί δαί] τί δὴ A. τί δαί—ἄδικον om. B.

βλάπτειν δίκαιον, ἢ ὠφελεῖν; ^d Ὀφελεῖν. Βλάπτειν ἄρα ἄδικον; Ναί. Ἐστὶν ἄρα ἀληθῆ μὲν λέγειν, καὶ μὴ ἐξαπατᾶν, καὶ ὠφελεῖν, δίκαιον· ψεύδεσθαι δὲ, καὶ βλάπτειν, καὶ ἐξαπατᾶν, ἄδικον; Ναὶ μὰ Δία σφόδρα γε. Ἡ καὶ τοὺς πολεμίους; Οὐδαμῶς. Ἄλλὰ βλάπτειν δίκαιον τοὺς πολεμίους, ὠφελεῖν δὲ ἄδικον; Ναί. Οὐκ οὖν καὶ ἐξαπατῶντας δίκαιον βλάπτειν τοὺς πολεμίους; Πῶς γὰρ οὐ; ³⁰ Τί δὲ, ψεύδεσθαι ἵνα ἐξαπατῶμεν καὶ βλάπτωμεν αὐτοὺς οὐ δίκαιον; Ναί. Τί δαί, τοὺς φίλους οὐκ ὠφελεῖν ^e δίκαιον εἶναι φῆς; Ἐγωγε. Πότερον μὴ ἐξαπατῶντας, ἢ ἐξαπατῶντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ ἐκείνων; ^f Καὶ ἐξαπατῶντας νῆ Δία. Ἄλλ' ἐξαπατῶντας μὲν, δίκαιον ἄρα ὠφελεῖν, οὐ μέντοι ψευδομένους γε, ἢ ^g καὶ ψευδομένους; Καὶ ψευδομένους δίκαιον. ^h Ἐστὶν ἄρα ⁱ ὡς ἔοικε, ψεύδεσθαί τε, καὶ ἀληθῆ λέγειν, δίκαιον καὶ ἄδικον; Ναί. Καὶ μὴ ἐξαπατᾶν, ⁴⁰ καὶ ἐξαπατᾶν, δίκαιον καὶ ἄδικον; Ἐοικε. ^k Καὶ βλάπτειν καὶ ὠφελεῖν, δίκαιον καὶ ἄδικον; Ναί. Ταῦτα ^l δὴ, ὡς ἔοικε πάντα τὰ τοιαῦτα ὄντα, καὶ ^m δίκαια καὶ ἄδικα ἔστιν; Ἐμοιγε φαίνεται. Ἄκουε δὴ. Ὀφθαλμὸν ἐγὼ ἔχω δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; Ναί. Καὶ μυκτῆρα δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν, καὶ χεῖρα δεξιὰν καὶ ἀριστεράν; Ναί. Οὐκ οὖν ἐπειδὴ ⁿ ταυτὰ ὀνομάζων, τὰ μὲν δεξιὰ φῆς εἶναι, τὰ δὲ ἀριστερὰ τῶν ἐμῶν, εἰ σε ἐγὼ ἐροίμην, ^o ὁπότερα ^p ἂν ^q ἔχοις εἰπεῖν, ὅτι τὰ μὲν πρὸς ⁵⁰ τούδε, δεξιὰ ἔστι, τὰ δὲ πρὸς σοῦ, ἀριστερά; ^r Ναί. Ἰθι

^d ὠφελεῖν—πολεμίους om. A.

^e φῆς δίκαιον εἶναι A.

^f καὶ om. B.

^g καὶ ψευδομένους om. A.

^h ἔστιν] δὲ Trinc.

ⁱ ὡς ἔοικε om. A. conf. Schol.

Apoll. Rhod. II. 440.

^k βλάπτειν καὶ et mox καὶ ἄδικον om. B.

^l δὴ et mox τὰ om. A.

^m δίκαια καὶ ἄδικα] δίκαιον καὶ ἄδικον Trinc.

ⁿ ταυτὰ] ταῦτα A. Trinc.

^o ὁπότερα] πότερα B.

^p ἂν] Al. ἀρ' interponitur. Gesn.

^q ἔχεις] ἔχοις A. Trinc. οἰκεῖν Trinc. B. m. sec. εἰπεῖν.

^r τούδε] τοῦ Gesneri margo.

^s ναί om. A. Trinc.

^t δὴ καὶ ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ταυτὰ ὀνομάζων, τὰ μὲν δίκαια φῆς εἶναι, τὰ δὲ ἄδικα, ἔχεις εἰπεῖν, ὁπότερα τὰ δίκαια, καὶ ὁπότερα τὰ ἄδικα; Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ, ἐν μὲν τῷ δέοντι καιρῷ ἕκαστα τούτων γιγνόμενα, δίκαια εἶναι· ἐν δὲ τῷ μὴ δέοντι, ἄδικα. Καλῶς γέ σοι δοκοῦν· ὁ μὲν ἄρα ἐν τῷ δέοντι ἕκαστα τούτων ποιῶν, δίκαια ποιεῖ· ὁ δὲ μὴ ἐν τῷ δέοντι, ἄδικα; **Ναί.** Οὐκ οὖν ὁ μὲν τὰ δίκαια ποιῶν, δίκαιος· ὁ δὲ τὰ ἄδικα, ἄδικος; Ἔστι ταῦτα. Τίς οὖν ὁ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ οἷός τε τέμνειν, καὶ κἀεῖν, καὶ ἰσχυαίνειν; Ὁ ἰατρός. Ὅτι ἐπίσταται, ἢ δι' ἄλλο τι; Ὅτι ἐπίσταται. Τίς δὲ ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν οἷός τε; Ὁ γεωργός. Ὅτι ἐπίσταται, ἢ ὅτι οὐ; Ὅτι ἐπίσταται. Οὐκ οὖν καὶ τὰ ἄλλα οὕτως, ὁ μὲν ἐπιστάμενος, οἷός τε τὰ δέοντα ποιεῖν ἐστί, καὶ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ· ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος, οὐ; Οὕτως. Καὶ ψεύδεσθαι ἄρα καὶ ἐξαπατᾶν καὶ ὠφελεῖν, ὁ μὲν ἐπιστάμενος, οἷός τε ποιεῖν ἕκαστα τούτων ἐν τῷ δέοντι καιρῷ· ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος, οὐ; Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ. ΙΓ.

1 ^a Εὐριπίδου.

Πότερα θέλεις σοι ^b μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, ἢ σκληρὰ ἀληθῆ, φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.

2 ^a Σοφοκλέους Οἰδίποδος.

Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τότε

^t καὶ om. A. δὲ pro δὴ B. ταῦτα

A. ^v ἔστι] ἔσται Trinc.

^w ὅτι οἶ] ὅτι om. B.

^x δέοντι καὶ ἐν τῷ καιρῷ] καὶ ἐν τῷ om. A. Trinc.

^y ὁ ἐπιστάμενος ὁ μὲν ἐπιστάμενος A. Trinc.

1.

^a Sic A. Trinc. Scil. Fr. inc. 20.

^b μαλθακαψευδῆ et mox σκληραληθῆ φράζω Trinc.

2.

^a Sic A. Scil. Tyr. 354. Deest lemma Trinc.

τὸ ῥῆμα· καὶ ποῦ ταῦτο ^b φεύξεσθαι δοκεῖς ;
πέφευγα· τάληθές γὰρ ἰσχυρὸν ^c τρέφω.

3 ^a Σοφοκλέους Αἴαντι.

Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλάω.
τὰ σκληρὰ γὰρ τοι, κὰν ὑπέρδικ' ἤ, δάκνει.

4 ^a Ἐν τῷ αὐτῷ.

Ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν, ὡς δεινὸν τρέφει.
ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξοστιν φρονεῖν.

5 ^a Σοφοκλέους Τηρεῖ.

Θάρσει· λέγων τάληθές οὐ ^b σφάλῃ ποτέ.

6 ^a Σοφοκλέους Ἀλεάδαι.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

39

7 ^a Εὐριπίδου.

^b Ἐμοὶ γένοιτο πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται,
πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὖνους ἔμοι
φόβον παρελθὼν τὰ πὸ καρδίας ἐρεῖ.

8 ^a Εὐριπίδου Τημενίσι.

Καλὸν γ' ἀληθῆς καὶ ἀτενῆς παρρησία.

9 ^a Σοφοκλέους.

Αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ
ἢ γὰρ σιωπῇ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

^b φεύξεσθαι] φυλάξασθαι B. p. 15. σφαλῆ quinque codd. Schowii.
m. Trinc. 6.

^c βλέπω] τρέφω A. Gesneri ^a Sic A. Σοφοκλέους Trinc. Fr.
margo, et B. m. sec. et sic quin- Aload. 3.

3. ^a Sic Trinc. Fr. inc. 21. Deest
Σοφοκλέους. A. Ευριπίδης ἐν Ισοῦ Schow.

4. ^a Sic A. Scil. v. 1118. Trinc. ^b ἐμοὶ γὰρ εἴη Plutarchus II. p.
64. A. Valckenærio citatus Diatr.
p. 221. κάκιον Trinc.

5. ^a Sic A. Scil. Fr. 2. Τοῦ αὐτοῦ
lemma Trinc. 8.

5. ^a Sic A. Fragm. 3. Εὐριπίδου
Trinc. Incertus Grotius. 9.

^b σφάλῃ] σφαλῆ B. m. sec.
Vide Valckenær. Diatr. Eurip. p. ^a Sic A. Trinc. Fr. inc. 13.

- 10 ^a Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου.
 Ἄγαμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χειροῖν ^b ἔχων
^c μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμὸν,
 σιγήσομαι, ^d δίκαιά γ' ἀντεπεῖν ἔχων.
- 11 ^a Φιλήμονος Ἐπιδικαζομένου.
 Πρόχειρον ἐπὶ τὴν γλῶτταν εὐλόγῳ τρέχειν. 40
- 12 ^a Εὐριπίδου Ἐκάβης.
 Φεῦ φεῦ. Βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
 χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' αἰεὶ λόγων.
- 13 ^a Εὐριπίδου ἐν τῷ Δικτυί.
 Θάρσει, τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.
- 14 ^a Μοσχίωνος.
 Ὅμως τό γ' ὀρθόν καὶ δίκαιον οὐ ποτε
 σιγῇ παρήσω. Τὴν γὰρ ἐντεθραμμένην
 ἀστοῖς Ἀθάνας, τῇ τε Θεσέως πόλει,
 καλὸν φυλάττει ^b γνησίως παρρησίαν.
- 15 ^a Εὐριπίδου.
 Ἄτὰρ σιωπᾶν τά γε δίκαι' οὐ χρεῖ ποτε.
- 16 ^a Φιλοξένου.
 Φιλόξενος παραδοθεὶς ὑπὸ Διονυσίου ποτὲ εἰς τὰς λατο-50
 μίας διὰ τὸ φαυλίζειν τὰ ποιήματα αὐτοῦ, καὶ ἀνακλη-

10.

^a Sic A. Fr. 16. Εὐριπίδου. Trinc.^b ἔχων] ἔχω A. Trinc.^c μέλλοι τις] μέλλει τε εἰς B. m.
 p. μέλλοις ἐπὶ B. m. sec. μέλλοι τε
 εἰς Trinc.^d δίκαιά τ' ἀντεπεῖν B. m. pr.
 Trinc. δίκαια οὐ ἀντ. B. m. sec.

11.

^a Sic A. Deest locus Trinc.
 Cleric. p. 302.

12.

^a Sic A. Scil. v. 1238. Deest
 lemma Trinc.

13.

^a Sic A. Scil. Fr. 2. Deest
 lemma Trinc.

14.

^a Sic A. Trinc.^b γνησίως] γνησίω B. m. p. γνησίω
 παρρησία Trinc.

15.

^a Sic A. Trinc. Fr. incert. 22.

16.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
 Vide locos Wyttenbachio allegatos
 ad Plutarch. II. p. 334. C.

θεῖς, ἔπειτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν αὐτῶν ἐκλήθη· μέχρι
^b δὲ τινος ὑπομείνας ἀνέστη· πυθομένου δὲ τοῦ Διονυσίου,
 Ποῖ δὴ σύ; Εἰς τὰς λατομίας, εἶπεν.

17 ^a Δημοσθένους.

Οὐδὲν ἂν εἴη τοῖς ἐλευθέροις μείζον ἀτύχημα τοῦ στéρεσθαι
 τῆς παρρησίας.

18 ^a Ἐκ τῶν Διογένης Διατριβῶν.

Ὡσπερ οὖν τοῦ Ποντικῆς μέλιτος γεύσασθαι ἐπιχειροῦσιν
 οἱ ἄπειροι, γευσάμενοι δὲ παραχρῆμα ἐξέπτυσαν ^b δυσχερά-
 ναντες, ὅτι πικρὸν ἐστὶ καὶ ἀηδές· οὕτω καὶ ^c τοῦ Διογένης
 ἀποπειραῖσθαι μὲν ἤθελον διὰ πολυπραγμοσύνην, ἐλεγχόμε-
 νοι δὲ ἀπεστρέφοντο καὶ ἔφευγον· καὶ ἄλλων μὲν ἤδοντο
 λοιδορουμένων, αὐτοὶ δ' ἐφοβοῦντο καὶ ἀνεχώρουν· καὶ εἰ
 μὲν ἔσκωπτε καὶ ἔπαιζεν, ὥσπερ εἰώθει ἐνίοτε, ὑπερφυῶς
 ἔχαιρον· ἀνατεινομένου δὲ καὶ ^d σπουδάζοντος, οὐχ ὑπέμειναν
 τὴν παρρησίαν.

19 ^a Ἐν ταυτῶ.

^b Ἐπ' αὐτὸν γε τὸν Ἀντισθένην παραβάλλων πρὸς τοὺς ¹⁰
 λόγους ἐνίοτε ἤλεγχεν ὡς πολὺ μαλακώτερον· καὶ ἔφη αὐ-
 τὸν εἶναι σάλπιγγα, ^c λοιδορῶν, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἀκούειν φθελ-
 γομένου μέγιστον. Καὶ Ἀντισθένης ἀμυνόμενος, ἀντὶ τῆς σάλ-
 πιγγος ἔλεγε ταῖς ^d σφηξίν ὅμοιον αὐτὸν εἶναι· καὶ γὰρ τῶν
 σφηκῶν τὸν μὲν ψόφον τῶν πτερῶν εἶναι μικρὸν· τὸ δὲ κέντρον,
 δριμύτατον. Ἐχαιρεν οὖν τῇ παρρησίᾳ τοῦ Διογένης.

^b δὲ habet B. m. sec. Deest
 Trinc. Mox ἔφη pro εἶπεν B.

17.

^a Sic A. Trinc. οὐδὲν A. pro οὐδὲν.

18.

^a Sic A. Trinc.

^b δυσχεράναντες om. A.

^c τοῦ διογ.] τὰς διογ. B. m. p. Trinc.

^d σπουδάζοντος—ὑπέμειναν] σπου-
 δάσαντος—ὑπέμειναν A.

19.

^a Sic A. Trinc. v. Menag. ad
 Diog. Laert. VI. 44.

^b ἐπ' αὐτὸν] ἐπεὶ αὐτὸν A. Da-
 masc.

^c λοιδορῶν] λοιδοριῶν Gesn. marg.

^d σφίξιν ὅμοιον αὐτὸν εἶπε] ἔλεγε
 ταῖς σφηξίν ὅμοιον αὐτὸν εἶναι A. σφη-
 ξιν ὅμοιον εἶναι B. m. sec. ἔλεγε
 σφηξιν ὁ. α. ε. Trinc.

20 ^a Σόλωνος.

Συμβούλευε μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ ἄριστα.

21 ^a Πυθαγόρου.

^b Συγγενεῖ καὶ ἄρχοντι πλὴν ἐλευθερίας πάντα εἶκε. 20

22 ^a Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὁμοιωμάτων.

Ὅμοιον ἀψινθίου τὸ δριμύ, καὶ λόγου παρρησίαν ἐκκόψαι.

23 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστανύμου Τομαριάν.

Ὅσπερ τὸ μέλι τὰ ἠλκαμένα δάκνει, τοῖς δὲ κατὰ φύσιν ἡδύ ἐστιν, οὕτω καὶ οἱ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι.

24 ^a Ἐκ τῶν Δίωνος Χρειῶν.

Τὴν ἐπιτίμησιν ὁ Διογένης ἀλλότριον ἀγαθὸν ἔλεγεν εἶναι.

25 ^a Διογένους.

Διογένης Ἀττικοῦ τινὸς ἐγκαλοῦντος αὐτῶ, διότι Λακε-³⁰
δαιμονίους μᾶλλον ἐπαινῶν, παρ' ἐκείνοις οὐ διατρίβει· Οὐδὲ
γὰρ ἰατρός, εἶπεν, ὑγείας ἂν ποιητικὸς, ἐν τοῖς ὑγιαίνουσι
^b τὴν διατριβὴν ποιεῖται.

26 ^a Δημοκρίτου.

Κρέσσον τὰ οἰκήσια ἡμαρτήματα ἐλέγχειν, ἢ τὰ ὀθνεῖα.

27 ^a Διογένους.

Ὁ Διογένης ἔλεγεν, ὅτι οἱ μὲν ^b ἄλλοι κύνες τοὺς ἐχθροὺς
δάκνουσιν· ἐγὼ δὲ τοὺς φίλους, ἵνα σώσω.

20.

^a Sic A. Trinc.

23.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

21.

^a Sic Trinc. Damasc. Deest
locus A.

24.

^a Sic A. Trinc.

^b Non vertit corrupta Gesnerus.
Emendate hæc leguntur in De-
mophili sententiis Pythagor. συγ-
γενεῖ—πάντα εἶκε. VALCKEN. εὐγε-
νεῖα B. συγγενεῖ Damasc. et in fine
εἶχεν.

25.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b τὴν διατριβὴν ποιεῖται] διατρί-
βει A.

26.

^a Sic A. Trinc.

27.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἄλλοι om. Trinc.

^a Sic A. Ἐκ τῶν Ἀριστανύμου
Trinc.

28 ^a Ἐκ τῶν Σερήνου.

Ἀντιπάτρῳ ἀγροῖκος ἄνθρωπος ἐπεδίδου βιβλίον ^b εὐτυχίαν ⁴⁰ ἔχον· ὁ δὲ, Οὐ σχολάζω, ἔφη. Καὶ μὴ βασίλευε, εἶπεν ἐκεῖνος, εἰ μὴ σχολὴν ἄγεις.

29 ^a Ἐν ταυτῶ.

Πρεσβύτις δικαζομένη ἐπὶ Φιλίππου, ὡς ^b ἑώρα νυστάζοντα ^c ἔπειτα μέλλοντα ἀποφαίνεσθαι, ἐδεῖτο συγχαρῆσαι αὐτῇ ἐφέιναι. Ὁ δὲ, Ἐπὶ τίνα; εἶπεν. Ἐπὶ ^d Φίλιππον, ἀπεκρίνατο, ἐγρηγορότα.

30 ^a Δημοκράτους.

Δημοκράτης ἰδὼν κλέπτῃν ὑπὸ τῶν ἕνδεκα ἀπαγόμενον, Ἄθλιε, εἶπε, τί γὰρ τὰ μικρὰ ἐκλεπτες, ἀλλ' οὐ τὰ με- ⁵⁰ γάλα, ἵνα καὶ σὺ ἄλλους ἀπῆγες;

31 ^a Ἴπποκράτους.

Ἴπποκράτην ἔπειθέ τις πρὸς Ξέρξην ἀπαίρειν, χρηστὸν εἶναι φάσκων βασιλέα· ὁ δὲ, Οὐ δέομαι, ἔφη, χρηστοῦ δεσπότου.

32 ^a Δημοσθένους.

Δημοσθένης πρὸς κλέπτῃν εἰπόντα, Οὐκ ἤδειν ὅτι σὸν ἔστιν· Ὅτι δὲ, ἔφη, σὸν οὐκ ἔστιν ἡδεῖς.

33 ^a Πυθαγόρου.

Τὰ ἀμαρτήματά σου πειρῶ μὴ λόγοις ^b ἐπικαλύπτειν, ἀλλὰ θεραπεύειν ἐλέγχοις.

28.

^a Σερῖνου A. Trinc. v. Plutarch. II. p. 179. C.

^b εὐτυχίαν] ἐντυχίαν B. pro conj. et sic Wyttenbachius. ἀντιδικίαν Jacobsius in Athen. p. 241. actionis libellum. Mox σχολάζειν A.

29.

^a Sic Trinc. et A. m.p. sed delevit manus sec. v. Plutarch. II. 178.

F.

^b ἑώρα addidi cum A. et B. m. sec. ὡς οὐ ζοντα Trinc.

^c ἐπὶ τὰ] ἔπειτα Damasc. καὶ A. B. sed in utroque a m. sec.

^d Φίλιππον] φοιτῶντα B. m. pr. Trinc.

30.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

31.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

32.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

33.

^a Sic A. Trinc.

^b ἐπικαλύπτειν] καλύπτειν A.

34 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐχ οὕτω χαλεπὸν ἀμαρτάνειν, ὡς ^b τὸν ἀμαρτάνοντα μὴ ἐξελέγχειν.

35 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ὡσπερ σωματικὸν πάθος οὐ κρυπτόμενον, οὐδὲ ἐπαινούμενον ὑγιάζεται, οὕτως οὐδὲ ψυχὴ κακῶς φρουρουμένη καὶ συναγορευομένη θεραπεύεται.

36 ^a Πλάτωνος.

Διονύσιος ὁ τύραννος ἀτιμάζων ^b αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς Δίωνα φιλίαν, κατέκλιεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ χάρᾳ· καὶ μυκτηρίζων, ^c Ἡ που ὁ Πλάτων, ἔφη, ἐνθένδε ἀπελθὼν πολὺν ἐν ¹⁰ Ἀκαδημία λόγον καθ' ἡμῶν ^d διαθήσει. Ὁ δὲ, ^e Μὴ λόγων, ἔφη, γένοιτο τοσαύτη ἀπορία, ὥστε περὶ σοῦ διαλέγεσθαι.

37 ^a Διογένους.

Διογένης ^b ἤρετο Πλάτωνα, εἰ νόμους γράφει· ὁ δὲ ἔφη. Τί δαί; πολιτείαν ἔγραψας; Πάνυ μὲν οὔν. Τί οὔν, ἡ πολιτεία νόμους οὐκ εἶχεν; Εἶχεν. Τί οὔν ἔδει σε πάλιν νόμους γράφειν;

38 ^a Αἰλιανῶ.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος πρὸς Ἀριστοφῶντα τὸν ^b Ἀζηνιέα πάντων ἄριστα ἔχοντα λόγον εἶπεν· ἐπεὶ γὰρ ἄσωτος ἦν ὁ Ἀριστοφῶν, πικρότατα αὐτῷ καθίκετο ὁ Τιμόθεος εἰπὼν, ^c Ὡς ²⁰ ἰκανὸν οὐδὲν, τούτῳ γε αἰσχρὸν οὐδέν.

34.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b τὸ ἀμαρτάνοντα] τὸν ἀμαρτάνοντα A. B. m. sec.

35.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

36.

^a Sic A. Trinc.

^b αὐτὸν] Πλάτωνα B. m. sec.

^c εἴ που] ἢ που A. B. m. s. ἢ που ὦ Πλάτων ἔφη Damasc. Pro εἶπον Gesnerus conjecit εἶπεν.

^d διαθήσει] διαθέσει Trinc.

^e μὴ λόγων, ἔ. γ. τ.] μὴ γένοιτο

τοσαύτη λόγων A.

37.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b εἶρετο] ἤρετο A.

38.

^a Sic Trinc. Deest A.

^b Ἀζηνιέα] Ἀζηνιέα Damasc.

Ἀζηνικά B. p. m. ἴσ. Ῥαμνούσιον

idem m. sec. Vide Perizonium

ad Ælian. Var. Hist. XIV. 3. qui

hunc locum non intellexit: vertit

enim, Timotheus — contra A. qui

omnium optime perorabat, orationem

habuit; quum debuisset, Ti-

39 ^a Ἐκ τῶν Ἀρίστανος Ὁμοιωμάτων.

Φήσαντός τινος, λίαν ^b μοι ἐπισκώπτεις, ἔφη· Καὶ γὰρ τοῖς σπληνικοῖς τὰ μὲν δριμύα καὶ πικρὰ ὠφέλιμα· τὰ δὲ γλυκεὰ, βλαβερά.

40 ^a Δημοκρίτου.

Οἰκίῳ ἐλευθερίας, παρρησίῃ· κίνδυνος δὲ, ἡ τοῦ καιροῦ διάγνωσις.

41 ^a Δημοσθένους Ὀλυμπιακῶν γ.

Ἄλλὰ δικαίου πολίτου κρίνω τὴν τῶν πραγμάτων σωτηρίαν ἀντὶ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριτος αἰρεῖσθαι.

42 ^a Ἐκ τῶν Σερήνου.

Ἡ Λάκαινα πωλουμένη, πρὸς τὸν ἐρόμενον τί ἐπίσταται, ³⁰ Ἐλευθέρα, ἔφη, εἶναι.

43 ^a Θεμιστίου ἐκ τοῦ Περί Ψυχῆς.

Εἰ μὲν οὖν ὀρθῶς ἐπὶ Πλάτωνος εἶπε Διογένης, Τί δὲ ὄφελος ἡμῖν ἀνδρὸς, ὃς πολὺν ἤδη χρόνον φιλοσοφῶν, οὐδένα λελύπηκεν; ἔτεροι ^b κρίνωσιν. Ἴσως γὰρ ^c ὡς τὸ μέλι δεῖ καὶ τὸν λόγον τοῦ φιλοσόφου τὸ γλυκὺ δηκτικὸν ἔχειν τῶν ἠλκωμένων.

44 ^a Εὐσεβίου.

^b Παρρησίῃ ἀπὸ γνώμης ἐλευθέρης καὶ ἀληθεῖν ἀσπαζομε-

motheus—dixit in *A. optimum dictionum*. Recte cepit Wakefieldus.

39.

^a Sic *A.* ἀριστοῦμου pro Ἀρίστωνος Trinc.

^b μοι ἐπισκώπτεις] μὴ σκώπτει *A.* με pro μοι *Damasc.* Hanc sententiam non habet *B.*

40.

^a Sic *A.* Trinc.

41.

^a Sic *A.* Scilicet p. 34. Simpliciter Δημοσθ. Trinc.

42.

^a Σερήνου *A.* Trinc. *V.* Plutarch. p. 242. *C.*

43.

^a Sic Trinc. ἐκ τοῦ περὶ ψυχῆς *Damasc.* Deest locus *A.* Plutarcheum esse docet Wyttenbachius. *Fr. inc.* 5.

^b κρίνωσιν] κρίνουσιν Trinc. *B.* m. p. κρινούσιν m. sec.

^c ὡς τὸ μὲν δεῖ] ᾤετο μὲν δεῖν corrigiit Valckenærius ad Herodot. VIII. 5. Ingeniose quidem: melius tamen Wyttenbach. *V.* supra 23.

44.

^a Sic *A.* Trinc.

^b Παρρησίῃ] παρρησίῃ *A.* *B.*

νης προέρχεται· παρέξεται δὲ αὐτὴν ἀνώμητον, οὐ^c τῷ πᾶσι⁴⁰
καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπιτιμᾶν καὶ λοιδορέεσθαι, νομίζων τούτο εἶναι
τὴν παρρησίην· ἀλλ' εἰ πρὸς οὓς δεῖ, καὶ ὑπὲρ τίνων^d χρῆ,
καὶ ἐν ᾧ χρῆ, μετὰ τοῦ χρησίμου^e τῶν παρισταμένων ζῆν
νόῳ προσδιαλέγοιο.

45 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐχθρὸς τάληθῆ εἰπὼν τοῦ προσποικευμένου φίλου πρὸς χά-
ριν^b εἰπόντος παντὸς αἰρετώτερος.

46 ^a Σωκράτους.

Τῆς παρρησίας, ὡς περ ὥρας, ἐν καιρῷ ἢ χάρις ἡδίων.

47 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτε μάχαιραν ἀμβλεῖαν, οὔτε παρρησίαν ἄπρακτον ἔχειν
δεῖ.

48 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτε ἐκ τοῦ κόσμου τὸν ἥλιον, οὔτε ἐκ τῆς παιδείας ἀρτέον⁵⁰
τὴν παρρησίαν.

49 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔστιν ὡς περ τρίβωνά ρυπαρὸν ἀμπεχόμενον εὐεκτεῖν, οὐ-
τωςὶ καὶ βίον ἔχοντα πενιχρὸν παρρησιάζεσθαι.

50 ^a Ἐρμού ἐκ τοῦ Ἰσιδος πρὸς ὦρον.

Ἐλεγχος γὰρ^b ἐπιγνωσθεῖς, ᾧ μέγιστε βασιλεῦ, εἰς ἐπι-
θυμίαν φέρει τὸν ἐλεγχθέντα ὧν πρότερον οὐκ ἤδει.

^c τὸ πᾶσι] τῷ πᾶσι VALCKEN.

^d χρημάτων] χρῆ A. B. m. sec. Damasc. Gesneri margo. Mox ᾧ δὴ χρῆ A.

^e τῶν παρισταμένων] περὶ τῶν παρ. A. Gesneri margo. μετὰ τῶν π. Trinc. In fine προσδιαλέγοιο A. Trinc.

45.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b εἰπόντος] ἦ A.

46.

^a Sic A. Trinc.

47.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

48.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

49.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

50.

^a Sic A. B. ubi isti. Schowius dedit ex uno cod. quem Vindobonensem esse suspicor, Ἐρμού ἐκ τῆς Ἰσιδος πρεσβείας. Trinc. simpliciter Ἐρμού.

^b ἐπιγνωσθεῖς] ἐπιγνωθεῖς A.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ. ΙΔ.

1 ^a Ποσειδίου.

Τὴν χλανίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμὲ
προσηγόρευον. οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

2 ^a Κριτίου.

Ὅστις δὲ τοῖς φίλοισι πάντα πρὸς χάριν
πράσσωσι ὀμιλεῖ, τὴν παραυτίχ' ἠδονὴν
ἔχθραν καθίστησ' εἰς τὸν ὕστερον χρόνον.

3 ^a Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ.

Φίλους δὲ τοὺς ^b μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο· τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἠδονῇ
τῇ σῆ' πονηροῦς, κλειῖθρον εἰργέτω στέγης.

4 ^a Ζήνωνος.

Ἐλεγχε σαυτὸν ὅστις εἶ, ^b μὴ πρὸς χάριν
ἄκου', ἀφαιροῦ δὲ κολάκων παρρησίαν.

5 ^a Εὐριπίδου Ἰφιγενείας.

Αἰνούμενοι γὰρ ^b ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ
μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἐὰν αἰνώσ' ἄγαν.

6 ^a Εὐριπίδου Ὀρέστου.

Βάρος τι καὶ τόδ' ἐστίν, αἰνεῖσθαι λίαν.

7 ^a Νικολάου.

Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος
Διὸς πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.

1.

^a Sic A. ποσειδίου Trinc.

2.

^a Sic A. Trinc.

3.

^a Sic A. Scil. Fr. 2, 18. Sim-
pliciter Εὐριπίδου Trinc.^b μὲν μὴ] μὲν om. Trinc.

4.

^a Sic A. Trinc.^b μὴ] καὶ μὴ A. Trinc.

5.

^a Sic A. Scil. Aul. 979. Sim-

pliciter Εὐριπίδου Trinc.

^b οἱ ἀγαθοὶ] Deest articulus A.
Trinc. Mox A. Trinc. ἀν pro ἐάν.

6.

^a Sic A. Scil. v. 1162. Deest
lemma Trinc.

7.

^a Sic A. Trinc.Ib. Pro Nicolao forte reponen-
dum Nicostratus. VALCKEN. Vi-
tiosi nihil suspicatur Porsonus
Eurip. Orest. 5.

οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς,
 ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ' ἀκουσίῳ
 δίφρῳ περιπεσὼν δυνάμενῳ λιμὸν ποιεῖν,
 ἅπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη.
 ἄφνω δὲ πληγεῖς εἰς μέσῃν τὴν γαστέρα
 ἔδοξεν αὐτῷ γεγόνειαι ὁ τᾶνῳ κάτω.

Σίπυλόν τε ταῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον,
 καὶ μάλα δικαίως· Φρῦξ γὰρ ὢν, οὐχ ἱκανὸς ἦν
 τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ φέρειν παρρησίαν.

30

^d διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
 ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐξηλασμένης,
 πικρῶς ὁ ἐπιπλήξαι βούλομ', ἂν περ νῆ Δία
 παρρησίαν μοι δῶτε, τοὺς ἀσυμβόλους,
 τὰλλότρια δειπνεῖν ἐλομένους ἄνευ πόνου.
 τί γὰρ μαθῶν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων
 βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
^f ξυνῆκας; εἶπον, ἄξιον γὰρ εἰδέναι.
 τίνος μαθητῆς γέγονας; αἴρεσιν τίνα
^g ζηλοῖς; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὀρμώμενος

40

^b τὰ τῆς τραπέζης] Ita legendum
 pro eo quod vulgo est εἴτα τῆς.
 Monebat Salmasius et esse ἀνα-
 κλουθον, qualia apud Thucydidem
 et alios multa: quasi non περι-
 πεσὼν, sed περιπεσόντος αὐτοῦ dictum
 esset. GROTIUS.

Ib. εἰ τῆς edd. Trinc. Gesn.
 ἀπὸ τῆς B. a m. sec. et sic qua-
 tuor MSS. apud Schowium. θεῖης
 τραπέζης conj. Jacobs.

^c τ' ἄνω κάτω] τᾶνῳ καὶ κάτω
 Trinc. Mox ad Σίπυλον Grotius in
 annot. ms. "Vide Aristidem de
 "Smyrna [T. i. p. 459. Canter.]
 "Plutarch. adv. Stoicos [p. 1059.
 "C.] Strabo I." [p. 101 = 86.]

^d διὸ δὴ] διὸ δεῖ A. ubi desunt
 præcedentia.

^e ἐκπλήξαι] ἐπιπλήξαι A. Ges-

neri margo, et duo MSS. Scho-
 wii. πικρὸς A.

^f ξυνῆκας] συνηκας A. N. εὐρηκας A.
 in marg. συνηκας B. cum ἴσ. ηὐρηκας
 et γρ. εὐρηκας in marg.

^g * κλοῖς;] Sic Trinc. et Ges-
 ner. Stellula tamen Trincavello
 deest. εἶλον A. B. m. sec. et Ges-
 nerī margo, quam lectionem re-
 cepit Grotius. φιλεῖς edidit Scho-
 wius ex uno MS.

Ib. MS. Paris. εἶλον est inter-
 pretamentum. Corrigo ζηλοῖς. Di-
 ogenem rogat emtor ζηλοῖς δὲ τίνα;
 Lucian. I. 548, 27. II. p. 381,
 75. τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον
 ἐν φιλοσοφίᾳ. I. 606, 22. vere φι-
 λοσοφίαν ζηλοῦντες. II. p. 377, 67.
 τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν.—Τὴν αὐ-
 τὴν ἐξηλωκῶς προαίρεσιν Herculi Di-

τολμᾶς παρασιτεῖν; ἀ μόλις ἡμεῖς τὸν βίον
^b ἅπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
 ἀνεωγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν,
 διὰ τοὺς ⁱ ἀνώδυνα τὰλλότρια μασσωμένους.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς.
 πλευρὰν ἔχειν ^k πρῶτιστον ἐν τούτοισι δεῖ,
 πρόσωπον ἰταμὸν, χρῶμα διαμῆνον, γνάθον
 ἀκάματον, εὐθύς δυναμένην πληγὰς φέρειν
 στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἔστι τῆς ὅλης τέχνης.
 ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν
 αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δούλον εἶναι σκώμματος.
 ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις, ἢ καὶ ^l βάπτεται
 θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ;
 ἔστω Γανυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος.
 πρὸς χάριν ^m ὁμιλεῖ τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ.
ⁿ ταραττεταί τις, καὶ ^o ποιεῖ πάντας νεκροὺς
^p δείπνῳ; σιωπῇ τούτων ὑπομυκτηρίσας
 εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.

od. I. 28, 35. Longin. VII. 7. cum idem pulcrum videtur τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδεύματων, βίων, ζήλων. VALCKEN.

Ib. Lege ζηλοῖς. Cicero pro Muræn. 29. cuius inventorum æmuli. Porphyg. de Abst. IV. 12. sive Joseph. B. J. II. viii. 7. ἐζηλωκῶς προαίρεσιν Diod. Sic. I. 24. quem confer etiam V. 76. Synes. Dion. p. 49. B. Tacit. Annal. VI. 22. PORSON.

^b πάντα] Porsonus ἅπαντα.

ⁱ ἀνω δία τ'] ἀνώδυνα Codd. quatuor Schowii, et sic B. m. sec. ἀναιδῶς conj. Grotius.

^k πρώτοιςι τούτοιςι δεῖ] πρώτοιςι τούτοιςι Trinc. πρώτιστον ἐν τούτοιςι δ. A. B. m. sec. Gesneri margo.

codd. quidam Schowii. Alii Schowii codd. πρώτοιςιν ἐν τούτοιςι.

Ib. πρῶτιστον ἐν τούτοιςι δ.] Ita MS. A. Vereor ne obscœnius quid subsit, quod indagari non tanti est, ut pudori faciamus injuriam. GROTIUS.

^l βλάπτεται] βάπτεται A. ex em. et sic B.

^m ὁμιλεῖ] ὁμιλεῖ B. ex em.

ⁿ ταραττεταί] παραττεταί Trinc. A. B. in textu. παρατάττεται uterque in marg.

Ib. παρατάττεται] Ita MS. A. recte. Id est, aciem instruit debellaturus in mensa Alexandrum. Vulgo ταραττεταί. GROTIUS.

^o ποιεῖ.] ποιεῖ Gesneri margo.

^p δείπνῳ] δείπνεῖ B. pro conj.

οἶμαι δ' ἑμαυτὸν εὐθετον ¹ τῷ πράγματι,
 παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεστί μοι
 ὅσα ² περ ἔχειν τἀλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
 λιμὸς, ἀπόνοια, τόλμα, γαστήρ, ἀργία.
 καὶ νῦν ³ μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἀναξ
 σὺνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι ⁴ καὶ φίλον.

8 ^a Δημοκρίτου.

Εὐλογεῖν ἐπὶ καλοῖς ἔργομασι, καλόν· τὸ γὰρ ἐπὶ φλαύ-
 10 ροισι, κίβδηλον, καὶ ἀπατεῶνος ἔργον.

9 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστῶνιμου Τομαρίων.

Τὰ μὲν ξύλα τὸ πῦρ αὐξόντα ὑπ' αὐτοῦ καταναλίσκονται·
 ὁ δὲ πλῆθος ἐκτρέφει τοὺς κόλακας ὑπ' αὐτῶν τούτων
 διαφθείρεται.

10 ^a Σωτίωνος ἐκ τοῦ περὶ Ὀργῆς.

Οἱ δελφῖνες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς
 κολυμβῶσι, πρὸς δὲ τὸ ξηρὸν οὐκ ἐξοκέλλουσιν· οὕτως οἱ
 κόλακες ἐν εὐδία παραμένουσιν, ὡς καὶ οἱ τοὺς φίλους εἰς
 ἀποδημίαν προπέμποντες, μέχρι τῆς λείας συμπαρακολου-
 20 θοῦσιν, ἐπεὶ δ' ἂν εἰς τραχεῖαν ἔλθωσιν, ἀπιάσιν.

11 ^a Φαβαρίνου.

Ἔστι δὲ οὐκ ἀξιοπίστος ἔπαινος, ὃν ἐπαινεῖ τις ἕτερον διὰ
 τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον.

12 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ὡσπερ ὁ Ἀκταίαν ὑπὸ τῶν τρεφομένων ὑπ' αὐτοῦ κυ-

¹ τοῖς πράγμασι] τῷ πράγματι A.
 Gesneri margo.

² περ ἔχειν] παρέχειν A.

³ μ' ὁ] με B. Trinc.

⁴ καὶ φίλον] Καὶ addidimus ut
 versus impleretur. GROTIUS.

8.

^a Sic A. Trinc.

9.

^a Sic A. Deest τομαρίων Trinc.

10.

^a Sic A. m. sec. Φωτίωνος pr.
 Simpl. Ἐκ τῶν Σωτίωνος Trinc.

11.

^a Sic A. Φαβαρίνου Trinc.

12.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

νῶν ἀπέθανεν, οὕτως οἱ κόλακες τοὺς τρέφοντας ^b καταλύουσιν.

13 ^a Θεοδώρου ὑπὲρ Ἐλπίδος Φοριανῆς.

Εἴσοδος δὲ ἦν παρ' αὐτὴν οὐκ ὀλίγη· τῶν μὲν τοῦ ἥθους τὴν ^b ἀφέλειαν ἀποδεχομένων, τῶν δέ τι καὶ δεομένων ἴσως· τῶν δὲ πολλῶν ^c συνήθη νοσοῦντων, καὶ οἰκεία φύσει χρωμένων, ³⁰ οἱ τοὺς πλουτοῦντας ὥσπερ τι κρεῖττον θαυμάζοντες, φθείρεσθαι πρὸς τὰς τούτων θύρας εἰώθασιν, κὰν μὴ ὅτιοῦν τῆς εὐπορίας μεθέξειν μέλλωσιν.

14 ^a Διογένους.

Ἐπὶ τῆς κολακείας, ὥσπερ ἐπὶ μνήματος, αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φιλίας ἐπιγέγραπται.

15 ^a Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον.

Μίσει τοὺς κολακεύοντας, ὥσπερ τοὺς ἐξαπατῶντας· ἀμφοτέροι γὰρ πιστευθέντες τοὺς ^b πιστεύσαντας ἀδικουῦσι.

16 ^a Κράτητος.

Κράτης τοὺς κόλακας φησι ^b συγκατανευσιφάγους. ⁴⁰

17 ^a Ἀντισθένης.

Ἀντισθένης αἰρετώτερόν φησιν εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν, ἢ εἰς κόλακας· οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται.

^b καταλύουσιν] κατεσθίουσι A.
Gesneri margo. κατέδουσι conj.
Jacobs. Anthol. T. X. p. 217.

13.

^a Sic B. infra LXXI. 9. ἐλπίδα A. sed h. l. compendiose ἐλπίφοριαν. Trinc. simpliciter Θεοδώρου. Gesner: Theodoti ὑπὲρ ἐλπιδιφορίας.

^b ἀφέλειαν] ἀφέλειαν Trinc.

^c συνήθως] συνή' A. συνήθη Gesneri margo.

14.

^a Sic A. Trinc.

15.

^a Sic A. simpliciter Ἰσοκράτους Trinc.

^b πιστεύσαντας] πιστεύοντας A.

16.

^a Sic A.

^b συγκατανευσιφάγους] συγκατανευσιφάγους A.

17.

^a Sic A.

18 ^a Πυθαγόρου.

Χαῖρε τοῖς ἐλέγχουσί σε μᾶλλον, ἢ τοῖς κολακεύουσιν· ὡς δ' ἐχθρῶν χείρονας ἐκτρέπου τοὺς κολακεύοντας.

19 ^a Ἀντισθένης.

Ἀντισθένης ἔλεγεν, ὥσπερ τὰς ἐταίρας τὰγαθὰ πάντα εὐχέσθαι τοῖς ἔρασταῖς παρεῖναι, πλὴν νοῦ καὶ φρονήσεως, οὕτω καὶ τοὺς κόλακας οἷς σύνεισι.

50

20 ^a Κράτης.

Κράτης πρὸς νέον πλούσιον πολλοὺς κόλακας ἐπισυρόμενον, Νεανίσκε, εἶπεν, ἐλεῶ σου τὴν ἐρημίαν.

21 ^a Σωκράτους.

Ἡ τῶν κολάκων εὐνοία καθάπερ ἐκ τροπῆς φεύγει τὰς ἀτυχίας.

22 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Θηρεύουσι τοῖς μὲν κυσὶ τοὺς λαγωοὺς οἱ κυνηγοὶ, τοῖς δὲ ἐπαίνοις τοὺς ἀνοήτους οἱ πολλοί.

23 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οἱ μὲν λύκοι τοῖς κυσὶν, οἱ δὲ κόλακες τοῖς φίλοις ὄντες ὅμοιοι, ἀνομοίωιν ἐπιθυμοῦσιν.

24 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔοικεν ἡ κολακεία γραπτῇ πανοπλίᾳ. Διὸ τέρψιν μὲν ἔχει, χρεῖαν δὲ οὐδεμίαν παρέχεται.

25 ^a Πλάτωνος ἐκ τῆς πρὸς Διόνυσον Ἐπιστολῆς.

Ἐάρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρᾷ τὰς μεγάλας οὐσίας

18.

^a Sic A. Πυθαγόρας Trinc.

19.

^a Sic A.

20.

^a Sic A.

21.

^a Sic A. Σωκράτης Trinc.

22.

^a Sic A.

23.

^a Sic A.

24.

^a Sic A.

25.

^a Sic A. Scil. p. 317. C. Simpl. Πλάτωνος Trinc.

καὶ ὑπερόγκους τῶν τε ἰδιωτῶν καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὅσω περ ἂν μείζους ᾶσι, τοσούτω πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἠδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης τοὺς 10 ὀμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακὸν οὐδὲν μείζον γενναῖ πλούτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις.

26 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ Μενεξένου ἢ Ἐπιταφίου.

Ἔστι δὲ τις ἐν τούτοις ἀγωνίζηται, ^b ὥσπερ καὶ ἐπαινεῖ, οὐδὲν μέγα δοκεῖν εὖ λέγειν.

ΠΕΡΙ ΑΣΩΤΙΑΣ. ΙΕ.

1 ^a Μενάνδρου.

Τοὺς τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίστως βίον

51

^b τὸ καλῶς ἀκούειν, ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.

2 ^a Εὐφρονος Διδύμων.

Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,

πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἐξω τινὰ;

3 ^a Διφίλου. 152

Ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῶ χρόνῳ,

20

ἐν ἡμέρᾳ ^b δὲ διαφορῆσαι ῥάδιον.

4 ^a Μενάνδρου.

^b Λαμπρῶς ἔνιοι † σώζειν, οἷς χαλεπότερον

τοῦ ^c περιποιήσασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.

26.

^a Sic A. Sc. p. 235. D. Deest lemma Trinc.

^b ὥσπερ] ὅσπερ B. m. sec.

1.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 208.

^b τῷ καλῶς] τὸ καλῶς A. B. marg. Articulum delevit Grotius.

2.

^a Sic Froben. Εὐφρονος B. Nihil enotavi ex A. Εὐφρονος ἐν Διδύμοις Schow. *Euphronis in Didymis* Gesner. *Euphro Geminis* Grotius. Cum priori jungit Trinc.

3.

^a Sic A. B. Εὐφρονος Trinc.

^b δὲ μὲξ διαφορῆσαι] μὲξ om. Voss. Arsen. A. Maximus, Frob. Et sic Porson. Adv. p. 303. Grotius dedit διαφορεῖν.

4.

^a Sic A. Cleric. p. 208. Διφίλου Trinc.

^b Λαμπρῶς γὰρ ἔνιοι ζῶσιν] Et hæc emendatio nostra, cum vulgo exstaret λαμπρῶς ἔνιοι σώζειν, nec versu nec sensu constante. Grotius.

^c πέρα ποιήσασθαι] παρὰ π. N.

5 ^a Μενάνδρου.

Ἄν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που τεττάρων,
σκεπτόμεθα τὰναγκαῖ ἑκάστης ἡμέρας.
ἂν ^b ἢ δὲ φείσασθαι τι τοῦ γήραος χάριν,
οὐ ^c φεισόμεσθ' ἐφόδια περιποιούμενοι ;

6 ^a Θεόγνιδος.

Ὡσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἐτέροισι δίδου, Κύρνε, τὰ τῶν ἐτέρων.

7 ^a Πυθαγόρου.

Μὴ δαπανᾷν παρὰ καιρὸν, ^b ἀπειροκάλως ἐνὶ ἡμῶν,
μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι. Μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

8 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἰδὼν τινα προχείρως πᾶσι χαριζόμενον, καὶ
ἀνεξετάστως ὑπηρετούμενον· Κακῶς, εἶπεν, ἀπόλοιο, ὅτι τὰς
Χάριτας, παρθένοὺς οὖσας, πόρνας ^b ἐποίησας.

9 ^a Διογένους.

Διογένης ἄσωτον ἤτει μνᾶν τοῦ δὲ εἰπόντος, Διατί τοὺς
ἄλλους ^b τριάβολα, ἐμὲ δὲ μνᾶν ζητεῖς ; ἔφη, Παρὰ μὲν ^c
τῶν ἄλλων ἐλπίζω πάλιν λαβεῖν, παρὰ δὲ σοῦ οὐκέτι.

10 ^a Κράτητος.

Κράτης τὰ τῶν πλουσίων καὶ ἀσώτων χρήματα ταῖς ^b ἐπὶ
τῶν κρημνῶν συκαῖς εἵκαζεν, ἀφ' ὧν ἄνθρωπον μηδὲν λαμ-

περιποιήσασθαι Gesneri margo, et
MSS. omnes Schowii, et sic Gro-
tius.

^b ἀπειροκάλως ἐνὶ ἡμῶν] ὅποια κα-
λῶν ἀδαήμων Gesneri margo, et B.
m. sec. e Pythag. Aur. Carm.

5.

^a Sic Trinc. Cleric. p. 208. Φι-
λήμονος B. Deest locus A.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἢ δὲ] δέη B. m. s. δέον Brunck.
Hunc v. et seq. Philemoni tribuit
Trinc.

^b ἐποίησας] πεποίησας Voss.

9.

^c φεισόμεσθ'] φειδόμεσθ' B. m. sec.
φειδόμεσθ' Brunck. et MSS. Schowii.

^a Sic A. Lemma Deest Trinc.
^b τριάβολα] τριάβολον B. m. s.
Mox λαβεῖν om. Trinc. Voss. et B.
m. sec.

6.

^a Sic Trinc. Scil. v. 331.

^a Sic A. Lemma deest Trinc.

7.

^a Sic A. Trinc.

^b ἐπὶ τῶν κρ.] Deest τῶν Trinc.

βάειν, κόρακας δὲ καὶ ἰκτίνους· ὡς περὰ τούτων, εἰταί-
ρας^c καὶ κόλακας.

11 ^a Δημοσθένους ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην.

Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ πλείστοι κτῶνται μὲν τὰγαθὰ, τῷ
καλῶς βουλευέσθαι, καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν· φυλάττειν
δ' οὐκ ἐθέλουσι τοῖς αὐτοῖς τούτοις. 50

12 ^a Ζήνωνος.

Ζήνων πρὸς τοὺς ἀπολογουμένους ὑπὲρ τῆς αὐτῶν^b ἀσωτίας,
καὶ λέγοντας ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἀναλίσκειν, ἔλεγεν·
^c Ἡ που καὶ τοῖς μαγείροις συγγνώσεσθε, ἐὰν ἀλμυρὰ λέγωσι
πεποικημένοι τὰ ὄψα, ὅτι πλῆθος ἀλῶν αὐτοῖς ὑπῆρχεν;

13 ^a Ξενοφῶν ἐν τῷ ἢ τῆς Κύρου παιδείας.

Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὡς τὸ λα-
βόντα στερηθῆναι.

ΠΕΡΙ ΦΕΙΔΩΛΙΑΣ, ΙΣ.

1 ^a Φιλίμονος.

Ἐὰν οἷς ἔχωμεν, ^b τοῖς γε μηδὲ χρώμεθα,
ἀ δ' οὐκ ἔχομεν ζητοῦμεν, ἂν μὲν διὰ τύχην,
ἂν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι. 10

2 ^a Ἀπολλοδώρου.

Μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι.
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἠδέως,
κακῶς διάγει, τί ἂν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο; διότι ^b δυστυχεῖ συνδυστυχεῖ.

^c καὶ κόλ.] ἢ κόλ. B. m. p. Trinc.

11.

^a Sic A. Scil. p. 472. Simpli-
citer Δημοσθένους Trinc.

12.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἀσωτίας] ἀσωτίας Voss. A.

^c ἢ που] εἰ που B.

13.

^a Sic A. Scil. VII. 5, 82. Sim-
pliciter Ξενοφῶντος Trinc.

1.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 342.

^b ταῖς γε] γε om. Trinc.

2.

^a Sic A. Trinc.

^b δυστυχεῖ σὺν τῇ τύχῃ] δ. συντί-

3 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον ἴδοιμι ὅσος ἐστίν, ἀλλ' ὅστις αὐτὸν ^b κέκτηται, εἰ ὑπέρτερός ἐστιν ὧν ἔχει. 20

4 ^a Εὐριπίδου Ἀντιόπης.

Εἰ δ' εὐτυχῶν τις, καὶ βίον κεκτημένος, μὴδὲν ^b δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται, ἐγὼ μὲν ^c οὔ ποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ, φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

5 ^a Εὐριπίδου Ἴνοῦ.

Ἄμουσία τοι μὴδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ στάζειν. Κακὸν δὲ, χρημάτων ὄντων ἄλις, φειδοῖ πονηρᾷ μὴδέν' ^b εὖ ποιεῖν βροτῶν.

6 ^a Εὐριπίδου Δανάης.

Ὅστις ^b δόμοις μὲν ἥδεται πληροῦμένοις, γαστρὸς δ' ἀφαιρῶν σῶμα ^c δύστηνος κακοῖ, τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν ^d συλᾶν βρέτη, τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι. 30

7 ^a Μενάνδρου.

Οὐ πάποτ' ἐζήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα

χει A. m. pr. συνδυστυχεῖ A. m. sec. et B. m. sec. σὺν τύχη N. Trinc. συνδυστυχεῖ amplexus est Grotius.

3.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b κτῆται] κέκτηται A. Trinc. Gesneri margo. Fragmentum hoc sic constituit Grotius: Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον ἐσίδοιμ' ἐσθ' ὅσος, ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κτῆται, εἰ ὑπέρτερος ἐσθ' ὧν ἔχει. Nihil video.

4.

^a Sic A. Fr. 8. Simpliciter Eὐριπίδου Trinc.

^b δόμοισι] δ' ὅμως τι. Sic Maximus. Grotius annot. MS.

^c οὔ ποτ' αὐτὸν] αὐτὸν οὔ ποτ' A. B. m. s.

5.

^a Deest lemma Trinc. et Gesn. Idem Grotius. Fragm. Euripid. Antio. 40. Deest locus A. Εὐριπίδου Ἴνοῦ B. vide infra CXIV. 3. ^b εὖ ποιεῖν] εὖ ποιεῖν Valcken. Diatr. p. 63.

6.

^a Sic A. Scil. fr. 4.

^b δόμοις — πληρουμένοις] δόμοις — πληρουμένους A. non πληρούμενος ut minus recte notavit Grotius. δόμοις — πληρουμένους item B. m. pr. Tr. ^c δύστηνος] δύστηνον A. B. uterque m. sec.

^d συλᾶν] ἐλᾶν A. p. m.

7.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 210.

ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

8 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Μὴ πάντοθεν ^b κέρδαιν· ἐπαισχύνου δέ μοι
τὸ μὴ δικαίως εὐτυχεῖν. ἔχει φόβον
^c ὁ τρισκακοδαίμων, ὅστις ἐκ φειδωλίας
κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας.

9 ^a Θεοκρίτου.

Κάλλιον, ὧ̄ πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ^b ἐψῆν,
μὴ πιτάμης τὰν χεῖρα διαπρίων τὸ κύμινον.

40

10 ^a Μενάνδρου ἐν Ψευδηρακλεῖ.

Ἄστοργίαν ἔχει τινὶ ὁ σκληρὸς βίος.

11 ^a Ἀπολλοδώρου Ἀποκαρτερῶν.

Ἄλλὰ σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἴρηκας, ἐν φιλαργυρία γὰρ πάντ' ἐνι.

12 ^a Ἀντιφάνους.

Ὡς δυστυχεῖς, ὅσοισι τοῦ κέρδους χάριν
ἐπίπροσθε ταισχυρὰ φαίνεται εἶναι τῶν καλῶν·
ἐπισκοτεῖ γὰρ τῶ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν.

13 ^a Μενάνδρου ἐκ Δυσκόλου.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς ἀβεβαίου πράγματος.
εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
^b εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
ἄλλω μεταδίδους, αὐτὸς ὧν δὲ κύριος·

50

8.

^a Sic A. Cleric. *ibid.*
^b κέρδαινε. αἰσχύνου] κέρδαιν' ἐπ-
αισχύνου Bentleius.

^c ε] δ B. m. sec.

9.

^a Sic A. Scil. X. 54.
^b ἐψῆν] ἐψῆν A. m. p. τὸ φακὸν
ἐλεῖν Trinc.

10.

^a Sic A. Simpl. Μενάνδρου Trinc.

11.

^a Sic A. Simpl. Ἀπολλοδώρου
Trinc. in *Apocarterunte* GESNER.
Mortem sibi consciscente. GROT.

12.

^a Sic A. ubi in principio ὡς
pro δ. Ἀντιφάντος Trinc.

13.

^a Sic A. Simpl. Μενάνδρου Trinc.
in *Moroso*, Grotius. Cleric. p. 48.

^b εἰς πάντα] Deest εἰς B. m. p. Tr.

^c ἂ δὲ μὴ σεαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
 τί ἂν φθονοίης, ᾧ πάτερ, τούτων τινί;
 αὐτὴ γὰρ ἄλλω τυχὸν ἀναξίω τινὶ
 παρελομένη σοῦ πάντα προσθήσει πάλιν.
 δίοπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν ὅσον χρόνον
 εἶ κύριος, χρῆσθαι σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτὸν ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
^d ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ, τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, καὶ ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτο τοῦτό σοι πάλιν.

^e Πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος,
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύζας ἔχεις.

14 ^a Εὐσεβίου.

^a Ἄνῆρ μεγάλα ἔχων χρήματα ἀποτεθησαυρισμένα, ἔπειτα ¹⁰
^b γνῶμη τῇ ἑαυτοῦ ἐς μηδὲν τῶν δεόντων οἷός τε εἶναι αὐτοῖς
 χρέεσθαι, ἔοικε τῶ τὰ ἐν τοῖς δημοσίοις ἀποκείμενα πεπισ-
 τευκότι ἑαυτοῦ εἶναι. Δόξῃ μὲν γὰρ ὁμοίῃ πλουτέουσι τό-
 περ δὲ τοῦ κεκτησθαι ἐστὶν οἰκῆιον, τοῦ αὐτοῖς χρέεσθαι,
^c ἀπεστερέαται ὁμοίως ἀμφότεροι.

^c εἰ δὲ μὴ δ' ἑαυτὸν] εἰ δὲ μὴ σεαυ-
 τοῦ A. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ B. m. sec.
 et duo MSS. Schowii. ἂ δὲ μὴ
 σεαυτοῦ emend. Porsonus Adv.
 p. 43. Mox ἔγωγε Tyrwhitt.

Ib. εἰ μὴ δ' ἑαυτοῦ] Ita nos sen-
 sum verbis reddidimus. Nam
 vulgo εἰ δὲ μὴ δ' ἑαυτόν. Sed MS.
 σεαυτοῦ. Et interpunctionem sus-
 tulimus post κύριος. GROTIUS.

^d ὡς ἂν — τοῦτο γὰρ.] Illa τοῦτο
 γὰρ ad versum qui mutilus erat
 supplendum ex sequenti retraxi-
 mus: atque ibi post ἀθάνατον ad-
 didimus ἐστι. GROTIUS. Supra

ὡς in A. B. scriptum est οὗς. ἔστι
 habent A. N. Trinc.

^e πολλῶν] πολλῶν A. πολλοῦ N.
 πολλῶ Gesneri margo, B. m. s.
 Hunc versum a præcedentibus
 sejunxit Grotius, et Incerto tri-
 buit. Et sic, ut videtur, Trinc.

14.

^a Sic fere Trinc. ubi Εὐσεβίου.
 Deest locus A.

^b γνῶμη μὴ] μὴ male est repe-
 titum. VALCKEN.

^c ἀπεστερέαται] ἀπεστερέαται
 Schäferus ad Gregor. p. 485.

15^a Θεοπόμπου.

Εἴ τις πλείστα τῶν ἀγαθῶν κεκτημένος μετὰ τοῦ λυπεῖσθαι διάγοι τὸν βίον, ἀπάντων ἂν εἴη καὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν ἔσομένων ἀθλιώτατος.

16^a Δημοκρίτου.

Οἱ φειδῶλοι^b τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι²⁰ ὡς αἰεὶ βιωσόμενοι.

17^a Οἱ τῶν φειδῶλῶν παῖδες ἀμαθέες γινόμενοι, ὥσπερ οἱ ὄρχησται, οἱ ἐς τὰς μαχαίρας ὀρούοντες, ἦν ἐνὸς μόνου μὴ τύχῃσι, καταφερόμενοι ἔνθα δεῖ τοὺς πόδας ἐρεῖσαι, ἀπόλλυνται· χαλεπὸν δὲ τυχεῖν ἐνὸς, τὸ γὰρ ἴχνιον μῦνον λέλειπται τῶν^b ποδῶν· οὕτω δὲ καὶ οὔτοι, ἦν ἀμάρτωσι τοῦ πατρικοῦ τύπου τοῦ ἐπιμελέος καὶ φειδῶλοῦ, φιλέουσι διαφθεῖρεσθαι.

18^a Φειδῶ τοι καὶ λιμὸς, χρηστῆ, ἐν καιρῷ δὲ καὶ δαπάνῃ γινώσκειν δὲ ἀγαθοῦ.

19^a Ἀντιφῶντος.

Εἰσὶ τινες, οἱ τὸν παρόντα μὲν βίον οὐ ζῶσιν, ἀλλὰ πα-
ρασκευάζονται πολλῇ σπουδῇ, ὡς ἕτερόν τινα βίον βιωσό-
μενοι, οὐ τὸν παρόντα· καὶ ἐν τούτῳ^b παραλειπόμενος ὁ χρόνος οἴχεται.

20^a Μητροδώρου.

Ἐτοιμάζονται τινες διὰ βίου τὰ πρὸς τὸν^b βίον, βιωσόμενοι

^{15.}
^a Sic A. Trinc.

16.

^a Sic A. Trinc.

^b τὸν — οἶτον] Sic A. Vulgo
τῶν—σίτον. Trinc. τὸν—σίτον.

17.

^a Deest lemma Trinc. Locum
om. A.

^b ποδῶν] πολλῶν B.

18.

^a Deest lemma Trinc. Locum
om. A.

19.

^a Sic Trinc. om. A. usque ad
βιωσόμενοι.

^b περιλειπόμενος] παραλειπόμενος
A. B. m. sec. et Gesneri margo.

20.

^a Sic A. Trinc.

^b βίον βιωσόμενοι] Voculam οἶον

μετὰ τὸ λεγόμενον ζῆν, οὐ συνορῶντες ὡς πᾶσιν ἡμῖν θανάσιμον ^ο ἐγκέχυται τὸ τῆς γενέσεως φάρμακον.

21 ^a Δημοκρίτου.

Βίος ^b ἀνεόρταστος, μακρὴ ὁδὸς ἀπανδόκευτος.

22 ^a Πλουτάρχου ἐκ τῶν Ὑγιεινῶν Παραγγελημάτων.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μικρολογία, καὶ γλισχροῦτης ἐπίουσι ⁴⁰ ἀναγκάζει ^b πιεζοῦντας οἰκοιτὰς ἐπιθυμίας, καὶ ^c κατισχναινοντας, ἐμπίπλασθαι παρ' ^d ἐτέρων τῶν πολυτελῶν, καὶ ἀπολαύειν, καθάπερ ἐν πολεμίας ἀφειδῶς ἐπισιτιζομένους: ^e εἶτα κακῶς διατεθέντες ἀπιάσιν, εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐφόδιον τῆς ^f ἀπληστίας τὴν ἀπεψίαν ἔχοντες.

23 ^a Θεόκριτος τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἔλεγεν ἐπιτρόπους εἶναι, ἀλλὰ μὴ δεσπότας τῶν χρημάτων. 50

24 ^a Εὐσεβίου.

Ἄνδρα χρήματα μεγάλα ἔχοντα ἀποτεθησαυρισμένα, καὶ [^b τοῦ θησαυρίζειν] αὐτοῦ τούτου εἵνεκα ἐπικτῶμενον, καὶ

ante βιωσόμενοι intercidisse censet
Jacobsius Anthol. XII. p. 233.

^c ἐγκέχυται] ἐκκέχυται Gesneri
margo.

21.

^a Sic A. Trinc.

^b ἀνεόρταστος] ἀνεόρτατος B.

22.

^a Sic A. Scil. p. 125. E. Simpl.
Πλουτάρχου Trinc.

^b πιεζομένους] πιεζοῦντας A. et B.
uterque ex em. Gesneri margo,
ex ipso forte Plutarcho.

^c κατισχναινοντας] κατὰτισιν ἀναί-
νοντας et in marg. γρ. καταισχνόν-
τας, ἴσως κατέχοντας A. κατὰ τισιν
B. m. p. κατὰισχνόντας B. m. s.
ἀναίνονται B. m. p. γρ. ἀναίνοντας ἢ
ἴσως κατέχοντας B. m. s. κατὰτισιν

ἀναίνονται Trinc.

^d ἐτέρων] ἐτέροις A. in marg. et
B. ex em. Sic Plutarchus.

^e εἶτα κακῶς] ἰκανῶς B. m. p. εἰ
κακῶς Trinc.

^f ἀπληστίας] ἀσιτίας A. Trinc.
Emendavit, opinor, Gesnerus ex
ipso Plutarcho.

23.

^a Deest lemma A. Trinc.

24.

^a Sic fere Trinc. ubi Εὐσεβίου.
Deest locus A.

^b τοῦ θησαυρίζειν αὐτοῦ τούτου]
Tollenda sunt ista τοῦ θησαυρίζειν
adscripta ut glossa ad ista αὐτοῦ
τούτου εἵνεκα ἐπικτῶμενον. Sic et
Euseb. p. 191, 10. (XXIII. 18.)
αὐτοῦ τούτου εἵνεκα. VALCKEN.

ὅπως ^c αἰεί τι τοῖς παρεῶσι προσθείη, ^d χρήματα μὲν ἔχοντα, μήτε δὲ εἰς ἑαυτὸν, μήτε εἰς ἄλλο τι τῶν χρησίμων ἀναλίσκοντα, μήκοτε πλουτέειν ^e ἀποφῆνείη, φύλακα δὲ καὶ ποριστὴν εἶναι ἀλλοτρίων χρημάτων, καὶ πόνους ἔχειν αἰρέσθαι πολλάκις, καὶ τοῖς ἑαυτῶ μηδὲν προσήκουσιν ἐπικτώμενον.

25 ^a Ξενοφῶντος ἐν τῷ ἡ τῆς Παιδείας.

Ὅπως δὲ καὶ τοῦτο εἰδείης, ὦ Κροῖσε, ἐγὼ γὰρ ^b οὐ τοὺς πλείστα ἔχοντας, καὶ φυλάττοντας πλείστα, εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι· οἱ γὰρ τὰ ^c τείχη φυλάττοντες, οὔτοι ἂν εὐδαιμονέστατοι εἴησαν, πάντα γὰρ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν· ἀλλ' ὅς ἂν πλείστα κτᾶσθαι τε δύνηται σὺν τῷ δικαίῳ, καὶ χρῆσθαι πλείστοις σὺν τῷ καλῷ, τοῦτον ἐγὼ εὐδαιμονέστατον νομίζω κατὰ χρήματα. 10

26 ^a Σωκράτους.

Ὁ τοῦ φιλαργύρου πλοῦτος, ὥσπερ ὁ ἥλιος καταδύς εἰς τὴν γῆν, οὐδένα τῶν ζώντων εὐφραίνει.

27 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ τῶν φιλαργύρων βίος ἔοικε νεκροῦ δειπνῶ· πάντα γὰρ ἔχων, τὸν ^b εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

28 ^a Ἐπικούρου.

Γεγόναμεν ἀπαξ· δις οὐκ ἔστι γενέσθαι· δεῖ δὲ τὸν αἰῶνα μηκέτ' εἶναι. Σὺ δὲ τῆς αὔριον οὐκ ᾶν κύριος, ἀναβάλλῃ τὸν καιρόν· ὁ δὲ πάντων βίος ^b μελλισμῶ παραπόλλυται· καὶ 20 διὰ τοῦτο ἕκαστος ἡμῶν ἀσχολούμενος ἀποθνήσκει.

^c αἰεί τι] αἰεί τοι Trinc.

^d χρήματα μὲν] μὲν om. Trinc.

^e ἀποφῆνείη] ἀποφῆνείας B. m. sec.

26.

^a Sic A. Trinc. In principio Ὁ τῶν φιλαργύρων A.

27.

^a Sic A. Deest locus Trinc.

^b εὐφρανθησόμενον] εὐφραίνόμενον A.

28.

^a Sic A. Trinc.

^b μελλισμῶ] μελλισμῶ A. Trinc.

25.
^a Sic A. Scil. VIII. 2, 23.
Simpl. Ξενοφῶντος Trinc.

^b οὐ τοῖς] deest οὐ Trinc.

^c τείχη] τύχη A.

29 ἂ Ἀντιφῶντος.

Ἔστι δὲ τις λόγος, ὡς ἄρα ἰδὼν ἀνὴρ ἀνδρα ἕτερον ἀργύριον ἀναιρούμενον πολὺ ἐδεῖτό οἱ δανεῖσαι ἐπὶ τόκῳ· ὁ δ' οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλ' ἦν οἷος ἀπιστεῖν τε καὶ ἂ μὴ ὠφελεῖν μηδένα, φέρων δ' ἀπέθετό ποι δὴ· καὶ τις καταμαθὼν τοῦτο ποιῶντα, ὑφείλετο· ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ἐλθὼν, οὐχ εὔρισκε τὰ χρήματα ὁ καταθέμενος. Περιαλγῶν οὖν τῇ συμφορᾷ τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησε τῷ δεομένῳ, ὃ ἂν αὐτῷ καὶ σῶον ἦν, καὶ ἕτερον προσέφερεν· ἀπαντήσας 30 δὲ τῷ ἀνδρὶ τῷ τότε δανειζομένῳ, ἀπωλόφύρετο τὴν συμφορὰν, ὅτι ἐξήμαρτε· καὶ ὅτι ὁ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι· καὶ πάντως ὁ ἀπολόμενον τὸ ἀργύριον. Ὁ δ' αὐτὸν ἐκέλευε μὴ φροντίζειν, ἀλλὰ νομίζειν ἃ αὐτῷ εἶναι ἔ και μὴ ἀπολωλέναι, καταθέμενον λίθον εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον· πάντως γὰρ οὐδ' ὅτε ἦν σοι ἐχρῶ αὐτῷ, ὅθεν μηδὲ νῦν νόμιζε στέρεσθαι μηδένοσ. Ὅτῳ γὰρ τις μὴ ἐχρήσατο, μηδὲ χρήσεται, ὄντος ἢ μὴ ὄντος αὐτῷ, οὐδὲν οὔτε 40 πλέον οὔτε ἔλαστον βλάπτεται. Ὅτ' ἂν γὰρ ὁ θεὸς μὴ παντελῶς βούληται ἀγαθὰ δίδοναι ἀνδρὶ, χρημάτων πλοῦτον παρασχῶν, τοῦ φρονεῖν καλῶς πένητα ποιήσας, τὸ ἕτερον ἀφελόμενος, ἐκατέρων ἀπεστέρησεν.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ. ΙΖ.

Ἰ ἂ Σοφοκλέους Ἡλέκτρας.

Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶσ τοῖσ καλῶσ πεφυκόσιν.

29.

^a Sic A. Trinc.^b ὠφελεῖν] Addidi μὴ ex A. B. m. p.^c οἱ μεταμέλει] εἰ μεταμέλλει B. οἱ μεταμέλλει Trinc.^d οἱ ἀπολόμενον] σοι ἀπολύμενον A. m. pr. ἀπαλλόμενον B. m. sec. ἀπολ-

όμενον Trinc.

^e ἐκέλευε] ἐκέλευσε B.^f αὐτῷ] αὐτῷ A. B. m. s.^g καὶ μὴ ἀπολωλέναι om. Trinc.

I.

^a Sic A. Scil. v. 989. Simpl. Σοφοκλέους Trinc.

2 ^a Σοφοκλέους Φαίδρα.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρφεται.

3 ^a Χάρητος.

Γαστρός δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν

μόνη γὰρ ἂν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,

^b αἰεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδέϊται πλέον.

ὅστις δὲ γαστρός μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,

οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

4 ^a Σοφοκλέους.

Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἀ μὴδὲ δρᾶν ^b καλά.

5 ^a Ὅσοι δὲ φιλοσοφοῦντες ἐκμοχθοῦσίν τι,

^b ἐνταῦθ' ὑπάρχει τῷ βίῳ γαστρός κρατεῖν.

6 ^a ^b Διδάσκαλος γὰρ ἡ εὐτέλεια τῶν σοφῶν,

καὶ τῶν ἀρίστων γίνεται βουλευμάτων.

7 ^a Εὐριπίδου.

Ἐξουσία δὲ μὴ ποτ' ^b ἐντυχῶν τέκνον

αἰσχροῦς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν.

2.

^a Sic A. Scil. Fr. 2. Deest lemma Trinc.

3.

^a Sic A. Trinc. Conf. Gregor. Naz. T. II. p. 213. C. Delevi mox tres locos a Gesnero ex Anthologia additos.

^b αἰεὶ δὲ] αἰεὶ γὰρ A. Mox μὴ γαστρός edd. mutavi cum A. Versu seq. αἶτος om. Trinc.

4.

^a Sic Trinc. Ex Œdip. Tyr. 1409. Deest locus A.

^b καλά] καλὸν B. pro conj.

5.

^a Cum prioribus jungit Trinc. Incerto tribuit Grotius. om. A.

^b ἐνταῦθ'] Vel nominativus est primus absolutus, vel pendet sen-

sus primi versus ab alio, qui perierit. Tamen legerim, Ἐν τῷδ' ὑπάρχει τῷ βίῳ γαστρός κρατεῖ. VALCKEN. Edidit Grotius e conjectura ἐν πάντ' ἀνάγκη pro ἐνταῦθ' ὑπάρχει.

6.

^a Et hoc Incerto tribuit Grotius. om. A.

^b διδάσκαλος γὰρ εὐτέλεια τῶν σοφῶν.] Et hoc ex conjectura tum versui tum sensui consulente. Vulgo erat, διδάσκαλος γὰρ οὗσα ἡ εὐτέλεια σοφῶν. GROTIUS. τῶν σοφῶν Trinc.

7.

^a Sic Trinc. Euripides Erechtheo, Grotius. v. Fr. II, 24. Deest locus A.

^b ἐντυχῶν] εὐτυχῶν B. m. sec. Gesneri margo.

ὁ καὶ σίδηρον ^c ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται,
 χρηστῶν πενήτων ἢν τις αἰσχύνῃ τέκνα.

8 ^a Πυθαγόρου.

Παντὸς καλοῦ κτήματος πόνος προηγείται ὁ κατ' ἐγ-³⁰
 κράτειαν.

9 ^a Ἰαμβλίχου.

Τί δαί, τοῖς ἀνθρώποις ^b κτωμένοις ἐμμελῆ καὶ εὐάρμοστον
 ἔξιν, πρὸς τε τοὺς διαφέροντας τρόπους εὐκοινώνητον, ἄρχειν
 τε καὶ ἄρχεσθαι δυναμένην ἐν μέρει τῷ προσήκοντι· τούτοις
 δ' ἔπεται τὰ ἦθη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, περί τε ^c ἐγκρά-
 τειαν ἡδονῶν, καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιθυμιῶν. Ἄλλὰ
 δεῖ ^d δὴ τῶν ἡδονῶν τὸ ἀκόλαστον ἐξ ἅπαντος τρόπου καὶ
^e ἄμετρον ἐξορίζειν. ⁴⁰

10 ^a Φωκίωνος.

Φωκίωνι ὁ παῖς πλείω τῶν εἰωθότων ὄψων ἐπρίατο. Ὁ
 δὲ, Οἰμῶξῃ, ἔφη, εἰάν τοῦ φαγεῖν πλείω ἐπιφαγεῖν παρα-
 σκευάζῃς.

11 ^a Ἐκ τῶν Σίμωνος Ἐπιστολῶν πρὸς Ἀρίστιππον.

Μέμνησο μέντοι λιμοῦ καὶ ^b δίψης· ταῦτα γὰρ δύναται
 μεγάλα τοῖς σωφροσύνην διώκουσι.

12 ^a Πυθαγόρου.

Ῥώμην μεγίστην καὶ πλοῦτον, τὴν ἐγκράτειαν κτῆσαι.

^c ἀγχόνας] ἀνοχάς B. et in marg.
 ἰσ. καὶ μάχας. ἀνοχάς Trinc. N.

8.

^a Sic A. Trinc.

9.

^a Sic N. B. Deest lemma Trinc.
 Locum om. A.

^b χρωμένοις] κτωμένοις et mox
 ἦθη. VALCKEN. ἦθη præbet B. pro
 vulg. ἔθη.

^c ἐγκράτειαν] ἐγκρατείας B.

^d δὴ om. B.

^e ἄμετρον ἐξορίζειν] ἔμμετρον διορί-
 ζοντα B. διορίζοντα N. ἄμετρον ἐξο-
 ρίζοντα Trinc.

10.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

11.

^a Sic fere A. ubi τοῦ. Ἐκ τῶν
 Σίμωνος Trinc. τῆς—ἐπιστολῆς B. v.
 Menag. ad Diog. Laert. II. 122.

^b δίψης] δίψους B.

12.

^a Sic A. Trinc.

13 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Πυθαγόρας παρηγγύα, Μὴ πυκνὰ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· μὴ δεῖν συνεχῶς ἀφροδισιάζειν αἰνιττόμενος.

14 ^a Ἀπολλώνιος Εἰδομένη.

^b Ἐξήλωσαμεν τὴν αὐτάρκειαν, οὐχ ὅπως τοῖς εὐτελέσι καὶ 50
λιτοῖς ^c πάντως χρώμεθα, ἀλλ' ὅπως θαρρῶμεν πρὸς αὐτά.

15 ^a Ἀπολλώνιος τοῖς Γνωρίμοις.

Μηδὲν με ^b δόξητε ραδίως ἄλλοις παραινεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπὶ
τῆς μάζης, καὶ τῆς ἄλλης τῆς ἀκολουθοῦ ταύτῃ διαίτης
ᾧν, τοιαῦτα ὑμῖν παρεγγυῶ.

16 ^a Διογένους.

Ὁ Διογένης καθαρὸν λαβῶν ἄρτον, ἐξέβαλε τῆς πύρας τὸν
αὐτόπυρον, εἰπών·

^b ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδῶν μεθίστασο.

17 ^a Σωκράτους.

Ἐορτῆς οὔσης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐφιλοτιμήσατο ὁ Ἀλ-
κιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψαι τῷ Σωκράτει. Τῆς οὔν
Ξανθίππης καταπλαγείσης, καὶ τὸν Σωκράτην λαβεῖν
αὐτὰ ^b ἀξιούσης, ἔφη· Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου
φιλοτιμίᾳ παραταξόμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμφθέντα ἀντι-
φιλοτιμησάμενοι.

18 ^a Ἀριστίππου.

Κρατεῖ ἡδονῆς οὐχ ὁ ἀπεχόμενος, ἀλλ' ὁ χρώμενος μὲν,

13.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
v. Menag. Diog. Laert. VIII.
9.

14.

^a Sic A. Trinc.
^b ἐξήλωσαμεν] ἐξήλωσα μὲν B.
^c πάντων] πάντως B. Gesn. mar-
go et codd. apud Schowium.

15.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b δόξης] δόξητε A. B. in. s.

16.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ὦ ξένε.] Vide Valckenærium
ad Euripid. Phœn. 40.

17.

^a Sic A. Trinc. Vid. Ælian.
V. H. IX. 29. supra 3, 61. conf.
Menag. Diog. Laert. II. 24.

^b ἀξιούσης ante τὸν Σωκράτην A. et
mox ib. τῇ φιλοτ. τῇ Ἀлк. παρα-
ταξόμεθα.

18.

^a Sic A. Trinc.

μη^b προεκφερόμενος δέ· ὡσπερ καὶ νεῶς καὶ ἵππου, οὐχ ὁ
μη χρώμενος, ἀλλ' ὁ μετάγων ὅποι βούλεται.

19 ^a Περικλέους.

Περικλῆς Σοφοκλέους εὐπρεπῆ παῖδα^b δεικνύντος αὐτῶ,
ᾧ Σοφόκλεις, εἶπε, τὸν σῶφρονα στρατηγόν, οὐ μόνον τὰς
χεῖρας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὄψιν ἔχειν παρ' ἑαυτῶ δεῖ.

20 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Ὅτ' ἂν ἡδονῆς φαντασίαν λάβῃς, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων φαντασιῶν, φυλάσσου, μὴ συναρπάξου ταχέως, ἀλλὰ²⁰
ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα, καὶ μικρὰν ἀναβολὴν αὐτὸς
παρὰ σαυτοῦ λάβε· εἶτα^b ἐπισκοπήσας τὴν φαντασίαν
καθ' οὓς ἔχεις κανόνας, μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων,
καθ' ὧν ἀπολαύσας μὲν τῆς ἡδονῆς ἠττημένος μετανοήσεις^c
καὶ λαιδορήσεις σεαυτῶ, ^d ἀπεσχημένος δὲ χαίρεις καὶ
ἐπαινεῖς αὐτὸς ἑαυτόν. Ἐὰν δὲ εὐκαιρον φαίνεται ἀψαθαι
τοῦ πράγματος, μέμνησο ἵνα^e σου μὴ κρατήσῃ τὸ προσηνές³⁰
αὐτοῦ καὶ ἀγωγόν, ἀλλὰ πειρῶ κρατεῖν τῶν ἡνιῶν.

21 ^a Δημοσθένους.

Δεῖ τὸν εὖ φρονούντα τὸν λογισμὸν ἀεὶ τῶν ἐπιθυμιῶν
κρίεττω πειρᾶσθαι ποιεῖν.

22 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τίνοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρει,

^b προεκφερόμενος] προσεκφερόμενος A.
m. p. et duo MSS. Schowii. παρ-
εκφερόμενος conjicit Jacobsius ad
Athen. p. 300.

^c ὅπη βούλεται B.

19.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Vid. Plutarch. I. p. 156. D. Ci-
cero Offic. I. 40.

^b δεικνύντος] δεικνύοντος A.

20.

^a Sic A. Scil. c. 34. Ἐκ τῶν E.
sine Ἐγχειριδίου Trinc.

^b ἐπισκοπήσας B. Trinc.

^c ἠττημένος A. B. m. s. Gesneri
margo. ἠττημένος B. m. p. ἠττο-
μένος Trinc. Vulgo ἠττώμενος. Vi-
dentur quaedam excidisse.

^d ἀπεσχισμένος Trinc. B. m. p.
ἀπεσχόμενος B. m. s.

^e μή σου A. B. m. sec.

21.

^a Sic A. Trinc. Proem. De-
meg. p. 1438, 11.

22.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

εἶπε· Καθόσον οἱ μὲν λοιποὶ ζῶσιν, ἴν' ἐσθίωσιν, αὐτὸς δὲ ἐσθίω, ἵνα ζῶ.

23 ^a Ἐπικούρου.

Χάρις τῇ μακαρία φύσει, ὅτι τὰ ἀναγκαῖα ἐποίησεν εὐ-
πόριστα· τὰ δὲ δυσπόριστα, οὐκ ἀναγκαῖα. 40

24 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ βούλει πλούσιόν τινα ποιῆσαι, μὴ ^b χρημάτων προστί-
θει, τῆς δὲ ἐπιθυμίας ἀφαίρει.

25 ^a Ξενοκράτους.

Ξενοκράτης, εἴ ποτε ^b σταμνίον οἴνου ἀνοίξειεν, ἔφθανεν ὁ ⁵¹
οἶνος τρεπόμενος πρὶν ἀναλωθῆναι· καὶ τὰ ὄψα δὲ πολλά-
κισ ἔαλα ἐξέριπτεν. ^c Ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία, τὸ Ξενο-
κράτους τυρίον, ἐπὶ τῶν ^d ἐπὶ πολὺ παραμενόντων, καὶ μὴ
τάχιστα ἀναλισκομένων.

26 ^a Δημοκρίτου.

Εὐγνώμων, ὁ μὴ λυπεόμενος ἐφ' οἷσιν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ
^b χαίρων ἐφ' οἷσιν ἔχει.

27 ^a Πυθαγόρου.

Τεθνάσαι πολλῶ κρεῖττον, ἢ δι' ἀκρασίαν τὴν ψυχὴν ἰ-
ἀμαυρῶσαι.

28 ^a Σωκράτους.

^b Σωκράτης ἐγκράτειαν, τὸ κρατεῖν τῆς ἐν τῷ σώματι ἡδο-
νῆς, ἔφη.

23.

^a Sic A. Trinc.

24.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b χρήματα B. m. s. An χρήμα-
σιν? Vide infra 37.

25.

^a Sic A. Παροιμία Trinc. Hinc
in farraginem suam transtulit
Apostolius XIX. 88.

^b στάμνον] σταμνίον A. B. m.
sec. Gesneri margo.

^c ἔνθεν] ὅθεν A.

^d ἐπιπολὺ] πολὺ A.

26.

^a Sic A. Trinc.

^b χαίρων] οὐ χαίρων Trinc. B. m.
p. ὁ χαίρων m. sec. ἄλλος corrector
in A.

27.

^a Sic A. Trinc.

28.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί ἐγκράτεια A.

29^a Αἰλιανῷ ἐκ τῆς Συμμικτῆς Ἱστορίας.

Χρύσιππος ὁ Σολεὺς ἐποιεῖτο τὸν βίον ἐκ πάνυ ὀλίγων
Κλεάνθης δὲ, καὶ ἀπὸ ἐλαττόνων.

30^a Ἐπικούρου.

Ἐπίκουρος ὁ Γαργήτιος^b ἐκέκραγε λέγων, ὦ ὀλίγον οὐχ
ικανόν, τούτῳ γε οὐδὲν ικανόν. Ἐλεγε δ' ἐτόίμως ἔχειν
καὶ^c τῷ Δίι ὑπὲρ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων¹⁰
καὶ ὕδωρ.

31^a Σωκράτους.

Σωκράτης^b ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν γένοιτό τις πλούσιος; Εἰ
τῶν ἐπιθυμιῶν, ἔφη, εἷη πένης.

32^a Ξενοφῶντος ἐν τῷ ᾱ τῶν Ἀπομνημονευμάτων.

Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλόν τε καγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμά
ἐστίν, ἐπισκεψάμεθα, εἴ^b πη προυβίβαζε λέγων εἰς ταύτην
τοιιάδε· ὦ ἄνδρες, εἰ πολέμου ἡμῖν γενομένου βουλοίμεθα
ἐλεῖσθαι ἄνδρα, ὑφ' οὗ μάλιστα αὐτοὶ μὲν σωζοίμεθα, τοὺς
δὲ πολεμίους χειροίμεθα, ἄρ' ὄντινα ἂν αἰσθανοίμεθα ἡττω
γαστρὸς, ἢ οἴνου, ἢ ἀφροδισίων, ἢ πόνου, ἢ ὕπνου, τοῦτον αἰ-²⁰
ροίμεθα; καὶ πῶς ἂν οἰθηίημεν τὸν τοιοῦτον, ἢ ἡμᾶς σῶσαι,
ἢ τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; εἰ δὲ ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου
γενόμενοι, βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι, ἢ παῖδας ἄρρενας
παιδεῦσαι, ἢ θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι, ἢ χρήματα
διασῶσαι, ἄρ' ἀξιοπίστον εἰς ταῦτα ἡγησαίμεθ' ἂν τὸν

29.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Et pertinere ad n. seq. docet Pe-
rizonius Fragm. p. 1054=370.

30.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Exstat locus apud Aelianum Var.
Hist. IV. 13.

^b κέκραγε] ἐκέκραγε A. B. m.
sec. Mox τοῦτό γε Trinc.

^c τὸ δὴ—δεῖ ἀγωνίζεσθαι] τοδὶ—

διαγωνίζεσθαι Gesneri margo. τῷ
Δίι ἀγωνίζεσθαι Menagius ad La-
ërt. X. 131. ex Aeliani V. H. IV.
13. ubi tamen legitur διαγωνίζεσθαι.

31.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἐρωτηθεὶς ἰπὸ τινος A. ubi ἔφη
ponitur ante εἰ τῶν.

32.

^a Sic A. Scil. I. 5.

^b πῃ] τι Gesneri margo.

ἀκρατῆ; δούλω δ' ἀκρατεῖ ἐπιτρέψαιμεν ἂν, ἢ βοσκή-
 ματα, ἢ ^ο ταμειῖα, ἢ ἔργων ἐπιστασίαν; διάκονον δὲ καὶ
^δ ἀγοραστὴν τὸν τοιοῦτον ^ο ἐβελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν; ³⁰
 Ἀλλὰ μὴν εἴ γε μηδὲ δούλον ἀκρατῆ ^ε δεξαίμεθ' ἂν, πῶς
 οὐκ ἄξιον αὐτὸν γε φυλάσασθαι τοιοῦτον γενέσθαι; καὶ
 γὰρ ^β οὐχ ὥσπερ οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι
 χρήματα ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν, οὕτως ὁ ἀκρατῆς
 τοῖς μὲν ἄλλοις βλαβερὸς ^η αὐτῷ δ' ὠφέλιμος, ἀλλὰ
 κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακοουργότερος,
 εἴ γε ^ι κακοουργότερόν ἐστι μὴ μόνον τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ
 φθεῖρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἐν συνουσίᾳ ⁴⁰
 δὲ τίς ἂν ἠσθεῖη τῷ τοιοῦτῳ ὀνειδέει, ἢ τῷ ὄψω καὶ τῷ οἴνω
 χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις; καὶ τὰς πόρναις ἀγαπῶντα
 μᾶλλον, ἢ τοὺς ἐταίρους; Ἄρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα ἠγη-
 σάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπίδα, ταύτην πρῶ-
 την ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι; ^κ Τίς γὰρ ἄνευ ταύτης
 ἢ μάθει ^ι τι ἀγαθόν, ἢ μελετήσειεν ἀξιολόγως; ἢ τίς οὐκ
 ἂν ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων αἰσχροῦς διατεθεῖη καὶ τὸ σῶμα
 καὶ τὴν ψυχὴν; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, νῆ τὴν Ἥραν, ἐλευθέρω μὲν ⁵⁰
 ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι μὴ τυχεῖν δούλου τοιοῦτου, δουλεύοντι δὲ
 ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς ἰκετευτέον τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγα-
 θῶν τυχεῖν· οὕτω γὰρ ἂν μόνος ὁ τοιοῦτος σωθεῖη.

33 ^α Ξενοφῶντος ἐν τῷ α' Ἀπομνημονευμάτων.

Οὐκ οἶσθ' ὅτι ὁ μὲν ἥδιστα ἐσθίαν, ἥκιστα ὄψου δεῖται· ὁ
 δὲ ἥδιστα πίνων, ἥκιστα τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ;
 Τὰ γε μὴν ἰμάτια οἶσθ' ὅτι οἱ μεταβαλλόμενοι, ψύχους

^ο ταμειῖα] ταμειῖα A. B. m. sec.
 ταμίαν Trinc.

^δ ἀγοραστὴν] ἀκρατῆν A. p. m.

^ο ἐβελήσαιμεν] ἐβελήσαιμεν A.

^ε δεξαίμεθ'] δεξαίμεθ' Trinc.

^β ὥσπερ] οὐχ ὥσπερ A. Trinc.

^η αὐτῷ] ἑαυτῷ A. B. m. s.

^ι κακοουργότατον] κακοουργότερον A. B.

^κ τί] τις A.

^ι τις ἀγαθόν] τί ἀγαθόν Trinc.

καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται· καὶ ὑποδήματα ὑπο-
 δύνται, ὅπως μὴ διὰ τὰ λυποῦντα τοὺς πόδας κωλύονται
 πορεύεσθαι· [^b ἤδη οὖν πότε ἤσθου ἐμέ, ἢ διὰ ψύχος μᾶλλον
 τοῦ ἔνδον μένοντα, ἢ διὰ θάλπος μαχόμενόν τω περι σκιάς·
 ἢ διὰ τὸ ἀλγείν τοὺς πόδας οὐ βαδιζοντα ὅπου ἂν βούλω-
 μαι;] οὐκ οἶσθ' ὅτι οἱ φύσει ἀσθενέστατοι, τῷ σώματι μελε-
 τήσαντες, τῶν ἰσχυροτάτων ἀμελησάντων κρείττους ὅτε γί-
 νονται πρὸς ἃ ἂν μελετήσωσι, καὶ ῥᾶον αὐτὰ φέρουσιν;¹⁰
 —^d εἰάν δέ ὅδ' ἐφίλους, ἢ πόλιν ἀφελεῖν δεῖ, ποτέρῳ πλέον
 σχολὴ τούτων ἐπιμελεῖσθαι, τῷ ὡς ἐγὼ νῦν, ἢ τῷ ὡς σὺ
 μακαρίζεις διαιτωμένῳ; στρατεύοιτο δὲ πότερος ἂν ῥᾶον, ὁ
 μὴ δυνάμενος ἄνευ πολυτελοῦς διαίτης ζῆν, ἢ ὅτ' ἄρ' τὸ παρὸν
 ἀρκοίη; ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θάπτον, ὁ τῶν χαλε-
 πατάτων εὐρεῖν δεόμενος, ἢ ὁ τοῖς ῥάστοις ἐντυγχά-
 νειν ἀρκούντως χρώμενος; Ἐοικας, ὦ Ἀντιφῶν, τὴν εὐδαι-
 μονίαν οἰομένῳ τρυφήν καὶ πολυτέλειαν εἶναι· ἐγὼ δὲ νο-²⁰
 μίζω, τὸ μὲν μηδενὸς δεέσθαι, θεῖον εἶναι· τὸ δὲ ὡς ἐλαχί-
 στων, ἐγγυτάτῳ τοῦ θείου. Καὶ τὸ μὲν θεῖον κράτιστον·
 τὸ δ' ἐγγυτάτῳ τοῦ θείου, ἐγγυτάτῳ τοῦ κραστίτου.

^a Ἐπικούρου.

34 Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ, ὕδατι καὶ ἄρτῳ
 χρώμενος. Καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδο-
 ναῖς, οὐ δι' αὐτὰς, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐξακολουθοῦντα αὐταῖς
 δυσχερῆ.

^a Τοῦ αὐτοῦ.

35 Τότε χρεῖαν ἔχομεν τῆς ἡδονῆς, ὅτ' ἂν ἐκ τοῦ μὴ παρεῖναι

^b ἤδη—ὅπου ἂν βούλωμαι om. A.
 Trinc.

^c τε om. A.

^d εἰάν] Hic circiter 15 versus
 interjacent in Halensi. GESNER.

^e ὅδ'] μὴ A. m. p.

^f ὅς'] ὅ A. ὡς Trinc.

^g ῥάστοις ῥάστως] ῥάστως om. A.
 N. Trinc.

^a Sic A. Trinc. v. Menag. ad
 Diog. Laert. X. 131.

34.

35.

^a Sic A. Trinc.

αὐτὴν ἀλγῶμεν. Ὅτ' ἂν δὲ τοῦτο μὴ πάσχωμεν, ἐν αἰσθήσει καθεστῶτες, τότε οὐδεμία χρεία τῆς ἡδονῆς. Οὐ γὰρ ἡ τῆς φύσεως ἡδονὴ τὴν ἀδικίαν ποιεῖ ἕξασθεν, ἀλλ' ἡ περὶ τὰς κενὰς δόξας ὀρέξεις.

36 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων πολλάκις διψῶν ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμάτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἐξέχει, κολάζων τὴν ἐπιθυμίαν.

37 ^a Ἐπικούρου.

Ἐπίκουρος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις πλουτήσειεν; ^b Οὐ τοῖς οὔσι προστιθεὶς, ἔφη, τῆς δὲ χρείας τὰ πολλὰ περιτέμνων.

38 ^a Δημοκρίτου.

Τῶν ἡδέων τὰ σπανιώτατα ^b γιγνώμενα, μάλιστα τέρπει. 40

39 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Εἴ τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν ^b γίγνοιτο.

40 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄνδρείος οὐχ ὁ τῶν πολεμίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονῶν ^b κρέσσαν.

41 ^a Εὐσεβίου.

Γνώμης ἀνδρὸς ἀρίστου ^b ἀπόδειξις ἦδε· μὴ ἐπὶ τῷ σιτέσθαι ἑαυτὸν νομίζειν γεγονέναι, μηδὲ ἐν τούτῳ τὴν ζωὴν ἠγέεσθαι, μόνου δὲ αὐτοῦ τοῦ ζῶειν ἕνεκα ἀνθρώποις τροφήν νομίζειν εὐρῆσθαι. 50

36. ^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b τὸ ante ὕδωρ om. Trinc.

37.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b οὐ] ἐν Trinc. cf. Menag. Diog. Laert. X. 120. 143.

38.

^a Sic A. Trinc.

^b γινόμενα] γιγνώμενα A. B. m. s.

39.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b γίγνοιτο] γένοιτο B.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b κρέσσαν] κρείσσαν A. κρατῶν Gesneri margo et codd. quidam Schowii.

41.

^a Sic A. Εὐσεβίου Trinc.

^b ἀπόδειξις] ἀπίδειξις A. v. Koen. ad Gregor. de Dial. Ion. §. XXXVI. Mox τοῦ ζῶειν forte sunt e glossa. Vide supra 16, 24.

42. ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐγκράτεια καὶ σώματι ἀγαθόν. Πρὸς γὰρ ὑγιεῖν αὐτῶ
 ζυμμάχεται, καὶ σωφροσύνην ἐν ^b ψυχῇ τίχτει. Σωφροσύνη
 δὲ ἀστασίαστον, καὶ εὐδίων, καὶ βίον εἰρηναῖον ψυχῇ παρα-
 σκευάζει.

43. ^a Μουσανίου ἐκ τοῦ Περί Τροφῆς.

Περί δὲ τροφῆς ^b εἰώθει μὲν πολλάκις λέγειν, καὶ πάνυ
 ἐντεταμένως, ὡς οὐ περὶ μικροῦ πράγματος, οὐδ' εἰς μι-
 κρὰ διαφέροντος· ᾤετο γὰρ ἀρχὴν καὶ ὑποβολὴν τοῦ
 σωφρονεῖν εἶναι τὴν ἐν σιτίοις καὶ ποτοῖς ἐγκράτειαν. Ἄ-
 παξ δὲ ποτε τῶν ἄλλων ἀφέμενος λόγων, οὓς ἐκάστοτε δι-
 ἐξῆει, τοιαύδε τινα εἶπεν· ὡς χρὴ καθάπερ τὴν εὐτελεῖ τῆς
 πολυτελοῦς τροφῆν προτιμᾶν, καὶ τὴν εὐπόριστον τῆς δυσ-
 πορίστου, οὕτω καὶ τὴν σύμφυλον ἀνθρώπῳ· ^c τοιαύτην δὲ
 εἶναι σύμφυλον ἡμῖν, τὴν ἐκ τῶν φυομένων ἐκ γῆς, ὅσα τε
 σιτώδη ὄντα, καὶ ὅσα μὴ τοιαῦτα ὄντα δύναται τρέφειν
^d οὐ κακῶς τὸν ἄνθρωπον· καὶ ^e τὴν ἀπὸ τῶν ζῶων οὐκ ἀναι-
 ρουμένων, ἄλλως δὲ χρησιμευόντων. Τούτων δὲ τῶν βρω-
 μάτων ἐπιτηδεϊότατα μὲν, οἷς αὐτόθεν χρῆσθαι ^f ὑπάρχει,
 δίχρα πυρὸς, ἐπεὶ καὶ ἐτοιμότατα· οἷα δὲ τὰ τε ἄραια, καὶ
 τῶν λαχάνων ἕνια, καὶ γάλα, καὶ ^g τυρὸς, καὶ κηρία· καὶ
 ὅσα μέντοι δεῖται πυρὸς, ἢ σιτώδη ἢ λαχανώδη ὄντα, καὶ
 ταῦτ' οὐκ ἀνεπιτήδεια, ἀλλὰ σύμφυλα ἀνθρώπῳ πάντα.
 Τὴν μέντοι κρεώδη τροφὴν θηριωδεστέραν ἀπέφηνε, καὶ τοῖς
 ἀγρίοις ζώοις προσφορωτέραν. Εἶναι δὲ ταύτην ἔλεγε καὶ 20

42.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ψυχῇ] τῇ ψυχῇ B.

43.

^a Sic A. Trinc.

^b εἰώθει] εἰώθη B.

^c τοιαύτην δὲ εἶναι] τῆς τοιαύτης
 εἶναι A. N. Trinc. Legendum sus-
 picor, οὕτω καὶ τὴν σύμφυλον ἀνθρώ-

πῶ τῆς μὴ τοιαύτης· εἶναι δὲ vel καὶ
 εἶναι σ. ἢ.

^d καλῶς] οὐ κακῶς A. B. m. sec.
 Gesneri margo. οὐ καλῶς Trinc.
 N. B. p. m.

^e τῶν] τὴν A. B. m. s.

^f ὑπάρχει] ὑπάρχει A. B.

^g τυρὸν] τυρὸς A. p. m. Gesneri
 margo. τυρὸς B. m. s.

βαρυτέραν, καὶ τῷ νοεῖν τι καὶ φρονεῖν ἐμπόδιον· τὴν γὰρ ἀναθυμιάσιν τὴν ἀπ' αὐτῆς θολωδεστέραν οὔσαν, ἐπισκοτεῖν τῇ ψυχῇ· παρὸ καὶ βραδυτέρους φαίνεσθαι τὴν διάνοιαν τοὺς πλείονι ταύτῃ χρωμένους. Δεῖν δὲ τὸν ἄνθρωπον, ὡς περ συγγενέστατον ^h τοῖς θεοῖς τῶν ἐπιγείων ἐστίν, οὕτω καὶ ὁμοιώτατα τρέφεσθαι τοῖς θεοῖς. Ἐκείνοις μὲν οὖν ἀρκεῖν τοὺς ἀπὸ γῆς καὶ ὕδατος ἀναφερομένους ἀτμούς· ἡμᾶς δ' ὁμοιοτάτην ταύτῃ προσφέρεσθαι τροφήν ἂν εἴη, ⁱ εἰ τὴν κουφοτάτην καὶ καθαρωτάτην ^k προσφεροίμεθα· οὕτω δ' ἂν ³⁰ καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑπάρχειν καθαρὰν τε καὶ ξηρὰν, ὁποῖα οὔσα ἀρίστη καὶ σοφωτάτη ^l εἴη ἂν, καθάπερ Ἡρακλείῳ δοκεῖ, λέγοντι οὕτως, Αἴη ψυχὴ σοφωτάτη καὶ ἀρίστη· νῦν δὲ, ἔφη, πολὺ χεῖρον ἡμεῖς τῶν ἀλόγων ζώων τρεφοίμεθα. Τὰ μὲν γὰρ, εἰ καὶ ^m σφόδρα τῇ ἐπιθυμίᾳ ὡς περ μᾶστιγι τινι ἐλαυνόμενα φέρεται πρὸς τὴν τροφήν, ὅμως τοῦ γε πανουργεῖν περὶ τὰ βρώματα καὶ τοῦ ⁿ τεχνιτεύειν ἀπήλλακται, ἀρκούμενα τοῖς παραπέσοῦσι, καὶ πλη- ⁴⁰ σμονὴν θηρώμενα μόνον, προσατέρω δ' οὐδέν. Ἡμεῖς δὲ τέχνας καὶ μηχανὰς ποικίλας ἐπινοοῦμεν, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ^o ἐφηδύνειν, καὶ τὴν κατάποσιν κολακεύειν ^p μειζόνως. Εἰς τοῦτο δὲ προεληλύθαμεν λιχθείας καὶ ὀψοφα-

^h τοῖς om. A. Trinc.

ⁱ εἰ om. Trinc.

^k προσφεροίμεθα om. B. Trinc.
προσφέροντας B. m. sec.

^l εἰς πᾶν] εἰ καθάπερ (sic) A. εἰ πᾶν κ. Trinc. et codd. quidam Schowii. ὡς πᾶν dedit Schowius e 2 MSS. εἴην (εἶη) ἂν Gatakerus in Adv. Misc. Posth. c. XIV. p. 555. ubi multa de Heracliti dicto congressit. Mox vulgo αὐ γῆ ξηρὴ ψυχῇ σ. A. a p. m. habet αἰγῆ ξηρῆ, sed γ delevit manus sec. αὐ

γῆ B. p. m. αἴη m. s. ξηρὴ proculdubio est glossema, quod plures extrudendum monuerunt. Vid. Wesseling, in Obs. Misc. V. iii. p. 42. Heynii Opusc. Acad. III. p. 96. Wytttenbach. Plutarch. II. p. 566. A. Mox B. πολλῆ χειρον.

^m σφόδρα] σφοδρῶ B. m. sec.
ⁿ τεχνιτεύειν] τεχνίτου ἦ' A. B. m. p. Trinc.

^o ἐφηδύνειν] ἔφη δύνειν Trinc. B. m. p.

^p μειζόνως] μειζόνως Trinc.

γίας, ὥστε καθάπερ μουσικὰ καὶ ἰατρικὰ, οὕτω καὶ μαγειρικὰ πεποιήνται τινές συγγράμματα, ἃ τὴν μὲν ἡδονὴν καὶ πᾶν αὖξιν τὴν ἐν τῷ φάρυγγί, τὴν δ' ὑγίειαν διαφθείρει. Πολὺ γαῖν κάκιον διακειμένους ὄραν ἔστι τὰ σώματα τοὺς 50 περὶ τὰ βρώματα τρυφῶντας, ὧν εἰσὶν ἔνιοι παραπλήσιοι ταῖς κητώσασιν γυναιξί· καὶ γὰρ οὗτοι, καθάπερ ἐκείναι, τὰ συνηθέστατα τῶν βρωμάτων δυσχεραίνουσι, καὶ τοὺς στομάχους διεφθαρμένους ἔχουσιν. Ὅθεν ὥσπερ ὁ ἀχρεῖος σίδηρος συνεχῶς δεῖται στομαώσεως, οὕτω καὶ οἱ ἐκείνων στόμαχοι ἐν τῷ ἐσθίειν συνεχῶς στομοῦσθαι θέλουσιν, ἢ ὑπὸ ἀκράτου, ἢ ὑπὸ ὄξους, ἢ ὑπὸ βρώματός τινος στρυφνοῦ. Ἄλλ' οὐχὶ ὁ Λάκων τοιοῦτος, ὃς ἰδὼν τινα, παρακειμένους αὐτῷ ὀρνιθίου τῶν πίωνων καὶ πολυτελῶν, ὑπὸ τρυφῆς ἀναινόμενον φαγεῖν αὐτὸ, καὶ φάσκοντα μὴ δύνασθαι ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, καὶ γυπὸς δύναμαι καὶ τράγου. Ζήνων δέ ὃ γε ὁ Κιτιεὺς, οὐδὲ νοσῶν ᾤετο δεῖν τροφήν προσφέρεισθαι τρυφερωτέραν, ἀλλ' ἔπειδ' ὁ θεραπεύων ἰατρός ἐκέλευεν αὐτὸν φαγεῖν νεοττὸν περιστερᾶς, οὐκ ἀνασχόμενος, ὡς Μάνην, ἔφη, με θεράπευε. Ἡξίου γὰρ, οἶμαι, μηδὲν μαλακώτερον ἐν τῇ θεραπείᾳ γίνεσθαι αὐτῷ, ἢ τῶν δούλων τινὶ νοσοῦντι· 10 ὡ καὶ γὰρ εἰ ἐκείνοι θεραπεύεσθαι δύνανται δίχα τοῦ τροφήν λαμβάνειν πολυτελεστέραν, δύνασθαι ἂν καὶ ἡμᾶς. Ἐπεὶ δὲ μηδαμῶς τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα δούλου μηδενὸς εἶναι μαλακώτερον. Διόπερ ὁ Ζήνων εἰκότως ἡξίου εὐλαβεῖσθαι τὴν πολυτέλειαν ἐν τῇ τροφῇ, καὶ μηδ' ἐπ' ὀλίγον ἐνδιδόναί πρὸς τὸ τοιοῦτον· ἐπεὶ περ ὁ ἐνδοὺς ἀπαξ προέλθοι ἂν ἐπιπλεῖστον, ἄτε τῆς ἡδονῆς πολλὴν ἐχούσης αὖξιν ἐν τε πό- 20

^α ὀρνιθίου] ὀρνιθίου A. Trinc.

^β πλειόνων] πλειόνων A. B. suprascripto in utroque πίωνων. Jacobsius conjecit λιπώντων. Valckenærius: "Leg. puto, πλειόνων καὶ μὴ "πολυτελῶν, vel καὶ εὐτελῶν."

^γ γε om. A.

^δ ἐπεὶ] ἐπειδὴ B.

^ε αὐτὸν] αὐτῷ A.

^ς καὶ γὰρ] καὶ γὰρ εἰ A. B. m. sec. εἰ γὰρ Gesneri margo.

^ζ δεῖ δὲ] δεῖ γὰρ Trinc.

μασι καὶ βρώμασι. Ταῦτα μὲν τότε καινότερα ἔδοξεν ἡμῖν εἰπεῖν περὶ τροφῆς, ἧν εἰώθει λέγειν ἐκάστοτε.

44 ^a Ξενοφώντας ἐν τῷ ᾧ Ἀπομνημονευμάτων.

Διαίτη δὲ τὴν τε ψυχὴν ἐπαίδευσεν καὶ τὸ σῶμα, ἣ χρώ-
μενος ἂν τις, εἰ μὴ ^b τι δαιμόνιον εἶη, θαρραλέως καὶ ἀσφα-
λῶς διάγοι, καὶ οὐκ ἂν ἀπορήσειε τσαύτης δαπάνης.
Οὕτω γὰρ εὐτελής ἦν, ὥστ' οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα
ἐργάζοιτο, ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἀρκούντα.
Σίτω μὲν γὰρ ^c τοσοῦτῳ ἐχρήτο, ὅσον ἡδέως ἤσθιε, καὶ ἐπὶ ³⁰
τούτῳ οὕτω παρεσκευασμένος ^d ἦει, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι· ποτὸν δὲ πᾶν ἡδύ ἦν αὐτῷ, διὰ τὸ
μὴ πίνειν, εἰ μὴ διψῶη. Εἰ δὲ ποτε κληθεῖς ἐβελήσειεν
ἐλθεῖν ἐπὶ δεῖπνον, ὃ τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατόν ἐστιν,
ὥστε φυλάσσειν τὸ ὑπὲρ τὸν ^e καιρὸν ^f ἐμπίπλασθαι, τοῦτο
ῥαδίως πᾶν ἐφυλάττετο· τοῖς δὲ μὴ δυναμένοις τοῦτο ποι-
εῖν συνεβούλευε φυλάττεσθαι τὰ ^g ἀναπειθόντα μὴ πεινῶν-
τας ἐσθίειν, μηδὲ διψῶντας πίνειν· καὶ γὰρ τὰ λυμαινό-
μενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς καὶ ψυχὰς, ταῦτα ἔφη ⁴⁰
εἶναι. ^h Οὐκ οἶεσθε δ', ἔφη ἐπισκάπτων, καὶ τὴν Κίρκην
ἧς ποιεῖν τοιοῦτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν· τὸν δὲ Ὀδυσσεῖα
Ἑρμοῦ τε ὑποθημοσύνη, καὶ αὐτὸν ἐγκρατῆ ὄντα, καὶ ἀποσχό-
μενον ⁱ τῷ ὑπὲρ τὸν καιρὸν τῶν τοιοῦτων ἀπτεσθαι, διὰ ταῦτα
οὐ γενέσθαι ἦν; Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν, ἅμα
σπουδάζων· ἀφροδισίων δὲ παρήνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέ-

44.

^a Sic A. Scil. I. 3, 5.

^b τι δαιμόνιον] τις δαιμόνιος Trinc.

^c τοσοῦτῳ] τοσοῦτον B. m. p. Trinc.

^d ἦει] εἶη B. m. p. Trinc.

^e καιρὸν] κόρον A. B. m. s.

^f ἐμπιμπλάσθαι] ἐμπίπλασθαι B.

m. s.

^g πειθόντα] ἀναπειθόντα A. B. m.

s. φυλάττεσθαι, μὴ πεινῶντα ἐσθίειν

Trinc. et mox διψῶντα—γαστέρα.

^h οὐκ οἶεσθε A. et B. sed uter-

que a m. s. Vulgo om. οὐκ.

ⁱ τῷ] τοῦ A. B. uterque m. s.

^k καιρὸν] κόρον A. ex em. B.

m. s.

χεσθαι· οὐ γὰρ, ἔφη, ράδιον εἶναι ¹ τῶν τοιούτων ἀπτόμενον σωφρονεῖν.

45 ^a Τοῦ αὐτοῦ ἐν δ' Ἀπομνημονευμάτων.

Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἄρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον ⁵⁰ νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ ^b πόλει κτῆμα, ^c ἐλευθερίαν; Ὡς οἷόν τέ γε μάλιστα, ἔφη; Ὅστις οὖν ἄρχεται ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν, καὶ διὰ ταύτας μὴ δύναται πράττειν τὰ βέλτιστα, ^d νομίζεις τοῦτον ἐλεύθερον εἶναι; Ἠκίστα, ἔφη. Ἴσως γὰρ ἐλεύθερον φαίνεται σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα· εἴτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύοντας τὸ ταῦτα ποιεῖν ἀνελεύθερον νομίζεις; Παντάπασι, ἔφη. ^e Παντάπασι ἄρα σοι δοκοῦ- ¹ σιν οἱ ἀκρατεῖς ἀνελεύθεροι εἶναι; Νῆ τὸν Δί' εἰκότως. Πότερα δέ σοι δοκοῦσιν οἱ ἀκρατεῖς κωλύεσθαι μόνον τὰ κάλλιστα πράττειν, ἢ καὶ ἀναγκάζεσθαι τὰ αἰσχιστα ποιεῖν; Οὐδὲν ἦττον ἔμοιγ', ἔφη, δοκοῦσι ταῦτα ἀναγκάζεσθαι, ἢ ἐκεῖνα κωλύεσθαι. Ποίους δέ τινας δεσπότας ἡγῆ τοὺς τὰ μὲν ἀριστα κωλύοντας, τὰ δὲ κάκιστα ἀναγκάζοντας; Ὡς δυνατόν νῆ Δί', ἔφη, κακίστους. Δουλείαν ^f δὲ ποίαν κακίστην νομίζεις εἶναι; Ἐγὼ μὲν, ἔφη, τὴν ^g παρὰ τοῖς κακίστοις ¹⁰ δεσπόταις. Τὴν κακίστην ἄρα δουλείαν οἱ ἀκρατεῖς δουλεύουσιν; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Σοφίαν δὲ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν οὐ δοκεῖ σοι ἀπείργουσα τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀκρασία εἰς τοῦναντίον αὐτοὺς ἐμβάλλειν; ἢ οὐ δοκεῖ σοι προσέχειν τε τοῖς ἀφελούσι καὶ καταμανθάνειν αὐτὰ κωλύειν, ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ ἡδέα; καὶ πολλάκις αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ τῶν κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι; Γίνεται τοῦτο, ἔφη. Σωφρο-20

¹ τῶν] τὸν Trinc.

45.

^a Sic A. Scil. IV. 5, 2.

^b πόλει om. A. πόλει καὶ κτῆμα Trinc. B. m. p.

^c ἐλευθερίαν] ἐλευθέρην A.

^d νομίζεις usque ad ἔχειν habet B. in marg. νομίζεις — βέλτιστα om. Trinc.

^e παντάπασι] παντάπασι γ' A.

^f δὲ om. A. Trinc.

^g παρὰ κ.] παρὰ τοῖς κ. A.

σύνην δὲ, ὦ Εὐθύδημε, τίνι ἂν φαίημεν ἦττον ἢ τῶ ἀκράτῃ
 προσήκει; αὐτὰ γὰρ δήπου τὰ ἐναντία σωφροσύνης καὶ
 ἀκρασίας ἔργα ἐστίν. Ὁμολογῶ καὶ τοῦτο, ἔφη. Τοῦ δ'
 ἐπιμελεῖσθαι ἂν προσήκει, οἷε τι ^h κωλυτικώτερον ἀκρασίας
 εἶναι; Οὐκ οὖν ἐγώ γε, ⁱ ἔφη. Τοῦ δὲ ἀντὶ τῶν ἀφελούτων τὰ
 βλάπτοντα προαιρεῖσθαι ποιούντος, καὶ τούτων μὲν ἐπιμε-
 λεῖσθαι ἐκείνων δὲ ἀμελεῖν πείθοντος, καὶ τοῖς σωφρονούσι
 τὰ ἐναντία ποιεῖν ἀναγκάζοντος, οἷε τί ἀνθρώπῳ κάκιον ³⁰
 εἶναι; Οὐδὲν, ἔφη. Οὐκ οὖν τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων ἢ
 τὴν ἀκρασίαν εἰκὸς τοῖς ἀνθρώποις αἰτίαν εἶναι; Πάνυ μὲν
 αὖν, ἔφη. Οὐκ οὖν καὶ τὸ τῶν ἐναντίων τὸ αἰτίον εἰκὸς ἄριστον
 εἶναι; Εἰκὸς γὰρ, ἔφη. Ἐοικεν ἄρα, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε,
 ἄριστον ^k ἀνθρώπῳ ἐγκράτειαν εἶναι; Εἰκότως γὰρ, ἔφη, ὦ
 Σώκρατες. Ἐκεῖνο δ', ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἤδη πάποτε ἐνεθυ-
 μήης; Ποῖον; ἔφη. Ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἡδέα, ἐφ' ἅπερ μόνα
 δοκεῖ ἡ ἀκρασία τοὺς ἀνθρώπους ἄγειν, αὐτὴ μὲν οὐ δύναται
 ἄγειν, ἢ δ' ἐγκράτεια πάντων μάλιστα ἡδεσθαι ποιεῖ. ⁴⁰
 Πῶς; ἔφη. ^l Ὡσπερ ἡ μὲν ἀκρασία οὐκ εὔστα καρτερεῖν,
 αὔτε λιμὸν, οὔτε δίψος, οὔτ' ἀφροδισίων ἐπιθυμίαν, οὔτε
 ἀγρυπνίαν, (δι' ἧν μόνον ἔστιν ἡδέως μὲν φαγεῖν τε καὶ πιεῖν
 καὶ ἀφροδισιάσαι, ἡδέως δ' ἀναπαύσασθαι τε καὶ κοιμηθῆ-
 ναι, ^m καὶ περιμείναντας καὶ ἀνασχομένους ἕως ἂν ταῦτα
 ὡς ἐνὶ ἡδίστα γένηται,) κωλύει τοῖς ἀναγκαιοτάτοις τε καὶ
 συνεχεστάτοις ⁿ ἀξιολόγως ἡδεσθαι. Ἡ δ' ἐγκράτεια μόνη
 ποιούσα καρτερεῖν τὰ εἰρημένα, μόνη καὶ ἡδεσθαι ποιεῖ ⁵⁰
 ἀξίως μνήμης ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. Παντάπασιν, ἔφη, ἀληθῆ
 λέγεις. Ἀλλὰ μὴν τοῦ μαθεῖν τί καλὸν καὶ ἀγαθόν, καὶ
 τοῦ ἐπιμεληθῆναι καὶ τῶν τοιούτων τινός, δι' ἧν ἂν τις καὶ

^h κωλυτικώτερον] λυτικώτερον Ges-
neri margo.

ⁱ ἔφη] φημι Trinc.

^k ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπων Trinc.

^l Ὡσπερ] om. A. Trinc.

^m καὶ περιμείναντας] καὶ om.
Trinc.

ⁿ ἀξιολόγως] ἀξιολόγως A. Trinc.

τὸ ἑαυτοῦ σῶμα καλῶς διοικήσειε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς οἰκονομήσειε, καὶ φίλοις καὶ πόλει ἰσχυρὸς γένοιτο, καὶ ἐχθροῦς κρατήσειεν, ἀφ' ὧν οὐ μόνον ἰσχυρία, ἀλλὰ καὶ ἡδοναὶ μέγιστα γίνονται, οἱ ὁ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττοντες αὐτὰ, οἱ δὲ ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι τῶν¹ γὰρ ἂν ῥῆττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν, ἢ ὅ ἥκιστα ἔξῃ ταῦτα πράττειν, κατεχομένῳ² ἐπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἐγγυτάτω ἡδονάς; Καὶ ὁ Εὐθύδημος, Δοκεῖς μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, λέγειν, ὡς ἀνδρὶ ῥῆττον τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν πάμπαν οὐδεμιᾶς ἀρετῆς³ προσήκει. Τί γὰρ διαφέρει, ὦ Εὐθύδημε, ἄνθρωπος ἀκρατὴς θηρίου τοῦ ἀκρα-¹⁰ τεστάτου; ὅστις γὰρ τὰ μὲν κράτιστα μὴ σκοπεῖ, τὰ ἥκιστα δ' ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ ποιεῖν, τί ἂν⁴ διαφέρει τῶν ἀφρονεστάτων βοσκημάτων; ἀλλὰ⁵ τοῖς ἐγκρατέσι μόνοις ἔξῃ σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ,⁶ καὶ διαλέγοντας⁷ κατὰ γένη τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι, καὶ οὕτως, ἔφη, ἀρίστους τε καὶ εὐδαιμονεστάτους ἄνδρας γίνεσθαι, καὶ διαλέγεσθαι δυνατωτάτους. Ἐφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντος κοινῇ βουλευέσθαι διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα.

ΠΕΡΙ ΑΚΡΑΣΙΑΣ. ΙΗ.

1 Ἰ Σοφοκλέους.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἦσσαν μὲν ἀργῆς ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός.

30

^ο μὲν γὰρ] γὰρ om. A. Trinc.

^ρ ῥῆττον] A. m. p. ponit ante προσήκειν.

¹ ἐπὶ τῶ] ἐπὶ τὸ Trinc.

² ὡς om. A.

³ προσήκει] προσήκειν A.

⁴ ἀκρατεστάτου] ἀμαρτεστάτου Gesneri margo.

⁵ ὅστις] οὗτος A.

⁶ διαφέρει] διαφέρει A.

⁷ τοῖς] τοῖ B. m. p. Trinc.

⁸ διαλέγοντας] καὶ διαλέγοντας A. Trinc.

⁹ καὶ τὰ] κατὰ A. Trinc.

I.

¹⁰ Sic A. Trinc. Fragin. inc. 14.

^b φιλεῖ δὲ πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,
ἀκων ἀκούειν, οὐς ἐκὼν εἶπεν κακῶς.

2 ^a Σκληρίου.

Ὡς οὐκ ἀνεκτὸς, ὅστις ἢ πάροις ᾧν,
ἢ καὶ μεμηνῶς, εἰς μὲν αὐτὸν ἀσφαλῆς
αἰεὶ ποτ' ἐστίν, εἰς δὲ τοὺς ^b πέλας νοσεῖ.

3 ^a Ἐρατοσθένους.

Οἴνός ^b τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρα
ἔλθῃ, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἄλα
βορρῆς ἢ ἐ νότος, ^c τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ^d ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

40

4 ^a Μενάνδρου.

Ὁ πολὺς ἀκρατος, ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

5^a Οὐ γὰρ τὸ πλήθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποταῦ
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ ^b πίοντος δ' ἢ φύσις.

6 ^a Φιλήμονος.

^b Τί (δὴ) ζῆν ὄφελος ᾧ μὴ ὅστι τὸ ζῆν εἰδέναί;

7^a Ἄλλ' οἶνος ἦν οὐδεὶς δὲ μεθύων, ἂν σκοπῆς,
ὅς οὐχὶ δαυλός ἐστι τοῦ πεπωκέναί.

ὅσα μ' οὗτος ἠνάγκαζεν, ἐποίουν ταῦτ' ἐγώ.

ὁ πονηρὸς οἶνος οὗτός ἐστι, Νικοφῶν.

^b Clemens Alex. Pæd. II. 113.
GROTIUS annot. MSS. ἐπανεῖς—
ῆσσαν Trinc.

Ib. κακῶς] λόγους B. m. s.

2.

^a Sic A. Trine.

^b πέλας] πολλοὺς A.

3.

^a Sic A. Trine.

^b τῆ πυρὶ] Ita citat Hesychius
in voce *ναρθηκιῶντες*. Vulgo heic
editur οἶνός τε. At apud Athenæum
II. [p. 36 F.] οἶνός τοι. GROTIUS.

^c τὰ δὲ καὶ] Apud Athenæum

τὰ δὲ τοι. GROTIUS.

^d ἐκ δ'] ἐπὶ δ' B. m. p. Trinc.

4.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 210.

5.

^a Cum præced. jungit Trinc.

^b πίοντος vulgo.

6.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 344.

^b τὶ δὴ ζῆν] Induxi δὴ quod in
vulgatis supererat. GROTIUS.

7.

^a Cum præced. jungit Trinc.

8 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄπας πονηρὸς οἶνος ὁ πολὺς ἔστ' αἰί.

9 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

ἐμέθυσον ἱκανὴ πρόφασις εἰς θ' ἀμαρτάνειν.

50

10 ^a Θεόγνιδος.

Πολλῶ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη

ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῦν' ἐθέλουσιν ἔχειν.

11 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

^b Αἰσχροὶ τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι ^c νήφουσι εἶναι,

αἰσχρὸν ^d δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένει.

12 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς, κακός· ἦν δέ τις αὐτὸν

πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.

13 ^a Αἰσχύλου.

Κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

14 ^a Θεόγνιδος.

Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτ' ἐκείνος

τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου.

μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ ^b νήφουσι γίνεται αἰσχροῦ,

αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν, ὅτ' ἂν μεθύῃ,

τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα

γιγνώσκων, μὴ πίν' οἶνον ὑπερβολάδην.

10

8.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

9.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

10.

^a Sic A. Trinc. Sc. v. 605.

11.

^a Sic A. Sc. v. 627. Deest lemma Trinc.

^b αἰσχρὸν] ἐχθρὸν in utroque versu Gesneri margo, A. Arsen. Voss. τι pro τοι Trinc.

^c νήφουσιν] νήφουσι Gesneri margo A. Voss.

^d δ' om. Voss. μένει A. pro μένη.

12.

^a Sic A. Deest lemma Trinc. Scil. v. 509.

13.

^a Sic A. Trinc. Sc. Fr. 13.

14.

^a Sic A. Trinc. Sc. v. 479.

^b νήφουσι γίνεται Voss. νήφουσι γίνεται A. B. m. sec.

ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μὴ ὅσέ βιάσθω
 γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτρην ἐφημέριον.

15 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

^b Ἀφρονος ἀνδρὸς ἄγαν καὶ σώφρονος οἶνος, ὅτ' ἂν δὴ
 πίνη ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

16 Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
 γιγνώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
 καὶ μάλα περ πινυτοῦ κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει,
 ὥστε καταισχύειν καὶ τὸν ἕοντα σοφόν.

17 Οἴνοβαρέω κεφαλῆν, Ὀνομάκριτε, καὶ με βιάται
 οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ^b ταμίης
 ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
 πειρήσω, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχη,
 καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

18 ^a Ὀμήρου.

Οἶνος δὲ πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,
 καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε,
 καὶ τι ἔπος ^b προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.

19 ^a Μενάνδρου.

Χαλεπὸν ὅτ' ἂν τις ὦν ^b πῆ πλεον λαλῆ,
 μηδὲν κατειδῶς, ἀλλὰ προσποιούμενος.

20 ^a Εὐριπίδου Αὐγῆς.

Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
 ἀδικεῖν, ^b τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἐκούσιον.

^c σε] δὲ A. Trinc. Paullo ante
 l. μεθύειν, pro μεθύων.

^a Sic A. v. 497. Deest lem. Tr.

^a ταμίης ἡμετέρης] ταμίν δ μετέρης
 Trinc.

18.

^a Sic A. Trinc. Od. E. 463.

^b προέηκεν] προέειπεν B. m. p.
 προέεικεν Trinc.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 210.

^b πῆ] πίνη Trinc. Gesn. MSS.

20.

^a Sic A. Fr. 8. Simpl. Εὐριπίδου Tr.

^b τὸ δ'] Ita MS. A. vulgo male
 abest δ'. GROTIUS. Sic Trinc.

21 ^a Φιλιππίδου.

Οὐκ ἔστιν, ἐμεθύσθην πάτερ, λέγοντα [^b νῦν,]
 ἡμαρτον, ὥστε ^c πρὸς σέ με συγγνώμης τυχεῖν.
 ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθεῆ ῥία τι, Πάμφιλε,
 ποιῶν, ὑβρίζειν, οὐχ ἀμαρτάνειν δοκεῖ.

22 ^a Πανυάσιδος.

Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν', ἀρετὴ ^b νύ τις ἔστι καὶ αὐτὴ,
 ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείστον ἐν εἰλαπίνῃ μεθυ πίνῃ
 εὔ καὶ ἐπίσταμένως, ἅμα τ' ἄλλον φῶτα ^c κελεύῃ.
 ἴσον θ' ^d ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ ^e θεὸς ἀνὴρ
 ὑσμίνας διέπων ταλαπενθείας, ^f ἔνθα δὲ παῦροι
 θαρσαλέοι τελέθουσι, μένουσί τε θοῦρον ἼΑρηα.
 τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος, ὅστ' ἐνὶ δαιτὶ
 τέρπηται παρεῶν, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ^g ἀνάγῃ.
 οὐ γὰρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς, οὐδὲ βιῶναι
 ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου
 θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ^h ἄλλο νέοφρων.
 οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθόνοισιν ὄνειαρ
 ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, ⁱ πάσης συνοπηδὸν αἰοιδῆς.

21.

^a Sic A. Trinc.^b νῦν om. A. Trinc. Addidit Gesnerus in ed. prima 1543.

^c πρὸς ἐμέ] Ita recte MS. A. non ut vulgo πρὸς σέ με. GROTIUS. Pro πρὸς σέ με Grotius posuit πρὸς ἐμέ, quod hac in structura mihi Græcum non videtur. πρὸς muretur in πατρός, λέγοντα νῦν cum cl. Ruhnkentio in οὐ δέον τὰ νῦν, sententia inerit commoda sic scriptis: Ἐμεθύσθην, πάτερ, οὐ δέον τὰ νῦν ἡμαρτον, ὥστε πατρός ἐμέ συγγνώμης τυχεῖν. Γ. οὐκ ἔστιν . . . Ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθεῆ κ. τ. λ. VALCKEN. Eurip. Hippol. 1326. Paullo aliter idem in notis MSS. “ Π. οὐκ ἔστιν” ε. π. ἀέκων τὰ νῦν (vel οὐχ

ἐκὼν τὰ νῦν) ἤ. ὥστε πατρός ἐμέ σ. τ. (hoc quidem excusari non potest: omisit Stobæus, ut sæpe, intermedia: vid. Menandrea, quæ proxime præcedunt) Γ. ὁ γὰρ etc.”

22.

^a Sic Froben. Πανυασίδου Trinc. Deest locus A.^b δέ τις] νύ τις Voss. Arsen. B. m. sec. τις Trinc.^c κελεύῃ] κελεύει Voss. Trinc.^d ὅστ'] ὅς Voss. N. Trinc.^e θεός] θεός B. m. p. Trinc.^f ἔνθα δὲ] ἔνθα τε Trinc.^g ἀνάγῃ] ἀνάγει Voss.^h ἄλλο νέοφρων] ἄλλ' ἐνεόφρων VALCKEN.ⁱ πάσης—αἰοιδῆς.] Rectius hoc

^k ἐν μὲν γὰρ θαλίῃς ἱερὸν μέρος, ἀγλαίῃς τε,
ἐν δὲ χοροῖσι τε, ἐν δ' ἡμερτῆς φιλότητος.

(^l ἐν δὲ τε μὲν θήρης, καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς.)

τῷ σε χρῆ παρα δαιτὶ ^m δεδεγμένον εὐφρονη θυμῷ
πίνειν, μηδὲ βορῆ κεκακωμένον ἢ τε γῦπα
ἦσθαι πλημμύροντα, λελασμένον εὐφροσυνάων.

23 ^a Πυθαγόρου.

Ἐλεύθερον ἀδύνατον εἶναι τὸν ^b πάθει δουλεύοντα καὶ ὑπὸ
παθῶν κρατούμενον.

24 ^a Χρυσίππου.

Μικρὰν φασὶ μανίαν εἶναι τὴν μέθην.

25 ^a Πυθαγόρας ἔλεγε, τὴν μέθην μανίας εἶναι μελέτην. 10

26 ^a Ἀναχάρσιδος.

Ἀνάχαρσις ἔφη, κίρναμένου κρατῆρος ἐφεστῆτος, τὸν μὲν
πρῶτον ^b ὑγείας πίνεσθαι· τὸν δὲ δεύτερον, ἡδονῆς· τὸν δὲ τρί-
τον, ὑβρεως· τὸν δὲ τελευταῖον, μανίας.

27 ^a Ἀντισθένης.

Τὰς μὴ κατὰ θύρας, φησὶν ὁ Ἀντισθένης, εἰσιούσας ἀπο-
λαύσεις δεήσει ἢ ^b σχασθῆναι, ἢ ἔλληβορισθῆναι, ἢ πάντως
λιμαγχοθηθῆναι, κακὰς ἀμοιβὰς ^c ἐκτείνοντα τῆς προγεγενη-

quam quod apud Athenæum legi-
tur lib. II. [p. 37. A.] πάση—ἀνίη.
GROTIUS.

Ib. πάσης σ. αἰδῆς] πάση σ. αἰδῆ
VALCKEN.

^k ἐν μὲν] ἐκ μὲν B.

^l Parenthesi inclusa, non bene
huc quadrare videntur. GESNER.
Qui heic in vulgatis sequitur ver-
sus, Ἐν δὲ τε μὲν θ. κ. δ. α. aut
aliunde infartus est aut a sciolo
adscriptus. Neque apud Athe-
næum ubi idem hic locus citatur
quicquam ejus apparet. GROTIUS.

^m δεδεγμένον] Lege ex Athenæo
δεδεγμένον. Mox rectius Athenæus
βορῆς κεκορημένον. VALCKEN.

23.

^a Sic A. Deest Trinc.

^b πάθει δουλεύοντα] τὸν πάθει δου-
λεύοντα καὶ ὑπὸ παθῶν κρατούμενον A.

24.

^a Sic A. Deest Trinc.

25.

^a Deest A. cf. Menag. Diog.
Laert. VIII. 9.

26.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ὑγείας] ὑγείας A. et mox ὑβρεως.
cf. Menag. Diog. Laert. I. 103.

27.

^a Sic A. Trinc.

^b σχασθῆναι] χασθῆναι margo
Gesneri. Mox ἢ ἔλληβορισθῆναι ha-
bet A. in marg. Vide supra VI. 2.

^c ἐκτείνοντα] ἐκτείνοντα A. ἐκτί-
νοντα B. m. sec.

μένης ἀπληστίας ἕνεκα μικρᾶς καὶ ὀλιγοχρονίου ἡδονῆς. 20
28 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Ὅτι καὶ γυναῖκα παιδευτέον.

Τῷ ^b Διονύσῳ νάρθηκα καὶ λήθην συγκαθιερούσιν, ὡς μὴ
δέον μνημονεύειν τῶν ἐν οἴνῳ πλημμεληθέντων, ἀλλὰ νοθε-
σίας παιδικῆς δεομένων. ^c Ὡς συνάδει καὶ τὸ,

Μισῶ μνήμονα συμπόταν.

Ὁ δ' Εὐριπίδης τῶν ἀτόπων τὴν λήθην σοφὴν εἶρηκε.

29 ^a Πλάτωνος.

Μεθύων κυβερνήτης καὶ πᾶς παντὸς ἄρχων ἀνατρέπει πάν-
τα, εἴτε πλοῖον, εἴτε ἄρμα, εἴτε στρατόπεδον, εἴτε ὅ τι ποτὲ
εἶη τὸ κυβερνώμενον ὑπ' αὐτοῦ.

30 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ μόνον, ὡς ἔοικεν, ὁ γέρον δις παῖς γίνοιτ' ἂν, ἀλλὰ καὶ 30
ὁ μεθυσθείς.

31 ^a Δημοκρίτου.

^b Ὑγιεῖν εὐχαῖς παρὰ θεῶν αἰτέονται ἄνθρωποι, τὴν δὲ
ταύτης δύναμιν ^c παρ' ἑαυτοῖς ἔχοντες οὐκ ἴσασιν· ἀκρασίῃ
δὲ τὰναντία πρήσσοντες, αὐτοὶ προδότης τῆς ὑγείης τῆσιν
ἐπιθυμίῃσι γίνονται.

32 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Ὅτι καὶ γυναῖκα παιδευτέον.

^b Ἀμαθίην, ὡς φησὶν Ἡράκλειτος, καὶ ἄλλως κρύπτειν
ἔργον ἔστιν, ἐν οἴνῳ δὲ χαλεπώτερον· καὶ Πλάτων δὲ φη-
σιν ἐν οἴνῳ τὰ ἤθη φανερὰ γίγνεσθαι. ^c Ὡς περ καὶ Ὀμηρος,

28.

^a Sic Trinc. Deest locus A.
Vide Sympos. I. 1. p. 612. D.
Fragm. XXI. 4.

^b διονυσίῳ] διονύσῳ A. B. Voss.

^c ὡς — μνημοσύναν ποτάν. Trinc.
Euripidis locus est Orest. 213.

29.

^a Sic A. Trinc. Legg. I. p. 646.

30.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Locus est Platonis Comici, apud
Scholiastam Aristoph. Nub. 1419.
citati, iudice Fischero ad Æschi-

nis Socrat. Dial. 3. p. 113.

31.

^a Sic A. Trinc.

^b ὑγιεῖν εὐχαῖς] ^{αἰεῖν} ὑγιεῖν εὐχὴν A.
B. ὑγιεῖν εὐχὴν N. Trinc. Voss.
Arsen.

^c παρ' ἐν Voss. παρ' ἑαυτῆς Trinc.

32.

^a Sic A. Simpl. Πλουτάρχου
Trinc. Vide Fr. XXII.

^b ἀμαθίαν] ἀμαθίην Voss.

^c ὡς περ — ἀλλοδαπῇ om. Trinc.
et credo N.

οὐδὲ τραπέζῃ

^d γνώτην ἀλλήλων.

40

33 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Σοφοκλῆς ἐμέμφετο Αἰσχύλῳ, ὅτι μεθύων ἔγραφε· καὶ γὰρ εἰ τὰ δέοντα ποιεῖ, φησὶν, ἀλλ' οὐκ εἰδώς γε.

34 ^a Πυθαγόρου.

Πυθαγόρας ^b ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν οἰνόφλυξ τοῦ μεθύειν παύσαιτο· Εἰ συνεχῶς, ἔφη, θεωροῖη τὰ ὑπ' ^c αὐτοῦ πρασσόμενα.

35 Ἀνάχαρσις ^a ἔφη, ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις μὴ μεθύσκοιτο· ^b Εἰ, φησὶν, ὁρᾷ τοὺς μεθύοντας ὅσα ποιοῦσιν.

36 ^a Δημοκρίτου.

Ἔοσι ἀπὸ γαστρὸς τὰς ἡδονὰς ποιέονται, ὑπερβεβληκότες ⁵⁰ τὸν καιρὸν, ἐπὶ βρώσεσιν ἢ πόσεσιν ἢ ἀφροδισίοις, ἐν τοῖσι πᾶσιν αἱ μὲν ἡδοναὶ βραχεῖαι τε καὶ δι' ὀλίγου γίνονται, ὀκόσον ἂν χρόνον ἐσθίωσιν ἢ πίνωσιν, αἱ δὲ λύπαι πολλαί. Ταῦτο μὲν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν αἰεὶ τῶν αὐτῶν πάρεστι, καὶ ὀκότ' ἂν γένηται, ὀκοῖων ἐπιθυμέουσι, διὰ ταχέος τε ἢ ἡδονῆ παροίχεται, καὶ οὐδὲν ἐν ^b αὐτοῖσι χρηστόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τέρψις βραχεῖα, καὶ αὖθις τῶν αὐτῶν δεῖ.

37 ^a Πλάτωνος.

Ἔστιν σῶμα θεραπεύει, τὸ ἑαυτοῦ οὐχ ἑαυτὸν θεραπεύει·

^d γνώτην ἀλλοδαπῇ] γνώτην ἀλλ' ἢ δάμν A. Emendavit ex Odys. Φ. 35. Wyttenbachius.

33.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

34.

^a Sic A. Deest lemma Trinc. Plutarcho tribuit Wyttenbach.

^b ἐρωτηθεὶς π. ἀ. ο.] ἐρωτηθεὶς ὑπό τιος οἰνόφλυγος πῶς ἂν τ. μ. A. B. m. s.

^c αὐτοῦ] αὐτῶν A.

35.

^a ἔφη om. A. v. Menag. ad Diog. Laert. I. 103.

^b εἴ φησιν] ἔφη ei Voss. ἔφησεν A. φησιν om. Trinc.

36.

^a Sic Trinc. Deest locus A.

^b αὐτοῖσι] αὐταῖσι B. et mox ἢ τέρψις pro ἢ τ.

37.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

ὅστις δὲ χρήματα, οὐθ' ἑαυτὸν, οὔτε τὰ ἑαυτοῦ, ^b ἀλλ' ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτοῦ.

38 ^a Μουσανίου ἐκ τοῦ Περί Τροφῆς.

Αἰσχιστον, ἔφη, γαστριμαργία καὶ ὀψοφαγία ἐστίν, οὐκ ἀντερεῖ οὐδεῖς. Σκοποῦντας δὲ ὅπως διαφεύζονται ταῦτα, πάνυ ὀλίγους ἤσθημαι ἐγώ· τοὺς δὲ πολλοὺς ὀρώ καὶ ^b ἀπόντων ὀρεγομένους τῶν τοιοῦτων βρωμάτων, καὶ παρόντων ^c ἀπέχεσθαι μὴ δυναμένους, καὶ χρωμένους αὐτοῖς, ὅτ' ἂν χρωῖται, ἀφειδῶς, ¹⁰ ὡς καὶ πρὸς βλάβην χρῆσθαι τὴν τοῦ σώματος. Καίτοι γαστριμαργία τί ἂν εἴη ἄλλο, ἢ ἀκρασία περὶ τροφήν, δι' ἣν ἄνθρωποι τὸ ἕδν τὸ ἐν σίτῳ τοῦ ὠφελίμου προτιμῶσι; καὶ ὀψοφαγία δὲ, οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ ἀμετρία περὶ χρῆσιν ^d ὄψου. Πανταχοῦ δὲ κακὸν οὔσα ἢ ἀμετρία, ἐν τοῖς μάλιστα τῆδε τὴν ἑαυτῆς ἐπιδείκνυται φύσιν, παρεχομένη τοὺς ὀψοφάγους ἀντὶ ἀνθρώπων ὑστὶν ἢ κυστὶν ὁμοιομένους τὴν λαβρότητα, καὶ εὐσχημονεῖν μὴ δυναμένους, ^e οὐ ταῖς χερσίν, οὐ τοῖς ὄμμασιν, οὐ τῇ καταπόσει· οὕτως ἄρα αὐτοὺς ἐξίστησιν ἢ ἐπιθυμία τῆς ἐν ὄψῳ ἡδονῆς. Ὅτι μὲν δὴ οὕτως ἔχειν πρὸς τροφήν αἰσχιστόν ἐστι, γνῶριμον, ἐν ᾧ γε ζῴοις ἀφροσι μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φρονίμοις ὁμοιούμεθα. Αἰσχιστου δὲ τούτου ὄντος, κάλλιστον ἂν εἴη τούναντίον, τάξει καὶ κοσμίως ἐσθίειν, καὶ τὴν σωφροσύνην ἐνταῦθα ἐπιδείκνυσθαι πρῶτον, ^f οὐκ ὄν ράδιον, ἀλλὰ δεόμενον πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ^g ἀσκήσεως [καθόλου ^h μὲν ἴσως τὸ σωφρονεῖν.] ²⁰ 30

^b ἀλλ' ἔ. π. τ. ε. habet A. inter lineas. ἔτι τὰ π. B.

38.

^a Sic A. ἐκ τῶν π. τ. Trinc.

^b ἀπόντων] ἀπάντων B.

^c ἀπέχεσθαι] ἐπέχεσθαι A.

^d ὄψου] ὄψου ἐστίν A. ubi post δυναμένους male repetuntur quædam e superioribus.

^e οὐ ταῖς] ἐν ταῖς B.

^f οὐκ ὄν] οὐκ ἂν A.

^g In solo B. abest καθόλου μὲν ἴσως τὸ σωφρονεῖν, quod, cum glossema sit ex margine ad οὐκ ὄν ράδιον (cui subjectum esse videatur) uncis inclusi. Eadem suspicatus est Jacobs. p. 240. Schow.

^h καὶ καθόλου Gesneri margo.

ⁱ Διὰ τί δὴ τοῦτο; ὅτι πολλῶν ἡδονῶν οὐσῶν, αἱ τὸν ἄνθρωπον ἀναπειθουσιν ἀμαρτάνειν καὶ ἐνδιδόσαι αὐταῖς βιάζονται παρὰ τὸ συμφέρον, δυσμαχατάτη εἶναι κινδυνεύει πασῶν ἢ περὶ τροφήν ἡδονή. Ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις ἡδοναῖς σπανιώτερον ὀμιλοῦμεν, καὶ ἐνίαν γε μῆνας καὶ ἐνιαυτοὺς ὅλους ἀπέχεσθαι δυνάμεθα· ταύτης δὲ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν πάντως πειραῖσθαι ἀνάγκη, καὶ τὰ γε πολλὰ, δις ἐκάστης ἡμέρας· ⁴⁰ οὐ γὰρ ἐνὶ ζῆν ἄλλως τὸν ἄνθρωπον. Ὡσθ' ὅσω πλεονάκεις τῆς ἐν βρώσει ἡδονῆς πειρώμεθα, τοσοῦτ' αὖ πλείους οἱ ἐνταῦθα κίνδυνοι. Καὶ μὴν καθ' ἐκάστην προσφορὰν τροφῆς, οὐχ εἰς κίνδυνος ἀμαρτήματος, ἀλλὰ πλείονες. Καὶ γὰρ ὁ ^k παραπλεῖον ἢ δεῖ ἐσθίειν, ἀμαρτάνει· καὶ ὁ κατασπείδων ἐν τῷ ἐσθίειν, οὐδὲν ἤττον· καὶ ὁ μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄψου μᾶλλον ἢ χρῆ, καὶ ὁ τὰ ἡδῶ τῶν ὑγιεινοτέρων βρώματα προτιμῶν, καὶ ὁ μὴ νέμων τὰ ἴσα τοῖς συνεσθίουσιν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τις ἀμαρτία περὶ τροφήν, ὅτ' ἂν παρὰ καιρὸν προσ- ⁵⁰ φερώμεθα αὐτήν, καὶ δεῖν ἄλλο τι πράττειν, ἀφεμένοι τούτου, ἐσθίωμεν. Τοσοῦτων δὴ καὶ ἔτι ἄλλων ἀμαρτιῶν οὐσῶν περὶ τροφήν, δεῖ μὲν ἀπασῶν καθαρεύειν αὐτῶν, καὶ μηδεμιᾶ ἔνοχον εἶναι τὸν μέλλοντα σωφρονήσειν. Καθαρεύοι δ' ἂν τις καὶ ἀναμάρτητος εἴη, ἀσκῶν καὶ ἐβίζων αὐτὸν αἰρεῖσθαι σῖτον, οὐχ ἵνα ἡδῆται, ἀλλ' ἵνα τρέφῃται, οὐδ' ἵνα λεαίνηται ¹ τὴν κατάποσιν, ἀλλ' ἵνα βωννύηται τὸ σῶμα. Καὶ γὰρ γέγονεν ἢ μὲν κατάποσις, δίοδος εἶναι τροφῆς, οὐχ ἡδονῆς ὄργανον· ἢ δὲ γαστήρ, τοῦ αὐτοῦ χάριν οὐπὲρ ἕνεκα καὶ φυτῶ παντὶ ρίζα γέγονε. Καθάπερ γὰρ ἐκεῖ τρέφει τὸ φυτὸν ἢ ρίζα, ἀπὸ τῶν ἐκτὸς τὴν τροφήν λαμβάνουσα· οὕτω τρέφει τὸ ζῶον ἢ γαστήρ, ἀπὸ τῶν εἰσφερομένων ¹ σίτων καὶ ποτῶν.

ⁱ διὰ τί] Addo οὐχ ἥκιστα δὲ περὶ τὴν τροφήν. GERN. in marg.

^k παραπλεῖον ἤθη.] παρὰ πλείον ἤθη Arsen. Usitatius ἐπιπλεῖον. ἢ δεῖ

pro ἤθη conj. Gesner. et sic B. ex Gesneri, ut puto, libro. ἢ χρῆ Scho- wius e duobus MSS.

¹ σίτων] σιτίων A. B. m. s.

Ὡς περ τε αὐτῶν τούτοις διαμονῆς ἕνεκα συμβαίνει τρέφεσθαι, καὶ οὐχ ἡδονῆς· παραπλησίως καὶ ἡμῖν ζωῆς καὶ ^m φάρμακον ¹⁰ ἢ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἐστὶ. Διὸ καὶ προσήκει ἐσθίειν ἡμῖν ἵνα ζῶμεν, οὐχ ἵνα ἡδόμεθα, εἰ γε μέλλομεν ὁ συστοιχεῖν ἀρίστῳ ὄντι τῷ λόγῳ Σωκράτους, ὃς ἔφη τοὺς μὲν πολλοὺς ἀνθρώπους ζῆν ἵνα ἐσθίωσιν, ^p αὐτὸς δὲ ἐσθίειν ἵνα ζῆ. ^q Οὐ γὰρ δὴ ἐπιεικῆς τις βουλόμενος εἶναι ἀνθρώπος, ἀξιῶσει παραπλησίος τις εἶναι τοῖς πολλοῖς, καὶ ζῆν ^r ἐπὶ τῷ ἐσθίειν· ὥσπερ ἐκεῖνοι θηράμενοι ἐξ ἅπαντος τὴν ἀπὸ τῆς τροφῆς ἡδονήν.

Ὅτι δὲ καὶ θεὸς ὁ ποιήσας τὸν ἀνθρώπον, τοῦ σώζεσθαι χάριν, οὐχὶ τοῦ ἡδεσθαι, σῖτα καὶ ποτὰ παρεσκευάσεν αὐ- ²⁰ τοῖς, μάθοι τις ἂν ἐκεῖθεν μάλιστα. ^s Ἡ γὰρ δὴ τροφή ὅτε ἐργάζεται μάλιστα τὸ ἑαυτῆς ἔργον, τότε οὐδαμῶς ἴδδει τὸν ἀνθρώπον κατὰ τε τὴν πέψιν καὶ τὴν ἀνάδοσιν, ἀλλὰ τρέφόμεθα μὲν τότε ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ῥωννύμεθα· ἡδόμεθα δὲ ^t τότε οὐδεμίαν ἡδονήν, καίτοι πλείων ὁ χρόνος οὗτός ἐστιν, ἢ ^w ἐν ᾧ ἐσθίομεν. ^v Ἐδει δὲ γε, εἴπερ ὁ θεὸς ἡδονῆς χάριν τὴν τροφήν ἐμηχανήσατο ἡμῖν, τὸν πλείω τοῦτον χρόνον ἡδεσθαι ἡμᾶς ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ οὐ τὸν ἐλάχιστον ἐκεῖνον ἐν ᾧ κα- ³⁰ ταπίνομεν. Ἄλλ' ὁμως ^x χάριν ἐκεῖνου τοῦ ἐλαχίστου χρό-

^m φάρμακον] καὶ φάρμακον Trinc. ζωῆς καὶ φάρμακον A. Arsen. Gesneri margo. Wyttenbachius ad Plutarch. II. p. 159. F. restituendum putat, λιμοῦ φάρμακον ἢ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἐστίν. Gesner. in marg. ed. primæ addo ζωῆς καὶ διαμονῆς.

ⁿ Ib. B. C. W. παραπλησίως καὶ ζωῆς φάρμακον. A. παραπλησίως καὶ ἡμῖν ζωῆς καὶ φ. unitis duabus lectionibus, altera, παραπλησίως καὶ ἡμῖν ζωῆς φάρμακον ἢ τροφή ἐστίν: altera, παραπλησίως καὶ ζωῆς φάρμακον ἢ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἐστίν. Antea, παραπλησίως καὶ ἡμῖν φάρμακον ἢ τροφή τῷ ἀνθρώπῳ ἐστίν. SCHOW.

^o συστοιχεῖν] στοιχεῖν A. Ars.

Trinc.

^p αὐτῶς] αὐτὸν omnes mss. apud Schowium, quomodo legendum præcepit J. Potterus ad Clement. Alexandr. Pæd. II. p. 162. De sententia Socratis vide Diogen. Laërt. II. 34. ibique Menagium.

^q οὐ γὰρ usque ad ἡδονήν om. A.

^r τῷ] ἐπὶ τῷ Trinc.

^s ἢ γὰρ] καὶ γὰρ B. et mox ἔτι.

^t ἴδδει] ἴδδνει Arsen.

^u τότε οὐδεμίαν] οὐδεμίαν τότε A.

^w ἐν ᾧ habet A. in marg. om. in textu, sed ibi suprasc. ἔν.

^x τὸ χαίρειν] χάριν A. B. m. s. τὸ om. Ars. Trinc. B. N.

νου, ὃν ἠδομεθα, παρασκευὴ ὧ μὲν ὄψων γίνεται μυρίων· πλεῖται δ' ἡ θάλαττα μέχρι περάτων· μάγειροι δὲ γεωργῶν περισπουδαστότεροί εἰσι· δεῖπνα δὲ παρατίθενται τινες, ἀγρῶν ἀναλίσκοντες τιμὰς, καὶ ταῦτ' οὐδαμῶς ἀφελουμένων τῶν σωμάτων ἐκ τῆς πολυτελείας τῶν βρωμάτων. Πᾶν γὰρ τούναντίον, οἱ ταῖς εὐτελεστάταις χρώμενοι τροφαῖς ἰσχυρότατοί εἰσι. Τοὺς γοῦν οἰκέτας τῶν δεσποτῶν, καὶ τοὺς 40 χωρίτας τῶν ἀστικῶν, καὶ τοὺς πένητας τῶν πλουσίων, ἴδοις ἂν ὡς ἐπὶ τὸ ² πλεῖστον βρωμαλεωτέρους ὄντας, καὶ μᾶλλον μὲν πονεῖν δυναμένους, ἤττον δὲ κάμνοντας ἐν τοῖς ἔργοις, νοσῶντας δὲ σπανιώτερον, ἀνεχομένους δὲ εὐκολώτερον κρύος, θάλπος, ἀγρυπνίαν, πᾶν εἴ τι ³ τοιοῦτον. Καίτοι κὰν ἐπίσον ἢ τε πολυτελὴς καὶ ἢ ^b εὐτελὴς τροφὴ βρωμὴ τὸ σῶμα, ὅμως αἰρετέον ἐστὶ τὴν εὐτελῆ, ὅτι αὕτη ^c σωφρονικωτέρα, καὶ πρέπει ἀνδρὶ ἀγαθῷ μᾶλλον, ^d ἢ καὶ τὸ εὐπόριστον τοῦ δυσπόριστου, καὶ τὸ ἀπραγμάτευτον τοῦ μετὰ πραγμάτων, 50 καὶ τὸ ἔτοιμον τοῦ ἀνετοίμου ^e πρὸς τροφήν προπρωδέστερον τοῖς ἐπιεικέσιν. Ἴνα δὲ συνελὼν εἶπω περὶ τροφῆς τὸ πᾶν, φημὶ ^f δεῖν σκοπὸν μὲν αὐτῆς ποιεῖσθαι ^g ὑγιεῖαν τε καὶ ἰσχυρὴν, ὡς τούτων μόνον ἕνεκα βρωτέον, ἀ δὴ δεῖται πολυτελείας οὐδεμιᾶς· ἐσθίοντα δ' ἐπιμελεῖσθαι κόσμου τε καὶ μέτρου τοῦ προσήκοντος, καὶ τοῦ διαφέρειν πλεῖστον τῷ τε ἀμολύντῳ καὶ τῷ σχολαίῳ.

^y μὲν] δὲ Arsen.

² πλεῖστος] πλεῖστον A. marg. B. m. s. Gesneri marg.

³ τοιοῦτον] τοιοῦτο Trinc.

^b εὐτελής] λυσιτελής A. N. Trinc. vid. Schneideri Index Xenoph. Mem. in v. εὐτελής.

^c σωφρονεστέρα] σωφρονικωτέρα A.

Arsen. B. m. s. Vide Schneiderum ad Xenoph. Mem. III. 10, 5.

^d ὡς] ἢ Gesneri margo. ἢ A. Ars. Trinc.

^e πρὸς] περὶ A. Gesneri margo. duo mss. Schowii.

^f δεῖν] δὴ A.

^g ὑγιεῖαν] ὑγιεῖαν A.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑΣ. ΙΘ.

1 ^a Εὐριπίδου Ἀνδρομάχης.

Σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ^b ἀνθρώποις μέγα
γλῶσσ' ἐκπορίζει. Τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. 20

2 ^a Φιλήμονος Ἐπιδικαζομένου.

Ἦδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
^b ἔστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
ὁ λοιδορῶν γάρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται ^c λοιδορῶν.

3 ^a Εὐριπίδου ἐκ Πρωτεσιλάου.

Δυσὶν λεγόντων θατέρου θυμουμένου,
ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος.

4 ^a Δημοσθένους.

Δημοσθένης λοιδορούμενος τινὸς αὐτῶ, Οὐ συγκαταβαίνα,
εἶπεν, εἰς ἀγῶνα, ἐν ᾧ ὁ ἠττώμενος τοῦ νικῶντός ἐστι κρείτ-
των.

5 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων λοιδορούμενος ὑπό τινος, Λέγε, ἔφη, κακῶς, ἐπεὶ ³⁰
καλῶς ^b οὐ μεμάθηκας.

1.

^a Sic A. Sc. v. 643. Simpl.
Εὐριπίδου Trinc.

^b ἀνθρώπου] ἀνθρώποις Voss. B.
m. s. plures Schowii.

2.

^a Ita Grotius et Clericus p.
302. ut supra XIII. 11. Φ. ἐκ τοῦ
δικαζομένου A. ἐκ δικαζομένου Voss.
in Ecdicazomeno Gesn. Simpl.
Φιλήμονος Trinc. Plutarch. II. p.
35. D.

^b ἔστ' ἢ] ἐστι Trinc.

^c λοιδορῶν] Ita nos cum MS. A.

Vulgo male ὁ λοιδορῶν, quod indi-
cant præcedentia. GROTIUS. ὁ le-
gitur in A. pr. m.

3.

^a Sic A. nisi quod compendiose
πρωτεσιλ. Fr. 2. Simpl. Εὐριπίδου Trinc.

4.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

5.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b οὐ μεμάθηκας] οὐκ ἔμαθες A.
Voss.

6 ^a Ἀριστίππου.

Ἀριστίππος, λοιδοροῦντος ^b αὐτὸν τινὸς, ἔφη· Τοῦ μὲν λέγειν κακῶς σὺ κύριος εἶ, τοῦ δὲ δικαίως ἀκούειν ἐγώ.

7 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Πῶς ἐστὶν ἀπ' ἐχθρῶν ὠφελῆθῆναι.

^b Λόγων δὲ, κουφωτάτου πράγματος, βαρυτάτη ζημία κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα, καὶ παρὰ θεῶν ἔπεται καὶ παρ' ἀνθρώπων. Ἡ δὲ σιγῇ, πανταχοῦ μὲν ἀνυπεύθυνον, (οὐ μόνον ἄδελφον, ὡς φησὶν Ἰπποκράτης) ἐν δὲ λοιδορίαις, σεμνὸν καὶ Σωκρατικὸν, μᾶλλον δὲ Ἡράκλειον· ^c εἴ γε κακείνος, 40

^d οὐδ' ὅσσον μίας στυγερῶν ἐμπάζετο μύθων.

8 ^a Πυθαγόρου.

Μεγάλην παιδείαν νόμιζε, δι' ἧς δυνήσῃ φέρειν ἀπαιδευσίαν.

9 ^a Εὐσεβίου.

Ὀργῆς κρατέειν ἄριστον ἐθίζειν ἑαυτὸν, μάλιστα μὲν καὶ πρὸς τὸ μὴ ^b εὐπετέως πρὸς αὐτῆς ζυγκινέεσθαι· εἰ δὲ μὴ, ^c ἀλλ' ὥστε γε πάντως μὴ τὸ καταναγκαζόμενον ὑπ' αὐτῆς αὐτίκα ^d καὶ ἐν τῷ ἀλογίστῳ ἀποπιμπλάναι.

10 ^a Σοφοκλέους Αἴαντι.

Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρας πολύ.

6.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b αὐτὸν] αὐτῷ Gesn. marg. Voss. Arg.

7.

^a Sic A. Scil. p. 90. C. Simpl. Πλουτάρχου Trinc.

^b λόγων] λόγῶν A. Veram scripturam esse λόγων testantur loca Platonis Wytttenbachio excitata. Λόγων Plutarchi edd. et MSS. Mirum sane hanc ex Stobaeo varietatem praetermississe doctissimum Plutarchi editorem.

^c εἴγε κακείνος om. A. Trinc.

^d οὐδ' ὅσσον usque ad fin. om. B.

8.

^a Sic A. Trinc.

9.

^a Sic A. Εὐσεβείου Trinc.

^b εὐπετέως πρὸς αὐτῆς] εὐπετέως .. π' αὐτῆς συγ. Voss. Voluit forte ὑπ' αὐτῆς.

^c ἀλλ' ὥστε γε] ἄλλως τε γε A.

^d σε καὶ] σε al. non legitur. GESNER. Deest σε A. Voss. et 4 codd. Schowii. δὲ καὶ Trinc. σε καὶ habet Gesneri ed. prima.

10.

^a Sic A. Scil. 1357. Lemma Σοφοκλέους sequenti sententiae male praefixum Trinc.

11 ^a Θεόγονιδος.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, ^b παρασχεῖν ἄρμενα πάντα, 50
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὐχὶ σὺ ^c μῶνος ἐράῃς.

12 ^a Θεοφράστου.

Οὐ μὴν οὐδὲ μετ' ὀργῆς πρακτέον τοῖς φρονίμοις οὐδέν.
^b Ἀλόγιστον γὰρ θυμὸς, καὶ μετὰ προνοίας οὐδὲν ἂν ποτε
ποιήσειεν· ἀλλὰ μεθύων ταῖς φιλονεικίαις, ὡς ἔτυχε, χρῆ-
ται ταῖς ὀρμαῖς. Ὡστε δεῖ μῆτε ἐξ ^c ὑπογούου τῶν ἀμαρ-
τημάτων τὰς τιμωρίας, μῆτε παρὰ τῶν οἰκετῶν, μῆτε παρὰ ^d
τῶν ἄλλων λαμβάνειν, ἵνα ^d τὸ τῷ λογισμῷ κράτιστον, μὴ ^e τὸ
τῷ θυμῷ φίλον, αἰεὶ πράττης· καὶ ^f δίκην παρὰ τῶν ἐχθρῶν
λαμβάνης, ἐξ ἧς μέλλεις ^g σαυτὸν μὴ αὐτοὺς ἐκείνους βλά-
ψειν. Τὸ γὰρ τιμωρεῖσθαι τινα κακῶς ἑαυτὸν ποιοῦντα,
δίκην δίδοναι οὐχ ἦττον ἢ λαμβάνειν ἐστίν. Ὡστε δεῖ σχο-
λῆ μᾶλλον ἀμύνεσθαι ζητεῖν, ἢ ταχέως ἀλυσιτελῶς ^g ἑαυτῷ
κολάσαι τὸν ἐχθρόν.

13 ^a Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας.

Τὸ δὲ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου τίς ὑμῶν οὐ ^b θαυμά-
ζει; πηρωθεῖς γὰρ ὑπὸ τίνος τῶν πολιτῶν τῶν ^c ὀφθαλμῶν τὸν 10

11.

^a Sic A. Scil. v. 695.

^b παρέχειν] παρασχεῖν A. et B.
uterque ex em. Gesnerus in marg.

^c μῶνος] μόνον Voss.

12.

^a Sic A. Trinc.

^b ἀλόγιστος] ἀλόγιστον A.

^c ὑπογούου] ὑπογούου Trinc. Hæc
forma, non ὑπογούου, in optimis
codd. satis constanter obvia est.

^d τὸ λογισμῷ] τὸ τῷ λ. A. Trinc.
et codd. Schowii.

^e τὸ τῷ θ.] τὸ supr. in A. m. s.

^f δίκην] Addo μὴ GESNER. Su-
pervacuum est (μὴ sc.) referen-
dum καὶ δίκην π. ad proximè præ-
cedens ἵνα μὴ τὸ τῷ θυμῷ φ. π.
SCHOW.

^g σαυτὸν—βλάπτειν] σαυτὸν μὴ
λυπῶν ἐκείνους βλάπτειν Gesn. marg.
βλάπτειν A. B. et sic codd. quidam
Schowii, qui præterea dant μέλ-
λης. βλάπτειν usque ad δίδοναι ha-
bet A. in marg.

^h ἑαυτῷ] αὐτῷ A. Deest Trinc.

13.

^a Sic A. Ρούφου Trinc. Rufi
ex dictis Epicteti de Amicitia Ges-
ner. Videatur Schweighæuserus ad
Epicteti fr. LXVII. Adde Wyt-
tenbach. Philomath. II. p. 22.

^b θαυμάζει] θαυμάσει Voss. τις
ἡμῶν Trinc.

^c ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον] τὸν ἕτερον
τῶν ὀφθαλμῶν A. τὸν ὀφθαλμὸν τὸν
ἕ. B.

ἕτερον, καὶ παραλαβὼν τὸν νεανίσκον παρὰ τοῦ δήμου, ἵνα
^a τιμωρήσασαιτο ὅπως αὐτὸς βούληται· τούτου μὲν ἀπέσχετο,
 παιδεύσας δὲ αὐτὸν, καὶ ἀποφήνας ἄνδρα ἀγαθόν, ^e παρή-
 γαγεν εἰς τὸ θέατρον. Θαυμάζοντων δὲ τῶν Λακεδαιμονί-
 ων, τοῦτον μέντοι λαβὼν, ἔφη, παρ' ὑμῶν ὑβριστὴν καὶ
 βίαιον, ἀποδίδωμι ὑμῖν ἐπεικῆ καὶ δημοτικόν.

14 ^a Πιπτακοῦ. Πιπτακὸς ἀδίκηθεις ὑπὸ τινος, καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν

κολάσαι, ^b ἀφήκεν εἰπὼν, Συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ ²⁰
 μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεώς ἐστι, τὸ δὲ θηριώδους.

15 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Ἀρχαί οὖν ἀπὸ ^b τῶν μικρῶν. Ἐκχεῖται τὸ ἔλαιον; κλέ-
 πτεται τὸ οἰνάριον; Λέγε, ὅτι ^c τοσοῦδε πωλεῖται ἀπάθεια,
 τοσοῦτου ^d ἀταραξία, προῖκα ^e οὐδὲν γίνεται. Ὅτι ἂν δὲ
 καλῆς τὸν παῖδα, ^f προεπινόει, ὅτι δύναται καὶ μὴ ὑπακού-
 σαι, καὶ μηδὲν ποιῆσαι ὧν θέλεις. Ἄλλ' οὐχ ^g οὕτως ἐστὶν
^h αὐτῷ, ἵνα ⁱ ἐν ἐκείνῳ ἢ τὸ ἐμὲ παραχθῆναι.

16 ^a Μουσανίου ἐκ τοῦ Εἰ γραφὴν ὑβρεως γράφεται τινὰ ὁ
 φιλόσοφος.

Ἐβρεως δὲ γραφὴν οὐτ' ἂν ^b αὐτὸς, ἔφη, ^c γράψασθαί ³⁰
 τινὰ ποτὲ, οὐτ' ἂν ἐτέρῳ συμβουλευσαι ^d οὐδενὶ τῶν φιλοσο-
 φεῖν ἀξιούντων. Ἄ γὰρ πάσχοντές τινες ὑβρίζεσθαι δοκοῦ-

^d τιμωρήσασαιτο] τιμωρήσασθαι codd.
 Schowii.

^e παρήγαγεν] ἤγαγεν A.

14.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ἀφήκεν] ἔφηκεν Trinc.

15.

^a Sic A. conf. Enchir. c. 12.

Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Trinc.

^b τῶν μικρῶν] οὐ μικρῶν Trinc.

^c τοσοῦδε] τοσοῦτου Arsen.

^d ἀταραξία] ἀταξία B.

^e οὐδὲν] οὐθὲν A.

^f προεπινόει] προεπινόει A.

^g οὕτως] οὕτως Voss. N. Trinc.
 A. m. sec.

^h αὐτῷ] Lego αὐτὸς GESNER.

ⁱ ἐν ἐκείνῳ] ἐν om. Arsen. Le-
 gendum cum Epicteto οὐχ οὕτως
 ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ—

16.

^a Sic A. Simpl. Μουσανίου Trinc.

^b αὐτὸς] αὐτὸν codd. Schowii.

^c γράψασθαι] γράψασθαι A.

^d οὐδενὶ] οὐδὲν Trinc. B. m. pr.

σιν, τούτων οὐδὲν εἶναι ὕβριν ἢ αἰσχύνην τοῖς πάσχουσιν· αἶον λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἢ ἐμπτυσθῆναι, ὡν τὸ χαλεπώτατον πληγή. Ὡς δὲ οὔτε αἰσχρὸν, οὔτε ὑβριστικὸν ἔχουσιν οὐδὲν, δηλοῦν Λακεδαιμονίαν ¹παῖδας δημοσία μαστιγουμένους, καὶ ἐπ' αὐτῶ τούτῳ ἀγαλλομένους. Ὁ δὲ φιλόσοφος ²εἰ μὴ δύναίτο καταφρονεῖν πληγῶν ἢ λοιδο- 40 ρίας, τί ἂν ὄφελος αὐτοῦ εἴη, ὅν γε φαίνεσθαι δεῖ καὶ θανάτου ³καταφρονούντα; νῆ Δία, ἀλλ' ἢ διάνοια τοῦ δρώντος αὐτὰ δεινῆ, τὸ ἐπεγγελῶντα ⁴καὶ ὑβρίζειν νομίζοντα, ραπίσαι, ἢ λοιδορῆσαι, ἢ τι ⁵κοιούτον ποιῆσαι. ⁶Δημοσθένης γοῦν καὶ ⁷τῶ βλέμματι ὑβρίζειν τινὰς, καὶ ἀφόρητα εἶναι τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐξίστασθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπ' αὐτῶν. ⁸Ταῦτα δὲ οἱ μὲν τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν ὅτι τῆ ἀληθείᾳ ἐστὶν ἀγνοοῦντες, καὶ πρὸς τὴν δόξαν κεχηνότες, [⁹ταύτη ἢ ἐκεῖνη οἴονται, καὶ αὐτοὶ] ὑβρίζεσθαι νομίζουσιν, ¹⁰εἰ τις ἢ προσβλέ- 50 ποι αὐτοὺς πικρότερον, ἢ καταγελάῃ αὐτῶν, ἢ πλήττοι, ἢ ¹¹λοιδοροῖ. Ἀνὴρ δὲ εὖ φρονῶν καὶ νοῦν ἔχων, οἷον εἶναι δεῖ τὸν φιλόσοφον, ὑπὸ οὐδενὸς τούτων ταραττέται, οὐδ' οἴεται τὸ πάσχειν αὐτὰ αἰσχρὸν, ἀλλὰ τὸ ποιεῖν μᾶλλον. ¹²Ἐπειδὴ

^e ἐμπτυσθῆναι] ἢ ἐμπτ. B.

^f παῖδας] παῖδες A.

^g εἰ μὴ] ἢν εἰ μὴ Trinc. ἢν μὴ Can.

^h καταφρονούντα; νῆ Δία τοῦ δρώντος αὐτὰ δεῖ ἢ τὸ ἐ.] καταφρονούντα νῆ Δία, ἀλλ' ἢ διάνοια τοῦ δρώντος αὐτὰ δεινῆ τὸ ἐπ. A. B. Gesneri marg. codd. Schow. δεῖν non δεῖ habet Trinc.

ⁱ ὑβρίζειν] καὶ ὑβ. A. Trinc.

^k κοιούτο] κοιούτον A.

¹ Δημοσθένης] Or. adv. Midiam p. 537, 25. Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὃν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναίθ' ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ—ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν ἀήθεις ὄντας τοῦ προσηλακίζεσθαι.

^m τῷ βλ.] τὸ βλ. Trinc.

ⁿ ταῦτα δὲ] ταῦτα οὖν A. B. m. s.

^o ταύτη ἢ ἐκεῖνη οἴεται καὶ αὐτοὶ]

Hæc punctis damnantur A. B. οἴονται quinque codd. Schowii.

^p εἰ τις ἢ] εἰ τις εἰ Trinc.

^q λοιδοροῖ] λοιδοροῖ ^{oi} A.

^r ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀμαρτάνων εὐθὺς καὶ ἐν αἰσχύνῃ ἐστίν, ὁ δὲ πάσχων ὡσπερ οὐχ] ἐπειτοὶ καὶ ὁ πάσχων ἀμαρτάνει

* καθόσον πάσχει οὕτως οὐδὲν A. text. in * ὁ δὲ ἀμαρτάνων εὐθὺς καὶ ἐν αἰσχύνῃ ἐστίν ὁ δὲ πάσχων ὡσπερ οὐχ ἀμαρτάνει id. marg. ἐπεὶ τι B. m. p. ἐπεὶ τοι B. m. s. ἐπεὶ τοι καὶ ὁ πάσχων ἀμαρτάνει, ὁ δὲ ἀμαρτάνων, εὐθὺς καὶ ἐν αἰσχύνῃ ἐστίν. ὁ μὲν τοι

ὁ μὲν ἀμαρτάνων εὐθύς καὶ ἐν αἰσχύῃ ἐστίν, ὁ δὲ πάσχω
 ὡσπερ οὐχ ἀμαρτάνει καθόσον πάσχει, οὕτως οὐδὲ ἐν αἰ-
 σχρῶ οὐδενὶ γίνεται. Ὅθεν οὐδ' ἐπὶ δίκαις, οὐδ' ἐπ' ἐγ-
 κλήματα ὁ προσέλθοι ἂν ὁ νοῦν ἔχων· ἐπεὶ περ οὐδ' ὑβρίσθαι
 ἂν δόξειεν· καὶ γὰρ μικροψυχον τὸ ἀγανακτεῖν, ἢ ἐπιτεί-
 νεσθαι περὶ τῶν τοιούτων· πράως δὲ καὶ ἡσύχως οἴσει τὸ
 συμβᾶν, ἐπεὶ καὶ πρέπον τοῦτο τῷ βουλομένῳ εἶναι μεγα-
 λόφρονι. Σωκράτης γοῦν οὕτω διακείμενος φανερός ἦν, ὅς
 γε δημοσία λοιδορηθεὶς ὑπ' Ἀριστοφάνους, οὐχ ὅπως
 ἠγανάκτησεν, ἠ ἀλλὰ καὶ ἐντυχῶν ἠξίου αὐτὸν εἰ καὶ πρὸς
 ἄλλο τι τοιοῦτον βούλοιο χρῆσθαι αὐτῷ. Ὑταχύ γ' ἂν
 ἐκεῖνος ἐν ὀλίγοις λοιδορούμενος ἐχαλέπηεν, ὅς οὐδὲ ἐν θεά-
 τρῳ λοιδορηθεὶς ἠγανάκτει. Φωκίων δὲ ὁ χρηστός, τῆς
 γυναικὸς αὐτοῦ προπηλακισθείσης πρὸς τινος, τοσοῦτον ἐδέ-
 ησεν ἐγκαλεῖν τῷ προπηλακίσαντι, ὥστε ἂ ἐπεὶ δέϊσας
 ἐκεῖνος προσῆλθέ τε καὶ συγγνώμην ἔχειν ἠξίου τὸν Φωκίω-
 να, φάσκων ἠγνοηκέναι ὅτι ἦν ἐκεῖνου γυνὴ, εἰς ἣν ἐπλημ-
 μέλει· Ἀλλὰ ἢ γε ἐμὴ γυνὴ οὐδέν, ἔφη, ὑπὸ σοῦ πέπονθεν,
 ἑτέρα δὲ τις ἴσως· ὥστε οὐδὲ χρὴ ἔμοί γε ἀπολογεῖσθαι.
 Καὶ ἄλλους δὲ παλαιούς ἀνδρας ἔχοιμ' ἂν λέγειν πειρα-
 θέντας ὑβρεως, τοὺς μὲν ἔκ τινων γλώσση πλημμεληθέν-
 τας, τοὺς δὲ χερσὶν ὥστε αἰκισθῆναι τὸ σῶμα· καὶ οὔτε

πάσχω ὅσον οὐχ ἀμαρτάνει καθόσον
 πάσχει. Trinc. ὁ δὲ ἀμαρτάνων —
 ὅσον οὐχ ἀμαρτάνει om. B. et in
 marg. additur a m. sec. λείπει.

^α εἰσέλθοι] προσέλθοι A. B. m. s.
 et 4 Codd. Schowii.

^β ὅς] ὅς γε A. m. s. B. m. s.

^γ ὅπως] οὕτως B.

^δ ἀλλὰ καὶ] καὶ om. A.

^ε αὐτῷ.] Post h. v. inserit A. ἐν
 ἤθει ἀγνωστόν, sed punctis sta-
 tim damnat, utpote scholion.

^ς οὐ ταχύ] οὐ om. Trinc. A.

^ζ ἠγανάκτει] ἠγανάκτησε A. ex
 em. et sic B.

^η ἐπεὶ δέϊσας] ἐπιδείσας Trinc. B.
 m. p.

^θ ἐμοί γε] ἐμοί σὲ A. B. m. s.
 Gesn. marg.

^ι παραθέντας] πειραθέντας A. B.
 m. s. πειρασθέντας Trinc. B. m. p.

^κ ἔκ τινων] ἐν τ. A. ex em.

^λ πλημμεληθέντας] πλημμελήσαν-
 τας Trinc. ubi desunt τοὺς δὲ us-
 que ad πλημμελήσαντας, et sic B.
 in textu.

^f ἀμυνάμενοι φαίνονται τοὺς πλημμελήσαντας, οὔτε ἄλλον τρόπον ^g ἐπέξελθόντες, ἀλλὰ πάνυ πράως ἐνεγκόντες τὴν ἀδικίαν αὐτῶν. Καὶ γὰρ δὴ τὸ μὲν σκοπεῖν, ὅπως ^h ἀντιδῆξται τις τὸν δάκνοντα, καὶ ἀντιποιήσῃ κακῶς τὸν ἰπάρξαντα, ^k θηρίου τινὸς οὐκ ἀνθρώπου ἐστίν, ὃς οὐδὲ ταῦτο λογίσασθαι δύναται, ὅτι τὰ πολλὰ τῶν ἀμαρτανομένων ὑπ' ἀγνοίας τε καὶ ἀμαθίας τοῖς ἀνθρώποις ἀμαρτάνεται, ὧν ὁ³⁰ μεταδιδασθεὶς εὐθὺς παύεται· τὸ δὲ δέχεσθαι τὰς ἀμαρτίας μὴ ἀγρίως, μηδὲ ^l ἀνήκεστον εἶναι τοῖς ^m πλημμελήσασιν, ἀλλὰ τι μὲν εἶναι αὐτοῖς ἐλπίδος χρηστῆς, ἡμέρου τρόπου καὶ φιλανθρώπου ἐστί. ⁿ Πόσω δὲ κρεῖττον οὕτως ἔχοντα φαίνεσθαι τὸν φιλόσοφον, ὥστε συγγνώμης ἀξιοῦν εἴ τις πλημμελήσειεν εἰς αὐτὸν, ἢ ^o δοκεῖν μὲν ἀμύνειν ἑαυτῷ δικαζόμενον καὶ ἐγκαλοῦντα, τῇ δὲ ^p ἀληθείᾳ ἀσχημονεῖν, ἀνακόλουθα τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις πράττοντα; εἴ γε λέγει μὲν, ὡς οὐκ ἂν ἀδικηθεῖ ποτὲ ^q ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὑπὸ κακοῦ ἀνδρός· ⁴⁰ ἐγκαλεῖ δ' ὡς ἀδικούμενος ὑπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ^r αὐτὸς ἀξίων ἀγαθὸς εἶναι.

17 ^a Δίωνος.

Δίωνι τῷ ^b Ἀκαδημαϊκῷ ἀπὸ συμποσίου ἀναστρέφοντι

^f ἀμυναμένους φανήναι] ἀμυνάμενοι φαίνονται A. B. φαίνεσθαι codd. Schowii. E cod. A. ἀμυναμένους male citavit Grotius. Vide Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 88.

^g ἐξελθόντας] ἐπέξελθόντες A. B. ἐξελθόντες—ἐνεγκόντες Trinc. Verba καὶ οὔτε—πλημμελήσαντας exciderunt ex ed. novissima pessimaque Aurel. Allob. 1609.

^h ἀντιδῆξται] ἀντιδῆξεται A. ex em.

ⁱ ἰπάρξαντα] ἰπάρξοντα Trinc. B. p. m.

^k θηρίων] θηρίου A. B.

^l ἀνήμερον] ἀνήκεστον A. B. Gesn.

marg. codd. Schowii. ἀνήκεστον Trinc.

^m πλημμελήσασιν] πλημμελήμασιν A. Mox ἀλλὰ τι δεικνύναι αὐτοῖς ἐ. χ. Jacobs. τι μετεῖναι Wakefield.

ⁿ πόσω δὲ] π. δὴ A.

^o δοκεῖν μὲν] δ. μὴ A.

^p ἀληθείᾳ] ἀληθείᾳ B. m. s.

^q ἀγαθὸς] ὁ ἀγαθὸς A. Trinc.

^r αὐτὸς om. Trinc. B. p. m.

17.

^a Sic A. Deest lemma Trinc. v. Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 15. F.

^b Ἀκαδημαϊκῷ] Ἀκαδημαϊκῷ A. Voss. Trinc. In seqq. leviter reposui ἡσυχος pro ἡσύχως.

παρεπόμενος κακῶς τις ἔλεγε, καὶ βλασφημίας οὐδὲν ἀπελίμπανεν· ὁ δ' ἤσυχος εἶχεν. Ὡς δὲ καὶ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἦλθε, μέλλοντι αὐτῷ εἰσιέναι ὁ λοιδορῶν, Τί δαί; ἔφη· πρὸς ὃν εἶπεν ὁ Δίων οὐδὲ γρῦ.

18 ^a Ξενοφῶντος ἐκ τοῦ Συμποσίου.

Ὁ δ' αὖ Σωκράτης εἶπεν· Ἀλλὰ πίνειν μὲν, ^b ὧ ἄνδρες, κάμοι πάνυ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, ^c τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τὸς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Δοκεῖ γε μέντοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν συμπόσια ταῦτα πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν τῇ γῇ φυομένων. Καὶ γὰρ ἐκεῖνα, ὅτ' ἂν μὲν αὐτὰ ὁ θεὸς ^d ἄγαν ἀθρόως ποτιζῇ, οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι· ὅτ' ἂν δὲ, ^e ὡσὺ ἤδεται, τοσοῦτον πίνῃ, καὶ μάλα ὀρθά τε αὖξεται, καὶ θάλλοντα ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν· οὕτω ^f δὲ καὶ ἡμεῖς, ἦν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, ^g ταχὺ ἡμῶν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι ^h σφάλονται, καὶ οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα· ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ⁱ ἐπιψακάζωσιν, ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν ^j Γοργείοις ῥήμασιν εἶπω, οὕτως οὐ βιαζόμενοι μεθύειν ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἀλλ' ἀναπειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιζόμεθα. ^k

^a Ἡροδότου.

19 Ξεῖνε ^b Σπαρτιῆτα, ὀνειδέα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπα-

18.

^a Sic A. Trinc. Scil. 2, 24.

^b ἄδε] ἄ ἄνδρες A. B. m. s. cum libris Xenophontis.

^c τοῖς ἀνθρώποις] τοῖς ἀνθρώποις A. B. m. s.

^d ἀθρόως] ἄγαν ἀθ. A. B. m. s. et sic Xenoph. Mox τοσοῦτω A.

^e δὲ καὶ] δὲ om. A.

^f ταχὺ] ταχὰ B. m. s.

^g σφάλονται] σφαλῶνται Gesneri margo, credo ex libris Xe-

nophontis. Sic tamen 5 Codd. Schowii.

^h ἐπιψακάζωσιν] ἐπιψακάζωσιν A. Aristophani Pac. 1140. reddendum ἐπιψακάζειν e ms. Rav.

ⁱ γοργείοις] γοργίους A. Trinc.

19.

^a Scil. VII. 160. Deest lemma Trinc. qui cum superioribus conjungit. Locum om. A.

^b σπαρτιάτα] σπαρτιῆτα Arsen. Mox ἀπανάγειν Trinc.

νάγειν τὸν θυμόν. Σὺ μέντοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, οὐ μὲν ἐπεισας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι.

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ. Κ.

1 ^a Θεόγνιδος.

Οὐδὲν, Κύρῳ, ὀργῆς ἀδικαίτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

30

2 ^a Εὐήνου.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας ^b πούλῳ χερείοτερον.

3 ^a Μενάνδρου.

Ὀργῇ παραλογισμός ποτ' ^b οὐδ' εἰς φύεται.
αὐτὴ κρατεῖ νῦν, ἀν δὲ μικρὸν παρακμάσῃ,
^c κατόψεται τι μᾶλλον εἰς τὸ συμφέρον.

4 ^a Φιλήμονος.

Μαινόμεθα πάντες, ὅπότε ἂν ὀργιζώμεθα.
τὸ γὰρ κατασχεῖν ἐστὶ ^b τὴν ὀργὴν πόνος.

5 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄπανθ' ὅσ' ὀργιζόμενος ἀνθρώπος ποιεῖ,
ταῦθ' ὕστερον λάβοις ἀν ἡμαρτημένα.

40

6^a Ἐπίσχος ὀργιζόμενος. Ἄλλὰ βούλομαι.

οὐδεὶς γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπέλιψεν, πάτερ.

1.

^a Sic A. Trinc. Sc. v.

ὀψεται. GROTIUS. Vulgatum tue-
tur Bentleius n. CLXX.

2.

^a Sic A. Trinc.

4.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 344.

^b πούλῳ χερείοτερον] Ita nos.
Vulgo πούλῳ χερείοτερον. GROTIUS.
πούλῳ χερείοτερον habet B. m. sec.

^b τῆς ὀργῆς] Lego τὴν ὀργὴν.
GESNERUS.

3.

^a Sic Trinc. Cleric. p. 210.
Deest locus A.

^a Sic A. Cleric. p. 210. Μενάν-
δρου Trinc. Incertus Grotius. Tan-
quam Philemonis Froben. p. 177.

6.

^b οὐδεὶς φαίνεται] Ita restitui-
mus, cum scriberetur οὐδὲ εἰς φύε-
ται. GROTIUS.

^a Deest lemma Trinc. locus A.
Inter Menandrea Cleric. p. 210.

^c κατόψεται] Ita nos; vulgo κατ-

7 ^a Εὐριπίδου Αἰόλω.

Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

8 ^a Ἐπιχάρμου.

Μὴ πὶ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

9 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐπιπολάζειν οὔ τι χρὴ τὸν θυμὸν, ἀλλὰ τὸν νόμον.

10 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

^b Οὐδὲ εἰς οὐδὲν μετ' ὀργῆς κατὰ τρόπον βουλευέται.

11 ^a Εὐριπίδου Ἀρχελάω.

^b Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ἄλυσεν βροτῶν,
ἢ τ' ἀσυνεσία, ^c δύο κακῶ τοῖς χρωμένοις.

12 ^a Εὐριπίδου Ἀρχελάω.

Ὀργῇ δὲ φαύλη πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.
ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ ^b σοφώτερος.
πόλλ' ἐστὶν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά.

13 ^a Αἰσχύλου.

Ὀργῆς ματαίαις εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.

14 ^a Σοφοκλέους.

^b Αὐθαδία τοι σκαίοτητ' ὀφλισκάνει.

7.
^a Sic A. Scil. Fr. 3. Simpl.
Εὐριπίδου Trinc.

8.
^a Sic A. Trinc.

9.
^a Sic A. Deest lemma Trinc.

10.
^a Εὐριπίδου Trinc. Τοῦ αὐτοῦ i. e.
Ἐπιχάρμου A.

^b οὐδὲ εἰς οὐδὲν μετ' ὀργῆς κατὰ
τρόπον βουλευέται] Ita in MS. A.
nisi quod οὐδεὶς ibi pro οὐδὲ εἰς
scriptum. Est enim tetrameter
ut qui præcedunt. At vulgo Οὐ-
δεὶς μετ' ὀργῆς οὐδὲν εἰς βουλευέται.
GROTIUS. MS. A. habet οὐδεὶς οὐ-
θὲν μ. ο. κ. τ. β. Trincavellus, οὐ-
θεὶς οὐδὲν μετ' ὀργῆς βουλευέται.

11.
^a Sic Voss. B. Deest lemma
Trinc. Locum om. A. v. Fr. inc. 23.

^b πολλοὺς θ' Voss.
^c δύο] Ita Grotius pro δύο. Idem
ἀξυνεσία pro ἀσυνεσία.

12.
^a Sic A. Fr. 6. Deest lemma
Trinc. Tria videntur fragmenta.

^b σοφώτατος] σοφώτερος A. et sic
Grotius. v. infra 31.

13.
^a Sic A. Trinc. v. Prom. 378.

14.
^a Sic A. Trinc. Scil. Antig.
1028.

^b αὐθαδία τοι] ἢ δ' αὐθαδία Gro-
tius, pessime.

- 15 ^a Χαιρήμονος.
^b Ἐγὼ δ' ἐν ὀργῇ πάντα γίνεσθαι κακά.
- 16 ^a Τοῦ αὐτοῦ.
 Ὀργὴ δὲ πολλοὺς δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
- 17 ^a Εὐριπίδου Φιλοκτήτου.
 Ὡσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σᾶμ' ἡμῶν ἔφου,
 οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
 ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
- 18 ^a Σωσιφάνους.
 Νῦν σοι πρὸς ὄψιν θυμὸς ἠβάτω γέρον,
^b νυνὶ † δεῖ ὀργὴν ἠνίκ' ἐνδίκον λαβεῖν.
- 19 ^a Μενάνδρου.
 Ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνος.
- 20 ^a Μενάνδρου.
 Οὐκ ἐστὶν ὀργῆς, ὡς εἰοικε, φάρμακον
^b ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου.
- 21 ^a Τοῦ αὐτοῦ.
 Εἰ καὶ σφόδρ' ^b ἀλγεῖς, μηδὲν ἠρεθισμένος

15.

^a Sic A. Trinc.

^b ὡς οἶδ'] Probo vulgatam hanc lectionem: quanquam MS. N. favet alteri ἡγοῦ δ'. GROTIUS. ἡγοῦ δ' Gesneri margo, A. B. m. sec. et unus ms. Schowii. Reliqui ἡς οὐδ', et sic Trinc.

16.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

17.

^a Sic A. Fr. 10. Simpliciter Εὐριπίδου Trinc.

18.

^a Σωσιφάνου Trinc. Deest locus A.

^b νῦν δεῖ γὰρ ὀργὴν] Ita rectius constat versus, quam si legas, ut ante, νυνὶ δεῖ ὀργὴν. GROTIUS. νυνὶ δεῖ γ' ὀργὴν ἠνίκ' ἐνδείκου λαβεῖν. Trinc.

Ib. ἐνδίκον] ἔνε δοῖκαν B. ἐν' δεῖ καὶ Sic Can.

19.

^a Sic Trinc. Cleric. p. 212. Deest locus A.

20.

^a Sic A. Cleric. p. 212. Deest lemma Trinc.

^b ἀλλ'] ἀλλό γ' A.

Ib. Ut Menandri Schol. MS. Homeri p. 50, 2. ὡς ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων, ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα. VALCKEN.

21.

^a Sic A. Deest lemma Trinc. Cleric. p. 212.

^b ἀλγεῖς] ἀλγῆς Arsen. et mox πράξεις. Post πράξεις in Trinc. lacuna.

πράξης^ο προπετῶς^δ ὀργῆς γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν
ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ.

22 ^α Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ δ' ὀξύθυμον ταῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δεῖγμι ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.

23 ^α Θεοκρίτου.

Οὐ θέμις, ᾧ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν,
συρίσδειν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται, ^β ἐντι δὲ πικρὸς,
καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ^ο ῥῖνι κάθηται.

24 ^α Ὀμήρου.

Ἀχνύμενος, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.

25 ^α Εὐριπίδου.

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀργίῳ τὸ μαλθακὸν
^β εἰς αὐτὸν ἔλθον, τοῦ λίαν παρείλετο.

26 ^α Εὐριπίδου.

Ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὑπο
δειναί, πλάνος τε καρδία προσίσταται.

27 ^α Σοφοκλέους Οἰδίποδος.

Ἦ μωρὲ, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ σύμφορος.

28 ^α Ἀρχιλόχου.

Θυμέ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκῶμενε,

^ο τι προπετῶς.] Sic A. Trinc.
Vulgo deest τι.

^δ ὀργῆς γὰρ] γὰρ om. Ars.

22.

^α Sic A. Deest lemma Trinc.
Cleric. p. 212.

23.

^α Sic Trinc. Scil. I. 15. Deest
locus A.

^β ἔστι δὲ] ἐντι γε B. m. s.

^ο ῥίνα] ῥῖνι B. m. s.

24.

^α Sic A. Trinc. Scil. II. A. 103.
ἀχνύμενος et μοχ ὅσσε — εἴκτην om.
Trinc.

25.

^α Sic Trinc. Fr. inc. 24. Deest
locus A.

^β εἰς αὐτὸν] εἰς ταυτὸν Grotius et
3 codd. Schowii. Sic B. m. s.

26.

^α Sic B. Deest lemma Trinc.
Incertus Grotius. Fr. Euripid.
falso cit. 39. Deest locus A.

27.

^α Sic Voss. Scil. Col. 592. Simpl.
Σοφοκλέους Trinc. Deest locus A.

28.

^α Sic A. Trinc.

^b ἐνάδευ, δυσμενῶν δ' ἀλέξει προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ^c ἐνδόκοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεῖς,
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσῶν ὀδύρεο,
ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν ^d ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ^e ῥυσμὸς ἀνθρώπου ἔχει.

40

29 ^a Σοφοκλέους ἐν Τύρῳ.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὄρα.

30 ^a Εὐριπίδου Μηδείας.

Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος

ψυχὴ διχθεῖσα κακοῖσι.

31 ^a Εὐριπίδου Ὑψιπύλης.

Ἐξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

32 ^a Σοφοκλέους Τηρέϊ.

Ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δὲ ^b ἀνούστερ' ἔτι
ἐκεῖνον ^c ἠμύναντο καρτερόν.

^b Ἄνεχε] Ita conjecimus, cum
in MS. A. esset ἀνά δὲ εὔ: neque
multo aliter in altero. Versus
autem hos omnes confusos diges-
simus in tetrametros. Ideo et
δοκοῖσιν scripsimus pro δοκοῖς: et
μοχ ἀσχάλα pro ἀσχαλλε. GRO-
TIUS. Vitium hæret in ἐναδεῦ.
Μοχ scribe ἐνδόκοισιν ἐχθρῶν π. κ.
Hesych. ἐνδοκος· ἐνέδρα. V. ult.
male ῥυσμὸς fuit in ῥυθμὸς mutata.
VALCKEN. De ult. conf. Schæfer.
Melet. Crit. p. 118.

^c δοκοῖς] δοκοῖσιν A. Μοχ ἐμφά-
δην A. et Gesn. marg.

^d ἀσχάλα] Ita Grotius pro vulg.
ἀσχαλλε in ed. In margine autem
exempl. a. 1609, quo utebatur, in
Bibl. Leid. nunc custoditi, scrip-
serat κακοῖς ἀσχαλλεο.

^e ῥυσμὸς] ῥυθμὸς A. B. m. s. et
quidam codd. Schowii.

29.

^a Sic A. Sed leg. Τυροῖ. v. Fr.

Brunck. 9. Simpl. Σοφοκλέους Tr.
30.

^a Sic A. Scil. v. 109. Deest
locus Trinc.

31.

^a Sic A. Deest locus Trinc.

32.

^a In Reg. cod. lemma adscrip-
tum 1. versui Σοφ. et 3. Τοῦ αἰτοῦ
Τηρέϊ. Hoc statim 1. versui ap-
positum in Vindobon. continua-
tis una serie quinque versibus.
BRUNCK. ad Fr. Sophocl. Ter. 4.
Lemma deest Trinc. Locum om. A.

^b ἀνούστεραι ἔτι] αἶθε ἀνούσταρ'
ἔτι Trinc. γ' ἔτι Brunck. me qui-
dem non probante. Reliqui scrip-
turam Trincavellianam, aperte
mendosam, in qua tamen veræ
lectionis vestigia hæreere viden-
tur. Donec certius quid reperia-
tur, non plane spreverim, αἱ δ'
ἀνούστεραι πολὺ.

^c ἠμύναντο κάρτερον] Grotius de-

33^a Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμῶδεις βροτῶν,
μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστὶν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

59

34^a Νεόφρονος ἐν Μηδείᾳ.

Εἶεν. Τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς,
πρὶν^b ἢ ἔξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα
ἐχθίστα θέσθαι. ὦ Ποῖ ποτ' ἐξῆξας, τάλας;
κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.

καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
ὄρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
πρὸς ὧν ἐχρῆν ἠκίστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά;

οὐ μὴ^d προδώσεις, θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.

οἶμοι, δέδοκται· παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων

^c ἀπέλθ'· ἤδη γὰρ με φοινία μέγαν

δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,

πρὸς οἷον ἔργον^e ἐξοπλιζόμεσθα· φεῦ,

τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ

^g διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

35^a Εὐριπίδου Μηδείας.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,

dit καρτερώτερον. Porsonus Adv. p.
307. conj. κατὰ τὸ κάρτερον.

33.

^a A. C. ὅστις γὰρ cum præcedentibus jungunt: ita et Brunck. in fragmentis Sophoclis ex schedis meis. Schow.

34.

^a Sic B. Voss. Arsen. Simpl. Νεόφρονος Trinc. Froben. Deest locus A. Vide Brunck. ad Eurip. Med. 1062. Elmsleium ib. 1024.

^b ἢ ἔξαμαρτεῖν] ἐξαμαρτεῖν Porson. Adv. p. 295.

^c ποῖ ποτ' ἐξῆξαι] Leg. ποῖ ποτ' ἐξῆξας. VALCKEN. πῆ — ἐξῆξας B. m. s. et unus ms. Schowii. ἐξῆξεις Grotius.

^d προδώσεις] προδώσεις Voss. Ars.

^e ἀπέλθ'·] ἀπέλθ' Voss. Ars. ἀπέλθ' B. m. p. Trinc.

^f ἐξοπλιζόμεθα] ἐξοπλιζόμεσθα B. Voss.

^g διαφθεροῦσα] διαφέρουσα B. m. p. Trinc. Mox χρόνον Ars.

35.

^a Sic A. Scil. v. 447. Simpl. Εὐριπίδου Trinc.

τραχεῖαν ὄργην ὡς ἀμήχανον ^b κακόν.

10

36 ^a Ἐν ταυτῷ.

Δεινὴ τις ὄργη καὶ δυσίατος πέλει,
ὅτ' ἂν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

37 ^a Εὐριπίδου Τηλέφου.

ἽΩρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

38^a Θυμὸς δὲ κρείσσαν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,

^b ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

39^a Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

40^a Ἐν τοῖς ^b κακοῖσι συγγένει' ὅτ' ἂν παρῆ
τραχεῖα καὶ ὀξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

41 ^a Ὀμήρου.

Ἄλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν, οὐδέ τι σὲ χρῆ
νηλεὲς ἦτορ ἔχειν. Στρεπτοὶ ^b δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί.

20

42 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Οὕτω γὰρ ^b δὴ τοι, γαίηοχε κυανοχαῖτα,
τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ ^c δέ τε φρένες ἐσθλῶν.

43 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων ὀργισθεῖς ποτε τινὶ τῶν δούλων, χάριν ἔχειν τοῖς

^b φέρειν] κακόν A. Voss. Ars.

36.

^a Sic A. Scil. v. 520.

37.

^a Εὐριπίδου Τηλέφου A. Fr. 17. Deest lemma Trinc.

38.

^a Sine lemmate Trinc. v. Med. 1079. Deest locus A.

^b ὅσπερ] ὅστις B.

39.

^a Sine lemmate Trinc. Eurip. Fr. inc. 21. Deest locus A.

40.

^a Sine lemmate Trinc. Fragm. falso cit. 40. Deest locus A.

^b κακοῖσι σ.] κακοῖσι γὰρ ἢ Trinc.

41.

^a Sic A. Trinc. Scil. II. I. 493.

^b δέ γε] δέ τε Voss. A.

42.

^a Sic A. Scil. II. O. 201.

^b δὴ] ἂν A. N. Voss. Trinc.

^c μέν] δέ A. Trinc. δὴ N. μεταστρέψεις Trinc.

θεοῖς ^b ἐκέλευεν ^c αὐτὸν ὅτι ὀργίζεται· κολασθῆναι γὰρ ἀν πάντως, εἰ μὴ ὀργίζεται.

30

44 ^a Ἀντιφῶντος.

Οὐκ ἔστιν ὅτι ἀν ὀργιζόμενος ἄνθρωπος εὖ γνοίῃ αὐτὸ γὰρ ὁ ^b βουλεύεται, τὴν γνώμην διαφθείρει τοῦ ἀνθρώπου.

45 ^a Ἡροδότου.

Τὰ ὀνειδέα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν.

46 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ὡς ἐν τοῖσιν ὡσὶ τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμὸς, χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψιος ^b ἐμπίπλη τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τουτέοισιν ἀκούσας, ἀνοιδαίνει.

47 ^a Ἀριστοτέλους.

Ἡ οὐχ ὀραῖς, ὅτι τῶν ἐν ὀργῇ διαπραττομένων ἀπάντων ⁴⁰ ὁ λογισμὸς ἀποδημῆ, φεύγων τὸν θυμὸν, ὡς πικρὸν τύραννον;

48 ^a Ἀρριανῶ.

Μεγαλόθυμοι ^b πράως εἰσὶ τινες, ἡσυχῇ καὶ οἷον ἀοργήτως πράττοντες, ὅσα καὶ οἱ σφόδρα τῷ θυμῷ φερόμενοι. Φυλακτέον οὖν καὶ τὸ τούτων ἀβλέπημα, ὡς πολὺ χεῖρον ὄν τῷ διατεινόμενον ὀργίζεσθαι. Οὔτοι μὲν γὰρ ταχὺ κόρον τῆς τιμωρίας λαμβάνουσιν· οἱ δὲ εἰς μακρὸν παρατείνουσιν, ὡς οἱ λεπτῶς πυρέττοντες.

50

43.

^a Sic A. Deest lemma Trinc. v. Wyttenbach. Plut. II. p. 551. A.

^b ἐκέλευεν] ^{σιγι} ἐκελευεν Voss.

^c αὐτὸν om. B. m. p. Trinc.

44.

^a Sic A. Trinc.

^b βούλεται] βουλεύεται Gesneri marg. et 4 Codd. Schowii.

45.

^a Sic A. Seil. VII. 160. v. su-

pra XIX. 19. Deest locus Trinc.

46.

^a Sic A. Ἡροδότου Trinc. Sc. VII. 39.

^b ἐμπίπλησι] ἐμπίπλα A. ἐμπίπλη B. m. p. Trinc.

47.

^a Sic A. Trinc.

48.

^a Sic A. Trinc.

^b εἰσὶ τινες πράως A.

- 49^a Ἀπολλώνιος Μακεδόνι.
 Τῆς ὄξυθυμίας τὸ ἄθος, μανία.
- 50^a Ὁ αὐτὸς Ἀριστοκλεῖ.
 Τὸ τῆς ὀργῆς πάθος μὴ καθομιλούμενον, μηδὲ θεραπευ-
 ὄμενον, φυσικὴ νόσος γίνεται.
- 51^a Ἀπολλώνιος Δημοκράτει.
 Ὁ ὑπὲρ μικρῶν ἀμαρτημάτων ἀνυπερβλήτως ὀργιζόμενος
 οὐκ εἶα διαγνῶναι τὸν ἀμαρτάνοντα πότε ἔλαττον καὶ πότε
 μείζον ἠδίκησεν.
- 52^a Διονυσίου Ἀλικαρνασέως.
 Ὅτι μεγάλου καὶ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος, τοῦ κρατεῖν¹
 ὀργῆς ἢ πρόνοια καὶ ἢ φυλακὴ τοῦ μὴ περιπεσεῖν^c μείζω.
- 53^a Σωτίωνος ἐκ τοῦ Περί Ὀργῆς β.
 Τοῖς δὲ σοφοῖς ἀντὶ ὀργῆς, Ἡρακλείτῳ μὲν δάκρυα, Δημο-
 κρίτῳ δὲ γέλωσ ἐπήει.
- 54^a Ὡσπερ δὲ πλοῖα^b γενναῖα, οὐχ ὅσα ἐν εὐδία πλεῖ,
 ἀλλ' ὅσα πρὸς χειμῶνα ἀντέχει καὶ σώζεται· οὕτω καὶ
 ἄνθρωποι ὀργῇ καὶ κινήσει ἀντέχοντες, μεγάλοι καὶ ἀνδρείοι.¹⁰
 Ὑποκριταῖς μὲν οὖν καὶ μὴ ὀργιζομένοις ὑποκρινομένοις
 ὀργὴν^d συνήνεγκεν· οἱ δὲ σπουδαῖοι ἄνδρες, οὐδ' εἰς ὡς
 ἀληθῶς ὀργίζονται, οὕτω χρῶνται τῷ σχήματι.
- 55^a Ἀριστοτέλους.
 Ὡσπερ ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις, οὐκ εἶα βλέπειν

49.

^a Sic A. Epist. Apollonii 86. p.
 409. Ἀπολλωνίου Μακεδόνος Trinc.

50.

^a Sic A. Ep. 87. Deest lemma Tr.

51.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
 Plutarcho tribuit Arsen.

52.

^a Sic A. Trinc. Locus est Plu-
 tarchi II. p. 31. A. ubi v. Wyt-
 tenbach.

^b ἢ φυλακῇ] Articulus deest A. Tr.

^c μείζων] μείζω A.

53.

^a Sic A. Simpl. Σωτίωνος Trinc.

54.

^a Deest lemma A. Trinc.

^b γενναῖα om. B. m. p. Trinc.

^c ὑποκρινομένοις] ὑποκρινομένοις A.

^d συνήνεγκεν] συνήνεγκεν A. B.
 m. s. Gesneri marg.

55.

^a Sic A. Trinc. Pro ἄπονον vide
 an leg. ἄτοπον.

τὸ κείμενον ἐν τοῖς ποσίν· οὕτως ὁ θυμὸς ἐπαιρόμενος τῷ λογισμῷ ἐπισκοτεῖ, καὶ τὸ συμβησόμενον ἐξ αὐτοῦ ἄπονον οὐκ ἀφήσιν τῇ διανοίᾳ προσλαβεῖν.

56 ^a Δημοκρίτου.

Θυμῷ μάχεσθαι μὲν χαλεπὸν· ἀνδρὸς δὲ τὸ κρατέειν εὐ-
λογίστου.

57 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων ὀργιζόμενος ποτὲ τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκρά-
τους, Λαβῶν, ἔφη, τοῦτον μαστίγωσον· ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι.

58 ^a Πλουτάρχου.

Ἀριστοτέλης φησὶ, Σατύρου τοῦ Σαμίου τοὺς φίλους φρά-
ξαι τὰ ἄτα κηρῶ, δίκην ἔχοντος, ὅπως μὴ συγχέῃ τὸ πρᾶγ-
μα διὰ θυμὸν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν λοιδορούμενος.

59 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Περί Διαβολῆς.

Οἱ νεάνητοι δούλοι οὐ ^b πυνθάνονται εἰ δεισιδαίμων ἢ φθο-
νερὸς ὁ δεσπότης, ἀλλ' εἰ ὀργίλος.

60 ^a Ῥούφου ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Περί φιλίας.

Ἄλλὰ παντὸς μᾶλλον τῆς μὲν φύσεως ἐκείνο τὸ ἔργον,
συνδῆσαι καὶ συναρμόσαι τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ προσήκοντος
καὶ ἀφελίμου φαντασίας.

61 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ δὲ οἶεσθαι εὐκαταφρονήτους τοῖς ἄλλοις ἔσεσθαι, εἴαν
μὴ τοὺς πρώτους ἐχθροὺς παντὶ τρόπῳ βλάψωμεν, σφόδρα
ἀγενεῶν καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων. Φαμὲν γὰρ τὸν εὐκατα-

56.

^a Sic A. Trinc.

57.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

58.

^a Sic Trinc. Scil. II. p. 458. F.
Deest locus A.

59.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

v. Fragm. p. 563=845. Item
περὶ ἀοργησίας p. 462. A.

^b πυνθάνονται vulgo legitur post
φθονερὸς. Ordinem mutavi cum A.

60.

^a Sic A. Trinc. ubi τῶν pro τοῦ.
Vide Fragm. Epictet. 69.

61.

^a Sic A. Fr. 70.

φρόνητον νοεῖσθαι μὲν καὶ κατὰ τὸ ^b ἀδύνατον εἶναι βλά-
ψαι· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νοεῖται κατὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι
ὠφελεῖν.

62 ^a Δημοκρίτου.

Φιλονεικίη πᾶσα ἀνόητος· τὸ γὰρ κατὰ τοῦ δυσμενοῦς ⁵⁴
βλαβερὸν ^b θεωρεῖσα, τὸ ἴδιον συμφέρον οὐ βλέπει.

63 ^a Ἀριστίππου.

Ἀριστίππος ^b ὁ Κυρηναῖος φιλόσοφος θεασάμενός τινα ὀρ-
γιζόμενον, καὶ διὰ ^c τῶν λόγων χαλεπαίνοντα, ἔφη· Μὴ
τοὺς λόγους δι' ὀργῆς ἄγωμεν, ἀλλὰ τὴν ὀργὴν διὰ τῶν
λόγων καταπαύωμεν.

64 ^a Ναυκράτου.

Ναυκράτης ὁ σοφὸς τοὺς ὀξυθύμους ἔφη παραπλήσιον τοῖς
λύχνοις πάσχειν· καὶ γὰρ τούτους πλείονι ἐλαίῳ ἐκκαίεσθαι.

65 ^a Ἀριστοτέλους.

Ὁ θυμὸς ἐστὶ πάθος θηριῶδες ^b μὲν τῇ διαθέσει, συνεχὲς
δὲ τῇ λήψει, σκληρὸν ^c δὲ καὶ βίαιον τῇ δυνάμει, φόνων αἰ-
τιον, συμφορᾶς σύμμαχον, βλάβης συνεργὸν ^d καὶ ἀτιμίας, ¹⁰
^e χρημάτων ἀπώλεια, ἐτι δὲ καὶ φθορᾶς ἀρχηγόν.

66 ^a Ἀντιφῶντος.

Ὅστις δὲ ἰὼν ἐπὶ τὸν πλησίον κακῶς ποιήσων δειμαίνει,
μὴ, ἃ θέλει ποιῆσαι ἀμαρτῶν τούτων, ἃ μὴ θέλει ἀπενέγκη-
ται, σωφρονέστερος. Ἐν ᾧ γὰρ δειμαίνει, μέλλει· ἐν ᾧ δὲ

^b δυνατὸν bis] ἀδύνατον bis B. lemma Trinc.
m. sec.

62.
^a Sic A. Trinc.

^b θεωρεῖσα] θεωροῦσα A.
63.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b ὁ Κυρηναῖος A. B. m. sec. Vul-
go om. articulus.

^c τῶν λόγων] τὸν λόγον A.

64.
^a Sic fere A. ubi Ναυκρᾶ. Deest

65.
^a Sic A. Trinc.
^b μὲν τῇ] μὲν ἐν τῇ B. m. p.
Trinc. συνεχὲς δ. τ. λ. om. Trinc.
^c τε καὶ] Sic A. Vulgo om. τε.

Trinc. δὲ καί.

^d καὶ ἀτιμίας] καὶ om. Trinc.

^e χρημάτων] καὶ χρημάτων A.
Voss. Trinc. Mox καὶ om. Voss.

66.
^a Sic Trinc. Deest locus A.

μέλλει, πολλάκις ὁ διὰ μέσου χρόνος ἀπέστρεψε τὸν νόον τῶν θελημάτων· καὶ ἐν μὲν τῷ γεγενῆσθαι, οὐκ ἔνεστιν· ἐν δὲ τῷ μέλλειν, ἐνδέχεται γενέσθαι. Ὅστις δὲ δράσειν μὲν 20 οἶεται τοὺς πέλας κακῶς, ^b πείσεσθαι δὲ μὴ, οὐ σωφρονεῖ. Ἐλπίδες δ' οὐ πανταχοῦ ἀγαθόν· πολλοὺς γὰρ τοιαῦται ἐλπίδες κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφοράς, ἀ δ' ἐδόκουν τοῖς πέλας ποιήσειν, παθόντες ταῦτα ἀνεφάνησαν αὐτοί. Σωφροσύνην δὲ ἀνδρὸς οὐκ ἂν ἄλλος ὀρθότερόν τις κρίνειεν, ἢ ὅστις τοῦ θυμοῦ ταῖς παραχρῆμα ἡδοναῖς ^c ἐμφράσσει αὐτὸς ἑαυτὸν, κρατεῖν τε καὶ νικᾶν ἡδυνήθη αὐτὸς ἑαυτόν. Ὅς δὲ θέλει χαρίσασθαι τῷ θυμῷ, παραχρῆμα θέλει τὰ 30 κακίῳ ἀντὶ τῶν ἀμεινόνων.

67 ^a Ἐπικτήτου.

Ὅτῳ μετὰ ^b ἀνατάσεως καὶ ἀπειλῆς ἐπιχειρεῖς, μέμνησο προλέγειν, ὅτι ἡμέρος εἶ· καὶ οὐδὲν ἄγριον δράσας, ἀμετανόητος καὶ ἀνεύθυνος διαγενήσῃ.

68 ^a Κάτωνος πρεσβυτέρου.

Τὸν ὀργιζόμενον ^b νόμιζε τοῦ μαινομένου χρόνῳ διαφέρειν.

69 ^a Ἀρίστωνος.

Τὴν κακολογίαν ἡ ὀργὴ φαίνεται ἀπογεννώσα, ὥστε ἡ μήτηρ οὐκ ^b ἀστεῖα.

70 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Περί Ὀργῆς.

Ὅσα δὲ ὀργῇ χρώμενοι πράττουσιν ^b ἄνθρωποι, ταῦτα 40

^b πείσεσθαι δι' ἂ οὐ] πείσεσθαι δὲ μὴδὲν, οὐ conj. Gesnerus. πείσεσθαι δὲ οὐ, οὐ Jacobsius in Athen. p. 118. Anthol. XI. p. 156. πείσεται dedit Schowius e MSS. Ipse δὲ μὴ, pro δι' ἂ.

^c ἐμφράσσει] Malim ἀντιφράσσει. GESNER.

67.

^a Sic A. Trinc. Fr. 71.

^b ἀνατάσεως] ἀναστάσεως B. m. p. Trinc.

68.

^a Sic A. Simpl. Πλάτωνος Trinc.

^b νόμιζε] ἐνόμιζε A. p. m. Gesneri margo.

69.

^a Sic A. Trinc.

^b ἀστεῖα] ἀστεῖα B.

70.

^a Sic A. Simpliciter Πλουτάρχου Trinc. Vide Fragm. p. 572 = 859.

^b ἄνθρωποι] οἱ ἄνθρωποι A.

ἀνάγκη τυφλὰ εἶναι, καὶ ἀνόητα, καὶ τοῦ παντὸς ἀμαρ-
 τάνειν. Οὐ γὰρ οἷον τε ὀργῇ χρώμενον λογισμῶ^c χρῆσθαι·
 τὸ δὲ ἄνευ λογισμοῦ ποιούμενον^d πᾶν ἄτεχρόν τε καὶ δι-
 εστραμμένον. Λόγον οὖν ἡγεμόνα χρῆ ποιησάμενον, οὕτως
 ἐπιχειρεῖν τοῖς κατὰ τὸν βίον ἔργοις, τὰς ἐκάστοτε προσ-
 πιπτούσας ὀργὰς διορθούμενον καὶ διανεύοντα, ὥσπερ οἱ
 κυβερνῆται τὰ κύματα^e τὰ προσφερόμενα. Ἔστι γοῦν
 οὐκ ἔλαττον τὸ δέος, ὀργῆς ἀντιπρώρου^f κυλινδουμένης, αὐτὸν
 τε καὶ ἡ^g σύμπαντα οἶκον ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἀνατρέψαι⁵⁰
 μὴ διαπλεύσαντα δεξιῶς. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιμελείας εἰς
 αὐτὰ δεῖ καὶ μελέτης, ἣ καὶ μάλιστα ἀλίσκονται κατ'
 ἄκρας οἱ παραδεξάμενοι τὸν θυμὸν ὡς σύμμαχον ἀρετῆς,
 ἀπολαύοντες ὅσον αὐτοῦ χρησιμὸν ἔστιν, ἐν τε πολέμῳ καὶ
 νῆ Δία ἐν πολιτείαις, τὸ πολὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπιπόλαιον
 ἐκκρίνειν καὶ ἐκβάλλειν τῆς ψυχῆς, ὅπερ ὀργῇ τε καὶ πι-
 κρία δι' ὄζυθυμίαν λέγεται, νομίσματα ἡκιστα ταῖς ἀνδρεί-
 αῖς ψυχαῖς πρέποντα. Τίς οὖν ἐν^h τῇ ἡλικίᾳ τούτων γίγ-
 νεται μελέτη; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μάλιστα ἂν ὧδε γίγνεσθαι,
 πόρρωθεν ἡμῶν προμελετώντων καὶ προαποπλούντων πλεῖ-
 στον· οἷον, ἐν οἰκέταις τε καὶ πρὸς γυναῖκας τὰς γαμετάς.
 Ὁ γὰρ οἶκος πρᾶος, καὶ δημοσία πρᾶος πολὺ μᾶλλον
 ἔσται, τοιοῦτος ἐνδοθεν καὶ ὑπὸ τῶν οἴκοι πεπονημένος αὐτῶ
 τῆς^k αὐτοῦ ψυχῆς εἶναι ἀγαθός.

^c χρῆσθαι] χρῆσασθαι A.

^d πᾶν ἄτεχρον] πανάτεχρον B.

^e τὰ προσφερόμενα] τὰ om. A.
Trinc.

^f ἔστι γοῦν] Hinc usque ad fin.
om. A.

^g κυλινδουμένης] κυλινδομένης Trinc.

^h σύμπαν] σύμπαντα B. N. qui
item supplet ἔστιν post οἶκον. Et
sic Trinc. Dedi ἀνατρέψαι pro
ἀναστρέψαι ut conj. Wyttenbach.

ⁱ τῇ ἡλικίᾳ] τῆ om. B. N.

^k αὐτοῦ—ἀγαθός] αὐτοῦ—ἀγα-
θός B.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ. ΚΑ.

1 ^a Φιλήμονος.

^γ Ἄνθρωπος ἂν, τοῦτ' ἴσθι, καὶ μέμνησ' αἰεί.

2 ^a Μενάνδρου Κοτταβιζούσαις.

Τὸ γινῶθι ^b σαυτὸν ἔστιν, ἂν τὰ πράγματα
ἴδῃς τὰ ^c σαυτοῦ, καὶ τί σοὶ ποιητέον.

21

3 ^a Διφίλου.

^α Ἄν γινῶς τί ἐστ' ἄνθρωπος, ἡδῖαν ἔση.

4 ^a Ἀντιφάνους.

Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.

5 ^a Μενάνδρου Θρασυλέοντος.

Κατὰ πόλλ' ^b ἄρ' ἔστιν οὐ καλῶς εἰρημένον
τὸ γινῶθι ^c σαυτὸν· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
τὸ γινῶθι τοὺς ἄλλους.

6 ^a Ἐκ τῆς Αἰλιανῶ Συμμίκτης Ἱστορίας.

Ἐν Χαιρωνείᾳ τοὺς Ἀθηναίους ἠνίκα ἐνίκησεν ὁ Φίλιππος,
ἐπαρθεὶς τῇ εὐπραγίᾳ, ὁμῶς ^b λογισμοῦ ἐκράτησε, καὶ οὐχ³⁰
ὑβρισε, καὶ διὰ ταῦτα ἄετο δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεισθαι
ὑπὸ τινος τῶν παιδῶν ἕωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστιν.

1.

^a Sic Trinc. φιλήμων A. Cleric.
p. 342.

2.

^a Sic fere B. Voss. ubi κοτταβι-
ζούσαις. In A. κωταζομ⁶¹⁰. Menan-
dri in Catagom. Gesner. ἐκ τοῦ
καταψευδομένου Cleric. p. 98. Ce-
terum quod ante h. l. posuit
Gesnerus, fragmentum habent A.
Trinc. infra XXII. 4. quorum
auctoritatem sequutus sum.

^b σαυτὸν] σεαυτὸν B. m. p. Trinc.
^c σαυτοῦ] εαυτοῦ Voss. B. m. p.
Trinc.

3.

^a Sic A. Trinc.

4.

^a Sic A. Voss. Ἀντιφώντος Trinc.

5.

^a Sic fere A. ubi θρασυλεόν.
Cleric. p. 86. Deest lemma
Trinc.

^b ἂν ἔστιν] ἄρ' ἔστιν Porson.
Adv. p. 235. πολλά γ' ἔστιν Do-
braeus Aristoph. p. 110.

^c σεαυτὸν] σαυτὸν A. Mox εἰ B.
m. p. Trinc. pro ἦν, et τοῦ γινῶθι
pro τὸ γ.

6.

^a Sic A. Deest συμμίκτης Trinc.
Videatur Ælian. VIII. 15.

^b λογισμῶ] λογισμοῦ A. Voss.
Trinc.

- 7 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστάνου Τομαρίων.
Ἡράκλειτος νέος ἂν, πάντων γέγονε ^b σοφώτερος, ὅτι ἤδει
ἑαυτὸν μηδὲν εἰδῶτα.
- 8 ^a Δημόνακτος.
Δημόναξ ἐρωτηθεὶς ^b πότε ἤρξατο φιλοσοφεῖν, Ὅτε κατα-
γιγνώσκειν, ἔφη, ἑμαυτοῦ ἤρξαμην.
- 9 ^a Σωκράτους.
Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, διὰ τί οὐ συγγράφει, Ὅτι, εἶπεν,
ὄρῶ τὰ χαρτία πολὺ τῶν γραφησομένων τιμιώτερα. 40
- 10 ^a Θεοκρίτου.
Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς διὰ τί οὐ ^b συγγράφει, Ὅτι, εἶπεν, ὡς
μὲν βούλομαι, οὐ δύναμαι· ὡς δὲ δύναμαι, οὐ βούλομαι.
- 11 ^a Βίαντος.
Θεώρει ὡσπερ ἐν κατόπτρῳ τὰς σαυτοῦ πράξεις, ἵνα τὰς
μὲν καλὰς ἐπικοσμῆς, τὰς δὲ αἰσχρὰς καλύπτῃς.
- 12 ^a Παροιμία.
Γνώθι σαυτὸν, ^b ὡς παροιμία λαμβάνεται, μάρτυρεῖ Θεό-
φραστος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Οἱ πολλοὶ δὲ Χίλωνος
εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα· Κλέαρχος δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεχθῆναι 50
Χίλωνι.

7.
^a Sic A. Ἐκ τῶν Ἀρίστανος
Trinc. Voss.

^b σοφώτερος] σοφώτατος A. B.
uterque m. s.

8.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b πότε] πηρίκα A.

9.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

10.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b συγγράφει] συγγράφεις A. Post
ἐρωτηθεὶς "al. additur ἐπὶ ποιημά-
"των." Ita Gesnerus in marg.

Verba ἐπὶ ποιημάτων habet quidem
A, sed tanquam delenda.

11.

^a Sic Froben. Bica A. Deest
lemma Trinc.

12.

^a Βίαντος. παροιμία Trinc. Deest
locus A. Conferatur Apostolius
Prov. VI. 36. qui mendo labo-
rare videtur. Verba scil. τὸ μὲν
ἀπόφθεγμα usque ad fin. ponenda
erant post n. 42.

^b ὡς παροιμία λαμβάνεται] ἡ μαρ-
τυρία παραλαμβάνεται Voss.

13 ^a Χείλωνος.

^b Χείλων ἐρωτηθεὶς τί χαλεπώτατον, τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, ἔφη· πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἕκαστον ἑαυτῷ προστιθέναι.

14 ^a Βίαντος.

τὸ δὲ γνῶθι σαυτὸν χρήσιμον εἰς νουθεσίαν τῶν ἀλαζόνων, οἱ ὑπὲρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν φλυαροῦσιν.

15 ^a Ἀλεξάνδρου.

Ἀλεξάνδρος νοσήσας μακρὰν νόσον, ὡς ἀνέρρωσεν, οὐδὲν, ἔφη, διατεθῆναι χεῖρον· ὑπέμνησε γὰρ ἡμᾶς ἡ νόσος μὴ μέγα φρονεῖν, ὡς θνητοὺς ὄντας.

16 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ Περὶ Εὐθυμίας.

καὶ μὴν οἰνοὶ τε, καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις, σῶμα μὲν ἰσχυρὸν ποιοῦσι καὶ ῥωμαλέον, ψυχὴν δὲ ἀσθενῆ· καὶ χρημάτων ἐπιμέλεια μὲν συνεχῆς καὶ τήρησις αὖξιν πλοῦτον· ἀνυπεροψία δὲ καὶ ^b σωφροσύνη, μέγα ^c πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδιον. ^d Ὅθεν οὐ πάντα πάντων ἐστίν, ἀλλὰ δεῖ τῷ Πυθικῷ γράμματι πειθόμενον αὐτὸν καταμαθεῖν, ^e εἶτα χρῆσθαι πρὸς ἐν ᾧ πέφυκε, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε βίου ζῆλον ἔλκειν, καὶ παραβιάζεσθαι τὴν φύσιν. 10

17 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρθῆς ἀλλοτρίῳ προτερήματι. εἰ ὁ ἵππος ἔλεγεν ἐπαίρομενος, ὅτι καλὸς εἰμί, ἀνεκτὸν ^b ἂν ἦν· σὺ δ' ὅτ' ἂν λέγῃς, ὅτι ἵππον καλὸν ἔχω, ἴσθι ὅτι ἐφ' ἵππῳ

13.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b Χίλων] Χείλων A.

14.

^a Locus accessit ex A. ubi lemma βία.

15.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

16.

^a Sic A. Scil. p. 472. B. Simpl.

Πλουτάρχου Trinc.

^b σωφροσύνη] φιλοφροσύνη A. m. p.^c πρὸς] περὶ Voss.^d ὥστε] ὅθεν A. Voss.^e εἶτα] εἰ Voss. Mox βίον Trinc.

17.

^a Sic A. Scil. c. 6. Ἐκ τῶν Ἐπικτήτου Trinc.^b ἂν ἦν] ἂν om. A. Voss. Trinc.^c ὅτι om. Voss.

ἀγαθῷ μέγα φρονεῖς. Τί οὖν ἐστὶ σόν; χρῆσις φαντασιῶν, ἢ ὅτ' ἂν κατὰ φύσιν ἔχης, τότε ἐπάρθῃτι· τότε γὰρ ἐπὶ τῷ σῶ πλεονεκτῆματι ἐπαρθήση.

18 ^a Δημοσθένους ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην.

Καὶ τὰ ἀγαθὰ μὲν προσδοκᾶν, καὶ τοῖς θεοῖς εὐχέσθαι δίδόναι· πάντα δ' ἀνθρώπινα ἡγεῖσθαι.

19 ^a Ἐν ταυτῷ.

Ἄλλ' οἶμαι τὸ μέλλον ἅπασιν ἀνθρώποις ἀδηλον, καὶ μι-20 κροὶ καιροὶ μεγάλων πραγμάτων αἴτιοι γίνονται· διὸ δεῖ μετριάζειν ἐν ταῖς εὐπραξίαις, καὶ προορωμένους τὸ μέλλον φαίνεσθαι.

20 ^a Πλάτωνος ἐκ τῶν Ἀντεραστῶν.

Τί δ', ἐπεὶδ' ἂν ἄνθρωπος ὧν τις ἀγνοεῖ τοὺς χρηστοὺς καὶ τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, ^b ἄρ' οὐχ ἑαυτὸν ἀγνοεῖ πότερον χρηστός ἐστίν, ἢ μοχθηρὸς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἀνθρωπός ἐστι; Συνεχώρει. Τὸ δὲ ^c αὐτὸν ἀγνοεῖν, σωφρονεῖν, ἢ οὐ σωφρονεῖν ἐστίν; Οὐ σωφρονεῖν. Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γινώσκειν, ἐστὶ σωφρο-30 νεῖν; Φημί, ἔφη. Τοῦτο ἄρα, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακελεύεται, σωφροσύνην ἀσχεῖν καὶ δικαιοσύνην. Ἐοικε. Τῇ αὐτῇ δὲ ταύτῃ καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστάμεθα; Φημί. Οὐκ οὖν ἢ μὲν κολάζειν ὀρθῶς ἐπιστάμεθα, δικαιοσύνη αὕτη ἐστίν, ἢ δὲ ^d διαγιγνώσκειν καὶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλους, σωφροσύνη; Ἐοικεν, ἔφη. Ταυτὸν ἄρα ἐστὶ δικαιοσύνη σωφροσύνη; Φαίνεται. Καὶ μὴν οὕτω γε καὶ αἱ πόλεις εὖ οἰκοῦνται, ὅτ' ἂν οἱ ἀδικούντες δίκην ^e δίδωσιν. Ἀληθῆ λέγεις.

18.

^a Sic A. Scil. p. 506, 14. Simpl.
Δημοσθένους Trinc.

19.

^a Sic A. Scil. ibid. 25.

20.

^a Sic Trinc. Scil. p. 137. E.

Deest locus A.

^b ἄρ' οὐχ ἑαυτὸν] ἄρ' οὖν καὶ αὐτὸν
N. Trinc.

^c αὐτὸν] ἑαυτὸν N.

^d διαγιγνώσκειν] γιγνώσκειν N.
Trinc.

^e δίδωσιν] διδοῦσι B.

21 ^a Ξενοφώντας ἐν δ' Ἀπομνημονευμάτων.

Καὶ ὁ Σωκράτης, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, εἰς ^b Δελ-40
 φούς ἤδη πάποτε ἀφίκου; Καὶ δὶς γε, νῆ Δία, ἔφη. Κα-
 τέμαθες οὖν πρὸς τῶ καὶ που γεγραμμένον τὸ ^c Γνώθι σαυ-
 τόν; Ἐγώ γε. Πότερον οὖν οὐδέν σοι τοῦ γράμματος ἐμέλη-
 σεν; ἢ προσέσχες τε καὶ ἐπεχείρησας σεαυτὸν ἐπίσκοπεῖν,
 ὅστις εἴης; Μὰ Δί' οὐ δῆτα, ἔφη· καὶ γὰρ δὴ τοῦτο πάνυ
 ὤμην εἰδέναι, σχολῆ γὰρ ἂν ἄλλο τι ἤδειν, εἰ γε μὴδ' ἐμαυ-
 τὸν ἐγίνωσκον. Πότερα δέ σοι δοκεῖ γιγνώσκειν ἑαυτὸν,
^d ὅστις τούνομα μόνον τὸ ἑαυτοῦ οἶδεν, ἢ ὅστις, ὥσπερ οἱ τοὺς
 ἵππους ἀνούμενοι, οὐ πρότερον οἶονται γιγνώσκειν, ^e ὃν ἂν ⁵⁰
 βούλωνται γῶναι, πρὶν ἂν ἐπισκέψωνται, πότερον εὐπειθῆς
 ἐστὶν ἢ ^f δυσπειθῆς, καὶ πότερον ἰσχυρὸς ἢ ἀσθενῆς, καὶ
 πότερον ταχὺς ἢ βραδύς, καὶ τὰλλα τὰ πρὸς τὴν τοῦ ἵπ-
 που χρείαν ἐπιτήδεια τε καὶ ἀνεπιτήδεια, ὅπως ἔχει. ^g οὐ-
 τως ὁ ἑαυτὸν ἐπισκεψάμενος ὁποῖός ἐστι πρὸς τὴν ἀνθρωπί-
 νην χρείαν, ἔγνωκε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν; Οὕτως ἔμοιγε δοκεῖ,
 ἔφη, ὁ μὴ εἰδὼς τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἀγνοεῖν ἑαυτόν. Ἐκεῖνο
 δὲ οὐ φανερόν, ἔφη, ὅτι διὰ μὲν τὸ εἰδέναι ^h ἑαυτοὺς πλεῖστα
 ἀγαθὰ ἴσχουσιν ἄνθρωποι, διὰ δὲ τὸ ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν
 πλεῖστα κακά; οἱ μὲν γὰρ εἰδότες ἑαυτοὺς, τὰ ἐπιτήδεια
ⁱ ἑαυτοῖς ἴσασι, καὶ διαγιγνώσκουσιν ἅ τε δύνανται, καὶ ἅ
 μὴ. Καὶ ἅ μὲν ἐπίστανται πράττοντες, πορίζονται τε ὧν
 δεόνται, καὶ εὖ πράττουσιν· ὧν δὲ μὴ ἐπίστανται ἀπεχό-

21.

^a Sic A. ubi om. usque ad ἄσ-
 περ οἱ τοῦς. Scil. IV. 2, 24. Sim-
 pliciter Ξενοφώντας Trinc.

^b δελφούς] δέσμοις N. δελφούς δὲ
 ἤδη Trinc.

^c γνώσθι] γνώσθαι N. B. m. p.
 Trinc. τὸ om. Trinc.

^d ὅστις] ὅς B.

^e ὃν ἂν] οὗ ἂν A. ὃν ἂν Trinc.

^f δυσπειθῆς] ἀπειθῆς A. sed ex
 em. Prius legebatur ἀσθενῆς.

^g οὗτος] οὕτως ὁ A. B. m. s.

^h ἑαυτοῖς] αὐτοῖς A.

ⁱ ἴσχουσιν] πάσχουσιν Gesn. marg.

^h ἑαυτοῖς] αὐτοῖς A.

μενοι, ἀναμάρτητοι γίνονται, καὶ διαφεύγουσι τὸ κακῶς ¹⁰
 πράττειν· διὰ τὸ αὐτὸ δὲ καὶ τοὺς ¹ ἄλλους ἀνθρώπους δυ-
 νάμενοι δοκιμάζειν, καὶ διὰ τῆς τῶν ἄλλων χρείας, τὰ τε
 ἀγαθὰ πορίζονται, καὶ τὰ κακὰ φυλάττονται. Οἱ δὲ μὴ
 εἰδότες, ^m ἀλλὰ διεψευσμένοι τῆς αὐτῶν δυνάμεως, πρὸς τε
 τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τὰλλα ἀνθρώπινα πράγματα
 ὁμοίως διάκεινται, καὶ οὔτε ὧν δέονται ἴσασι, οὔτε ὅ τι
 πράττουσιν, οὔτε οἷς χρωῶνται, ἀλλὰ πάντων τούτων διαμαρ-
 τάνοντες, τῶν τε ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι, καὶ τοῖς κακοῖς ²⁰
 περιπίπτουσι. Καὶ οἱ μὲν εἰδότες ὅ τι ποιῶσιν, ἐπιτυγχά-
 νοντες ὧν πράττουσιν, ⁿ ἐνδοξοὶ τε καὶ τίμιοι γίνονται· καὶ
 οἱ τε ὅμοιοι τούτοις ἡδέως χρωῶνται, οἱ τε ἀποτυγχάνοντες τῶν
 πραγμάτων ἐπιθυμοῦσι ὁ τούτους ὑπὲρ αὐτῶν βουλεύεσθαι,
 καὶ προίτασθαι τε ἑαυτῶν τούτους, καὶ ἐλπίδας τῶν ἀγα-
 θῶν ἐν τούτοις ἔχουσι, καὶ διὰ ταῦτα πάντων μάλιστα τού-
 τους ἀγαπῶσιν. Οἱ δὲ μὴ εἰδότες τί ποιῶσι, κακῶς τε
 αἰρούμενοι, καὶ οἷς ἂν ἐπιχειρήσωσιν ἀποτυγχάνοντες, οὐ
 μόνον ἐν αὐτοῖς τούτοις ζημιοῦνται τε καὶ κολάζονται, ἀλλὰ ³⁰
 καὶ ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα καὶ καταγέλαστοι γίνονται, καὶ
 καταφρονούμενοι καὶ ἀτιμαζόμενοι ζῶσιν· ὁρᾷς δὲ καὶ
 τῶν πόλεων, ὅτι ὅσαι ἂν ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν
 κρείττοσι πολεμήσωσιν, ^p αἱ μὲν ἀνάστατοι γίνονται, αἱ δὲ
 ἐξ ἐλευθέρων ^q δοῦλαι; Καὶ ὁ Εὐθύδημος, ὡς πάνυ μοι
^r δοκοῦν, ὧ Σαίκρατες, ἔφη, περὶ πολλοῦ ποιητέον εἶναι, τὸ
 ἑαυτὸν γινώσκειν, ^s οὕτως ἴσθι· ὁπόθεν δὲ χρὴ ἀρξασθαι

¹ ἄλλους] ἄλλους ἀνθρώπους A. B.
 m. s.

^m ἀλλὰ] ἀλλ' οἱ A. Mox πάντα
 τούτων Trinc.

ⁿ εἰδοξοὶ] ἐνδοξοὶ A. B. ὡς πρ.
 εἰδ. Trinc.

^o τούτους—τούτους om. A. Trinc.

^p αἱ δὲ] αἱ μὲν A. B. m. s. πο-
 λεμίωσιν, αἱ δὲ Trinc.

^q δοῦλοι] δοῦλαι A. B. m. s.

^r δοκεῖς] δοκοῦν A. Trinc.

^s οὕτως ἴσθι] οὕτως σοι Gesn. marg.
 Hinc usque ad κακοῦ κακά om. A.

ἐπισκοπεῖν ἑαυτὸν, τοῦτο πρὸς σὲ ἀποβλέπω, εἰ μοι ἐβελή-
 σαις ἂν ἐξηγήσασθαι. Οὐκ οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν
 ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ ὁποῖά ἐστι, πάντως πῶς γινώσκεις ;
 Νῆ Δί', ἔφη· εἰ γὰρ μὴδὲ ταῦτα οἶδα, καὶ τῶν ἀνδραπό-
 δων ^u φαυλότερος ἂν εἴην. ^w Ἴθι δὴ, ἔφη, καὶ ἐμοὶ ἐξηγήσαι
 ταῦτα. Ἄλλ' οὐ χαλεπὸν, ἔφη· πρῶτον μὲν γὰρ τὸ ὑγιαί-
 νειν ἀγαθὸν εἶναι νομίζω· τὸ δὲ νοσεῖν κακόν. Ἐπειτα τὰ
 αἰτία ἑκατέρου αὐτῶν, καὶ ποτὰ, καὶ βρατὰ, καὶ ἐπιτηδεύ-
 ματα, τὰ μὲν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, ἀγαθὰ· τὰ δὲ
 πρὸς τὸ νοσεῖν, κακὰ. Οὐκ οὖν, ἔφη, ^x καὶ τὸ ὑγιαίνειν καὶ
 τὸ νοσεῖν, ὅτ' ἂν μὲν ἀγαθοῦ τινος αἰτία γίγνηται, ἀγαθὰ ἂν ⁵⁰
 εἴη· ὅτ' ἂν δὲ κακοῦ, κακὰ ; Πότε δ' ἂν, ἔφη, τὸ μὲν ὑγιαί-
 νειν κακοῦ αἰτίον γένοιτο, τὸ δὲ νοσεῖν ἀγαθοῦ ; Ὅτ' ἂν νῆ Δί',
 ἔφη, στρατιᾶς τε αἰσχροῦς, καὶ ναυτιλίας βλαβεραῦς, καὶ
 ἄλλων πολλῶν τοιούτων, οἱ μὲν διὰ ῥώμην μετασχόντες ἀπό-
 λωνται, οἱ δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολειφθέντες ^y σωθῶσιν. Ἀλη-
 θῆ λέγεις. Ἄλλ' ὁρᾷς, ἔφη, ^z ὅτι καὶ τῶν ὠφελίμων οἱ μὲν
 διὰ ῥώμην μετέχουσιν, οἱ δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολείπονται. ^a Τὰ
 οὖν, ἔφη, ποτὲ μὲν ὠφελούντα, ποτὲ δὲ βλάπτοντα, ^b τί μᾶλ-
 λον ἀγαθὰ ἢ κακὰ ἐστίν ; Οὐδὲν μὰ Δία φαίνεται κατὰ γε
 τοῦτον τὸν λόγον. Ἄλλ' ἢ γε τοι σοφία, ^c ὡς Σωκράτες, ἀναμ-
 φισβητήτως ἀγαθὸν ἐστίν· ποῖον γὰρ ἂν τις πρᾶγμα οὐ βέλ-
 τιον πράττοι σοφὸς ἂν, ἢ ἀμαθής ; Τί δαί, τὸν Δαίδαλον,
 ἔφη, οὐκ ἀκήκοας, ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ Μίνῳ διὰ τὴν σοφίαν
 ἠναγκάζετο ἐκείνῳ δουλεύειν, καὶ τῆς τε πατρίδος ἅμα καὶ ¹⁰
 τῆς ἐλευθερίας ἐστερήθη, καὶ ἐπιχειρῶν ^d ἀποδιδράσκειν μετὰ
 τοῦ υἱοῦ, τὸν τε παῖδα ἀπάλεσε, καὶ αὐτὸς οὐκ ^d ἠδυνήθη σω-

^u φαυλότερος] φλαυλότερος Trinc.

^w ἴθι] ἴσθι B. m. p. Trinc.

^x καὶ τὸ ὑγ.] μὴ τὸ ὑγ. Trinc.

^y σώζονται] σωθῶσιν A.

^z ἴτι] om. A.

^a ταῦτα] τὰ A. Trinc.

^b μᾶλλον] τι μᾶλλον A. Trinc.

^c ἀποδιδράσκειν] ἐπιδιδράσκειν A.

^d ἠδυνήθη] ἐδυνήθη A.

θῆναι, ἀλλ' ἀπενεχθεῖς εἰς τοὺς βαρβάρους, πάλιν ἐκεῖ ἐδούλευε; Λέγεται νῆ Δί', ἔφη, ταῦτα. Τὰ δὲ Παλαμήδους οὐκ ἀκήκοας πάθῃ; τοῦτον γὰρ δὴ πάντες ὑμνοῦσιν ὡς διὰ σοφίαν φθονηθεῖς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπόλλυται. Λέγεται καὶ ταῦτα, ἔφη. Ἄλλους δὲ πόσους οἶει διὰ σοφίαν ἀνασπαστούς πρὸς βασιλέα γεγονέναι, καὶ ἐκεῖ δουλεύειν; Κινδυνεύει, ἔφη, ὧ Σώκρατες, ἀναμφιλογάτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. Εἴ γε μὴ τις αὐτὸ, ἔφη, ὧ Εὐθύδημε, ἐξ ἀμφιλόγων ἀγαθῶν ἠ συντεθῆ. Τί δ' ἂν, ἔφη, τῶν εὐδαιμονικῶν ἀμφίλογον εἴη; Οὐδὲν, ἔφη, εἴ γε μὴ προσθήσομεν ἰ αὐτῷ κάλλος, ἢ ἰσχύν, ἢ πλοῦτον, ἢ δόξαν, ἢ καὶ τί ἄλλο τῶν τοιούτων. Ἄλλὰ νῆ Δία προσθήσομεν, ἔφη. Πῶς γὰρ ἂν τις ἄνευ τούτων εὐδαίμων εἴη; Νῆ Δί', ἔφη, προσθήσομεν ἄρα ἐξ ὧν πολλὰ καὶ χαλεπὰ συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις· πολλοὶ μὲν γὰρ διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὠραίοις παρακεκινημένων διαφθείρονται· πολλοὶ δὲ διὰ τὴν ἰσχύν μείζουσιν ἔργοις ἐπιχειροῦντες, οὐ μικροῖς κακοῖς περιπίπτουσι, πολλοὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦτον ^κ διαθρυπτόμενοί τε καὶ ἐπιβουλεύομενοι, ἀπόλλυνται· πολλοὶ δὲ διὰ δόξαν καὶ πολιτικὴν δύναμιν μεγάλα κακὰ πεπόνθασιν. Ἄλλὰ μὴν, ἔφη, ^λ εἴ γε μὴδὲ τὸ εὐδαιμονεῖν ἐπαινῶν ὀρθῶς λέγω, ὁμολογῶ μὴδὲ ὅτι πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχεσθαι χρὴ εἰδέναί. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν, ἔφη ὁ Σώκράτης, ἴσως διὰ τὸ ἄσφόδρα πιστεύειν εἰδέναί ^μ οὐδ' ἔσκεψαι.

^ε ἀκήκοας] ἠκήκοας A.

^φ ἀνασπαστούς] ἀναρπαστούς Gesneri marg.

^ε εἶναι τὸ] εἶναι καὶ τὸ A.

^η συντεθῆ] συντιθεῖ A. συντιθῆ B.

m. s.

^ι αὐτῷ] αὐτὸ Trinc.

^κ διαθρυπτόμενοι] ^{δια} ἐπιθρυπτόμενοι A.

^λ εἴ γε μὴδὲ] εἴ γε μὴ A. et mox μὴδὲ inter lineas.

^μ οὐ διέσκεψαι] οὐδ' ἔσκεψαι A. Gesn. marg.

22 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φιλήβου.

^b Τῆς δ' αὖ πάσης πονηρίας ἐστὶ τὸναντίον πάθος ἔχον, ἢ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. Τὸ Γνώ-
ναι σαυτὸν λέγεις, ᾧ Σώκρατες; ^γ Ἐγώ γε. Τὸναντίον
μὴν ἐκεῖνο δηλονότι, τὸ μηδαμῆ γινώσκειν αὐτὸν, λεγόμενον
ὑπὸ τοῦ γράμματος ἂν εἴη. Τί μὴν; ^δ Ω Πρώταρχε, ^ε πειρῶ
δὲ αὐτὸ τοῦτο τριχῆ τέμνειν. Πῆ φῆς; οὐ γὰρ μὴ δυνατὸς
ᾧ. Λέγεις δὴ δεῖν ἐμέ τοῦτο διελέσθαι τὰ νῦν. Λέγω καὶ ⁵⁰
δέομαί γε πρὸς ^δ τῷ λέγειν. ^ε Ἀρ' οὖν οὐ τῶν ἀγνοούντων αὐ-
τοὺς κατὰ τρία ἀνάγκη τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν ἕκαστον;
Πῶς; Πρῶτον μὲν κατὰ χρήματα δοξάζειν εἶναι πλουσιώ-
τερον, ἢ κατὰ ^ε τὴν αὐτῶν οὐσίαν· πολλοὶ γὰρ εἰσι ^ε τοιοῦτον
πάθος ἔχοντες· πλείους δέ γε ^β οἱ μείζους καὶ καλλίους αὐ-
τοὺς δοξάζουσι, καὶ πάντα ὅσα κατὰ τὸ σῶμα εἶναι ^h διαφε-
ρόντως, τῆς οὐσῆς αὐτοῖς ἀληθείας. Πάνυ γε. Πολὺ δέ ^ι
πλείστοί γε, οἶμαι, περὶ τὸ τρίτον εἶδος τούτων ἐν ταῖς ψυ-
χαῖς διημαρτήκασιν ἀρετῇ, δοξάζοντες βελτίους ἑαυτοὺς, οὐκ
ὄντες. Σφόδρα μὲν οὖν. ^ι Τῶν ἀρετῶν δ' ἄρα, οὐ σοφίας
περὶ τὸ πλῆθος πᾶν ^κ ἀντεχόμενον, μεστὸν ἐρίδων, καὶ δοξο-
σοφίας ἐστὶ ^ι ψευδοῦς; Πῶς δ' οὐ; Κακὸν μὲν δὴ πᾶν
ἂν τις τὸ τοιοῦτον εἰπῶν, ὀρθῶς ἂν εἴποι, πάθος. Σφό-
δρα γε.

23 ^a Πλάτωνος Ἀλκιβιάδου α.

Φέρε δὴ, τί ἐστὶ τὸ ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι; μὴ πολλάκις

22.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 48.

^b τῆς δ' αὖ usque ad τῷ λέγειν
om. A.

^c πειρῶ δὴ] πειρῶ δὲ Trinc.

^d τῷ λέγειν] τὸ λ. Trinc.

^e τὴν αὐτῶν] τὴν αὐτοῦ A. B.

m. s.

^f τοιοῦτο] τοιοῦτον A.

^g ἢ μείζους] οἱ μείζους A.

VOL. I.

^h διαφέροντας B. m. s.

^ι τῶν ἀρετῶν usque ad fin. om.

A.

^κ ἀντεχόμενον] ἀνεχόμενον B.

^ι ψευδοῦς] καὶ ψεύδους Gesneri
marg.

23.

^a Sic A. sine α Trinc. Scil. p.
127 E. ἑμαυτοῦ Trinc. pro ἑαυτοῦ.

C C

λάβωμεν οὐχ ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι, οἴομενοι δέ· καὶ
^b πότε ἄρα αὐτὸ ποιεῖ ἄνθρωπος; ἄρ' ὅτ' ἂν τῶν ἑαυτοῦ ἐπι-
 μελῆται, τότε καὶ αὐτοῦ; Ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ. ^c Τί δαί; πο-
 δῶν ἄνθρωπος πότε ἐπιμελεῖται; ἄρ' ὅτ' ἂν ἐκείνων ^d ἐπιμε-
 λῆται ἃ ἔστι τῶν ποδῶν; Οὐ μανθάνω. Καλεῖς ^e δέ τι
 χερός· οἷον δακτύλιον, ἔστιν ὅτου ἂν ἄλλου τῶν τοῦ ἀνθρώ-
 που φαίης, ἢ δακτύλου; Οὐ δῆτα. Οὐκ οὖν καὶ ποδός
^f ὑπόδημα τὸν αὐτὸν τρόπον; Ναί. (^g καὶ ἱμάτια καὶ
 στρώματα ^h τοῦ ἄλλου σώματος ὁμοίως; Ναί.) ³ Ἀρ' οὖν ὅτ' ἂν ²⁰
 ὑποδημάτων ἐπιμελώμεθα, τότε ποδῶν ἐπιμελούμεθα; Οὐ
 πάνυ μανθάνω, ὦ Σώκρατες. Τί δαί, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὀρθῶς
 ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς τὸ οἴουσιν πράγματος; Ἐγαγε.
³ Ἀρ' οὖν ὅτ' ἂν τις τὶ βέλτιον ποιῇ, τότε ὀρθῶν λέγεις ἐπι-
 μέλειαν; Ναί. Τίς οὖν τέχνη ὑποδήματα βελτίω ποιεῖ;
 Σκυτική. Σκυτικῇ ἄρα ὑποδημάτων ἐπιμελούμεθα; Ναί.
³ Ἡ καὶ ποδός σκυτικῇ, ἢ ἐκείνῃ, ἢ πόδας βελτίους ποιού-
 μεν; Ἐκείνῃ. ⁱ Βελτίους δὲ πόδας οὐχ ἤπερ καὶ τὸ ἄλλο ³⁰
 σῶμα; Ἐμοιγε δοκεῖ. Αὕτη δ' οὐ γυμναστική; Μά-
 λιστα. Γυμναστικῇ μὲν ἄρα ποδός ἐπιμελούμεθα, σκυ-
 τικῇ δὲ τῶν τοῦ ποδός. Πάνυ γε. Καὶ γυμναστικῇ μὲν
 χειρῶν, δακτυλιογλυφία δὲ τῶν τῆς χειρός. Ναί. Καὶ
 γυμναστικῇ μὲν, σώματος ὑφαντικῇ ^k δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις,
 τῶν τοῦ σώματος. Παντάπασιν. Ἄλλῃ μὲν ἄρα τέχνῃ
 αὐτοῦ ἐκάστου ἐπιμελούμεθα, ἄλλῃ δὲ τῶν ἑαυτοῦ. Φαίνε-
 ται. Οὐκ ἄρα, ὅτ' ἂν τῶν ἑαυτοῦ ἐπιμελῆ, σαυτοῦ ἐπιμε-
 λῆ. Οὐδαμῶς. Οὐ γὰρ ἢ αὕτη τέχνη, ὡς ἔοικεν, ἢ τις ⁴⁰

^b πότε ἄρα] πάτερον N. Trinc.

^c τί δαί;] δὲ B. om. N.

^d ἐπιμελεῖται] ἐπιμελῆται N.
Trinc. ἄρ'—ἐπιμελεῖται om. B.

^e δὴ τι] δέ τι Trinc.

^f ὑπόδημα] ἐπόδημα Trinc.

^g (καὶ—ναί)] Non est in Fro-
beniano quod includitur paren-

thesi. GESNER. Nec in aliis
Platonis exemplis.

^h τοῦ ἄλλου] τοῦ om. B. Mox τίς
βέλτιον Trinc. sine τι.

ⁱ βελτίους δὲ] βελτίους δὴ Trinc.
et οὐχί περ pro οὐχ ἤπερ.

^k δὲ καὶ] καὶ om. B.

ἂν αὐτοῦ τε ἐπιμελοῖτο, καὶ τῶν αὐτοῦ. Οὐ φαίνεται.
 Φέρε δὴ, ποία ποτ' ἂν ἡμῶν αὐτῶν ¹ ἐπιμεληθείημεν; Οὐκ
 ἔχω λέγειν. Ἄλλα τοσόνδε γε ὁμολόγηται, ὅτι οὐχ ἢ ἂν
 τῶν ἡμετέρων καὶ ὀτιοῦν βέλτιον ποιῶμεν, ^m ἀλλὰ ἢ ἡμᾶς
 αὐτούς. Ἀληθῆ λέγεις. Ἡ οὖν ἐγνωμεν ἂν ποτε τίς
 τέχνη ⁿ ὑπόδημα βέλτιον ποιῆ, μὴ εἰδότες ὑπόδημα; Ἀδύ-
 νατον. Οὐδέ γε τίς τέχνη ^o δακτυλίου βελτίου ποιῆ,
 ἀγνοοῦντες δακτύλιον. Ἀληθῆ. ^p Τί δέ; τίς γε τέχνη βελ-
 50 τίω ποιεῖ αὐτῶν ἄρ' ἂν ποτε γνοίημεν, ἀγνοοῦντες τί ποτ'
 ἔσμὲν αὐτοί; Ἀδύνατον. Πότερον ^q οὖν ῥάδιον τυγχάνει τὸ
 γνῶναι εαυτὸν, καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ ταῦτο ἀναθεῖς εἰς τὸν ἐν
 Πυθοῖ νεῶν, ἢ χαλεπὸν τι, καὶ οὐχὶ παντός; Ἐμοὶ μὲν,
 ὦ Σώκρατες, πολλάκις μὲν ἔδοξε παντός εἶναι· πολλάκις
 δὲ, παυχάλεπον. Ἦ ἄλλ' ὦ Ἀλκιβιάδῃ, εἴτε ῥάδιον, εἴτε
 μὴ ἔστιν, ὅμως γε ἡμῖν ὦδ' ἔχει γνόντες μὲν αὐτὸ,
 τάχ' ἂν γνοίημεν τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν αὐτῶν ἀγνοοῦντες ⁱ
 δὲ, οὐκ ἂν ποτέ. Ἔστι ταῦτα. Φέρε δὴ, τίν' ἂν τρόπον εὔ-
 ρεθῆι αὐτὸ ^a τοῦτο; οὕτω μὲν γὰρ ἂν τάχ' εὔροιμεν τί ποτ'
 ἔσμὲν αὐτοί· τούτου δ' ἔτι ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ, ἀδύνατόν που.
^t Ὅρθῶς λέγεις. Ἐχε οὖν πρὸς Δίος, τῷ διαλέγῃ σὺ ^u νῦν,
 ἄλλω τῷ, ἢ ἐμοί; Ναί. Οὐκ οὖν καὶ ἐγὼ σοί; Ναί.
 Σωκράτης ἄρ' ἐστὶν ὁ διαλεγόμενος; Πάνυ γε. Ἀλκιβιά-
 10 δης δ' ὁ ἀκούων; Ναί. Οὐκ οὖν λόγῳ διαλέγεται ὁ Σω-
 κράτης; Τί μὲν; τὸ δὲ διαλέγεσθαι, καὶ τῷ λόγῳ χρῆ-
 σθαι, ταυτόν που καλεῖς; Πάνυ γε. Ὁ δὲ χρώμενος καὶ
 ὦ χρῆται, οὐκ ἄλλο; Πῶς λέγεις; Ὡσπερ σκυτοτόμος

¹ ἐπιμελητέημεν] ἐπιμεληείμεν N. Trinc. Supra ποία Trinc.

^m ἀλλὰ ἢ] καὶ N. Trinc.

ⁿ ὑπόδημα] ὑποδημάτων N. ὑποδή-
ματα Trinc.

^o δακτυλίου βελτίου] δακτύλια
βελτίου N.

^p τί δέ;] τί δαί B. Mox γε

om. Trinc.

^q οὖν ἂν] ἂν om. N. Trinc.

^r ἀλλ' ἄρ' N.

^a τοῦτο] τὸ αὐτὸ Gesneri margo.

Mox ὄντες Trinc. pro ὄντος.

^t ὁρθῶς λέγεις] om. N. Trinc.

^u νῦν] om. N. Trinc.

τέμνει που τομῆ καὶ ^w σμίλη καὶ ἄλλοις ^x ὀργάνοις. Ναί. Οὐκ οὖν ^y ἄλλο μὲν ὁ τέμνων καὶ χρώμενος, ἄλλο δὲ οἷς ὁ τέμνων χρῆται; ^z Πῶς γὰρ οὐ; Ἀρ' ^b οὖν οὕτως καὶ οἷς ὁ κιθαριστῆς κιθαρίζει, καὶ αὐτὸς ὁ κιθαριστῆς ἄλλο ἂν εἴη; Ναί. Τοῦτο τοίνυν ἀρτίως ἠρώτων, εἰ ὁ χρώμενός τε καὶ ᾧ χρῆται ²⁰ αἰεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι. Δοκεῖ. Τί οὖν; φῶμεν τὸν σκυτοτόμον τέμνειν ὀργάνοις μόνον, ^b ἢ καὶ χερσί; Καὶ χερσί. Χρῆται ἄρα καὶ ^c ταύταις. Ναί. Ἡ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμενος σκυτοτομεῖ; Ναί. Τὸν δὲ χρώμενον, καὶ οἷς χρῆται, ἕτερα ὁμολογοῦμεν; ^d Ναί. Ἐτερον ἄρα σκυτοτόμος καὶ κιθαριστῆς χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν οἷς ἐργάζονται. Φαίνεται. Οὐκ οὖν καὶ πάντι τῷ σώματι χρῆται ἄνθρωπος; Πάνυ γε. Ἐτερον ^e δ' ἦν τό τε χρώμενον, καὶ ᾧ χρῆται; ³⁰ Ναί. Ἐτερον ἄρ' ^f ἄνθρωπός ἐστι τοῦ ἑαυτοῦ σώματος. Ἔοικε. Τί ποτ' οὖν ἐστὶν ἄνθρωπος; Οὐκ ἔχω λέγειν. Ἐχεις μὲν οὖν ὅ τι γε τῷ σώματι χρώμενον; Ναί; Ἡ οὖν ἄλλο τι χρῆται αὐτῷ ἢ ψυχῇ; Οὐκ ἄλλο. Οὐκ οὖν ἀρχουσα; Ναί. Καὶ μὴν τόδε γ' οἶμαι οὐδένα ἂν ἄλλως οἰηθῆναι. Τὸ ποῖον; Μὴ οὐ τριῶν ἐν γέ τι εἶναι τὸν ἄνθρωπον. Τίνων; Ψυχῆν, ἢ σῶμα, ^g ἢ συναμφότερον, τὸ ὅλον τοῦτο. Τί μὴν; Ἀλλὰ μὴν ^h οὐ τό γε τὸ τοῦ σώματος ἄρχον ὁμολογήσαμεν ἄνθρωπον εἶναι; Ὁμολογήσαμεν. [ⁱ Τίς οὖν ὁ ἄνθρωπος;] ἄρ' οὖν σῶμα αὐτὸ αὐτοῦ ἄρχει; ⁴⁰ Οὐδαμῶς. Ἀρχεσθαι γὰρ ^k αὐτὸ εἶπομεν; Ναί. Οὐκ

^w σμίλη] σκέλλη B.

^x ὀργάνοις] ἐργαλίαις N. B.

^y ἄλλο] ἄλλος Trinc. et mox
ἄλλα δὲ οἷς τέμνων.

^z πῶς οὐ] πῶς γὰρ οὐ N. Trinc.

^a οὖν] αὐ Gesneri marg.

^b ἢ καὶ] deest ἢ Trinc.

^c ταύταις] αὐταῖς B.

^d καὶ om. Trinc.

^e δ' ἦν] δὴ Gesneri marg.

^f ὁ ἄνθρωπος] Deest articulus
Trinc.

^g ἢ καὶ συν.] καὶ om. Trinc.

^h αὐτό γε τὸ τοῦ] οὐ τό γε τοῦ
N. Trinc.

ⁱ τίς οὖν ὁ ἀ.] om. B. N. Trinc.

^k αὐτὸ] αὐτὰ N. Trinc. Supra
αὐτὸ om. B. Mox καὶ om. Trinc.

ἂν δὴ τοῦτό γε εἶη τὸ ζητούμενον. Οὐκ ἔοικεν. Ἄλλὰ ἄρα
 τὸ συναμφότερον τοῦ σώματος ἄρχει, καὶ ἔστι δὴ τοῦτο ὁ
 ἄνθρωπος; Ἴσως δῆτα. Πάντων γε ἥκιστα, μὴ γὰρ ^m συν-
 ἀρχοντος τοῦ ἐτέρου, οὐδεμία που μηχανὴ τὸ συναμφότερον
 ἄρχειν. Ὁρθῶς. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε τὸ συν-
 ἀμφότερόν ἐστιν ἄνθρωπος, λείπεται, οἶμαι, ἢ μηδὲν αὐτὸ
 εἶναι, ἢ εἴπερ τί ἐστὶ, μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν, ⁵⁰
 ἢ ψυχὴν. Κομιδῆ μὲν οὖν. ⁿ Ἐτι οὖν σαφέστερον δεῖ ἀπο-
 δειχθῆναί σοι, ὅτι ὁ ἢ ψυχὴ ἐστὶν ἄνθρωπος; Μα δὲ, ἀλλ'
 ἱκανῶς μοι δοκεῖ ἔχειν. Εἰ δέ γε μὴ ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ
 μετρίως, ἐξαρκεῖ ἡμῖν· ἀκριβῶς μὲν γὰρ εἰσόμεθα τότε, ὅτ'
 ἂν εὐρωμεν ὁ νῦν δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέ-
 ψεως. Τί τοῦτο; Ὁ ἄρτι οὕτω πως ἐρρήθη, ὅτι πρῶτον ¹
 σκεπτέον εἶη αὐτὸ τὸ αὐτό· νῦν δ' ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, αὐτὸν
 ἕκαστον ἐσκέμμεθα ὅ τι ἐστίν. Καὶ ἴσως ἐξαρκεῖ· οὐ
 γὰρ που κυριώτερόν γε οὐδὲν ἂν ἡμῶν αὐτῶν φήσαιμεν, ἢ τὴν
 ψυχὴν. Οὐ δῆτα. Οὐκ οὖν καλῶς ἔχει οὕτω νομίζειν,
 ἐμὲ καὶ σὲ ^p προσομιλεῖν ἀλλήλοις τοῖς λόγοις χρωμένους
 τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν ψυχὴν; Πάνυ μὲν οὖν. Τοῦτο δ' ἄρα
 ἦν, ^q ὃ καὶ ὀλίγω ἔμπροσθεν εἶπομεν, ὅτι Σωκράτης Ἀλκι-
 βιάδῃ διαλέγεται λόγῳ χρώμενος, οὐ πρὸς τὸ σὸν πρόσωπον, ¹⁰
 ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ποιούμενος τοὺς λό-
 γους· τοῦτο δ' ἐστὶ ^r ἢ ψυχὴ. Ἐμοι γ' οὖν δοκεῖ. Ψυχὴν
 ἄρα ἡμᾶς κελεύει γνωρίζειν, ^s ὃ ἐπιτάττων γνῶναι ἑαυτόν.
 Ἐοικεν. ^t Ὅστις ἄρα τῶν τοῦ σώματός τι γιγνώσκει, τὰ

¹ ἄρα om. N. Trinc.

^m συνἀρχοντος] οὖν ἀρχοντος Gesn. marg.

ⁿ ἔτι οὖν σαφέστερον] ἔστιν οὖν συναμφότερον B. Supra τὸν ante ἄνθρωπον om. Trinc.

^o ἢ ψυχῇ] deest articulus Trinc. N. Mox αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ N.

^p προσομιλεῖν] Id est, conversari, colloqui. GESNERUS. προσομιλῶν B.

^q ὃ καὶ] ὃ ἔγωγε καὶ A. N. Trinc. Mox εἶπον Trinc.

^r ἢ ψυχῇ] deest articulus A. Trinc.

^s ὃ ἐπιτάττων] καὶ ὃ ἐ. A. Trinc.

^t ὅστις ἄρα] ἄρα ὅστις A.

ἡ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν ἔγνωκεν. Οὕτως. Οὐδέεις ἄρα τῶν ἰατρῶν ἑαυτὸν γιγνώσκει καθ' ὅσον ἰατρός· οὐδὲ τῶν παιδοτριβῶν, καθ' ὅσον παιδοτρίβης. Οὐκ ἔοικε. Πολλοῦ ἄρα δέουσιν οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ γιγνώσκειν ἑαυτούς· οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν ἡ οὗτοί γε, ὡς ἔοικε, γιγνώσκουσιν, ἀλλ' ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτῶν, κατὰ γε τὰς τέχνας ἅς ἔχουσι· τὰ γὰρ τοῦ σώματος γιγνώσκουσιν, οἷς τούτο θεραπεύεται. Ἀληθῆ^x λέγεις. Εἰ ἄρα ὕσωφροσύνη ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, οὐδέεις τούτων σώφρων κατὰ τὴν τέχνην. Οὐ μοι δοκεῖ. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ βάναστοι αὐταὶ αἱ τέχναι δοκοῦσιν εἶναι, καὶ οὐκ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκ οὖν^z πάλιν ὅστις αὐτὸ σῶμα θεραπεύει, ἡ τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν θεραπεύει; Κινδυνεύει. Ὅστις³⁰ δέ γε τὰ χρήματα, οὔτε ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτοῦ; Ἐμοιγε δοκεῖ. ἡ Οὐ τὰ αὐτοῦ ἄρα ἔτι πράττει ὁ χρηματιστής. Ὁρθῶς. Εἰ δ' ἄρα τις γέγονεν ἐραστής τοῦ Ἀλκιβιάδου σώματος, οὐχὶ Ἀλκιβιάδου^c [ἄρα] ἠράσθη, ἀλλὰ τινος τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ἀληθῆ λέγεις. ἡ Ὅστις δὲ σοῦ, τῆς ψυχῆς ἐρά. Ἀνάγκη φαίνεται ἐκ τοῦ λόγου. Οὐκ οὖν ὁ^e μὲν τοῦ σώματός σου ἐράν, ἐπειδὴ λήγει ἀνοῦν, ἀπιὼν οἴχεται; Φαίνεται. Ὁ δὲ τῆς⁴⁰ ψυχῆς ἐράν, οὐκ ἄπεισιν, ἕως ἀν' ἐπὶ τὸ βέλτιον εἶη. Εἰκός γε. Οὐκ οὖν ἐγὼ εἶμι ὁ οὐκ ἀπιὼν, ἀλλὰ^f παραμένων, λήγοντος τοῦ σώματος, τῶν ἄλλων ἀπεληλυθότων;

^h αὐτοῦ] αὐτῶν Α. ἑαυτοῦ Β.

^w οὗτοί γε ὡς ἔοικε γινῶν.] ὡς ἔοικεν ὡς ἔοικε γίνῶν. (sic)
οὗτοί γε γινώσκ. Α. Supra οὔτε Trinc.
pro οὐδὲ, et mox τῶν ἑαυτῶν.

^x λέγει.] λέγεις Α. Trinc.

^y σωφροσύνη] σωφροσύνης Trinc.

^z πάλιν ὅστις αὐτὸ] αὐτὸ ὅστις Α.

^a τὸ ἑαυτοῦ] τὰ ἑαυτοῦ Β.

^b οὐ τὰ αὐτοῦ ἔτι πράττει] αὐτὰ οὖν ἄρα πράττει ὁ Α. ἔτι om. Trinc.
ubi ὁ χρη.

^c ἄρα om. Trinc. Α.

^d ὅστις] ὅτι Β.

^e μὲν τοῦ] μὲν τῶν Α.

^f περιμένων] παραμένων Α. Gesn.
marg.

24 ^a Ἐν ταυτῶ.

Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ πειρῶ ἐξηγεῖσθαι ὄντινα τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν ἡμῶν αὐτῶν. Οὐκ οὖν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν εἰς τὸ πρόσθεν πεπέραται; ὁ γὰρ ἐσμέν, ἐπιεικῶς ὠμολόγηται· ^b ἐφοβούμεθα δὲ μὴ τούτου σφαλέντες λάθωμεν, ἑτέρου τινὸς ἐπιμελόμενοι, ἀλλ' οὐχ ἡμῶν. ⁵⁰ Ἔστι ταῦτα. Καὶ μετὰ τοῦτο δὴ ὅτι ψυχῆς ἐπιμελητέον, ^c καὶ εἰς τοῦτο βλέπτεον. Δῆλον. Σωμάτων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ^d ἑτέροις παραδοτέον. Τί μὴν; Τίν' οὖν ἂν τρόπον γνωίημεν αὐτὰ ἐναργέστατα; ἐπειδὴ τοῦτο γνόντες, ὡς ἔοικεν, ^e ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. Ἔρα πρὸς θεῶν εὖ λέγοντος, ^f οὐ νῦν δὴ ἐμνήσθημεν, τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ^g ζυνίμεν; Τὸ ποῖον; Τί διανοούμενος λέγεις, ὦ Σώκρατες; Ἐγώ σοι φράσω, ὅ γε ὑποπτεύω λέγειν καὶ συμβουλεύειν ἡμῖν τοῦτο τὸ γράμμα· κινδυνεύει γὰρ οὐδὲ πολλαχοῦ εἶναι ^h παράδειγμα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον. Πᾶς τοῦτο λέγεις; Σκόπει καὶ σὺ, εἰ ἡμῶν τῶ ὄμματι ὡσπερ ἀνθρώπῳ συμβουλεύων, εἶπεν, ἴδε εαυτὸν, πῶς ἂν ⁱ ὑπελάβομέν τι παραινεῖν; ἀρ' οὐχὶ εἰς τοῦτο ^k βλέπεις, εἰς ὃ βλέπων ὀφθαλμὸς ἐμελλεν αὐτὸν ἰδεῖν; Δῆλον. Ἐννοῶμεν δὴ εἰς τί ^l βλέποντες τῶν ὄντων, ἐκεῖνό τε ὀράωμεν ¹⁰ ἅμα ἂν, καὶ ^m ἡμᾶς αὐτοὺς. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ⁿ ὅτι εἰς κάτοπτρά τε καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὀρθῶς λέγεις. Οὐκ οὖν καὶ τῶ ὀφθαλμῶ, ὦ ὀράωμεν, ἐνεστι τῶν τοιούτων; Πάνυ γε. Ἐννεόηκας οὖν ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν

24.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 132. B.^b ἐφοβούμεθα] ἐβουλόμεθα N. B. Mox ἐπιμελόμενοι Trinc. pro ἐπιμελόμενοι.^c καὶ εἰς τοῦτο βλέπτεον om. B.^d ἑτέροις] ἑτέρως Trinc.^e καὶ ἡμᾶς] καὶ om. N. Trinc.^f οὐ δὴ νῦν] σοῦ νῦν δὴ B. N. σοῦ νῦν δὴ Trinc.^g ζυνίμεν] ζυνίμεν N. Trinc.^h παράδειγμα] παραδείγματα Tr. et mox εἰπεῖν.ⁱ ὑπελάβομεν] ὑπέλαβεν A.^k βλέπεις] βλέπη B.^l βλέποντες—ἐκεῖνο] βλέποντα—ἐκεῖνα A. ἐκεῖνα Trinc.^m ἡμᾶς] ἡμεῖς B.ⁿ ὅτι εἰς] ὅτι εἰς Trinc. Mox τὸ πρόσωπον om. Trinc.

τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρῦ ὄψει, ὥσπερ
 ἐν κατόπτρῳ; ὃ δὴ καὶ ὁ κορὴν καλοῦμεν, εἰδῶλον ὄν τοῦ
 ῥέμβλέποντος. Ἀληθῆ λέγεις. Ὁφθαλμὸς ἄρ' ὀφθαλμὸν
 θεώμενος, καὶ ἐμβλέπων εἰς ταῦτι, ὅπερ βέλτιστον αὐτοῦ, 20
 καὶ ὡ ὄρα, οὕτως ἂν αὐτὸν ἴδοι. Ἐφαίνεται. Ἐἰ δέ γ' εἰς
 ἄλλο τῶν τοῦ ἀνθρώπου βλέποι, ἢ τι τῶν ὄντων, πλὴν εἰς
 ἐκεῖνο ὡ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον, οὐχὶ ὄψεται ἑαυτὸν.
 Ἀληθῆ λέγεις. Ὁφθαλμὸς ἄρα εἰ ἢ μέλλει ἰδεῖν αὐτὸν,
 εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῶ βλέπτεον, καὶ τοῦ ὀμματος εἰς ἐκεῖνον
 τὸν τόπον, ἐν ὧ τυγχάνει ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγιγνο-
 μένη· ἔστι δὲ τοῦτό που ὄψις. Οὕτως. Ἀρ' οὖν, ὡ [φίλε]
 Ἀλκιβιάδῃ, καὶ ψυχῇ εἰ μέλλει γινώσκειν αὐτὴν, εἰς
 ψυχὴν αὐτῇ βλέπτεον, καὶ μάλιστα εἰς τοῦτον αὐτῆς τὸν 30
 τόπον, ἐν ὧ ἐγγίγνεθ' ἢ ψυχῆς ἀρετὴ, σοφία, καὶ εἰς ἄλλο
 ὧ τοῦτο τυγχάνει ὅμοιον ὄν; Ἐμοίγε δοκεῖ, ὡ Σώκρατες.
 Ἐχομεν οὖν εἰπεῖν, ὃ τι ἔστι τῆς ψυχῆς θεϊότερον, ἢ τοῦτο
 περὶ ὃ τὸ εἰδέναι καὶ φρονεῖν ἔστιν; Οὐκ ἔχομεν. Τῶ θεῖον
 ἄρα τοῦτ' εἰσικεν αὐτῆς· καὶ τις εἰς τοῦτο βλέπων καὶ πᾶν
 τὸ θεῖον γνοῦς, θεὸν τε καὶ φρόνησιν, οὕτω καὶ ἑαυτὸν ἂν
 γνοίῃ μάλιστα. Φαίνεται. Τὸ δὲ γινώσκειν αὐτὸν, ὁμολο-
 γοῦμεν σαφροσύνην εἶναι; Πάνυ γε. Ἀρ' ὥσπερ κατόπτρα 40

ο κορὴν] κορυφὴν Gesneri margo.

ῥ ἐμβλέποντος] βλέποντος B. et
 mox ib. βλέπων pro ἐμβλέπων.

ἠ φαίνεται] φαίνεται ὁ ὑποκατιῶν
 A. ubi desunt reliqua usque ad
 ἄρ' οὖν ὡ Ἀλκ. deest enim φίλε.
 φίλε item om. Trinc. N.

ἠ εἰ δέ γ' εἰ δέ γ' Trinc.

ἠ τοῦτο τυγχάνει] ὃ τυγχάνει Tr.

ἠ ἑαυτὸν] αὐτῶ Trinc.

ἠ μέλλει] μέλλοι A.

ἠ αὐτὴν—αὐτῇ] αὐτοῦ—αὐτῶ A.
 αὐτῶ Trinc.

ἠ ἐγγίγνεθ'] ἐγγίνεσθαι B.

ἠ ἂν γνοίῃ] ἂν om. A. Trinc.

Mox ὁμολογοῦμεν Trinc.

ἠ Cohærent hæc cum superio-
 ribus in A. Hinc usque ad πανύ
 γε uncinis inclusit Schowius cum
 hac nota: "Quæ uncinis inclusi,
 "spuria et insititia esse arbitror:
 "vulgo absunt. In membranis
 "indivise exarantur."

Ib. Si hæc eximas, præceden-
 tia et sequentia, ut in impressis
 Platonis exemplaribus habent,
 cohærebunt. Suspicio vero recte
 hic legi, et omnia conjungi de-
 bere, in impressis vero culpa li-
 brarii omissa esse quæ sequuntur

σαφέστερά ἐστι τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἐνόπτρου καὶ καθαρώ-
 τερά τε καὶ λαμπρότερα, οὕτω καὶ ^a ὁ θεὸς τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρα
 ψυχῇ βελτίστου καθαρώτερόν τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει
 ὄν. ^b Ἐοικέ γε, ὦ Σώκρατες. Εἰς τὸν θεὸν ἄρα βλέποντες,
 ἐκείνῳ καλλίστῳ ἐνόπτρῳ χρώμεθ' ἂν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων
 εἰς τὴν ^b ψυχῆς ἀρετὴν· καὶ οὕτως ἂν μάλιστα ὀρᾶμεν, καὶ
^c γιγνώσκουμεν ἡμᾶς αὐτούς. Ναί. Τὸ δὲ γιγνώσκειν αὐ-⁵⁰
 τὸν, ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι; Πάνυ γε. Ἄρ' οὖν μὴ
 γιγνώσκοντες ἡμᾶς αὐτούς, μηδὲ ^d σώφρονες ὄντες, δυνάμεθα
 εἰδέναι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν κακὰ τε καὶ ἀγαθὰ; Καὶ πῶς
 ἂν τοῦτο γένοιτο, ὦ Σώκρατες; Ἀδύνατον [^e γὰρ] ἴσως σοι
 φαίνεται μὴ ^f γιγνώσκοντα Ἀλκιβιάδην, τὰ Ἀλκιβιάδου
 γιγνώσκειν, ὅτι Ἀλκιβιάδου ἐστίν. Ἀδύνατον μέντοι ἢ ⁱ
 Δία. Οὐδ' ἄρα τὰ ἡμέτερα, ^g ὅτι ἡμέτερα, εἰ μὴ δι' ἡμᾶς
 αὐτούς; Πῶς γάρ; ^h Εἰ δ' ἄρα μηδὲ τὰ ἡμέτερα, ⁱ οὐδὲ
 τὰ τῶν ἡμετέρων; Οὐ φαίνεται. Οὐκ ἄρα πάνυ τι ὀρθῶς
^k ὁμολογοῦμεν, ὁμολογοῦντες ἄρτι εἶναι τινας, ^l οἱ ἑαυτοὺς
 μὲν οὐ γιγνώσκουσι, τὰ δὲ αὐτῶν· ^m ἄλλους δὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν·
 εἴκει γὰρ πάντα ταῦτ' εἶναι κατιδεῖν ἐνός τε καὶ μιᾶς
 τέχνης, ἑαυτὸν, τὰ αὐτοῦ, τὰ τῶν ἑαυτοῦ. Κινδυνεύει.
 Ὅστις δὲ τὰ αὐτοῦ ἀγνοεῖ, καὶ τὰ τῶν ἄλλων που ἀγνοεῖ
 κατὰ ταῦτα. ⁿ Τί μὴν; Οὐκ οὖν εἰ τὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ¹⁰
 τῶν πόλεων ἀγνοήσει; Ἀνάγκη. Οὐκ ἄρα ἂν γένοιτο ὁ

hæc verba τὸ δὲ γιγ. — πανύ γε,
 donec eadem repetantur. Sic e-
 nim sæpe fit error. GESNER. Ha-
 bet hæc et Eusebius P. E. p. 551.
 B. Insititia putat Buttmannus.
 Vide Platonis Dialogi IV, &c.
 cur. Biester et Buttmannus Berol.
 1811.

^a ὁ θεός] deest artic. A.

^b ψυχῆς] ψυχικῆν A. ψυχὴν Trinc.

^c γιγνώσκουμεν] γινώσκουμεν B.

^d σώφρονες ὄντες] σωφρονοῦντες A.

^e γὰρ ἴσως] γὰρ om. A. Trinc.

^f γιγνώσκοντα] γιγνώσκοντες Tr.

^g ὅτι ἡμέτερα om. B.

^h εἰ δ' om. A. εἰ Trinc.

ⁱ οὐδὲ] μηδὲ A.

^k ὁμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν A.

^l οἱ ἑαυτοῦς] δι' ἑαυτοῦς B.

^m ἄλλους δὲ] ἀλλ' οὐδὲ Gesn.

marg.

ⁿ τί μὴν usque ad fin. om. A.

τοιούτος ἀνὴρ πολιτικός. Οὐ δῆτα. Οὐ μὴν οὐδὲ οἰκονομικός γε. Οὐ δῆτα. Οὐδὲ γ' εἴσεται ὅ τι πράττει. Οὐ γὰρ οὖν. Ὁ δὲ μὴ εἰδὼς τί πράττει, οὐχ ἀμαρτήσεται; Πάνυ γε. Ἐξαμαρτάνων δὲ, οὐ κακῶς πράττει ἰδία τε καὶ δημοσία; Πῶς δ' οὐ; Κακῶς δὲ πράττων, οὐκ ἄθλιος; Σφόδρα γε. Τί δ', οἷς οὗτος πράττει; Καὶ οὔτοι. Οὐκ ἄρα οἶόν τε, εἰ μὴ τις σάφρων καὶ ἀγαθὸς ἢ, εὐδαίμονα²⁰ εἶναι. Οὐχ οἶόν τε. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων ἄθλιοι. Σφόδρα γε. Οὐκ ἄρα οὐδὲ ὁ πλουτήσας ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται γε, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας. Φαίνεται.

25 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Χαρμίδου.

Καὶ οὐκ ἂν αἰσχυρθεῖν^b μὴ οὐχὶ ὀρθῶς φάναι^c ποτέ, ἢ τοῦτο συγχαρῆσαιμⁱ ἂν ἀγνοοῦντα ἄνθρωπον αὐτὸν ἑαυτὸν σωφρονεῖν. Σχεδὸν γὰρ τι ἔγωγε αὐτὸ τοῦτό φημι εἶναι σωφροσύνην, τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, καὶ συμφέρομαι τῶ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. Καὶ³⁰ γὰρ τοῦτο οὕτω μοι δοκεῖ τὸ γράμμα ἀνακεῖσθαι, ὡς δὴ^e πρόσρησις οὔσα τοῦ θεοῦ τῶν εἰσιόντων, ἀντὶ τοῦ χαίρει ὡς τούτου μὲν οὐκ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ προσρήματος, ἢ τοῦ χαίρειν, οὐδὲ δεῖν τοῦτο παρακελεύεσθαι^g ἀλλήλοις, ἀλλὰ σωφρονεῖν. ἢ Οὕτω μὲν δὴ ὁ θεὸς προσαγορεύει τοὺς εἰσιόντας εἰς τὸ ἱερὸν διαφέρον τι ἢ οἱ ἄνθρωποι, ὡς διανοούμενος ἀνέθηκενⁱ ὁ ἀναθεῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ λέγει πρὸς τὸν αἰεὶ εἰσιόντα, οὐκ ἄλλο τι ἢ^k σωφρόνει φησίν. Δίνιγματω-40

^o τι πράττει] ὅτι πράττει B.

^p ἢ] ἢ N. Trinc. Uterque paullo supra τίς δ'—καὶ οὗτος.

^q εἶναι om. B.

25.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 164.

^b ὅτι μὴ] ὅτι om. A. Trinc.

^c εἰρηκέναι μ. ἢ π. σ.] ἢ ἢ τοῦτο συγχ. A. ποτε ἢ τοῦτο συγχαρῆσαι μ' Trinc.

^d ὡς δὴ] ὡς δὲ B.

^e πρόσρησις] πρῆρησις A.

^f τὸ χαίρειν] τοῦ χ. A. Trinc.

^g ἀλλήλους] ἀλλήλους A. ἀλλόλους (sic) Trinc.

^h οὕτω μὲν δὴ ὁ] ταῦτα δὴ οὖν A. τούτων οὖν δὴ Trinc. ubi mox διαφέρονται. τούτως N.

ⁱ ὁ ἀναθεῖς] deest ὁ A. Trinc. εὐθὺς post ἀναθεῖς addit B.

^k σωφρόνει] σωφρονεῖν A. Trinc.

δέστερον δὲ δὴ, ὡς ¹ μάντις, λέγει. Τὸ γὰρ Γνώθι σαυτὸν, καὶ τὸ Σωφρόνει, ἐστὶ μὲν ταυτὸν, ὡς τὰ γράμματά φησι, καὶ ἐγὼ, τάχα ^m δ' ἂν τις οἰθεῖται ἄλλο εἶναι· ὃ δὴ μοι δοκοῦσι παθεῖν, καὶ οἱ τὰ ὕστερα γράμματα ἀναθεῖντες, τότε “Μηδὲν ἄγαν,” καὶ τὸ, “Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα.” Καὶ γὰρ οὔτοι συμβουλὴν ἀπήθησαν εἶναι τὸ Γνώθι σαυτὸν, ἀλλ' οὐ τῶν εἰσιόντων ἕνεκεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρόσρησιν· ^o εἴθ' ἵνα δὴ καὶ ^p αὐτοὶ μηδὲν ἤττον ^q χρησίμους ^r συμβουλάς ^a ἀναθεῖεν, ταῦτα γράψαντες ἀνεθεσαν.

26 ^a Πορφυρίου.

Τί ποτε ἦν ἄρα, καὶ τίνος τὸ ἱερὸν πρόσταγμα τὸ ἐν Πυθῶι, ⁵⁰ ὃ γινῶναι ἑαυτὸν τοῖς τοῦ θεοῦ δεησομένοις προσαγορεύει; μήτε γὰρ τιμῆσαι θεὸν τὰ προσήκοντα, μηδ' αὖ τυχεῖν τοῦ θεοῦ δεηθέντα, ^b τὸν ἀγνοία τῆ ἑαυτοῦ ἐπισχόμενον, παραγγέλλειν εἰσικεν. Ἄλλ' ^c εἴτε Φημονόη ἐπὶ πάντα ^d λυσιτελοῦν τὰ ἀνθρώπινα τοῦτο ἐθέσπισεν, δι' ἧς πρώτης ὁ Πύθιος ⁱ λέγεται τὰς εἰς ἀνθρώπους ^e διαδοῦναι χάριτας· εἴτε Φανοθέα ἢ Δελφοῦ, εἴτε καὶ Βίαντος, ἢ Θαλοῦ, ἢ Χίλωνος ἦν ἀνάθημα, ὄρμηθὲν ἀπὸ τίνος θείας ^f ἐπιπνοίας· εἴτε Κλεάρχου ^g προσεκτέον μᾶλλον τοῦ μὲν Πυθίου φράζοντι εἶναι παράγγελμα, χρησθῆναι δὲ Χίλωνι, τὸ ἄριστον ἀνθρώποις μαθεῖν πυνθανομένῳ· εἴτε καὶ πρὸ Χίλωνος ἦν ἔτι ἀνάγραπτον ἐν τῷ ἰδρυθέντι νεῶ μετὰ τὸν πέτρινον τε καὶ χαλκοῦν,

¹ μάντις] μή τις B.

^m δ' ἂν] δ' om. B.

ⁿ δ' ἄτα] ταῦτα A. B. Supra

ἐγγύη Trinc.

^o εἴθ' om. A. Trinc.

^p αὐτοὶ] σφεῖς Gesneri marg.

^q χρησίμους] χρησίμους B.

^r συμβουλάς] συμβολάς A. συμβούλους Trinc.

^a ἀναθεῖεν] ἀναθεῖν B.

26.

^a Sic Trinc. Deest locus A.

Porphyrii ex Sermone, de hoc dicto Nosce teipsum. GESNER.

^b τὸν ἀγνοία] τὴν ἀγνοίαν N.

^c εἴτε] ἤτε B.

^d λυσιτελοῦν τὰ om. B. λυσιτελοῦντα Trinc.

^e διαδοῦναι] δοῦναι B. N.

^f ἐπιπνοίας] ἐπινοίας N.

^g προσεκτέον] προσεκτέον Trinc. et mox ἀνθρώπους.

καθάπερ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ φιλοσοφίας εἶρηκε· τὸ 10
 μὲν, ἢ ὅτου ἂν εἴη, Ἰάμβλιχε, ἰαμφισβητήσιμον ἔστω·
 πάντως δὲ ὅτι ὑπὸ θεοῦ ἢ οὐκ ἄνευ θεοῦ ἐρρήθη, ἐξ αὐτοῦ
 φαίνοιτ' ἂν τοῦ ἐν τοῖς Πυθίοις αὐτὸ κείσθαι ἰαναμφήρι-
 στον. Τί ποτε δ' ἔστιν ὃ φράζει, καὶ πρό γε ἰτῶν περιρραντη-
 ρίων προτελεῖσθαι τῷ θεῷ ἐπιτάττει, ἀναγκαῖον ἂν εἴη γνῶναι.

27 ἃ Πορφυρίου ἐκ τοῦ ἁ Περί τοῦ Γνωθῆ σεαυτόν.

Ἄλλὰ μήποτε σωφρόνει ἐνεστιν ἀκοῦσαι λέγοντος ἀντι
 τοῦ σῶζε τὴν φρόνησιν· καὶ γὰρ σωφροσύνη σαοφροσύνη 20
 ἂ τις ἦν· οὕτω δὲ πρὸς ἰ το φρονεῖν καὶ τοῦ φρονεῖν αἴτιον
 διαλέγοιτ' ἂν, σῶζειν ἰεαυτὸν παρακελευόμενος· τοῦτο δ'
 ἂν εἴη ὁ νοῦς. Ἄλλ' εἰ τοῦτο, δεῖ πάλιν γνῶναι τὴν οὐσίαν
 ἡμῶν ἢ τις ἔστιν. Ἄλλοι γε μὴν μικρὸν διάκοσμον καλῶς
 εἶρησθαι φάμενοι τὸν ἄνθρωπον, παρακελεύεσθαι μὲν φασί
 τὸ γράμμα γνῶναι τὸν ἄνθρωπον· ὄντος δὲ μικροῦ διακόσμου
 τοῦ ἀνθρώπου, οὐδὲν ἄλλο κελύειν, ἢ φιλοσοφεῖν. Εἴπερ
 οὖν ἀπταισίτως φιλοσοφεῖν σπουδάζομεν, προθυμώμεθα γνῶ- 30
 ναι ἑαυτοὺς, καὶ ἔσται ἡμῖν τεύξις ὀρθῆς φιλοσοφίας, ἐκ
 τῆς ἡμετέρας κατανοήσεως ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὴν τοῦ παντός
 θεωρίαν. Ἐἰπὲρ ὅτι μὲν ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν συλλογιζόμεθα
 καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ὅλῳ, καὶ ἡμᾶς ἐτάζοντες καὶ εὐρίσκον-
 τες ῥᾶον μεταβαίνομεν ἐπὶ τὴν τοῦ παντός θεωρίαν, λέγεται
 ὀρθῶς· μήποτε δὲ τὴν ἑαυτοῦ θεωρίαν οὐ φιλοσοφίας
 ἕνεκα θεὸς ποιεῖσθαι παρακελεύεται, ἰἄλλου δὲ τινος μεῖζο-

ἢ ὅτου ἂν] ὅταν B.

ἰ ἀμφισβητήσιμον] ἀμφισβήσιμον

B.

ἰ ἀμφήριστον] Malim ἀναμφήρι-
 στον. GESNER. Sic 2 MSS.
 Schowii.

ἰ τῶν περιρραντηρίων] τῶν ρίων
 sic B. περὶ ραντηρίων Trinc.

27.

ἃ Sic A. Ἐν ταυτῷ Trinc.

ἂ τις] τις ἦν A. B. m. s.

ἰ το φρονεῖν καὶ τὸ φρονεῖν] τὸ φρο-
 νεῖν καὶ τοῦ φρ. . A. τὸ φρονεῖν καὶ
 τοῦ φρονεῖν B. m. s. τοῦ φρονεῖν Ges-
 nerii margo.

ἰ εαυτὸν] εαυτὸ A. B. m. s.

ἰ ἄλλ' ὅτι] ἄλλο γε A.

Hinc usque ad ἑαυτοῦ (ἑαυτῶν A.)
 θεωρίαν habet A. in marg.

ἰ ἄλλ' ὅτι] ἄλλ' οὐδὲ τινος
 Trinc. ἄλλου δὲ τ. A. B.

νος ἕνεκα, δι' ὃ καὶ φιλοσοφία παρελήφθη. Φιλοσοφία μὲν γὰρ ἐπιτηδευθῆ ἐκ προσπαθείας ἡμῶν τῆς πρὸς τὸ σο-⁴⁰ φὸν καὶ τῆς πρὸς τὴν θεωρητικὴν σοφίαν ἀγαπήσεως· ἡ δὲ σπουδὴ τῆς πρὸς τὸ γινῶναι ἑαυτὸν παρακελεύσεως εἰς τεῦξιν τῆς ἀληθινῆς εὐδαιμονίας ἀποτείνεται, ἢ τις συνίστατο ἐκ τῆς κατὰ σοφίαν διαθέσεως, καὶ ^β τῆς κατὰ κτῆσιν τῆς σοφίας θεωρίας τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τῶν ὄντως ὄντων γνώσεως. Θεωρεῖν οὖν καὶ μανθάνειν ^η παρακελεύεται τοὺς ὄντως ἑαυτοὺς, οὐχ ἵνα φιλοσοφήσωμεν, ἀλλ' ἵνα σοφοὶ γενόμενοι εὐδαιμονήσωμεν. Ἡ γὰρ τεῦξις τῆς ὄντως οὐσης οὐσίας⁵⁰ ἡμῶν, καὶ ἡ ταύτης ἀληθῆς γινῶσις, σοφίας ἦν τεῦξις· εἴ γε σοφίας ἴδιον, ἢ τῆς ὄντως οὐσίας τῶν πραγμάτων ἀληθῆς ἐπιστήμη, διὰ σοφίας δὲ ἡ τῆς ^ι τελείας εὐδαιμονίας γίγνεται κτῆσις.

28 ^α Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ τετάρτου.

^β Ἐπειδὴ δὲ ἦν τις ^ε κατάβασις ἡμῖν εἰς τὰ τῆδε καὶ τὸν ἐκτὸς περικειμένους ἄνθρωπον, καὶ ἠπατημένοις τε ὅτι τοῦτό ἐσμεν τὸ ὀρώμενον, παραίνεσις οἰκεία εἰς τὴν γινῶσιν τῆς ^ι ἑαυτοῦ δυνάμεως. Ὁ γὰρ δὴ Πλάτων ἐν τῷ Φιλήβῳ μνησθεὶς τοῦ γινῶθι σαυτὸν, τριχῇ διαιρεῖται τὴν ἀγνοίαν. Πανταχοῦ τοίνυν ἢ ἑαυτοῦ ἀγνοία πονηρὸν, ^δ ἦν τε κατὰ τὸ εἶσω τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας ἀγνοήσας τις ταπεινώσῃ τὸ θεῖον, ἂν τε κατὰ τὸ ἔξω ἀγνοήσας τὸ φύσει προσὸν αὐτῷ ταπεινὸν, ἐπαίρηται ἐπ' αὐτῷ. Ἡ οὐ πᾶν γε τὸ θνητὸν ἀντικρυς,

^ε ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέρισιν,
 ἀψ' αὐτίς συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρων.

10

^β τῆς κατὰ] τῆς om. A. Trinc.
 Mox θεωρία Trinc.

^η παρακελεύεται] παρακελεύεσθαι
 A. Trinc.

^ι τελείας] τελείας A. B. m. s.

28.

^α Sic Trinc. Deest locus A.

^β ἐπειδὴ] ἐπεὶ Trinc.

^ε κατάβασις] διάβασις B.

^δ ἦν τε] ἂν τε B.

^ε ὡς ὅτε] Il. O. 365. Gesner. poëta locum ignorans, ψάμαθον συνάγη παῖς ἀ. θ. Omnes νηπιέρισιν. Antea νηπιέτοισιν. SCHOW. ποιήσει B. deinde νηπιέρισι m. sec.

Πᾶς οὖν ἀγνοία ἑαυτοῦ τὰ καθ' αὐτὸν ἐπαίρων ἀλίσκεται ὑπὲρ τῆς δημιουργησάσης αὐτὸν φύσεως πλείον, ἢ ἐκείνη βεβούληται, τὰ αὐτῆς ὡς σεμνὰ θαυμάζων παίγνια· ἡ δὲ τηρεῖν ἔοικεν ἐν πᾶσι τῆς ἀξίας τὸ πρέπον, οὐδὲν τοῖς ἐπαίρουσι^f συνεξαπατωμένη. Τὸ γινῶθι οὖν σαυτὸν δίκηει εἰς πᾶσαν ὑπόληψιν τῆς προσούσης δυνάμεως, παραγγέλλον γινώσκειν²⁰ τὰ μέτρα ἐπὶ πάντων. Τὸ μὲν οὖν γινώσκειν ἑαυτὸν, τὴν ἀναφορὰν ἔοικεν ἔχειν ἐπὶ τὸ γινώσκειν δεῖν τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ ἡμῶν οὐσιωμένων· τὸ δὲ πάντῃ γινώσκειν ἑαυτὸν, συμπεριλαμβάνειν ἔοικεν ἡμᾶς καὶ τὰ ἡμέτερα καὶ τὰ τῶν ἡμετέρων. Τοιαύτη μὲν καὶ ἡ^g ἐν τούτοις τοῦ Πλάτωνος ἀκρίβεια φιλοτιμηθέντος ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ δίχα τῶν περὶ ἡμᾶς ἀπάντων γινῶναι ἑαυτόν·^h καὶ πάλιν³⁰ πάντῃ γινῶναι ἑαυτόν, ἵνα καὶ ὁ ἐντὸς ἀθάνατοςⁱ γνωσθῆ^k ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἐκτὸς εἰκονικὸς μὴ ἀγνοηθῆ, καὶ τὰ τούτοις διαφέροντα γνώριμα γένηται. Διαφέρει μὲν γὰρ τῶ ἐντὸς παντέλειος νοῦς, ἐν ᾧ αὐτὸς ἄνθρωπος, οὗ εἰκῶν ἕκαστος ἡμῶν· διαφέρει δὲ τῶ ἐκτὸς εἰδάλῳ τὰ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰς κτήσεις.¹⁷ Ὡν δεῖ καὶ τὰς δυνάμεις γινώσκειν, καὶ τὸ ἄχρι τίνος τούτων φροντιστέον, ἵνα μήτε τὴν^m τοῦ ἀθανάτου ἀξίαν περιτιθέντες τῷ φθαρτῷ καὶ γηίνῳ, καταγέλαστονⁿ αὐτὸ ποιῶμεν, καὶ πάλιν ἀξίον δακρύων ἐν⁴⁰ τῇ^o κωμωδοτραγωδίᾳ τῇ τῶν ἀνοήτων βίων^p ἐνεχόμενον· μήτε τὴν τοῦ θνητοῦ ταπεινότητα τῶ ἀθανάτῳ προσάπτοντες, ἐλεεινοὶ ᾤμεν καὶ διὰ πάντων ἀδικοὶ τῇ τοῦ κατ' ἀξίαν ἀγνοία.

^f συνεξαπατωμένη] συνεξαπατω-
μένω B.

^g ἐν τούτοις] ἐν om. N.

^h καὶ πάλιν π. γ. ε.] om. B. ἑαυ-
τὴν Trinc.

ⁱ γνωσθῆ] γνώθη N.

^k ἄνθρωπος] ὁ ἀνθ. B.

¹ ὦν δεῖ γὰρ] ὦν δεῖ καὶ Trinc.

^m τοῦ ἀθ. ἀξίαν] τῆς ἀθ. ἀξίας N.
τῆς Trinc.

ⁿ αὐτῷ] αὐτὸν N. Trinc.

^o κωμωδοτραγωδίᾳ] κωμωτραγωδίᾳ
B.

^p ἐνεχόμενον] ἀνεχόμενον B.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΟΦΙΑΣ. ΚΒ.

1 ^a Εὐριπίδου Γλαύκῳ.

Βαρὺ τὸ ^b φόρημ' οἷσις ἀνθρώπου κακοῦ.

2^a Ὅστις γὰρ ἀστῶν πλεόν ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
φίλοις τ' ^b ἀμικτός ἐστι, καὶ πάσῃ πόλει.

3 ^a Σωσιφάνους.

^b Ὡ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι

βροτοὶ, ^c τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις,

ἀς ἐν τ' ἔδωκε φέγγος, ἐν τ' ἀφείλετο;

ἀν δ' ^d εὐτυχήτε μηδὲν ὄντες, εὐθέως

ἴσ' οὐρανῷ φρονεῖτε, τὸν δὲ κύριον

^e ἄδην παρεστῶτ' οὐχ ὁρᾶτε πλησίον.

4 ^a Φιλίμονος.

Τὸ γνῶθι σαυτὸν, οὐ μάτην εὔ ἴσθ' ὅτι

τὸ ῥῆμα τοῦτο δόξαν ἐν Δελφοῖς ἔχει.

5 ^a Εὐριπίδου.

Ὅτ' ἂν ἴδῃς πρὸς ἕψος ἡρμένον τινὰ

^b λαμπρῶν τε πλούτων καὶ γένει γαυρούμενον,

1. ^a Sic A. Fr. 1. Simpliciter Εὐριπίδου Trinc.

^b φόρημ'] Ita pro φρόνημα emendabat Salmasius. Optime. Sic supra habuimus ex Chæremone, Ἡ βαρὺ φόρημ' ἀνθρώπος εὐτυχῶν ἀφρων. Est autem οἷσις fastus, ut apud Timonem, Ὁμῆσεος ἐμπλοὶ ἀσκού. GROTIUS.

2. ^a Cum priore conjungit A. Deest lemma Trinc. Tanquam ex Ixione dedit Stobæus supra X. 7.

^b ἀμικτός] ἀμῆγτός Trinc.

3. ^a Sic A. Trinc.

^b ὡς δυστυχεῖς Trinc.

^c τί σεμνύνεσθε] τι σφδδρα inserit

B. m. s.

^d εὐτυχεῖτε] εὐτυχήτε A. Trinc.

^e Ἄδην] Ἄ δῆ A. m. p. καὶ δῆ Trinc. N. B. p. m. ἄδην B. m. sec. ἄ δῆ Voss. Ars. πλούσιον pro πλησίον Voss. A. m. p. B. m. p. N. Trinc.

4.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 344.

5.

^a Sic A. Trinc. Froben. Fragm. inc. 26. Menandro post Grotium tribuit Clericus p. 212. Philistioni præter Antonium Melissa Menandri et Philistionis Σύγκρισις apud Rutgersium Var. Lectt. IV. p. 360.

^b λαμπρῶς] λαμπρῶ A. B. m. s. Voss. Ars. Gesn. marg. Sic 6 codd. Schowii. Versu pr. ἕψον A.

ὄφρυν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα,
τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθύς προσδάκα^c.

20

6 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Κρίνει τίς αὐτὸν ^b πάποτ' ἄνθρωπον μέγαν,
ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἢ τυχοῦσ' ὅλον;

7^a Ποῖ; πῶς δὲ λήσει; τίς δὲ ^b νῶν πιστὸς φίλος;

ζητῶμεν. Ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακὸν,
καὶ τοῦπιχειρεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

8^a Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει νόσους.

θεῶν δὲ θνητοῦς κόσμον οὐ πρέπει φέρειν.

30

9 ^a Μενάνδρου Τιτθί.

Οἱ τὰς ὄφρυν αἶροντες ὡς ἀβέλτεροι,
καὶ “σκέφομαι” λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὢν
σκέφη σὺ ^b περὶ του, δυστυχῆς ὅτ' ἂν τύχη;

^c ἐπαίρεται γὰρ μᾶλλον ἵνα μείζων
πέση] Ex Antonio hunc versum
superioribus coherentem addidi-
mus. GROTIUS. Hanc ῥῆσιν Ges-
nerus tribuit Euripidi: Menan-
dro dedit Grotius p. 110. codicis
auctoritate Paris. motus: mihi
quoque videntur Menandrea, sen-
tentiam complectentia, quam e-
gregie tractavit Claudianus: *tol-
luntur in altum Ut lapsu gra-
viores ruant*. Quem Grotius adje-
cit reliquis, apud Antonium Mel-
lissam p. 141. legitur ut Philis-
tonis versus. VALCKENÆR. Di-
atr. Eurip. p. 223. Non MSS.
Paris. auctoritate Menandro hoc
fragmentum tribuit Grotius, qui
diserte Euripidi assignant.

6.

^a Sic A. Fr. 7. Deest lemma Tr.

^b ἄνθρωπον πάποτε] πάποτ' ἄνθρω-
πον A. B. m. s. et Gesnerus in
marg. ἀνθρώπων præfert Valekenæ-
rius Diatr. p. 223. et mox οὐ τυ-
χοῦσ'.

7.

^a Sine lemme Trinc. Deest
locus A. Fragm. Eurip. inc. 28.

^b νῶν] νῦν B.

8.

^a Sine lemme Trinc. Deest
locus A. Fragm. Eurip. inc.
29. νόσος Trinc.

9.

^a Ita B. Arsen. Simpliciter Με-
νάνδρου Trinc. Froben. Cleric. p.
212. Deest locus A.

^b περὶ του] π. τούτου Ars. περίττου
N. περιττού ἢ περίτου B. m. s. δυσ-
τυχεῖς N. p. m.

^c κἂν εἴ τύχη] A nobis est. Nam
legebatur ὅταν τύχη. Miserum ait
etiamsi res bene cadat, quia in-
terim se excruciat. At Salmasius
malebat περὶ τοῦ δυστυχῆς κἂν εὐτυ-
χῆς; hoc sensu: sive felix sis sive
infelix, qua de re deliberabis, cum
prospera et adversa sponte sua
accidant te dormiente, fortuna-
que suum cursum peragat? Gro-

αὐτόματα γὰρ τὰ πράγματ' ἐπὶ τὸ συμφέρον
ρεῖ, ^d καὶ καθεύδῃς, ἢ πάλιν ^e τ' ἀναντία.

10 ^a Χαιρήμονος.

^{b'} Ὀλως τὸ κρεῖσσον οὐκ εἶ φρονεῖν μέγα.

11 ^a Μενάνδρου Κυβερνήταις.

^γ Ω τρισάβλιοι,

ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα.

αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπου φύσιν.

12 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Πᾶς ὁ μὴ φρονῶν

ἀλαζονεία καὶ ψόφοις ἀλίσκεται.

13 ^a Εὐριπίδου Ἀλκμαίανος.

Ὅρατε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρων
φεύγει. Φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρὴ μέγα.

14 ^a Εὐριπίδου Αἰόλου.

Σιγᾶν φρονούντα κρεῖσσον, ^b ἢ εἰς ὀμιλίαν
^c πεσόντα. Τούτῳ δ' ἀνδρὶ μῆτ' εἶην φίλος,
μήτε ξυνεῖην, ὅστις αὐτάρχη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἠγούμενος.

TIUS. Videatur Bentleius Em.
Menandr. p. 79. n. CLXXII.

^d καὶ om. N. B. m. p. Trinc.
ubi καθευδήση.

^e τ' ἀναντία] τ' ἀναντίον B. m. sec.

10.

^a Sic A. Trinc.

^b ὄλως τὸ κρεῖσσον. Ita Græci
Deum vocant. GROTIUS. Est au-
tem sensus ex illo Herodoti Po-
lymnia; οὐ γὰρ εἶ φρονεῖν ἄλλον
μέγα ἢ ἐαυτόν. IDEM annot. MSS.

11. „

^a Sic A. ubi κυβερνή. Simplificiter
Μενάνδρου Trinc. Cleric. p. 110.

12.

^a Sic A. Froben. Deest lem-

VOL. I.

ma Trinc.

13.

^a Sic A. Scil. Fr. 6. Simpl.
Εὐριπίδου Trinc.

14.

^a Sic A. ubi Αἰό. Scil. fr. 4. De-
est lemma Trinc.

^b ἢ εἰς ὀμι.] ἢ al. abest. GESNE-
RUS in marg. Deest uno MS.
Schowii. Valckenærius: An εἰς
ἀτολίαν πεσόντα? Sic Eurip. p.
199, 18. (XXIX, 22.)

^c φέρεται] A conjectura nostra
est; nam legebatur ante πεσόντα,
non video quo sensu. GROTIUS.

D d

- 15 ^a Εὐριπίδου Ἀνδρομάχης.
Οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα ^b τοὺς κρείσσους λόγους
πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὑπό.
- 16 ^a Δημόνακτος.
Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεούς.
- 17 ^a Εὐριπίδου.
Τὸ σοφὸν ^b δ' οὐ σοφία,
τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν.
βραχὺς αἰὼν' ἐπὶ τούτῳ
δέ τις ἂν μεγάλα διώκων,
τὰ παρόντ' οὐχὶ φέρει.
μαινομένων ^c οἶδε τρόποι,
καὶ κακοβούλων παρ' ἔμοιγε φατῶν.
- 18 ^a Εὐριπίδου Ἡρακλεΐδαι.
Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
- 19 ^a Μενάνδρου.
Τὰργύριον εἶναι, μεῖράκιόν, σοι φαίνεται
οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
ἄζους, ἐλαίου, μείζονος ^b δ' ἄλλου τινός.
ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγης
^c τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα.

15.

^a Sic A. Scil. v. 189. Deest lemma Trinc.

^b τοὺς κρείσσους λόγους] τοῖς κρείσσοσι λόγοις B. p. m. Trinc.

16.

^a Sic A. Δημόνακτος Trinc.

17.

^a Sic Trinc. Scil. Bacch. 393. Deest locus A.

^b δ' οὐ] δ' om. Trinc. Sed mox habet post μαινομένων.

^b οἶδε] οἶτε Trinc.

18.

^a Sic Voss. Scil. v. 389. Deest lemma Trinc. locus A.

19.

^a Sic Trinc. Voss. Cleric. p. 214. Deest locus A.

^b δ' ἄλλου] δ' om. Voss. N. B. p. m. Trinc. τ' habet B. m. sec.

^c τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα] Illa quæ dicuntur Tantali talenta. Ita optime Salmasius

ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα καταλείψεις τισίν.
 τί οὖν λέγω; μὴδ' αὐτός, ^d εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
 πίστευε τούτῳ, μῆτε τῶν πτωχῶν πάλιν
 ἡμῶν καταφρόνει, ^e τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν αἰεὶ
^f παρέχε σεαυτὸν τοῖς ὀρώσιν ἄξιον.

20 ^a Σοφοκλέους Αἴαντι.

Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
 εἶδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
 τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ^b ὑπέρκοπον
 μὴδὲν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, 20
 μὴδ' ὄγκον ^c ἄρῃς μὴδὲν, εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.

21 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
 πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραγαίαις
 ἔφασχ' ὁ μάντις, ^b ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
 βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ.

22 ^a Σοφοκλέους Τηρεῖ.

^b Θνητὰ φρονεῖν χρὴ τὴν θνητὴν φύσιν,
 τούτο κατειδόμενος, ὡς οὐκ ἔστιν 30
 πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
 ταμίας ὅ τι χρὴ τετελεῖσθαι.

emendabat, cum antea esset τάλανθ' ἰκανὰ λ. GROTIUS.

^d εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς] ἂν σ. εὐπορῆς
 codd. quidam Schowii.

^e τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν] τοῦδ' εὐτυχεῖν
 Trinc. Voss. Ars. τοῦδ' εὐτυχεῖν Trinc.
 B. m. p. τοῦδε δ. m. s.

^f παρέχε σεαυτὸν] παρέσχε σαυτὸν
 N. παρίσχε B. m. p. παράσχε m.
 sec. σαυτὸν Voss. παρέχε σαυτὸν
 Trinc.

20.

^a Sic A. Scil. v. 125. Simpl.
 Σοφοκλέους Trinc.

^b ὑπέρογκον] ὑπέροκον A. et sic
 apud Sophoclem. Monuit Gro-
 tius.

^c ἄρῃς] ἄρη Trinc.

21.

^a Scil. v. 758. Deest lemma
 Trinc. locus A.

^b οἷος] ὅστις B. m. sec.

22.

^a Sic B. τοῦ αὐτοῦ ἀγῆρει A. v.
 Tereus Fr. 5. Deest lemma Tr.

^b Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρο-
 νεῖν] Ita nos mutavimus, cum ex-
 staret θνητὰ φρονεῖν χρὴ τὴν θνητὴν

23 ^a Σοφοκλέους Κολχίδες.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

2 4 ^a Εὐριπίδου Ἀλκμαίονι.

Ταπεινὰ γὰρ χρῆ τοὺς κακῶς πεπραγότας
λέγειν, ἐς ὄγκον ^b δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

25 ^a Ἱπποθώντος.

^v Ἄνθρωπος ἂν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.

26 ^a Σωτάδου.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἀκούσον. 40

ἂν μακρὰ πτύης, φλεγματίῳ ^b κρατεῖ περισσῶ.

^c ἂν δ' εὐματίης, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.

ἂν χρυσοφορῆς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.

ἂν πλούσιος ἦς, τοῦτο ^d χρόνων ἀδελγὸς ἰσχύς.

ἂν ἀλαζονῆς, τοῦτ' ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.

ἂν δὲ σωφρονῆς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.

ἢ σωφροσύνη πάρεστιν, ἐὰν μετρήῃ σεαυτὸν. 50

27 ^a Ἰσιδώρου.

Θνητὸς πεφυκῶς, τὰ ὀπίσω πειρῶ βλέπειν.

28 ^a Μενάνδρου Ἐμπιμπραμένη.

Ἐφ' ᾧ φρονεῖς μέγιστον, ἀπολεῖ τοῦτό σε,

φύσιν. *Sequentia evincunt anapæstos esse, quomodo nos digestissimus. GROTIUS. τὴν om. A.*

23.

^a Sic A. Scil. fr. 1. Deest lemma Trinc.

24.

^a Sic A. Scil. fr. 2. Simpliciter Εὐριπίδου Trinc.

^b δ' οὐκ] δ' B. m. p. Trinc.

25.

^a Sic B. m. sec. Ἱπποθώντος A. Ἱπποσθέ. Trinc. *Hipposthenes in Hippothoonte Gesner.*

26.

Sic A. Σωτάτου Trinc.

^b κρατεῖ] κρατῆ B. m. s. et quidam mss. Schowii. φλέγματι φ Trinc.

^c ἂν εὐματίης] ἂν δ' A. εὐεματίης A. B. uterque a m. s.

^d χρόνου] χρόνων Voss. Hanc lectionem reperi item in Gnomolog.

MS. vetust. Paris. n. 1168. χρόνων A. ἀδημος Trinc.

27.

^a Sic Trinc. Ἰσιδώρου A.

28.

^a Sic fere A. ubi τοῦ αὐτοῦ ἐμπ. et legitur post n. seq. Simpl. Μενάνδρου Trinc. Cleric. p. 62. cum Grotio male *Sponsoribus* tribuit.

τὸ δοκεῖν ^b τίν' εἶναι, καὶ γὰρ ἄλλους μυρίους.

29 ^a Μενάνδρου Ἐπαγγελόμενος.

Τὸ σὸν ταπεινόν, ^b ἂν σὺ σεμνύνη, κἀλὸν
ἔξω φανεῖται, φίλ' ἄνερ' ἂν δ' αὐτὸς ποιῆς
ταπεινόν, αὐτὸ καὶ ^c τιθῆς ἐν μηδενί,
^d οἰκέϊος οὗτος κατάγελως νομίζεται.

30 ^a Τοῦ αὐτοῦ Κανηφόρος.

Τὸ γὰρ προθύμως μὴ ^b πονῆσαν ^c εὐτύχησεν.

31 ^a Εὐριπίδου.

Εὐδαιμονία εἴωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.

32 ^a Εὐριπίδου Τηλέφω.

Σὺ δ' εἶκ' ἀνάγκη, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου.
τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
χάλα. τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς
ταπεῖν' ἔθηκε, καὶ συνέστειλεν πάλιν.

33 ^a Αἰλιανῶ ἱστοριῶν.

Ὅρων ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ ¹⁰
πλούτῳ, καὶ μέγα φρονούντα ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ ^b καὶ τοῖς
^b τῶν] τι B.

Cleric. p. 94.

^b πονῆσαν] πονήσαντες A.

^c εὐτύχησεν] εὐτυχῆς N.

31.

^a Sic Trinc. et B. m. p. Sed
Εὐριπίδου expunctum a m. s. Ges-
ner: Non videtur huc quadrare
hic senariolus. Nihil enotavi ex
A. Nescio quis in exemplo Gro-
tiano penes me anapæsticum nu-
merum restituit, δ' post εὐδαιμονία
inserta.

32.

^a Sic B. Deest lemma Trinc.
locus A. v. Fr. inc. 30.

33.

^a Sic A. Αἰλιανῶ ἐξ ἱστορίας
Trinc. v. lib. III. 28.

^b καὶ τοῖς] καὶ ἔτι πλέον ἐπὶ τοῖς
A.

29.
^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Ἐπαγγελόμενος Voss. Arsen. In-
censa tribuit Clericus p. 60. post
Grotium.

^b ἂν σὺ] ἂν σὺ reposuit Scho-
wius ex uno MS. Dudum ita
ediderat Grotius e conjectura. ἂν
om. A. γε pro σὺ malit Gesnerus
in marg.

^c τιθῆς] τιθεῖς A.

^d οἰκέϊος οὗτος κατάγελως νομίζε-
ται] Quod hic in Stobæi codici-
bus sequitur, τὸ γὰρ προθύμως μὴ
πονῆσαν εὐτύχησεν, neque heic quid
faciat video, neque aut sensus sa-
tis aut versus constat. Itaque
omisimus. Grotius.

30.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

ἀγροῖς, ἥγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τῆς πόλεως τόπον, ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τῷ Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθ' ἀναζητεῖν. Ὡς δ' εὔρε, προσέταξε^d καὶ τοὺς ἰδίους ἀγροὺς αὐτοῦ διαβρῆσαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἄλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν· Ἐπὶ τούτοις οὖν, εἶπε, μέγα φρονεῖς, οἱ περὶ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν; ²⁰

34 ^a Δημοσθένους.

Παιδείας τῶν μὲν ἀληθῶς τετυχηκότων οὐδ' ἂν εἰς^b εἶποι μέγα οὐδὲ περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἑτέρου λέγοντος ἐρυθρίασειεν ἂν· τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι μὲν, προσποιουμένοις δὲ, ὑπὸ ἀναισθησίας τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖ.

35 ^a Σωκράτης.

Παρὰ τῷ τύφῳ, καθάπερ παρὰ κακῷ πλάστῃ, διεστραμμένας τὰς τῶν πραγμάτων εἰκόνας ἰδεῖν ἔστιν.

36 ^a Σωκράτους.

Ἡ δεισιδαιμονία, καθάπερ πατρὶ, τῷ τύφῳ^b πείθεται. ³⁰

37 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκούς τὸ πνεῦμα διίστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους τὸ οἴημα.

38 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τίνας βάνασοι; Οἱ τῶν ὁμοίων, ἔφη, καταφρονούντες.

39 ^a Φαβουρίνου.

^b Φρονήσης μὲν οὖν μηδέποτε ἐπὶ σεαυτῷ μέγα· ἀλλὰ μηδὲ καταφρονήσης σεαυτοῦ.

^c ἥγαγεν] κατήγαγεν B.

^d καὶ τοὺς ἰδίους ἀγροὺς αὐτοῦ] αὐτῷ τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους A.

36.

^a Sic Trinc. Τοῦ αὐτοῦ A.

^b πείθεται] πύθεται Trinc.

37.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

38.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

39.

^a Sic Trinc. Φαβουρίνου A.

^b φρονήσης—μηδέποτε] φρονήσις εἰς—

34. Sic A. v. Περί στεφάνου p. 269, pen. Reisk. Deest locus Trinc.

^b εἶποι] εἶπη A.

35.

^a Sic A. Deest Trinc.

40 ^a Διογένης.

Τῆς ἀλαζονείας, καθάπερ τῶν κεχρυσωμένων ὄπλων, οὐχ ὅμοιά ἐστι τὰ ἐντὸς τοῖς ἐκτός.

41 ^a Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ τύφος, ὥσπερ ποιμῆν, οὐ θέλει τοὺς πολλοὺς ἄγει. 40

42 ^a Δημοκρίτου.

Τελευτᾷ γὰρ εἰς κακοδοξίην κακὴν ὁ παρεκτεινόμενος τῷ κρείσσονι.

43 ^a Δημοκράτους.

Δημοκράτης ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐν γῆρα, καὶ πνευστιῶν, ποιεῖν ἔφη ὅπερ καὶ ζύμπασα ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις· πνεῖν μὲν γὰρ μέγα, ἰσχύειν δὲ μικρόν.

44 ^a Ξενοφάντος.

Ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ, καὶ ἀνδρειο-50 τέροις, καὶ ποιήσειν ἂ μὴ ἱκανοὶ εἰσιν ὑπισχνουμένοις, καὶ ταῦτα φανεροῖς γιγνομένοις, ὅτι τοῦ λαβεῖν τι ἔνεκα καὶ κερδάναι ποιῶσιν· οἱ δὲ μηχανώμενοι γέλωτα τοῖς συνοῦσι, μήτε ἐπὶ τῷ αὐτῶν κέρδει, μήτε ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκούοντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ, πῶς οὐχ οὔτοι ἀστεῖοι ἀν καὶ εὐχάριστοι ὀνομάζονται δικαιοτέρον, ἢ ἀλαζόνες;

45 ^a Ξενοφάντος ἐν τῷ ἢ τῆς Κύρου Παιδείας.

Δοκεῖ δέ μοι, ὧ ^b Κῦρε, χαλεπώτερον εἶναι εὐρεῖν ἄνδρα, τὰγαθὰ καλῶς, ἢ τὰ κακὰ φέροντα. Τὰ μὲν γὰρ ὑβριν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνη τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ.

εἰδέποτε Α.

40.

^a Sic A. Trinc.

41.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

42.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

43.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

44.

^a Sic Trinc. Deest locus A. Exstat Paed. II. 2, 12.

45.

^a Sic A. Scil. VIII. 4, 14. Deest lemma Trinc.

^b κῦρε] αὔρε Α. Β.

Ib. ἐμποιεῖ] ποιεῖ Α.

46 ^a Ἡροδότου.

Ὅρα^s τὰ ὑπερέχοντα ζῶα ^b ὡς κεραυνοῖ ὁ θεός, οὐδ' εἶ
φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδὲν μιν κνίζει· ὅρα^s δὲ ὡς ἐς
οικήματα τὰ μέγιστα αἰεὶ καὶ δένδρεα τὰ τοιαῦτα ἀπο-
σκήπτει βέλεα· φιλέει γὰρ ὁ θεός τὰ ὑπερέχοντα πάντα
κολούειν. Οὕτω δὲ καὶ στρατὸς πολὺς ^c ὑπ' ὀλίγου δια-
φθείρεται κατὰ τοίονδε, ^d ἐπειδ' ἂν σφιν ὁ θεός φθονήσας φό-
βον ἐμβάλῃ, ἢ βροντῆν, δι' ὧν ἐφθάρησαν ^e ἀξίως ἑαυτῶν.
Οὐ γὰρ εἶ φρονέειν ὁ θεός μέγα ἄλλον, ἢ ἑαυτόν.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΤΤΙΑΣ. ΚΓ.

1 ^a Κριτίου.

Δεινὸν δ' ὅτ' ἂν τις μὴ φρονῶν ^b δοκῇ φρονεῖν.

2 ^a Σωσικράτους.

Ἄγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἐσμὲν ἐφ' ^b ἑτέρων ἰδεῖν·
αὐτοὶ δ' ὅτ' ἂν ποιῶμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

3 ^a Μενάνδρου.

^b Οὐθεὶς ἐπ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνοραῖ, Πάμφιλε,
σαφῶς· ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὀψεται.

4 ^a Τοῦ αὐτοῦ Ἀσπίδος.

Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὁρᾶν καὶ προσδοκᾶν,

46.

^a Sic A. Trinc. Scil. VII. 10,

4. ^b ὡς κεραυνεῖ] πῶς κεραυνοῖ A.

^c ἀπ' ὀλίγου] ὑπ' ὀλίγου A. B.

^d ἐπειδὴν σφιν ὁ θεός φθονήσας] ἐ.

φησιν ὁ θεός σφίσι φθονήσας A. ἐπειδ' ἂν σφιν B. m. p. ἐπειδὴν φησιν m. s. ὁ θεός φθονήσας B. m. p. ὁ θ. σφίσι φθ. m. sec.

^e ἀξίως ἑαυτῶν] ἀξίως ὑπ' αὐτῶν A. et mox φρονέειν μέγα ὁ θ. pro φρονέειν ὁ θ. μ. A. Deinde εἶ om. Trinc.

1.

^a Sic A. Voss. Arsen. Euripidou Trinc. Fr. inc. 31.

^b δοκεῖ] δοκῇ A.

2.

^a Compendiose Σωσικρα A. Σωσικρά. Trinc.

^b ἑτέρων] ἑτέρους Trinc.

3.

^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 214.

^b οὐθεὶς] οὐδεις A.

4.

^a Sic A. Cleric. p. 24. Deest lemma Trinc. Euripidi tribuit ed. Gesn. 1.

ἀλόγιστός^b ἔστι τῆς ἀληθείας κριτής.

5 ^a Εὐριπίδου.

Ἄπαντες ἔσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί·
αὐτοὶ δ' ^b ὅτ' ἂν σφάλωμεν, οὐ γινώσκομεν.

6 ^a Αἰσώπου.

Αἰσωπος ἔφη δύο πῆρας ἕκαστον ἡμῶν φέρειν, τὴν μὲν³⁰
ἐμπροσθεν, τὴν δὲ ὄπισθεν· καὶ εἰς μὲν τὴν ἐμπροσθεν, ἀπο-
τιθέσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματα· εἰς δὲ τὴν ὄπισθεν, τὰ
ἑαυτῶν, διὸ ^b οὐδὲ καθορᾶμεν αὐτά.

7 ^a Ἐκ τῶν Ἀριστάνου Τομαρίων.

Οὕτως ἐνιοὶ ^b αὐτοῖς δοκοῦσι φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ νήφειν οἱ
μεθύοντες.

8 ^a Σωκράτους.

Σωκράτης ἔλεγεν, εἴ τις ἐν θεάτρῳ ^b ὑποκηρύττοι ἀνίστα-
σθαι τοὺς σκυτοτόμους, ἐκείνους μόνους ἀναστήσεσθαι· ὁμοί-
ως εἰ τοὺς χαλκοτύπους, τοὺς ὑφάντας, ἢ τοὺς ἄλλους
κατὰ γένος· εἰ δὲ τοὺς φρονίμους ἢ δικαίους, πάντας ἀνα-⁴⁰
στήσεσθαι. Καὶ ἔστιν ἐν βίῳ βλάβη μάλιστα, τὸ ἀνθρώ-
πους ὄντας τοὺς πολλοὺς οἶεσθαι φρονίμους εἶναι.

9 ^a Δημοσθένους.

Διόπερ ^b ῥᾶστών ἔστιν ἀπάντων, ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν· ὁ γὰρ
βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἶεται· τὰ δὲ πράγματα πολ-
λάκις οὐχ οὕτω πέφυκε.

^b ἔστι] ἔσται A. B. m. s. Vi-
deatur Wyttenbachius ad Plu-
tarch. p. 49. A.

^a Sic A. Trinc. Fr. inc. 32.
^b ὅταν σφάλωμεν] ἀμαρτάνοντες
B. m. s. ὅταν πειῶμεν A. Gesneri
marg. Vide supra n. 2.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
v. Phaedrus IV. 9. Suidas v. Δύη.
^b οὐδὲ] οὔτε Voss.

7.
^a Sic A. Τομαρίων deest Trinc.
^b αὐτοῖς om. Voss.

8.
^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Vid. Wyttenb. Plut. II. p. 213. F.
^b ὑποκηρύττοι] ὑπακηρύττει A. Mox
ἢ om. Trinc.

9.
^a Sic A. Trinc. Scil. Olynth.
3. p. 33, ult.
^b ῥᾶστών] ῥᾶον A.

10 ^a Διογένους.

Διογένης ἔφη, τῶν ἀνθρώπων ἐνίους τὰ δέοντα λέγοντας ἑαυτῶν οὐκ ἀκούειν, ὥσπερ καὶ τὰς λύρας καλὸν φθεγγόμενας οὐκ αἰσθάνεσθαι.

11 ^a Ἡροδότου.

Εἰ γὰρ τις ^b προθείη πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκλέξασθαι κελεύ-
ων νόμους τοὺς καλλίστους ἐκ τῶν πάντων νόμων, διασκε-
ψάμενοι ἀνελοίατο ἕκαστος τοὺς ἑαυτῶν· οὕτω νομίζουσι
πολύ τι καλλίστους τοὺς ἑαυτῶν νόμους ἕκαστοι εἶναι.

12 ^a ^b Ἡ φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κα-
κὸν ἰῶ. Πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέασι.
Πολλοὶ δὲ ἤδη τὰ μητρῶα διζήμενοι, τὰ πατρῶα ἀπέ-
βαλον.13 ^a Πλάτωνος.

Πλάτων συνεβούλευεν, ὅτε ^b καταγελάσομεν τινῶν, ἐπι-
στρέφειν ^c ἐφ' ἑαυτοὺς, καὶ σκοπεῖν, μὴ καὶ αὐτοὶ τοῖς αὐ-
τοῖς ἐσμέν ἔνοχοι. Πολλὰ γὰρ τὸ φίλαυτον ἐπικρύπτει, καὶ
περιβάλλει παρὰ τῷ ^d μᾶλλον καταγελαῶντι.

14 ^a Ἀπολλώνιος Σατύρω.

Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν μὲν ἰδίων ἀμαρτημάτων
συνήγοροι γίνονται, τῶν δὲ ἀλλοτρίων κατήγοροι.

15 ^a Εὐσεβίου.

Πολλοὶ δοκέοντες ἑαυτοὺς φιλέειν, οὐ φιλέουσιν ἀληθῶς· 10

10.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.
Cleanthi tribuit Diog. Laert. VII.
173.

11.

^a Sic Trinc. Scil. III. 38.
Deest locus A.

^b προθείη] Sic Gesneri ed. I. 2.
προσθείη ed. 3. cum Trinc.

12.

^a Desunt hæc A. Habet Trinc.
sine lemmate. Sunt ex Herodot.
III. 53. ubi vide Valckenær.

^b φιλοτιμία] φιλοτιμῆ Trinc.

13.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.^b καταγελάσομεν] καταγελάσο-
μεν A.^c ἐφ' ἑαυτοὺς] πρὸς ἑαυτοὺς A.^d μᾶλλον] ἄλλων corrigit Wyt-
tenbachius Plutarch. p. 40. D.

14.

^a Sic A. Ἀπολωνίου Trinc.

15.

^a Sic Trinc. Deest locus A.

πάντα γαῖν αὐτοῦ τούτου ἔνεκα εἴκοντες ἑαυτοῖς, καὶ παρὰ τὸ ἀτρεκέες χαριζόμενοι αὐτοῖς, τοῖς ἐναντιωτάτοις περιπίπτουσι.

16 ^a Εὐσεβίου.

Πολλοὶ βουλόμενοι δοκέειν εἶναι εὐβουλότατοι, πρὸς τῶν οἰκειοτάτων καὶ ^b εὖ φρονούντων ἀναποδιζόμενοι, οὐκ ^c ἀξιῦσιν ἀπὸ τῶν δοξάντων ἀπαξ ἀναχωρέειν· ἀλλ' ^d ὅπως μὴ ἐλεγχόιατο, ὡς ἀπὸ ἡμαρτημένης ἀφιστάμενοι, ἐμμένουσι τῇ ^e γνώμῃ, ἐς ὃ δὴ καὶ τοῖς ἀπ' αὐτῆς κακοῖς ἐγκυρήσασι.

17 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Κρατύλου.

^b Τὸ γὰρ ἐξαπατάσθαι αὐτὸν ὑφ' αὐτοῦ, πάντων χαλεπώτατον. Ὅτ' ἂν γὰρ μὴδὲ σμικρὸν ἀποστατῆ, ἀλλ' αἰεὶ παρῆ ὁ ἐξαπατήσων, πῶς οὐ δεινόν;

18 ^a Ταῦ αὐτοῦ Νόμων ἔ.

Πάντων δὲ μέγιστον κακὸν ἀνθρώποις τοῖς πολλοῖς ἐμφυτον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐστίν, οὗ πᾶς αὐτῶ ζυγγνώμην ἔχων, ἀποφυγὴν οὐδεμίαν μηχανᾶται. Ταῦτο δ' ἐστίν ὁ λέγουσιν, ὡς φίλος αὐτῶ πᾶς ἄνθρωπος φύσει τέ ἐστι, καὶ ὀρθῶς ^b ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον. Τὸ δὲ ἀληθεῖα γε πάντων ^c ἀμαρτημάτων διὰ τὴν σφόδρα ἑαυτοῦ φιλίαν αἴτιον ἐκάστω γίγνεται ἐκάστοτε. Τυφλοῦται γὰρ ^c περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλοῦν· ὥστε τὰ δίκαια, καὶ τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ καλὰ ^d κακῶς κρίνει, τὸ αὐτοῦ πρὸ τοῦ ἀληθοῦς αἰεὶ τιμᾶν δεῖν ἠγούμενος. Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν, οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρῆ ^e τόν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον στέργειν· ἀλλὰ τὰ δίκαια, ἐάν τε

16.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b εὖ φρονούντων] εὐφρονούντων A.

^c ἀξιῦσιν] ἀξιῦσιν A. B.

^d ὅπως] ὅπως N.

^e γνώμῃ] ἀνάγκῃ Trinc.

17.

^a Sic A. Scil. p. 428. D. Simpl. Πλάτωνος Trinc.

^b τὸ γὰρ] γὰρ om. A. Trinc.

18.

^a Sic A. Trinc. Scil. p. 731. κακῶν Trinc. pro κακόν.

^b ἔχει] ἔχει A. Trinc.

^c περὶ τὸ] παρὰ τὸ B. m. p. Trinc.

^d κακῶς] δικαίως A. p. m.

^e τόν γε] γε om. A. Trinc.

παρ' αὐτῶ, ἐάν τε παρ' ἄλλω μᾶλλον ^fπραττόμενα τυ-
 γχάνη. Ἐκ ταυτοῦ δὲ ἀμαρτήματος τούτου, καὶ τὸ τὴν
 ἀμαθίαν τὴν παρ' αὐτῶ δοκεῖν σοφίαν εἶναι, ^gγέγονε πᾶσιν ⁴⁰
 ὅθεν οὐκ εἰδότες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν, οἴομεθα τὰ πάντα
 εἰδέναι, οὐκ ἐπιτρέποντες δὲ ἄλλοις ^hἢ μὴ ἐπιστάμεθα
 πράττειν, ἀναγκαζόμεθα ἀμαρτάνειν αὐτοὶ πράττοντες.
 Διὸ πάντα ἄνθρωπον χρὴ φεύγειν τὸ σφόδρα φιλεῖν αὐτὸν,
ⁱτὸν δὲ αὐτοῦ βελτίω διώκειν δεῖ, μηδεμίαν αἰσχύνην ἐπὶ τῷ
 τοιοῦτῳ πρόσθεν ποιούμενον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ. ΚΔ.

1 ^a Διφίλου.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται,
 συνειδὸθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένα,
 πῶς ^bτόν γε μηδὲν εἰδοτ' αἰσχυθήσεται;

51

2 ^a Πυθαγόρου.

Πάντων δὲ μάλιστα αἰσχύνο σαυτόν.

3 ^a Μενάνδρου.

Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τί, καὶ ἢ θρασύτατος,
 ἢ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ.

1

4 ^a Σοφοκλέους.

Κλέπτων δ' ὅτ' ἂν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῆ,
 σιγαῖν ἀνάγκη, καὶ καλὸν φέρη στόμα.

5 ^a Εὐριπίδου Ὁρέστη.

Ὁρέστα τλήμων, ^bτίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;

^f τυγχάνη πραττόμενα] πραττόμενα

τυγχάνη Α. τ. πραττόμενον Trinc.

^g γέγονε] γεγονέναι Α. δοκεῖ—γε-
 γονέναι Trinc.

^h ἢ μὴ] μὴ suprasc. Α.

ⁱ τὸν—βελτίω] τὸ—βέλτιον Trinc.

1.

^a Sic A. Trinc.

^b τὸν γε] τὸν δὲ Α.

2.

Sic A. Trinc.

3.

^a Sic A. Cleric. p. 216. Deest
 lemma Trinc.

4.

^a Sic A. Trinc. Scil. Fr. inc.

15.

5.

^a Sic A. Scil. v. 395. Simpl.
 Εὐριπίδου Trinc.

^b τίς σ'] Vulgo τί σ'. At in

ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεινὸν εἰργασμένος.

6 ^a Σοφοκλέους.

Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἠνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὦν
αὐτῷ συνείδῃ.

7 ^a Ἀντιφάνους.

Τὸ μὴ συνειδέναι γὰρ αὐτοῦ τῷ βίῳ
ἀδίκημα μηδέν, ἡδονὴν πολλὴν ἔχει.

10

8 ^a Πυθαγόρου.

Κακὰ μείζω πάσχει διὰ τοῦ συνειδότος ὁ ἀδικῶν βασανι-
ζόμενος, ἢ ὁ τῷ σώματι καὶ ταῖς πληγαῖς μαστιγούμενος.

9 ^a Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον.

Μηδέποτε μηδέν αἰσχρὸν ποιήσας ἐλπίζε λήσειν· καὶ γὰρ
ἂν τοὺς ἄλλους ^b λήσης, ^c σαυτῷ συνειδῆσεις.

10 ^a Ἰσοκράτους Νικοκλῆς ἢ Κύπριοι.

Μηδὲν ἀποκρύπτεσθε, μήτ' ὦν κέκτησθε, μήτ' ὦν ποιεῖτε,
μήτ' ὦν μέλλετε πράττειν, εἰδότες ὅτι περὶ τὰ κεκρυμμένα τῶν
πραγμάτων ἀναγκαῖόν ἐστι πολλοὺς φόβους γίγνεσθαι.

20

11 ^a Βίαντος.

Βίας ἐρωτηθεῖς, τί ἂν εἴη τῶν κατὰ ^b τὸν βίον ἄφοβον, εἶ-
πεν, Ὅρθῃ συνείδῃσις.

12 ^a Περικλέους.

Περικλῆς ἐρωτηθεῖς, τί ἐστὶν ἐλευθερία, εἶπεν, Ἀγαθὴ
συνείδῃσις.

Euripidis libris hic versus est qui-
dem ad Oresten, sed sic habet:
Τί χρέμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν
νόσος; GROTIUS.

6.

^a Sic Trinc. Scil. fr. inc. 15.
Deest locus A.

7.

^a Sic A. Ἀντιφῶν Trinc.

8.

^a Sic A. Trinc.

9.

^a Sic A. Simpl. Ἰσοκράτους Tr.

^b λήσης] λάθης A. B. m. sec.

^c σαυτῷ] ἑαυτῷ B. m. p. Trinc.

10.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

11.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b τὸν βίον] deest τὸν A. B. m. s.

12.

^a Μενάνδρου A. et in marg. Πε-
ρικλῆς.

13 ^a Σωκράτους.

^b Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τίνες ἀταράχως ζῶσιν, εἶπεν, Οἱ μὴδὲν ἑαυτοῖς ἀτοπον συνειδότες.

14 ^a Διογένης.

Τίς γὰρ ἂν ἦττον φοβοῖτό τι, ἢ θαρσοῖη μάλιστα, ἢ ὅστις αὐτῷ μὴδὲν συνειδείη κακόν;

15 ^a Πλουτάρχου ἐκ τοῦ περὶ Εὐθυμίας.

Τὸ γὰρ συνειδὸς, οἷον ἔλκος ἐν σαρκί, τῆς ψυχῆς τὴν μεταμέλειαν αἰμάσσοσαν αἰεὶ καὶ νύσσοσαν ἐναπολείπει. Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἀναιρεῖ λύπας ὁ λόγος· τὴν δὲ μετανοίαν αὐτὸς ^b ἐνεργάζεται δακνομένην σὺν αἰσχύνη, καὶ κολαζομένην ὑφ' αὐτῆς. Ὡς γὰρ οἱ ῥιγοῦντες καὶ πυρετοῖς ^c διακναίμενοι τῶν ταυτὰ πασχόντων ἔξωθεν ὑπὸ καύματος ^d ἢ κρύους μᾶλλον ^e ἐνοχλοῦνται καὶ κάκιον ἔχουσιν· οὕτως ἐλαφροτέρας ἔχει τὰ τυχερὰ τὰς λύπας, ὥσπερ ἔξωθεν ἐπιφερομένας. Τὸ δέ,

οὐ τις ἐμοὶ τῶν ἄλλων ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς,

ἐπιθρηνοῦμενον τοῖς ἀμαρτανομένοις ἐνδοθεν ἐξ αὐτοῦ, βαρύτερον ποιεῖ τῷ αἰσχυρῷ τὸ ἀλγεινόν.

16 ^a Ἰσοκράτους Νικοκλήης ἢ Κύπριοι.

Ζηλοῦτε μὴ τοὺς ^b πλεῖστα κεκτημένους, ἀλλὰ τοὺς μὴδὲν κακὸν σφίσιν αὐτοῖς συνειδόμενους. Μετὰ γὰρ τῆς τοιαύτης τύχης ἡδίστα ἂν τις δύναιτο τὸν βίον διαγαγεῖν.

13.

^a Ξενοκρά A. ubi in marg. γρ. σω.

^b Σωκράτης] Ξενοκράτης A. p. m.

14.

^a Sic A. Trinc.

15.

^a Sic A. scil. p. 476. F. Simpl. Πλουτάρχου Trinc.

^b ἐργάζεται] ἐνεργάζεται A. B. m. s.

^c δακναίμενοι Gesneri editiones sec. et seqq. Recte prima cum

Trincavello διακναίμενοι. Idem in marg. δικαιοῦμενοι. Voluit proculdubio διακαιοῦμενοι ut A. B. et codd. Schowii. Vide Gataker. ad Marc. Anton. VIII, 10. p. 241.

^d ἢ κρύους] καὶ κρύους A. p. m.

^e ἐνοχλοῦνται] ἐνοχλοῦντι Trinc.

^f ἄλλων] ἄλλος B.

16.

^a Sic A. Sc. p. 39. A. Deest lemma Trinc.

^b πλεῖστα] πλεῖον A. p. m.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ. ΚΕ.

Ἰ ἁ Πορφυρίου Περὶ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων.

Ὡσπερ γὰρ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τὰς ἄλλας κατελαβόμεθα· οὕτως ἠ αναθεωροῦντες κατὰ συναναφορὰν γιγνομένην καὶ μνήμην, τῶν ἢ δι' αἰσθήσεως καταληφθέντων ἢ διὰ λόγου, ἐθέμεθα καὶ ἠ ταύτην ψυχῆς δύναμιν, ἢ τῇ συναναφορᾷ καλεῖται μνήμη, ἣν ἀφορίζεται Ἀριστοτέλης κατοχὴν ἠ φαντάσματος, ὡς ἠ εἰκόνας, οὗ φαντάσματα εἰκῶν· οἷον ὅτ' ἂν γένηται ἠ αἴσθησις ἠ ἀνελθοῦσα ἐπὶ τὴν ἠ φανταστικὴν κατασκευὴν, τὸ γενόμενον ἐν τῇ φανταστικῇ τὸ πάθος ὅ τι δὴ ποτε ὄν, καλεῖται φάντασμα. Ἐτι οὖν καὶ ἀρθέτος τοῦ αἰσθητικῆς ἐκ τῆς αἰσθήσεως, τὸ προσπίπτει ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ αἰσθητοῦ, ἀφ' οὗ συνέστηκε τὸ φάντασμα, εἰκόνας λόγον ἠ ἔχον πρὸς τὸ φανταστόν· οἷον γὰρ εἰκῶν τις ἐγένετο ἐν τῇ ἠ φανταστικῇ τοῦ ὑποπεσόντος ὑπὸ τὴν αἴσθησιν. Ὅτ' ἂν οὖν γένηται κατοχὴ ἠ περὶ τὴν φανταστικὴν τοῦ φαντάσματος, καλεῖται μνήμη. Τοῦτο μὲν οὖν κοινὸν καὶ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις· ἠ δὲ διηθρωμένη, καθ' ἣν καὶ ἀναμιμνησκόμεθα, ἐν μόνοις ἐστὶ τοῖς λογικοῖς· ἴδιον γὰρ λογισμοῦ, τὸ διηθρωμένον. Διὸ καὶ φασὶν οἱ περὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὰ ἄλογα ζῶα μεμνήσθαι μὲν, ἀναμιμνήσκεσθαι δὲ μὴ ἠ μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ μνημονεύειν καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι.

1.

ἁ Sic A. Ἐκ τοῦ Πορφυρίου περὶ ψυχῆς Trinc.

ἠ αναθεωροῦντες] θεωροῦντες A. Gesn. marg. et quatuor codd. Schowii. Mox A. συναναφορὰν.

Ib. Ad τὰς ἄλλας κατελαβόμεθα subaudiendum, τῆς ψυχῆς δυνάμεις. Solus C. οὕτως, αναθεωροῦντες τὴν κατὰ συναναφορὰν γιγνομένην ἀνάμνησιν τῶν — ἐθέμεθα καὶ ταύτην τῆς ψυχῆς δύναμιν, ἢ τῇ συναναφορᾷ γίνεται, καλεῖσθαι μνήμην, ἢ ἄ. Schow.

ἠ αἰσθήσεως] αἰσθήσεων B.

ἠ ταύτην ψυχῆς] ταύτης A. N.

ψυχῆς] A. ταύτης ψυχῆς Trinc.

ἠ εἰκόνας] εἰκόνος A. et mox φάντασμα. Hoc habet Gesneri margo.

ἠ ἀνελθοῦσα] ἀνεβίθη A. B. in sec. Mox ἐν ἢ φ. Trinc.

ἠ φανταστικὴν κατασκευὴν] κατασκευὴν φανταστικὴν A.

ἠ ἔχον] Malim ἔχει. GESNER.

ἠ περὶ] πρὸς A.

ἠ μόνον δὲ τὸν] τὸν δὲ μόνον Trinc.

2 ^a Πλάτωνος ἐκ Κρατύλου.

Ἡ μνήμη παντί πού μνηύει, ὅτι μόνῃ ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ²⁰
ἀλλ' οὐ φορά.

3 ^a Ἀριστοτέλους περὶ Μνήμης.

Τὴν δὲ κατοχὴν τῶν φαντασμάτων, μνήμην ἐπονομάζεσθαι·
τὴν δ' ἀναπόλησιν τούτων, ἀνάμνησιν· οὐ τοὺς αὐτοὺς δ'
εἶναι μνημονικούς τε καὶ ἀναμνηστικούς, ἀλλ' ὡς ἐπιπολὺ
μνημονικωτέρους μὲν ὑπάρχειν τοὺς βραδεῖς, ἀναμνηστικω-
τέρους δὲ τοὺς ταχεῖς καὶ εὐμαθεῖς. Διαφέρειν δὲ τῆς φαν-
τασίας τὴν μνήμην, ὅτι ἡ μὲν κινήσις ἐστὶν αἰσθήσεως ἐνερ- ³⁰
γούσης, ἢ διανοίας· φαντάσματα γὰρ ἄμφω ^b λέγειν ὁμοίως
ἡμᾶς· ἢ δ' οἷον ζωγράφημα τι τῆς ψυχῆς· τὴν γὰρ γιγνο-
μένην κινήσιν τῆς αἰσθήσεως σημαίνεσθαι τίνα τρόπον ἐν αὐτῇ
παραπλησίως τοῖς σφραγιζομένοις διὰ τῶν δακτυλίων. Διὸ
καὶ τοῖς μὲν ἐν κινήσει πολλῇ διὰ πάθος ἢ δι' ἡλικίαν οὐ-
σιν οὐ γίνεσθαι, καθάπερ εἰς ὕδωρ ρέον ἐμπιπτούσης τῆς
κινήσεως καὶ τῆς σφραγίδος· τοῖς δὲ ^c διὰ τὸ ψύχεσθαι,
καθάπερ καὶ τὰ παλαιὰ τῶν οἰκοδομημάτων· καὶ διὰ ⁴⁰
σκληρότητα δὲ τοῦ δεχομένου τὸ πάθος ^d οὐκ ἐγγίνεσθαι τοὺς
τύπους. Διόπερ τοὺς τε νέους ^e σφόδρα καὶ τοὺς γέρον-
τας ἀμνήμονας εἶναι· ὑπορρεῖν γὰρ, τῶν μὲν διὰ τὴν αὕξη-
σιν, τῶν δὲ διὰ τὴν φθίσιν. Ὅμοίως δὲ καὶ ^f τοὺς λίαν τα-
χεῖς, ἢ βραδεῖς· οὐδετέρους γὰρ τούτων φαίνεσθαι μνημονεύ-

2.

^a Sic A. Scil. p. 437. B. Simpl.
Πλάτωνος Trinc.

3.

^a Sic A. Simpl. Ἀριστοτέλους Trinc.
ed. Francof.: *Hæc omnino etiam
Porphyrii verba sunt, et superi-
oribus Porphyrii jungenda. Plato-
nis autem et Aristotelis ab aliquo
margini adscripta sunt, Porphy-
rium notante sententias horum au-*

thorum usurpate.

^b λέγειν ὁμοίως] λέγειν ὁμοίως λέ-
γειν A.

^c διὰ τὸ ψύχεσθαι] διαψύχεσθαι
B. m. p. Trinc.

^d οὐκ ἐγγίνεσθαι] οὐ γίνεσθαι A.
Trinc.

^e σφόδρα καὶ τοὺς γέροντας] καὶ
τοὺς γέροντας σφόδρα A.

^f τοὺς λίαν] διὰ τοὺς λίαν Trinc.

οντας· τοὺς μὲν ἔγὰρ ὑγροτέρους εἶναι τοῦ δέοντος, τοὺς δὲ σκληροτέρους, παρ' ὃ καὶ τῶν μὲν οὐ μένειν ἐν τῇ ψυχῇ τὸ φάντασμα, τῶν δ' οὐχ ἄπτεσθαι τὸ παράπαν.

4 ^a Ἐκ τῆς Πλάτωνος πρὸς Διονύσιον ἐπιστολῆς.

Μεγίστη δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν· οὐ γὰρ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν. Διὰ ταῦτ' οὐδὲν πάποτ' ἐγὼ περὶ τούτων γέγραφα, οὐδ' ἔστι Πλάτωνος σύγγραμμα οὐδὲν, οὐδ' ἔσται· τὰ δὲ νῦν λεγόμενα Σωκράτους ἔστι καλοῦ καὶ νέου γεγονότος.

5 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φιλήβου.

Τὸ δ' ἐν ἐνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι, ταύτην δὴ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἰσθησιν, οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοι ἄν. Ἀληθέστατα λέγεις. Οὐκ οὖν ἤδη μανθάνομεν, ὃ βουλόμεθα καλεῖν τὴν αἰσθησιν; Τί μὴν; Σωτηρίαν τοίνυν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὀρθῶς ^b ἄν τις λέγοι, κατὰ γε τὴν ἐμὴν γνώμην. Ὅρθῶς γὰρ οὖν. Μνήμης δὲ ἀνάμνησιν ἄρ' οὐ διαφέρουσαν ^c ἔγνωμεν; Ἴσως. Ἄρ' οὐ τότε; Τὸ ποῖον; Ὅτ' ἂν ἅ μετὰ τοῦ σώματος ^d ἔπασχε πάθη ψυχῇ, ταῦτα ἄνευ σώματος αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ ^e ὅτι μάλιστα ἀναλαμβάνη, τότε ἀναμνησθήσκεισθαι που λέγομεν. Ἡ γὰρ; Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ μὴν καὶ ὅτ' ἂν ἀπολέσασα μνήμην, εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος, αὐτὴς ταύτην ἀναπολήσῃ πάλιν αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ καὶ ταῦτα ζύμπαντα, ἀναμνήσεις καὶ μνήμας που λέγομεν. Ὅρθῶς λέγεις.

^a γὰρ om. B. Infr. ἄπτεται Trinc.

4.

^a Sic A. Sc. Ep. 2. p. 314. C. Deest lemma Trinc.

5.

^a Sic A. Scil. p. 34. Simpl. Πλά-

τωνος Trinc. ubi in pr. τῆς ψυχῆς.

^b ἄν τις] τις om. B. m. p. Trinc.

^c ἔγνωμεν] λέγομεν A. Gesn. marg.

^d ἔπασχε πάθη ψυχῇ] ἔπασχε ποθ' ἡ ψυχῇ Gesneri marg. τῇ ψυχῇ A.

^e ὅτε] ὅτι A. B. Trinc.

- 6 ^a Ἰαμβλίχου ἐκ τοῦ Περί Ψυχῆς.
^b Τούτων οὐσῶν τῶν κοινοτάτων δυνάμεων, εἰσὶ καὶ ἄλλαι 20
 τῆς Ψυχῆς δυνάμεις, ^c κατ' αὐτὴν μὲν, οὐ μὴν συμπληρωτι-
 καὶ αὐτῆς, ὡς ἡ μνήμη, κατοχὴ οὔσα φαντάσματος.

ΠΕΡΙ ΛΗΘΗΣ. ΚΣ.

- 1 ^a Σοφοκλέους ἐκ Συνδείπνου.
 Λάθα Πιερίδων στυγερά καὶ ^b ἀνάρετος
 ἀδυνασίαι θανάτοις εὐποτόματα, 30
^c μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.
 2 ^a Εὐριπίδου Ὀρέστου.
^ς Ω πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφῆ,
 καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
 3 ^a Σοφοκλέους Ἰβρεως Σατύρου.
 Λήθην τε ^b καὶ τὴν πάντ' ἀπεστερημένην,
 κωφὴν, ἀναυδον.
 4 ^a Τοῦ αὐτοῦ Μυσῶν.
 Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
^b χρόνον λαθεῖσθαι τῶν παρεστῶτων κακῶν.

6.

^a Sic A. Simpliciter Ἰαμβλίχου
 Trinc.

^b τούτων οὐσῶν τῶν] τούτων οὐσῶν τῶν
 A. B. m. s. τούτων οὐσῶν κ. Gesneri
 margo, et sic codd. tres Schowii.

^c κατ' αὐτὴν] κατὰ ταύτην unus
 ms. Schowii.

1.

^a Sic A. Scil. Fr. 1. Simpl. Σο-
 φοκλέους Trinc.

^b ἀνάρετος] ἀνάρετος Voss. Ars.
 ἀνδρατος ex A. enotavit Grotius.
 Perperam eum legisse arguit ac-
 centus super tertiam literam po-
 situs. Credo scribam voluisse ἀνέ-
 ρατος vel ἀνάρατος, Gesneri margo

ἀνέρατος. Grotius: Λήθα Πιερίσι
 στυγέρα κ' ἀνέρατος. *A δὲ μῶσικ
 Θνατοῖς εὐποτόματος, μεγίστου Ἀνέ-
 χουσα β. β. ἰ.

^c μελέων] μελέων A. N. Voss.
 Arsen. Trinc.

2.

^a Sic A. Scil. v. 213. Simpl.
 Εὐριπίδους Trinc.

3.

^a Sic A. Simpl. Σοφοκλέους Trinc.
 Σοφοκλέους Ἰβρεως Voss. Fr. 1.

^b καὶ τὴν] καὶ om. A. Trinc. τὴν
 om. Voss.

4.

^a Sic A. Fr. 1. Deest lemma Tr.

^b χρόνον] χρόνον A.

5 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φιλήβου.

^v Ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἕξοδος.

6 ^a Πλάτωνος ἐκ τοῦ Συμποσίου.

^v Ὁ γὰρ καλεῖται μελετᾶν, ὡς ἕξιούσης ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης·
λήθη γὰρ ἐπιστήμης ^b ἕξοδος. 40

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ. ΚΖ.

1 ^a Χοιρίλου Περσηίδος.

^v Ὅρκον δ' οὐτ' ἀδικον χρεῶν ἔμμεναι, οὔτε δίκαιον.

2 ^a Αἰσχύλου.

Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι ^b πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.

3 ^a Ἀλέξιδος ἐκ Θητεούτων.

^v Ὅρκος βέβαιός ἐστιν, ἂν νεύσω μόνον. 50

4 ^a Ἀμφίδος.

^v Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν ^b πείθεται,
αὐτὸς ἐπιορκεῖν ραδίως ἐπίσταται.

5 ^a Ἀντιφάνους.

Δέσποιν', ὅτ' ἂν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ,
ᾧ μὴ σύνοιδε πρότερον ^b ἐπιωρκηκότι,
οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
καὶ πρότερον ὁμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκένας.

^{5.}
^a Sic A. Scil. p. 33. Deest
lemma Trinc.

^{6.}
^a Sic A. Scil. p. 208. Simpl.
Πλάτωνος Trinc.

^b ἔστιν in fine addit A.

^{1.}
^a Sic fere A. ubi Χοιρίλλου. Simpl.
Χοιρίλου Trinc.

^{2.}
^a Sic A. Ἀλέξιδος Trinc.

^b πίστις] ἀνδρῶν—πίστεις Trinc.

3.

^a Sic A. Gesn. Deest lemma
Trinc.

4.

^a Sic A. Trinc.
^b πείθεται] πείθηται B.

5.

^a Sic A. Trinc.
^b ἐπιωρκηκότι] ἐπιωρκηκότι B. Dedi
item ἐπιωρκηκένας in extr.

6 ^a Σοφοκλέους Ἴπποδαμείας.

Ἔρκου δὲ ^b προστεθέντος ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη. Δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν, κείσ θεοὺς ἀμαρτάνειν.

7 ^a Ἀπολλοδώρου.

Μάστιγος οὐσης, ἔρκον ^b οἰκέτη δίδως;

8 ^a Ἀντιφάνους.

Ὁ δίδους τὸν ἔρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται
τοῦναντίον γὰρ νῦν ποιοῦσιν οἱ θεοί.

ἔαν ἐπιορκῆση τις, ^b αὐτὸς εὐθέως

^c ὁ δίδους τὸν ἔρκον, ἐγένετ' ἐμβρόντητος, ὡς
οἶμαι δικαίως, ὅτι πεπίστευκέν τινι.

9 ^a Ἀλέξιδος Ὀλυθίων.

^b Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ,
τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν αἰεί.

10 ^a Λυκούργου.

Δεῖ φίλοις καὶ τοῖς οἰκείοις βοηθεῖν, ^b ἄχρι τοῦ μὴ ἐπιορ-
κεῖν.

11 ^a Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον.

Ἔρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν

6.

^a Sic A. Fr. Oenomai 1. Simpl.
Σοφοκλέους Trinc.

^b προστεθέντος] προτεθέντος A.
Trinc.

7.

^a Sic A. Trinc.

^b οὐκέτι] οἰκέτη A. B. m. s.
Damasc. Gesn. marg. Grot. In-
terrogationem in fine dedit Gro-
tius.

8.

^a Sic A. Ἀντιφάντος Trinc.

^b αὐτὸς] αὐτοῦς A.

^c ὁ δίδως] ὁ δίδους A. In fine ver-
sus puto excidisse particulam ὡς,
cum οἶμαι in seq. v. construen-

dam. Pessime correxit Grotius.

Ib. ὁ δίδους τὸν ἔρκον ἐμβρόντητος
ἐγένετο. Ita restituimus numeris
versum hunc comicum, qui vulgo
mutilus sic legebatur, ἐγένετ' ἐμ-
βρόντητος. Salmasius ἐγένετ' ἐμ-
βροντήσιμος. GROTIUS.

9.

^a Sic A. Simpl. Ἀλέξιδος Trinc.

^b Οὐ] ἐν A. Vers. seq. αὐτοῖς
Trinc.

10.

^a Sic A. Trinc.

^b ἄχρι τοῦ] ἄνευ τοῦ Voss.

11.

^a Sic A. Simpl. Ἰσοκράτους Trinc.

αίτίας αἰσχροῦς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασωζών. Ἐνεκα δὲ χρημάτων μηδένα ^b θεῶν ὁμότης, μηδ' ἀν' εὐορκεῖν μέλλης· δόξεις γὰρ τοῖς μὲν ἐπιορκεῖν, τοῖς δὲ φιλοχρημάτως ἔχειν.

12 ^a Ἐκ τοῦ Ἐπικτήτου Ἐγχειριδίου.

Ἵσχυρον παραίτησαι, εἰ μὲν οἶόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνότων.

13 ^a Εὐσεβίου.

Οἱ πολλοὶ ^b τοῖς ἀνθρώποις, τὸ εὐόρκους εἶναι, αὐτοῖς παραινέουσιν· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ ἀρχὴν μηδ' εὐπετεῶς ὁμνύειν, ὅστιον ἀποφαίνομαι.

14 ^a Ἡροδότου.

^b Ἐλεξέ ^c σφιν Λευτυχίδας τάδε· ὦ Ἀθηναῖοι, ποιέετε μὲν ὁκότερα βούλεσθε αὐτοί· καὶ γὰρ ἀποδιδόντες, ποιέετε ὅσια, καὶ μὴ ἀποδιδόντες, τὰ ἐναντία τούτων. Ὅποῖον μέντοι ^d τι ἐν τῇ Σπάρτῃ συνηνέχθη γενέσθαι περὶ ^e παραθήκης, βουλομαι ὑμῖν εἰπεῖν. Λέγομεν ἡμεῖς οἱ Σπαρτιῆται ^f γενέσθαι ἐν Λακεδαίμονι κατὰ τρίτην γενεὴν τὴν ἀπ' ἐμεῦ, Γλαῦκον ^g Ἐπικυδέος παῖδα· τούτον τὸν ἄνδρα φασὶν ^h τὰ ἅπαντα περιήκειν καὶ δὴ ⁱ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ πάντων ὅσοι ^j παρὰ Λακεδαίμονας τούτον τὸν χρόνον οἴκεον· συνενεχθῆναι δὲ οἱ ^k ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ τάδε λέγομεν· ἄνδρα Μιλήσιον ἀπικόμενον ἐς

^b θεῶν] θεῶν A.

12.

^a Sic A. Scil. c. 33. Εὐσεβίου Trinc.

13.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b τοῖς ἀνθρώποις] τοῖς ἀνθρώποις Voss. B. m. p. Trinc. τῶν ἀνθρώπων B. m. s.

14.

^a Sic Trinc. Scil. VI. 86.

^b Seqq. non hic, sed in tit. seq.

exhibit A.

^c σφιν] σφιν B.

^d τι om. B. m. s.

^e παραθήκης] παρακαταθήκης B. m. s.

^f γενέσθαι] μὴ γενέσθαι A. B. m. p. Trinc.

^g ἐπικυδείδης] ἐπικυδέος A. Trinc. ^h καὶ ἀκούειν] καὶ om. Trinc.

ⁱ παρὰ λακεδαίμονας] περὶ λακεδαίμονα B. m. s.

^k ἐν χρόνῳ] χρόνῳ Trinc.

Σπάρτην βούλεσθαι οἱ ἐλθεῖν ἐς λόγους προῖσχύμενον τοιάδε·
 Εἰμὶ μὲν Μιλήσιος· ἤκα δὲ τῆς σῆς, Γλαῦκε, δικαιοσύνης
 βουλόμενος ἀπολαῦσαι· ¹ ἔδοξέ μοι οὖν τὰ ἡμίσεα τῆς οὐ-
 σίας ἐξαργυρώσαντα θέσθαι παρὰ σέ· χρόνου δὲ διελθόντος, ⁴⁰
 ἦλθον ἐς Σπάρτην τοῦ ^m παραθεμένου τὰ χρήματα οἱ παῖδες·
 ἐλθόντες δὲ ἐς λόγους τῷ Γλαύκῳ, ἀπήτεον τὰ χρήματα·
 ὁ δὲ διαθέετο· οἱ ⁿ μὲν δὴ Μιλήσιοι συμφορὴν ποιούμενοι,
 ἀπηλλάσσοντο, Γλαῦκος δ' ἐπορεύετο ἐς Δελφοὺς, χρησό-
 μενος τῷ χρηστηρίῳ· ἐπερωτῶντα δὲ αὐτὸν, εἰ ὀρκῶ τὰ χρή-
 ματα λήϊσεται, ἢ Πυθίῃ μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι·

Γλαῦκ' ὁ Ἐπικυδεῖδη, τὸ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὕτω
 ὄρκῳ νικῆσαι, καὶ χρήματα λήϊσασθαι.
 ὄμνυ', ἐπεὶ θανατός γε καὶ εὐορκον μένει ἄνδρα.
 ἀλλ' ὄρκου παῖς ἐστὶν ἀνόνημος, οὐδ' ἐπὶ χεῖρες,
 οὐδὲ πόδες, κραιπνῶς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε πᾶσαν
 συμμάρφας ὀλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα.
 ἄνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ ^p κατόπισθεν ἀμείνων.

50

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαῦκος, συγγνώμην τὸν θεὸν παραι-
 τέστο αὐτῷ ἴσχειν τῶν ῥηθέντων· ἢ δὲ Πυθίῃ ἔφη τὸ πει-
 ρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ ^q τὸ ποιῆσαι, ἴσον ^r δύναται. Γλαῦ-
 κος μὲν δὴ μεταπεμφόμενος τοὺς Μιλησίους ξένους, ἀποδί-
 δωσί σφιν τὰ χρήματα. Τοῦ δὲ εἵνεκα ὁ λόγος ὅδε, ᾧ Ἀθη-
 ναῖοι, ἠρμήθη λέγεσθαι ἐς ὑμέας, εἰρήσεται. Γλαύκου νῦν
 οὐκέτι ἀπόγονόν ἐστιν οὐδέν, οὔτε ἰστίη οὐδεμία νομιζομένη
 εἶναι Γλαύκου· ἐκτέτριπταί τε πρόρριζος ἐκ Σπάρτης. Οὐ-
 τως ἀγαθὸν μηδὲ διανοέεσθαι περὶ ^s παραθήκης ἄλλο γε ἢ ¹⁰
 ἀπαιτέοντων ἀποδίδοναι.

¹ ἔδοξε] Hic apud Herodotum
 quædam interseruntur, et in se-
 quentibus etiam. GESNER.

^m παραθεμένου] παρακαταθεμένου
 B.

ⁿ μὲν δὴ] δὴ om. Trinc.

^o ἐπικυδεῖδη] ἐπιτυδεῖδη A. ἐπικυ-

δίδη Trinc. ubi mox κάρδιον.

^p κατόπισθεν] μετόπισθεν B. m. s.

^q τὸ ποιῆσαι] τὸ om. Trinc.

^r δύναται] δύνηται B.

^s παραθήκης] παρακαταθήκης B.
 m. s.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΟΡΚΙΑΣ. ΚΗ.

1 ^a Σοφοκλέους.

Ἵρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
^b ἄδῃνα παίδων, ἀλλ' ἐπ' ἂν λήξῃ κακοῦ,
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἀλίσκεται,
 πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

20

2^a ^b Ἀφροδίσιος (γὰρ) ὄρκος οὐκ ^c ἐμποίνιμος.

3 ^a Καλλιμάχου.

Ἵμοσεν, ἀλλὰ λέγουσιν ^b ἀλαθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
 ὄρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

4 ^a Διφίλου.

^b Ὁρκος ἑταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου.
 ἐκότερος αὐτῶν ὁμνυεῖ πρὸς ὃν λαλεῖ.

5 ^a Σοφοκλέους.

Ἵρκος γὰρ οὐδέεις ἀνδρὶ ^b φηλήτη βαρῦς.

6 ^a Εὐριπίδου.

Ἵ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

1.

^a Sic A. Trinc. Fr. inc. 16.

^b ἄδῃνα] ἰδύναν B. m. p. ἄδῃνα
 Trinc.

2.

^a Καλλιμάχου Trinc. Froben.
 Incerto tribuit Grotius. Ad lem-
 ma ex A. nihil enotavi, quod
 credo igitur omissum. Certe est
 omissum in B. Versus est pro-
 verbialis memoratus Diogeniano
 III. 37. Suida vñ. Ἀφροδίσιος. Τα-
 χυβιάμονας. Scholiaste Platonis
 Symp. 183. B. p. 45. ed. Ruhnken.

^b Ἀφροδίσιος γὰρ] Illud γὰρ ob
 versum addidimus. GROTIUS.

^c ἐμποίνιμος] ἐπώνυμος A. m. p.

3.

^a Sic A. Scil. Ep. 26.

28

^b ἀλλὰ θεάσαι] ἀλλ' θεὰ (sic) A.
 ἀληθέα B. m. s. λέγουσι θεὰ Voss.
 Ars. ἀλλ' ἀθεάτους Gesneri marg.

Ib. ἀλαθέα] Certissima hæc viri
 summi Scaligeri emendatio: nam
 vulgo edebatur ἀλλὰ θεάσαι. GRO-
 TIUS.

4.

^a Sic A. Trinc.

^b ὄρκος δ'] Illud δ' a nobis addi-
 tum versus causa. GROTIUS.

5.

^a Sic A. Trinc. Scil. Fr. inc.
 16.

^b φηλήτη] φηλήτη B. m. s.

6.

^a Sic A. Trinc. Scil. Hippol.
 612.

7 ^a Μενάνδρου.

Συγκέχυκε ^b νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.

30

8 ^a Ἡσιόδου Θεογονίας.

Ὅρκον θ', ὅς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίου ἀνθρώπου
πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση.

9 ^a Δημοκρίτου.

Ὅρκους οὐς ποιεῖνται ἐν ἀνάγκαισιν ἑόντες, οὐ τηρέουσιν οἱ
^b φλαῦροι, ἐπ' ἣν διαφύγωσιν.

10 ^a Εὐριπίδου.

Οὐ γὰρ ἀσύνητον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
τοὺς κακῶς παγέντας ὄρκους, καὶ κατηνάγκασμένους.

11 ^a Εὐφρονος Θεῶν ἀγορᾶς.

Καινούς πορίζου ^b πρὸς με πρὸς θεῶν θεοὺς;
ἵνα τοὺς παλαιούς μὴ ἐπιορκῆς πολλάκις.

40

12 ^a Εὐριπίδου.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι ^b δοκεῖς
εἴαν τις ὄρκους θάνατον ἐκφεύγειν θέλῃ,
ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακά.

13 ^a Εὐσεβίου.

^b Φημι πάντα τὸν προαίρεσιν τοῦ ἐπιορκῆσαι ^c ἀναδεξά-

7. ^a Sic A. Trinc. Cleric. p. 216.

^b νῦν] δὴ Voss.

8.

^a Sic A. Scil. v. 231. Simpl.
Ἡσιόδου Trinc.

9.

^a Sic A. Trinc.

^b φλαῦροι] φαῦλοι B.

10.

^a Sic A. Trinc. Scil. Iph. Aul.
395.

11.

^a Sic A. Simpl. Εὐφρονος Trinc.

^b πρὸς με πρὸς θεῶν] Vulgo cum

detrimento versus et sensus πρὸς
με θεῶν. GROTIUS.

12.

^a Sic A. Trinc. Fr. inc. 3.

^b δοκεῖ] δοκεῖς A. v. Ecl. Phys.
p. 125. Grot.

13.

^a Sic A. Trinc.

^b Al. hic inseritur Glauci ora-
culum quod in superiore sermone
ex Herodoto allatum est. GES-
NER. Sic A.

^c ἀναδειξάμενον] ἀναδειξάμενον Da-
masc. Et sic A. B. sed uterque a
correctore. ἀναδειξαμένου Trinc.

μενον, καὶ ^d ὀρμήσαντα ^e ἐπὶ τὸν ὄρκον, εἰ καὶ μὴ ^f πέλας ἢ τὸ ἔργον τῆς ἐπιορκίης· τύχη τινί, ἢ καὶ ^g τῶ μὴ βουλευθῆναι τὸν ^h ἀπαιτέοντα, ὅμως αὐτὸν ἔχειν γνώμην τὴν τοῦ ⁱ ψευδορκου, καὶ εἶναι ^k τῆς ἐπὶ τῇ ἐπιορκίᾳ ἀμαρτάδος τῆς ὀφειλεμένης ^l κατὰ τῶν καὶ ἔργω ^m ἐπιορκησάντων ἔνοχον τιμω-
50
ρίης.

14 ^a Κλεάνθους.

Κλεάνθης ἔφη τὸν ὀμνύοντα ἦτοι εὐορκεῖν ^b ἢ ἐπιορκεῖν καθ' ὃν ὀμνυσι χρόνον. Ἐὰν μὲν γὰρ οὕτως ὀμνύῃ ὡς ἐπιτελεσῶν, τὰ κατὰ τὸν ὄρκον εὐορκεῖν· ἔαν δὲ ^c πρόθεσιν ἔχων μὴ ἐπιτελεῖν, ἐπιορκεῖν.

15 ^a Χρυσίππου.

Χρυσίππος διαφέρειν ἔφη τὸ ἀληθορκεῖν τοῦ εὐορκεῖν· καὶ τὸ ἐπιορκεῖν, τοῦ ψευδορκεῖν. Τὸν μὲν ^b γὰρ ὀμνύοντα καθ' ὃν ὀμνύει καιρὸν πάντως ἢ ἀληθορκεῖν, ἢ ψευδορκεῖν· τὸ γὰρ ὀμνύμενον ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ἀληθές εἶναι, ἢ ψεῦδος, ἐπειδὴ ἀξίωμα τυγχάνει ὄν· τὸν δὲ ὀμνύοντα μὴ πάντως καθ' ὃν ὀμνύει χρόνον ἢ εὐορκεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ὅτε μὴ πάρεστιν ὁ χρόνος, εἰς ὃν ἡ ἀναφορὰ τῶν ὄρκων ἐγίγνετο. Ὅν τρόπον γὰρ ^c λέγεσθαι τίνα εὐσυνθετεῖν, ἢ ἀσυνθετεῖν, οὐχ ὅτε συντίθεται, ἀλλ' ὅτε οἱ χρόνοι ἐνίστανται τῶν κατὰ τὰς ὁμολο-

^d ἐπιορκήσαντα] ὀρμήσαντα A. B. m. s. ἐφορμήσαντες Damasc.

^e ἐπὶ τὸν ὄρκον] Voces ἐπὶ τὸν ὄρκον tollendas censeo ad seq. explananda positas: εἰ καὶ μὴ πελάσει τὸ (an ἐς τὸ) ἔργον τῆς ἐπιορκίης. hic tamen scribi malim τελήσει. VALCKEN.

^f πελάσει] πέλας ἢ A. Damasc. B. m. s.

^g τῶ μὴ] τὸ μὴ A. Trinc.

^h ἀπαιτέοντα] ἀπατέοντα Dam.

ⁱ ψευδορκου] ψευδορκου Trinc.

^k τῆς superscriptum in A.

^l κατὰ τὸν] κατὰ τῶν A. Damasc.

^m ἐπιορκήσαντα] ἐπιορκησάντων A. Damasc. Trinc.

14.

^a Sic A. Deest locus Trinc.

^b ἢ] ἦτοι A.

^c πρόθεσιν] πρόφασιν D.

15.

^a Sic A. Deest lemma Trinc.

^b γὰρ] om. A. Trinc. Mox ἐστὶν pro εἶναι Trinc.

^c λέγεται] λέγεσθαι A. Damasc. Tr. ἢ ἀσυνθετεῖν A. habet in marg.

γίας· οὕτω καὶ εὐορκεῖν τις καὶ ἐπιορκεῖν ῥηθήσεται, ὅτ' ἂν οἱ καιροὶ παραστῶσι, καθ' οὓς ἠμολόγησεν ἐπιτελέσειν τὰ ἰο κατὰ τοὺς ὅρκους.

16 ^a Ξενοφάντος ἐν τῇ Κύρου Ἀναβάσει βιβλίον β.

Πρῶτον μὲν γὰρ καὶ μέγιστον οἱ θεῶν ὅρκοι ^b κωλύουσιν ἡμᾶς πολεμίους εἶναι ἀλλήλοις· ὅστις δὲ τούτων σύνοιδεν ^c ἑαυτῷ ^d παρημεληκῶς, τοῦτον οὐ ποτ' ^e ἂν ἐγὼ εὐδαιμονίσαιμι. Τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτε ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφεύγοι, οὔτε εἰς ὁποῖον ἂν σκότος ^f ἀποδραίη, οὔτε ὅπως ἂν εἰς ὄχυρον χωρίον ^g ἀποσταίη. Πάν-
τη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὑποχα, καὶ πάντῃ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσιν.

17 ^a Ἡροδότου ἱστορίας ᾱ.

^a Ἄνευ γὰρ ἀναγκαιῆς ἰσχυρῆς πίστιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι ^b συμμένειν.

18^a Χρυσὸν μὲν ἄνθρωποι ^b βαναύσῳ τέχνῃ προσθάλλαντες, ἐγνώσαν τὸ κρήγυον· ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι δεξιὸν γνώμῃ σταθμισάμενον ἀβρῆσαι. ^c Τοίηδ' εἰς τὸ παλαιὸν ἡμέας ἐκ θεῶν συνέστησε μοῖρα. Χρῆ δὲ πίστιν ἐν φιλήϊ τίθεσθαι κραδίῃ μὴ διπλῆ πεφυρμένους, μηδ' ^d ὅρκον ἐπιορκίης προσφιλέ-
30

16.

^a Sic A. Scil. II. 5, 7. Simpl. Ξενοφάντος Trinc.

^b κωλύουσιν ἡμᾶς] ἡμᾶς κωλύουσι A.

^c ἑαυτῷ om. B. m. p. Trinc.

^d παρημεληκῶς Damasc.

^e ἂν] ὄν A. et mox εὐδαιμονίσαιμι. Hoc item Trinc.

^f ἀποδραίη] ἀποδραίη A. Damasc. Trinc. Gesn. marg.

^g ἀποσταίη] ὑποσταίη A. ὑποσταίη B. m. sec.

17.

^a Sic A. Scil. c. 74. Simpl. Ἡροδότου Trinc.

^b συμμένειν] συμβαίνειν Damasc.

18.

^a Τοῦ αὐτοῦ Trinc. Cum præcedentibus coherent A. B. Damasc. v. Larcheri Herodote T. IV. p. 432.

^b βαναύσῳ] βαναύσῳ A. Gesn. marg. ἴσως βαναύσῳ προσάψαντες vel πελάσαντες B. in marg.

^c τοίηδε τις] τῷ δὲ τ A.

^d ὅρκον ἐπιορκίης] Malim ὅρκου ἐπι-

στερον ἡγεομένους· ° ὁ γὰρ τοιοῦδε τῶν ἀνδρῶν τὴν μὲν ἐκ θεῶν ἀναβάλλεται τιμωρίην, ἐπὶ δὲ τοῦ ^f καθεστῶτος πικρὴν ψυχαγαγίην ἔχων, τέρπεται μωρὸς εἶν. Τίς γὰρ οὐκ αἶδεν, ὡς μένει ^g τὸν κακὸν δίκη; εἰ δ' οὐ παρὰ πόδα τιμωρίας ἔτυχεν, ἀλλ' ἐν χρόνῳ κέρδος ^h ἡγεῖσθαι τοὺς διεστῶτας ἡλίους, οὓς περσῶν ἐκτὸς ἀμηρύτους ⁱ ὁ θεὸς παρεπιδημῆν εἶχεν ἐν ζώοις. Ὡς δ' οὐ νωθρὴν ἔχει τὸ δαιμόνιον ἀνθρώπων ^k ἐπίσκεψιν, ἐξ ἔργων ἀληθείης εὐορητὸν ἐστί. Λέγεται ⁴⁰ γὰρ ἐν Τενέδῳ παρεπιδημίαν ποιησάμενον Ἀρχέτιμον ἐξ Ἐρυθραίας τῆς ^l Ἰώνων πόλεως ^m ἐπιξένωσιν θέσθαι Κυδίη, χρυσοῦ δ' ἡλισμένην οὐκ ὀλίγην ἐμπολὴν ἔχοντα· ταύτην δὲ παραθέσθαι Κυδίη οὕτως ἔχοντα, ὡς οὐδὲν ἂν βίαιον ἐξ ἀνδρὸς πάθοι, δοκέοντός γε δὴ ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρτίως ἐν φιλήν συγκεκῆσθαι. Ἐνθα Κυδίη κακὴν βουλήν ἐς φρένας ⁿ ἐμβάλλει φιλοκερδίη. Ἀπαιτούμενος γὰρ τὸν δοθέντα χρυσὸν ἐν παραθέσει, σκληρὴν ° ἄρνησιν ἐποίησατο, τῶν δ' ⁵⁰ εἰς ἀμφιβολίην πιπτόντων, τέλος ἔδοξεν ὀρκῶ κυρῶσαι. Κυδίης ^p μὲν οὖν ἐς τρίτην ἡμέρην ^q βουλόμενος κυρῶσειν πίστιν τοῖς θεοῖς ^r ἐπιτρεφθεῖσαν, ἀπελθὼν εἰς οἶκον, μηχανὴν τοιήνδε ἔθετο. Νάρθηκα γὰρ κοιλήνας, παντὸς χρυσοῦ φόρτον εἰς αὐτὸν ἤρεισε· πρὸς δὲ χερὸς ἀντίληψιν ^s εἴλημα μίτρης ἐδέσμευε πάντοθεν, ὡς ἂν ^t κρύπτοι τὴν κατεσκευασμένην

ορκίην. GESNER.

^o ὁ γὰρ] γὰρ om. A. Trinc.

^f καθεστῶτος] *Leges* παρεστῶτος, in *praesentia*, pro καθεστῶτος. VALCK.

^g τὸν κακόν] τὸ κακόν Trinc.

^h ἡγεῖσθαι] ἡγεῖσθω A. B. m. s. *Damasc.* Gesn. marg.

ⁱ ὁ θεός] ἀθεός A. ἄθεος *Damasc.*

Gesn. marg.

^k ἐπίσκεψιν] ἐπίσκεψις *Damasc.*

Mox εὐορητὸν Trinc.

^l Ἰώνων] ἰώνων A. Trinc. τῶν pro τῆς Trinc.

^m ἐπὶ ξένῳ] ἐπιξένωσιν *Damasc.*

B. m. s. ξένωσιν A.

ⁿ ἐμβάλλει] ἐμβάλλει A. B. m. s. ἐμβάλλη Trinc. Mox ἀπαιδεύμενος Trinc. et ἐς pro εἰς.

^o ἄρνησιν] ἀν ὄρησιν A. p. m.

^p μὲν] μὲν A.

^q βουλόμενος] βαλλόμενος *Damasc.* βαλλόμενος A.

^r ἐπιτρεφθεῖσαν] ἐπιτρεφθεῖσαν A. m. p.

^s εἴλημα] εἴλημα *Damasc.* εἴλημα B. m. sec. Mox ἐδέσμευσε Tr.

^t κρύπτοι] κρύπταιτο A.

πρόφασιν· ^u ἐπειδὴ δὲ ἡ τεταγμένη παρῆν ἡμέρη, ^w νωθρὴν ἰ
 πορείης ἐκλυσιν ποιούμενος, ^x διήρει δὲ τὸν νάρθηκα νοσευτήν
 ἐπιφέρων σώματι· καταστὰς δὲ ἐναντίον τοῦ νεῶ, ὃν περ
 ἔμελλε συνίστορα ποιεῖσθαι, δίδωσι Κυδίης Ἀρχετίμῳ νάρ-
 θηκα, τὸν ἐντὸς ἀδικίην πᾶσαν κεύθοντα, μέχρι περ τελευ-
 τήσει τὸν τεταγμένον ὄρκον· ἀνατείνας ^y δὲ τῶν ἑῶν χερῶν
^z φορὴν εἶπεν, ὡς λάβοι μὲν παρ' Ἀρχετίμου παραθήκην,
 ἀποδοίη δὲ ταύτην· ὅπερ ἦν ἐκ τέχνης πεπλασμένον ψεῦδος. ¹⁰
 Βαρυνθεῖς ἐπὶ ^a τοῖς λελεγμένοις Ἀρχέτιμος, ῥήσσει πρὸς
 ἔδαφος νάρθηκα πληγῇ βαρείῃ· τοῦ δὲ ἀραχθέντος, ἐκτὸς
 ἔρου ^b παρακαταθήκης ὄγκος. Ἀρχέτιμος μὲν οὖν ἐκ θεῶν
 προνοίης τοιῆσδε ἔτυχε, Κυδίη δὲ λέγεται κακὴν βίου κατα-
 στροφὴν γενέσθαι. Εἰς ^c αὖ δεῖ βλέποντας μὴ καταφρόνη-
 σιν ^d ποιέεσθαι πρὸς πίστιν ὄρκων ^e ἔοντας ἀνθρώπους, οἷς
 ἐπισφαλὲς ὅπη δὴ ^f παντοίη τύχη φορὴ πνεύματος ^g αἰω-
 ρουμένη.

^u ἐπειδὴ] ἐπεὶ δὲ B. m. s. δὲ om.
 Trinc.

^w νωθρὴν] νωθρείην B.

^x διήρει δὲ—σώματι] Ἀν διήρειδε
 τὸν ναρθ. αἰτίην ἐπιφέρων σώματι
 VALCKEN.

^y δὲ τῶν ἑῶν] δ' ἐν τῷ νεῶ Da-
 masc.

^z φορὴν] φορεῖν A.

^a τοῖς λελεγμένοις] τῶν λελεγμένων
 B. m. s. Trinc.

^b παραθήκης] παρακαταθήκης B.
 Pro ἔρου f. l. ἔρρει.

^c δεῖ] δὴ Trinc.

^d ποιέεσθαι] ποιέεσθαι A. Trinc.

^e ἔοντας] ἔοντας Damasc. Gesn.
 marg.

^f παντοίη τύχη] τύχη παντοίη A.

^g αἰωρουμένη] ἀνωρουμένη Damasc.
 An leg. οἷς ἐ. ὀπηδεῖ π. τ. φορῇ
 π. ἀ. ?

